

Giới thiệu Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên

Truyện Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong là một tập truyện ngôn tình cổ đại. Vì không muốn gả cho lão già chẳng ra gì ở huyện bên, nàng buộc phải chạy trốn. Lần thứ nhất bỏ trốn, đúng lúc gặp tướng quân vào thành, nàng té một vòng lăn quay, à không, là quỵ xuống trước mặt hắn (không phải cố ý đâu).

Lần thứ hai bỏ trốn, đúng lúc gặp tướng quân đến nhà làm khách, bị tướng quân bắt ngay tại trận (nhất định là hắn cố ý). Lần thứ ba bỏ trốn, khắp người nàng đầy thương tích, gần như là tuyệt vọng, mà hắn nhanh chóng cưỡi ngựa lao đến, mở rộng vòng tay ôm nàng vào lòng (hắn cố tình thật là quá tốt). Tướng quân nói: “Ta vốn dĩ không muốn giúp nàng, nhưng ta có ân với nàng là sự thật.” Cho nên là?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

An Nhượng Thần dùng vải siết chặt ngực, hít sâu mấy hơi, xác nhận còn có thể hít thở bình thường thì lại tiếp tục mặc yếm, sau đến trung y, rồi mới mặc y phục một màu mới mua vào. Cuối cùng nàng cầm lấy bọc quần áo của mình lên.

Bọc quần áo buộc thành hình con thuyền, không to quá cỡ. Nàng thắt bọc ra sau lưng, sau đó lại mặc áo choàng rộng thùng thình vào, vừa đủ để che đậy.

An Nhượng Thần cẩn thận soi gương, cảm thấy tự nhìn cũng không đến nỗi nào tệ. Nàng hài lòng rồi. Hít sâu một hơi, xoay người bước ra cửa.

Không gọi nha hoàn, không dẫn theo tùy tùng, nàng như đi lang thang một mình mà đi về phía cửa hông ở phủ. Lúc dừng bước ở gần cửa hông thì giả vờ ngắm hoa một lúc, khéo mắt lại để ý đến cánh cửa đang mở, người canh cổng đang bê rổ hộ đại nương đưa thức ăn.

Rất tốt, cơ hội đây rồi.

An Nhượng Thần vừa ngắt hoa vừa điềm nhiên bước ra ngoài, lúc đi đến cửa thì đúng lúc người canh cổng đặt rổ xuống quay đầu lại, trông thấy nàng. Nàng cười một tiếng với người canh cổng, rồi thân nhiên nhắc chân ra ngoài.

Nhất thời người canh cổng mắt hồn chưa tỉnh lại, không kịp hỏi cũng không cản lại.

Tìm An Nhượng Thần nhảy đến tận cuối hẻm, không dám quay đầu, lặng lẽ bước nhanh hơn. Bên tai nghe thấy đại nương đưa đồ ăn thúc giục người canh cổng đi mời tiên sinh phòng thu chi, người canh cổng đáp “được được”. An Nhượng Thần thầm thở phào, lại đi mấy bước thì nghe thấy người canh cổng vọt ra kêu lên: “Đại tiểu thư, cô muốn đi đâu thế?”

Nguy rồi!

An Nhượng Thần làm như không nghe thấy gì, lại không dám chạy, vững vàng tiếp tục bước đi. Chỉ nhìn bóng lưng thì có thể nói là trấn định như thường. Chẳng qua chỉ có chính nàng mới hay, nàng muốn đi nhanh lên, đi nhanh hơn nữa.

Dừng tai lên tiếp tục nghe ngóng, người canh cổng không kêu nàng nữa, nhưng An Nhượng Thần biết, thật ra chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

May mà trước mặt là một ngã rẽ, tất cả đều theo trong kế hoạch.

An Nhượng Thần rẽ vào trong, rồi đột nhiên vất chân lên chạy như điên, lại chạy đến một ngã rẽ nữa, nhanh chóng ẩn vào một con hẻm ngầm.

Còn chưa kịp thở hồn hển, nàng rút người dính chặt lấy tường trong bóng tối. Lúc này càng nghe thấy tiếng gào thét lộn xộn cùng tiếng bước chân rối loạn trên phố truyền đến.

“Nhanh lên nhanh lên, hai người đi sang bên kia nhìn xem. Thật kỳ lạ, sao mới chớp mắt mà đã không thấy đâu rồi.”

“Đồ vô tích sự này, thấy đại tiểu thư không đưa theo người tự mình ra ngoài mà cũng không biết cản cô ấy lại. Lão gia mà biết thì người cứ chờ đấy!”

“Lúc đó ta đang bận, nhất thời không kịp phát hiện xem có gì sai. Sau mới sực nhớ ra, ta cũng có gọi mấy tiếng, rồi vội vã gọi người đến.” Đây là giọng của người canh cổng, hắn ta đang cố biện minh, “Nhìn tâm tình đại tiểu thư khá tốt, vừa ngắm hoa vừa đi dạo loanh quanh, có lẽ chỉ là ra ngoài đi lui đi tới thôi, lát nữa sẽ về ngay...”

“Bớt nói nhảm đi, nhanh đi tìm người thôi. Nếu không thấy đại tiểu thư đâu thì chúng ta phải ăn roi hết đấy.”

Những âm thanh la hét ồn ào dần rời xa. An Nhượng Thần nhắm hai mắt lại, thầm xin lỗi vì phải để bọn họ ăn roi rồi.

An Nhượng Thần đợi một lúc, đoán có lẽ họ đã đi xa, núp ở đầu hẻm ngó nghiêng kỹ. Chắc chắn không còn người. Nàng cởi áo choàng ra, ôm bọc quần áo vào trước ngực, đi ra ngoài hẻm.

Một đường rảo bước đi nhanh, cẩn thận quan sát, tình bơ tránh né sự chú ý của người đi đường. Không bao lâu sau, An Nhượng Thần tìm được người mà nàng cho là phù hợp. Vị ở phía trước bên trái này, tô vẽ kỹ càng, chú trọng xiêm áo, so với nàng thì tầm vóc tương tự khí chất xấp xỉ, nhìn qua lại thông dong nhân rồi, có vẻ như muốn đi dạo từng cửa hàng ở con phố này. Nàng ta có a hoàn đi theo bên cạnh, nhưng không hề gì, mọi người chỉ biết ghi nhớ cái dễ thấy nhất.

An Nhượng Thần ngó nhìn xung quanh, rồi sau đó mỉm cười đi đến gần vị cô nương kia. Trong phủ lúc này nhất định náo động lắm, nhất định cha nàng đã phái không ít người ra ngoài tìm nàng. Nàng phải nắm cho chặt thời gian.

An Nhượng Thần mỉm cười đi đến bên cô nương ấy, đưa chiếc áo choàng được dùng tơ vàng chỉ đỏ thêu chim phú quý cây cát tường trong tay ra: “Cô nương à, nhà ta muốn làm việc vui, áo choàng này đã được đại sư khai quang cầu phúc, dặn ta phải truyền phúc khí đi, lúc ấy mới có phúc báo. Ta thấy cô có nhân duyên, ấn đường phát sáng, lông mày có hi khí, nhất định là người mang phúc vận rồi, chiếc áo này mà đi với cô thì không có gì hợp bằng, ta tặng nó cho cô được chứ?”

Cô nương kia vừa nghe thấy lời này, khắp khỏi mừng thầm, lại nhìn chiếc áo choàng lần nữa, từ chất liệu màu sắc đến hoa văn thêu thùa đều vào bậc thượng thừa, không sao che giấu được nét mặt rạng rỡ. A hoàn ở bên cạnh nhìn, cũng lộ ra nét mừng rỡ. An Nhượng Thần thấy vậy, vội chủ động khoác lên thắt nút cho người ta: “Cám ơn cô nương đã thành toàn, cô nương hãy mang phúc khí này vào đi.”

Cô nương kia sờ áo choàng một cái đã quyền luyến không nỡ rời tay, vội cảm ơn nàng. An Nhượng Thần cười cười, vẫy tay tạm biệt, ôm bọc quần áo của nàng, đi xuyên qua con hẻm bên đường, chạy về phía cửa thành phía nam.

Y như những gì An Nhượng Thần đoán, lúc này đầy tớ hộ vệ của An phủ đang tìm kiếm bóng dáng của nàng khắp nơi trong thành.

Đầy tớ không ngừng hỏi thăm bốn phía trên phố, có từng thấy một cô nương đi ngang qua không? Nàng mặc áo choàng màu tím nhạt, bên trên thêu nổi chim vàng cây đỏ.

Không lâu sau đã có tên đầy tớ nghe ngóng được. Có một hộ thương nhân chỉ đường, thấy cô nương kia đi đâu đi đâu. Chúng đầy tớ mừng rỡ, truyền tin cho nhau, rồi chạy về hướng kia đuổi theo người. Vừa đuổi vừa dò la, lại nghe thấy có người nói cô nương kia đã lên một chiếc xe ngựa. Chúng đầy tớ vội vã gọi toán hộ vệ đã cưỡi ngựa ra ngoài mau chóng đuổi theo.

Lúc này, An Nhượng Thần đã chạy đến cửa thành phía nam.

Mọi góc vắng vẻ bên tường thành có dừng một chiếc xe ngựa nhà nông mà trước đó An Nhượng Thần đã lo liệu xong, trên xe ngựa chất mấy bó rom nguyệt trang. An Nhượng Thần trả tiền rồi chui vào xe. Mới vừa núp xong thì chợt nghe hai âm thanh quen thuộc băng qua xe ngựa, chính là tổng quản An Bình của An phủ và người hầu thiếp thân của hắn.

Tim của An Nhượng Thần gần như nhảy ra khỏi cổ, lo lắng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi. Không phải An quân sự đã ra ngoài thành làm việc rồi sao? Sao nhanh như vậy đã quay về rồi?

An Bình này một lòng trung thành với cha nàng, cũng chính là đồng lõa muốn đem nàng gả cho tên dê già ác độc buồn nôn ở huyện Phúc An.

Giọng của An Bình dường như ở ngay kế bên xe ngựa, An Nhượng Thần nín thở, không dám thở mạnh.

Lần chạy trốn này đã được nàng lên kế hoạch từ lâu, tính toán mỗi một chi tiết cũng rất tốn kém trắc trở, hôm nay đã ra đến cửa thành rồi, thắng lợi ngay trong tầm mắt, tuyệt đối không thể thất bại ở bước này được.

Nhưng dường như An Bình lại cứ đứng ngay cạnh xe ngựa không chịu đi, cần nài nỉ nói mãi với người hầu của hắn mà không xong. Xe ngựa mãi không rục rịch, cũng không nghe thấy động tĩnh của lão bá đánh xe. An Nhượng Thần chảy mồ hôi lạnh.

Xin trời phù hộ, ông trời hãy phù hộ cho con.

An Nhượng Thần cắn chặt răng không dám nhúc nhích. Vừa sợ rom rạ không che kín sẽ bị An Bình phát hiện bên trong có người đang trốn, lại sợ lão bá đánh xe không đủ lanh lợi sẽ đi hỏi cô có phải có vấn đề gì không. Nếu lão bá mà mở miệng thì cô coi như đi đòi nhà ma rồi.

Nhưng lão bá chưa nói gì thì cuối cùng xe ngựa chờ rom cũng động đậy, tim An Nhượng Thần cũng theo chiếc xe lắc lư mà lúc lên lúc xuống.

Xe ngựa dần dần kéo gần khoảng cách với chủ tớ An Bình, An Nhượng Thần âm thầm thở phào một cái. Nhìn từ khe hở chất đồng rom, An Nhượng Thần thấy An Bình và người hầu của hắn vẫn còn đứng đó nói chuyện, chắc hẳn có lẽ chưa phát hiện ra tung tích của cô đâu. Nhưng lúc này lại có một tên đầy tớ chạy đến, nói gì đó với An Bình. Nhất thời An Bình tái mặt thất sắc.

Có lẽ là báo cáo chuyện cô bỏ trốn rồi. An Nhượng Thần nghĩ bụng. Cũng không biết cô nương áo choàng kia cản chân họ được bao lâu. Nhưng dù vô dụng cũng không sao, xe ngựa của cô sắp ra khỏi cửa thành, lúc đó bọn họ sẽ không tìm được cô nữa.

Đương nghĩ đến đó, đột nhiên xe ngựa chao đảo dữ dội, hình như bánh xe vấp phải đá rồi, suýt nữa An Nhượng Thần đã bị ngã xuống. Cô loạng choạng túm lấy thành xe, ổn định thân người, nhưng đồng rom đằng trước lại rơi xuống.

Chợt tầm mắt An Nhượng Thần trở nên thoáng đãng, vừa ngước mắt lên, cùng An Bình bốn mắt giao nhau.

Về mặt hai người đều tràn ngập khiếp sợ.

An Nhượng Thần hô to: “Lão bá chạy mau lên!”

Song song đó là An Bình ở đằng kia gào lên: “Đại tiểu thư ở đó!”

Lão bá đánh xe giờ roi thúc ngựa cho xe chạy nhanh hơn. An Nhượng Thần tròn mắt nhìn An Bình và người hầu chạy về phía cô, thậm chí không ngừng: “Không đuổi kịp, không đuổi kịp, nhất định không đuổi kịp.”

Xe ngựa càng lúc càng chạy xa, bóng người đám An Bình dần dần nhỏ đi. Nhưng An Nhượng Thần chưa kịp thở phào thì lại thấy An Bình chạy về phía một chiếc xe ngựa ở cạnh cửa thành.

Xe đã chuyển hướng, An Nhượng Thần không còn thấy bóng dáng mấy người chủ tớ An Bình đâu. Nhưng tim nàng đập mạnh hoảng hốt. Nhất định bọn họ muốn đuổi theo, nàng không thể ngồi chờ chết được.

An Nhượng Thần chất lại đồng rơm trên xe, sau đó bảo lão bá đánh xe dừng lại ở đoạn đường rừng cây nơi ngã rẽ phía trước, đợi nàng xuống xe rồi lại để lão bá tiếp tục toàn lực lên đường.

Lão bá đánh xe đồng ý, chốc lát sau đã dừng xe lại, An Nhượng Thần nhảy xuống, dùng sức xua tay để lão bá đi nhanh lên. Sau đó nàng núp trong rừng cây đợi một lát, quả nhiên nhìn thấy An Bình dẫn theo tùy tùng và một tên đầy tớ đánh xe ngựa đuổi theo, bọn họ mãi miết nhắm hướng xe ngựa của lão bá đi mà truy đuổi, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

An Nhượng Thần thở phào một hơi, xoay người chạy vào rừng cây.

Nhưng nàng vẫn chưa thể yên tâm hoàn toàn, nàng đi bộ không nhanh, lão bá đánh xe đó chưa chắc đã kín miệng, đợi lúc An Bình đuổi kịp có lẽ sẽ biết nàng đã xuống xe ở đây, nên bọn họ sẽ còn tiếp tục đuổi theo nữa. Nàng phải chạy nhanh lên, đi xuống rừng cây này sẽ đến một con đường khác nơi chân núi, nếu nàng may mắn, có lẽ có thể ngồi lên chiếc xe ngựa khác, thoát khỏi hang sói này.

Từ xưa đến nay An Nhượng Thần chưa bao giờ là một người bi quan.

Thòu còn ấu thơ, cha nàng cưới nhị di nương, tam di nương, hay thậm chí là tứ di nương, ngũ di nương, mẹ nàng chỉ biết hứng lệ rửa mặt, gần đến mức tuyệt vọng. Nhưng nàng chỉ cảm thấy điều đó đủ chứng minh cho người khác biết cha nàng là đồ vô lương tâm không tình cảm, còn cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau đó mẹ bỏ nàng mà đi, đám di nương âm thầm bắt nạt nàng, cha nàng lại thờ ơ chẳng màng thăm hỏi gì nàng. Vú già của nàng ngày ngày đau đớn khổ sở, vì nàng mà lo lắng. Thế nhưng nàng cảm thấy hiện tại cái nhà này vẫn không bớt xén của nàng một bát cơm nào, coi như vẫn còn sống tiếp được.

Có câu nói kia nói sao nhỉ? Ừm, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun.

Thời gian trôi đi, dần dần nàng đã lớn, nàng luôn muốn tìm đường thoát thân, nhưng mỗi nhân duyên tốt không phải nàng muốn là có. Người tốt thì coi thường nhà nàng, còn kẻ nịnh nọt cha nàng lại chường mắt với đứa con không được cưng chiều là nàng đây. Đương nhiên, nàng cũng coi thường bọn họ. Cuối cùng, dây dưa cho đến tận bây giờ, ngày hôm trước nàng vừa tròn mười tám, ở lứa tuổi này nếu còn chưa gả đi thì chi e lại có lời ong tiếng ve.

Nhưng cha nàng lại chẳng sợ ai bàn tán, vì ông ta lại muốn dùng nàng đổi lấy mối tốt, gả nàng cho Tiền lão gia Tiền Bội đã quá sáu mươi ở bên huyện Phúc An đó làm vợ kế, đổi lấy một cơ hội làm ăn.

An Nhượng Thần không biết trong đầu cha nàng chứa thứ chó má gì nữa.

Thôi không nói đến gã Tiền Bội kia tuy có tiền có thế mạng lưới rộng rãi nhưng danh tiếng đã nát bét không bằng đến con chuột cống đi, chỉ bằng số tuổi ấy của Tiền Bội là đã có thể làm ông nội nàng rồi, vậy mà cha nàng còn muốn để người ta làm con rể.

Lúc tin tức đính hôn truyền đến, bọn nha hoàn bà vú khóc lóc thảm thương, nhưng An Nhượng Thần lại không khóc. Nàng không có thời gian để khóc. Nàng biết, đã đến lúc để nàng hành động rồi. Từ năm mười tuổi khi mẹ qua đời, nàng đã lường trước được có lẽ sẽ có ngày hôm nay. Nên nàng phải nắm thật chặt mọi dịp nghe ngóng địa hình trong ngoài thành, nàng tích góp mỗi đồng tiền mà mình có thể tích góp, nàng học hỏi các ngón nghề mà nữ tử có thể tự mình mưu sinh. Nàng qua lại với bạn bè, thám thính từng góc ngách.

Cuộc sống là phải diễn ra, nhưng không nhất định phải ở nơi ổ chuột.

An Nhượng Thần cảm thấy, ông trời sẽ không tuyệt đường người. Nên dù nàng chưa từng rời nhà đi quá xa, nhưng nàng vẫn quả quyết chạy trốn.

An Nhượng Thần chạy thẳng một đường. Cánh rừng này lớn quá, núi cũng rất dốc. Trước mắt là một bãi cỏ bờ dốc, băng qua bãi cỏ đó là có thể xuống núi, đến dưới chân núi, nhất định nàng có thể tìm được cơ hội tốt...

Chỉ là trong đầu còn chưa tính toán xong, dưới chân An Nhượng Thần đã vấp phải một hòn đá. Nàng té lăn quay. Nhưng đây không phải là chuyện tệ nhất, núi dốc sườn nghiêng, một khi đã ngã là không cách nào dừng được, nàng cứ vậy lăn thẳng xuống núi.

Trời đất quay cuồng, choáng đầu hoa mắt.

An Nhựt Thần vừa hét vừa lăn, trong đầu xuất hiện hay suy nghĩ. Một là tại sao đến đá cũng gây khó dễ cho nàng? Một là may mà có buộc ngực. Ngực to hồng việc, may mà nàng đã sớm chuẩn bị, nếu không cứ lăn xuống thế này, bộ ngực này ra sao khó mà lường trước được hậu quả.

Chỉ là đầu óc còn chưa kịp xoay mòng mòng xong thì nàng đã dừng lại.

Đầu đập xuống đất, một tiếng “cốp” nhỏ vang lên, trán đau quá, hình như nàng lại đụng phải đá rồi.

An Nhựt Thần không nói tục, nên nàng vừa xoa trán ngẩng đầu lên, vừa lầm bầm: “Đồ heo chó dê bò gà vịt.”

“Á...” Thì ra không phải là đá, mà là một bàn chân. Đi đôi ủng rắn chắc sáng bóng loáng.

“...” Ủ thì là ủng đi, nhưng cũng không thể nào cứng như đá được.

An Nhựt Thần nhìn lên trên theo ủng, một đôi chân to cường tráng, thắt lưng trắng kiện, y phục cũng không che giấu được đôi ngực rắn chắc. Nhìn lên nữa, là một gương mặt lạnh lùng căng cứng như đá tạc.

Lúc này gương mặt đó đang nhìn xuống nàng, không lộ vẻ gì, không kinh ngạc không nghi ngờ cũng không tức giận, cứ như một cô nương từ đầu tới tận cuối nằm bò dưới chân hân thế này, với hân mà nói giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đội đã, không phải nằm.

Mà là quỳ!

An Nhựt Thần chợt tỉnh ngộ phát hiện tư thế bất nhã của mình, tay chống xuống đất toan bò dậy thì đuôi mắt lại phát hiện ra cái gì đó. Nàng mau chóng quay đầu lại, vừa nhìn một cái đã trợn mắt há mồm!

Dọc con đường này, lại lúc nhúc dày đặc các anh trai binh đoàn hoặc đứng hoặc ngồi. Số người đông đến mức vượt ra khỏi phạm vi An Nhựt Thần có thể đoán. Mà dọa người hơn là, các anh trai binh lính lúc này im lặng, tất cả đều lộ vẻ thú vị nhìn An Nhựt Thần và chàng trai mặt đá kia.

An Nhựt Thần đông cứng người.

Ông trời ơi, một đám đàn ông cứ như vậy mở to mắt nhìn nàng khổ sở té lăn quay từ trên núi xuống quỳ dưới chân một chàng trai!

Mặt An Nhựt Thần đỏ như lửa đốt.

Nội tâm lúng túng như có thiên ngôn vạn ngữ gào thét, nhưng đến nửa chữ vẫn chẳng thốt ra nổi. Mấy chữ “heo chó dê bò gà vịt” đó không cách nào nói lên được phần nửa ảo nã trong lòng nàng.

Có thể không té không quỳ nữa được không?

An Nhựt Thần len lén nhìn lên nét mặt của đại hán kia, sau đó tự đưa ra quyết định: có thể!

Nàng mau chóng bò dậy, thấy bọc áo quần của nàng rơi bên chân chàng trai kia, đang tính cúi người lên cầm lấy tiếp tục chạy trốn, thì lại nghe một tiếng hét to từ sườn núi sau lưng: “Đại tiểu thư!”

Tóc gáy toàn thân An Nhựt Thần dựng đứng cả lên.

Nàng không dám quay đầu lại nhìn, đầu óc nàng xoay chuyển thật nhanh.

Làm sao bây giờ?

Giờ có ba chân bốn cẳng thì chắc chắn vẫn không chạy thoát nổi. Hơn nữa, nàng không thể để bọn họ quay về báo với cha là nàng mang theo đồ lên trốn đi, như thế nhất định nàng sẽ bị tịch thu tất cả mọi thứ, nhốt trong phòng cho đến ngày xuất giá. Nàng không thể rơi vào cục diện bị động chờ chết như vậy được.

Lần này không trốn được vẫn còn có thể đợi đến lần sau. Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Nàng phải để lại cho mình một đường lui.

Tim An Nhựt Thần đập thình thịch, nghe thấy sau lưng tiếng đám An Bình vừa gọi nàng vừa lao xuống núi, nàng hơi ngoảnh đầu, thấy trong đội ngũ binh tướng rầm rộ ở đối diện có rất nhiều cờ xí cao ngất tung bay phấp phới, trước mặt đều là cờ lớn nền đen chữ đỏ dễ nhìn. Trên lá cờ kia, thêu một chữ “Long” đầy quyền thế.

An Nhựt Thần chợt nhận ra đại hán trước mặt này đang mặc quan phục võ tướng. Nàng nắm chặt tay người đàn ông đó: “Long tướng quân, ta có thể coi như là đã gặp được huynh rồi!”

Vừa dứt lời, ba người An Bình cũng kịp lúc dừng bên người nàng.

An Nhực Thần làm như không để ý đến bọn họ, tiếp tục lớn tiếng cất tiếng vang: “Vẫn hay nghe đại danh của Long tướng quân, tiểu nữ ngưỡng mộ đã lâu. Một mình trên dốc Hồ Đầu tiêu diệt hơn trăm tên thổ phi cứu thôn dân, trên núi Thiết Thụ dẫn theo hơn mười binh tướng mà đánh lui được quân địch ngàn người uy chấn thiên hạ, trên sông Bạch Vân bày trận thuyền phòng thủ Ninh thành mưu trí hơn người, từng chuyện từng chuyện ta nghe không dưới trăm lần, một lòng tâm niệm chỉ mong có thể trông thấy được chân dung tướng quân. Cũng may trời cao có mắt, để tướng quan đến thành Trung Lan của chúng ta. Trải qua bao phen trắc trở, tiểu nữ mới có thể chạy đến đây gặp mặt tướng quân. Hôm nay ước muốn đã được lấp đầy, không còn gì nuối tiếc, rõ là nhờ có phật tổ phù hộ.”

Nàng say sưa hăng hái, nói vớ nói vẩn, lại trôi chảy đến mức thành thật, ánh mắt sục sôi không thẹn không ngại. Hai tay còn dùng lực siết chặt tay “Long tướng quân”.

Mấy ngày nay ở thành Trung Lan lan truyền tin tức rất rầm rộ, họ quốc đại tướng quân Long Đằng uy danh lan xa dẫn binh đến đóng tại quận Bình Nam của bọn họ. Trong thành Trung Lan giăng đèn kết hoa, điểm trang đổi mới hoàn toàn chính là vì để nghênh đón nhân vật lớn này. Cho nên vị trước mặt đây chính là hần ta, là Long tướng quân?

An Nhực Thần cẩn thận quan sát dung mạo người đàn ông này. Hơn hai mươi tuổi, mặt to mày rậm, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng có chút nghiêm nghị, mặt đầy sương gió đi đường nhưng vẫn rất uy vũ anh tuấn.

Tim An Nhực Thần đập thình thịch, nhưng không phải bị vẻ ngoài của hần ta, mà là người này tuổi quá nhỏ, so với hình tượng tướng quân dũng mãnh trăm trận trăm thắng trong truyền thuyết quả thật không tài nào khớp nổi. Ngộ nhờ cô gọi lầm người thì sao đây?

Nghe nói trong quân có mấy vị tướng quân lớn nhỏ cấp quan khác nhau, lại có cái gì mà chủ tướng thiên tướng gì gì đó, lúc thuyết thư tiên sinh kể những thứ này nàng chỉ lo ồn ào không nghe rõ. Kiến thức năng không nhiều, cũng không biết bộ quan phục trước mặt này rốt cuộc là ở cấp quan nào.

Trong nháy mắt An Nhực Thần đã vạch ra mấy đôi sách khác nhau trong đầu.

Mà cuối cùng trên mặt vị tướng quân này cũng có thay đổi, hần mỉm cười, một bên mày nhướn lên.

Như cười như không.

Tim An Nhực Thần đập còn nhanh hơn, nàng không tài nào nhìn ra ý tứ từ vẻ mặt này. Là chế nhạo nàng thất thố, hay đang cười chê nàng nhận lầm người?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thế nhưng vẫn phải đóng kịch tiếp, nếu không sẽ lộ tẩy mất. An Nhực Thần vẫn chưa quên An Bình và đám đầy tớ đang đứng bên cạnh đâu.

An Nhực Thần vờ e thẹn buông tay chàng trai kia ra, dịu dàng nói: “Ôi chào, tiểu nữ nhất thời kích động quên mình, mất lễ phép rồi, xin tướng quân chớ chê trách.”

Đôi sách đầu tiên, say đắm đến điên dại mà gây náo loạn, không ai phản ứng, vậy vừa khéo nàng có thể nhân đó rút lui.

Nhưng lúc này có hai tên vệ binh chạy đến, giống như cuối cùng cũng sức tỉnh ra, cản An Nhực Thần lại, quát lên: “Người từ đâu tới đây? Lại dám nhiễu loạn Long tướng quân đại giá.”

Thì ra đúng là Long tướng quân thật kia! An Nhực Thần thờ phào một hơi, bịch một tiếng nhanh chóng quỳ xuống: “Tiểu nữ không hiểu chuyện, đã đụng phải tướng quân, xin tướng quân tha mạng.”

Đôi sách thứ hai, nếu có người quát ngăn trở, mau chóng nhận tội.

Đám người An Bình vốn ngăn người mà nhìn, vừa thấy An Nhực Thần quỳ xuống run rẩy xin tha mạng thì cũng bị hù dọa, hấp tấp quỳ xuống theo. “Tiểu nhân An Bình, là quân sự của An gia ở thành Trung Lan, vị này là đại tiểu thư nhà chúng ta. Đã lỡ mạng thất lễ rồi, xin tướng quân chớ trách.”

Uy danh của Long Đằng Long đại tướng quân người người đều biết, hần ta dẫn binh đến đây đóng quân cũng là chuyện lớn của cả quận, là chuyện mà mấy ngày nay cả thành bàn tán xôn xao. An phủ bọn họ đương nhiên cũng nghe tin mà rục rịch, từ lâu lão gia An Chi Phủ đã có chuẩn bị, bàn bạc rất nhiều lần với các phú thương quyền quý trong thành, mọi người ai ai cũng muốn nịnh nọt lấy lòng, cũng đã sắp xếp xong xuôi chuyện bày thiết yến viếng thăm đưa lễ cả rồi.

Chẳng qua là theo tin tức từ chỗ quận phủ, ngày mai Long đại tướng quân mới đến kia mà, sao hôm nay đã ở đây rồi?

An Bình khá căng thẳng, đại tiểu thư đừng phải tướng quân, xin đừng gây ra tai vạ gì. Nhưng hôm nay tướng quân đang ở ngay trước mắt, An phủ bọn họ thấy trước một bước sớm hơn so với người khác, vậy mà lại là một cơ hội. An Bình nhanh chóng xuất ra thủ đoạn xã giao khôn khéo chu toàn ngày thường, nói một thôi một hỏi, cái gì mà từ lâu đã nghe uy danh của tướng quân, không chỉ có đại tiểu thư mà trên dưới An phủ bọn họ cũng luôn ngưỡng mộ tướng quân, lão gia đã chuẩn bị lễ vật đâu ra đấy, yến tiệc cũng được bố trí xong xuôi, nếu tướng quân có thể bớt chút thời gian hạ mình đại giá quang lâm, căn nhà rách An phủ nhất định sẽ rục rờ. Tướng quân đi đường khổ cực, sau này lại vì an uy của biên giới mà vất vả, lão gia bọn họ đã sớm căn dặn trên dưới trong phủ nên vì tướng quân mà bỏ ra một phần tâm sức. Hôm nay gặp nhau thật đúng lúc, trông tướng quân đại nhân đại lượng, xin đừng trách tội họ.

An Nhượng Thần ở bên cạnh cúi đầu rũ rèm, dáng vẻ ngoan ngoãn. An Bình nói một câu, nàng liền tiếp lời phụ họa nào “vâng” nào “đúng thế”.

Đôi sách thứ ba, chó ra mặt, đứng dựa bên. Bình tĩnh quan sát biến động.

An Bình lú lười nói cả nửa ngày, cuối cùng vị Long đại tướng quân này cũng mở miệng, hần nói với vệ binh: “Không sao, để cho bọn họ đi đi.”

Quá tốt rồi quá tốt rồi, An Nhượng Thần cúi người hành lễ, che đi niềm vui sướng trên mặt.

Đôi sách thứ tư, có thể đi thì mau đi đi, đừng nán lại nữa.

An Bình ở bên cạnh cũng vội vã dập đầu nói cảm ơn cáo từ. An Nhượng Thần cố kiềm chế ánh mắt mình, từ đầu chí cuối không nhìn lấy bọc áo quần của nàng lần nào, cũng may là đã đi xa mà không có ai gọi nàng lại lấy bọc quần áo đi. Hình như An Bình cũng chẳng chú ý đến chuyện đó luôn. An Nhượng Thần cúi đầu buông mặt, chuyên tâm đi bộ.

Dưới sườn núi, Long đại tướng quân vẫy gọi một binh sĩ tới: “Đôi một bộ thường dân, lặng lẽ đuổi theo xem bọn họ đi đến đâu.”

Binh sĩ nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Long đại tướng quân nhìn theo bóng lưng của mấy người kia, như có điều suy nghĩ.

Dưới chân là thổ địa của quận Bình Nam, mà chưa đến vài ba dặm, chính là thành Trung Lan.

Quận Bình Nam là quận sát biên giới Tiêu quốc, mà thành Trung Lan lại chính là quận thành của quận Bình Nam.

Hai thập kỷ trước, Nam Tần và Tiêu quốc từng vì tài nguyên mà tranh đấu cướp đoạt liên miên mấy năm, sau lại hai nước đứng ra đàm phán, định ra hiệp ước, hòa bình sống chung giao hảo với nhau đã hơn mười năm. Nhưng năm nay, phía Nam Tần lại vì mấy chuyện mà làm âm lên.

Ví dụ như du phi Nam Tần vượt biên cướp bóc giết chóc thôn dân Tiêu quốc, tước đoạt tiền bạc của thôn dân, bắt trói đàn bà phụ nữ, quận Bình Nam xuất binh dẹp loạn, tiêu diệt du phi nhưng vẫn không lạc quan lắm. Nam Tần lên tiếng chối bỏ bọn họ liên quan đến chuyện này, càng không thừa nhận chứa chấp cường đạo, trái lại lại nói đó là do du phi Tiêu quốc gây ra rồi trốn đến biên giới Nam Tần, Nam Tần cũng đã điều tra kỹ, muốn truy cùng diệt tận những kẻ đó, đuổi chúng về Tiêu quốc.

Mặt khác, Nam Tần nhiều lần kháng nghị vấn đề thuế quan mua bán bên biên giới và đặc cung hàng hóa trong hiệp nghị của hai nước lên Tiêu quốc, thay đổi hẳn thái độ xuôi thuận lúc trước, trong yêu cầu có nhiều điều kiện hà khắc gây khó khăn.

Hơn nữa bọn họ liên tục qua lại thân thiết với các nước xung quanh, thái độ mập mờ, nhất là như chuyện đột nhiên kết đồng minh cùng Đông Lăng quốc, mà Đông Lăng lại là nước sát biên giới Tiêu quốc. Trong thời gian này Tiêu quốc còn nhận được tình báo mật đến từ trinh thám, rằng Nam Tần đang bí mật tăng số quân đội ở khu vực biên giới. Lúc này Tiêu quốc mới đàm phán đòi giải thích, nhưng phía Nam Tần lại tuyên bố là vì trừ phiến loạn, cũng uyển chuyển cảnh cáo Tiêu quốc đừng có nược có nguy trạng thành du phi mà xâm phạm lợi ích biên giới Nam Tần.

Dưới tình hình bên ngoài mập mờ có ý đồ nguy hiểm đầy, hoàng đế Tiêu quốc cùng chúng thần vội đề cao cảnh giác.

Vậy là hộ quốc đại tướng quân Long Đằng nhận lệnh, dẫn binh chạy đến quận Bình Nam canh giữ biên giới Tần Tiêu.

Tổ phụ Long Dật của Long Đằng là khai quốc tướng quân, vì tiên hoàng gây dựng giang sơn, phụ thân Long Thắng là uy long tướng quân, chiến công hiển hách. Uy danh của đội quân Long gia toàn triều đều biết, nức tiếng thiên hạ. Đáng tiếc Long Dật, Long Thắng đều chết trên sa trường, ngay sau đó Long phu nhân cũng bệnh nặng qua đời, để lại ba huynh đệ Long Đằng. Long Đằng thân là con trai trưởng, kế thừa nghiệp cha, chinh chiến nam bắc, hoàng đế cảm thấy Long gia có công bảo vệ tổ quốc, nên ban cho Long Đằng tước vị hộ quốc đại tướng quân, phong cấp quan nhị phẩm giống phụ thân Long Thắng. Phần thưởng hậu đãi ngoại lệ như vậy, đương nhiên khiến chính địch trong triều không ngừng chỉ trích, nhưng Long Đằng dẫn đội quân Long gia đạt được chiến công hiển hách, tuy chính địch không phục, nhưng cũng không nắm được thóp làm gì.

Long Đằng đứng đầu trong ba huynh đệ Long gia, người ngoài nhắc đến hần đều gọi là Long đại gia, Long đại tướng quân. Thậm chí đến đồng liêu cũng gọi hần là Long Đại, ngược lại số người gọi tên của hần dần ít đi.

Lại nói Long Đại dẫn binh vào quận Bình Nam, trước đó đã chuẩn bị rất nhiều. Dựa vào kinh nghiệm của hần mà xem thì những việc làm này của Nam Tần khá là vi diệu.

Biên giới Đại Tiêu có tài nguyên mỏ sắt phong phú, ngoại trừ dùng trong nông nghiệp cuộc sống hằng ngày ra, sắt thép cũng là nhu cầu thiết yếu cho chiến sự, nên các nước lân cận đều luôn ngấp nghé thêm thường. Đại Tiêu cũng rất coi trọng, vì gìn giữ hòa bình mà ký kết hiệp định, giao dịch có mức độ, vừa bày ra cho các nước cung cấp nông cụ giúp sản xuất phát triển, đồng thời cũng hạn chế đề phòng các nước mở rộng thêm về phương diện trang

bị quân sự. Những năm gần đây bất luận trong bụng nước bạn có chủ ý gì, nhưng bề ngoài vẫn tuân theo hiệp định, không gây ra tranh chấp to tát gì. Nay đột nhiên Nam Tần kháng nghị chuyện hạn ngạch sắt đá, rồi cũng nhanh chóng liên minh với Đông Lăng quốc, hiển nhiên là có ý đồ sâu xa.

Long Đại phái thuộc hạ lên đường trước, rồi cải trang lên vào Nam Tần, liên lạc với trinh thám của Đại Tiêu bố trí ở Nam Tần, thám thính tình hình quân sự. Mặt khác lại sai người vào quận Bình Nam, xem xét trước khi đội quân Long gia vào thành, nơi nào trong quận có động tĩnh thì tra xét xem có phải gián điệp của Nam Tần hay không. Nam Tần khiêu khích như thế, nếu có ý giao chiến, tất nhiên phải có chuẩn bị.

Long Đại dẫn binh lính đi đường ngày đêm, lúc đến gần thành doanh thì để mọi người dừng chân nghỉ ngơi. Còn hắn thì dừng lại ở một nơi dưới sườn núi, tính toán sắp đặt quân vụ sau khi đóng quân. Hai ngày trước, hắn nhận được mật báo giấu tên ở một trạm dịch trên đường đi, người báo tin chỉ âm thầm để lại một phong thư, đề rằng “Long Đẳng đại tướng quân thân khải*”, dịch thừa** ở trạm dịch lấy làm kinh ngạc trước phong thư từ đâu rơi xuống này, nhưng cũng không dám tự tiện bóc ra, đợi Long Đẳng tướng quân đến thì giao thư cho hắn.

(*lời đề nghị chính tay người nhận thư mở ra và không lộ liễu công bố nội dung ra ngoài.)

(**Vị quan trông coi tại mỗi dịch trạm)

Trong thư chỉ có bảy chữ - trong thành Trung Lan có gián điệp.

Không đề tên, không chỉ đích danh, vô cùng thần bí. Long Đại nghiêm túc đọc thư, trầm nghĩ chuyện này còn có ý gì đây. Vừa nói là có gián điệp nhưng lại không nói rõ là ai. Đây là ý gì? Gián điệp người ta ẩn nấp là chủ trọng ung dung thần nhiên, không làm người khác chú ý, khi ấy mới có thể hỏi thăm tin tức được. Mà bảy chữ báo tin này, bất kể là khiêu khích hay báo tin, cũng không phải là cử chỉ sáng suốt.

Lại nhìn những con chữ kia thêm lần nữa, từng nét bút nét vạch đều có lực, lại hiện lên vẻ tú lệ. Giống bút tích của người thiếu nữ, nhưng cũng có thể là cố ý ngụy tạo thành như vậy.

Long Đại đợi ở trạm dịch nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì khác thường. Lại dặn dò mấy vị binh tướng phải đề ý, nhưng dọc đường đi tận đến khi lại gần thành Trung Lan, cũng không có người nào để lại tin hay định tiếp cận hắn nữa.

Cho đến lúc mới vừa rồi, một cô nương hét á á lẫn từ trên sườn núi xuống.

Hơi thở nặng nề, không có võ nghệ, miệng toa đầy mấy lời vớ vẩn, nói dối loạn xạ. Hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng, căn bản nàng ta không hề biết hắn. Nàng ta lưu loát tán dương những sự tích chiến công kia của hắn, nhưng tất cả chỉ toàn nằm bên ngoài không trúng trọng tâm, hơn nữa xuyên trong mắt nàng ta là sự cảnh giác cẩn thận, nào có nửa ý thật lòng ngưỡng mộ? Lời nói dối rõ ràng đến thế, gã quân sự kia của nhà nàng nghe không hiểu ư?

Long Đại cúi đầu nhìn bọc quần áo mà cô nương này cố ý để lại. Lệnh cho vệ binh nhặt lên cất đi, lát nữa hắn phải lục soát cẩn thận một phen mới được.

Cô nương này, chỉ thiếu nước khắc hai chữ “khả nghi” lên trán.

Còn về phần An Nhượng Thần bên này, lén chạy ra phủ, đụng phải quý nhân, sau khi về phủ dĩ nhiên là bị phạt rồi.

Trong sảnh đường, phụ thân An Chi Phủ hỏi rõ đầu đuôi sự việc, quát ra lệnh bảo nàng quỳ xuống, chỉ thẳng vào chóp mũi nàng mà mắng: “Một đứa con gái như ngươi, quả đúng là đồ không có mặt mũi không biết xấu hổ, lại dám lén chạy ra ngoài thành đụng phải tướng quân đại nhân, lễ nghi liêm sỉ để đi đâu hả! Mặt mũi An gia chúng ta đều bị ngươi làm mất sạch rồi!”

An Nhượng Thần ôm mặt khóc lóc đầy xấu hổ hối hận: “Nữ nhi sai rồi, nữ nhi nhất thời hồ đồ.”

Thì ra An gia bọn họ còn có lễ nghi liêm sỉ này ư? Ha ha.

An Nhượng Thần khóc rất thành khẩn, ngược gương mặt đáng thương ầng ậng nước mắt lên nhìn: “Nữ nhi không dám nữa, xin cha xử phạt.”

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Nàng nhẩn nhẩn được.

An Chi Phủ còn chưa kịp nói, An Nhượng Thần lại cướp lời: “Nhưng hôm nay lại vừa may đuổi kịp, nữ nhi nhớ nhầm ngày, nhưng như vậy lại được gặp mặt đúng dịp. Bình thúc cũng có cơ hội nói chuyện một lúc với tướng quân, cũng may tướng quân rộng lượng, chưa từng trách tội con, cũng nhớ An gia chúng ta có lòng với hắn. Tuy nữ nhi đã sai, nhưng cũng không phá hỏng chuyện lớn của cha.”

An Chi Phủ ghen ghét, vậy mà cũng nói được. Mặc dù ông ta cùng những quý thương gia nhiệt tình bàn bạc lấy lòng chiêu đãi Long tướng quân là thế, nhưng trong lòng mỗi người cũng tự hiểu, vị tướng quân này mang theo Hoàng mệnh tới, lại đóng tại doanh trại quan trọng, há để bọn thương nhân tầm thường như họ gặp. Nhưng xưa nay giao tình giữa quan thương quận Bình An không tệ, phối hợp với nhau, người khác đều tìm đường đi nịnh nọt cả, nếu An Chi Phủ tụt lùi ra sau thì chỗ tốt đều bị người khác giành lấy hết, dĩ nhiên là không được. Mấy ngày nay An Chi Phủ vì chuyện sau khi Long tướng quân vào thành phải làm thế nào mới gặp mặt được một lần mà cứ luôn ủ dột buồn lòng, nhưng không ngờ nữ nhi nhầm lẫn vấp vấp thế nào lại lo xong xuôi chuyện này.

An Chi Phủ im lặng một lúc rồi phát tay coi như xong, để nữ nhi về phòng suy ngẫm, rõ ràng là không thích phải nhìn nàng. Nhưng lúc này phòng hai Đàm Thị lại nói: “Có hồng chuyện hay không còn chưa biết, tuy Long tướng quân không trách tội, nhưng trong lòng làm sao có thể gặp chúng ta nữa chứ. Nếu cho rằng chúng ta cũng vô lễ vô sỉ như đại cô nương, hoặc giả nghĩ đại cô nương cố ý đụng phải là do lão gia sai bảo, trong lòng nổi giận, vậy phải làm sao cho phải đây. Lão gia đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi, lỡ bị chuyện này phá hỏng thì đúng là quá oan uổng rồi. Bên Long tướng quân thế

này, vậy còn chỗ Tiền lão gia thì sao? Nếu vì đại cô nương đắc tội với tướng quân, khiến bên Tiền lão gia cũng bị liên lụy, cho dù tướng quân không trách tội, nhưng nếu Tiền lão gia mà biết đại cô nương làm ra chuyện đê tiện vô liêm sỉ như thế, một khi phát cáu không muốn lấy nàng, phá bỏ hôn ước, vậy cửa hàng đá ngọc kia có thể mở được sao? Đây đâu chỉ là một chuyện không thời đâu. Đại cô nương không thẹn không ngượng, có từng nghĩ cho lão gia không, trốn nhà chạy ra ngoài thành gặp đàn ông khác, đắc tội với tướng quân, truyền ra ngoài thì biết làm sao? Còn ai muốn kết giao với lão gia nữa đây? Lão gia vừa mất mặt lại mất đường tiền tài, hậu quả này đại cô nương có thể gánh nổi ư?”

An Chi Phủ càng nghe càng giận, quát lớn một tiếng: “Đưa gia pháp tới đây!”

An Nhượng Thần nằm dài ra đất khóc lóc: “Nhị di nương dạy rất đúng, là do con quá ngu dốt, con sai rồi.”

Nhận lỗi cũng thẳng thắn quá nhỉ, Đàm Thị hậm hực, không nói gì thêm nữa. Nhưng con giận của An Chi Phủ đã được châm lên, báng gia pháp đã được đưa đến. Đàm Thị nhìn, nhếch mép cười.

An Chi Phủ cầm gia pháp, An Nhượng Thần im lặng nằm trên đất thút thít chờ bị đánh. Nhưng hỏa khí của An Chi Phủ lại không lớn đến mức đó. Thước trong tay hạ xuống, cơ thể An Nhượng Thần cong lên, mặt đầy đau đớn kêu ối á. Chợt An Chi Phủ cảm thấy lửa giận tan đi không ít. Mới đánh bốn lần đã cảm thấy đủ rồi.

“Nếu còn tái phạm nữa thì ngươi cứ chờ đó mà xem!” Ông ta mắng, trợn mắt nhìn An Nhượng Thần, “Cút về phòng của ngươi đi, không được ta cho phép thì không được ra khỏi nhà một bước nữa!”

An Nhượng Thần vâng dạ đáp, được nha hoàn đỡ mà khó khăn đứng lên, bước từng bước một quay về phòng. Muốn giả vờ là rất đau nên nàng đi chậm rãi từ từ, ra khỏi sảnh đường vẫn còn nghe An Chi Phủ lớn giọng nói với mọi người: “Chuyện hôm nay, không cho phép ai nói ra bên ngoài cả.”

Cuối cùng An Nhượng Thần thở phào nhẹ nhõm. Nàng biết cha mình và An Bình cũng có nghi ngờ về chuyện nàng rời nhà, nhưng hai tay nàng trốn tròn, không có chuẩn bị thứ gì như là trốn nhà, còn chuyện áo khoác nàng đưa người ta cũng có thể biện hộ giải thích được, vì trước đó đúng là nàng có đến chùa cầu phúc xin được như ý, người có thể đứng ra làm chứng không dưới mười người. Mà nàng vẫn luôn tỏ thái độ khôn khéo để bảo trong chuyện hôn sự với Tiền lão gia, nàng tự nhận thấy mình che giấu không đến nỗi nào tệ.

Tóm lại, lý do nàng si mê đến điên cuồng muốn gặp anh hùng miễn cưỡng cũng coi là hợp lý. Nhưng nàng không thể xem thường được, còn phải làm thêm chút chuyện loại bỏ hấn nghi ngờ của cha và An Bình mới được. Dù sao trong mắt họ nàng vẫn luôn là đứa vô dụng, nàng có thể đối phó qua loa được.

Nàng còn có cơ hội, nàng còn phải trốn.

Thái thú Diêu Côn nhận được tin báo của giám úy cửa thành, nói rằng đội quân Long gia dẫn đầu đội ngũ mười ngàn binh lính đã đến doanh trại ngoài thành, mà Long đại tướng quân lại dẫn một đám người muốn vào thành. Diêu Côn hoảng hốt vội vã mang theo chúng quan viên chạy ra cửa thành nghênh đón.

Vị tướng quân này cũng thật tùy hứng quá, rõ ràng theo như lộ trình do dịch binh báo lại thì hấn trưa mai mới đến, hấn lại tự đi trước giờ, hơn nữa còn không thông báo. Khổ thay trên dưới trong quận từ lâu đã chuẩn bị lễ nghi chào đón nay cũng không dùng được, huyện lệnh và quan viên của các huyện trong quận định sáng mai mới vào thành cùng chờ nghênh đón, ấy mà bây giờ lại để lỡ mất. Có điều nom vị tướng quân này cũng chẳng hòa nhã dễ gần gì đâu, đến hấn huyện khách sáo cũng lười, đối chiếu ấn phù xong liền tính dẫn binh vào doanh trại. Đến yến tiệc cũng không cần ăn, binh tướng vừa vào thành đã chinh huấn đâu ra đấy, sau đó đội quan viên đến đông đủ thì đi nghị sự.

Tóm lại là đám người vốn chỉ muốn nịnh nọt vị đại tướng quân nhị phẩm này khá thất vọng, mà thái thú Diêu Côn thì lại thở một hơi nhẹ nhõm. Tám năm trước lúc hấn vào kinh có từng gặp qua Long Đại một lần, lúc đó Long Đại đại tướng quân vẫn còn tại thế, mà Long Đại chỉ là chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nhưng từ lúc còn trẻ đã mang gương mặt nghiêm túc già dặn rồi, nay chàng thiếu niên năm xưa đã lớn, vóc dáng to cao hơn nhiều, quan hàm cũng cao hơn, chỉ gương mặt ấy vẫn mang nét nghiêm túc như cũ.

Nhưng nghiêm túc có cái tốt của nghiêm túc, Diêu Côn cảm thấy võ tướng thô lỗ đơn giản chút, không đầu mưu tính, không nhân cơ hội chính lý quận Bình Nam không soi mói chỗ sai của hấn, ngược lại cũng tốt. Chung quy so với mấy kẻ không biết đánh giặc, suốt ngày suy nghĩ đầu đá thù đoạn thì tốt hơn nhiều.

Tổng doanh trại đóng quân tại bên ngoài thành Trung Lan đi về phía Đông Nam ba dặm, nguyên là nơi trú quân của lính trong quận, nay đã được dựng thêm doanh trại, chuẩn bị kỹ càng. Thái thú tự mình dẫn Long Đại, cùng đô úy Hậu Lập Lương gặp nhau trước cửa doanh trại, đội quân Long gia cùng với binh lính quận Bình Nam ai nấy xếp thành hàng, Hậu Lập Lương và Long Đại cùng đối chiếu binh phù, rồi các vị quan úy quan thừa của quân binh trong quận tiến lên làm đại lễ với Long Đại.

Trưởng sử* quân đội quận tay nâng sách binh mã, binh tào thừa tay bưng bản đồ bài binh bố trận phòng thủ, bước lên thi lễ với Long Đại, Long đại tướng quân nhận lấy đồ. Lệnh binh đánh trống ra hiệu lệnh, kỵ binh cầm cờ lệnh của Tiều hoàng, cò xe đội quân kinh thành cùng cờ của đội quân Long gia lần lượt cắm vào trên cửa trên tường doanh trại, biểu hiện đội quân Long gia phụng mệnh Hoàng thượng đóng giữ tại biên giới, vào ở doanh trại này, bắt đầu vào khoanh khắc ấy, tất cả mọi chuyện quân sự đóng quân tại biên phòng đều do hộ quốc đại tướng quân Long Đằng quản lý ra lệnh.

(*Thuộc quan của Thừa tướng đời Tần, như Lí Tư từng giữ chức Trưởng sử, tương đương với thư kí trưởng của Thừa tướng. Thời lưỡng Hán về sau là thuộc quan của Tướng quân, đứng đầu mục liêu.)

Quân nhạc đã tấu xong, kỳ binh dẫn đầu, các doanh đội tiến vào doanh trại. Chúng binh tướng chinh đồn tác phong nhà binh, chia doanh trại xếp hàng, cầm cờ vải canh phòng, nhóm lửa bố trí vọng gác. Long Đại dẫn người đi tuần tra từng nơi một. Đi ngang đến đâu thì chúng binh sĩ hô to khẩu lệnh đến đấy, tinh thần phấn chấn, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi khi đi đường xa xa xôi. Thái thú Diêu Côn và đô úy Hậu Lập Lương nhìn nhau một cái, có vẻ hơi áp lực đấy.

Uy danh của đội quân Long gia, quả nhiên không phải là giả.

Tất cả đã được bố trí thỏa đáng, Long Đại và Diêu Côn, Hậu Lập Lương cùng thảo luận qua về chuyện phòng thủ biên giới, rồi đến động tĩnh của Nam Tần, vân vân.

Diêu Côn và Hậu Lập Lương đều có quan điểm giống nhau, chuyện du phi, nhất định là phía Nam Tần che giấu những tên thổ phi kia, bọn họ đang muốn lấy lòng Đại Tiêu, nếu thừa nhận đám du phi là người Nam Tần, tất sẽ không xuống đài được, cũng không ôn để bàn lại điều kiện. Cho nên luôn xếp lại chuyện này. Nhất định đám du phi cũng đã biết chuyện này, nên sau khi tập kích thôn xóm xong liền lên trốn về Nam Tần.

Nếu nói Nam Tần có dám xâm phạm Tiêu quốc hay không, thì Diêu Côn cho là không dám.

“Đại Tiêu ta binh hùng tướng mạnh, lương thực đầy đủ, quân bị vượt xa Nam Tần. Tự bản thân Nam Tần biết thực lực chênh lệch lớn đến đâu. Đông Lăng là nước nhỏ, Nam Tần bỏ Đại Tiêu ta đi lấy lòng Đông Lăng cũng không phải việc sáng suốt gì. Theo ta thấy, chẳng qua Nam Tần ra vẻ thế thôi, tính dọa hoàng thượng để mở rộng hạn chế sắt đá, giảm thấp giá trao đổi. Ta nghe nói, hai năm qua Nam Tần không thu được nhiều lương thực, nhưng lợi nhuận mua bán đá ngọc lại càng ngày càng khấm khá. Trong đó số nhà buôn đá ngọc ra vào thông quan quận Bình Nam này của ta cũng không ít, thu thuế quan của bọn họ cũng không thấp. Nếu là có ý định tấn công Đại Tiêu, đây chẳng phải là vừa ném sắt thép lại mất tiền tài ư. Một đất nước bại chiến, còn phải nhường lợi cầu hòa, đến lúc đó dân oán thán đầy đường, bệ tôi có lòng gian, tuy hoàng đế Nam Tần ít tuổi nhưng không phải là kẻ ngu. Đông Lăng không cấp nổi cho bọn họ thứ gì, chẳng qua là bị kéo cùng nhau bày vẽ diễn kịch mà thôi.”

Hậu Lập Lương cũng nói: “Theo trinh thám báo lại, đúng là Nam Tần đã tăng quân đội ở phía biên giới. Chúng ta cũng thương lượng với đối phương, tăng cường đề phòng rồi. Nhưng ngược lại đối phương lại tuyên bố thổ phi nước ta lọt vào biên giới bọn họ, thân phận mấy kẻ này lại không rõ, họ không thể không đề phòng. Bọn họ còn cảnh cáo chúng ta chớ có lòng dạ tâm tư nào, họ không sợ khiêu khích, bảo chúng ta đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Hàm ý trong đó, ngược lại còn chỉ trích chúng ta có dụng ý xấu.”

Long Đại hỏi: “Ngoài phái binh đi biên giới ra, trinh thám ở Nam Tần còn dò la được tin tức gì nữa không?”

Hậu Lập Lương lắc đầu: “Không có. Chưa có tin tức chính xác là bọn họ có ý xâm lăng.”

Long Đại không nói nhiều nữa, hắn vừa mới đến, vẫn phải chờ nhiều kết quả điều tra hơn nữa mới đưa ra phán đoán được.

Long Đại quay về doanh trại, một đồng hồ sơ đang đợi hắn thẩm duyệt. Vừa vào doanh trại, chuyện vụn vặt rất nhiều. các doanh các đội các ngũ đều có tổ chức hệ thống, sau khi vào doanh liền theo như trách nhiệm phân công xử lý quân vụ. Xây dựng tuyến phòng thủ bên ngoài, cần tăng cường sửa chữa những chỗ thiếu hụt, gia tăng đá bùn cỏ khô, còn phải bố trí đồn giam doanh trại, cơm nước ăn uống, sửa chữa binh khí, thu xếp ngựa, sân thao luyện và người làm, luân phiên sắp xếp tuần tra, rồi còn cả khẩu lệnh bãi phòng, vân vân và vân vân, mọi chuyện đều được các doanh trại nộp lên cùng lúc đó. Trưởng sử duyệt qua, phân loại đặt trên án của Long Đại.

Long Đại duyệt qua một lượt, sau đó lại đọc thông báo hành trình của hai mươi nghìn quân. Hai mươi nghìn quân đó là do mấy vị tướng quân dưới quyền của hắn dẫn đi, trong vòng tám ngày sẽ đến. Lần đóng quân này không biết ngày về, thái thú Diêu Côn dựa theo quy tắc trong thành Trung Lan mà sắp xếp phủ cho hắn, để hắn quản lý việc trong thành tiện lợi hơn. Bàn về phủ trách, bố trí nhân công cũng đã có văn thư công hàm. Long Đại đọc lướt qua rồi để sang một bên, phủ viện tên lâu Tử Văn nằm cách cửa thành về phía đông không xa, cũng khá gần doanh khu, ngoài bốn đại viện và hơn mười gian nhà để tướng quân ngủ nghỉ làm việc ra, còn bố trí cả sân đường nha môn, lầu canh gác, rất là chu đáo.

Long Đại xử lý công vụ xong xuôi, vừa ngước mắt lên thì chợt trông thấy bọc quần áo đặt trên bàn bên tường.

Ừm, là của cô nương giả vờ ngưỡng mộ muốn gặp hắn kia.

Long Đại đi đến mở bọc quần áo ra, kiểm tra nhìn ngó kỹ càng mấy thứ bên trong một lượt.

Ngân lượng, quần áo, lương khô, không có gì quá đặc biệt, giống như muốn chạy trốn.

Long Đại nhíu mày, đây là ý gì?

Hắn lại cẩn thận lục soát áo quần một lần, cũng không để lại cho hắn tin tức gì.

Không lẽ là chạy trốn thật?

Đúng là thú vị.

--

Trong chương này có nhắc đến chuyện nhà binh quân đội khá nhiều, mà mình thì không rành về nó, nên nếu có ai phát hiện ra sai sót ở đâu thì nói lại với mình nhé, để mình sửa lại. ^^

Chương 3

Mấy ngày qua An Nhượng Thần không hề ra khỏi phủ, trên thực tế, ba ngày nay đến cả cửa phòng nàng vẫn chưa nhấc chân bước qua.

Nàng vẫn hiểu được đạo lý “tránh đầu gió, chớ dụ người”. Ba ngày trời qua vô cùng êm ả không gợn sóng, không ai tìm nàng gây phiền phức cả. Nhưng đến ngày thứ tư, bỗng cha tìm đến cửa mắng nhiếc nàng thậm tệ.

Kỳ thật nguyên nhân mắng nàng rất đơn giản, An Nhượng Thần vừa bị mắng vừa nghe đôi ba câu sáo rỗng đã hiểu ra đầu đuôi. Chính là vì chuyện Long đại tướng quân kia đến thành Trung Lan đã ba ngày, nhưng trừ ngày đầu tiên nghị sự với đám người thái thú ra, thì thời gian còn lại đều ở trụ sở binh tượng thao luyện binh trận, từ chối tất cả thiệp mời dự tiệc. Ba ngày qua An Chi Phủ không tìm được đường để nịnh nọt, mấy kẻ kết bè kết phái với ông ta muốn cùng nhau đòi chỗ tốt cũng không được như ý, mọi người rất không vui.

Đêm qua nhân cơ hội đầu gối tay ấp mà Tứ di nương Đoàn Thị đa thối gió bên tai An Chi Phủ, nói có lẽ do hôm đó An Nhượng Thần đụng phải tướng quân, nên mới dẫn đến kết quả này. Lại nói tiếp An Nhượng Thần suốt ngày chỉ biết đọc sách bản văn đen, do đó mà vô lễ thất đức gây ra đại họa, cũng không có gì ngạc nhiên.

An Chi Phủ không chịu nổi khiêu khích, cứ vậy tích tụ một bụng tức, cũng không thèm suy nghĩ xem mấy ngày qua Long đại tướng quân đều thao binh luyện trận xử lý quân vụ, không gặp đâu chỉ có một mình ông ta, hưởng gì mấy viên quan không liên can đến nhau cũng chưa gặp, nói gì đến việc chẳng qua ông ta chỉ là một thương nhân giàu có, đòi đầu ra xếp hàng lấy số chứ. Tóm lại con giận cứ trút lên đầu nữ nhi đã.

An Nhượng Thần dò hỏi được nguyên nhân thì thầm thở phào một hơi, không nghi ngờ nàng đào hôn là được rồi. Mấy ngày qua nàng lo lắng đề phòng an phận thủ thường chính là vì sợ cha nàng sức tình ngầm lại sẽ thấy chuyện không đúng. Cũng may là không sao. Chỉ số thông minh của cha nàng chỉ ở mức tiêu chuẩn.

An Nhượng Thần ôm mặt khóc thút thít ngoan ngoãn nghe cha mắng. Nàng biết tông Tứ di nương sẽ nắm lấy cơ hội này mà giáo huấn nàng, bắt chẹt nàng đọc sách tiêu khiển để nàng bị dạy dỗ cũng là thủ đoạn bình thường của Tứ di nương. Vì lúc còn nhỏ nàng từng nghe Tứ di nương một câu “đến chữ đại cũng không biết, đồ nhà quê thô bạo”, Tứ di nương liền ghi hận cho đến tận bây giờ. Hận nhất là nàng đọc sách, cứ làm như nàng đọc sách không phải là để đọc, mà là đang nhắc nhở Tứ di nương nàng ta không biết chữ vậy.

Qua khe hở ngón tay, An Nhượng Thần nhìn Tứ di nương Đoàn Thị mặt đầy vẻ châm biếm đang đứng dựa vào cửa phòng nàng, trong lòng không khỏi thờ dài, đúng là lúc nhỏ không hiểu chuyện chút nào, không biết đạo lý biết co biết cúi, quá nóng tính, không đủ ẩn nhẫn. May mà nàng đã tỉnh ngộ sớm rồi. Cuộc sống sau này sẽ khá hơn.

An Nhượng Thần thấy An Chi Phủ đã mắng xong, vội vã nói chen vào: “Cha, nữ nhi sai rồi. Nhưng cha không cho nữ nhi đọc những truyền thuyết thoại bản kia, từ lâu nữ nhi cũng đã không dám đọc. Không phải lần trước cha đã đốt hết rồi sao?” Vừa nói nàng vừa chột dạ nhìn lên bàn đọc sách. Tầm nhìn quá rõ ràng, bị An Chi Phủ bắt được. Ông ta đưa mắt nhìn theo, trong góc bàn đọc sách của nữ nhi có đặt mấy cuốn sách.

“Đã không còn đọc thì chột dạ cái gì!” An Chi Phủ to tiếng mắng, tự nhận đã nắm được thóp của nữ nhi, liền vung tay lên, “Mau đưa sách trên bàn nó lại đây!”

Bà tử đứng bên cạnh vội vàng đi lấy nó đến.

An Chi Phủ đưa mắt nhìn, trên cùng là một cuốn “nữ giới”, phía dưới là “nội huấn”, nhìn đúng là rất quy củ. Lại nhìn một cuốn bên dưới nữa, “Long tướng quân liệt truyện”.

An Chi Phủ nổi trận long đình: “Đồ mất dạy này!” Còn dám nói láo là không đọc sách tiêu khiển.

Đội đã, tướng quân gì kia? Long tướng quân!

An Chi Phủ vội vàng lật ra xem, đúng là Long tướng quân thật rồi. Trong sách ghi lại đủ chuyện dân gian lưu truyền về Long Đăng từ lúc tám bé theo cha xuất chinh cho đến những năm gần đây, thiếu niên anh hùng, tư thế hào hùng, chiến công hiển hách, vạn người ngưỡng mộ.

“Lấy được nó từ chỗ nào?”

An Nhượng Thần run run ngập ngừng nói: “Hồi trước mua được nó ở tay bán hàng rong. Nói là thoại bản do thuyết thư tiên sinh ở ngoài huyện chép tay lại.” Nhưng thật ra là do nàng thức đêm bịa ra trong cái ngày ăn bốn thước gia pháp ấy, chế bậy loạn xạ mà viết được một cuốn sách mỏng, cũng ra hình ra dạng. Định bụng nếu cha nàng có nghi ngờ đến phòng nàng kiểm tra thì sẽ đưa cuốn này ra để ông thu, chứng cứ xác thật, là do nàng quá đỗi say, vì muốn gặp tướng quân nên mới rời nhà. Hôm nay lại dùng cách kia lấy vật chứng ra, thuận nước đẩy thuyền, không chút sơ hở.

An Chi Phủ lại mở ra lần nữa, nhìn lướt mấy đoạn. Sau đó “hừ” một tiếng, mắng một câu: “Cả ngày chỉ biết đọc mấy thứ bậy bạ này, chép kinh phạt

mười lần cho ta, tu thân tịnh lòng, kiểm điểm lại cho tốt.” Vừa dứt lời đã phát tay áo rồi đi.

Sách bị thu rồi.

An Nhục Thần thờ phào nhẹ nhõm. Muốn nàng hối lỗi à, nàng đã sớm hối lỗi rồi. Lần này chạy trốn thất bại, trừ xui xẻo ra còn do nàng gấp gáp quá mức, không suy nghĩ chu đáo. Không có ai giúp nàng, một thân một mình, đi bộ lại không đủ nhanh, nếu tiếp tục trốn như thế nữa tất sẽ khó thành. Trước khi trốn, nàng phải đợi tiếng gió qua đi đã, rồi lại tìm cơ hội ra khỏi thân lần nữa.

Về phần An Chi Phủ, sau khi cầm sách về liền đọc kỹ, bắt giặc đọc một mạch xong hết. Viết hay thật, miêu tả rõ ràng Long tướng quân mưu trí anh dũng, quả đúng là anh vĩ kỳ tài, thiên hạ vô song. Nếu đích thân thấy cuốn sách này chắc hẳn sẽ vui lắm. Bỗng An Chi Phủ nảy sinh ra một ý. Ông ta liền gọi An Bình đến, để hắn ta đến các tiệm sách trong thành tìm. An Bình tìm một lượt rồi quay về, báo lại là trong mấy tiệm sách quanh thành đều không có cuốn sách đấy.

An Chi Phủ mừng rỡ một phen. Quá tốt, đúng lúc hợp ý ông ta. Ông ta liền tìm sách tương tự, chép lại cuốn sách kia một lần, thay thành văn bản tư lự, phối với hộp quả gỗ đàn hương, lại viết thiệp mời lần nữa, rồi nhờ quan hệ tìm người đưa đến cho Long đại tướng quân.

Lúc An Chi Phủ làm những chuyện đó, An Nhục Thần cũng đang bận rộn. Nàng đang lên kế hoạch cho lần đào tẩu thứ hai.

Không nhờ vả người trong phủ được. Cũng không phải là vấn đề trung thành. Ví dụ như bà vú và hai nha hoàn của nàng đều đối xử thật lòng tốt bụng với nàng, nhưng động một chút bọn họ lại luống cuống sứt sứt, không làm việc được. Hơn nữa họ còn ở ngay dưới mắt người trong phủ, nếu để lộ chút sơ hở gì thì coi như nàng đã trảng xe cát.

Nên An Nhục Thần muốn tìm một người ở ngoài phủ giúp.

Người đó không thể biết quá nhiều được, như vậy mới không bị lộ, lại phải chừng chặc biết làm việc, như vậy mới có thể dùng được. Cuối cùng An Nhục Thần chọn Lục đại nương đưa rau cho An phủ.

Lục đại nương là một góa phụ, nhà thuộc diện bình, trọng phu và con trai đều nhận lệnh triệu tập nhập ngũ, từ đó đến nay chưa quay về. Lục đại nương không tái giá cũng không về nhà mẹ, một mình ở trong căn nhà nhỏ, nàng không có ruộng đất nhưng biết chút chữ, biết tính sổ sách, vì vậy thường hay thanh toán nợ nần giúp các nhà đưa rau đưa thức ăn kiếm chút bạc.

An Nhục Thần quan sát Lục đại nương một thời gian, nàng không thích lời ra lời vào với người khác, không thích đàm tiếu thị phi, biết ghi chép sổ sách, xếp hóa đơn cũng rõ ràng. Có lúc An phủ muốn có ít nguyên liệu nấu ăn khan hiếm, vậy mà nàng vẫn có thể nghĩ cách tìm ra. Không nịnh nọt người khác, đồng cảm với hạ nhân chịu khổ. An Nhục Thần từng thấy nàng lên đưa cơm cho một nô bộc bị phủ phạt không được ăn cơm. Lúc rời đi thì rất bình thản, làm như không có chuyện gì xảy ra. An Nhục Thần có ý chặn nàng ta lại, nàng ta vẫn bình tĩnh như thường, không lộ chút sơ hở.

An Nhục Thần quyết định tìm Lục đại nương giúp đỡ.

Những ngày đầu hễ rảnh rỗi là An Nhục Thần lại lạng quạng trong phủ, đi đâu cũng tìm người nói chuyện kể khổ, để người khác đều cảm thấy bây giờ đại tiểu thư không dám ra ngoài nữa, buồn chán cũng chỉ có thể làm ổ trong phủ tán dóc. Sau đó An Nhục Thần tìm một cơ hội, ngăn Lục đại nương lại rồi tìm một chỗ yên tĩnh trong hậu viện nói chuyện với nàng ta. Mọi người cũng đã quen với việc nàng thích tìm người khác kể khổ, không ai để ý, chẳng ngại người để tâm.

An Nhục Thần nói với Lục đại nương thế này, nàng nói nàng có một người bạn đã được gả cho một tướng công tính tình nóng nảy, có lúc tướng công kia uống say lại động chân động tay đánh đập chửi mắng, phụ nhân bị vậy cũng không dám về nhà mẹ, liền muốn tìm một gian nhà nhỏ, có thể thỉnh thoảng trốn đi. Nên mới muốn nhờ Lục đại nương tìm một căn phòng nhỏ trong hẻm bình thường yên tĩnh, để bạn nàng có chỗ dung thân lánh nạn lúc cần.

Lục đại nương vừa nghe thế đã nhũn mảy, không truy hỏi thân phận người bạn kia của nàng, nhưng lại hỏi liệu đối phương đã cân nhắc thỏa đáng chưa, làm như vậy có được hay không. Trốn nhà bỏ đi rồi sau này còn có thể về được không? Sẽ không bị đập đánh nữa ư? Đã có con chưa? Liệu có khi nào vì để trốn trọng phu mà muốn bỏ con không?

An Nhục Thần thầm nghĩ Lục đại nương này quả nhiên biết suy nghĩ, vậy là lại nói: “Tướng công của người bạn kia của ta không kiềm được cơn giận, hễ động thù là lại đánh thật, người bạn kia của ta lúc nào cũng bị thương, những chuyện đại nương nói ta cũng đã từng hỏi rồi, nàng nói dĩ nhiên là mình đã suy nghĩ kỹ cả rồi, chẳng qua nếu có lúc nàng không tránh được, chỉ e bị đánh đến mức mất mạng thôi, như vậy thì còn gì nữa. Những chuyện về sau, tự nàng sẽ có cách xử trí. Chỉ là nàng chưa từng nói nhiều với ta, nghĩ hẳn có lẽ có phần kiêng dè. Nhưng mạng người quan trọng, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Cũng không thể đợi nàng sau khi nàng chết đến thăm mộ mới lại hối hận vì sao ban đầu không giúp nàng.” An Nhục Thần vừa nói vừa lộ vẻ mặt bị thương, rung rung chực khóc.

Thấy Lục đại nương đã có vẻ mềm lòng, An Nhục Thần lặng lẽ nhét một đỉnh bạc nhỏ cho nàng ta: “Người bạn kia của ta bảo ta tìm người thuê phòng giúp nàng ấy, nói đây là trả ơn. Nếu chuyện thành thì sẽ có đền đáp khác.”

Lục đại nương nhìn chút bạc đó, nhận không khách khí.

An Nhục Thần thầm thở ra, xem ra chuyện có thể thành được rồi.

Lục đại nương nói: “Đại tiểu thư đừng để lộ chuyện này ra ngoài, nếu truyền ra thì dù là người bạn kia của cô hay chính đại tiểu thư, thì chỉ e sẽ rước phiền phức đến.”

An Nhực Thần gật đầu đồng ý. Nếu đã làm chuyện này rồi, nàng đoán hẳn Lục đại nương cũng sẽ kín miệng, dầu gì cũng là giúp phụ nhân người ta trốn nhà tránh chồng, nếu làm âm ỉ lên quan phủ thì cũng phải gánh trách nhiệm. Nàng chính là nắm chắc điểm ấy nên mới bịa ra như vậy, tuy là nước cờ hiểm nhưng vẫn phải đi.

Không đến hai ngày, nhân lúc đưa rau đến, Lục đại nương âm thầm kín đáo giao cho An Nhực Thần một chiếc chìa khóa. Nói đã thuê được phòng rồi, ở hẻm Bình Hồ Đông, gian phòng đầu tiên trong đó. Ngưỡng cửa gỗ bị gãy một đoạn, trên khóa cửa buộc dây đỏ, rất dễ nhận ra.

An Nhực Thần cảm ơn rồi lại nhét thêm tiền, lại dặn Lục đại nương rằng người bạn kia của nàng là trốn nhà, không dễ xuất đầu lộ diện, đến lúc đó còn phải nhờ đại nương ngày ngày đưa chút thức ăn đến căn nhà kia. Nếu bạn nàng vào ở thì sẽ đặt một hòn đá và giỏ trúc trước cửa, mỗi ngày đại nương cứ để thức ăn vào trong giỏ, rồi lấy bạc giấu dưới đá là được.

Lục đại nương không nói gì thêm, đáp một tiếng được.

Long Đại đến quận Bình Nam hơn mười ngày, bận đến mức chân gần như không chạm đất.

Ba mươi nghìn binh mã đã tề tựu đông đủ, thêm mười nghìn trú binh vốn có tại quận Bình Nam, cộng lại được bốn mươi nghìn người. Cửa khẩu chính quan trọng của quận Bình Nam và Nam Tần nằm hai nơi, một nơi là sông Tứ Hạ, hai nước nhìn nhau cách con sông, chèo thuyền quá giang liền đến được biên giới đối phương. Một nơi khác là dốc Thạch Linh, Tiểu quốc nằm phía đông sườn dốc, còn Nam Tần lại ở hướng tây nam.

Long Đại đã an bài xong xuôi, mười nghìn quân của đô úy Hậu Lập lương sung vào đội quân Long gia, dựa theo binh chủng mà phân công chia doanh huấn luyện chung. Trong bốn mươi nghìn người đó, mười lăm nghìn trú đóng hạ trại sau vách đá cao ở sông Tứ Hạ, còn mười nghìn người khác sẽ đến dốc Thạch Linh. Nhân mã còn lại thì ở trong doanh trại thành Trung Lan canh phòng đợi lệnh. Ba doanh trại tạo thành góc tam giác, ở các trạm dịch cửa ải trên đường lớn đường mòn giữa các doanh trại cũng được tra xét cấm cản đối chiếu lệnh bài, các huyện, hương, thôn xung quanh và đường chính ở thành Trung Lan cũng có quân lính canh gác.

Long Đại mạnh mẽ vang dội, quân kỷ nghiêm túc, huấn luyện nghiêm khắc. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã đưa ra những yêu cầu xây lại xây mới về quân sự phòng ngự dày ngang một cuốn sách. Công binh thợ mộc bị đưa đi khắp nơi lu bù cả lên. Cả quận Bình Nam vì một loạt hành động này mà như bày ra khí thế “lúc nào cũng có thể chiến! Đã chiến tất phải thắng!” vô cùng ác liệt.

Thái thú Diêu Côn lo lắng, nếu thật sự Nam Tần không hề có ý xâm phạm, vậy lúc này liệu có coi Đại Tiêu ta có lòng xâm chiếm không? Như vậy ngược lại mâu thuẫn lại trở nên gay gắt.

Long Đại dừng dừng nói: “Chúng ta bận chuyện nhà mình, người ngoài sao có thể biết?”

Diêu Côn sững người, chợt kịp phản ứng lại, vội nói: “Lời này của Tướng Quân, chuyện xây phòng, điều binh tướng, thao luyện đại đội nhân mã, những chuyện ấy không cần đến gián điệp thăm dò thì dân chúng binh thường đều biết cả. Trong quận bình Nam còn có thương nhân Nam Tần đi đi lại lại, dĩ nhiên sẽ biết được rồi.”

Những quan viên khác đều gật đầu, dường như không quá âu lo về chuyện gián điệp.

Long Đại nhướn mày: “Binh lực Đại Tiêu ta hùng mạnh, phòng ngự nghiêm ngặt, có thể bảo vệ trăm họ bình an, bách tính biết những điều này chẳng lẽ không phải là chuyện tốt ư? Nếu Nam Tần vốn có ý đồ xấu, chắc hẳn nay sẽ lại cân nhắc thận trọng, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Điều đại nhân lo lắng quá rồi.”

Diêu Côn nhếch mép, hẳn làm quan ở quận Bình Nam này đã hơn hai mươi năm, mấy năm chủ bạc* mười mấy năm thái thú, tự nhận hiểu rõ tường tận về Nam Tần. Hắn nói: “Hai mươi năm trước Nam Tần và Đại Tiêu ta chiến nhau ba năm, bị Long lão tướng quân và Long tướng quân đánh cho tan tác, Hoàng ta nhân từ, chấp nhận nghị hòa đầu hàng, mở cửa giao dịch sắt đá, lúc ấy mới có được hòa bình của Nam Tần và Đại Tiêu ta hôm nay. Bài học năm đó rành rành ngay trước mắt, mười bảy năm trước chính ta ở thành Trung Lan này nhìn thấy bọn họ đầu hàng cầu hòa. Mười bảy năm qua, thuế quan mậu dịch giữa hai nước ngày càng thịnh vượng, Nam Tần ngày càng dồi dào sung túc, bọn họ biết là dựa vào hiệp định hòa bình năm đó mới có được hôm nay, nếu muốn vi phạm thì sẽ bị binh hùng ngựa sắt của Đại Tiêu ta đánh cho thiệt hại nặng nề, hai bên bế quan tỏa cảng, không vận chuyển sắt đá nữa, thì Nam Tần coi như vừa mất tiền lại mất lợi.”

(*Chủ bạc là một chức quan chuyên phụ trách công văn giấy tờ cho quan phủ.)

Nói đến đây, Diêu Côn hơi dừng lại, nhìn các vị quan viên ngồi xung quanh, mọi người rồi rít gập đầu, rõ ràng là có cùng cái nhìn với hắn ta. Diêu Côn nói: “Tướng quân, theo như ta thấy, nếu thật sự Nam Tần gây ra động tĩnh kia, hẳn cũng chỉ vì để Đại Tiêu ta phòng bị cảnh giác, cải thiện tiền đàm phán, từ đó kiếm được nhiều lợi hơn từ Đại Tiêu ta. Nhưng đánh nhau ư?” Diêu Côn lắc đầu: “Bọn họ không dám.”

Đây đã là lần thứ hai Diêu Côn tỏ rõ thái độ, cho là Nam Tần tuyệt đối không có ý định xâm chiếm. Long Đại khẽ gật đầu ra hiệu đã hiểu, hai mươi năm trước hắn vẫn chỉ là cậu bé năm sáu tuổi, đã nghe tổ phụ phụ thân kể rất nhiều về cuộc chiến mấy năm kia, cả hai nước đều thương gân động cốt. Sau đó đúng là Nam Tần đã trở nên nề nếp dễ bảo hơn, trong buổi rượu chè thương nghị về cuộc chiến này, Long Thắng từng hào khí ngất trời lớn giọng nói: “Đánh cho chúng biết vâng lời, lần sau không dám đến nữa!”

Còn hôm nay có đến hay không thì Long Đại khó nói được, chuyện quân không phải dựa vào suy đoán mà cho là đúng, hẳn còn phải xem tình báo nữa.

Long Đại quay về doanh trại, giáo úy Tạ Cương đang đợi hắn.

Phàm trong quân đều có trình thám, dò đường, dò nước, dò người, dò tình hình địch, nghe ngóng quan sát, trình sát tuần tra, dùng gián điệp, binh thư đã nói: “Nếu muốn dụng binh, trước phải xem xét chuyện địch.” Đội quân Long gia có không ít trình thám, một ít rải rác bên ngoài, một ít ở trong quân đội, có chức trách có biên chế, mà người quản lý các trình thám này chính là Tạ Cương.

“Sao rồi?” Long Đại hỏi.

Tạ Cương đáp: “Nàng ta đúng là An gia đại tiểu thư, tên là An Nhượng Thần. An gia là thế gia vọng tộc ở thành Trung Lan. Cha nàng ta là An Chi Phủ có ba căn tửu lâu, hai tiệm đôi tiên, gần đây đang chuẩn bị mở một cửa hàng ngọc thạch lớn nhất quận Bình Nam nữa.”

“Ngọc thạch ư?”

“Vâng, chính là hàng nhập từ Nam Tàn. Gần đây ông ta thường qua lại với thương nhân chủ mỏ ngọc thạch của Nam Tàn, trong vòng hai tháng trước đã thiết đãi yến tiệc năm sáu lần. Nhưng nghe nói người có quan hệ tốt nhất với Nam Tàn trong quận Bình Nam lại chính là Tiền lão gia Tiền Bồi ở huyện Phúc An, mỗi mua bán này cũng là do ông ta dẫn đường. Con trai Tiền Bồi là Tiền Thế Tân, huyện lệnh huyện Phúc An.”

Long Đại biết Tiền Thế Tân, vừa rồi trong buổi nghị sự, Tiền Thế Tân cũng có mặt. Hắn cũng từng nghe đến cái tên Tiền Bồi phụ thân của Tiền Thế Tân, người này có quan hệ không tệ với Nam Tàn, có tin đồn lúc còn trẻ từng du lịch đến Nam Tàn, kết giao không ít bạn bè, sau đó quay về thành Trung Lan mở trường dạy học. Người có học xưa nay thanh cao, khinh thường chuyện mua bán, nhưng ngược lại Tiền Bồi không hề cổ kị gì, tuy ông ta không trực tiếp mua bán nhưng kết giao với đủ kiểu thương nhân, tiền cử nhân mạch đường đi, không cần tự mình mở cửa hàng cũng kiếm được đầy bát vàng. Nghe nói ông ta dạy học cũng tốt, có không ít học sinh con em. Điều Côn chính là một trong những môn sinh của ông ta. Hai mươi năm trước khi hai nước đại chiến, Tiền Bồi dựa vào quan hệ nhân mạch của mình ở Nam Tàn mà cùng Điều Côn liều chết dò xét tin tức của Nam Tàn, lập được công lớn. Sau đó Mông thái thú qua đời thì Điều Côn liền tiếp nhận vị trí thái thú, còn Tiền Bồi không thích làm quan, từ chối ân điển ban quan của hoàng thượng, chỉ nhận tiền tài bảo vật. Từ đó trở đi, cạnh cửa Tiền gia chói lọi, con trai Tiền Thế Tân tuổi đời còn trẻ xuất thân từ áo vải cũng nhân tiện được lên làm huyện lệnh ngũ phẩm, cũng là chuyện người khác kể lể say sưa.

Tạ Cương nói: “Nhưng danh tiếng của Tiền lão gia kia thì không tốt lắm. Nghe nói từ lâu ông ta đã không còn dạy học nữa, trái lại lại đắm đầu vào tiền tài sắc dục, ý vào nhân mạch rộng rãi cùng chiến công trước kia mà càng già càng ngông cuồng. Đánh chửi hạ nhân, mua bán tỳ nữ, nạp nhiều thiếp thất và nha hoàn thông phòng. Nghe nói Tiền đại nhân rất phẫn nộ trước chuyện đó, liền chia nhà với Tiền lão gia, một ở trạch đông, một ở trạch tây, có cửa ra vào, mắt không thấy thì tâm không phiền.”

“Cửa hàng ngọc thạch của An gia có gì đặc biệt?” Long Đại vừa hỏi vừa xem hồ sơ công văn. Thẻ tích trọng lượng ngọc thạch khá lớn, lúc chờ hàng mà có táy máy chân tay, lén giấu đi vận chuyển chút gì đó cũng tương đối dễ dàng. Cho dù có người ẩn nấp trong rương thì cũng không phải là không thể.”

“Cửa hàng vẫn chưa khai trương, chỉ biết quan hệ phía Nam Tàn là do Tiền Bồi lo liệu, An Chi Phủ chỉ chi tiền chi người xây cửa hàng. Dựa theo danh mục kê khai trong ti thương bạc, An Chi Phủ đã bỏ ra ba rương hàng nộp tiền bạc tiền thuế, hơn một nghìn tám trăm lượng bạc.”

Số tiền quá lớn. Long Đại bình tĩnh tiếp tục đọc hồ sơ.

“An Chi Phủ và Tiền Bồi chẳng những hợp tác mua bán mà còn sắp trở thành thông gia nữa. An gia đại tiểu thư và Tiền Bồi đã đính hôn, ngày cưới định vào mười bốn tháng mười hai.”

Long Đại ngẩn ra, ngẩng đầu lên. Có thể định ra hôn sự đó được sao? An Nhượng Thần và Tiền Bồi ư?

“Làm vợ kè?”

“Vâng.”

Long Đại nhú mày: “Đã điều tra bút tích của An Nhượng Thần chưa?”

Tạ Cương rút một tờ giấy ra, đưa cho Long Đại: “An đại tiểu thư cũng đèn trường mình trong miếu. Đây là kinh phạt nàng ta cúng trước đèn, do chính tay nàng ta chép ở trong miếu. Không biết liệu tờ giấy gián điệp kia có phải do nàng ta viết không, tuy chữ viết không quá giống nhau, nhưng chữ của nàng ta lại phóng khoáng có lực, rất có khí chất thư sinh. Nếu muốn cố ý viết ra mấy chữ trên giấy đó thì cũng không phải là không thể.”

Long Đại nhìn cuốn kinh phạt được chép trong tay, cẩn thận ngắm nghĩ chuyện này.

Lúc này An Nhượng Thần đang đi dạo trên đường. Ở nhà nàng biểu hiện không tệ, biết điều ngoan ngoãn, còn chủ động hỏi công việc chuẩn bị mua sắm cho hôn sự, lấy một tờ giấy liệt kê những vật mình muốn ra. “Nếu đã phải gả đi thì cũng không nên bạc đãi mình.” Tiếp tục sắm vai gập được tướng quân đã thỏa mãn nỗi lòng si mê, giờ gả thì gả thôi, cũng mua chút trang sức quần áo mới cho mình.

An Chi Phủ thấy nàng như vậy liền tháo lệnh cấm túc, còn gọi phòng thu chi đến chi chút bạc để nàng đi mua đồ. Thế là An Nhượng Thần dẫn theo nha hoàn xuống phố.

Đi thẳng về hẻm Bình Hồ Đông, lần này An Nhượng Thần ra ngoài là muốn xác nhận lại điều kiện của căn phòng đã thuê, lại còn phải quan sát tình hình dọc đường đi kỹ càng, trong lòng tính toán cẩn thận cho lần trốn nhà thứ hai. Nên nàng đi rất chậm, nhìn rất kỹ, còn phải mua rất nhiều thứ. Hai tay tiểu

nha hoàn đi đằng sau ôm đủ thứ không xuể, bị giầy vò đến mệt. An Nhựt Thần thấy thời cơ đã đến, bảo nàng ta đến quán trà cuối đường mua trà rồi chờ nàng, nàng chọn cao thơm xong sẽ đến.

Hai tay nha hoàn mỗi nhứ đến mức không gượng nổi nữa rồi, vừa nghe thấy thế liền như được tháo gánh nặng, nhanh chóng bước đi. Mắt thấy nàng ta đã đi vào quán trà, An Nhựt Thần cấp tốc chọn hai cao thơm, để chủ quán gói kỹ. Sau đó cầm lấy đồ, thấy khi nha hoàn né tránh cánh tay người khác không nhìn qua bên này thì liền lách mình rẽ vào con đường nhỏ ở bên cạnh. Trong con đường nhỏ không có ai, An Nhựt Thần nhanh chân chạy, chạy đến cuối con đường thì liền rẽ trái dọc theo đường mòn chạy tiếp, cuối cùng đã thấy được con hẻm bình thường kia.

An Nhựt Thần cẩn thận nhìn ngó chung quanh, không có cửa hàng gánh rong nào, tất cả đều là tiểu trạch tiểu viện, cửa đóng kín, có vị đại nương tay dắt đứa bé khề hát ca dao, sau khi vào một căn nhà nhỏ cũng nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó trên con đường mòn không còn âm thanh gì nữa.

Yên tĩnh hẻo lánh, là chỗ ẩn thân tốt.

An Nhựt Thần nhanh chóng đi vào con hẻm Bình Hồ Đông, tìm được gian phòng đầu tiên bên trong, ngưỡng cửa gỗ bị gãy một đoạn, trên khóa cửa buộc dây đỏ, giống như Lục đại nương đã nói. An Nhựt Thần lấy chìa khóa ra mở cửa, thuận lợi đẩy cửa ra.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có một giường một tủ, trước cửa sổ buồng sau có kê một điều án* không thể gọi là bàn, ngoài ra còn có một chiếc ghế cũ. Nhà rất nhỏ, bảm đầy bụi bặm, nhưng dọn sạch sẽ chắc hẳn cũng không đến nỗi tệ. An Nhựt Thần thở phào một hơi, trong lòng nhanh chóng điếm qua những đồ cần đưa thêm, bình nước, cốc nước, lò than, thùng phân, chần nệm vân vân. Nàng nhoài người đến cửa sổ phía sau nhìn một chút, rồi lại mở cửa sau đi ra ngoài. Sau nhà là một hành lang, bên kia hành lang là vách tường sau, ngược lại lại giống một hậu viện nhỏ hẹp. Trong sân có một chậu hứng nước, còn có hai cây gậy gắn sợi dây, có lẽ dùng để phơi quần áo.

(*Điều án, cũng có thể gọi là điều kỷ, là đồ xài trong nhà ngày xưa của dân tộc Hán, đặt trong gian nhà chính, đặt phía sau bàn ghế dùng để trưng bày trang sức vật phẩm, mặt án phẳng và dài như hình chữ nhật.)

Đầu bên phải hành lang bị chặn, cũng là một vách tường, tường bên trái bị sụp một nửa. An Nhựt Thần nhớ lại Lục đại nương đã từng nói, bên cạnh cũng là căn phòng trống, không có người ở, chủ nhà lười biếng lần lửa mãi không chịu sửa tường, nàng ta đã nói chủ nhà mau sửa sớm đi, giấy trên cửa sổ cũng sẽ được hồ mới, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện vào ở.

An Nhựt Thần bước qua tường nhìn xem, bên cạnh đúng là phòng trống thật, ngay đến giường cũng không có. Chỉ đặt một cái bài tròn một chiếc tủ, kèm thêm hai cái ghế.

Có chút kỳ lạ, trực giác An Nhựt Thần mách rằng có chỗ không đúng.

A, đúng rồi, đã là phòng trống nhưng vì sao căn phòng này lại sạch sẽ đến thế, còn gian của nàng lại đầy bụi.

Còn đang nghi ngờ thì bỗng nhiên cửa phòng “két” một tiếng, bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

An Nhựt Thần hoảng sợ ngồi sụp xuống.

Vội nhìn một cái, nàng thấy rõ người đẩy cửa đi vào là Từ bà tử, bà mai làm mối cho nhà nàng. Chính nàng ta đã mang sinh lễ của Tiền Bội đến cửa, mặt mày hớn hở nói với nàng rằng “chúc mừng đại cô nương”. Chúc mừng cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy.

Lưng An Nhựt Thần dính chặt vào tường, cả người co ro dưới cửa sổ không dám nhúc nhích, căng thẳng đến mức tim gần như nhảy ra khỏi cổ họng. Nếu bị Từ bà tử bắt gặp nàng đang ở đây, dù có trăm cái miệng nàng cũng không thể bào chữa nổi, chuyện này mà lọt đến tai cha thì nàng sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa.

An Nhựt Thần cũng không dám thở mạnh, dè dặt nghe động tĩnh trong phòng, hai mắt dán chặt vào nửa bức tường kia. Nghe thấy tiếng Từ bà tử ngồi xuống, An Nhựt Thần định chậm chậm bò qua nửa bức tường kia.

Tay vừa mới chống được xuống đất thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, Từ bà tử nhanh chóng đứng dậy, An Nhựt Thần sợ hãi rút người về, không dám động đậy.

Từ bà tử đi mở cửa, An Nhựt Thần nhân cơ hội leo đến cửa sổ bên này, cách nửa bức tường đồ nát kia chỉ có ba bước. Nhưng An Nhựt Thần không dám manh động, dựa theo những gì nàng thấy, ở vị trí trong phòng chỉ cần xuyên qua cửa sổ là có thể thấy được bên này, nếu giờ nàng bò qua sẽ bị bắt gặp chính diện. An Nhựt Thần im hơi lặng tiếng, chờ đợi cơ hội.

Bước vào nhà là một nam nhân, Từ bà tử gọi gã là “Giải tiên sinh”. An Nhựt Thần nghe không ra tuổi tác của vị Giải tiên sinh này, lúc nói chuyện lại có

cảm giác ấm áp, chẳng qua là hẹn gặp một bà mai ở nơi như thế này, chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.

An Nhượng Thần đã đoán đúng. Nàng nghe thấy Giải tiên sinh nói với Từ bà tử thế này: “Nếu hai cô nương kia không được thì người xem xét lại mỗi khác, chớ nói nhiều với các nàng, đỡ đến lúc đó còn phải diệt khẩu. Tạm thời cứ mặc kệ các nàng, có chút chuyện quan trọng giao cho người đây.”

“Vâng, mời tiên sinh nói.”

“Người tìm mấy người, phải là người trong thành, lanh trí chút, đi đốt kho lương thành bắc đi.”

An Nhượng Thần sợ hết hồn, nàng không nhìn được âm thầm thò đầu ra nhìn vào trong phòng, nam nhân kia đưa lưng về cửa sổ nên nàng không thấy được mặt mũi, còn Từ bà tử nghiêm túc cung kính nghe nam nhân kia nói, căn bản cũng không nhìn về cửa sổ bên này. An Nhượng Thần cảm thấy thời cơ đã đến, cũng mặc kệ bọn họ muốn đốt chỗ nào nữa, nàng rón rén đi đến nửa bức tường bên kia, mới nhấc chân đi được nửa đường thì nghe thấy nam tử trong phòng nói: “Có người?”

An Nhượng Thần sợ đến mức suýt nữa đã cắn phải đầu lưỡi, nàng nhanh chóng đi đến đầu tường, lách mình trốn ra sau tường.

“Không có ai hết. Bên cạnh là phòng trống, không có người ở.” Đây là câu trả lời của Từ bà tử.

An Nhượng Thần tròn mắt nhìn hậu viện nhỏ hẹp cùng cửa sau cũ nát, mồ hôi lạnh đổ đầy sống lưng.

Từ bà tử vừa đáp vừa đi đến cửa sổ sau nhìn ra ngoài, hành lang hẹp cùng nửa bức tường đồ nát thấp bé, không có gì khác với trước. Bỗng trên tường có con mèo nhảy đến, Từ bà tử nói: “Là con mèo.”

Nhưng Giải tiên sinh lại đi ra ngoài, gã đi đến vách tường đồ nát kia nhìn một lúc, rồi nhấc chân bước qua.

Phòng bên cạnh đúng là không có ai, Giải tiên sinh đứng bên cửa sổ nhìn vào trong, nhưng vẫn không được yên lòng, dứt khoát đi vào phòng. Từ bà tử cũng đi theo, nói: “Đúng là con mèo.”

Giải tiên sinh quét mắt nhìn trong phòng một vòng, mở hộc tủ ra, nhìn xuống đáy giường, không có gì cả, tay còn dính tro bụi. Lúc này gã ta mới thôi, dẫn Từ bà tử quay về lại trong phòng. Sau mấy câu dăn dò nhưng có lẽ vẫn chưa yên tâm, hắn nói: “Đừng lại đến nơi này nữa, lần sau đổi chỗ khác nói chuyện.”

“Vâng vâng.” Từ bà tử liên tục gật đầu đồng ý. Vị Giải tiên sinh này vừa cẩn thận lại đa nghi, nàng đã sớm lĩnh giáo rồi.

Hai người trò chuyện một hồi rồi nhanh chân tuần tự rời đi. Lúc Giải tiên sinh đi còn nhìn cửa gỗ bên cạnh một cái.

An Nhượng Thần rúc người né tránh cả nửa ngày, không nghe thấy động tĩnh gì mới cẩn thận, lặng lẽ nhô đầu từ trong lu ra. Không thấy ai, không nghe tiếng gì. Vậy là rón rén bước ra khỏi lu, nhanh chóng nép người sau vách tường lắng tai nghe, hình như bên cạnh không có ai. Nàng nhanh chóng vào nhà, mở cửa trước đi ra ngoài, khóa kỹ cửa lại, sau đó nhanh chóng lao ra khỏi hẻm.

Chạy một mạch băng qua đường mòn, rẽ vào đường nhỏ, xung quanh có rất nhiều người qua đường, An Nhượng Thần thoáng yên tâm, nàng thả chậm bước chân, sửa lại tóc tai xiêm áo, làm như không có chuyện gì đi đến quán trà. Lý do nàng rời đi lâu như vậy nàng đã sớm nghĩ xong: nàng lại đi dạo một tiệm khác, mãi dạo quên mất thời gian.

Lúc An Nhượng Thần lách vào đường nhỏ thì có một nam nhân đi vào hẻm Bình Hồ Đông. Chính là vị Giải tiên sinh kia.

Đi rồi mà còn quay về là bởi vì gã vẫn không yên tâm, chẳng những không yên tâm mà gã đã nhớ ra, lúc rời đi, gã thấy cửa phòng đang đóng bên cạnh có treo ổ khóa. Nếu là phòng trống thì vì sao không khóa cửa. Nếu không cần khóa cửa thì vì sao lại treo ổ khóa.

Giải tiên sinh nhanh chóng đến trước cửa căn nhà đầu tiên trong hẻm. Cửa khóa.

Giải tiên sinh nhíu mày, gã chắc chắn là lúc mình đi ổ khóa này chỉ được treo. Giải tiên sinh nhìn một chút, dùng sức vận khí, kéo ổ khóa cũ nát trên cửa xuống, đẩy cửa ra.

Chung bày trong phòng vẫn giống như lúc nãy, trong tủ dưới giường không có ai. Gã tin rằng lần này thật sự không có người. Nhưng gã phải tìm cho kỹ.

Gã cẩn thận lục tìm mỗi một xó xỉnh trong phòng nhưng không tìm được gì. Lu nước lớn trống trơn khiến hắn rất ảo não, lúc này đã bỏ quên cái này. Gã tiếp tục kiểm tra tiếp, vậy mà dưới cửa sổ căn nhà vừa rồi gã nói chuyện với Từ bà tử, nhặt được một chiếc bông tai ngọc trắng hình con thỏ nhỏ xinh xắn.

Giải tiên sinh cầm bông tai soi kỹ dưới ánh mặt trời, khê neho mắt lại.

An Nhượng Thần về đến nhà, cho đến lúc bà vú già hỏi đến nàng mới phát hiện mình bị mất một bông tai.

Tiểu nha hoàn đi theo nàng nói: “Có lẽ rơi trong lúc chen lấn ở cửa tiệm y phục rồi. Cũng không biết tại sao mà hôm nay lại có nhiều người đi dạo đến đó vậy nữa.”

“Thật tiếc quá.” Bà vú biết An Nhượng Thần rất thích đôi bông tai này, lúc nào nàng cũng mang. Nàng ta bảo tiểu nha hoàn đến tiệm y phục tìm xem.

Hôm nay tiểu nha hoàn đã mệt quá rồi, rất không tình nguyện, nhưng nhìn mặt của bà vú thì vẫn phải nhe lời mà đi.

Một lúc lâu sau, nha hoàn quay về báo là không tìm được. An Nhượng Thần hết sức thấp thòm. Bà vú ngờ là nàng tiếc bông tai kia nên nói: “Không phải vẫn còn một chiếc sao? Để tôi đưa đến tiệm trang sức bảo bọn họ phỏng theo đó làm tiếp một chiếc cũng được.”

“Không không, kiểu đó cũng cũ rồi, nếu đổi thì đổi thành kiểu mới đi.” An Nhượng Thần vội nói. Nếu thật bị rơi ở chỗ kia mà bị người ta nhặt được, vậy nếu đến tiệm trang sức đánh một chiếc chính là nói cho đối phương biết rằng: “Không sai chính là ta đây! Là ta đã nghe các người nói chuyện.” An Nhượng Thần bóp trán, ép mình không được nghĩ nữa, thật đúng là dọa người.

Lúc uy vũ tướng quân Tông Trạch Thanh đi vào thư phòng Tử Văn Lâu, thấy Long Đại đang cầm sách, khóe miệng cong cong như đang cười.

Đáng sợ quá!

Tông Trạch Thanh vội vã dụi hai mắt, cẩn thận nhìn lại, được rồi, không còn cười nữa, vẫn là gương mặt nghiêm túc đó. Chắc hẳn lúc này là ảo giác rồi. Ngay sau đó Tông Trạch Thanh không thay đổi kế hoạch, nhảy qua bùn lầy ngồi xuống ghế bên cạnh Long Đại: “Tướng quân ơi!”

Long Đại bình tĩnh tiếp tục đọc sách, hoàn toàn không chút động đậy gì trước chiêu nũng nịu này.

Tông Trạch Thanh nhìn biểu cảm của Long Đại, lập tức ngồi thẳng, nói chuyện đàng hoàng, thái độ khẩn khoản: “Tướng quân, huynh mau phái ta ra tiền tuyến đóng quân mấy ngày đi, để ta có dịp nghỉ ngơi.”

Năm nay Tông Trạch Thanh hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn Long Đại mấy tháng. Trời sinh gương mặt con nít, thanh tú nhả nhai trắng nõn, lúc cười lên thì vô hại đơn thuần đáng yêu, nhưng trên chiến trường lại rất dũng mãnh. Vì lập được đại chiến công mà được hoàng thượng ban cho tên uy vũ tướng quân, phong hàm ngũ phẩm.

Được phong quan nhưng lại không có chút oai phong của bậc làm quan, cả ngày chỉ toàn hi hi ha ha, có thể hòa mình dễ dàng với bất cứ ai. Tạ Cường nhìn rõ hẳn, nói: “Không bằng đến chỗ ta làm trinh thám đi, với gương mặt này của ngươi, hẳn là dùng đúng chỗ.”

Piiii! Uy vũ tướng quân đây biết chưa! Uy vũ!

Nhưng Tông Trạch Thanh đúng là cũng làm trinh thám, một kiểu trinh thám khác.

Ví dụ như đến thành Trung Lan này chẳng hạn, Long Đại bề bộn công vụ, nghiêm túc lạnh lùng, lúc đàm luận chỉ nói chuyện nhà binh, quà cáp thiệp mời nhận được một đồng lớn, dù ai mời cũng không đến. Tông Trạch Thanh lại không giống vậy, hề ai hẹn mời là đều đi, mà người không mời hẳn cũng đi. Nụ cười dễ gần, kiên nhẫn chu đáo và khách sáo với các quan viên nhà giàu, thay Long Đại giải thích rõ ràng. Nói tướng quân lãnh hoàng mệnh, không dám thà lòng. Tuy hiện nay quân tình tuy không cấp bách, nhưng đội quân Long gia vừa mới đến, há có thể lười biếng vô kỷ luật được, như vậy mà các nước láng giềng thấy được, thì sẽ không tạo được uy hiếp, vân vân và mây mây.

Vì Long Đại không nói không cười, Tông Trạch Thanh ăn nói khéo léo như thế, lập tức có không ít người lời kéo. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Tông Trạch Thanh ở trong thành như cá gặp nước, xã giao không ngừng, ủng hộ rầm rộ.

Tông Trạch Thanh nghiêm túc nũng nịu nhưng lại bị Long Đại cự tuyệt, hẳn gương mặt lên, nghiêm mặt hỏi: “Đã thám thính được gì rồi sao?”

Tông Trạch Thanh thao thao bất tuyệt bắt đầu nói quan nào có quan hệ thông gia với phủ nào, ai là biểu thức họ hàng xa của ai, biểu tỷ nhà ai là phòng nhì của quan nào, nhà giàu nào có những cửa tiệm nào trong thành. Huyện lệnh nào có quyền có thể, đại hộ nào nắm thương mạch ở đâu, thái thú và đám quan viên kia làm thế nào ra sao, nói khoảng một canh giờ, uống hai ấm nước.

Long Đại vừa lật sách vừa nghe, cũng không ngắt lời hẳn. Cuối cùng Tông Trạch Thanh cũng kể xong, thấy Long Đại không có phản ứng gì, liền có ý chọn một đoạn nói lại lần nữa, mới bắt đầu nói đến chỗ nào đó thì Long Đại nhàn nhạt mồm miệng: “Cái này ngươi đã báo rồi.”

Rất tốt, chứng minh tướng quân có nghe, hẳn cũng không cần đau lòng nữa. Tông Trạch Thanh lại rót một ly nước, nhiệt tình khẩn thiết nói: “Tướng quân, Sở Thanh tuần tra phòng thủ ở tiền tuyến nhiều ngày chắc hẳn mệt lắm, đổi cho ta đi mấy ngày đi.” Thấy tướng quân không có phản ứng gì, nói tiếp: “Ngày nào Sùng Hải cũng luyện binh, quá vất vả rồi, không bằng đổi cho ta đi giáo trường mấy ngày đi.”

Uống rượu xã giao trò chuyện tán gẫu, còn mệt hơn cả thao luyện nữa. Tướng quân lại không may thương tiếc thủ hạ, chỉ có mình thương mình thôi.

“Được thôi.”

Tông Trạch Thanh chấn động, chợt cảm thấy như mình được sống lại.

“Ngươi sau này, lúc thì nên tham gia nhiệt tình lúc thì nên thờ ơ không quan tâm, đừng để họ nghĩ ngươi dễ bị nắm bắt.”

“Vâng vâng.” Tông Trạch Thanh theo Long Đại năm năm, phối hợp làm người tốt kẻ xấu cũng không phải là lần đầu tiên, đương nhiên quen với thủ đoạn của Long Đại. Đã là Long tướng quân quân thúc thuộc hạ nghiêm nghị, há để cho thủ hạ tướng quân ngày ngày nhậu nhẹt cùng người khác. Nên hẳn nghỉ ngơi mấy ngày, lại tìm cơ hội nói với người khác là hẳn bị Long tướng quân khiển trách, phạt hẳn dẫn binh khổ luyện, chờ cơ hội kẻ khổ với người khác, càng dễ kéo gần quan hệ với những người đó.

“Những quả cáp thiệp mời kia ta đã xem rồi. Có mấy nhà có thể gặp đây.”

“Có gì đặc biệt à?”

“Ừ.” Long Đại đặt cuốn sách trong tay xuống, “Đúng là đặc biệt.”

Tông Trạch Thanh thấy rõ tên sách dán ngoài bìa, bao nhiêu lời muốn nói lại quên, há hốc miệng.

Mẹ nó chứ! “Long tướng quân liệt truyện”!

Nịnh nọt nịnh đến tận trời rồi! Không biết mặt dày vô sỉ đến cảnh giới nào mới có thể làm ra được chuyện này kia chứ?!

“Tướng quân!” Giọng của Tông Trạch Thanh run run, nhuốm đầy hưng phấn, thật sự rất muốn đọc cuốn sách này. “Có thể cho mặt tướng mượn cuốn sách này xem qua được không?”

“Không được.” Long Đại bình tĩnh hờ hững thu sách về, “Ta sợ người xem xong không kiềm chế được, lúc dự tiệc chỉ mãi cười, hủy hoại danh tiếng của quân Long gia ta.”

Tông Trạch Thanh há hốc miệng cả nửa ngày, lại có thể xuất sắc vậy ư? Còn không cho nhìn?

“Tướng quân muốn dự tiệc nhà ai?”

“An gia.”

An Nhượng Thần sốt ruột, hôm nay không phải là Lục đại nương tới đưa rau, làm nàng không có cơ hội trò chuyện với nàng ta. Căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông không thể ở nữa rồi, nàng phải bảo Lục đại nương tìm nơi mới mới được. Còn nữa, nàng phải dặn Lục đại nương nếu có người hỏi thăm chuyện mượn phòng thì nàng ta phải bịa được lời hoàn hảo. Chuyện này không thể làm liên lụy đến đại nương được, cũng không thể để mình bị lộ.

Đang suy nghĩ thì có nha hoàn đến báo, lão gia gọi mọi người đến sảnh đường. An Nhượng Thần không đoán ra được là có chuyện gì, ôm tâm trạng vô cùng căng thẳng mà đi.

Ở sảnh đường, An Chi Phủ vô cùng đắc ý, ngay đến lông mày cũng toát lên vẻ hạnh phúc, ông ta tuyên bố, ngày mai Long đại tướng quân sẽ đến phủ bọn họ làm khách.

Vừa dứt lời, nhất thời di nương các phòng bàn tán xôn xao, bọn gia nô nha hoàn cũng không nhịn được thấp giọng bàn bạc.

An Nhượng Thần cúi đầu lén nhón mày. Là Long tướng quân đó ư? Nàng vẫn còn nhớ diện mạo của hắn. Rõ ràng nhìn qua rất uy vũ đạo mạo mạnh mẽ, vậy mà đầu bị lừa dối thế nào lại để cha nàng có thể thành công nịnh bợ như vậy. Muốn tới nhà nàng làm khách ư? Đại quan nhi phẩm đấy, chiếu sáng lấp lánh muôn nơi, kết quả chiếu nhầm chỗ.

An Nhượng Thần thờ dãi trong lòng, nếu thành Trung Lan lâm nguy, quận Bình Nam lâm nguy, phải dựa vào vị đại tướng quân này bảo vệ, xem ta không nhờ và được gì rồi.

Nhưng chuyện này với nàng mà nói chính là một cơ hội, Long tướng quân muốn tới làm khách, có nghĩa cả nhà sẽ dồn chú ý lên người Long tướng quân, chắc chắn ở hậu viện sẽ không có người, đến lúc đó nàng lặng lẽ chạy đi, nhất định là thần không biết quỷ không hay.

Không kịp đổi phòng, nhưng có lẽ nàng không cần phòng nữa, nhà mở tiệc mời khách quý không để ý đến nàng, dù phát hiện không thấy nàng đâu, ngại có tướng quân ở đó cha cũng sẽ không sai người đi tìm nàng, vậy là nàng có đủ thời gian ra khỏi thành.

Đây tuyệt đối là cơ hội tốt, nàng không thể bỏ qua được.

An Chi Phủ cũng không biết nữ nhi có ý định gì, ông ta hớn hờ mặt mày dặn dò chuyện từ mai mở tiệc mời. Đến hôm đó, tất cả mọi người nhất định phải tận tâm tận lực, phải lễ phép chu đáo, phải quần áo gọn gàng. Nhất là các cô con gái, ừm, nói cho chính xác thì trừ con gái An Nhượng Thần ra, tất cả phải ăn mặc chỉnh chu thích hợp, đậm phần lộng lẫy trang sức yêu kiều, cái gì đẹp nhất đắt tiền nhất thì cứ ăn diện cả vào, phải biết trò chuyện biết hầu rượu nữa, tóm lại nói một câu, phải để khách quý hài lòng mà ra về.

An Nhượng Thần vừa tính toán chuyện chạy trốn vừa cúi đầu nghe dạy dỗ, trong lòng lại trợn trắng mắt. Cha à, có phải lão nhân gia cha định tháo tên biển cửa phủ xuống, thay thành bảng hiệu “Bách Hoa Lâu” không? Cha cũng không phải má mị lâu xanh, con gái cha cũng không phải kỹ nữ, vậy mà lại dặn dò phải ăn mặc đẹp biết nói chuyện dám tiếp rượu, đây mà là lời của một người cha thân tín nên nói sao?

Còn hài lòng mà ra về nữa chứ, hài lòng cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy, piii!

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

An phủ giăng đèn kết hoa rực rỡ thay mới hoàn toàn, náo nhiệt ngang cỡ mừng năm mới. Rất nhiều người dừng chân từ xa nhìn nhau, An Chi Phủ đứng ở

cửa chính đội Long tướng quân, đặc ý đến nỗi mũi vênh lên tận trời.

Tông Trạch Thanh và Long Đại dẫn đầu đội vệ binh cười ngửa tới. Thấy thăm dò trên đường phố trải dài đến cửa An phủ, còn có cả một đám người xúm đầy trước cửa An phủ, cùng với An Chi Phủ đeo đồ đội xanh như muốn xuất giá đến nơi không bằng, Tông Trạch Thanh giật mình suýt nữa té ngã khỏi ngựa.

Đây cũng quá... Nhất thời không tìm ra từ để hình dung. Tông Trạch Thanh sờ mũi, lên nhìn Long Đại, nếu tướng quân không nhận được quay mặt bỏ đi thì hẳn cũng phải đi theo sao, hay tiếp tục giả làm người tốt?

Nhưng trên mặt Long Đại không nhận ra là vui hay giận, tám gió thổi bất động, trấn định như thường.

Tông Trạch Thanh lại sờ mũi cái nữa, trước quan hàm “tướng quân” của người ta có một chữ “đại”, quả nhiên là không so được với người bình thường.

Cách cửa An gia càng ngày càng gần, An Chi Phủ thấy Tông Trạch Thanh thì cười hết sức rạn rờ, cười đến mức Tông Trạch Thanh nổi cả da gà. Không sai, chuyện đại tướng quân đồng ý đến An phủ dự tiệc là do hấn ra mặt sắp xếp, là do hấn gọi An Chi Phủ đến dặn dò ông ta phải thu xếp chuyện này cho kỹ vào, còn nói là hấn đã khuyên tướng quân ra ngoài đi vài vòng, kết giao với nhân sĩ trong thành, dĩ nhiên đi dự tiệc nhà ai thì do tướng quân tự chọn.

Lúc ấy An Chi Phủ đã nói “tướng quân thích cuốn sách kia là tốt rồi”. Tông Trạch Thanh lập tức nhớ đến “Long tướng quân liệt truyện”. Vậy mà là do An Chi Phủ đưa đến sao? Rốt cuộc là sách thần gì thế? Không được đọc thật đúng là khó chịu mà!

Nhưng khó chịu lúc này là do cái nhìn như bắn ra lửa của An Chi Phủ, đừng có nhìn hấn chằm chằm như vậy, cũng đừng nhìn Long tướng quân chằm chú vậy chứ, nụ cười thật đáng ghét, tự người không cảm nhận được sao?

Hiển nhiên An Chi Phủ không cảm nhận được, ông ta nhiệt liệt nghênh đón Long tướng quân và Tông tướng quân đến, nịnh bợ đón mọi người vào phủ.

Bước vào An phủ, Tông Trạch Thanh lại kinh hãi, đội hình nghênh đón đứng xếp hàng hai bên là quy củ quái quỷ gì vậy chứ?

An Chi Phủ vẫn chưa phát hiện ra có gì không ổn, khắp khỏi giới thiệu từng người một: “Tướng quân, đây là trưởng nam của tôi, tên là Vinh Quý. Vinh Quý, mau ra mắt tướng quân đi.”

Long Đại gật đầu một cái, vẫn duy trì gương mặt nghiêm túc của mình. Rồi đảo mắt một cái, tìm thấy An Nhượng Thần trong đội ngũ. Nàng đứng cuối hàng, một vị trí không bình thường chút nào, cúi thấp đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn.

An Chi Phủ đi theo sau lưng Long Đại vừa lùi nhai vừa tiến lên phía trước. Chính thất của ông ta đã qua đời, có bốn phòng thiếp, hai cậu con trai bốn cô con gái. Trưởng nữ đã gả cho người ta, bên đi lướt qua không nhắc đến, con gái út thì nhỏ tuổi qua, cũng đi qua luôn không đề cập đến. Mà trưởng nam Vinh Quý đã mười lăm tuổi, đi theo mình học mua bán, con gái thứ hai An Nhượng Hi vừa tròn mười sáu, cả hai đều do Đàm thị phòng hai sinh. Con gái thứ ba An Nhượng Lan năm nay mười lăm, do Tiết thị phòng ba sinh. Cả hai cô con gái đều trong độ tuổi cưới hỏi, khôn khéo làm người khác hài lòng.

Long Đại không nghe vào một chữ, mặt nghiêm túc mãi như vậy cũng có chỗ tốt. Hấn như lơ đãng nhìn xung quanh chút, thật ra thì lúc nào cũng để ý đến An Nhượng Thần. Hình như nàng có vẻ không đúng cho lắm? Hấn nghĩ ngợi, à, thì ra là vậy, cơ thể nàng ta lúc này không giống với lần trước gặp.

An Nhượng Thần nghe thấy cha thối phèo khen ngợi hai cô con gái khuê nữ là “làm người khác hài lòng” với Long Đại, nàng thật muốn giả vờ bất tỉnh để cho người ta kiêng nàng lui xuống quá, gương mặt lên lên nhìn nhị muội tam muội, quả nhiên là lúng túng thay các nàng. Hai người muội muội cúi đầu thấp đến ngực, mặt phèo ra đỏ bừng, thêm nét thẹn thùng thoáng qua kia trông thật đúng là kiều diễm.

Đuôi mắt An Nhượng Thần quét qua tướng quân, theo bản năng nhìn sang, ấy vậy mà thấy Long đại tướng quân đang nhìn mình. Nàng thì sao chứ? Nàng không ở trong phạm vi “làm người khác hài lòng”. Nàng cũng không thẹn thùng nữa, à, đúng rồi, dưới tình cảnh này nàng hẳn nên rụt rè mới bình thường, vậy là nhanh chóng giả vờ. Nhưng tướng quân huynh đang nhìn đi đâu thế, hình như hướng nhìn có vẻ không bình thường.

An Nhượng Thần nhủ mày, đợi đến lúc kịp phản ứng thì suýt nữa đã nhảy cẫng lên. Hấn ta dám nhìn ngực nàng. Dù ánh mắt chỉ dừng lại một lúc nhưng vẫn bị nàng bắt được. Hấn gương mặt đối mặt với nàng, lại không có chút xấu hổ nào, càng không có vẻ chột dạ khi bị bắt tại trận. Hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt sắc bén lại mang theo nét nghiền ngẫm.

An Nhượng Thần cúi đầu xuống, cũng phèo mặt đến đỏ bừng như hai muội muội vậy, nhưng không phải là thẹn thùng mà là tức giận, tức đến mức siết chặt nắm đấm.

Thật là không biết xấu hổ, lại vô liêm sỉ đến thế.

Long Đại nhanh nhẹn đi vào phòng thiết đãi yến tiệc, ngồi vào ghế đầu, làm như chưa từng xảy ra ánh mắt trao đổi ban nãy. Chẳng qua là dáng vẻ căng thẳng của An Nhượng Thần khiến hấn có trực giác nàng đang có chủ ý gì đấy.

An Chi Phủ khá nhanh nhẹn nhét hai cô con gái ngồi vào vị trí bên cạnh Long Đại, còn mình thì ngồi ở một bên kia. Những người khác cũng đã tề tựu đầy đủ, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí vui vẻ náo nhiệt.

Trong lòng Tông Trạch Thanh khinh bỉ với hành động đưa con gái vào ngồi đó của An Chi Phủ, hấn nhìn Long Đại một cái, nhủ thầm ở thành bên này quả thật là dân tình dũng mãnh, hoàn toàn không giữ chút lễ nào. tướng quân đúng là, không cho hấn xem cuốn sách kia, chỉ thấy mặt mũi An gia này là hấn đã sắp không kiềm chế được rồi, nếu xem được thì... Ấy da, lo nghĩ quá rồi, thật là muốn nhìn xem sao.

An Nhượng Thần cúi thấp đầu, yên lặng hiền lành. Nhưng cũng không biết trong lòng nghĩ gì mà nàng luôn cảm thấy có ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm, là Long đại tướng quân. Nhưng lúc len lén ngược mắt lên nhìn thì chỉ thấy tướng quân ra về đạo mạo nghe người khác nói chuyện, dường như không hoàn toàn để ý đến mình.

An Nhượng Thần không đoán ra tâm tư của Long Đại, nàng ngồi một lúc, dần dần tỉnh táo lại từ cơn thẹn quá hóa giận ban nay. Nguyên nhân đại tướng quân đến nhà nàng làm khách là gì? Tuyệt đối không thể nào vì chạm mặt ngoài thành mà khiến hấn nổi sắc tâm với nàng được, tuy nàng khá ư là hài lòng về dung mạo mình, nhưng cũng không cảm thấy có đủ mị lực để đại tướng quân hạ mình đến đây. Càng không thể vì muốn bán mặt mũi cho cha nàng được. Bao nhiêu nhân vật trong thành có thể kết giao, xếp hàng đủ từ cửa thành đông đến cửa thành tây, mà cha nàng thì chưa có vẻ đứng trong đó đâu. Cha nàng là hôn hồ đến mức ư mê rồi sao, chẳng lẽ không cảm thấy trong chuyện này có điều kỳ quái ư? Bất luận là kỳ quái nào thì An Nhượng Thần đều cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tứ muội An Nhượng Phương ngồi bên cạnh không rõ đầu cua tai nheo, cô bé cho là An Nhượng Thần để bụng việc nhị tỷ và tam tỷ được ngồi đằng trước, còn nàng lại bật gát vào xô xinh, vậy là cầm đĩa gấp thức ăn bỏ vào trong đĩa của An Nhượng Thần, nhỏ giọng nói: “Đại tỷ, tỷ ăn đi.”

An Nhượng Phương được Đoàn Thị phòng bốn sinh. Trong số các tỷ muội ở đây, cô bé đối tốt với An Nhượng Thần nhất, cũng là người xinh xắn nhất trong số các tỷ muội của nàng. Chỉ mới mười hai tuổi thôi nhưng đã đầy đặn yêu kiều, kế thừa triệt để dung mạo xinh đẹp của mẹ cô bé. Đoàn Thị mẹ cô bé là cô nương chốn thôn quê đến từ vùng ngoại ô, càng lớn càng đẹp, sau được An Chi Phủ nhìn trúng, nạp làm phòng bốn, yêu thương sủng ái một thời gian dài. Nhưng tính nết ta đánh đá chua ngoa, gây hấn không ít với các phòng khác. Vì hận một câu của An Nhượng Thần mắng nàng hồi trước nên cũng không cho An Nhượng Phương học chữ. Nhưng ấy vậy mà An Nhượng Phương lại thích đại tỷ nhất, thường âm thầm đi tìm An Nhượng Thần trò chuyện.

An Nhượng Thần nhoen miệng cười với tứ muội, ăn đồ cô bé gấp cho. Nếu cô phải đi, sợ là nhớ người muội muội này nhất. Bây giờ cô bé còn nhỏ tuổi, cha không thể làm gì được, nhưng chưa tới mấy năm nữa, cũng chẳng biết cha sẽ đưa cô con gái xinh đẹp nhất của mình đi lấy mối tốt nào nữa. Chỉ mong muội muội đẹp người đẹp nết có phúc, có thể gả cho nhà tốt. Còn nàng, chỉ cầu tìm được một chốn dung thân, trải qua cuộc sống bình an.

Ở chỗ ngồi trên, Long Đại gần như không nói câu gì, tất cả đều do Trịnh Tông Trạch xã giao. So ra thì bên An Chi Phủ nào nhiệt hơn nhiều, An Chi Phủ nói nhiều, một vài thương nhân thân hào hay qua lại cũng không cam lòng rút lui phía sau, mời rượu rất nhiều, phục vụ chu đáo. Mọi người nịnh bợ hết cái này đến cái kia, khen Long đại tướng quân lên đến tận trời xanh. Khen đến nỗi Trịnh Tông Trạch vốn “kiến thức rộng rãi” cũng phải len lén vuốt mặt.

Lúc này An Chi Phủ nói: “Uy danh của tướng quân không cần phải bàn gì nữa, mà ngay cả trên phổ cuốn sách “Long tướng quân liệt truyện” cũng được truyền tay nhau xem, người người tranh nhau đọc, muốn cướp cũng không cướp được. Tôi phải tốn nhiều công sức tiền của lắm mới có được một cuốn đây. Tướng quân cảm thấy viết thế nào?”

“Viết không tệ.” Long Đại đáp.

“Phụt” một tiếng, ngậm canh trong miệng An Nhượng Thần phun ra ngoài, bị sặc ho khan mấy tiếng.

Mọi người trên bàn đều im lặng. An Chi Phủ hung hãn trợn mắt nhìn An Nhượng Thần. An Nhượng Thần vội vã cúi đầu nói xin lỗi, do mình uống nhanh quá nên bị sặc, đã mất lễ pháp rồi. An Chi Phủ mắng nàng đôi câu, rồi mọi người khuyên giải, rồi lại tiếp tục náo nhiệt.

An Chi Phủ lại tiếp tục nói về đề tài ban nãy, nói tướng quân thích là vui rồi, ông ta đã có ý dựng sân khấu trong vườn hoa, lát nữa dùng cơm xong có thể đi ngắm hoa xem kịch. Đây chính là một đoạn trích trong “Long tướng quân liệt truyện”.

Một tiếng “choang” vang giòn, cả bàn lại im lặng. Ánh mắt quét đến chỗ tiếng động, bát của An Nhượng Thần bị rơi.

An Nhượng Thần co rụt người lại dưới bàn, lóng ngóng chân tay cúi đầu nhặt nhanh, thực ra là đang che giấu gương mặt phải kim nén đến nhăn nhó của nàng. Lại có thể dựng thành kịch mà hát à? Đoạn trích trong “Long tướng quân liệt truyện”?! Ông trời ơi, nàng thật sự muốn viết hai chữ “quỷ lực” cho cha nàng, thật lòng đây.

Lần này An Chi Phủ không nhịn được nữa, mắng An Nhượng Thần là “đồ mất dạy”, rồi quát đuổi nàng ra ngoài.

An Nhượng Thần hoảng hốt gấp người văng dạ. Quá tốt, sớm biết như vậy thì nên làm rơi bát sớm hơn. Tướng quân người ăn nhiều vào nhé, cứ từ từ mà nghe kịch, ta đi đây.

An Nhượng Thần quay về phòng, giống y như nàng đoán, trong sân không có bất cứ ai. Bọn nha hoàn người ở đều đã đến sân trước thiết đãi khách quý rồi. Nàng cho bà vú và nha hoàn thiếp thân lui cả ra, làm bộ như viết chữ, vừa viết vừa đóng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Đợi khi chắc chắn không còn một ai, An Nhượng Thần nhanh chóng hành động.

Buộc chặt ngực, thu dọn y phục xong, vội chạy về sân sau.

Hôm qua nàng đã gặp được Lục đại nương, nói căn nhà đã thuê không hợp nữa, tiền trả thuê phòng nàng cũng không cần, chẳng qua là phải để chủ nhà giữ bí mật, không được tiết lộ ra căn nhà đó đã cho thuê, cũng đừng liên lụy kéo Lục đại nương vào. Hôm qua Lục đại nương rất bận, tiệc khách của An gia đòi hỏi nguyên liệu quá nhiều, nàng ta phải chạy đến mấy chuyến mới có thể đưa hết, cũng không rảnh trò chuyện nhiều với An Nhượng Thần, nghe An Nhượng Thần nói vậy, cũng không hỏi kỹ mà đáp được, rồi lại vội vã rời đi.

An Nhượng Thần dạo dò xong xuôi, xong một chuyện, cũng coi là yên tâm. Sau đó lại sắp xếp mọi thứ đầu vào đây, chờ khoảnh khắc này của hôm nay.

Bên ngoài phòng chứa củi ở phía tây sân sau, cạnh bờ tường chất đầy đồng gỗ chưa được bỏ thành củi. Ngoài tường có cây, chất gỗ lên là có thể trèo lên tường leo lên cây, chính là nơi tốt để trèo tường rời khỏi nhà. An Nhượng Thần đã sớm tính toán xong, khách quý tới cửa, nhất định ở cửa chính cửa hông sẽ có người canh không dám thờ ơ, nàng lại không có cách nào che giấu tai mắt người ta mà chuồn đi, chỉ có thể trèo tường.

An Nhượng Thần dè dặt cẩn thận, thuận lợi đi đến bức tường ở sân sau. Nàng buộc chặt bọc quần áo, leo lên đồng gỗ chất, nhón chân giơ tay vịn tường, đập lên tường leo lên.

Bọc quần áo sau lưng cứ lắc lư làm nàng không thể thi triển công lực được, thử mấy lần vẫn không thành. Thời gian gấp rút, An Nhượng Thần sốt ruột, nàng dứt khoát tháo bọc quần áo ra, ném ra ngoài tường trước. Sau đó xốc tinh thần lên, đưa tay đưa chân ra, dùng hết sức từ thời bú sữa mẹ đến này, cuối cùng cánh tay cũng chống lên được đầu tường, rồi dùng sức nhấc chân lên là có thể đập được, ai ngờ vào đúng lúc này có giọng nói vang lên sau lưng: “Cách cô dùng lực không đúng rồi, như thế sẽ làm cổ tay bị thương.”

An Nhượng Thần hoảng hốt, tay buông lỏng té từ trên tường xuống, lăn đến trên đồng gỗ chất, đập đầu xuống đất, bị trặc chân rồi.

“Đầu tường bên kia không có chỗ nhón chân, ta đoán cô muốn leo lên cây này để trèo xuống, nhưng ta nhìn cô không đủ cao, tay cũng không dài nên không với nổi đến cây. Nếu dùng sức nhảy lên, ngược lại có thể ôm lấy thân cây. Chẳng qua là vừa rồi thấy cô trèo tường như thế, chỉ e có nhảy cũng không xong, có miễn cưỡng thêm mấy cũng không ôm được cây.”

Dù sao cũng đều là kết quả té ngã mà chết chứ gì.

An Nhượng Thần đau đến mức hít một hơi, không cần chờ đến lúc “nhảy không qua”, bây giờ nàng cũng bị té rồi. An Nhượng Thần buồn bực sinh tức giận, đau lòng vì thất bại ngay trong gang tấc. Nàng khò sờ leo xuống đồng gỗ, chịu đựng cơn đau ở chân mà lầm lẫm: “Ra mất tướng quân.”

Sao không chịu ăn cơm nghe kịch mà lại chạy đến đây thế này.

An Nhượng Thần nhanh chóng nhìn ngó xung quanh, không có người khác, chỉ có vị Long tướng quân này mà thôi. Cũng không biết là may mắn trong bất hạnh hay là càng bất hạnh trong bất hạnh nữa.

“Sao tướng quân lại ở đây?” An Nhượng Thần cười ngọt một tiếng, làm như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi. Cứ như chuyện vừa bị bắt gặp chưa từng phát sinh.

Long Đại nhìn lướt qua ngực nàng, nghiêm túc đáp: “Đi vệ sinh.”

Mất đang nhìn đi đâu thế hả! An Nhượng Thần nổi nóng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn còn phải cười: “Đúng là nhà chúng tôi đã không chăm sóc chu toàn rồi, sao lại không có người dẫn tướng quân đi chứ. Nếu tướng quân không ngại thì để tôi dẫn tướng quân đi.” Có quý mới tin hán ấy, đi vệ sinh mà thế nào lại đến sân sau hẻo lánh này.

“Ta đi lâu quá rồi, chắc chắn sẽ có người đến tìm.” Long Đại nghiêm túc nói, “Cô nương đừng phí thời gian giả ngốc nữa, nên nói ngắn gọn mới phải.”

An Nhượng Thần thăm giật mình, thu nụ cười về, nhưng cô cũng không biết ý Long Đại lắm.

“Tướng quân nói với tôi như vậy là có ý gì?”

“Cô nương muốn trốn nhà?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng Long Đại lại chắc chắn.

Tim An Nhượng Thần đập nhanh hơn: “Tướng quân định làm gì?” Lợi dụng điểm yếu uy hiếp nàng? Nhưng nàng có gì đáng để uy hiếp chứ?

“Ta cho cô nương một cơ hội thuyết phục ta không báo việc này lại với lạnh tôn.”

Trong nháy mắt, trong đầu An Nhượng Thần đảo qua hết mấy suy nghĩ dự đoán, nhưng vẫn không hiểu. “Tướng quân muốn cái gì?” Nàng dứt khoát hỏi thẳng.

Rất thẳng thắn, cũng rất bình tĩnh. Đây không giống biểu hiện của những cô nương khuê tú bình thường. Long Đại nhìn An Nhượng Thần, không cách nào phá giải nghi ngờ. “Cô nương đây là muốn đi đâu?”

An Nhượng Thần cắn môi, hốc mắt dần ửng đỏ, vặn xoắn ngón tay, mặt đầy căng thẳng, đáng thương nói: “Tướng quân, cha tôi đã hứa gả tôi cho Tiền lão gia ở huyện Bình Nam, ông ta đã sáu mươi rồi, có rất nhiều thê thiếp và a hoàn thông phòng, nghe nói tính tình không tốt, độc ác hung dữ, hờ một tí lại đánh chửi thiếp thất. Một phu nhân trước đó làm vợ kế của ông ta chết rất kỳ lạ. Tôi sợ, tôi không muốn gả cho ông ta.” Nói một câu, nước mắt lại

trào dâng.

Lúc này diễn không tệ chút nào, xem ra nàng ta khá giỏi chuyện giả vờ đáng thương, còn kinh nghiệm giả si mê ai đó thì không nhiều. Mặt Long Đại không có phản ứng gì, trong giọng cũng không có vẻ đồng tình: “Nên cô nương muốn đi đâu?”

An Nhục Thần không thể trả lời vấn đề này được, Long tướng quân hành sự khả nghi, đừng nói hôm nay hẳn ta sẽ không có ý giúp nàng, mà dù có nàng cũng không tin. An Nhục Thần cúi đầu đánh nấc, khịt mũi xoa mắt, trông thật đáng thương.

Không khí càng nặng nề hơn.

Long Đại quan sát An Nhục Thần, không nói câu nào.

Kết quả là An Nhục Thần cũng chẳng nói gì, đỏ mắt cúi đầu đứng đó.

Nàng đang nghĩ đối sách. Mà Long Đại lại không cho nàng cơ hội. Vậy là nói: “Cô cân nhắc không chu toàn rồi, e là chạy đi đâu cũng không được.”

An Nhục Thần không có phản ứng.

“Cô chỉ nghĩ không thể đi cửa chính cửa hông được, nhưng có từng nghĩ đến có thể trèo qua vách tường ở sân sau này để chạy trốn không?”

An Nhục Thần ngẩn người.

“Đại tướng nhị phẩm dẫn vệ binh đến, chẳng lẽ cô cho tất cả những vệ binh kia đều giống nô bộc nhà cô, canh gác cửa chính cửa hông hay phục vụ trên bàn trong bếp sao?” Long Đại dứt lời, lớn tiếng hét lên: “Vệ binh!”

Ngoài tường truyền đến tiếng đáp: “Tướng quân có cần dặn gì?”

An Nhục Thần giật mình ngẩng đầu lên.

“Không có gì.” Long Đại đáp vệ binh, rồi lại nói với An Nhục Thần: “Trừ trong nhà trong sân ra, đương nhiên bên ngoài phủ các cũng có người canh phòng. Cô nương chỉ mãi nhìn động tĩnh nô bộc nhà mình, mà chưa từng nghĩ đến tình hình của những người khác, giống như cô nương đây chỉ thấy dựng cột gỗ lên là có thể trèo tường, lại không nghĩ đến chiều cao và lực tay của mình.”

An Nhục Thần á khẩu không đáp được gì.

“Khoan bàn tới những chuyện khác đã, nói về chuyện cô trốn trước đi. Coi như cô trốn nhà thành công, ra được khỏi thành. Nhưng không đến nửa ngày, cha cô có thể báo quan tìm người. Nha môn sẽ phát tranh vẽ của cô đến các thành các huyện lân cận thông báo tìm người, cô chỉ đòi bộ đồ vải thô bình thường chứ không đòi được mặt mũi, cô đến nơi khác mà chỉ loanh quanh ở ngoài không chịu vào cổng thành, khi đó chắc chắn sẽ bị nhận ra và bắt giữ. Với tình hình đó, cô có thể trốn đi đâu được đây? Lại có người nào dám chứa chấp cô?”

An Nhục Thần giật mình há hốc miệng, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Cứ coi như thậm chí không có ai phát hiện ra cô chạy trốn, hoặc cha cô kiêng dè ta mà không dám báo quan, cô đã chạy ra khỏi thành Trung Lan, may mắn hơn chút, thoát khỏi được kiểm tra ở các thành khác, đi đến một huyện nhỏ thôn nhỏ không có ai đến kiểm tra truy bắt cô. Nhưng nơi càng nhỏ thì càng dễ nhận ra gương mặt mới đến. Nếu cô muốn ở lâu dài, tiêu lại của tịch bộ ti hạ sẽ nhanh chóng tìm đến cửa, vặn hỏi lai lịch nơi chốn của cô, cô không đưa ra được văn thư tịch bộ, không nói rõ lai lịch và nguyên nhân trú tại, cô sẽ gặp phiền phức. Không thể tốn ít bạc dứt lốt để đòi lại yên ổn. Sau khi yên ổn rồi, cô phải kiếm sống. Coi như cô biết tất cả các ngón nghề, vẽ cũng được, viết chữ cũng được mà nấu ăn cũng được, chạm chỉ là may áo quần thêu giày dệt vải đi chẳng nữa, cô nghĩ những người khác không biết sao? Cô là con gái, xuất đầu lộ diện đã khó, nói gì đến việc vung tiền mời sư phụ như những thương nhân nhà giàu hay làm, có công phùng của riêng mình. Cô là một cô gái, vốn dĩ đã khó xuất đầu lộ diện rồi, huống gì những thương nhân đại hộ vung tiền mời sư phụ làm những chuyện này, thì toàn dùng phùng thợ của riêng mình cả thôi. Cô cứ nhìn cha mình là biết, ông ta có thể mời một phụ nhân không quen không biết làm việc cho ông ta ư? Có rất nhiều công việc ngăn hạn, mấy người trong phùng phải hợp sức làm mới giao nộp được. Cô là một cô gái trẻ tuổi, dựa vào đâu mà cướp công việc của người khác? Còn nữa, những công việc đó, cô định làm trong bao lâu? Biết làm và làm cho tốt là hai chuyện khác nhau. Không thạo kỹ thuật, dù cô có tự nguyện bán mình làm một đầu bếp nữ, dán thân vào phùng thợ, người ta cũng phải cân nhắc kỹ.”

An Nhục Thần không nói nên lời, nàng biết, Long Đại nói rất có lý. Trước giờ nàng nghĩ quá đơn giản rồi, nàng đúng là đồ ngu ngốc.

Long Đại tiếp lời: “Cô là người mới từ bên ngoài đến, không nơi nương tựa, không có nhân mạch, cô tưởng kiếm sống rất dễ ư? Nếu xui xẻo gặp phải mấy kẻ môi giới côn đồ hung ác hay vị quan lớn háo sắc nào đó, thấy cô một mình liền bán cô vào lầu xanh, cô kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không nghe, đến lúc đó mới thật sự là sống không bằng chết. Cũng có thể chết ở nơi nào đó không ai hay biết.”

Sắc mặt An Nhục Thần thêm âm trầm, trong lòng hoảng sợ. Dĩ nhiên nàng không cảm thấy kiếm sống là dễ, nhưng đến lượt Long Đại nói, có rất nhiều chuyện trước giờ nàng không hề nghĩ đến.

Long Đại nhìn cô một lúc, biết trong lòng nàng giờ đang đấu tranh rất loạn, vậy là bèn hỏi: “Chẳng lẽ hôn sự này lại đáng sợ hơn hậu quả trốn nhà ư?”

An Nhục Thần cắn môi không đáp. Nàng không hiểu Long Đại nói những điều này với nàng là có ý gì, nói nhiều sai nhiều, nàng không muốn giả vờ nữa.

Quá thận trọng. Long Đại lại hỏi: “Vì sao cha cô lại hứa gả cô cho Tiền Bửi?”

Câu hỏi này thì An Nhượng Thần có thể trả lời, nàng nói: “Tiền Bửi đồng ý hôn vốn mở tiệm ngọc thạch với cha tôi. Ở đây chỉ có Tiền Bửi là có quan hệ nhân mạch ở Nam Tần, cha có chuyện muốn nhờ vả, dĩ nhiên phải dâng thứ tốt hơn lên.”

“Ông ta có yêu cầu gì khác với cô nữa không?”

An Nhượng Thần nhún mày: “Có thể có yêu cầu gì chứ?”

“Chỉ là không hài lòng với người sắp được gả mà trốn nhà, chuyện này cũng quá động trời rồi. Ta cho là, sẽ có chút chuyện nguy hiểm cấp bách gì đó mới có thể ép cô nương bí quá hóa liều.”

An Nhượng Thần giật mình, nàng nhìn thẳng vào mắt Long Đại, đoán xem Long Đại đang nghi ngờ điều gì? Chẳng lẽ cha nàng đã làm ra trò gì đó, vì muốn điều tra rõ chân tướng mà Long tướng quân mới có ý chạy đến nhà nàng làm khách sao?

Bỗng trong đầu An Nhượng Thần nảy ra ý tưởng còn to gan hơn trốn nhà: “Nếu tôi có tin tức quan trọng báo cáo, có thể trao đổi với tướng quân không?”

Long Đại nhướn mày, làm trái tim An Nhượng Thần cũng nhảy lên theo.

“Cô có biết ta là ai không?” Lại dám ra điều kiện với hân?

“Tướng quân hạ mình dự tiệc, hạ mình đến sân sau nói những lời này với tôi, tôi đoán chắc hân tướng quân đang cần người giúp đỡ.”

Long Đại không khỏi cười, đứng là xem thường nàng ta rồi, lá gan này không nhỏ chút nào. “Là tin tức trọng đại gì?”

Long Đại cười một tiếng, như làm tan nham thạch, khỏi ngờ lại dịu dàng. Nhưng An Nhượng Thần không dám xem thường chút nào, “Tướng quân còn chưa hỏi điều kiện của tôi là gì, cũng chưa đồng ý yêu cầu của tôi.”

“Ta là mệnh qua triều đình, cũng không thể nhúng tay vào chuyện nhà người dân được. Ta đến thành Trung Lan là phụng hoàng lệnh canh phòng biên giới, cũng không có lý do ngăn cản cha cô sắp xếp hôn phối cho cô.”

Tím An Nhượng Thần rơi xuống, chợt cảm thấy thất vọng.

Long Đại nhìn sắc mặt An Nhượng Thần, lại nói: “Nhưng nếu thật sự là tin tức vô cùng quan trọng, nể tình có công báo tin, có thể ta sẽ chỉ điểm dạy bảo cô một phen. Cô thông minh lanh lợi, chẳng qua là lớn lên ở chốn khuê phòng, kiến thức quá ít. Nếu có thể hiểu rõ hơn về nỗi khổ cuộc sống, con đường kiếm sống, nói không chừng sẽ có phương pháp tốt khác.”

Cái này không tính là đồng ý. Nhưng An Nhượng Thần lại thích chí gật đầu. Dù sao nàng cũng không mất gì, ít nhất tướng quân sẽ không vạch trần chuyện nàng trốn nhà, còn về phần chỉ điểm cái gì, thì những lời hân vừa nói với nàng lúc nãy cũng đủ để nàng dung rồi.

“Hai ngày trước, tôi nghe lén được bà ai Từ lo hôn sự của tôi nói chuyện với một người đàn ông..”

Còn chưa dứt lời thì chợt nghe thấy có một người kêu to: “Tướng quân! Tướng quân đại nhân ở đây!” Cuối cùng người ở của An gia cũng đã tìm đến.

An Nhượng Thần nhìn thoáng qua, giữ bình tĩnh mỉm cười nói tiếp: “Người đàn ông kia bảo nàng ta tìm người đi đốt kho lương thành bắc, không nghe thấy thời gian, cũng không trông rõ người đàn ông đó ra sao, chỉ nghe Từ bà mồi gọi hân là Tạ* tiên sinh.” Nói đến đây, An Nhượng Thần đổi giọng, cất cao nói: “Tướng quân đã uống mấy ly vậy? Sao lại lạc đường thế này. Đường về sân trước không phải ở đây đâu.”

(*Nguyên văn đúng là tác giả ghi là Tạ tiên sinh chứ không phải là Giải tiên sinh, uẩn khúc về sau sẽ rõ. ^^)

Ngay khi vừa dứt lời, đám người An Bình và vệ binh của Long Đại vội vã chạy đến, xem ra chuyện tướng quân mất tích ở nhà vệ sinh rất to tát.

Long Đại được mời đi, An Nhượng Thần cũng bị nha hoàn đưa về phòng. Xem ra hôm nay không có cơ hội chạy trốn rồi, mà lúc rời đi Long Đại còn ngoảnh cổ nhìn cô đầy thâm ý, ánh mắt kia khiến cô nổi cả da gà. Hân sẽ tin nàng chứ? Nhưng nàng nói thả mã, bọn họ phải người trông chừng kỹ kho lương, đến lúc đó bắt được kẻ giặc và bà mồi, nàng lập công lớn, phải được khen mới đúng. Đúng rồi, bà mồi làm chuyện xấu, cổ hôn sự của nàng mà rơi vào miệng người khác thì chỉ sợ bị người ta công kích, An gia sẽ bị cuốn vào tội lớn cấu kết với địch bán nước, đối với cha nàng mà nói, liệu có thể dùng việc đó để rút lại hôn sự với Tiền lão gia không?

An Nhượng Thần không lạc quan lắm. Nhưng nàng hy vọng Long Đại có thể tin nàng, như vậy một khi nàng lập được công, là có thể đòi thưởng.

Nhưng An Nhượng Thần cũng không biết rằng, ngày hôm đó Giải tiên sinh đã cầm bông tai hình con thỏ đi tìm Từ bà mồi, hỏi nàng ta: “Người có nhận ra bông hoa tai này không?”

Từ bà mồi nhận lấy bông tai cẩn thận nhìn, trông rất quen mắt, nhất định là nàng ta đã thấy đâu đó rồi, nhưng thấy ở đâu thì nhất thời không nhớ ra nổi. “Tiên sinh lấy nó từ đâu vậy? Định dùng làm gì?”

Giải tiên sinh nhàn nhạt đáp: “Nhặt được ngoài cửa sổ căn nhà kia. Lúc chúng ta nói chuyện, đúng là ngoài nhà có người.”

Từ bà mới lấy làm kinh hãi. Lại nhìn bông tai thêm chút nữa, gấp đến độ chau mày lại: “Cái này, cái này...”

“Người thường hay qua lại với các nhà, có thể nhận ra bông tai này không?”

“Chỉ là cảm thấy có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ nổi là ai.”

“Quen mắt ư?” Giải tiên sinh mỉm cười, trầm ngâm một hồi: “Nói như vậy, rất có thể người kia cũng biết người.”

Từ bà mới hoảng sợ: “Tiên sinh, Giải tiên sinh, bây giờ phải làm gì đây?”

“Hoảng cái gì chứ?” Giải tiên sinh không nhanh không chậm nói, “Chuyện kho lương không cần người nhúng tay vào nữa, mấy ngày nay tạm thời người đừng liên lạc với bất cứ ai cả, ra vào bình thường là đủ rồi. Đừng có tìm ta, nếu có chuyện gì thì ta sẽ tìm người.”

Từ bà mới ngạc nhiên nghi ngờ, ấp úng đáp vâng.

Qua mấy ngày liên tiếp, không có chuyện gì xảy ra cả. Trên phố cũng không hề có bất cứ lời đồn nào về chuyện kho lương thành bắc bị tập kích. An Nhượng Thần sốt ruột, ngày tướng quân làm khách nàng chưa trốn ra khỏi thành được, còn ném mất bọc quần áo. Nàng rất nghi ngờ là đã bị Long tướng quân lấy đi, dấu gì ngoài tường cũng là vệ binh của hắn. Nàng nghe nói, đội quân Long gia rất oai nghiêm, binh sĩ không dám chiếm đoạt bất cứ tài sản của bách tính. Bên ngoài sân sau là đường hẻm im ắng, người đi đường không nhiều, lúc ấy lại có vệ binh canh giữ, tất sẽ không có ai đến nhặt.

Tóm lại, hai bọc quần áo nàng ném đi, trong đó đều là tài sản lớn của nàng, rất có thể những thứ này đang ở chỗ Long tướng quân, hoặc là hắn ta biết chúng đang ở đâu.

An Nhượng Thần thở dài trong lòng, chỉ dựa vào chút bạc vụn và tiền đồng trên người, muốn rời nhà đi là không thể nào. Không chỉ rời khỏi đây, mà nàng còn phải sống nữa. Lúc trước nàng định đến huyện Đức Xương nhà mẹ nàng. Sau khi ông ngoại mất, thành ra bên kia cũng không còn thân thích gì. Lúc bé nàng từng theo mẹ về quê một chuyến, vì để chạy tang ông ngoại. Khi ấy mẹ nằm trước phần mộ ông ngoại khóc đến kiệt sức, nàng không hiểu, nhưng sau đó đã biết rồi.

Cha không thích mẹ, trong lòng mẹ biết điều đó, nhưng lại không muốn biết, không ai có thể khuyên bảo, cũng không thấy hy vọng.

An Nhượng Thần không hiểu vì sao mẹ lại cố chấp đến thế. Cha ghét mẹ, là vì mẹ quá tri thủ đạt lễ*, chú trọng mọi chuyện, lúc nào cũng khuyên ông. An Nhượng Thần thấy, có lẽ cả đời này mẹ thua là vì quá nặng lễ giáo. Cha muốn nạp thiếp, chỉ một câu “nếu nàng không vui thì ta sẽ bỏ nàng cho nàng về nhà”, vậy là mẹ không dám ho he gì nữa. Khi thiếp thất đến cửa, bà lại nói chuyện quy củ tôn ti với đám thiếp thất, bị bọn họ chế nhạo. Vì cha sùng ái thiếp thất, đây mới chính là “tôn ti”. Mẹ lại không hiểu ư? Nhưng sau đó An Nhượng Thần đã hiểu ra. Nên nàng không hiểu nổi mẹ, vì sao thà rơi lệ đến chết mà vẫn còn muốn cha nhớ đến hiền đức của bà, để bài vị của bà vào từ đường An gia.

(*có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.)

An Nhượng Thần lạnh lùng nhìn cha làm qua loa tang sự cho mẹ, rồi qua loa đưa bài vị vào từ đường. Nàng thật sự không thể nào hiểu nổi, sao mẹ không hiểu ra chứ, cha rất để ý đến từ đường, cũng giống như bà để ý đến hiền đức vậy, càng cách xa bạc càng quan trọng. Loại chuyện tri thủ đạt lễ ấy, đối với bọn họ cũng lắm chỉ là trang sức để đeo mà thôi. Trước kia, ông khoe khoang thể tử của mình tao nhã ôn hòa thế nào, cảm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, thậm chí An Nhượng Thần còn nghĩ ông đang lợi dụng mẹ để che giấu đi về thô tục của mình, khi ấy mới lừa được mẹ lừa được ông ngoại cưới bà. Sau đó khi ông đã trở nên quyền quý, ngày càng kiếm được nhiều tiền là càng không kiêng dè gì, kết bè kết bạn với một đám người nhân phẩm tồi tệ thô bỉ như ông, lễ nghi lễ mễ gì đấy đã sớm ném ra sau đầu rồi. Cũng vì vậy mà càng lúc ông càng ghét mẹ, cũng ghét luôn nàng.

Lúc mẹ qua đời, An Nhượng Thần âm thầm giữ lại dây buộc tóc của mẹ. Mẹ hy vọng có thể lấy thân phận con dâu chính thất An gia để vào từ đường, rất sợ An Chi Phủ làm loạn không tuân theo quy củ này, bà là chính thất, bà rất quan tâm đến danh phận này. Nhưng An Nhượng Thần lại thấy, mẹ đã nghĩ sai rồi, những thứ kia chỉ là hư danh, có gì mà phải muốn ghê thế? Nàng nghĩ nếu có một ngày nàng có thể thoát ra ngoài, nàng sẽ đưa dây buộc tóc của mẹ về đặt trước mộ phần của ông ngoại, để bà thực sự được đoàn tụ với người thân. Sau đó, nàng sẽ tìm một nơi gần huyện Đức Xương kiếm sống, cố gắng sống tốt quãng đời còn lại. Lúc trước mẹ từng dẫn nàng đến gặp hai người di, đều là bạn tốt hồi đó của mẹ. Nàng sẽ thử đi tìm, nếu có thể được giúp một phần nửa phần thì tốt, còn nếu không có, nàng sẽ vẽ sẽ viết sẽ thêu sẽ dệt sẽ làm giày sẽ nấu ăn, chịu khổ một chút là có thể sống được.

Nhưng những lời của Long tướng quân đã thức tỉnh nàng, kế hoạch này của nàng sẽ không thành công nổi. Nàng không nghĩ được giống mẹ, nàng còn phải sống, hơn nữa không thể sống tạm bợ được. An Nhượng Thần chỉ hy vọng chuyện kho lương có thể thuận lợi, nếu tướng quân bắt được giặc, bắt được Từ bà mới, như thế là nàng có được suất tranh công.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Long Đại khá coi trọng tin tức kho lương bị đánh úp, vì không muốn làm đứt dây động rừng nên hắn chỉ âm thầm phái binh lính trong quân đội tăng

cường phòng vệ, chứ không báo lên quận phủ nha môn. Mà bên Từ bà mối và An Nhượng Thần, hẳn cũng phái người theo dõi bám đuôi. Nhưng những ngày tiếp theo, khắp nơi không hề có động tĩnh khác gì.

“Ngày ngày Từ bà từ đều đến thăm những nhà có con đến tuổi cửa hỏi, cũng không tiếp xúc với người khả nghi nào. Phần lớn thời gian An đại tiểu thư chỉ ở trong phủ, thỉnh thoảng lại ra cửa đi dạo, nhưng đều có nha hoàn đi theo. Nhưng đặc biệt là, nàng ta đến quận phủ nha môn hai lần, cứ lón vờn qua lại trước cửa nha môn. Nghe nàng ta nói chuyện với nha hoàn, chữ này viết đẹp, nàng ta muốn nhìn kỹ để học tập.”

Có vẻ thú vị đấy, sau khi hẳn nói những câu kia, An Nhượng Thần này lại thật sự đi tìm hiểu luật pháp. Long Đại cảm thấy đây là một cô nương khó đoán, lần nào cũng có thể làm ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Nói nàng gan dạ, nhưng thật ra nàng lại khá lạnh trí, nói nàng to gan lỗ mãng, nhưng nàng lại tương đối cẩn thận. Hẳn lại nghĩ nàng phức tạp sâu xa hơn, nhưng lại phát hiện nàng chỉ là một người đơn giản không có kiến thức. Nếu nói là nàng đơn giản, nhưng đột nhiên nàng lại có vài hành động khiến hẳn bất ngờ. Bọc quần áo thứ hai của nàng cũng giống cái thứ nhất, chỉ có chút quần áo tài vật, không có gì đặc biệt. Chẳng qua là Long Đại khá tò mò, nàng có thể có bao nhiêu tiền, hết bọc áo quần này đến bọc áo quần khác, liên tiếp theo, nàng có thể chạy trốn ư? còn nữa, tình báo của nàng là thật hay giả?

Long Đại dần lòng, chờ đợi tin tức.

Mất hôm sau, cuối cùng tin tức cũng đã đến. Nhưng không phải là kho lương bị đốt, mà trường ngựa Tây Giao bị tấn công.

Nuôi ở trường ngựa đều là ngựa dùng trong quân đội, phi tặc đốt chuồng ngựa và kho cỏ, lại còn đầu độc trong thức ăn của ngựa, có rất nhiều con chết bất đắc kỳ tử. Thủ vệ ở trường ngựa cũng khá nghiêm ngặt chặt chẽ, nhưng thân thù của đám phi tặc rất cừ, lại có thể thần không biết quỷ không hay làm chuyện này. Đến khi người chăn ngựa và vệ binh phát hiện ra, thì lửa đã đốt sạch. Vệ binh ở ần nhanh chóng đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn để người ta trốn được.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền rộng rãi trong thành Trung Lan, bao gồm cả bằng chứng của người chăn ngựa: “Khi mấy tên giặc cỏ đó thấy vệ binh đến, vội vàng hét lớn tiếng đào tẩu, nghe khẩu âm thì có vẻ là Nam Tần.”

Nam Tần lại dám hoành hành ngay trong thành Trung Lan, đốt sạch trường ngựa! Lại còn đầu độc nữa! Trong lúc nhất thời từ đầu đường đến cuối hẻm bàn luận sôi nổi, lòng người hoang mang.

Khi An Nhượng Thần nghe thấy tin này, thật sự là như sấm sét giữa trời quang. Tiêu rồi tiêu rồi, không phải là kho lương mà đổi thành trường ngựa rồi sao? Là bọn họ đã nghi đoán được bị người khác nghe lén nên đã sửa lại kế hoạch, hay vốn là có hai kế hoạch?

Không bắt được giặc, vậy còn Từ bà mối?

Từ bà mối làm mai cho nhị cô nương nhà Lưu phủ ở thành đông. Đây là tin tức nhiều chuyện thứ hai An Nhượng Thần nghe được trong ngày. Nhị cô nương Lưu phủ muốn gả cho tam thiếu gia nhà họ Tôn ở thành nam. Hai nhà đều là đại hộ, Từ bà mối cảm không ít tiền quả. Nghe nói nàng ta vui vẻ ra mặt, ngay đến nếp nhăn trên mặt cũng cười ra hoa.

Thôi xong, hỏng mất tiêu rồi. An Nhượng Thần cảm thấy tình hình không ổn. Như vậy xem ra, nàng lại thành báo tin giả cho tướng quân, đây chính là phải phạt giam đấy.

Không được, trước khi tướng quân nổi giận, buộc tội nàng, nàng phải mau gấp hẳn giải thích mới được.

Nhưng đâu có phải dễ dàng gặp mặt tướng quân như thế, ngay đến cha đưa thiệp đưa lễ mấy chuyện mới thành. Ngay đến nàng cũng chắc chắn mình không có cách nào đưa thiệp cho tướng quân, nếu để cho nhà biết thì nàng sẽ gặp phiền phức. An Nhượng Thần trái lo phải nghĩ, tìm biện pháp.

Ngày hôm sau, rất “đúng lúc” gặp quản sự đại nương chia trái cây cho các viện, nhưng bọn nha hoàn không đủ người, đại nương phải hò hét để các nàng chạy chuyển mấy chuyển. An Nhượng Thần thấy vậy bèn nói: “Đúng lúc ta cũng đang rảnh, muốn tìm người trò chuyện, để ta đưa đến cho muội muội vậy.”

Rồi nàng cầm hai chiếc làn đựng trái cây rồi đi.

Vì thuận đường nên tiện đà nàng ghé qua cả phòng bốn. An Nhượng Phương thấy tỷ tỷ tới, liền muốn đi đưa đồ cùng nàng. Hai người đi đến viện phòng nhị.

Trên đường đi, An Nhượng Phương kéo tay An Nhượng Thần, muốn nói lại thôi. An Nhượng Thần biết cô bé là vì chuyện ngày hôm trước mình bị cha tát. Hôm đó Tiên Bội đến nhà làm khách, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm vào mỗi cô gái trẻ tuổi, từ nha đầu cho đến tỷ muội của nàng, sau đó ông ta lại cười điệu cười rất buồn nôn. Lúc ăn cơm ông ta còn cố ý sờ ay An Nhượng Thần, nhất thời An Nhượng Thần chán ghét không nhịn được, theo bản năng dùng sức rút tay về. Đêm đó An Chi Phủ lại xông đến phòng nàng cho nàng một tát tai.

Chuyện này truyền ra trong nhà, An Nhượng Thần vô tình nghe thấy nhị muội An Nhượng Hi nói may mà là đại tỷ được gả cho lão già ghê tởm đó. Còn tứ muội, An Nhượng Thần nhìn thấy vẻ thông cảm trong mắt cô bé.

Bây giờ An Nhượng Phương lại có dáng vẻ như vậy, An Nhượng Thần không nhịn được thở dài: “Nếu tỷ không có ở đây, muội phải tự biết chăm sóc mình đấy. Đừng quá sợ hãi, bảo mẹ muội để ý nhiều vào, sau này gả cho một nhà tốt.”

An Nhượng Phương nghe những lời này, nước mắt lại lăn xuống. Cô bé ôm lấy An Nhượng Thần: “Tỷ tỷ đừng gả cho lão ta nữa được không? Lão ta đáng sợ quá.”

An Nhục Thần vỗ về đầu cô bé: “Đừng có khóc thế, tốt nhất đừng nói câu này ra ngoài, đờ bị cha nổi giận lại đánh muội.” Khuyến giải an ủi một hồi, lúc này mới ngăn được nước mắt An Nhục Phuong.

Đến phòng An Nhục Hi, An Nhục Hi thấy vẻ mặt khổ sở của An Nhục Phuong, nhất thời mất hứng: “Rước cái bản mặt bí xị đó đến phòng ta làm gì, tìm xui à?”

An Nhục Thần nói là đưa trái cây đến, chẳng qua là trên đường đi tiểu nha đầu này nói chuyện với nàng, không chịu để nàng gả đi. An Nhục Hi mắng An Nhục Phuong mấy câu ngu ngốc, nhưng cũng khá có vẻ hứng thú về đề tài cưới gả, bèn hàn huyên đôi chút. An Nhục Thần nhân cơ hội hỏi: “Mà nói đến đây, muội muội cũng đã đến tuổi gả chồng rồi, hôm đó cha để muội và tam muội ngồi bên cạnh Long tướng quân, là có ý đó à?”

An Nhục Hi nổi tiếng đánh đá lại đỏ mặt: “Có biết đâu chứ, không nghe cha nhắc đến gì nữa.”

An Nhục Thần trầm ngâm: “Long tướng quân là một cửa hôn sự tốt, mấy phủ thượng giàu có trong thành Trung Lan này cũng gửi thiệp mời để, nhưng hẳn không đi, mà lại đến An phủ chúng ta. Có lẽ chuyện này có thể thành đấy. Chỉ là không biết cha nhắm muội hay tam muội nữa.”

An Nhục Hi sầm mặt, dĩ nhiên nàng ta hy vọng cơ hội này là của mình.

An Nhục Phuong ở bên cạnh không xen vào câu nào, cũng không có hứng thú, chỉ im lặng ăn trái cây.

An Nhục Hi nói: “Vinh Quý là trưởng tử, cửa hàng ngọc thạch kia có thể được Tiên lão gia giúp sức cũng do mẹ muội góp chút công lao, muội lại lớn tuổi hơn Nhục Lan, cho dù có coi là thế, thì chuyện tốt này cũng không đến lượt phòng ba.”

An Nhục Thần cười: “Dù sao tỷ cũng phải gả đi, chuyện này không liên quan gì đến tỷ.”

“Sao lại không liên quan?” An Nhục Hi nói, “Tỷ đừng có quên, tỷ gả đến huyện Phúc An, đó chính là đất nhà mẹ của mẹ muội, nếu có cái gì, bên kia cũng có thể phối hợp với nhau.”

An Nhục Thần suy nghĩ: “Vậy cũng tốt, tỷ có ý này cho muội. Phía bên cha muội cũng biết đấy, nếu Long tướng quân nhìn trúng, không biết là cô con gái nào, với ông cũng không có gì khác nhau. Tuy tam muội không có chính kiến, nhưng tam muội nương lại rất cơ trí, không chừng nàng ta sẽ nói gì đó với cha đấy. Tiên hạ thủ vi cường, nhân lúc bên tam muội nương chưa rục rịch gì, muội hãy nghĩ cách thu hút sự chú ý của Long tướng quân đi, đợi đến khi cha và hắn ta nói chuyện, hẳn chỉ nhớ đến muội, coi như khả năng thành công cũng lớn hơn.”

An Nhục Hi cau mày: “Nhưng Long tướng quân lại không đến phủ chúng ta nữa, làm thế nào gặp đây?”

An Nhục Thần nói: “Tướng quân vất vả khổ cực vì dân, cha có lòng tôn kính, nhưng làm ăn bận rộn, nên để cho người nhà đưa vài đồ bồi bổ đến cho tướng quân thay ông thăm hỏi, cũng là hợp tình hợp lý phải không nào?”

Hợp tình hợp lý cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy, nhưng An Nhục Thần biết nhị muội cũng giống như cha, lúc muốn lợi thì đều có thể bất chấp tất cả.

Buổi tối hôm đó, An Nhục Hi đến tìm An Nhục Thần, nàng nói mình đã thăm dò ý của cha, đúng là đang có ý với đến hôn nhân với Long tướng quân. Nhưng không nhất định là để nàng gả đi, chủ yếu còn phải xem Long tướng quân chọn ai đã.

An Nhục Thần mỉm cười nghe nhị muội than phiền, trong lòng thầm oán chí hướng của cha xa thật đấy, không hề cảm thấy mình có đủ sức để trèo cao đến thế ư? Người ta đường đường là hộ quốc đại tướng quân nhị phẩm, có thể nhìn trúng nhà chúng ta – cái hộ nhà nghèo cửa nhỏ thương nhân thô tục trong thành này ư?

“Cha cảm thấy chuyện đưa lễ mà muội nói khá hay, ngày mai ông sẽ bảo người đưa thiệp đến lầu Từ Vân.”

“Ừ ừ.” An Nhục Thần gật đầu cái rụp. Cha giúp nàng đưa thiệp, sau đó vì để nhị muội có thể nói chuyện riêng với tướng quân nên sẽ không để người lớn đi theo, mà tỷ muội trong nhà chỉ có nàng là thích hợp, có đến tám chín phần nhị muội sẽ đưa nàng đi, chuyện này thế là xong rồi.

“Chẳng qua là một cô nương chưa gả chồng như muội một mình đi sang đó thì không hay cho lắm, tứ muội quá nhỏ, bên tam muội thì muội cóc cần, nên đại tỷ đi theo muội một chuyện nhé.”

Quả nhiên là thế.

An Nhục Thần nghiêm mặt, nói tiếp: “Nói đi nói lại thì, trước đó một mình tỷ xuất phủ rồi giữa đường đi gặp được tướng quân, quả thật là quá khác người đấy. Nhưng dù sao hôm nay tỷ cũng đang đợi gả rồi, mấy tâm tình ngưỡng mộ tướng quân gì đó, tốt nhất là bớt đi, đừng nghĩ quá nhiều mới phải.”

An Nhục Thần cười theo, đáp được.

Ngày hôm sau, Long Đại nhận được thiệp do An phủ đưa đến. Thiệp do Tông Trạch Thanh bóc ra, sau khi đọc kỹ mới lấy làm kỳ lạ: “Thành bên này quả đúng là dân tình mạnh mẽ. Làm cha không biết giữ lễ, đến lượt con gái cũng đòi ra ngoài.”

Long Đại nhướn mày: “An gia?”

“Đúng thế.”

“Đại tiểu thư?”

“Không phải, là nhị tiểu thư.”

“Ừ.”

“Tướng quân, tốt nhất vẫn không nên gặp. Nào có nữ quyến chạy đến tặng quà chứ, tướng quân cũng không phải là nữ, cũng không có phu nhân để giúp đón tiếp. Nữ đáp nữ mới phải phép. Và lại, ý đồ của người nhà này quá rõ, thuộc hạ sợ tướng quân trúng kế.”

“Có thể trúng kế gì?”

“Ví dụ như khi vào phòng thì trông thấy một cô nương lửa thể ở trong đó, chắc chắn nàng ta sẽ hét ầm lên bắt tướng quân phải chịu trách nhiệm. Tuy sẽ không để nàng ta được như ý, nhưng dù gì cũng là chuyện phiền phức.”

“Có gì mà phiền phức, nếu thật sự gặp một kẻ ngu dốt không có lòng tự trọng như thế, thì không cần nói gì cả, lập tức chém một nhát là được. Mật thám lên vào phủ trách tướng quân, giết ngay tức khắc. Người nào có thể dị nghị?”

“...” Tông Trạch Thanh ngậm miệng, hẳn không dị nghị gì hết. Không hổ là tướng quân, thủ đoạn đủ độc.

“Đồng ý với An gia, để các nàng tới đi.”

“Hả?” Trong thiệp nói rõ là nhị tiểu thư, làm gì có các nàng.

“Người bảo quân sự nói là ta bận quân sự, không rảnh chào hỏi. Nhận quà xong thì cứ dẫn các nàng đi dạo quanh nhà một lúc là được.”

Tông Trạch Thanh gãi đầu, mù mù cạc cạc. Nếu đã không gặp thì vì sao lại để nhị tiểu thư kia đến? Nhận quà xong rồi vì sao còn phải dẫn nàng đi dạo? Tướng quân không định ngứa mắt kiểm soát người thật đấy chứ?

Ngày hôm sau, An Nhượng Thần và An Nhượng Hi dẫn theo nha hoàn nô bộc, mang theo quà cáp An Chi Phủ đã chuẩn bị sẵn, đi đến phủ trách lầu Từ Vân mà Long Đại ở tạm tại thành Trung Lan.

Quân sự của lầu Từ Vân là Phương Nguyên khách khí tiếp đãi các nàng.

Nói đến Phương Nguyên này, vốn là nhị quân sự của phủ thái thú, Diêu Côn cô ý đẩy gã đến lầu Từ Vân làm chuyện vặt vãnh trong ngày.

Phương Nguyên làm theo những gì Long Đại sai bảo, nói không may hôm nay tướng quân bận công vụ, không tiện tiếp kiến. Nên thấy áy náy, đúng lúc hoa trong phủ đang kỳ nở rộ, có thể dẫn các cô nương đi tới đi lui, thưởng hoa uống trà, rồi mang bánh ngọt quay về.

An Nhượng Hi vui mừng khôn xiết, trong lòng vô cùng đắc ý. Tuy không được gặp tướng quân, nhưng sắp xếp này của tướng quân rõ ràng là vì nàng ta mà phá lệ quan tâm, vội vã đồng ý riu rít, thẹn thùng cảm ơn, nắm lấy thời cơ đáp nhất định sẽ lại đến trực tiếp cảm ơn tướng quân.

An Nhượng Thần ở bên cạnh bình tĩnh không nói câu nào, trong lòng lại thất vọng, lúc tướng quân đồng ý gặp mặt, nàng liền đoán có lẽ tướng quân đã biết được ý đồ của nàng, sẽ tìm cơ hội để gặp nàng một lần. Kết quả bảo các nàng đến, nhưng hẳn lại không có ở đây. Cũng không biết sau này còn có cơ hội gặp hẳn một mình hay không. Nàng cũng không muốn một ngày nào đó đột nhiên bị bắt vào tù, phải ngậm đắng nuốt cay.

Uống trà ăn bánh ngọt, nói vài câu khách khí, Phương quân sự liền gọi nha hoàn dẫn hai vị tiểu thư đến vườn hoa đi dạo ngắm hoa, mà đám nô bộc nha hoàn của An phủ thì được sắp xếp đợi ở sảnh bên.

An Nhượng Hi vô cùng hưng phấn, dọc đường đi không ngừng tíu tít với nha hoàn. Ngắm hoa không quan trọng, quan trọng chính là, nàng đang đút lót người dưới của lầu Từ Vân, sau này sẽ lại có nhiều cơ hội gần gũi với Long tướng quân hơn. Nàng ta sốt sắng ân cần hỏi han nha hoàn, khen nha hoàn xinh đẹp, vừa nghiêng mặt nghe đủ chuyện của Long tướng quân. Nha hoàn bị nàng dụ dỗ đến choáng váng, lời nói không hết.

An Nhượng Thần lặng lẽ đi cuối, bước chân ngày càng chậm, nàng không tình nguyện ngắm hoa, nàng quan sát sân nhỏ phòng ốc ở đây, đang mong đợi đột nhiên sẽ thấy bóng người của tướng quân. Tuy hẳn không có ở đây, nhưng lại dấn dò kẻ hầu đón tiếp tỷ muội nàng nhiệt tình, liệu có dụng ý gì khác không? Cũng như hẳn đồng ý đến dự tiệc An gia vậy, là có mục đích.

Đang nghĩ đến đó, chợt thấy đi ngang qua một gian phòng, cửa sổ đang mở, đồ đạc trưng bày bên trong nhìn rõ không bỏ sót thứ gì, trên bàn kia, có phải là hai bọc quần áo của nàng không?

An Nhượng Thần khắp khối mừng thầm, tuy không được gặp tướng quân, nhưng lấy lại bạc cũng đã không tệ rồi. Nàng lôi khăn tay thơm trong tay áo ra, ném vào góc tường bên này, sau đó tiếp tục đi theo An Nhượng Hi và nha hoàn. Bước chân ngày càng chậm, An Nhượng Hi và nha hoàn đã cách nàng ngày càng xa. Cuối cùng ở một ngã rẽ, An Nhượng Hi không hề để ý mình đã bỏ xa An Nhượng Thần rẽ vào chỗ ngoặt, đi xa.

An Nhượng Thần đứng yên ở khúc quanh, nhìn bóng lưng của An Nhượng Hi và nha hoàn dần dần rời xa, sau đó chợt quay đầu gấp gấp bước về căn phòng vừa nãy, trong lòng nàng đã tính toán xong xuôi, nếu có người bắt gặp hỏi đến, nàng sẽ nói là khăn tay bị rơi, nàng quay về tìm.

Trên đường thuận lợi, không hề gặp phải ai, khăn tay vẫn nằm yên tại chỗ, cửa sổ vẫn mở rộng, trong phòng cũng không có ai, bọc quần áo của nàng đặt

trên bàn.

An Nhực Thần đứng trước cửa sổ, tìm đập thành thịch. Nàng nhìn quanh một vòng, quả thật không có ai. Đi vòng qua cửa ở đầu kia, khẽ đẩy một cái, cửa khóa. An Nhực Thần cẩn răng, xốc lá gan lên leo dọc theo cửa sổ mà bò vào.

Mở bọc quần áo ra, đồ đều ở đây cả. Nhưng nàng không cảm những thứ khác đi, chỉ đem trang sức ngân lượng nhét hết vào ngực. Tốt quá rồi! Chuyến đi này cũng không phí, ít nhất có thể tìm lại được tiền đã mất.

An Nhực Thần tươi cười xoay người toan đi. Nhưng đã thấy một người đàn ông cao to lạnh lùng đứng dựa vào cửa nhìn nàng.

Nhất thời nụ cười của An Nhực Thần cứng lại.

Long Đại tướng quân.

Tìm đập trể nửa nhịp, An Nhực Thần vô thức lùi ra sau một bước, rồi sau đó khi kịp phản ứng lại, nàng nhanh chóng quỳ xuống cách phịch, vội vàng thưa: “Tướng quân, tôi chưa từng nói dối, đúng là hôm đó tôi nghe thấy một người đàn ông bảo Từ bà mồi tìm người đốt kho lương, vô cùng chính xác.”

Long Đại mãi không lên tiếng, An Nhực Thần ngẩng đầu lên nhìn, Long Đại đang nhìn thẳng vào cô, nhìn kỹ.

“Tướng quân đại nhân.” An Nhực Thần đập đầu lần nữa, “Dân nữ không hề nói dối.”

Cuối cùng Long Đại cũng mở miệng: “Ta nghĩ, cho cô ba ngày, nếu cô không xuất hiện, ta sẽ sai người đến An phủ bắt cô.”

Thật hay giả thế? An Nhực Thần hoảng hốt trong lòng, hôm nay chính là ngày thứ ba sau khi trường ngựa bị tập kích. Cô nuốt nước bọt, đồ đầy mồ hôi lạnh. “Tướng quân, khi dân nữ nghe được tin đó cũng giật mình hoảng sợ, hôm đó dân nữ nghe rất rõ, đúng là nói kho lương thành bắc. Nhất định là ngày đó bọn họ phát hiện được có người nghe lén, nên bây giờ mới thay đổi ý. Lời dân nữ nói đều là thật, tướng quân cứ bắt Từ bà mồi thẩm vấn là biết.”

“Bọn họ phát hiện có người nghe lén?” Long Đại đi đến kéo ghế ra, ngồi xuống.

An Nhực Thần nhìn theo hướng đầu gối của hắn đi chuyển, tiếp tục quỳ trước mặt hắn, rõ ràng là khá quen với việc phải quỳ rồi. Long Đại chỉ nhìn, không lên tiếng.

“Đúng thế, bọn họ phát hiện có người nghe lén, lúc ấy dân nữ núp đi mới tránh được một kiếp. Chuyện này rất chính xác, dân nữ không dám lừa tướng quân.”

“Câu này là nói dối.” Long Đại nói: “Cô nghe được quân tình quan trọng nhưng không lập tức báo lên quan phủ, nếu không phải hôm đó ta ngăn cô lại, có lẽ cô cũng không có ý định tiết lộ cho ta.”

An Nhực Thần nghẹn họng. Đúng là ban đầu nàng không định kể chuyện này với ai, nàng muốn rời khỏi nơi này, nên không thể tự tìm phiền toái được. “Đó là, đó là do dân nữ chưa tìm được cơ hội thích này, chuyện này vô cùng quan trọng, trong tay dân nữ lại không có bằng chứng, nói ra cũng không có ai tin, mà nhờ bị mấy người Từ bà mồi biết được có người báo quan, há chẳng phải dân nữ sẽ rước họa vào thân sao. Dân nữ chỉ là một cô gái yếu đuối, nhất gan sợ chuyện, không dám báo quan kịp thời, xin tướng quân tha tội.”

“Câu nhá gan sợ chuyện này, cũng là nói dối.”

“...” An Nhực Thần không đáp.

Long Đại hỏi: “Cô nghe được bọn họ bàn bạc chuyện này ở đâu, lại thoát được bằng cách nào, họ còn nói những gì nữa không?”

An Nhực Thần vội vàng nói, mình thuê một căn nhà nhỏ ở trong thành, lúc đến xem thì nghe thấy Từ bà mồi đang nói chuyện với một người đàn ông ở phòng kế bên, người đàn ông nghi ngờ ngoài nhà có người nên đi ra kiểm tra, lúc ấy nàng liền trốn vào chum nước nên không bị họ phát hiện.

“Lúc đó họ cũng không nói nhiều, chỉ nghe người tên Tạ tiên sinh kia nói muốn bà mồi đi đốt kho lương... À đúng rồi, hẳn ta còn nói gì mà cô nương không chịu nghe lời thì bỏ đi, đừng nói nhiều với các nàng quá, đỡ phải diệt khẩu. Cũng chỉ có câu này thôi, không nói cụ thể cô nương nào chuyện gì.” An Nhực Thần đang nói thì sức nhớ ra, bèn báo lại ngay, Từ bà mồi lợi dụng nhân lúc làm mai hay mua bán nô tỳ gì đó, đã xúi giục vài cô nương làm việc cho nàng ta? Nàng vội vã tiếp lời: “Nhất định trong tay bà mồi có không ít người, ngoài mấy kẻ gian có thể đi đốt kho lương ra thì còn có vài cô nương có thể lợi dụng. Tướng quân mau bắt nàng ta đi, cứ thẩm vấn sẽ biết.”

Long Đại lắc đầu: “Nếu người nói thật, thì tạm thời không bắt Từ bà mồi kia được. Nếu bắt nàng ta thì sẽ bứt dây động rừng, e là người bên trên nàng ta nghe được phong thanh mà chạy trốn kịp thời. Mấy ngày qua ta đã phái người canh chừng nhất cử nhất động của nàng ta rồi, cũng không thấy nàng ta có gì khác lạ.”

“Bọn họ đề phòng rồi mà, đương nhiên sẽ có quy củ.”

“Bọn họ có từng nghi ngờ cô không?”

“Chắc là chưa, chuyện cũng đã qua mấy ngày rồi, nhưng chưa thấy ai đến tìm tôi diệt khẩu cả. Từ bà mồi kia cũng không lại nhà tôi thăm dò tôi gì cả.”

Long Đại không nói gì. An Nhượng Thần nhìn hắn, trong lòng hoảng sợ. Hắn sẽ tin nàng ư?

--

Đúng nguyên văn lời nói của An Nhượng Thần gọi Giải tiên sinh là Tạ tiên sinh, ở chương trước mình nhầm nên đã sửa lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một lúc sau Long Đại mới nói: “Hôm nay vừa không có người làm chứng, cũng không có vật chứng để chứng minh những lời cô nói là thật. Cô nói đốt kho lương, nhưng kho lương lại bình an. Cô nói Từ bà mỗi kỳ lạ, nhưng nàng ta lại không hề có hành động khác thường nào.”

An Nhượng Thần cắn răng: “Phải thế nào thì tướng quân mới chịu tin đây?”

“Nghe nói mấy ngày trước Tiền Bồi đến nhà cô, lão ta đã nói với cha cô những gì?”

Vậy là vẫn nghi ngờ An gia bọn họ ư? Nếu là như thế, vậy thì nhất cử nhất động của cô còn giống gian tế hơn. An Nhượng Thần suy nghĩ rồi đáp: “Tôi không nghe rõ cụ thể lắm, nhưng lúc ngắm hoa dùng trà trong vườn mai thì cha gọi tôi đến. Tiền lão gia kia cấm rể ở nhà tôi hơn nửa ngày trời mới chịu đi. Nghe nói là bàn bạc chuyện khai trương cửa hàng. Lần trước hân hạnh được tướng quân đại giá đã khiến cha tôi nở mày nở mặt, nhất thời trở thành người có tiếng trong thành, nên ông ấy muốn tranh thủ thời cơ nhanh chóng mở cửa hàng, kiếm số tiền lớn. Lúc họ bàn bạc còn có cả An Vinh Quý đệ đệ tôi và Đàm Thị nhị di nương ở một bên, cả người hầu kẻ hạ có mặt nữa. Tiền lão gia cũng có phủ trạch ở trong thành Trung Lan, nên sẽ ở lại thành một thời gian. Nếu tướng quân muốn hỏi bọn họ có gì khả nghi thì tôi không biết. Tôi chỉ biết cha tôi xem trọng tiền bạc, còn Tiền lão gia thì háu sắc, hai người họ gặp nhau cũng không hề che giấu chuyện này.”

“Vậy lúc đầu làm sao mà chuyện buôn bán ngọc thạch lại thành?”

“Giá ngọc càng ngày càng tăng, cha tôi cảm thấy có thể lợi dụng được để mưu cầu, nên vẫn luôn muốn tìm được con đường. Toàn bộ quận Bình Nam này đều biết, Tiền lão gia có mối với bên Nam Tân nhất. Nhà mẹ của nhị di nương tôi là ở huyện Phúc An, nên mới nhờ quan hệ nhờ vả Tiền lão gia. Cha tôi đưa rất nhiều lễ, còn đưa đến hai nha đầu hợp khẩu vị nữa, nhưng Tiền lão gia vẫn không chịu gật đầu. Sau đó Tiền lão gia nói, nếu quan hệ hai nhà có thể thân thiết hơn, ông ta mới yên tâm sắp xếp giúp cha tôi được. Nên cuối cùng cha tôi đồng ý gả tôi làm vợ kế cho Tiền lão gia.”

“Sau đó là mời Từ bà mỗi chuẩn bị chuyện mai mối?”

“Đúng thế.” An Nhượng Thần cẩn thận nhìn Long Đại, đột nhiên có cảm giác thật ra tướng quân đồng ý chịu tin nàng, nếu không thì sao lại nói mấy lời dư thừa này với cô làm gì.

“Tướng quân.” Cô lấy dừng khí nói: “Nếu tôi có thể thăm dò tin tức giúp tướng quân, liệu tướng quân có thể giúp tôi rời khỏi nhà được không?”

“Chuyện này ta đã từng nói rồi, không thể.”

An Nhượng Thần cắn môi, lại bảo: “Nếu tướng quân muốn câu cá lớn, thì nhất định phải có người giúp đỡ. Tướng quân lo quan phủ ra mặt sẽ bứt dây động rừng, đứt nhánh bên Từ bà mối. Như vậy thì tôi chính là người thích hợp nhất. Tôi mạo hiểm vì tướng quân, đương nhiên phải xin báo đáp rồi.”

“An cô nương, nếu muốn đàm phán nói chuyện đặt cược, có một số chuyện cô phải hiểu rõ. Thứ nhất, cô không có tư cách yêu cầu ta, lấy chuyện nhà binh uy hiếp ta, ta có thể trị tội cô. Thứ hai, hai tay cô trống trơn, chỉ dựa vào công phụ miệng lưỡi đó, căn bản là không có gì để đặt cược rồi. Lại nói, dưới tình hình trước mắt, cô cảm thấy ta có thể tin cô sao? Như ta vừa nói, ta không phát hiện được chỗ nào khả nghi ở Từ bà mối, kho lương cũng không xảy ra chuyện, cô trốn nhà bị ta bắt được, dưới tình thế cấp bách mới báo tin, ta nghi ngờ cô cố ý nói dối để không bị bại lộ chuyện trốn nhà cũng hoàn toàn hợp lý. Mấy ngày qua cô đã xem xét điều lệ pháp luật, nhưng giờ lại đi xin ta giúp cô trốn khỏi nhà. Cô suy nghĩ đi, liệu có giống cam bẫy không?”

“Cam bẫy?”

“Ta đường đường là một võ tướng, tới đây đóng giữ biên ải, nhưng lại nhúng tay vào chuyện nhà dân, cướp bắt dân nữ, chiếm đoạt hôn thê của người khác. Nhẹ thì mất chức, nặng thì đi tù. Nếu đồng ý với cô thì đã để cô nắm được điểm yếu rồi.”

An Nhượng Thần vội vàng nói: “Tôi chưa từng có suy nghĩ đó.”

“Cô vừa mới lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta mà, còn nhớ không?”

An Nhượng Thần há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Long Đại nhìn nàng, lại nói: “Còn nữa, cô đã từng nghĩ sẽ thăm dò tin tức như thế nào không? Bà mồi ra vào đủ nhà, quen nhìn nhiều sắc mặt khác nhau, đương nhiên bản lĩnh nhìn sắc mặt sẽ không nhỏ. Nàng ta đã làm không ít hôn sự của nhà giàu quan lại hương thân, đi đến mọi ngõ ngách trong thành, nhất định là rất khôn khéo. Nàng ta muốn làm mai, nhất định sẽ hỏi thăm gia cảnh của cả, hàn huyên vài ba chuyện vặt vãnh trong nhà là có thể nghe ngóng được không ít chuyện. Bản lĩnh dò xét của nàng ta nhất định lớn hơn cô nhiều. Cô ở chốn khuê các, gặp được bao nhiêu người rồi, trải qua bao nhiêu chuyện rồi, cô định đối phó nàng ta thế nào?”

An Nhượng Thần không nói nên lời. Nàng nhìn Long Đại, trong đầu rối mù.

“Cô đứng dậy đi. Tiền là của cô, cô cứ việc lấy đi đi. Những lời tôi nói, cô suy nghĩ cho kỹ vào.”

Nhất thời An Nhượng Thần không biết sẽ ra sao nữa, cô cảm ơn Long Đại, nhủ mày đi ra.

“Đứng rồi. Còn một chuyện nữa.”

An Nhượng Thần dừng bước.

“Lúc cô trốn ở bên ngoài, có phải dù gì cũng phải buộc ngực không, cảm thấy như vậy rất tiện sao?”

“!!!” Nói chuyện như thế không phải quá khác người rồi sao tướng quân?!

“Cho dù như vậy, người khác có thể nhìn ra ý đồ của cô qua thay đổi trên cơ thể cô.”

“...” Nên hẳn luôn nhìn chăm chăm vào nơi không nên nhìn đó, là để tìm ý đồ của nàng sao? An Nhượng Thần đỏ bừng mặt, nhưng lại không thể phát câu được.

“Nếu muốn thành công, không thể chỉ tiện là được.” Long Đại nói rồi phát tay, “Cô đi đi.”

An Nhượng Thần cắn răng ra ngoài, đi tìm nhị muội. Đi được nửa đường thì nhiệt độ trên mặt mới giảm đi, lòng cũng bình tĩnh đi nhiều, lúc này mới nhận ra, những lời tướng quân nói đó, chẳng lẽ đang chỉ bảo cho nàng?

An Nhượng Thần và nhị muội về nhà. An Nhượng Hi vẫn còn đang hưng phấn không thôi, dọc đường đi nàng ta kéo tay An Nhượng Thần huyền thuyên không ngừng nghỉ. Từ một khắc bước vào lầu Từ Vân cho đến khi trở ra, nhìn thấy gì gặp ai nói cái gì, xem ra trong mắt An Nhượng Hi, đó đều là mở đầu cho viễn cảnh tươi đẹp.

An Nhượng Thần vừa để ý phụ họa, vừa lặng lẽ nhìn bên ngoài rèm kiệu. Tướng quân đã phái người giám sát Từ bà mồi, vậy là nhất định cũng phái người giám sát nàng. Không thấy có điểm gì khác thường trên đường đi, lúc tới gần nhà lại có phát hiện. Trên phố xuất hiện một quầy hàng bán kẹo đường, bên cửa hồng lạp có một sạp trà.

Là bọn họ đó ư? An Nhượng Thần không dám khẳng định. Nàng nhìn thêm mấy lần, âm thầm để ý.

Mấy ngày sau, An Nhượng Thần cạn kiệt sức lực dò đoán tâm tư của Long Đại, hẳn nghi ngờ nàng nhưng cũng không bắt nàng, trưng ra gương mặt lạnh lùng nhưng lại nói nhiều, rốt cuộc là có ý gì? Nếu nàng có chỗ để dùng thì hẳn sẽ giúp nàng ư?

An Nhượng Thần thử ra ra vào vào phủ trạch, có lúc còn cố ý đến chỗ của Từ bà mồi, hoặc đi về hẻm Bình Hồ Đông, sau đó cuối cùng nàng cũng phát hiện ra, một vị khách trên sạp trà luôn theo dõi nàng. Lúc nàng ra khỏi cửa thì không thấy hẳn đâu, nhưng hôm qua lại thấy hẳn ngồi uống trà trên sạp. Mà lúc sắp đến hẻm Bình Hồ Đông, nàng nhìn thấy người kia ở cách đó không xa đang nhìn lên bảng hiệu của một cửa tiệm, nàng kéo nha hoàn lại nói chuyện, giả vờ đi vào một cửa tiệm, thấy người đó đi qua trước cửa, rồi lại đứng ở phía trước không xa.

Vậy là An Nhượng Thần rất chắc chắn, nàng bị theo dõi, mà không chỉ có một người. Nhưng là người tướng quân phái đi, thật ra nàng cũng không hoảng hốt. Bọn họ giám sát hành tung nhất động của nàng lại rất tốt, như vậy có thể nói cho tướng quân biết, nàng vô tội. Ngay đến Từ bà mồi cũng không có gì khác thường thì dĩ nhiên nàng sẽ càng không.

An Nhượng Thần tìm cơ hội nhân lúc Lục đại nương đến đưa rau bèn trò chuyện mấy câu với nàng ta, muốn xác nhận lại lần nữa đã bàn giao xong căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông chưa.

“Cô nương cứ yên tâm đi, hôm qua tôi đã gặp hẳn ta rồi, lại nhai mấy câu. Hẳn ta nói cô cứ yên tâm, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, sẽ chẳng có người vào ở đâu, ai lại biết cái nhà này từng có người trả tiền thuê chứ. Chỉ có điều đúng là hai ngày trước có người đến hỏi nhà, nói là muốn thuê, nhưng căn nhà đó bỏ hoang lâu quá rồi, sợ xui xẻo. Hồi lúc trước là ai đã thuê nhà. Hiếm có khi Trần lão đầu nhanh trí một lần, đáp là không có ai từng thuê cả, nhưng thỉnh thoảng sẽ có người quét tước, nên cũng có hơi người, không bỏ hoang. Rồi người kia bỏ đi, nói là để suy nghĩ thêm đã. Đúng rồi, Trần lão đầu còn than phiền rằng, không biết là ai đến quấy rối mà nạy mất ổ khóa, làm hẳn phải đánh lại một ổ khác.”

An Nhượng Thần thầm nghĩ nhất định là hôm đó sau khi nàng rời đi đã có người đến kiểm tra nhà. Điều này làm nàng hơi sợ, nếu hôm đó đi chậm một bước, há chẳng phải là bị bắt quả tang sao.

Lục đại nương định cáo từ, nhưng đột nhiên nhớ ra: “À đúng rồi, đại tiểu thư, cũng do lần trước tôi không xem xét thấu đáo, không hỏi thăm tình hình phòng trống bên cạnh. Hôm qua mới nghe Trần lão đầu nói, có người khác tới hỏi chủ nhà phòng bên cạnh là ai, cũng nói là muốn thuê. Trần lão đầu biết, đó vốn là nhà cũ của Từ bà mồi, sau đó nàng ta có tiền rồi, bèn chuyển đến căn nhà lớn hơn. Căn nhà cũ nát điu hiu này, nàng ta vẫn chưa từng dọn

đẹp, cũng không có ý định cho thuê. Nếu cô không muốn thuê phòng vì Từ bà mối ra vào ở đó thì cũng đừng trách tôi, là tôi sơ suất.”

An Nhượng Thần vội khách khí cảm ơn, nói là bạn đã đổi ý, không liên quan đến chủ nhà. Lục đại nương nghe nói như thế thì thả lỏng gật đầu, cáo từ.

Lúc này An Nhượng Thần rất chắc chắn, thật ra Lục đại nương vẫn biết nàng đang nói dối, nhưng không vạch trần nàng mà còn đồng ý giúp nàng. An Nhượng Thần thờ dài trong lòng, nàng đoán hai nhóm người đến hỏi thăm nhà kia, hẳn một phe là của Từ bà mối, còn bên khác là người quan phủ. Có lẽ sau khi nàng báo địa chỉ thuê phòng cho tướng quân thì hẳn cũng cử người đi kiểm chứng rồi. Nhưng nhà là nhà cũ của Từ bà mối, cũng không có gì khả nghi. Nếu nàng ta có nhà tốt rồi mà còn lén lút thuê một căn nhà cũ nát thì còn có thể nắm được thóp, đằng này nhà vốn là của người ta, cũng không thể chỉ ra được người ta có chỗ sai nào.

An Nhượng Thần ủ rũ, nghĩ không ra cách gì để Từ bà mối không nghi ngờ mà vừa có thể thăm dò được tin tức từ chỗ nàng.

Nhưng ngày hôm đó, Từ bà mối lại đến An phủ bọn họ.

Lục đại nương vừa rời đi chưa lâu thì Từ bà mối đã đến thăm, điều này làm An Nhượng Thần khá căng thẳng. An Chi Phủ cố ý sai hạ nhân đến tìm nàng, nói là Từ bà mối thay mặt Tiền lão gia tới tặng quà, nhân tiện bàn vài chuyện lo liệu cho tiệc cưới. An Nhượng Thần còn phải cầu An Nhượng Thần đích thân nói với Từ bà mối, để Từ bà mối chuyển đạt lại lời xin lỗi ấy nấy đến Tiền lão gia, nói nàng cảm thấy có lỗi chuyện hôm trước được nắm tay mà còn rút tay về, xin Tiền lão gia đừng trách cứ.

An Nhượng Thần nghe yêu cầu xong thì chỉ cảm thấy buồn nôn, rốt cuộc là ai thất lễ chứ. Lại còn bảo nàng xin lỗi vì chuyện đó, đúng là thật sự muốn nôn hết cơm tối hôm qua ra.

An Nhượng Thần đi sang. Thứ nhất là nàng không muốn chọc An Chi Phủ bức mình, nàng phải để cho cha cảm thấy nàng biết điều nghe lời hiểu chuyện, như vậy nàng mới có cơ hội chạy trốn được. Thứ hai là vừa vặn nàng có thể gặp Từ bà mối, thăm dò dò xét.

Từ bà mối vẫn giống thường ngày, miệng thoa đầy mật, nói ba hoa chích chòe một trận.

“Ai ôi, tôi đã bảo là đại cô nương có phúc lắm mà, cô nhìn Tiền lão gia đi, đúng là thật lòng thương cô đấy. Bộ nữ trang vàng quý nam ngọc này dù có nghìn vàng cũng chẳng mua nổi đâu, cô xem xem, đúng là quá đẹp. Còn cả thớt vải này nữa chứ, chỉ trong kinh thành mới có thôi đấy, Đừng nói là thành Trung Lan này, e cả quận Bình Nam cũng không tìm ra được một mảnh giống hệt thế này đâu. Tiền lão gia nói, lúc đó đã khiến đại cô nương mất hứng, nên bảo tôi đến đưa lễ thay mặt ông ấy, đại cô nương đừng trách ông ấy.”

An Nhượng Thần đoan trang mỉm cười, liếc mắt thấy cha đang hung hăng trừng nàng, bèn nói: “Làm phiền Từ ma ma phải chạy mấy chuyến, ta nào có mất hứng chứ, hôm đó quá chén nên hơi choáng đầu.”

Từ bà mối che miệng cười: “Uống nhiều sẽ hơi nóng giận, tôi hiểu mà tôi hiểu mà. Trong lòng Tiền lão gia nhất định cũng biết, nên mới chuẩn bị chút quà đây để cô nương được vui.”

An Nhượng Thần tiếp tục cười, vui cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy. Lúc này An Nhượng Thần ho khan mấy tiếng, An Nhượng Thần vội tiếp lời: “Còn phải làm phiền ma ma quay về nói một tiếng với Tiền lão gia, ngày đó ta say rượu thất lễ, mong Tiền lão gia đừng trách tội ta.”

Từ bà mối cười đến mức cả người run lên, kéo tay An Nhượng Thần nói: “Được được, đại cô nương cứ yên tâm, tôi sẽ về thưa lại với Tiền lão gia. Đại cô nương cũng chớ để bụng đấy. Vả lại, Tiền lão gia gấp gáp để tôi tới quyết định chuyện tiệc hi với An lão gia, có thể thấy trong lòng rất thích cô nương. Nhìn xem, những đồ trang sức gấm vóc này cũng được chọn lựa cẩn thận, nhìn trăm này, bông tai này...” Rồi nàng ta cầm bông tai lên, đưa đến bên tai An Nhượng Thần ra dấu: “Cô nương đeo lên...”

Từ bà mối còn chưa dứt lời thì đột nhiên dừng lại, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Bông tai!

Bông tai!!!

Nhìn An Nhượng Thần, bỗng bà ta đã nhớ ra bông tai thỏ ngọc kia là của ai rồi.

Từ bà mối nhanh chóng phản ứng lại, lại cười cười nói tiếp: “Cô nương đeo lên nhất định rất đẹp.”

An Nhượng Thần vẫn giữ nụ cười, nhưng lòng lại chìm xuống đáy vực. Từ bà mối biết rồi. Quả nhiên bông tai kia là bị bọn họ nhặt được, có lẽ lúc trước nàng ta cũng không nghĩ ra ai là chủ nhân của bông tai đó, nhưng An Nhượng Thần khẳng định, ngay lúc vừa rồi, trong khoảnh khắc nụ cười của Từ bà mối cứng lại đó, nàng ta đã nhớ ra.

An Nhượng Thần cũng không biết phải làm gì, nàng tiếp tục cười dịu dàng, nhìn Từ bà mối.

Từ bà mối vẫn cười, lùi hai bước, thả bông tai lại vào trong hộp gấm, sau đó xoay người nói với An Chi Phủ: “An lão gia, chuyện kia cứ như vậy đi, tôi sẽ báo lại với Tiền lão gia. Hôm nay tôi còn có chuyện khác, phải đi trước rồi. Nếu sau này An lão gia còn có chuyện gì khác cần sai bảo thì bất cứ lúc nào cũng có thể sai người đến tìm tôi.”

An Chi Phủ gật đầu cảm ơn. Từ bà mối hành lễ chào rồi cáo từ rồi đi.

An Nhượng Thần nhìn bước chân gấp, gấp của nàng ta, có vẻ bối rối, điều này càng khẳng định suy đoán của mình. Nàng ta đã nhận ra nàng, chỉ sợ nàng ta ra khỏi cửa An phủ họ, sẽ chạy thẳng đến chỗ Tạ tiên sinh kia. Nàng vẫn nhớ hôm đó bọn họ nói chuyện, nhắc đến diệt khẩu mà cứ nhẹ nhàng như bàn chuyện thời tiết vậy. Đám người bọn họ đã dám đốt kho lương, trường ngựa, thì đối phó với một cô gái yếu đuối như nàng, đương nhiên sẽ không nương tay.

An Nhượng Thần vội vàng làm lễ với An Chi Phủ rồi lui xuống. Theo sát Từ bà mối.

Nàng không thể để nàng ta rời đi như vậy được, nàng phải ngăn nàng ta lại, tranh thủ đường sống cho mình.

“Từ ma ma, xin Từ ma ma đừng bước.”

Còn chưa chưa nghĩ xong sau khi cản lại sẽ làm gì.

“Từ ma ma, ta có chút chuyện quan trọng muốn nói với ma ma.”

Từ bà mối dừng chân, xoay người lại, cười cười với nàng, sắc mặt vẫn như thường: “Đại cô nương, cô có chuyện gì à?”

Nàng nên làm gì đây? Tim An Nhượng Thần đập nhanh.

“Hiếm có lần ma ma tới một chuyện, sao lại đi gấp như vậy chứ?”

Ánh mắt Từ bà mối lóe lên, cười nói: “Bên chỗ Trần gia đang còn giờ tôi đi giục Lý gia cho câu trả lời chính xác. Đại cô nương có chuyện gì không?”

“Ma ma ngoài làm mối ra, còn mua bán nha đầu cho vài nhà đúng không?”

Từ bà mối vội nói: “Đại cô nương thiếu nha đầu sai việc à? Thiếu người thế nào? Nhưng tôi không mua bán nô bộc sai sử, đó là chuyện của người môi giới. Nếu thiếu vài cô nương thông minh nhanh nhẹn thì họa ra tôi còn có thể xem xét giúp cô nương được. Lúc này tôi còn bận chút việc, lát nữa đại cô nương nói An quân sự nói tôi biết thiếu người thế nào, tôi lập tức đi làm.” Từ bà mối dứt lời, chào một cái rồi lại xoay người toan đi.

“Ma ma vội đi báo tin sao?”

Dưới chân Từ bà mối dừng lại.

“Đừng gấp gấp thế, nói chuyện với ta xong rồi quyết định cũng không muộn.” An Nhượng Thần thản nhiên nói.

Từ bà mối xoay người lại cười: “Đại cô nương nói chuyện huyền bí quá, tôi không hiểu.”

“Ma ma là người thông minh, sao có thể không hiểu?” An Nhượng Thần cười, vẫn đang thăm tính xem nên làm gì tiếp. “Nếu ma ma không ngại, hay đến trong viện ta ngồi một lúc nhé?” Nàng nhìn bốn phía, mỉm cười khẽ nói: “Ta thì không sao, chỉ e là nói ra sẽ khiến ma ma không được thoải mái.”

Từ bà mối kinh ngạc khó hiểu, cười bảo: “Hay là để hôm khác đi, quả thật hôm nay có việc gấp.”

An Nhượng Thần nhìn thẳng vào mắt nàng ta, qua một lúc lâu, đột nhiên nói: “Vây cũng được, ta có lòng tốt muốn giúp ma ma, dẫu gì cũng là chuyện nguy cấp, nhưng ma ma bận bận không để ý, vậy thì ta cũng không tiện giữ ma ma lại nữa. Ma ma đi thông thả, hy vọng còn cơ hội gặp lại.”

Câu cuối nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Từ bà mối hoảng hốt. Nàng ta cố gắng không để lộ thanh sắc, trưng ra vẻ mặt nghi hoặc, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lời này của cô nương lại làm tôi mù mờ rồi, đúng là khiến người khác tò mò. Thế này đi, để tôi nghe xem cô nương nói gì, nếu tôi có thể giúp được thì bản thân sẽ ra sức vì cô nương.”

An Nhượng Thần cười một tiếng, xoay người dẫn đầu đi trước. Nàng đi rất chậm, lời của Long đại tướng quân lại chạy qua một lượt trong lòng nàng, tệ quá, nàng lại cảm thấy thật sự mình không phải là đối thủ của Từ bà mối. Nhưng chuyện đã đến bước này rồi, nàng phải đánh cược một phen. Lúc Từ bà mối nhớ ra bông tai đó thì lập tức biến sắc, chứng minh nàng ta khá sợ. Tuy sau đó nàng ta giả vờ bình tĩnh tỉnh táo, nhưng một chớp mắt kia đã để lộ tâm tư rồi. An Nhượng Thần cảm thấy nếu mình đánh cược thì cũng chỉ có một điểm này.

An Nhượng Thần dẫn Từ bà mối đi một đoạn, càng đi càng yên tĩnh, Từ bà mối nói: “Đại cô nương, đây cũng không phải hướng đi về viện tử của đại cô nương.”

An Nhượng Thần dừng bước, cười hỏi: “Lần nào Từ bà mối đến nhà ta, cũng chỉ ngồi trong sảnh đường, sao biết được viện tử của ta ở hướng nào?”

Từ bà mối ngẩn người.

An Nhượng Thần lại nói: “Hoặc là ma ma thạo tin tức, bất kể đi làm mối đưa người ở cho nhà ai cũng có thể nhân tiện dò hỏi được mọi động tĩnh trong phủ. Vị trí các viện trong nhà, sở thích lai lịch của mọi người, đợi đến lúc cần dùng thì ma ma đã có chuẩn bị.”

Từ bà mối cười đáp: “Tôi nào có thần thông như thế, chẳng qua là làm nhân duyên đại sự cho các nha, đương nhiên tôi phải tận tâm tận lực rồi. Viện của đại cô nương cụ thể ở đâu thì tôi không biết, chẳng qua là ở đây khá vắng vẻ, không giống nơi chủ nhà ở.”

An Nhượng Thần phớt lờ lời của nàng ta, tự nhiên nói: “Nếu có lúc dùng đến, nhưng cô nương không nghe lời, vậy ma ma phải diệt khẩu như thế nào?”

Từ bà mỗi không cười nổi nữa rồi.

An Nhượng Thần cũng không cười, nàng nhìn Từ bà mỗi chăm chăm, không nói câu gì.

Hai người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, cuối cùng Từ bà mỗi không nén được tức giận: “Hôm đó cô nương ở ngoài cửa sổ?”

An Nhượng Thần không đáp, vẫn đang nhìn Từ bà mỗi. Hôm đó tướng quân đã nhìn nàng chăm chăm như thế này, nàng chợt dạ, nên đã dùng mọi cách để suy đoán. Hôm nay Từ bà mỗi bị nàng nhìn như thế, nhất định trong lòng cũng đang tính toán xem ý đồ của nàng là gì.

Quả nhiên Từ bà mỗi bị nhìn đến mức nuốt nước miếng, hỏi lại: “Cô nương muốn thế nào?”

Câu hỏi này phải đáp, nếu không khí thế vất vả dựng nên sẽ sập mất. An Nhượng Thần hất cằm, nói: “Ma ma tiếc mạng, cũng giống ta thôi. Vài chuyện trước kia ma ma từng làm đó, có cô nương vì thế mà đã bỏ mạng, người nào ta cũng không rõ, nhưng trong lòng cả hai chắc đã rõ.” Thực ra nàng chẳng biết gì cả, nhưng nhìn vẻ mặt của Từ bà mỗi, An Nhượng Thần biết mình lừa đúng rồi. “Ta nghe chuyện này, nên sợ mình cũng có kết quả đó, nên hôm đó mới cẩn thận sang hỏi thăm ma ma, trùng hợp thế nào lại thấy ma ma gặp mặt người ta.” Câu này là định xóa sạch ý đồ trốn nhà của mình, bất luận chuyện về sau có ra sao, nàng cũng không thể để cho cha biết nàng muốn trốn nhà được.

Từ bà mỗi thăm thẳm nhìn, nhưng vẫn tỉnh bơ nói: “Ngày nào tôi chẳng gặp nhiều người chứ, cô nương cũng thấy đó.”

“Chẳng những thấy mà còn nghe được vài tin quan trọng, ta cũng rất sợ bị người ta hạ độc, nên đã báo lại với Long tướng quân rồi.”

Từ bà mỗi cười nói: “Long tướng quân là người nào, há lại để ý đến chuyện vặt vãnh này.”

“Dĩ nhiên là hiểu rồi. Nhưng các người lại dối ý, không đốt kho lương nữa. Nhưng Long tướng quân đã biết được kế hoạch của ma ma và Tạ tiên sinh kia rồi, tướng quân nói ma ma nhất định sẽ đến tìm ta, nếu thấy ma ma thì giúp ngài ấy chuyển lời mấy câu.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trên mặt Từ bà mỗi hiện nét hoảng hốt, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Thôi được rồi, tôi xem cô đang nói thật vậy, tướng quân nói những gì?”

“Chuyện đầu tiên, nếu ta gặp bất cứ điều bất trắc gì, hẳn ta sẽ biết ai là người nên chịu trách nhiệm. Xứ theo luật quân, không giống phủ nha thẩm vấn đâu.”

Mặt bà mỗi cứng lại. Phản ứng này khiến An Nhượng Thần thầm yên tâm, nàng lại nói: “Chuyện thứ hai, tướng quân nói có lẽ không phải Từ ma ma sắp xếp, hẳn có thể cho ma ma một con ngựa, nhưng nếu chưa bắt được người đã sai ma ma làm việc, thì hẳn vẫn sẽ tìm người gánh tội. Ma ma là người thông minh, biết nên làm điều gì.”

Từ bà mỗi rũ mắt không đáp.

“Chuyện thứ ba, dẫu gì vẫn đã phạm vào chuyện trường ngựa, phải nhanh chóng xử lý, nên mong ma ma sớm đưa ra quyết định, nếu kéo dài lâu, chỉ e tướng quân không mềm lòng được nữa.”

Từ bà mỗi im lặng nghe nàng nói, rồi chợt ngước mắt lên, cười lạnh hỏi: “Hết rồi?”

An Nhượng Thần cũng nhìn nàng ta chăm chăm, cũng lạnh lùng đáp: “Hết rồi.”

Từ bà mỗi mở miệng: “Đại cô nương là nhân vật nào chứ, nếu tướng quân có chuyện muốn nói với tôi, thì việc gì phải mượn đại cô nương chuyển lời? Mấy người thủ hạ của tướng quân, phải ai đi không phải vẫn tốt hơn cô nương sao? Đại cô nương thông minh, tôi cũng không ngu.”

An Nhượng Thần tiến lên trước một bước: “Nhưng hôm nay người lại đang ngu ngốc rồi. Vì sao tướng quân không phải sai dịch quan binh? Ma ma nghĩ cho kỹ đi, phải những người đó đi, liệu còn có thể để ma ma bình yên vô sự đi lại trong thành sao? Một khi chuyện bại lộ, dù thế nào thì tướng quân cũng phải bắt người. Người ngoài không tìm được, dĩ nhiên chỉ có thể định tội ma ma. Chuyện ma ma biết có thể nhiều hơn ta, đến lúc đó muốn diệt khẩu giết ai, trong lòng ma ma có thể rõ sao? Ta cũng là vì nghĩ cho mình nên mới nói tốt cho ma ma. Ta cũng sợ chết, mạo hiểm báo tin như thế, với thân phận này của ta làm sao biết được bí mật cỡ đó, dĩ nhiên tướng quân có nghi ngờ ta. Hoặc là ta bị các người diệt khẩu, hoặc ta bị tướng quân nghi ngờ, đương nhiên ta đã chọn về sau. Nhưng rồi sẽ có một ngày tướng quân phải rời khỏi đây, mà ta và ma ma, vẫn luôn ở tại thành Trung Lan này. Sau khi ta gả vào Tiền phủ là coi như không còn trông cậy gì nổi vào bên nhà mẹ đẻ, còn có ai có thể phối hợp với ta đây? Mà ma ma lại là người trong thành, ta còn mong ngày sau có được một hai phần chỗ tốt từ ma ma. Nghĩ như thế, giữa tướng quân và ma ma, ta liền chọn ma ma. Ma ma có biết tình hình hiện nay không? Là ta và ma ma đang trên cùng một con thuyền, ta chết, một mình ma ma phải chịu tội; ma ma khai Tạ tiên sinh ra, ta và ma ma có thể rửa sạch hiềm nghi.”

Một chuỗi câu hợp tình hợp lý, vô cùng lưu loát. Từ bà mỗi chỉ biết mím chặt môi mà nghe.

An Nhượng Thần dừng lại, nhìn nét mặt của Từ bà mỗi rồi mới nói tiếp: “Ma ma, tướng quân đồng ý để ta thương lượng với người, có nghĩa là đang cho chúng ta một cơ hội. Nhất định ma ma phải nghĩ lại. Tướng quân đã đồng ý, nếu có thể bắt được thủ phạm thực sự thì hẳn sẽ không truy cứu ta và người nữa. Ta không cầu gì khác cả, nhà ta thế nào ma ma là người rõ nhất, sau này ta gả cho Tiền lão gia, nếu xảy ra điều gì phiền toái, ma ma hãy nể tình ta có phần cứu giúp lần này mà cứu ta, vậy là đủ rồi.”

Từ bà mỗi ngạc nhiên nghi ngờ, không nói câu nào. An Nhượng Thần lại đến gần một bước nữa, thấp giọng nói: “Cả hai ta đều bị tướng quân để mất đến, lúc ra khỏi cửa ma ma cứ để ý đến sạp trà bên đường là biết. Ta nói đến đây, ma ma suy nghĩ cho kỹ. Nếu có gì khó khăn thì chúng ta hãy bàn bạc thật kỹ, sau này ta ra sao, còn phải cậy nhờ vào ma ma cả đấy. Ma ma giúp ta làm mai, ra vào An phủ cũng không ai nghi ngờ, bất kể là tướng quân hay Tạ tiên sinh cũng chẳng đoán ra. Cách một bức tường, ma nói gì làm gì với ta, bọn họ có thể biết sao?”

Từ bà mỗi suy nghĩ một lát: “Cô có từng thấy đáng đáp Giải tiên sinh trông như thế nào không?”

An Nhượng Thần đè nén căng thẳng, đáp: “Chưa hề. Nếu đã thấy thì ta đã chỉ đích danh Tạ tiên sinh mà báo lại rồi, sau đó quay về lấy lòng ma ma, há chẳng phải tốt hơn cục diện trước mắt ư?”

Từ bà mỗi không nói gì.

An Nhượng Thần lại tiếp lời: “Ma ma quay về nghĩ kỹ đi, những ngày này đừng làm tiếp chuyện nguy hiểm đó nữa, đừng để bị tướng quân nắm được thóp. Nếu ma ma có quyết định thì hãy lại tìm ta.”

Từ bà mỗi trầm ngâm một hồi rồi gật đầu: “Được.”

An Nhượng Thần dán mắt nhìn bóng lưng rời đi của Từ bà mỗi, tận đến lúc khuất dạng mới thả lỏng được, liên tục thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng vẫn chưa thể yên tâm, nàng không hề chắc chắn rằng Từ bà mỗi sẽ làm gì.

An Nhượng Thần quay về phòng, giả vờ lục tìm xiêm y trang sức, khoa tay múa chân một hồi, rồi lại nhìn này phần này son, than thở rằng không ưng ý màu sắc cho lắm. Nha hoàn đứng bên cạnh an ủi bảo, tiểu thư ăn mặc trang điểm thế nào cũng đẹp cả. An Nhượng Thần lại nói, không được, hay là đi mua thêm nữa đi, hơn nữa nàng đã thèm ăn rồi, muốn ăn kẹo đường ở phố đông.

Nói là làm ngay, nàng lập tức kéo nha hoàn đi.

Lâu Từ Vân ở ngay thành đông, nàng phải nhanh chóng gặp được tướng quân, nếu chậm trễ nữa là sẽ rước phiền phức đến mất.

An Nhượng Thần vừa dẫn nha hoàn ra đến cửa phủ thì lại bị Đàm Thị phòng nhì bắt gặp.

“Tính đi đâu đấy?”

An Nhượng Thần cúi đầu giả vờ rụt rè ngoan ngoãn, nha hoàn trả lời thay nàng, nói tiểu thư phải đi chọn phần mới, rồi mua thêm kẹo đường ăn.

Đàm Thị mỉa mai: “Gần đây đại cô nương xa xỉ thật đấy. Mua nhiều đồ vậy rồi mà còn không đủ ư? Tiêu tiền dễ dàng như thế, tiêu pha không chút tiếc rẻ. Nếu đại cô nương dư tiền như thế, vậy tiền tiêu hàng tháng vào tháng sau nên bớt chút lại mới được.”

An Nhượng Thần lộ vẻ hoảng hốt: “Nhị di nương, kẹo đường không tốn bao nhiêu, đừng trừ bạc tháng của tôi.”

Đàm Thị hừ nói: “Sắp xuất giá đến nơi rồi, đừng có lỗ mồm như thế. Lão gia không nói cô, cô cũng nên biết mình đi. Hôm nay đừng ra ngoài nữa, gối hi của cô đã thêu xong chưa đấy? Bỏ thời gian vào việc chính thì tốt hơn đấy.”

An Nhượng Thần không dám không thua, nha hoàn cũng vội vàng kính cẩn đáp “vâng”.

Đàm Thị nhìn An Nhượng Thần, rồi phát tay áo rồi đi.

Tim An Nhượng Thần thoáng chìm xuống đáy vực, cánh cửa đã mở bị người giữ cổng đóng lại. An Nhượng Thần nhìn sạp nước trà đối diện bên đường, nam tử quen mặt đó và chủ sạp cũng đang nhìn nàng, thấy nàng đưa mắt sang thì vội vã quay qua nói chuyện với nhau. An Nhượng Thần vẫn nhìn họ, cho đến lúc cửa phủ khép kín hẳn.

Long Đại vừa bước chân ra khỏi nha môn quận phủ, hẳn đến đây là để thương nghị vụ án trường ngựa bị đốt với đám người thái thú Điều Côn.

Có người làm chứng nói nghe thấy giọng kẻ tặc là khẩu âm Nam Tần, chỉ có điều phía quận phủ phái người kiểm tra nhân sĩ Nam Tần ở trong thành Trung Lan rồi, nhưng cũng không phát hiện được manh mối khả nghi nào. Đàm phán với Nam Tần quốc, quan viên đối phương vẫn thoái thác, nói tuyệt đối Nam Tần không thể nào phái người làm chuyện này được, Tiêu quốc đừng kiểm soát mà vu oan giá họa. Nếu Tiêu quốc có bằng chứng nào thì cứ đem ra, nếu thật sự do người Nam Tần gây ra, vậy Nam Tần sẽ tự chịu trách nhiệm, nhưng nếu Tiêu quốc cố ý bôi nhọ mượn điều đó mà khơi mào tranh chấp, vậy thì hậu quả do Tiêu quốc tự gánh lấy.

Vào lúc này, Điều Côn có vẻ lo lắng. Du phi nơi biên giới vẫn còn chưa kết quả, hôm nay trọng địa trong thành lại bị tấn công, chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với đám thổ phi kia nhiều. Hẳn cảm thấy Nam Tần không có gan gây chiến, nhưng hành động trong tối này thì nên giải thích sao đây? Tập

kích doanh trại chiến mã đầu phải chuyện nhỏ. Nhưng nếu vì thế mà tuyên chiến thì có vẻ như đã bé xé ra to rồi. Một khi chiến sự nổ ra, hậu quả khó mà lường trước được, quận Bình Nam này của hần cũng đừng có mơ gì cuộc sống thái bình.

Vậy là Diêu Côn tìm Long Đại và những quan viên khác đến thương nghị, một là viết sổ con tốc báo lên triều đình, hai là tạm dừng buôn bán hai nước xem như trừng phạt. Điều này được đám người chủ bạc Giang Hồng Thanh ủng hộ, nhưng bên thương bạc thì lại hy vọng Long Đại và Diêu Côn suy nghĩ thêm, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến Nam Tần, mà cũng ảnh hưởng đến cả quận Bình Nam và Tiêu quốc. Nếu thật sự không thể xác định được là do Nam Tần gây nên, vậy phải cẩn thận xử lý cho tốt.

Nhưng Long Đại đồng ý với quyết định của Diêu Côn, phải làm ra vài chuyện mới để thấy được phản ứng của đối phương. Để quận phủ phái sứ tiết đi đàm phán, còn quân đội hần thì khua chiêng gõ mõ thao luyện binh mã, tăng cường công tác yên phòng, dò la địa thế biên giới.

Long Đại tướng quân đã nói như vậy, những người khác cũng không tiện dị nghị gì. Vậy là chuyện này cứ vậy mà quyết.

Long Đại vừa ra khỏi nha môn thì thấy Tạ Cương đang đợi hần. Long Đại bình tĩnh, cưỡi ngựa đi cùng Tạ Cương. Tạ Cương nói nhỏ: “Thăm từ báo lại, hôm nay Từ bà mới đã đến An gia, lúc đi vào vẫn hớn hờ như thường, nhưng lúc trở ra thì sắc mặt khá khó coi, còn đặc biệt để ý đến sạp nước trà bên đường đối diện An phủ nữa. Sau khi nàng ta đi không lâu, đại tiểu thư An gia lại muốn ra ngoài, nhưng lại bị Đàm Thị phòng nhì ngăn lại ở cửa. Đại tiểu thư An gia có vẻ không cam lòng, trước khi cửa đóng lại nàng ta còn nhìn chằm chằm vào sạp nước trà.”

“Ừ.” Long Đại đáp, tỏ ý đã nghe thấy. Một lúc sau, hần nói: “Người đi dẫn dò đi, bảo người theo dõi Từ bà mới đừng lười biếng, nhất định không được rời mắt. Nàng ta đi đâu, gặp những ai, tất cả đều phải để ý, chuyện lớn nhỏ gì cũng phải báo cáo lại.”

“Vâng. Vậy còn bên An gia thì sao?”

“Để ta bảo Trạch Thanh đi một chuyến. An Nhược Thần biết hần ta, nếu nàng có chuyện muốn báo thì sẽ biết bắt lấy cơ hội này.”

Chạng vạng tối hôm đó, đột nhiên An phủ ngênh đón một vị khách quý. Tông Trạch Thanh Tông tướng quân nổi danh trong quân không mời mà đến. An Chi Phủ vừa mừng vừa sợ, vội vã đi ra chào đón. Tông Trạch Thanh chỉ dẫn theo hai vệ binh, bận đồ thường đến thăm, thần thần bí bí bảo lúc trước ở trong thành chơi đùa quá trốn, bị đại tướng quân trách phạt, sút hần ta ra tiền tuyến tuần tra, mấy ngày nhạt nhẽo, thật sự rất nhớ rượu thịt, nhưng vừa về nên không dám đến tửu lâu, sợ bị tướng quân biết thì lại phạt hần nữa.

“Cũng đâu thể ngồi chưa ấm nóng đã lại bị đá ra tiền tuyến chịu khổ nữa. Ta nghĩ An lão gia dễ nói chuyện, nên mới mặt dày đến đòi ly rượu uống.” Tông Trạch Thanh đã nói như vậy.

“Đâu có đâu có, Tông tướng quân khách khí quá rồi. Tông tướng quân nguyên ý đến, lại khiến nhà thảo dân rực rỡ phát sáng. Có rượu ngon thịt ngon đây, tướng quân chớ khách sáo.” An Chi Phủ dẫn Tông Trạch Thanh đến sảnh đường, quát ra lệnh phòng bếp mau chóng chuẩn bị, đem toàn bộ đồ ngon rượu ngọt lên.

“Ta đã làm phiền rồi, An lão gia giữ bí mật giúp ta, đừng để Long Đại tướng quân biết được.”

An Chi Phủ cười ha hả, luôn miệng nói được. Cảm thấy quan hệ giữa mình và Tông Trạch Thanh xích lại gần thêm mấy phần.

Chuyện Tông Trạch Thanh tướng quân đến làm khách ở phủ nhanh chóng truyền đi khắp các phòng. An Nhược Hi và An Nhược Lan đều được An Chi Phủ gọi đến vườn cúc giúp Tông Trạch Thanh dùng bữa, thậm chí cả An Nhược Phương mới mười hai tuổi cũng được gọi tới. An Nhược Thần nghe nha hoàn nói vậy thì thờ dãi đành chịu, cha nàng định nếu không nắm được Long tướng quân, thì sẽ bắt Tông tướng quân về sao? Nhưng trước mắt thì chuyện này không quan trọng, quan trọng là nàng cũng muốn đi gặp Tông Trạch Thanh.

An Nhược Thần suy cách tính kế, bắt đầu mài mực.

Hôm nay tâm tình Đàm Thị không được tốt, lại bói móc lỗi của nàng. Sau khi chặn nàng lại ở chỗ cửa phủ, lại chạy đến trong viện nàng xem nàng đang làm gì, thấy nàng thật sự thêu gối thì mắng nàng không chăm chỉ thêu thùa. Nói nàng có thể gả cho Tiền lão gia là phúc lớn lắm rồi, nếu không phải Tiền lão gia yêu cầu nàng, thì đến chết nàng cũng không có ai hỏi han, khiến An gia phải xấu hổ. Tóm lại dùng đủ ngôn từ làm nhục An Nhược Thần một lúc mới chịu bỏ qua cho.

An Nhược Thần bảo nha hoàn đi nghe ngóng, thì ra hôm nay khi Từ bà mới đến, Đàm Thị có kéo nàng ta lại dò hỏi, hỏi thăm chuyện Long tướng quân, muốn biết tướng quân ở kinh thành đã có thể thiếp nhi nữ gì chưa. Nàng bảo tướng quân có vẻ xem trọng An Nhược Hi, thái độ rất không bình thường, muốn để Từ bà mới hỏi giúp xem, liệu chuyện này có thành được không. Nhưng không ngờ Từ bà mới lại từ chối, nói Đàm Thị đừng nghĩ nhiều, một nhân vật như Long tướng quân, đến thành Trung Lan là mang theo hoàng lệnh đến biên quận đóng giữ, không phải là đến để cưới thê nạp thiếp. Ở tình hình này mà bà mới như nàng ta còn chạy đi thăm hỏi nghe ngóng, ngộ nhờ đụng phải kiêng kỵ của tướng quân, một đao chém nàng ta, dù có oan ức cũng không biết thưa ai. Nàng ta bảo Đàm Thị cứ yên tâm mà chờ, nếu thật sự đại tướng quân có tâm tư đó với An Nhược Thần thì không cần bà mới đến cửa thuyết phục, tự tướng quân sẽ có sắp xếp. Cuối cùng Từ bà mới còn nói: “Nếu phu nhân chưa từ bỏ ý định, vậy không bằng đi tìm phu nhân quan phủ làm mai xem sao. Nếu phu nhân thái thú chịu nói chuyện với tướng quân, vậy cũng tốt hơn nhiều so với một bà mới như tôi.”

Một lời không mềm không cứng lọt vào tai Đàm Thị, cảm thấy Từ bà mới đang châm biếm nàng ta nằm mơ giữa ban ngày đòi treo cao. Nàng ta không dám tìm phu nhân thái thú làm mai, ngay cả bên thái thú cũng không dứt được, huống gì là người gần Long Đại tướng quân đây? Đàm Thị ư ử diện, vừa nghe thấy thế lập tức không nên giận được. Cả buổi chiều nổi nóng phát cáu ngay trong viện mình, còn dẫn người đi đi lại lại trong phủ, bói móc chỗ sai của đám người dưới. An Nhược Thần xui xẻo bị Đàm Thị bắt gặp ra ngoài đi chơi, vậy nên mới thất bại.

An Nhược Thần nghe xong liền biết e rằng hôm nay dù nàng tìm có gì ra ngoài cũng vô vọng. Nàng nghĩ nếu không thì cứ chạy ra ngoài sạp trà kia đi, để

thảm tử chuyển lời giúp nàng, nhưng nàng không quen những người đó, không dám giao phó tin tức quan trọng như vậy. Đột nhiên lại nghĩ có khi nào nàng nghĩ sai không, ngộ nhờ những người kia không phải là người của tướng quân mà là người của Tạ tiên sinh thì sao? Trời ạ, nếu thật sự là thế, vậy hôm nay phó trương thanh thế với Từ bà mối bị lộ tẩy cả rồi. Sợ là bây giờ Từ bà mối còn đang bàn bạc với Tạ tiên sinh xem phải bịt miệng nàng như thế nào đây.

Cả một buổi chiều An Nhượng Thần không yên lòng nổi, đầu tranh lưỡng lự. Rất muốn dứt khoát đánh cược đi đến sạp trà, nhưng lại sợ Đàm Thị nghi ngờ.

Bây giờ đột nhiên nghe thấy Tông Trạch Thanh tới. An Nhượng Thần lập tức chấn động. Nàng có cơ hội rồi, phải nắm chắc mới được.

Tông Trạch Thanh ăn uống một trận tại An phủ, nói đông nói tây với An Chi Phủ, đã gặp ba người muội muội của An Nhượng Thần rồi nhưng duy An Nhượng Thần là không thấy đâu. Giả vờ như vô tình nhắc đến, Đàm Thị ngồi bên cạnh nói đại cô nương đã hứa gả cho người ta, đang bận chuẩn bị hôn sự, nên không ra tiếp tướng quân được.

Tông Trạch Thanh thầm cười tâm tư của Đàm Thị, hẳn chẳng có chút hứng thú gì với An Nhượng Thần hết, nhưng nếu không gặp được nàng ta thì phải ăn nói sao với đại tướng quân đây. Đại tướng quân nói rất nhẹ nhàng, cái gì mà người đến đó, nàng ta sẽ tự nghĩ cách gặp người.

Tông Trạch Thanh không hiểu Long Đại lấy đâu ra niềm tin đó, làm sao chắc chắn An Nhượng Thần sẽ chủ động tới gặp hắn? Hơn nữa, lỡ đâu nàng ta muốn tới nhưng không tới được thì sao? Thật ra theo như hắn nhìn, để hắn trực tiếp lên vào viện của An Nhượng Thần là thuận lợi nhất. Nhưng Long Đại lại không đồng ý với đề nghị đó. Nói là còn chưa biết được tình hình bên nàng, đừng có tự tìm phiền toái để lại thóp, cũng đừng để người ngoài thấy được, gây phiền phức cho nàng. Tóm lại, cứ đi đến đó là sẽ gặp được nàng, nếu thật sự không gặp thì về bàn lại.

Tông Trạch Thanh nhẫn nại, cho đến lúc ăn xong mà vẫn không thấy An Nhượng Thần xuất hiện. Hắn định dùng phương pháp lần trước của Long Đại, nói là muốn đi vệ sinh, để An Nhượng Thần có cơ hội giữa đường chặn hắn lại, nhưng không ngờ An Chi Phủ lại nhớ đến chuyện lần trước không phục vụ Long Đại tướng quân chu đáo, vậy là lần này tự mình phụng bồi đưa hắn đi, một đám người hầu kẻ hạ tiền hô hậu ủng, đây đâu phải là đi vệ sinh, chỉ e người không biết lại cho rằng có lễ mừng gì đó.

Đi vệ sinh xong, Tông Trạch Thanh lại ngồi uống trà một lúc, nghe hai bài hát rồi mà vẫn chưa thấy An Nhượng Thần đâu. Hắn cũng hết cách, đành đứng lên cáo từ. Dù sao hắn cũng đã hành sự theo dặn dò, quay về báo lại cho đại tướng quân, còn muốn gì nữa đây?

An Chi Phủ dẫn người hầu theo đích thân đưa tiễn, Đàm Thị phòng nhì kéo An Nhượng Hi, Tiết Thị phòng ba lôi An Nhượng Lan cùng đi. Vậy là một cái đuôi dài bất tận đi theo sau Tông Trạch Thanh kéo đến chuồng ngựa ngoài viện.

Đến nơi, hai mắt sáng lên. Đó không phải là An Nhượng Thần thì là ai.

Tuyệt đối chẳng ngờ rằng, cuối cùng lại gặp được nàng ta ở đây.

An Nhượng Thần đang vuốt ngựa của Tông Trạch Thanh, đồng thời trò chuyện với hai vệ binh của Tông Trạch Thanh, có vẻ như đang hỏi chiến mã ăn gì uống gì, đợi đến lúc Tông Trạch Thanh đi tới thì vội vã hành lễ.

Đàm Thị vừa thấy An Nhượng Thần thì lửa giận bốc cao ba trượng, hét lên: “Cô ở đây làm cái gì, không phải đã bảo cô ở trong phòng lo thù thù đi sao? Bắt chuyện với nam tử xa lạ còn ra thể thống gì nữa, lại còn quấy rầy đến khách quý, phép tắc dạy dỗ vất đi đâu rồi?”

An Nhượng Thần lật đật nhận lỗi: “Di nương bớt giận. Tôi ở trong phòng chán quá nên mới ra ngoài đi lại một ít, không để ý đã đi dạo đến đây, thấy ngựa của tướng quân có vẻ oai phong nên mới hiếu kỳ hỏi.”

“Không sao không sao.” Tông Trạch Thanh dàn xếp, “Chúng ta là lính, dù người hay ngựa cũng đều rần rần, nào có dễ bị quấy rối như thế, không cần để bụng.”

An Nhượng Thần nghe thế, vội vàng nói: “Tông tướng quân đại nhân đại lượng, Tiểu nữ xin cảm ơn.” Rồi nàng lại vỗ lên lưng yên ngựa mà bảo: “Vậy Tông tướng quân đi thông thả, giúp tiểu nữ thăm hỏi Long tướng quân. Cha, di nương, con lui xuống trước.”

Nói xong liền làm lễ đi xuống.

An Chi Phủ và Tông Trạch Thanh lại khách sáo một phen, lúc này Tông Trạch Thanh mới cáo từ rồi đi.

Dọc đường đi Tông Trạch Thanh chỉ nghĩ đến An Nhượng Thần, sau khi về lầu Từ Vân, hắn không trực tiếp giao ngựa lại cho phu xe mà tự mình tháo yên ngựa ra, phát hiện bên dưới đó có một tờ giấy viết thư. Trên giấy chỉ có hai mươi chữ: đã biết đã biết, bên trái bên phải, tìm hiểu ngọn nguồn.

Bài về vợ vẫn gì thế này? Tông Trạch Thanh mơ hồ không hiểu gì, không dám chậm trễ, tức tốc giao lại cho tướng quân.

Long Đại nghe Tông Trạch Thanh thuật lại xong, gật đầu.

Tông Trạch Thanh hỏi: “Tướng quân, bài thơ không có chút vần điệu này là có ý gì?”

“Từ bà mối đã biết An Nhượng Thần nghe lỏm được bí mật, cũng đã biết An Nhượng Thần đã tố cáo nàng ta với ta. Nàng ta có hai lựa chọn, hoặc là hợp tác với chúng ta, hoặc tìm người bên trên nàng ta bí mật bàn bạc giết chết An Nhượng Thần để bịt miệng. Bất kể nàng ta có tin An Nhượng Thần hay không, dù lựa chọn con đường nào đi chăng nữa, thì chúng ta cũng có cơ hội bắt được kẻ giật dây từ chỗ nàng ta.”

Tông Trạch Thanh há miệng, ngậy người: “Tướng quân đọc được nội dung này trong mười hai chữ trên đó sao?”

“Nàng ta không có cách nào tránh được tai mắt để tiếp cận người báo tin cả, chỉ đành ra hạ sách này.”

“Nhưng nàng ta có thể viết rõ mà.”

“Nếu viết quá rõ, ngộ nhờ bức thư này không lọt vào tay người mà bị người nhà nàng ta nhìn thấy, chỉ sợ gặp phiền phức.” Long Đại nhìn giấy thư kia, khóe miệng cong cong. Cô nương này, quả nhiên không phải người bình thường.

Tông Trạch Thanh hết hồn, đó là cười sao? Đại tướng quân cười sao?

“Nhất định nàng ta đã gặp gì đó nên mới không thể ngửa bài với Từ bà mối, ta đoán nhất định nàng ta lại ba hoa nữa rồi. Nàng biết ta phái người theo dõi, nên cũng chỉ có thể cạy vào chúng ta bắt được người nếu Từ bà mối có hành động.” Nàng đem tính mạng đặt vào trong tay hắn.

Tông Trạch Thanh hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Đợi.”

Nếu bà mối kia có động tĩnh, thì bọn họ đã có tiến triển.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Còn bên An Nhượng Thần, sau khi Tông Trạch Thanh đi không được bao lâu, nàng liền bị Đàm Thị trách phạt. Đàm Thị đuổi nàng vào phòng, chỉ thẳng vào mũi nàng mắng to là đồ yêu tinh lăng lợ không biết xấu hổ. Còn đang đợi gả mà trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc quyến rũ nam nhân, lần trước là Long Đại tướng quân, lần này là Tông tướng quân, nếu sau này lại có khách quý đến nhà, có phải nàng cũng mặt dày như vậy nữa không.

An Nhượng Thần hoảng hốt phân bua: “Di nương hiểu lầm rồi, tôi tuyệt đối không có ý này.”

Nhưng Đàm Thị đâu nghe lọt, ngay đến nha đầu bà tử trong viện An Nhượng Thần cũng lôi ra mắng. An Nhượng Thần lo sợ nhút nhát im lặng cúi đầu nghe dạy dỗ, thật ra nàng cảm thấy nếu Đàm Thị đổi “yêu tinh lăng lợ” thành “hộ thương nhân” thì chẳng gì thích hợp hơn An gia các nàng.

An Nhượng Thần bị mắng như thế, bà vú già của nàng không chịu phục. Bà vú già thật ra là bà vú của Phạm Thị mẹ An Nhượng Thần, ban đầu cùng Phạm Thị qua cửa, luôn chăm sóc bà, nhìn Phạm Thị sinh con gái, nhìn An Chi Phủ bạc tình hẹp hòi tham lợi, biết rõ mọi thứ trong cái nhà này. Bà luôn nói với An Nhượng Thần rằng: “Đợi cô gả đi xong, ma ma cũng không ở lại cái nhà này nữa, ma ma muốn về quê đường lão đến hết đời.” An Nhượng Thần khuyên bà đi ngay bây giờ luôn đi, nhưng bà không chịu.

Hôm nay thấy Đàm Thị ức hiếp cô nương nhà bà như thế, bà vú già liền xen vào mấy câu. “Tay Đàm di nương cũng dài thật đấy, để ý nhiều chuyện như vậy, cô nương nhà ta tuân theo quy củ, tri thư đạt lễ, Đàm di nương quản chuyện cô nương nhà mình cho giỏi đi đã, dù có không vui thì cũng đừng trút giận lên cô nương nhà ta như thế.”

An Nhượng Thần nghe bà vú già nói vậy, thảm than thôi xong. Quả nhiên Đàm Thị nhảy cẫng lên như bị kim đâm, “Từ lúc nào trong cái nhà này lại đến phiên lão nô lên tiếng thế hả. Cái gì mà cô nương nhà người cô nương nhà ta chứ, đều là con gái An gia cả, bà nói như thế là có ý gì? Tâm tình ta không vui, lại là kẻ nào nói bậy bạ thế hả!” Từ bà mối từ chối đã khiến sâu trong lòng nàng ta bị chế giễu xúc phạm dữ dội, nay những lời bà vú nói ra lại khiến nàng ta cảm thấy giống thế.

Mẹ của Đàm Thị là thiếp một nhà lái buôn ở huyện Phúc An, xuất thân thấp hèn. Nhưng trong đầu Đàm Thị luôn nghĩ, vậy thì có sao, cha của Phạm Thị kia cũng chỉ là một sư gia còn gì, Phạm Thị đọc ít văn thơ biết được mấy chữ mà thôi, có gì mạnh hơn nàng ta chứ. Làm chính thất là vì do nàng ta đến sớm, không phải đến cuối lão gia cũng coi thường ngó lơ nàng ta sao, suốt ngày chỉ biết sầu khóc khiến người ta ghét bỏ, sinh con gái ra cũng chỉ biết viết chữ vẽ vôi, keo kiệt hẹp hòi, đèn trong viện cũng không thắp, chẳng bằng được với Nhượng Hi của nàng tính tình hào phóng sáng khoái làm người ta thích.

Hôn sự của Nhượng Hi vẫn chưa được định, nàng ta phải lo liệu kỹ lưỡng để còn có thể bám được cửa tốt, dù sao đi nữa, cũng còn hơn là gả cho lão già sáu mươi tuổi như An Nhượng Thần.

Nghĩ đến đây, Đàm Thị bình tĩnh hơn. Đúng thế, không việc gì phải gấp gáp giậm chân khóc lóc cả, danh tiếng của Tiền Bù lão gia đã vang danh bốn phía, nghe nói chỉ cần không thuận ý một chút là sẽ đánh mắng, thậm chí đánh đến mức tàn phế qua đời, hễ nha hoàn nào có chút tư sắc là ông ta sẽ không bỏ qua, cũng là khách quen của lầu xanh kỹ viện, An Nhượng Thần gả qua đó, tự sẽ có người chinh nó. Nàng ta không gấp, không thể để mất hình tượng được. Đàm Thị hít sâu một hơi, rồi xoay người rời đi.

Bà vú già thờ phào nhẹ nhõm, quay người lại ôm lấy An Nhượng Thần: “Ma ma già rồi, không bảo vệ cô được bao lâu. Chỉ mong phu nhân ở trên trời cao có linh thiêng, có thể phù hộ cho tiểu thư.”

An Nhượng Thần vỗ lưng bà vú an ủi, nhưng trong lòng biết, Đàm Thị đâu tốt bụng bỏ qua chuyện dễ dàng như vậy, trừng phạt của cha sắp đến rồi.

Quả nhiên Đàm Thị vừa rời khỏi viện của An Nhượng Thần là đi đến chỗ An Chi Phủ. Còn chưa bước vào cửa mà nước mắt đã lăn dài, vừa nấc vừa đi vào gọi lão gia. Trong phòng An Chi Phủ, Tiết Thị phòng ba cũng có mặt, đang ngồi trên đùi An Chi Phủ đợi ông ta ăn trái cây.

Đàm Thị thấy thế thì hận vô cùng, biết Tiết Thị đây là muốn dụ dỗ An Chi Phủ bắt con cá lớn Tòng Trạch Thanh, nhanh chóng làm mối cho con gái nàng ta là An Nhượng Lan trước. Đàm Thị làm như không thấy, thút tha thút thít thỉnh an An Chi Phủ.

“Lại làm sao nữa thế?” An Chi Phủ hỏi.

Tiết Thị nhanh trí đứng dậy khỏi đùi An Chi Phủ, đi đến cầm tay Đàm Thị, nói: “Tỷ tỷ đừng buồn, Từ bà mối kia là đồ không biết phải trái nhất, lần sau tìm một bà mối giỏi hơn là được mà.”

Đàm Thị giận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, thật đúng là ám nào không sôi thì lấy ám đó*, đây là cố tình chọc giận nàng ta chứ gì. Nàng ta chẳng thèm để ý đến Tiết Thị, quay sang nói với An Chi Phủ: “Lão gia, đại cô nương đó, lão gia phải dạy dỗ tốt vào. Mẹ nàng ấy đi sớm, với thân phận di nương như bọn thiếp cũng chẳng tiện nói nàng điều gì, nhưng hôm nay nàng lại muốn xuất phủ, lại còn không an phận. Lần trước tự ý rời nhà đi gặp Long tướng quân, lúc này lại chặn ở hậu viện ngay trước mặt cả nhà tính cảm dỗ Tòng tướng quân, may là chúng ta bắt gặp, chứ không biết có còn ai trông thấy không. Nếu truyền ra ngoài, đại cô nương mất thể diện chỉ là chuyện nhỏ, nhưng danh tiếng của An gia cùng ta cũng bị liên lụy, còn nữa, nếu chọc giận Tiền lão gia, phá hỏng mối làm ăn của lão gia, đó mới là phiền phức lớn.”

(*Na hồ bát khai đề na hồ là thành ngữ ý chỉ: “Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Đó ý là ám bị hỏng. Nếu một người có ý chôn ảm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.”)

Mấy câu trước An Chi Phủ nghe vào nhưng cũng chỉ coi nhẹ, nhưng câu cuối cùng lại chọc đúng điểm trí mạng của ông ta.

Tiết Thị nhìn sắc mặt ông ta, vội nói: “Nhị tỷ nói chí phải. Hiện tại vẫn là hôn sự của đại cô nương và Tiền lão gia là quan trọng nhất. Hôn thê không tuân thủ nữ tắc có khác gì làm xấu mặt đâu, nếu có người nói bóng nói gió truyền đến tai Tiền lão gia, lại đâm ra trách lão gia không dạy dỗ chu toàn, khiến lão gia mất mặt, thậm chí nếu yêu cầu hủy bỏ hôn sự thì nguy to đến nơi rồi.”

Đàm Thị kín đáo liếc Tiết Thị một cái, đồ gió chiều nào theo chiều ấy đáng chết này, lấy lòng được bên nào thì ngã về bên ấy, vừa này còn thọc ngoáy nàng ta, vậy mà bây giờ lại lụy lời hứa theo nàng ta, làm như à đang lo lắng cho cái nhà này chẳng bằng.

Đàm Thị vội vàng tiến lên một bước, cướp lời nói trước: “Lão gia, thiếp vừa đến phòng của đại cô nương giảng giải vào điều đạo lý với nàng. Nhưng lão gia cũng biết đấy, thiếp đâu phải mẹ ruột của nàng, thiếp nói chưa chắc nàng đã nghe. Nên thiếp mới xin lão gia lên tiếng, yêu cầu từ bây giờ đại cô nương không được gặp khách bên ngoài, yên phận ở trong phòng tu thân dưỡng tính cho tốt, đợi đến ngày xuất giá. Như thế, nhất định đại cô nương có thể biết chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, dù cho không biết thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Được, cứ làm vậy đi.” An Chi Phủ càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Bên ngoài có thể mực kệ, nhưng nhất định hôn sự với Tiền Bội phải chắc chắn mới được. Con gái lớn ở nhà thủ thân đợi ngày xuất giá, đừng gây ra chuyện phiền toái gì.

Cũng không lâu sau, An Nhượng Thần nhận được lời căn dặn của An Chi Phủ. Sau khi đích thân đến la mắng con gái một phen, ông ta liền quát ra lệnh từ nhỏ đến lớn trong viện từ đều phải an phận nghe lời, canh chừng đại tiểu thư, không cho phép ra cửa, thiếu gì hay muốn gì thì cứ tìm quân sự nói là được, trong phủ không thiếu kẻ hầu người hạ. Ngay cả bên phía mấy người gác cổng cũng nhận được lệnh từ lão gia, từ hôm nay trở đi, không cho phép đại tiểu thư ra ngoài.

Lòng An Nhượng Thần chìm đến tận đáy vực, nàng vất hết óc chính là vì tránh điều này, ai ngờ lại bị Đàm Thị giận cá chém thớt, đánh bậy đánh bạ lại tuyệt đường lui của nàng. An Nhượng Thần thâm nghĩ rằng, trước tiên không được hoảng hốt, còn có thời gian mà, vẫn còn hy vọng. Hy vọng tướng quân có thể bắt được giặc cỏ. Nàng lập được công rồi, đương nhiên có được thứ mình đã thương lượng.

Còn người của Long Đại lại canh chừng Từ bà mối sát sao, nhưng Từ bà mối không hề ra khỏi cửa, hai cửa chẳng bước, không có khách đến, cũng không ra ngoài gặp khách. Ngoan ngoãn trốn trong nhà, cũng không biết rốt cuộc nàng ta có tính toán gì.

“Đừng nóng lòng, nàng ta cũng là tay giáo hoạt đấy, nhất định là đang dẫn đo hơn thiệt được mất, đợi nàng ta nghĩ xong, dĩ nhiên sẽ có hành động.” Long Đại đã nói với Tạ Cương như thế.

Nhưng An Nhượng Thần bị mắc kẹt trong nhà lại rất sốt ruột. Nàng hoàn toàn không biết liệu Long tướng quân có nhận được thư của nàng chưa, không biết hẳn có hiểu được ý trong thư nàng viết không, hôm đó sau khi Tòng Trạch Thanh rời đi, hoàn toàn không có tin tức gì ở phía Long tướng quân. Từ bà mối cũng không đến nữa. An Nhượng Thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ chuyện bên ngoài không đến nỗi bê bết như thế, mấy ngày này nàng cố hết sức không khiến di nương và cha quan tâm nàng nữa. Nàng còn phải trông chờ vào lệnh cấm túc dài hạn có thể được gỡ bỏ.

Không có tin tức của Từ bà mối, nhưng Lục đại nương lại có chuyện nói với An Nhượng Thần. Đó là vào ngày thứ ba sau khi Từ bà mối rời đi, lúc đại nương đến đưa rau, cố ý lặng lẽ đi vòng qua viện từ của An Nhượng Thần, mượn cơ hội đưa giày cho bà vú, nói mấy lời với An Nhượng Thần.

Nàng ta nói đêm hôm qua, Trần lão đầu đấy, chính là chủ nhà đã cho nàng mượn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông, bị người ta giết rồi.

An Nhượng Thần hết hồn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sáng sớm nay nghe hàng xóm bảo là nhà gặp phải trộm, tiền của trong nhà đều bị cuỗm hết. Trần lão đầu sống một mình, đợi đến sáng khi hàng xóm phát hiện, thì đã sớm tắt thở.”

“Gặp kẻ trộm ư?”

“Đúng thế. Tôi đến đây là nói với cô nương một tiếng, tuy bây giờ còn chưa đánh giấc, nhưng thói đời cũng không được yên ổn như trước, đạo tặc đã vào thành. Thật ra nhà Trần lão đầu cũng chẳng dư dả gì, không may gặp phải nạn này, coi như là dạy người ta bài học. Tặc nhân kia cũng thật đáng chết, nhất định là thấy Trần lão đầu sống một mình không ai phối hợp, nên mới chọn nhà hắn.”

“Thế...” An Nhượng Thần thâm hoảng hốt, dự cảm bất an tràn ngập trong lòng: “Có thể khẳng định chỉ là bọn trộm cướp thôi sao? Chỉ cướp tiền cuỗm của?”

Lục đại nương nói: “Quan phủ đã kiểm tra rồi, hôm nay từ đầu đường đến cuối hẻm bên ngoài đều bàn tán chuyện này. Tôi cũng không đi xem, chẳng qua là nghe nói thôi. Tên trộm kia quá ác, hung khí chính là con dao bồ cùi của nhà Trần lão đầu, còn chặt đứt một ngón tay của Trần lão đầu nữa.” Lục đại nương lắc đầu, liên tục than thở, “Chúng ta không so được với hộ giàu có có hộ vệ, từ bây giờ phải cẩn thận nhiều hơn.”

Sau khi Lục đại nương rời đi, An Nhượng Thần càng nghĩ càng thấy lo, nàng đề nghị hoàn đi hỏi thăm tình hình, nhà hoàn nhanh chóng quay về, nói đúng là có chuyện này thật, người trong phủ cũng đang xôn xao cả lên. Lúc này khắp toàn thành cũng hốt hoảng cuống cuồng, mấy người buôn bán nhỏ dứt khoát không mở hàng, vội vã sửa cửa thêm khóa. Nghe nói nhà môn còn dán cáo thị, nói là phải thêm người đi tuần tra đường phố, các nhà các hộ cũng phải nên đề ý, nếu thấy có người khả nghi thì tức tốc báo lại quan phủ. Nhà hoàn còn nói tên trộm kia rất hung ác, giết người rồi vẫn chưa, còn chặt tay người ta nữa.

An Nhượng Thần đứng ngồi không yên, luôn cảm thấy nhất định chuyện này có liên quan đến nàng, nếu không thì sao lại trùng hợp như thế?

Nhưng Từ bà mới biết rất rõ người nghe trộm là nàng, nhưng hôm nay người gặp chuyện lại là chủ nhà, cũng không có ai đến tìm nàng, điều này cho biết Từ bà mới không khai nàng ra. Hơn nữa trước đó đã có người đến hỏi chủ nhà xem có ai từng thuê phòng chưa, và chủ nhà đã giấu chuyện này đi.

Chẳng lẽ, thật sự trùng hợp như thế sao?

An Nhượng Thần luôn cảm thấy trong chuyện này có mấu chốt, nhưng nàng nghĩ mãi chẳng ra.

Đến đêm, An Nhượng Thần trần trọc trở mình, mãi không ngủ được. Nàng nhớ lại chuyện kia lần nữa. Nhất định bổng tai của nàng đã bị Giải tiên sinh kia quay lại tìm thấy. Nếu không, lúc hắn phát hiện nhất định sẽ nói ra tiếng, nàng ở trong lu có thể nghe được, mà hắn đã xác nhận đúng là có người nghe lén, thì chắc chắn sẽ không rời đi qua quýt như thế.

Hắn đi rồi về, đi rồi về... Điều này chứng minh lòng nghi ngờ của hắn rất sâu, nên hắn mới không tin chủ nhà nói, quyết định đi hỏi một lần nữa sao? Lần này hắn dùng thủ đoạn hung ác, còn muốn sát hại chủ nhà.

Một ngón tay...

Chợt An Nhượng Thần hoảng hốt, bật ngồi dậy.

Chủ nhà không có nhiều tiền của, nên không cần thiết phải chặt tay tra hỏi tung tích tài sản. Điều tên trộm muốn hỏi, nhất định là người đã thuê phòng. Một ngón tay, không phải hay ngón ba ngón hay nhiều hơn, điều này chứng minh, điều hắn hỏi đã có câu trả lời. Sau đó liền giết người diệt khẩu, cướp tiền che giấu.

Nhưng chủ nhà cũng không biết chủ nhân bổng tai là ai, cũng không biết người thực sự thuê phòng là nàng.

An Nhượng Thần hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Lục đại nương.

An Nhượng Thần bật dậy, lòng như lửa đốt, đề chân trần đi đất cũng không thấy lạnh. Nàng phải tìm Long tướng quân, chỉ có Long tướng quân mới có thể cứu được Lục đại nương. Đêm qua Giải tiên sinh kia đã hỏi đến Lục đại nương, để tránh gây thêm rắc rối xảy ra chuyện không may, nhất định hắn sẽ không dây dưa lâu, rất có thể tối nay sẽ đến nhà Lục đại nương để diệt khẩu.

An Nhượng Thần vội choàng áo khoác đi giày vào, vừa mặc y phục vừa suy nghĩ. Giữa ban ngày nàng đã không thể ra ngoài rồi, huống gì là lúc nửa đêm canh ba. Mà giờ cũng không thể tìm nha hoàn bà tử giúp được, còn chẳng biết bịa chuyện có nói không, mà ngược lại còn có khả năng khiến mình bại lộ, cuối cùng chậm trễ thời gian, e là Lục đại nương đã gặp nạn rồi.

Nàng không treo tường được, cho dù có thuận lợi ra ngoài, chỉ sợ nàng cũng không chạy đến lầu Từ Văn kịp.

Thời gian gấp rút, cần phải nhanh lên. Tốt nhất là có thể cưỡi ngựa.

Nhưng nàng lại không biết cưỡi ngựa, nàng cũng không trộm được ngựa trong phủ.

An Nhượng Thần hít sâu mấy hơi, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Tướng quân phái người đến theo dõi, vào lúc nửa đêm, bọn họ vẫn còn ở đây chứ? Có phải chỉ cần tìm được bọn họ, bọn họ có thể thúc ngựa chạy đi bẩm báo với Long tướng quân không? Nhưng bọn họ đang ở đâu? Không phải hơn nửa đêm rồi còn trắng trợn đi lại ngoài cửa phủ chứ. Hơn nửa đêm cũng đâu ra ngoài được.

An Nhượng Thần khẽ cắn răng, nhìn vào trong nhà, sau đó bắt đầu cởi áo khoác, tháo vớ ra, mọi thứ giống như nàng vừa ngủ dậy. Nàng lại nằm trên giường, từ góc độ trên giường đưa mắt nhìn thử, sau đó đứng dậy mở hé cửa sổ ra. Trong phòng nàng không tắt đèn, trước khi ngủ nàng muốn đọc sách, rồi cho nha hoàn lui xuống, nói nàng sẽ tự tắt. Kết quả lòng loạn quá, ngủ quên trên giường lúc nào quên mất. Nhưng điều này cũng thật đúng dịp.

Nàng đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mặc giày vào, rồi lấy áo khoác trên bình phong quần giày lại, sau đó bò ra ngoài, giẫm mấy bước lên mặt đất ngoài cửa sổ, để lại dấu chân. Sau đó nàng lại leo về, đẩy đèn đến bên cạnh bàn, ném quần áo xuống đất, rải mấy tờ giấy nàng viết ra xung quanh. Sau đó lại điều chỉnh vị trí của bình phong, tháo giày ra đặt bên mép giường.

Tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi. An Nhượng Thần nằm dài trên giường nhìn ngó. Nếu nàng không tìm được người của Long tướng quân, vậy thì cứ để bọn họ đến tìm nàng.

Nàng cắn răng, cầm gối lên dùng sức ném về phía cây đèn, đồng thời hét lớn tiếng. Vừa hét ầm ỹ vừa nhảy cẫng lên, đẩy bình phong kia đổ.

Đèn cây bị đập trúng, rơi xuống đất, giấy dán chụp đèn nhanh chóng bốc cháy, giấy bén lửa, cũng làm cháy luôn y phục An Nhượng Thần vắt trên đất.

“Cứu mạng với! Người đâu rồi!” Tiếng hét cùng tiếng bình phong rơi đổ vang lớn, bình phong móc vào thanh ngang, khiến ghế đổ rầm. Thanh ngang quét qua mặt bàn, làm bao nhiêu thứ linh tinh trên bàn rơi xuống cả.

“Cứu với! Có trộm!” An Nhượng Thần vừa hét to vừa đụng vào thành giường, sau đó lại đập vào bàn, trán bị đập sưng vù. Nàng cố nhịn đau, ném ghế về phía cửa sổ, “rầm” một tiếng lớn, rồi nàng nghiêng đầu chạy ra khỏi cửa phòng.

Trong tiếng hét của nàng, cửa phòng bật mở, hai nha hoàn hoảng hốt chạy vào, “Sao vậy? Tiểu thư, làm sao thế này?”

“Có trộm, mau gọi người đi, có trộm.” Dáng vẻ An Nhượng Thần hoảng hốt lo sợ, áo mũ chẳng chỉnh, tóc tai rối ren, còn không đi giày, trán còn bị thương, dọa hai nha hoàn sợ cũng hét ầm lên theo.

Rất nhanh, toàn bộ An phủ rối um lên. Hộ vệ toàn phủ lục soát khắp các viện, An Bình sai người mau đi báo quan, người ở các viện nhanh chóng được tập trung trong sân, lục soát từng gian nhà, tránh để đạo tặc ẩn nấp.

Phòng của An Nhượng Thần bị bắt lửa cháy, cũng may thế lửa không lớn, chỉ cháy mấy bộ xiêm áo và vài đồ vật trong góc phòng, nhanh chóng được dập tắt. An Nhượng Thần mặc xiêm áo đi vớ vào, ngồi trong sân, để bà vú xem vết thương trên gương mặt tái nhợt của nàng.

An Chi Phủ nổi giận đùng đùng lao đến, quát to hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

An Nhượng Thần sợ sệt đến mức run giọng: “Hôm nay con đọc sách khuya, vừa mơ màng ngủ thì chợt thấy trong phòng như có người, mở mắt ra nhìn, thấy có người mặc đồ đen đang lục lọi học tủ của con, chắc là tìm tiền bạc. Lập tức con nghĩ đến đạo tặc hôm qua xuất hiện trong thành, vậy là bèn lớn tiếng kêu cứu, còn dùng gối đập hấn nữa. Con muốn chạy nhưng hấn lại đẩy con một cái, làm con bị đập đầu. Cầm ghế đập hấn, ai dè hấn ta lại chụp lấy ghế đẩy cửa sổ ra, rồi nhảy ra ngoài tháo chạy.” An Nhượng Thần vừa nói vừa khóc. Bà vú đau lòng ôm nàng vào ngực an ủi.

Hai nha hoàn cũng nghĩ mà sợ, nói là đã ngủ, chợt nghe thấy có tiếng đánh nhau trong phòng, rồi tiểu thư kêu cứu, các nàng vội khoác áo vào chạy đến, nhưng tên trộm kia đã nhảy ra ngoài cửa sổ, các nàng vội vã cứu tiểu thư.

An Chi Phủ tức giận giậm chân, nhà bị trộm đến cửa, bọn gia đình bảo vệ đều ăn không ngồi rồi cả sao! “Lục soát! Lục soát hết cho ta! Tuyệt đối không được bỏ qua hấn! Đồ khốn nạn, lại dám vào phủ ta trộm, đúng là chán sống! An Bình! Quan sai đâu rồi! Sao còn chưa đến?!”

An Nhượng Thần tựa đầu vào ngực bà vú, ra vẻ vẫn chưa bình tĩnh được. Quan sai sẽ tới, nhưng nàng mong là người của tướng quân cũng sẽ tới, động tĩnh lớn như thế, người theo dõi nàng ở ngoài phủ nhất định sẽ nghe thấy, nếu như thuận lợi, nàng đoán rằng người đến sẽ là Tông Trạch Thanh. Quan binh chúng tay vào chuyện này, có lý do cá nhân sẽ càng hợp lý. Tông tướng quân có thể nói đúng lúc nghe thấy chuyện này, vừa ăn cơm ở An phủ xong tại sao liền gặp phải trộm chứ, thế là bèn tới đây xem.

Đợi một lúc lâu, viện của An Nhượng Thần đã được lục soát kỹ, bọn nha hoàn cũng đã dọn xong một gian phòng khác để An Nhượng Thần ở tạm, nhưng quan sai vẫn chưa đến. An Nhượng Thần sốt ruột, nàng ngồi trong phòng một lúc, bà vú muốn nằm dưới đất trong phòng để tiện chăm sóc nàng, nhưng bị nàng từ chối. An Nhượng Thần phải dõ một lát mới đưa bà vú đi được, nàng cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ kỹ.

Qua một lát sau, nghe thấy bên ngoài có âm thanh ồn ào, quan sai đến rồi. An Nhượng Thần núp sau cửa nghe, quan sai đang hỏi, đang kiểm tra căn phòng bị cháy của nàng. Nàng nghe thấy có quan sai hét to báo có dấu vết do người ma sát cả vào dưới cửa sổ, nhất định là tên trộm kia trước khi vào nhà đã quan sát một lúc, xác nhận người trong phòng ngủ mới dám ra tay. Lúc này An Nhượng Thần nghe thấy giọng nói khiến nàng phấn khởi: “Cửa phòng bên kia không có gì khác thường, nhất định tên trộm kia là leo tường vào, mọi người xem trên tường viện có dấu vết không, đi vào nhiều ở đâu thì chính là ra ở đó, nếu không có, hấn có lẽ vẫn còn đang trốn trong nhà. An lão gia đừng vội, đại nhân rất coi trọng chuyện này, đã phái người đi xem sao, nhất định có thể bắt được tên trộm. Ta nói này, tại sao vừa mới đi không bao lâu đã có chuyện vậy chứ, mau đi xem sao đi, An lão gia cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ đề ý.”

Là Tông Trạch Thanh. Quả nhiên hắn đã đến.

An Nhượng Thần căn môi, suy nghĩ xem tiếp theo có lẽ Tông Trạch Thanh nên nói muốn là hỏi nàng vài câu, muốn gặp nàng.

Nhưng Tông Trạch Thanh không hề có động tĩnh đó, không ngờ lại kéo đến cỗ khác, các quan sai bị hắn điều ra bên ngoài kiểm tra, nha hoàn và người ở cũng bị gọi đi hỏi. An Nhượng Thần nhíu mày, đang nghĩ xem có nên chủ động ra ngoài hay không, thì lúc này nghe thấy có người gõ lên khung cửa sổ.

An Nhượng Thần quay đầu lại, lập tức kinh hãi.

“Tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ngoài cửa sổ là bóng hình cao lớn của Long Đại, che mất nửa cánh cửa sổ, hắn đặt tay bên mép, ra dấu dừng lên tiếng, rồi sau đó vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đến đây.

An Nhượng Thần khấp khởi mừng thầm, vội chạy đến bên cửa, thấp giọng kêu: “Long tướng quân, tướng quân chịu tin tôi ư?” Hắn lên đến đây, nếu bị người bắt được thì sẽ thành đề tài bàn tán, nhưng hắn đã đến rồi. Có nghĩa là hắn tin nàng không có ý gạt hắn phải không?

“Cô đốt cháy cả phòng mình, chỉ e là có việc gấp.” Long Đại không hề khách sáo tí nào, đi thẳng vào vấn đề.

“Cầu xin tướng quân nhanh chóng cứu Lục đại nương.” An Nhượng Thần cũng không nhiều lời, một hơi nói hết chuyện nàng thuê phòng là nhờ Lục đại nương ra mặt, Trần lão đầu chủ nhà bị giết, e là có liên quan đến điều này, sợ rằng Tạ tiên sinh sẽ tiếp tục giết người diệt khẩu.

Long Đại cau mày, không hỏi thêm nhiều mà chỉ hỏi: “Địa chỉ?”

“Đây nhà sau phố lớn Tây Điền, chính là căn nhà có gốc cây liễu trước cửa.” An Nhượng Thần lấy làm vui vì trước đó mình đã cẩn thận dò la.

Long Đại không nói hai lời, xoay người rời đi.

An Nhượng Thần ngăn ra, trong lòng cuống quýt có rất nhiều chuyện muốn nói, tướng quân sẽ cứu Lục đại nương đúng không, hy vọng là đến kịp. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng dáng Long Đại đâu, vậy là bèn đi ra sau cửa nghe ngóng xem sao, bên ngoài vẫn khá ồn ào, hình như mọi người đang vây xung quanh Tông Trạch Thanh. An Nhượng Thần biết, Tông Trạch Thanh chịu trách nhiệm dẫn dắt sự chú ý của mọi người, là vì để che giấu Long Đại tướng quân gặp nàng.

Đang còn suy nghĩ thì thấy Long Đại lại xuất hiện bên cửa sổ, nàng vội vã chạy đến.

“Đã phái người đi rồi.”

An Nhượng Thần thở phào một hơi, quỳ xuống dập đầu cái 'phịch': “Đa tạ ân đức của tướng quân.”

Dứt lời liền ngẩng đầu lên, nhưng vì bị khung cửa cản tầm mắt nên không trông thấy được tướng quân, nàng vội bò dậy, chỉ thấy Long tướng quân đang mất kiên nhẫn nhún mày. Được rồi được rồi, vào lúc cấp bách thế này mà nàng còn tốn thời gian quỳ xuống đứng lên thì thật không dễ nói chuyện tí nào.

“Tướng quân còn gì dặn bảo không ạ.”

“Tên trộm giết ông chủ Trần, bịt miệng chặt tay, hàng xóm không hề nghe thấy tiếng hét thảm thiết khi bị chặt và bị giết, điều đó cho thấy hắn ta làm việc cẩn thận quyết đoán, tại sao đến chỗ cô lại cuống cuồng chạy?”

An Nhượng Thần há hốc miệng, nàng đâu có gặp trộm chứ, tướng quân không biết ư? Đội đã, nàng hiểu rồi. Quan sai sẽ đến hỏi nàng, nếu nàng nói có thể người này chính là người sát hại ông chủ Trần, vậy thì sẽ không khớp với lời đã nói với cha trước đó.

“Có ai nói bọn họ là cùng một người đâu? Tôi chưa từng thấy hung thủ sát hại Trần lão đầu, tôi chỉ biết là người tôi nhìn thấy vóc dáng trung bình, mặc y phục đen, che mặt. Lúc đó tôi bị dọa sợ, cụ thể thế nào thì không nhớ rõ được. Tóm lại là lúc tôi kêu cứu, hắn ta muốn xông lên giết tôi, tôi toan chạy nhưng bị đẩy một cái, đúng lúc quãng phải ghé, giá nên rút, lửa cháy lên, nha hoàn xông đến. Tôi sợ quá, không nhớ được gì.” An Nhượng Thần nháy mắt, nói cứ như thật.

Long Đại gật đầu đầy hài lòng: “Được. Vậy cô cẩn thận đấy.” Rồi hắn nhìn An Nhượng Thần một cái, xoay người tính đi.

“Tướng quân đợi đã, cha tôi không cho tôi ra ngoài.”

“Ồ.” Long Đại đáp.

An Nhượng Thần chau mày, ờ là ý gì? “Nếu có việc gấp, tôi lại không thể đi tìm tướng quân được.”

Long Đại nói: “Vốn dĩ cửa phủ tướng quân không phải là nơi có thể tùy tiện vào. Còn nữa, cô không thể ra ngoài, nhưng không phải cũng năm lần bảy lượt truyền được tin cho ta đó ư?”

Nên giờ tướng quân đang khen nài đó ư? An Nhượng Thần giật giật khóe môi, nếu tướng quân ngài đang khen người khác, thì trong giọng có thể chứa chút gì đó có vẻ tán thưởng hài lòng được không?

“Tướng quân, bên Từ bà mỗi có động tĩnh gì không?”

“Nếu có gì thì ta sẽ nói cho cô biết.”

“Vậy nếu tôi có chuyện muốn báo lại với tướng quân thì phải làm sao?”

“Cứ lờ mờ ngoài sập trà nhiều vào, hoặc phóng hỏa lần nữa là ta biết ngay.” Giọng điệu nghiêm túc cứ như bàn chuyện chính vậy.

An Nhượng Thần sững người ra, tướng quân đang nói đùa sao? Không buồn cười chút nào đâu tướng quân ơi.

Long tướng quân cũng chẳng cười, hần nghiêm túc nói: “Ngày mai bên cạnh sập trà sẽ có thêm quầy bán kẹo đường.”

“...” Thôi được rồi, dù sao bán kẹo cũng tốt hơn bán trà, nài có thể tìm có thêm ăn, bảo nha hoàn đi mua một chuyến.

“Còn có chuyện gì nữa không?” Long Đại hỏi.

Hình như còn nhiều chuyện lắm, nhưng nhất thời nghĩ không ra. À khoan đã, “Có chứ, tướng quân ngài sẽ giúp tôi sao?”

Long Đại nhìn cô: “Tự mình cẩn thận vào.” Sau đó xoay người rời đi.

Vậy rốt cuộc là có hay không đây? An Nhượng Thần thật muốn túm lấy Long Đại tướng quân dùng sức lắc.

Phía sau phố lớn Tây Điền, có một bóng người cao gầy đang lẩn mò căn nhà có gốc liễu trước cửa kia. Hần ta đứng ngoài cửa lắng nghe, rồi lại nhìn động tĩnh xung quanh lần nữa, đang tính nhảy tường vào thì chợt nghe một tràng vó ngựa phi đến, có một đám người đang chạy về phía này, rồi một giọng thấp quát tháo: “Căn nhà có cây liễu trước cửa, mau lên.”

Bóng người cao gầy nhủ mày, lúc này rồi đi cũng chẳng còn kịp, hần ta liền quay người, nhảy vào trong sân căn nhà bên cạnh.

Vừa đứng vững thì lập tức lên vào một góc tối, ngay sau đó nghe thấy tiếng vó ngựa đã đến gần trước cửa.

Bóng người cao gầy đứng yên bất động, bình tĩnh lắng nghe tiếng động. Hai mắt hần sáng quắc, chớp liên tục. Đó chính là Giải tiên sinh.

Tạ Cương lập tức nhảy xuống, đang đối mặt với cửa nhà Lục đại nương. Mấy binh sĩ sau lưng hần nhanh chóng tránh ra, cẩn mật kiểm tra xong quanh một vòng. Tạ Cương nhìn cửa nhà Lục đại nương, không có gì khác thường. Đưa tay đẩy nhẹ, cửa đã bị chốt kín bên trong. Tạ Cương gạt đầu với một binh sĩ, binh sĩ đó nhanh chóng nhảy vào sân nhà Lục đại nương, đi một vòng nhưng không thấy khác thường nào, cửa trong phòng cũng đã khoá chặt, vậy là vội nhảy ra, thấp giọng báo cáo lại với Tạ Cương.

Trên nóc nhà Lục đại nương, một binh sĩ ra dấu tay với Tạ Cương, tỏ ý không nghe thấy động tĩnh khác lạ nào. Một binh sĩ trên nóc nhà khác nủi thấp người xuống, để bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vọt vào nhà.

Tạ Cương đưa tay lên gõ cửa, người trong nhà không để ý. Tạ Cương gõ lại lần nữa, Lục đại nương mặc áo khoác vào cầm cây gậy gỗ đứng sau cửa hỏi: “Ai đấy?”

“Đại nương, ta là giáo úy Tạ Cương, phụng lệnh Long Đại tướng quân đến đây.”

Lục đại nương nghi ngờ nhìn qua khe cửa, nương theo ánh trăng nhìn thấy một vị tướng quân cùng hai binh sĩ, nài im lặng một lúc rồi hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có liên quan đến án mạng ở hẻm Bình Hồ Đông, có một vài việc muốn hỏi đại nương.”

Lục đại nương im lặng, một lúc sau mới hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì rồi ư?”

“Không, nhưng có vài việc cần phải hỏi đại nương. Đại nương có thể mở cửa để chúng tôi vào được không?”

Lục đại nương suy đi nghĩ lại, rồi mở cửa ra. Tạ Cương ở ngoài cửa khách khí ôm quyền làm lễ với Lục đại nương, rồi sải bước đi vào. Hai binh sĩ đứng bên ngoài không nhúc nhích, chỉ canh chừng nơi cửa chính.

Sân nhà Lục đại nương rất nhỏ, chỉ nhìn một cái là đã thấy hết mọi thứ. Tạ Cương đi vào nhà, hai binh sĩ trên nóc đã nhận lúc Lục đại nương đi ra ngoài mà nhanh chóng lên vào, tra xét một hồi, xác nhận không hề có ai ẩn nấp, trong nhà an toàn.

Lục đại nương đi theo sau lưng Tạ Cương, vừa vào nhà thì đột nhiên trong thấy hai binh sĩ mọc từ đâu ra, sợ hãi khẽ kêu một tiếng.

“Đại nương chớ có hoảng, chẳng qua vì gần đây trong thành không được yên ổn, trường ngựa bị đốt, hẻm Bình Hồ Đông xảy ra án mạng, có lẽ những tên tặc kia đều cùng một phe. Vì bảo vệ an toàn của bách tính, theo thông lệ chúng tôi sẽ kiểm tra những người có liên quan, có người hàng xóm nói từng thấy đại nương nói chuyện với Trần lão hán đã mất, nên chúng tôi đến đây điều tra.”

Lục đại nương nhú mày, nói: “Chỗ này của tôi không hề có ai đến, cũng chưa từng thấy người khả nghi nào. Bình thường hàng xóm láng giềng cũng săn sóc lẫn nhau, đã khiến quân gia phí tâm rồi.”

Tạ Cương gật đầu: “Vậy được, đã làm phiền đại nương rồi. Chúng tôi sẽ đi ngay đây, nếu đại nương nhớ ra được gì, hoặc thấy người nào khả nghi thì đại nương hãy tức tốc đến lầu Từ Vân ở thành đông báo danh, đó là phủ của tướng quân. Đại nương cứ đánh trống hoặc nói với vệ binh là tìm Tạ Cương ta là được.”

Lục đại nương gật đầu: “Đa tạ quân gia.”

Tạ Cương dẫn hai binh sĩ kia đi ra ngoài. Lục đại nương đóng kín cửa, trốn sau cửa nhìn bọn họ cưỡi ngựa rồi đi, nghĩ ngợi một hồi rồi mới quay vào phòng. Nàng đóng chặt cửa nẻo, thổi tắt nến, đặt cây gậy ở bên mép giường.

Tạ Cương cưỡi ngựa rồi đi không được bao lâu, hần thấp giọng nói với binh sĩ bên cạnh: “Đi canh chừng căn nhà kia, nếu có bất cứ kẻ nào lén lút lại gần thì lập tức bắt giữ. Ban ngày cũng phải canh chừng đại nương kia, nếu có người khả nghi tới gần thì chú ý chút, nếu xảy ra chuyện thì cấp tốc báo lại cho ta.”

Hai binh sĩ nhận lệnh rồi đi.

Giải tiên sinh đợi đám người Tạ Cương đi mới bước ra, cẩn thận nhìn theo bóng dáng họ, rồi quay đầu nhảy vọt sang nơi khác lặng lẽ rồi đi.

Một đêm bình an vô sự.

Ngày hôm sau vẫn như mọi ngày, Lục đại nương dậy sớm chuẩn bị đồ đạc, lúc cùng phu xe đưa hàng đến An phủ, nghe thấy người canh công nói lại chuyện nửa đêm hôm qua.

“Lục soát cả một đêm, đến bóng quỷ cũng chẳng thấy đâu. Lão gia giận đến mức giậm chân, gặp ai cũng chửi, mấy người chúng tôi da đầu ai cũng căng hết cả ra.”

Lục đại nương nghe mà hoảng hốt, vội hỏi: “Vậy đại tiểu thư sao rồi?”

“Chỉ bị thương nhẹ chút thôi, không đáng ngại lắm. Nhưng bị lão gia mắng chửi thảm lắm...” Người gác cổng nói đến đây liềm im lặng. Dường như hần sợ nói nhiều quá, truyền đến tai lão gia thì sẽ bị ăn roi. Đám hạ nhân bọn họ cảm thấy thật vô lý, rõ ràng đại tiểu thư bị hại, bị dọa sợ, nhưng lão gia còn mắng nàng làm mất thể diện. Nhưng suy nghĩ chút thì cảm thấy cũng phải, ai mà biết tên trộm kia ở trong phòng đại tiểu thư còn làm cái gì nữa, âm thầm như thế, coi như danh tiết của đại tiểu thư bị mất rồi.

Gác công lắc đầu một cái, dù sao hần cũng chỉ là người ở, chuyện của chủ không đến lượt hần ta bàn luận. Có lẽ lão gia sợ Tiền lão gia chê đại tiểu thư, vậy là mồm hôn sự này liền đi tong.

Lục đại nương không hỏi thăm được thêm gì nữa, cũng không gặp được An Nhược Thần, nhưng nghe nói An Nhược Thần không sao thì cũng yên tâm phần nào. Lại nghĩ đến tối qua có quân gia đến nhà nàng, chắc hẳn chuyện này có liên quan đây. Lục đại nương bình tĩnh, giao hàng xong liền quay về nhà. Vừa vào nhà liền chụp lấy cây kéo giấu trong ngực, sau đó rót nước nấu cơm, tất cả đều như thường.

Sau khi Lục đại nương rời khỏi An phủ, một người đàn ông cao gầy ngồi uống trà bên sạp nước đối diện cánh cổng cũng rời đi. Hần đi trong thành một vòng, rồi dừng ngoài một căn nhà cẩn thận quan sát một lúc lâu, thấy hai người đàn ông trước nhà không quá chú tâm vào gian hàng của mình, ngược lại lại rất để ý đến căn nhà kia. Sau nhà còn có một người đàn ông đi lang thang vất vưởng, như không có chuyện gì quan trọng.

Người đàn ông cao gầy bình tĩnh tránh ánh mắt những người đó, đi vòng qua bên kia, nhảy vào một căn nhà khác, rồi âm thầm trở ngược đi vào căn nhà hần muốn đến.

Đó chính là chỗ ở của Từ bà mối. Đã mấy ngày rồi Từ bà mối chưa ra ngoài, lúc này đang ngồi dựa vào ghế ngăn người ra, thấy người đến thì lập tức giật mình bật dậy.

“Giải tiên sinh.”

Giải tiên sinh gật đầu, nhìn trong nhà đầy cảnh giác.

Từ bà mối lật đặt lấy ghế ra cho hần, cẩn thận hỏi: “Sao đột nhiên tiên sinh lại đến đây? Không phải tiên sinh đã dặn là không gặp nhau ở đây sao?”

“Không có ai thấy ta cả.” Giải tiên sinh nói.

Từ bà mới gạt đầu, hơi hoảng hốt chùi tay vào y phục, vào lúc ấy, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi.

Giải tiên sinh chỉ nhìn bàn trà, Từ bà mới vội vàng bắc bếp nấu nước, “Để tôi pha trà cho tiên sinh.”

Giải tiên sinh không nói gì, im lặng chờ đợi.

Chỉ trong chốc lát, Từ bà mới rót nước nóng ngâm trà, cung kính đặt trước mặt Giải tiên sinh.

“Ngồi đi.” Giải tiên sinh cũng không vội uống.

Từ bà mới nghe lời làm theo, đánh ực một cái, tim đập thình thịch. “Tiên sinh có gì cần dặn?”

Giải tiên sinh lấy bông tai thỏ ngọc từ trong người ra: “Người nghĩ cho kỹ đi, liệu có nhớ ra chủ nhân của bông tai này là ai không?”

Gương mặt Từ bà mới thoáng qua nét phờ phạc, “Điều này...” Nàng ta cẩn thận nhìn nét mặt của Giải tiên sinh, chắc hẳn rằng đối phương đã biết rõ nên mới tìm đến đây, vậy là nàng ta vội nói: “Tiên sinh, mấy ngày nay tôi còn đang muốn đi tìm tiên sinh thưa chuyện này, nhưng tôi bị quan phủ theo dõi, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mỗi lần chúng ta gặp mặt đều để lại tín vật ám hiệu, tôi sợ bị quan phủ phát hiện, làm hỏng đại sự của tiên sinh, nên mới đợi thời cơ chín muồi mới dám nói với tiên sinh.”

“Hôm nay chính là thời điểm thích hợp, người nói đi.”

Từ bà mới hạ thấp giọng, nói: “Hôm đó tôi đến An phủ, vừa gặp đại tiểu thư An gia liền nhớ ra, bông hoa tai này chính là của đại tiểu thư An gia. Nhưng nàng ta cũng chẳng hề hoảng hốt, còn nói với tôi là mình đã báo quan chuyện này rồi, đã bẩm lên Long Đại tướng quân. Nàng ta còn uy hiếp tôi, nếu tôi dám tiết lộ nửa chữ, gây bất lợi cho nàng ta thì sẽ bị Long Đại tướng quân bắt. Tôi đã nhìn kỹ rồi, đúng là ngoài An phủ có trình sát canh chừng.”

“Là sạp trà đó?”

“Đúng thế.” Từ bà mới ngạc nhiên, “Sao tiên sinh biết?”

“Trên hồ khẩu* của chủ sạp trà có vết chai, năm ngón có lực, dáng người cao ráo, là một người từng luyện võ. Lại còn nói khẩu âm vùng khác, khá dễ ý kẻ ra người vào An phủ.”

(*Hồ khẩu là khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.)

“Tiên sinh đúng là nhìn rõ mọi việc, chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt tiên sinh.” Từ bà mới nín nọt, thận trọng quan sát biểu cảm trên mặt Giải tiên sinh, sau đó cẩn thận hỏi: “Làm sao tiên sinh biết là An đại tiểu thư?”

“Đêm hôm qua An đại tiểu thư gặp trộm, hôm nay từ đầu đường đến cuối hẻm ai ai cũng bàn chuyện đó. Mà đúng lúc sau khi nàng ta gặp trộm, thì Long Đại tướng quân lập tức phái người đến chỗ Lục bà tử chuyên đưa raud dấy. Căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông kia chính là do bà ta thuê. Nhưng bông tai kia tinh xảo như thế, rõ ràng là đồ của cô nương trẻ tuổi, Lục bà tử cũng không thể xài được vật tốt như vậy.” Giải tiên sinh vừa nói vừa uống trà.

Từ bà mới thờ phào một hơi, đến chi tiết cỡ này mà Giải tiên sinh cũng chịu nói cho nàng biết, giọng đều đều, có lẽ chưa từng nghi ngờ nàng ta. Nàng ta vội cung kính rót thêm trà: “Tiên sinh đúng là cẩn thận, nếu đổi lại là tôi, chỉ e không nghĩ được đến những điều này.”

Giải tiên sinh cười nhạt một tiếng, nói: “Nếu đại tiểu thư An gia đã có điểm kỳ lạ, mà người lại làm mai cho nàng ta, nên ta mới hỏi lại bông tai này xem có liên quan đến nàng ta hay không. Bây giờ đã xác nhận được rồi, mọi thứ đều ổn định.”

Từ bà mới vỗ chân: “May mà tiên sinh đến rồi, mấy ngày qua trong đầu tôi cuống đến độ như có lửa đốt, nhưng có người theo dõi An phủ, vậy chứng tỏ chỗ tôi cũng có, tôi nghe An Nhược Thần nói như vậy, lại càng không dám ra ngoài nữa. Đang suy nghĩ xem làm sao báo tin cho tiên sinh thì tiên sinh đến rồi.”

Giải tiên sinh gạt đầu nói: “An Nhược Thần còn nói gì với người nữa không, có nhắc đến ta không?”

“Tiên sinh yên tâm, nàng ta không thấy được dáng người tiên sinh, chỉ nghe tôi gọi là Giải tiên sinh. Chính miệng nàng ta nói như vậy. Những ngày qua tôi cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc đó, tiên sinh ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, nhất định nàng ta không thấy được, nhưng lại nhìn rõ tôi. Lúc này nàng ta mới lấy chuyện đó ra dọa tôi, nếu thật sự trông thấy tiên sinh thì đã chẳng nói như vậy rồi.”

“Vậy thì tốt. Nàng ta có từng nói muốn người làm những gì không?”

“Nàng ta bảo tôi nói rõ với Long tướng quân rằng tiên sinh là người thế nào, nhưng dĩ nhiên tôi không chịu. Nàng ta cũng không nghĩ được kể gì hơn, chỉ đành nói tôi cần nhắc cho kỹ được mặt trong đó. Sau khi tôi quay về, trái lo phải nghĩ, muốn báo tin cho tiên sinh trước, sau đó để tiên sinh quyết định xử lý thế nào. Có lẽ chúng ta nên tương kế tựu kế, vờ dùng tin tức giả dụ bọn họ cần cầu. Tiên sinh thấy sao?”

Giải tiên sinh nghiêm túc suy nghĩ, “Kế sách này của người cũng không tệ.” Hắn uống hết ly trà, rồi lấy một ly khác rót cho Từ bà mới một ly.

Từ bà mới được khen, vô cùng yên lòng, vui vẻ nhận lấy trà, nói: “Tôi không ngờ căn nhà kia do Lục bà tử thuê đầu dấy, cũng không biết Lục bà tử đã

đến đó ở được bao nhiêu ngày rồi. Để đây tìm một cơ hội, giết nàng ta bịt miệng đi. Làm thế cũng dễ cho An Nhược Thần biết tay, một con nhóc miệng còn hôi sữa, không biết nặng nhẹ, tương ai cũng dám uy hiếp được ư? Đợi nàng ta thấy được kết quả của Lục bà tử, nhất định sẽ biết sợ, đến lúc đó tôi đánh tiếng một tiếng, để nàng ta quay lại làm việc cho chúng ta. Nàng ta gả đến Tiền gia ở huyện Bình Nam, là mẹ kế của huyện lệnh đại nhân, đối với chúng ta mà nói, chỉ cách nhà Tiền huyện lệnh một bức tường ấy cũng là cơ hội tốt.”

“Ừ. Chú ý này rất hay.” Giải tiên sinh nói: “Chẳng qua lúc ngươi xử lý cần phải cẩn thận, đừng để bị nàng ta lừa.”

Từ bà mỗi nháp một hộp trà nói: “Tiên sinh yên tâm đi, tôi phải hỏi qua ý kiến tiên sinh mới dám động thủ, còn bên Lục bà tử đó, tiên sinh xem có thể tìm người khác ra tay không, hay là tôi...” Nói đến đây, đột nhiên nàng ta cứng đờ ra, hai mắt tròn trũng bắt đầu co quắp. Tay không còn cầm nắm nữa, ly trà rơi thẳng xuống đất.

Roi được nửa đường thì Giải tiên sinh đưa tay chụp lấy ly. Hắn ta bình tĩnh đặt ly lại vào trên bàn, tránh tiếng roi bể khiến người bên ngoài chú ý.

Từ bà mỗi bắt giặc đưa tay nắm lấy cổ họng mình, nhưng đã chẳng thể nói được câu gì, đau khổ co giật, hai mắt tròn trắng, miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Giải tiên sinh nhìn nàng ta, khẽ nói: “Ta không yên tâm, cũng không tin ngươi. Người nên bị diệt khẩu chính là ngươi. Nếu ngươi thật sự muốn báo tin cho ta biết thì hãy làm từ lâu rồi. Ngày hôm nay ngươi chần chừ do dự, có thể ngày mai ngươi sẽ khai ra ta.”

Hai tai Từ bà mỗi ù đặc như muỗi vo ve, không còn nghe thấy Giải tiên sinh nói gì. Nàng ta co giật một hồi, bọt mép trào ra đến vạt áo, chẳng bao lâu sau, cơ thể dần lỏng ra, đã tắt thở rồi.

Giải tiên sinh đi đến thăm dò hơi thở của nàng ta, rồi thả chiếc ly mình uống vào lại khay, lấy túi phấn độc từ trong ống tay áo ra, mở ra đặt cạnh bình trà, rồi đặt chiếc ly của Từ bà mỗi nằm ngửa giữa bàn. Hắn ta nhìn quanh nhà một vòng, đẩy ghế mình ngồi vào dưới bàn.

Xem ra, căn nhà này chưa từng có người ngoài đến, chỉ có một mình Từ bà mỗi.

Làm xong mọi việc, Giải tiên sinh rời khỏi căn nhà, chốt kín cửa, lắng nghe động tĩnh bên cạnh rồi leo tường qua, đến lúc này mới lui ra ngoài.

Vào lúc chiều muộn, có một người đàn ông mặc trang phục phủ nha đi ra từ cửa sau của quận phủ nha môn, gã ta nhìn gốc cây ngoài cửa, không biết là ai đã đặt chổi và hốt rác dưới tán cây, giống như quét dọn xong rồi mà quên lấy đi. Người đàn ông đó lững thững đi vào con hẻm nhỏ bên cạnh, đám nha sai canh cửa chào hỏi gã, gã cười một tiếng, phát tay. Rẽ ngoặt vào con hẻm, băng xuyên qua đó chính là đường về nhà, ngày nào gã cũng đi như vậy cả.

Chợt chẳng biết từ lúc nào trong hẻm xuất hiện một người đàn ông cao gầy, đó chính là Giải tiên sinh.

Giải tiên sinh đi lướt qua vai người đàn ông đó, tay hai người chạm vào nhau, một tờ giấy từ trong tay Giải tiên sinh trao đến tay người đàn ông kia. Về mặt của cả hai đều rất bình thường, cứ như chỉ là hai kẻ xa lạ đi lướt qua nhau.

Người đàn ông đi về đến nhà, mở tờ giấy nọ ra xem, trên đó có viết mấy câu, ý là bảo gã tìm một người đàn ông họ Tạ, không phải dạng hiền lành, biết võ, danh tiếng không tốt. Rồi còn để lại cho gã đủ tin tức bao giờ cần dùng dùng như thế nào nữa.

Người đàn ông đọc xong, liền đốt tờ giấy kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngay trong đêm khuya, thi thể của Từ bà mỗi được phát hiện.

Trong hôm nàng ta chết, vào lúc sẩm tối người theo dõi cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì tuy Từ bà mỗi không bước chân ra khỏi nhà, nhưng com vẫn phải nấu, đèn vẫn phải rạng, nhà xí vẫn phải sạch. Trong mấy ngày qua, người theo dõi đã sớm nắm rõ quy luật sinh hoạt của nàng ta. Nếu đến giờ com tối mà không thấy được khói bếp, không ngửi được mùi thơm thì bọn họ lập tức nghi ngờ, đợi đến đêm vẫn không thấy trong nhà thấp đèn, mà chiếu theo thói quen của bà tử Từ, mỗi ngày sau khi tối nàng ta đến cuối hẻm dọn sạch nhà xí mới về nhà, rồi sáng sớm hôm sau lại làm lần nữa. Nhưng ngày hôm đó cũng không thấy nàng ta làm như thế.

Vào lúc đêm khuya, trinh thám theo dõi cùng bàn bạc, để một người chọc thủng cửa giấy âm thầm quan sát, lúc này mới phát hiện ra Từ bà mỗi đã đứt hơi từ lâu.

Quan phủ nhanh chóng ập đến, hàng xóm láng giềng vô cùng kinh hãi, nhao nhao nói hèn gì hôm qua không nghe thấy trong nhà Từ bà mỗi có động tĩnh, bình thường lúc nấu ăn trong bếp vẫn có thể nghe được tiếng động. Sao đột nhiên lại uống thuốc độc tự tử kia chứ?

Quan phủ điều tra chuyện này nhưng lại không ai hay vì sao Từ bà mỗi lại thành ra như thế. Nàng ta hay đến sòng bạc, nhưng gần đây cũng không nợ

nản gì. Cũng tìm đến những nhà từng được nàng ta mai mối không thành nói chuyện, nhưng không có ai thù hằn đến mức phải giết người. Mà vụ cuối cùng bàn thành thì lại đang bận rộn chuẩn bị, ấy chính là cỗ hôn sự của Tiền gia huyện Phúc An và An gia trong thành Trung Lan.

Quan sai tìm đến những người liên quan để hỏi chuyện, bao gồm hai nhà Tiền An, nhưng đến cuối vẫn không có thu hoạch gì. Thế là vụ án lấy có “tự sát không rõ nguyên do” mà chấm dứt.

Nghe được tin này, Long Đại im lặng suy nghĩ. Tạ Cương đứng bên cạnh nói: “Đám trinh thám cũng không thấy ai vào trong. Trong phòng chỉ có một mình Từ bà mối. Lúc phát hiện thi thể, bên trong nhà cũng chỉ có dấu vết của một mình nàng ta. Có lẽ nàng ta suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng không dám phản bội tên Tạ tiên sinh kia, nhưng lại sợ tướng quân trị tội mình, trong cơn hoảng sợ đã tự vẫn.”

Long Đại trầm giọng bảo: “Cũng có lẽ, nàng ta đã bị Tạ tiên sinh xử lý.”

Tạ Cương nghĩ ngợi rồi hỏi lại: “Ý là hắn ta đã biết Từ bà mối nói chuyện với An cô nương, sợ Từ bà mối thật sự báo lại tin với tướng quân?”

Long Đại gật đầu: “Bất kể là Từ bà tử tự sát hay bị bịt miệng, thì Tạ tiên sinh này vẫn là một nhân vật lợi hại.”

Tạ Cương nhanh chóng hiểu ra. “Nếu là tự sát thì cũng là vì sợ Tạ tiên sinh này. Nếu do hấn giết, thì Tạ tiên sinh ấy là kẻ đa mưu túc trí, không động đến Lục đại nương được, có lẽ đã nghĩ ra bông tai kia không phải là đồ của đại nương, nên hôm đó là do người khác nghe lén. Hấn có thể tránh được tai mất lén vào trong nhà Từ bà tử hành hung, nhất định là đã phát hiện ra giám sát do chúng ta sắp xếp. Vậy chắc hấn ta cũng biết bên Lục đại nương và An gia có người theo dõi. Lục đại nương đưa rau cho An gia, Từ bà mối lại nghị hôn cho An gia, hấn Tạ tiên sinh rất muốn Từ bà mối do la chuyện này nữa. Kết quả vừa dọa một phát, Từ bà mối đã trúng chiêu.”

“Đúng thế.” Long Đại nói: “Một chiều này, Tạ tiên sinh ấy nhất định sẽ không để người sống sót. Từ bà mối kéo dài mấy ngày không chịu báo tin cho hấn ta, nhất định hấn sẽ cảnh giác nàng ta có lòng phản bội mình.”

“Vậy liệu hấn ta còn ra tay với Lục đại nương và An cô nương nữa không?” Bây giờ chỉ còn lại hai manh mối này.

“Chắc tạm thời hấn ta sẽ không động đến Lục đại nương, hấn cẩn thận như thế, hấn biết rõ đạo lý một lần ra tay là lại một lần nguy hiểm. Chuyện không cần phải làm thì hấn cũng sẽ không dây dưa nhiều. Nhất định hấn đã quan sát Lục đại nương, nếu Lục đại nương biết nửa điểm về chuyện của hấn, vậy chắc chắn sẽ đề phòng. Giống như Từ bà mối vậy, luôn có vài chỗ khác thường.”

“Nhưng trái lại Lục đại nương vẫn sinh hoạt như thường, không có chút hoảng hốt nào.”

“Nên có nguy cơ là Tạ tiên sinh nhắm đến An Nhượng Thần. Có điều hấn ta cũng không vội.”

“Sao có thể khẳng định điều này?”

“Nếu hấn đã cho là An Nhượng Thần nguy hiểm hơn Từ bà mối, thì hấn sẽ giữ Từ bà mối lại giúp hấn tiêu diệt An Nhượng Thần. Nhưng nay hấn lại giết Từ bà mối, điều này chứng tỏ rằng, hấn cảm thấy Từ bà mối mới là người cần diệt khẩu nhất. Ngày hôm đó An Nhượng Thần cũng không thấy được người hấn ta, nên trước khi giết Từ bà mối, nhất định hấn đã xác nhận chuyện này với nàng ta. An Nhượng Thần cũng không biết hấn ta là ai, nên hấn mới yên tâm giết Từ bà mối trước.”

Tạ Cương suy nghĩ một lúc, quả thực là như vậy.

“Người hãy căn dặn người dưới, nhất định phải canh chừng Lục đại nương và An Nhượng Thần cho kỹ. Nhất là An Nhượng Thần. Tuy nàng ta không biết Tạ tiên sinh là ai, nhưng nàng đã báo quan chuyện này, lại còn uy hiếp Từ bà mối, bên Lục đại nương có người theo dõi cũng là vì nàng đã báo tin. Đối với Tạ tiên sinh mà nói, cô nương này là phiền phức lớn nhất. Nhưng trong thành liên tục xảy ra những chuyện này, nhất định Tạ tiên sinh sẽ không vì một người không hề biết mình mà làm liều. Hoặc hấn ta sẽ không để ý đến An Nhượng Thần nữa, chuyên tâm lo chuyện quan trọng hơn. Muốn ra tay, hấn cũng sẽ kiên nhẫn tìm thời cơ thích hợp. Chúng ta không thể xem thường được, cũng chớ gấp gáp. Lúc này không được sơ suất xảy ra chuyện như Từ bà mối nữa.”

“Vâng.” Tạ Cương nhận lệnh rồi lui xuống.

Mấy ngày nay An Chi Phủ cũng không được buôn sê, bức mình nóng tính. Cửa hàng ngọc thạch đã mở rồi, tuyên truyền rất tốt, cực kỳ phổ trương, làm ăn khá khả, thậm chí còn có khách ở ngoài quận huyện chạy đến đặt hàng nữa. Mới đầu hàng mẫu bày trong cửa hàng bán được không ít, còn có mấy vị khách chỉ nhìn mẫu đã đặt với số lượng lớn. Ông ta đã lấy tiền đặt cọc ký khế ước rồi, nhưng lúc này chuyện phiền toái lại kéo đến. Sáng sớm nay ông ta mãi không lấy được hai rương hàng quan trọng mà mình đã đặt từ lâu. Dây dưa ít ngày, người bên ti thương bạc lại nói với lão rằng, vì đạo tặc tung hoành trong thành rất có thể là gián điệp do Nam Tân phát đến nên thái thú đại nhân đã hạ lệnh, tạm ngừng mua bán tại chợ biển, cấm vận xuất nhập hàng hóa biên giới.

Nhất thời An Chi Phủ ngậy ra, lại chọn vào lúc quan trọng này ư? Vậy ông ta phải mua bán sao đây, chưa nói đến tiền hàng sẽ trôi theo dòng nước, mà còn nợ tiền vì ước với khách đã đặt hàng nữa chứ.

An Chi Phủ vô cùng sốt sắng, nhanh chóng đi khắp nơi tìm người thuyết phục, còn mở yến tiệc mời ti thừa Lư Đức Lợi của ti thương bạc nữa. Trong bữa tiệc ông ta không ngừng kể khổ xin xỏ. Cái gì mà món hàng này của ông ta đã đặt xong từ lâu rồi, đáng lẽ phải đến sớm trước khi thái thú đại nhân hạ lệnh lặn, nên liệu có thể cho ông ta qua được không? Ông ta đã trả tiền rồi.

Nhưng Lưu Đức Lợi lại không chịu đồng ý, “Hàng đặt từ lâu nhưng tới trễ, cũng không kịp làm giấy tờ thủ tục, thái thú đại nhân đã ra lệnh, ai dám không theo? Bây giờ có là hàng gì thì cũng không dám bỏ qua được, cũng phải đợi bên Nam Tàn rút lui đã. Đại Tiều này của chúng ta cũng là như vậy, không được vận chuyển đến Nam Tàn.”

An Chi Phủ toát cả mồ hôi: “Đại nhân, đại nhân, vậy phải làm thế nào mới phải? Có thể còn cách gì không? Chỉ cần chuyện thành thì sao cũng được.”

“Cách ấy à...” Lưu Đức Lợi kéo dài giọng: “Không phải là không có.”

“Vâng vâng.” An Chi Phủ liên tục gật đầu chờ nghe, quyết định chỉ cần giao hàng cho ông ta, cho ông ta chút lợi thì chuyện gì cũng có thể đồng ý cả.

“Đợi thái thú đại nhân tuyên bố khôi phục buôn bán biên giới là được.”

An Chi Phủ đàn mặt cứng đờ.

“Ông cứ nghĩ đi, thái thú đại nhân có thể mãi mãi cấm được cửa ải này sao? Đương nhiên là không rồi. Chẳng qua ông ấy chỉ ra oai cho Nam Tàn thấy thế thôi. Đợi Nam Tàn quy củ hơn, dĩ nhiên sẽ mở chợ biên giới lại rồi. Còn nữa, chuyện này đã được báo lên hoàng thượng, nếu có thánh chỉ của hoàng thượng ban xuống, tuyên bố không cần cấm vận chợ biên, như vậy là có thể được rồi.”

Mặt An Chi Phủ càng cứng hơn.

Không phải nói đùa đâu chứ. Đợi Nam Tàn quy củ, vậy phải đợi đến khi nào? Hơn nữa còn không phải là quy củ, mà là do thái thú đại nhân và hoàng thượng cảm thấy người ta quý củ. Lại còn phải chờ thánh chỉ nữa, nói như thế, trong thời gian chạy đi chạy lại giữa thành Trung Lan và kinh thành, thì tiền của cửa hàng An gia ông ta đã sớm chìm xuống tận đáy sông Tứ Hạ mất rồi.

“À đúng rồi, còn nữa, nếu là cống phẩm hàng quan, có giấy tờ của quan phủ cộng thêm con dấu thì mới có thể vận chuyển ra vào được. Hàng của ông có không đấy?” Lưu Đức Lợi vuốt râu, uống ly rượu: “Nếu như không có, vậy thì bản quan cũng đành chịu. Nếu có thì hãy mau chóng báo lên. Bên Nam Tàn vì bị đóng chặt chợ biên mà nổi cơn tam bành đấy, đoán e là còn ăm ỉ lâu nữa. Thái thú đại nhân cười hồ hởi khó xuống, đã đến nước này thì nhất định không thể yếu thế được. Hoàng thượng cũng giận lắm đấy, hoàng uy chấn thiên, có lẽ chưa quá một hồi thì thánh chỉ đã ban xuống rồi, đến lúc đó ngay cả cống phẩm hàng quan cũng không cho ra vào.”

An Chi Phủ khóc không ra nước mắt, đồ của ông ta đâu phải là hàng quan, lấy đâu giấy tờ quan phủ? Ông ta cũng muốn nổi cơn tam bành đấy, rõ ràng hàng của ông ta đã đặt lâu lắm rồi, đáng lý đã làm thủ tục giấy tờ xong cả rồi, tất cả chỉ vì bị ti thương bạc làm chậm trễ, làm bây giờ phải vất sạch sẽ. Nhưng câu này An Chi Phủ không dám nói ra nữa chứ. Lại xin xỏ thêm mấy lần, sắc mặt Lưu Đức Lợi trở nên khó coi, chê ông ta dong dài.

An Chi Phủ không dám nói nhiều nữa, nuốt tất những lời muốn nói vào bụng.

Về đến nhà, An Chi Phủ hung hăng trút giận. Người trong An phủ không dám nói lớn tiếng, các phòng cũng tránh né quay về viện tử, sợ bị An Chi Phủ đào ra chuyện xấu gì. An Nhượng Thần hoang mang lại cả bất an, nhưng không phải là sợ An Chi Phủ nổi giận, mà là nằng cảm thấy nằng sắp mất đi cơ hội được Long tướng quân trợ giúp.

Mấy ngày trước khi Từ bà mới bị giết, quan sai đến An phủ hỏi thăm, quả thực khiến toàn bộ An gia rơi vào kinh hoàng. An Nhượng Thần biết rõ chuyện này, nên cũng giật mình hơn. Ngày hôm sau thấy Lục đại nương vẫn đưa rau đến bình thường, nằng lại yên tâm hơn. Nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, nghe nói cái chết của Từ bà mới là do tự sát, mà bên tướng quân không có động thái gì, ngày ngày Lục đại nương lại đến, cũng không có gì bất thường. An Nhượng Thần cảm thấy chuyện này quá mức kỳ lạ, dường như cuộc gặp mặt đầy ắp âm mưu quỷ kế chưa từng diễn ra, dường như Tả tiên sinh như ma quỷ đó cũng chỉ do nằng tưởng tượng mà ra.

An Nhượng Thần rất bất an. Trong mười mấy năm đầu ngắn ngủi trong cuộc đời, nằng còn chưa trải qua chuyện như thế bao giờ.

Bao nhiêu khốn vật và đa nghi trước đó của nằng đều dùng để đấu với cha, với di nương, với đệ đệ và với các muội muội. Chứ còn chuyện lớn đến mức lấy mạng người ta, nguy hại quốc gia như thế này, nằng chỉ nghe được chút chút trong những câu chuyện mà thuyết thư tiên sinh kể. Mà hôm nay nằng đã thật sự gặp phải, nhưng hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của nằng.

Nhưng giờ đây nằng lại không lo điều gì khác, chỉ sợ tướng quân không tin nằng, cho rằng mọi thứ nằng nói đều là giả dối. Bởi vì mỗi một chuyện nằng nói nghe thì như thật, nhưng tất cả đều không được nghiệm chứng. Rồi cuối cùng mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng ngược lại. Nằng nói kho lương sẽ bị đốt, kết quả không có. Nằng cứ nghĩ không thuê nhà nữa thì sẽ không sao, kết quả chủ nhà lại bị giết. Nằng nói Tả tiên sinh sẽ đối phó với Lục đại nương, kết quả Lục đại nương vẫn bình an. Nằng nói Từ bà mới sẽ đưa tướng quân tìm được Tả tiên sinh, kết quả Từ bà mới lại tự sát.

Nằng không hề biết Tả tiên sinh là ai. Người duy nhất có thể chứng minh người này có tồn tại là Từ bà mới, nhưng nằng đã không còn nữa rồi.

An Nhượng Thần rơi vào bế tắc, bây giờ đã là cuối tháng tám, cách ngày nằng lên cuộc sống kiêu hoa còn hai tháng nữa. Hai tháng nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nằng lên kế hoạch chạy trốn cũng đã tồn mất mấy tháng rồi, như vậy không phải còn chẳng bằng một cái chớp mắt sao?

Liệu có nên lại lần nữa tự vạch đường đi mà mình muốn, hay nên đem hy vọng đặt vào tướng quân?

An Nhượng Thần trầm thờ dài trong lòng, đến tận bây giờ Long đại tướng quân chưa từng nói là sẽ giúp nằng trốn nhà. Nhưng cũng không hiểu vì sao nằng lại cảm thấy có hy vọng trên người hắn. Thôi thôi, dù sao cuối cùng cũng phải hành sự như đã định cả thôi. Sinh tử do mệnh, giàu sang do trời, nếu

mình không cố gắng tranh thủ lối sống thì cũng không nên trách người ngoài.

An Nhượng Thần quyết định chờ một tháng. Nếu hết tháng chín mà vẫn không nhận được chút gì từ tướng quân, thì đến tháng mười dù có phải liều chết nàng cũng phải đánh cược một lần.

Kết quả không cần chờ đến một tháng, vào ngày mùng ba tháng chín, An Nhượng Thần đã gặp được Long đại tướng quân.

Ngày hôm đó trời âm u, vì chuyện của cửa hàng ngọc thạch mà An Chi Phủ lại lên cơn nổi giận. Ông ta bẻ đầu sứt trán, chuyện làm ăn mua bán ngọc thạch còn tệ hơn cả ông ta nghĩ. Cứ tưởng hàng không lấy được thì cũng chỉ bị tạm giữ lại thôi, dù sao Lúc Đức Lợi nói cũng không phải, chẳng lẽ định đóng chợ biên cả đời sao? Không gây chiến tranh nổi nên bây giờ mới làm cho Nam Tần mất mặt, giáo huấn bọn họ chút. Đến khi chợ biên có thể mở lại thì hàng của ông ta có thể về rồi, đến lúc đó sẽ làm vụ mua bán tiếp theo.

Nhưng phiền toái bây giờ lại đến từ mấy thương gia ở vùng khác ấy. Khuyển lon mải, mấy người nợ vẫn không đồng ý kéo dài thời hạn giao hàng. Cũng không đồng ý trả tiền đặt cọc không mua bán nữa. Chưa hết, vừa ăn trưa xong đã kéo đến tận nhà ẩm ỉ, một đám người nhao nhao ồn ào cãi nhau với An Chi Phủ trong sảnh đường, đòi giải thích cho bằng được.

Vào thời điểm này tất cả các phòng đều trốn về nội viện đóng chặt cửa, chỉ phái tên nô tài a hoàn âm thầm ra xem động tĩnh thế nào. An Nhượng Thần cũng như thế. Nhưng nàng không cần a hoàn nghe ngóng, bởi vì tiếng ẩm ỉ quá mức lớn, đứng xa xa giả vờ bận rộn là có thể nghe thấy bảy tám phần.

“Là chuyện cửa hàng?” A hoàn quay về nói với An Nhượng Thần, An Nhượng Thần gật đầu rồi cho các nàng lui ra, còn mình ngồi xuống suy nghĩ kỹ, liệu chuyện này có lợi cho việc nàng chạy trốn không?

Một lát sau, nghe thấy ngoài cửa sổ có người gõ nhẹ lên khung cửa. An Nhượng Thần ngẩng đầu lên nhìn, rồi giật nảy người.

Long đại tướng quân!

Long Đại đặt tay lên miệng, ra hiệu đừng lên tiếng.

An Nhượng Thần gật đầu, tim đập như trống bỏi, đến sát bên cửa sổ nhìn trái nhìn phải. Long Đại nghiêm mặt thấp giọng nói: “Không có người. Bà vú già đang nghỉ ngơi trong sương phòng, hai nha hoàn thì ngủ gật sau hậu viện rồi, còn có hai người ở trong phòng may vá, một tên người hầu đang trêu ghẹo nha hoàn ngoài viện, hai gã người làm khác thì đã bị Nhị di nương của cô sai đi làm việc nặng rồi. Còn đám người khác thì đều ở tiền viện nghe ngóng cả rồi.”

“...” Liệu có nên khen tướng quân đại nhân một cái không? Tai mắt nhanh nhạy, quả thật còn lợi hại hơn cả Nhị di nương nàng.

“Tướng quân leo tường vào sao?” Nàng quyết định hỏi chuyện mình tò mò nhất trước.

“Cô nên hỏi ta đến làm gì mới phải.”

“...” Vậy thật sự là leo tường vào đây sao?

“Tướng quân có gì sai bảo ạ?” An Nhượng Thần vừa hỏi vừa cẩn thận nhìn xung quanh, rất sợ đột nhiên có người nhảy ra bắt quả tang Long đại tướng quân. Trèo tường lên gặp dân nữ, chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc tướng quân sẽ gặp phiền phức nhỉ?

“Cô muốn rời khỏi nhà ư?”

“Đĩ nhiên rồi.” An Nhượng Thần rất không yên tâm, “Tướng quân có muốn vào ngồi nói chuyện không?”

Long Đại nhướn mày: “Vi sao?”

An Nhượng Thần nhìn lông mày hấn, không nhận được cũng nhướn theo, đáng tiếc lông mày không chịu nghe theo điều khiển, chỉ có thể hơi hơi nhúc nhích. “Vi dễ trốn.” Nàng thân là một cô nương chốn khuê phòng, dĩ nhiên phải thay tướng quân để tâm đến chuyện hấn sẽ bị người ta phát hiện lên lút gặp mặt, chuyện này mà còn cần phải hỏi sao.

Lông mày của Long Đại lại nhướn lên. An Nhượng Thần thấy đây là tán thành đồng ý. Nàng ra dấu tay mời vào, nhưng Long Đại lại hất đầu chỉ về phía cửa lớn. An Nhượng Thần chạy ra mở cửa, trong tích tắc Long Đại đã lách mình đi vào.

Đúng thật là, đã vội vào nhà thì không phải nhảy cửa sổ nhanh hơn sao? An Nhượng Thần lăm nhăm trong bụng, khóa chặt cửa nẻo, cung kính đứng trước mặt Long Đại.

“Ta là muốn hỏi vì sao cô vẫn quyết định muốn đi. Rời khỏi nhà sẽ có rất nhiều chuyện khó khăn, không phải trước đó đã nói rõ với cô rồi sao? Liệu cô đã có chủ ý kiếm sống gì đó bằng vào một mình thân gái rồi ư?”

“Không có.” Nàng còn chưa từng ra ngoài, còn chưa nếm trải những chuyện mà Long Đại đã nói, lúc này chỉ nghĩ vớ vẩn ở chốn khuê các, chứ thật sự không nghĩ ra chủ ý nào khác trừ những gì trước.

Nàng thấy được vẻ không tán thành trong mắt Long đại tướng quân. Vội vàng cẩn thận hỏi: “Tùy cơ ứng biến, xe đến trước núi ắt có đường, thế có được không?”

Được rồi, không được. Nàng đã nhìn thấy từ nét mặt của tướng quân rồi.

“Chi e cô còn không biết xe đã đi đến trước núi chưa, đi đến ngã ba ngõ cụt thì càng hỏng việc hơn nữa.”

“Không phải hôm nay đã đến trước mặt tướng quân rồi đấy sao.” An Nhựt Thần thử thăm dò. Tướng quân chịu đến đây, là muốn giúp nàng hay lợi dụng nàng?

Long Đại nhướn mày, cô nương này, nói chuyện cũng thú vị đấy. Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt trong trẻo của nàng có phòng bị, không không hề sợ hãi.

Long Đại nói: “Hùng thủ tập kích trường ngựa đến giờ vẫn chưa bắt được, thế cục giữa Đại Tiêu ta và Nam Tần càng thêm căng thẳng. Chủ nhà ở hẻm Bình Hồ Đông bị giết, nhìn ngoài thì giống do đạo tặc gây ra, đến nay vẫn chưa bắt được kẻ đó. Lục đại nương bình an vô sự, người ta phải đi theo dõi đến nay không phát hiện có kẻ khả nghi nào đến gần nhà nàng ta hoặc đã thương nàng ta, ngày ngày nàng ta ra vào có quy luật, cũng không có bất thường gì. Từ bà mối trốn trong nhà mấy ngày, cuối cùng lại tự tử...”

An Nhựt Thần sốt ruột, nói xen vào: “Tướng quân, tôi chưa từng nói dối lần nào. Mỗi chuyện tôi nói đều là thật. Tà tiên sinh thật sự tồn tại, hắn ta bí mật bàn bạc chuyện đột kho lương với Từ bà mối, tôi thật sự đã nghe thấy mà...”

Long Đại khoát tay, An Nhựt Thần ghen ghét, cắn môi ngậm miệng lại.

“Cô gấp gáp như thế, còn có thể làm nên chuyện lớn sao?”

“Hả?” An Nhựt Thần ngây ra, nàng còn làm chuyện lớn ư?

“Trốn khỏi gia tộc, mai danh ẩn tích, một mình đến xứ lạ kiếm sống. Đây đều là việc khó với một người đàn ông, huống gì cô phận gái yếu đuối, còn không phải là chuyện lớn thì là gì.

An Nhựt Thần mím chặt môi, sống lưng đứng thẳng. Đúng là chuyện lớn thật. Lòng nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại, không phải tướng quân không tin nàng, hơn nữa hắn cũng không hề xem thường, hắn nhìn thẳng vào suy nghĩ của nàng, đang tính toán chỉ điểm cho nàng.

“Tướng quân dạy rất phải.” Nàng mở miệng đáp, cung kính nghiêm túc lắng nghe.

Long Đại nhìn vào nét mặt của nàng, rồi nói tiếp: “Những chuyện đó không phát triển theo chiều hướng cô đã dự đoán, chưa chuẩn bị kịp, điều này chứng tỏ đối phương là một người đa mưu túc trí, bình tĩnh đầy mưu lược. Hắn ta vừa có thể khống chế Từ bà mối, lại giữ nàng ta không dám phản bội, nhất định phải có chút thủ đoạn. Người như thế, tất trong thành này có sắp đặt mạng lưới của mình, lại biết ẩn nấp thời gian dài. Nên hắn mới có thể mời chào được những nhân thủ thích hợp, lại khống chế bọn họ rất chặt. Việc ăn ở đi lại của hắn ở trong thành cần phải được thu xếp kỹ, nên nhất định có người biết hắn ta, đã gặp hắn ta. Mấy ngày nay, ta đã phái người đi dò hỏi trong thành, nhưng không hề có bất kỳ tung tích nào về người này.”

“Tướng quân cũng không biết tướng mạo của hắn, vậy dò hỏi như thế nào?” An Nhựt Thần không nhịn được nói xen vào, nói xong rồi mới phát hiện ra mình thất lễ, vội cúi đầu nhận sai.

Long Đại không đáp mà chỉ hỏi: “Cô đoán chút đi.”

“...”

“Nếu cô có thể có chút cơ trí mưu lược, thì ta sẽ cho cô vài lợi ích.”

Không phải đang giỡn nàng đấy chứ? An Nhựt Thần không xác định được rõ, nàng cẩn thận quan sát nét mặt của Long Đại. Trong đầu xoay chuyển một hồi, dù sao cũng không bắt lợi gì cho nàng, vậy là nói: “Hề đã muốn khống chế được người khác làm việc cho mình, thì phải uy hiếp, dụ dỗ, lợi dụng điểm yếu của kẻ đó... Ừm, hoặc là ban ân kết tình hữu nghị, hay hoặc là chụp lấy đồng cảm. Con người Từ bà mối thấy tiền là sáng mắt, không thể nào là đồng cảm được. Hơn nữa bọn họ làm chuyện như thế, nhất định Tà tiên sinh sẽ không dùng chiêu giả vờ đáng thương để được thông cảm được. Ừm...” An Nhựt Thần nghĩ rồi nói, “Chất vải của y phục hắn ta mang không tệ, người cao gầy, nhìn bóng lưng rất có phong thái, giọng nghe trầm ổn, nên tôi đoán đây là một người rất thể diện có thân phận.”

Nàng vừa nói vừa nhìn Long Đại. Hai mắt Long Đại sáng lên, lộ vẻ tán thưởng. An Nhựt Thần mừng thầm, nhất thời tự tin hơn, nói cũng nhanh hơn, “Người như thế, nhất định sẽ chú trọng trong việc ăn mặc, hơn nữa ăn diện cũng không lơ là, cử chỉ dáng vẻ cũng có phong thái riêng, nhất định sẽ khiến người khác cảm thấy uy nghiêm, không dễ chọc vào, hơn nữa lúc nói sẽ có ý làm ra vẻ cao sâu khó lường, không cho người ta nắm bắt được chủ ý trong lòng hắn, không đoán được hắn là vui hay buồn. Như vậy mới có thể dọa được người khác. Giống như...”

Long Đại nhướn một bên lông mày lên.

“...” An Nhựt Thần kịp thời nuốt lại câu “giống như tướng quân vậy” vào lại bụng, sửa thành: “Giống như xuất thân từ thế gia vọng tộc vậy. Nên tướng quân đã đến từ lâu quán rượu điều tra xem, nhìn xem có người nào đã gặp một người đàn ông họ Tà, có đặc trưng như trên, đúng không?”

Long Đại gật đầu. Chỉ có điều hắn không bổ sung một việc, người thuộc đại hộ họ Tà trong thành, chú trọng ăn mặc khí độ xuất chúng không nhiều, phạm vi điều tra không hề lớn. Nhưng nếu là gián điệp của địch quốc mai phục tại thành Trung Lan, đổi tên đổi họ tạo thân phận cũng là chuyện thường xảy ra, hoặc có lẽ ở trong thành này hắn ta không lấy họ Tà, Tà tiên sinh chẳng phải là một cái tên, nếu nghiêm túc điều tra thì phạm vi quá rộng, như mò kim đáy biển, có thể không chỉ tra mỗi họ Tà.

An Nhực Thần thấy cái gạt đầu thì bật cười, nụ cười đó khiến gương mặt nàng sáng lên. Long Đại không khỏi nhìn thêm mấy lần, nói: “Cô nói đúng đấy. Vừa nãy đã nói rồi, ta sẽ cho cô vài lợi ích.”

An Nhực Thần mừng rỡ, bảo: “Tướng quân có thể giúp tôi hủy bỏ hôn ước được không?”

“Không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

An Nhực Thần thôi cười, hớn hờ trên mặt cũng nhạt đi nhiều.

“Ta thân là nhị phẩm đại tướng quân, phụng hoàng lệnh đến đây trấn thủ biên ải. Những chuyện không liên quan đến quân vụ đều không nằm trong phạm vi quản lý của ta. Thao luyện binh mã bài binh bố trận giết địch hộ quốc do ta cai quản, bình tướng trong quân do ta cai quản, chuyện mật thám do ta cai quản, những vụ án mật thám gây ra trong thành do ta cai quản, quân nhân phạm án trong thành cũng do ta cai quản, nhưng còn...”

An Nhực Thần tràn đầy thất vọng.

“Bách tính cưới gả liệu có hợp nhau hay không, nhà dạy dỗ có nghiêm hay không, đều không thuộc quyền quản lý của ta. Đừng nói là ta, mà ngay cả thái thú đại nhân dù phụ trách được tất cả mọi chuyện trong quận Bình Nam này, thì cũng không phụ trách được hôn sự của cô đâu.”

An Nhực Thần cắn môi.

Long Đại dừng lại, không nói câu nào mà chỉ nhìn nàng.

An Nhực Thần cũng giương mắt nhìn hắn, quan sát cả một lúc nhưng lại chẳng nhìn ra được tâm tư của Long Đại, vậy là bèn hỏi: “Ý đó của tướng quân...”

“Ý của cô thì sao?”

Lại vặn hỏi lại? An Nhực Thần nhú mày, rốt cuộc tướng quân quanh co như thế là có ý gì? Chẳng lẽ, hắn muốn thuyết phục nàng đừng thoái hôn nữa, trốn nhà rất nguy hiểm, chỉ bằng cứ sống qua ngày như bình thường, làm trinh thám cho hắn sao? Sau đó vì hắn là chỗ dựa của nàng, sẽ khiến Tiền Bù không dám dấn thân đến tính mạng nàng sao?

An Nhực Thần nghĩ ngợi, hơi nghiêng răng nói: “Tướng quân, tôi vẫn muốn bỏ đi.” Nàng không sợ gì những chuyện giặc. “Tôi không muốn cam chịu số phận. Có lẽ trốn nhà rồi sẽ rất nguy hiểm, sẽ không sống tốt, nhưng suy cho cùng vẫn là một khả năng sống, nếu tôi chịu từ bỏ, chịu khuất phục trước bất hạnh, thì sẽ chẳng có lấy cơ hội sống sót nào cả.”

Long Đại không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nghe.

An Nhực Thần được khích lệ, tiếp tục nói: “Tướng quân, mẹ tôi ra đi từ khi còn trẻ. Bà không cam lòng, dù khổ sở nhưng lại chẳng có nổi sức để tranh đấu, bà chưa từng nghĩ đến phải phản kháng mà chỉ biết khuất phục. Bà oán hận mình chịu khuất phục, nhưng lại cảm thấy vốn nên làm như vậy. Rồi ngày qua ngày cứ tích tụ, bà lại bị bắt nạt ngay trong nhà mình, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, cuối cùng ôm hận mà ra đi.”

An Nhực Thần ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Long Đại: “Tướng quân, tận mắt tôi đã nhìn thấy mẹ tôi qua đời. Tôi từng thề với mình rằng, tuyệt đối không dẫm lên vết xe đổ của bà ấy. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được khuất phục, dù chỉ có một lối thoát hy vọng thì cũng phải cố gắng nắm bắt. Tôi sống trên đời này không phải là hàng hóa mặc người mua bán, tôi là một cô gái, nhưng tôi có tay có chân, có mắt có tai có ý nghĩ, chứ không phải là một khối ngọc, lúc thì chơi thì đem ra ngắm, lúc không thích thì tùy ý chà đạp vứt đi.”

Long Đại vẫn không lên tiếng, chỉ một mực nhìn nàng. An Nhực Thần cắn môi: “Ừm, tóm lại, tôi nói là, đa tạ tướng quân đã tin tôi, lại còn phái người bảo vệ Lục đại nương, cũng phải quân bí mật bảo vệ tôi, dù tôi có bản lĩnh hơn nữa, vẫn e không thể độc sức được vì tướng quân, nhưng tôi vẫn nên làm chủ cuộc sống của mình, không phải do người khác mà là do chính tôi. Sống hay chết thế nào, đều do tôi...”

“Ta sẽ giúp cô rời khỏi đây.”

Đột nhiên Long Đại nói ra câu này, An Nhực Thần giật mình ngây ra.

“Tướng quân sẽ giúp tôi?”

“Không phải vừa rồi ta đã nói là sẽ cho cô lợi ích sao?”

“Nhưng...” An Nhựt Thần do dự, “Nhưng chẳng lẽ tướng quân không muốn dùng tôi làm mồi câu dụ Tạ tiên sinh sao...”

“Ta nói với cô như vậy bao giờ?”

“...” Là nàng đoán.

“Cô cũng không nhận ra Tạ tiên sinh đó, cho dù hắn có đi trước mặt cô thì cô cũng không biết hắn ta là ai. Hắn rất cẩn thận, nếu không có sách lược chu đáo thì sẽ không ra tay, tránh việc lộ sơ hở. Lúc đối phó với Lục đại nương cũng như thế. Tuy Lục đại nương có liên quan đến chuyện này, nhưng lại không có nhiều uy hiếp với hắn ta, hắn muốn đối phó Lục đại nương chỉ là vì muốn tìm ra chủ nhân của chiếc bông tai kia, chưa ra tay chứng tỏ là hắn ta đã tìm được, không cần phải giết thêm một người gây thêm rắc rối. Nhưng còn cô lại từng dây dưa với Từ bà mối, trước khi Từ bà mối chết cũng không biết đã nói những gì với hắn ta. Đầu tiên hắn giết Từ bà mối, loại trừ người đặc lực nhất giúp hắn đối phó cô, điều này đã chỉ rõ hắn ta chưa nỡ nóng giết cô. Nhưng dù gì thì cô cũng là người từng tiếp xúc trong khoảng cách gần với hắn ta, lại còn báo chuyện này cho ta biết, đối với hắn mà nói, cô còn sống thì chính là hậu họa. Giờ đây nhất định hắn ta sẽ chú ý đến cô, vạch đường lui cho mình, nếu muốn giết cô, chắc hắn sẽ tìm thời cơ và phương pháp thỏa đáng.”

Nói tới nói lui, không phải nàng là tấm thẻ dụ địch tốt nhất sao? An Nhựt Thần im lặng lắng nghe.

“Ta nói những lời này là muốn dạy cô biết rằng, vị Tạ tiên sinh này rất cẩn thận, hắn ta tính toán mỗi một bước đi đều rất cẩn thận đâu ra đấy, tuyệt đối không dễ dàng mạo hiểm. Nếu trước ngày cưới của cô mà hắn ta còn không chịu ra tay, vậy thì sau khi cô gả vào Tiền phủ, hắn sẽ có cơ hội. Đến lúc đó chết không rõ ràng, có lẽ sẽ được bố trí như kiểu không chịu nổi bị làm nhục nên đã tự tử, đại loại là thế. Với ta mà nói, kết quả như vậy không phải điều kế hoạch gì hay ho. Nói thế tuy có làm giảm oai phong, nhưng cô phải biết, chính ta cũng không chắc chắn liệu hắn ta có từ bỏ ý định đối phó với cô hay không, cũng không chắc sẽ bảo vệ cô chu toàn. Lúc chưa xuất giá, cô ở nơi khuê phòng, sau khi xuất giá, cô đã là phu gia ngoài huyện, còn ta lại bận rộn quân vụ, có lẽ đến lúc đó đã khai chiến với Nam Tần rồi. Dù ta có muốn bảo vệ cô cũng rất bất tiện. Đúng như cô đã nói, cô rời đi mới có thể đảm bảo được cơ hội sống.”

An Nhựt Thần nghe đến đây, lúc này mới chắc chắn rằng Long Đại nghiêm túc tính toán cho nàng. Nàng ngạc nhiên vui mừng hít một hơi, rồi quỳ xuống cái bịch: “Cảm tạ đại ân của tướng quân.”

“Nhưng không phải bây giờ. Ta đã mạo hiểm giúp cô, tất phải bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn, nếu không chẳng may xảy ra chuyện, chẳng những cô không còn cơ hội khác nữa, mà chính ta cũng rước phải phiền toái.”

“Tôi nhất định sẽ khóa chặt miệng, tướng quân yên tâm.”

“Vậy cô cứ sống như bình thường, đợi tin của ta. Ta sẽ không lên vào nhà tìm cô như thế này nữa, tuy nhiên sẽ sắp đặt cho cô có cơ hội gặp ta, đến lúc đó, cô sẽ biết tìm ta như thế nào.”

An Nhựt Thần gật đầu không ngừng. Nàng có thể hiểu tướng quân hành sự cẩn thận, nếu nàng dám có lòng làm hại hắn thì chuyện này sẽ là nhựt điếm của hắn, mất chức là chuyện nhỏ, phòng ngự biên giới bên này xảy ra vấn đề lớn mới rắc rối.

“Chuyện này tôi chỉ nghe tướng quân dặn dò, những người khác có nói gì thì tôi sẽ không thừa nhận, cũng không biết ai đang muốn rời đi, tướng quân chưa từng nói với tôi gì cả. Hôm nay nhà tôi có khách đến, tôi luôn ở trong phòng, chưa từng gặp tướng quân.”

Long Đại gật đầu, “Vậy cô nương hãy cẩn thận, chờ tin của ta sau.”

An Nhựt Thần ra sức gật đầu. nàng giao tính mạng vào trong tay hắn, nàng đồng ý tin tưởng hắn.

Long Đại rời đi đã được một lúc rồi, mà An Nhựt Thần cứ cảm thấy như mình còn đang ở trong mơ, nàng gấp đờ hóa lạnh, đã gặp được quý nhân.

Còn bên An Chi Phủ lại là tình cảnh trái ngược hẳn, ông ta thấy hình như mình gặp phải người gian xảo rồi.

Mấy khách nhân ở quận ngoài đó lúc đầu thì vung tiền như rác, hôm nay lại cảm khế ước, khí thế hung hăng, tuyên bố nếu An Chi Phủ không thể giao hàng, vậy cứ theo khế ước mà làm, bồi thường gấp đôi.

Đó cũng là một khoản tiền cực lớn. An Chi Phủ cuống đến mức không có lấy một ngày nghỉ ngơi. Ông ta nghe nói, mấy người ngoài quận này còn có chút lai lịch, có tiền có thế. Huống gì khế ước đã ký, giấy trắng mực đen rành rành, An Chi Phủ ông ta cũng không chiếm được lý lẽ nào. Nếu đối phương mà báo quan thật thì ông ta không đòi được chỗ tốt gì, nếu đối phương không báo quan, nhưng nhân lúc không người lại đối phó với ông ta, vậy thì cũng gặp đủ phiền toái.

An Chi Phủ muốn nhờ cậy Tiền Bội giúp đỡ, nhưng lão ta đã ra ngoài quận du ngoạn rồi. An Chi Phủ chờ trái chờ phải, đến trung tuần tháng chín, cuối cùng cũng chờ được Tiền Bội về, muốn đến thăm nhưng Tiền phủ lại nói lão gia bị bệnh, đang nghỉ ngơi dưỡng sức, tạm thời không thể gặp khách.

An Chi Phủ ảo não ra về, đưa hai phần quà tẩm bổ đã chuẩn bị sẵn lên, rồi cũng nói qua hai ngày nữa lại đến thăm.

An Chi Phủ cũng không biết, thật ra Tiền Bội có thể gặp khách. Lúc bấy giờ lão ta đang gặp ti thừa Lưu Đức Lợi của thương bạc ti.

“Tiền lão gia, chuyện ông nói ta đã làm rồi. Sổ hàng kia của An Chi Phủ đã làm xong giấy tờ thông quan, giờ đang được lưu trữ trong kho, sẽ không bị ảnh hưởng bởi lệnh của thái thú đại nhân. Lúc nào Tiền lão gia muốn chuyển ra thì chỉ cần gọi một tiếng là được. Hôm nay An Chi Phủ không lấy được

hàng, cuống đến độ như ngồi trên đồng lửa. Nghe nói mấy khách nhân ở quận ngoài cũng liên tục thúc giục hàng, e là ông ta đã sút đầu bể trán rồi.”

Tiền Bui bật cười ha hả, mấy vị khách ở quận ngoài lòng dạ ra sao lão ta hiểu tất. Lão đẩy một túi tiền đựng thỏi vàng qua cho Lưu Đức Lợi. Lưu Đức Lợi mở ra nhìn, nhận lấy không khách khí, “Tiền lão gia còn dặn dò gì nữa không?”

“Không có. An Chi Phủ kia sẽ lại tìm ta nữa, đến lúc đó người cứ chờ tin của ta, rồi lại gọi ông ta tới mà nói.” Tiền Bui dặn dò thế này thế kia, Lưu Đức Lợi đồng ý.

Quả nhiên hai ngày sau, An Chi Phủ lại tới. Lần này ông ta thuận lợi gặp được Tiền Bui.

Hai bên khách sáo với nhau một hồi, sau đó An Chi Phủ bắt đầu kể lể tố khổ. Hy vọng Tiền Bui có thể giúp ông ta qua trót lọt mầu chót này, để có thể nhập về được số hàng kia. Tiền Bui nghiêm túc lắng nghe, trầm tư rất lâu, ra vẻ khó khăn, “Đã là lệnh của thái thú đại nhân ban ra, hàng do thương bạc ti niêm phong, ta cũng không nghĩ ra được diệu kế gì trong chuyện này. Nếu phía Nam Tàn không chịu giao hàng thì may ra ta còn có thể tìm người đút lót đem về, chứ nay lệnh quá quan gia đã hạ, ta cũng hết cách.”

An Chi Phủ sốt ruột, vội nói: “Tiền lão gia, người có thể tìm để giải quyết tôi đã tìm rồi, những cách có thể thử cũng đã thử rồi, chỉ có ông là hy vọng cuối cùng của tôi. Tôi đã ném cả nửa tài sản vào cửa hàng ngọc thạch này rồi đấy, trong ngoài đều tốn rất nhiều tiền, tất cả đều lấy từ các mối buôn khác của tôi. Nếu không giao được hàng, tôi còn phải bồi thường cho những vị khách kia gấp đôi số tiền, bọn họ cãi cọ không xong, việc làm ăn khác của tôi cũng không êm đềm được. Đây không phải là ép cả nhà tôi đi chết hay sao.”

Tiền Bui nghe vậy thì hơi nhũn mảy, suy đi nghĩ lại, rồi vẫn lắc đầu, “Không phải là ta không giúp ông, mà thật sự chuyện này quá khó để giải quyết. Chuyện vận chuyển số hàng này tôi đã báo cho ông lâu rồi, sao ông không chịu thúc giục bên Nam Tàn chứ, còn nữa, giấy tờ thủ tục qua cửa của thương bạc ti đó, đáng lý ông nên xem kỹ lo liệu mới đúng.”

An Chi Phủ ngẹn lời, suýt nữa đã không thở nổi. Ông ta đã ra sức với bên Nam Tàn rồi, chăm sóc mấy tay chủ quặng lá buôn của số ngọc kia vui đến mức quên trời quên đất, vậy còn muốn như thế nào nữa? Coi chừng phía thương bạc ti, vậy cũng đợi ông ta có bản lĩnh này mới được chứ. Hơn nữa, ai lại ngờ đột nhiên lại có chuyện như hôm nay chứ.

“Lúc này thái thú đại nhân tự mình hạ lệnh, lại có hoàng lệnh gánh trên lưng. Ai dám đi chuyển số hàng đó chứ, không phải là tạo phản ư.” Tiền Bui nói rồi cau mày. Lão lại lắc đầu, nghĩ ngợi rồi bảo: “Ta cũng không nghĩ ra được kế hay nào, chỉ có thể ước lượng giúp ông chút. Nhưng tôi nói trước, quả thật chuyện này rất khó mà làm. Ông cứ đem đồ về đi, tôi nhận lễ của ông rồi, nếu không làm được thì cũng là áy náy.”

Tiền Bui phát tay, người hầu ở bên cạnh xoay người đi ra ngoài, chỉ một lát sau đã đưa đến hộp đồ tẩm bổ quý giá được mang tới hai ngày trước. Rồi Tiền Bui lại đẩy số quà mà hôm nay An Chi Phủ đưa đến ra. Người hầu đặt hai phần lễ vào trong tay An Chi Phủ.

“Tiền lão gia.” An Chi Phủ nôn nóng đỏ bừng mặt.

Tiền Bui khoát tay, chặn lại lời tiếp đó của ông ta, nói: “Ông về trước đi, cứ chờ tin của tôi.” Nói rồi làm động tác tiễn khách với An Chi Phủ.

Người hầu Tiền gia vội vàng đến, cầm chắc hộp quà thay An Chi Phủ, quân sự của Tiền Bui cũng đến, trưng ra dáng điệu tiễn khách.

Tình hình như thế, An Chi Phủ không nói được gì nữa, ông ta ngượng ngùng đứng dậy, nhưng đi được hai bước vẫn không cam lòng, quay đầu lại nói với Tiền Bui: “Tiền lão gia, không lâu sau ông và tôi chính là...” Cái từ bỏ vợ con rẻ này mà nói với Tiền Bui thì cứ nghe quái dị quá, An Chi Phủ liền sửa lại: “Chính là thông gia...”

“Đúng thế đúng thế.” Tiền Bui mỉm cười với An Chi Phủ: “Ông và ta là người một nhà, xin An lão gia cứ yên tâm.”

Lại một lần nữa An Chi Phủ á khẩu, mở to miệng, chấp tay làm lễ rồi quay về.

Về đến nhà, An Chi Phủ mặt mày ủ ê. Chương quỹ của tửu lâu nhà mình đến phủ báo, mấy vị khách vùng khác kia dùng bữa trong tửu lâu nhưng lại không trả tiền, lại còn lớn tiếng rêu rao An Chi Phủ nợ hàng lại muốn nuốt lời bo bo giữ tiền, mà bọn họ không tiện báo quan, còn hỏi An Chi Phủ phải làm như thế nào. Nhất thời An Chi Phủ bốc lửa giận cao ba thước, phải làm thế nào? Ông ta còn có thể làm thế nào đây? Ông ta chửi rủa đám chương quỹ thậm tệ, dùng một lát rồi lại chửi tiếp. Càng nghĩ mà càng tức, cơm tối cũng không nuốt trôi, đến đêm lại chẳng ngủ được. An Chi Phủ cẩn thận ngẫm nghĩ ý của Tiền Bui, chuyện trả lễ này, Tiền Bui chưa bao giờ làm, cho dù chuyện này không thành đi chăng nữa, nhưng vì sao lão ta lại trả lễ chứ? Ý là lão ta không có bản lĩnh để làm chuyện, hay là lão không muốn phí thời gian xử lý?

Rồi thời gian vụt trôi, lại mấy ngày đã trôi qua. An Chi Phủ khổ sở chờ tin của Tiền Bui, nhưng không có kết quả. Tìm bằng hữu thăm dò ý của Tiền Bui, bằng hữu nói: “Tiền lão gia nói đang qua lại vì chuyện này của ông, bảo ông đừng gấp gáp. Tôi nhìn ý của ông ta, đúng là hết cách vì ông rồi đấy. Ông cứ chờ đi.”

An Chi Phủ đành hết cách, không dám lại nhà thúc giục nữa. Ông ta đợi rồi lại chờ, nhưng không chờ được Tiền Bui mà lại chờ được lời gọi của Lưu Đức Lợi. Ti thừa Lưu Đức Lợi của thương bạc ti gọi An Chi Phủ đi, vừa mở miệng đã khiển trách ông ta một trận, trách ông ta đang có ý gì? Không phải đã nói với ông ta là không phải thương bạc ti của hần có ý gây khó dễ với số hàng đó rồi hay sao, thật sự là thái thú đại nhân có lệnh, bọn quan bên dưới như họ chỉ đành nghe lệnh mà làm thôi.

“Tự ông đi hỏi thăm đi, ý chỉ hoàng thượng đã ban xuống, không thể nhượng bộ trước khiêu khích của Nam Tàn được, phải ăn miếng trả miếng dạy dỗ một trận. Vào lúc then chốt thế này mà ông còn băn khoăn mấy món hàng kia nữa à. Chưa đi đánh giặc là đã tốt lắm rồi.”

An Chi Phủ sợ hết hồn: “Ý của Lưu đại nhân, chẳng lẽ Đại Tiều ta muốn khai chiến với Nam Tàn?”

“Cũng chưa chắc dễ khai chiến như vậy. Nam Tàn bọn chúng dám sao! Có Long Đại tướng quân ở ngay đây!” Lưu Đức Lợi đổi đề tài, “Đúng là chuyện này không dễ lo, cho dù ông có tìm Tiền lão gia, ta cũng không tiện nói lòng ra được. Nếu như bị thái thú đại nhân biết được thì mũi cánh chuồn này của ta cũng không đảm bảo được đâu. Còn ông đấy, đừng có gây chuyện ồn ào nữa, Tiền lão gia chỉ còn nước phải đi tìm thái thú đại nhân thôi. Ông cứ nghĩ đi, chuyện này của ông quan trọng được bao nhiêu phần? Quan trọng hơn cả chuyện Nam Tàn xâm phạm biên giới Đại Tiều ta ư? Tuy nói Tiền lão gia là ân sư của thái thú đại nhân, nhưng thái thú đại nhân cũng không thể nào cho ông ấy chút mũi được. Đến khi xảy ra chuyện, thái thú không biết tìm Tiền lão gia gây chuyện, chẳng lẽ sẽ không tìm đến ông để gây chuyện sao? Chính ông cần nhắc lại đi. Hôm nay phía Nam Tàn đã phái sứ tiết đến đàm phán rồi, trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, ông đừng có làm liều nữa, cứ đợi đi.”

An Chi Phủ nghe mà lòng vừa sợ lại vừa xót, sợ đắc tội quan phủ lại xót tiền bạc của mình. Ông ta cảm ơn Lưu Đức Lợi, rồi quay về nghe ngóng tin tức.

Đúng là Nam Tàn đã phái sứ tiết đến, tuy chuyện bề quan tòa càng không ảnh hưởng lớn với bọn họ cho lắm, nhưng nếu không giải quyết, e là sau này đến cả sắt đá hoa quả hạt giống trao đổi hàng hóa với phía quan phương cũng sẽ bị cấm chỉ, đến lúc đó không chỉ là đơn giản thiếu thốn vật tư, mà có lẽ là muốn khai chiến. Nam Tàn sai sứ tiết đến dâng lên văn thư, bày tỏ muốn ra mắt hoàng đế Đại Tiều, giải thích xin được giải lệnh cấm.

Thái thú Điều Côn triệu tập chúng quan viên bàn bạc chuyện này. Bàn tấu lúc trước dâng lên hoàng thượng đã được một tháng, nghĩ đến dịch soa cười khoai mãi đi đường, hần sô con đã đến trong tay hoàng thượng rồi, nhưng ý chỉ của hoàng thượng ra sao lại chưa biết được, nếu sứ tiết Nam Tàn không xử lý thích đáng, e là sẽ làm trái thánh ý.

Chúng quan viên bàn luận sôi nổi, chủ bạc Giang Hồng Thanh hiểu rõ tâm tư của Điều Côn nhất, hần đề nghị đầu tiên cử tuyệt yêu cầu của sứ tiết Nam Tàn, đợi đến khi có thánh chỉ của hoàng thượng rồi hẵng định đoạt tiếp. Huyện lệnh huyện Phúc An Tiên Thế Tân cũng nói, hoàng thượng phái Long Đại tướng quân đến đây, ý cũng đã khá rõ ràng rồi. Hoàng thượng có lòng phòng bị trước chuyện Nam Tàn làm loạn, đã chuẩn bị chống quân xâm lược. Nay Nam Tàn đốt trường ngựa của ta, giết bách tính ta, lại còn mặc cho sứ tiết của mình đòi vào kinh diện kiến thánh nhan, vậy mũi thái thú đại nhân để đâu, mũi hoàng thượng để đi đâu? Nếu vì thế mà khiến hoàng thượng trách tội xuống, có ai đảm đương nổi không?

Những quan viên khác cảm thấy rất có lý, nhưng cũng có người lại lo lắng, tuy cũng nghi ngờ những chuyện trước đó là do Nam Tàn gây nên, nhưng tất cả đều không có bằng chứng xác thực, nếu như vì thế mà từ chối sứ tiết Nam Tàn, chọc giận đối phương, khiến hai nước giao chiến, liệu vậy có phải không thích hợp cho lắm hay không? Nếu đến lúc đó hoàng thượng trách tội chiến sự là do quận Bình Nam không xử trí thỏa đáng mà gây nên, vậy chẳng phải thái thú đại nhân rất oan sao.

Điều Côn nhíu mày, đằng nào cũng là sợ hoàng thượng trách tội. Quận thừa Hạ Chu nói: “Hay là mời Long tướng quân đến đi, nghe ý kiến của hần xem sao?” Đại tướng quân lớn hơn thái thú đại nhân một cấp, nếu cuối cùng thật sự xảy ra điều gì không may, thì âu cũng là trách nhiệm của tướng quân.

Chủ bạc Giang Hồng Thanh tán thành: “Đúng đấy, chuyện này liên quan đến việc binh, hay cứ mời tướng quân đến bàn bạc chung đi.”

Trong lòng Điều Côn không muốn lắm. Trong tình hình hôm nay, chuyện nào là quân vụ chuyện nào là việc địa phương, khó mà nói rõ được, sứ tiết đến thăm, nên là thái thú hần xử lý, nhưng hậu quả lại liên quan đến nguy cơ giao chiến... Long Đại hành sự có giấu diếm ông ta, ông ta biết tông trong lòng. Ông ta từng ám chỉ muốn hỏi, nhưng Long Đại lại không nể mặt chút nào, rõ ràng là muốn tránh xa chuyện, tưởng ông ta để bị lừa lắm sao? Điều Côn không tiện hỏi nữa, nhưng ông ta cũng không muốn mọi chuyện đều bị Long Đại nhúng tay vào, điều này chỉ chứng minh ông ta đứng đầu một quận lại chẳng có chút quan uy nào.

Điều Côn nghĩ ngợi, rốt cuộc vẫn cảm thấy nếu chuyện này gây ra họa, vậy thì cứ do Long Đại gánh vác đi.

Thật ra từ sớm Long Đại đã biết sứ tiết Nam Tàn đến thăm, hần cũng đang đợi tin. Điều Côn vừa mới, hần lập tức đi ngay. Đến đó cũng không so đo chuyện lúc trước Điều Côn qua loa với hần, trái lại ngồi xuống một cách bình tĩnh, cho gọi sứ tiết Nam Tàn lên.

Long Đại nói: “Ý của các người đến đây, ta và thái thú đại nhân đều biết. Chẳng qua là gần đây hai nước chúng ta khá bất hòa nhau, nếu không giải quyết rõ ràng, e là dù người lên kinh thì cũng không được hoàng thượng triệu kiến. Như thế này đi, người giao danh sách gián điệp của Nam Tàn các người nằm vùng trong quận Bình Nam ra đây, thái thú đại nhân sẽ lập tức giải trừ cấm lệnh quan mậu, cũng sẽ bẩm lên hoàng thượng, phái người hộ tống các người vào kinh gặp vua, như thế nào?”

Mọi người trong phòng ngây ra. Giao nộp danh sách? Lại còn có thể sử dụng chiêu này ư?!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Mặt sứ tiết Nam Tàn xanh lét, cứng họng cả buổi mới miễn cưỡng đáp lại: “Long đại tướng quân minh xét, Nam Tàn chúng ta chưa bao giờ phái mật thám đến quý quốc cả.”

Long Đại nói: “Vậy thì khó xử rồi. Như thế thì ta và thái thú đại nhân để cho người gặp hoàng thượng thế nào được đây? Hoàng thượng hỏi vì sao chưa

chấm dứt tranh chấp mà lại để người đến diện kiến, người nói xem, chúng ta nên đáp thế nào đây?”

Sứ tiết Nam Tàn há to miệng, hẳn muốn đi gặp hoàng đế Đại Tiêu không phải là vì để giải thích giải trừ hiểu lầm giữa hai nước sao, không phải đáp như thế là rất ổn sao? Sứ tiết Nam Tàn cắn răng, nói ra những lời này.

Long Đại nhìn thái thú Diêu Côn, rồi nghiêm túc hỏi: “Người không giải thích rõ với chúng ta, vậy định đi giải thích với hoàng thượng như thế nào đây?”

Sứ tiết Nam Tàn nghẹn lời.

“Thế này đi, người cứ quay về trước, bàn bạc với hoàng đế Nam Tàn của các người cho tốt, ta cũng không cần tên của tất cả mật thám của các người, cho ta hai cái tên là được. Ta có thứ để giao nộp, đương nhiên mới để cho các người vào kinh diện kiến hoàng thượng.”

Mặt sứ tiết Nam Tàn đen như than, đại tướng quân nước Đại Tiêu vô lại như thế sao?! Giao ra hai cái thì có khác gì với giao ra toàn bộ không?

Sứ tiết phát tay áo bỏ đi. Diêu Côn và đám người Giang Hồng Thanh, Tiền Thế Tân đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ trong bụng Long đại tướng quân này thật đúng là giao hoạt. Vừa mới đến đã dò xét xem đối phương liệu có mật thám hay không, lại phải sạch liên quan, cũng không phải từ chối không cho đối phương vào kinh, chẳng qua là do đối phương không muốn phối hợp mà thôi.

Diêu Côn cân nhắc trong lòng, nhỏ giọng hỏi Long Đại: “Long tướng quân có xác nhận Nam Tàn thả mật thám vào quận Bình Nam ta không?”

Long Đại lại đảo mắt một vòng, nhìn quan viên trong phòng rồi cũng nhỏ giọng đáp: “Bọn chúng không có mật thám nằm vùng mới là chuyện lạ.”

“Nhưng liệu có manh mối nào không?”

“Gần đây trong thành có kẻ xấu nhân lúc loạn đạo tặc mà nhiều lần gây án, chuyện biên mậu liên quan ảnh hưởng đến rất nhiều phương diện, thái thú đại nhân bận nhiều việc, hay là cứ chuyên tâm xử lý những chuyện kia đi, còn chuyện mật thám và quân vụ thì cứ để ta lo.”

Diêu Côn bị Long Đại chặn họng không nhẹ không nặng, lại không cách nào phản bác được.

Sau khi Long Đại rời đi, Tiền Thế Tân lại gần Diêu Côn, thấp giọng hỏi: “Đại nhân, đại nhân phong tỏa biên mậu là cùng triển khai kế dự địch với Long tướng quân à?”

Diêu Côn không đáp, hẳn còn chưa tính toán xem có nên nhúng tay vào chuyện này hay không.

Tiền Thế Tân nhìn sắc mặt hắn, lại nói tiếp: “Long tướng quân này không coi đại nhân ra gì, vẫn không tin nhiệm đại nhân?”

Diêu Côn khẽ nhíu mày.

Hai ngày nay An Chi Phủ luôn ngóng mong đợi chờ tin tức, nhưng thứ đợi được lại là sứ tiết Nam Tàn bị đuổi về, kết quả đàm phán thất bại. Tim An Chi Phủ chìm xuống đáy vực, vô cùng thất vọng. Chỉ sợ trong thời gian ngắn không lấy về số hàng ngọc thạch kia được, thậm chí sau này cũng sẽ không biết ra sao. Ông ta đứng ngồi không yên, rầu rĩ không biết nên đối phó với mấy vị khách cố chấp ở quận ngoài kia như thế nào, lại nghĩ đến phải chi ra những thoi ngân lượng trắng lóa kia thì thật sự đau thấu tâm can.

Đang lúc đau xót lật giờ sổ sách thì có tên hầu đến báo, nói là Tiền lão gia Tiền Bồi cầu kiến. An Chi Phủ thầm giật mình, lật đặt tự mình ra cửa chính đón tiếp, Tiền Bồi đột nhiên đến thăm, chẳng lẽ là mang tin tốt đến?

Nhưng vừa nhìn một cái, lòng An Chi Phủ lại lạnh đi. Tiền Bồi nghiêm mặt theo An Chi Phủ vào thư phòng, không ngồi xuống cũng không uống trà, chỉ đi tới đi lui. An Chi Phủ sợ hãi run lên, không phải là xảy ra chuyện xấu gì đây chứ?

Đang định mở miệng hỏi thì Tiền Bồi lại nói: “Chuyện kia của ông, ta đã tìm ra cách rồi.”

An Chi Phủ sửng người, quá đổi vui mừng, “Là cách gì thế?”

Tiền Bồi lắc đầu: “Cái này không thể nói với ông được. Ta chỉ có thể nói cho ông biết là mức độ nguy hiểm của chuyện này vô cùng cao, nếu xuất hiện một chút bất trắc thì không đơn giản là mất tiền bạc như thế đâu, e là sẽ bị xử tội tư thông với địch bán nước, khó giữ được tính mạng.”

An Chi Phủ há miệng, ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời. Qua một hồi lâu mới nặn ra một câu: “Vậy, rốt cuộc là cách gì? Tiền lão gia không nói rõ với tôi, làm sao tôi biết có nên mạo hiểm hay không?”

Tiền Bồi trợn mắt quát: “Ông tưởng ông gánh nguy hiểm này ư? Là ta đây! Nếu xảy ra sai sót thì toàn bộ chuyện này trút lên đầu ta hết! Ta thì thôi không sao, nhưng đến nhĩ tử ta cũng bị liên lụy đấy, xưa nay hẳn làm huyện lệnh huyện Phúc An tốt lắm, được trăm họ kính yêu, tiền đồ như gấm, nếu hẳn ta biết được ta có chủ ý này...” Nói đến đây thì lão dừng lại, mím chặt môi, sắc mặt càng khó coi hơn.

Lòng An Chi Phủ bất định không biết thế nào. Nghe nói thế hình như có thể giải quyết được chuyện thật, chỉ là có nguy hiểm. Đầu óc An Chi Phủ xoay chuyển một vòng, con người Tiền Bồi ra sao ông ta biết rõ, nhân mạch rộng, nhiều thủ đoạn, năm đó thái thú đại nhân cũng dựa vào sự dúi dẩy của lão ta, nên có lẽ bây giờ lão thật sự có cách thật.

Có nguy hiểm, sẽ là nguy hiểm gì đây?

An Chi Phủ cẩn thận hỏi: “Tiền lão gia ông xem, chúng ta cũng sắp thành người một nhà đến nơi rồi, ở đây cũng không có người ngoài, nếu đã là người một nhà thì phải cùng nhau gánh vác nguy hiểm chứ. Ông đừng khách khí với tôi, thật sự chuyện này chỉ có thể nhờ cậy Tiền lão gia thôi, ông cứ nói cho tôi biết đi, rốt cuộc chuyện này là có thể lo liệu thế nào? Là nguy hiểm ra sao? Chúng ta cùng bàn bạc chút đi.”

Tiền Bùi không lên tiếng, ra chiều nghĩ ngợi. Rồi sau đó lão nhìn An Chi Phủ, nói: “Thật sự không thể nói cho ông biết nên lo liệu như thế nào được. càng ít người biết thì cơ hội được việc càng lớn, khả năng rước phải phiền phức càng nhỏ.”

“Vâng vâng.” An Chi Phủ nở nụ cười. Chỉ cần lão nguyện ý làm giúp hẳn thì lão nói gì cũng đúng, “Không thể nói cho tôi biết thì không cần nói đâu. Nhưng Tiền lão gia yên tâm, chuyện dù nguy hiểm đến mấy vẫn làm được. Chúng ta là người một nhà, đương nhiên cùng chung gánh vác, ông xem cần tôi làm gì thì cứ trực tiếp dặn dò là được.”

Tiền Bùi nhìn An Chi Phủ, bỗng lắc đầu nói: “Thôi đi, hay là đừng bàn chuyện này nữa, ta cũng không chắc chắn lắm.” Vừa dứt lời liền nghiêng đầu cất bước đi.

An Chi Phủ cả kinh thất sắc, chạy đuổi ra cửa phủ, dùng mọi cách giữ lại: “Tiền lão gia, mọi chuyện đều có thể bàn bạc tốt mà.”

Tiền Bùi cũng không dừng lại, nhưng sau khi lên kiệu thì lại như suy tư, rồi nói với An Chi Phủ, “Để ta suy nghĩ thêm đã.” Nói xong liền buông màn kiệu xuống, khỏi kiệu ra về.

An Chi Phủ đứng ngẩn một hồi, sau đó chợt sực tỉnh, gọi một gã người hầu đuổi sát theo sau, “Nhìn xem Tiền lão gia là về huyện Phúc An hay ở lại trong phủ thành Trung Lan.” Tên hầu nhanh chóng đi theo.

An Chi Phủ quay về thư phòng, suy đi nghĩ lại, cảm thấy nhất định Tiền Bùi có cách. Ông ta nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

Người hầu quay về, nói là Tiền lão gia đã đến phủ trách trong thành Trung Lan của lão chứ không về huyện Phúc An. An Chi Phủ lấy lại tinh thần, chuẩn bị lễ vật, chỉnh đốn một phen rồi nhanh chóng đi đến Tiền phủ.

Trái lại lần này gặp Tiền Bùi khá thuận lợi, chỉ là nhìn Tiền Bùi có vẻ không biết làm sao: “An lão gia à, ông đến đây làm gì, không phải vừa nãy đã nói là đợi ta suy nghĩ thêm sao.”

An Chi Phủ vội nói: “Tiền lão gia cứ việc suy nghĩ, chỉ là chuyện này can hệ đến tài sản tính mạng An gia tôi, tôi không thể không đến được. Vừa rồi nhất thời tôi không phản ứng kịp, nhưng giờ lòng dạ đã rõ rồi, Tiền lão gia khó xử, tôi biết. Tiền lão gia không thể nói rõ với tôi cũng không sao, nhưng rốt cuộc có gì bất khoản, tôi có thể làm được gì, mong Tiền lão gia có thể chỉ điểm một hai cái. Nếu chuyện này giải quyết được, tôi sẽ nhượng sáu phần lợi tức của số hàng kia cho Tiền lão gia, thế nào?”

Tiền Bùi không đáp, nhíu mày trầm tư.

An Chi Phủ lại bảo: “Tiền lão gia, là tôi thật lòng thật dạ, đúng là chuyện này rất gấp, nếu không tôi cũng không đuổi sát bước mà đến đây. Chúng ta cũng là người một nhà rồi, đừng nói là sáu phần lợi, dù tám phần mười phần đều có thể đưa cho Tiền lão gia hết, tôi không thua thiệt gì cả, là người một nhà mà. Ngày sau làm ăn còn dài lâu, chẳng lẽ còn sợ không kiếm được tiền sao? Cửa hàng này của tôi còn không phải là nhờ Tiền lão gia móc nối cho sao, âu cũng xem là cửa hàng của Tiền lão gia đúng không? Hôm nay gặp khó xử, xin Tiền lão gia giúp đỡ, đừng để mối làm ăn vất vả gây nên như thế bị hủy đi. Tiền lão gia muốn tôi làm gì thì cứ nói thẳng, có nguy hiểm ra sao, nếu tôi có thể san sẻ thì nhất định sẽ không từ chối. Người nhà không nói hai lời, thật đấy.”

Tiền Bùi nhìn An Chi Phủ rồi mở miệng nói: “Ta biết An lão gia sốt ruột, nhưng chuyện ta muốn làm đúng là không dễ, khá nguy hiểm, ta đã nói rồi, An lão gia không có cách nào san sẻ được đâu, phải do chính ta đảm nhiệm, ồn ào không tốt lại còn liên lụy đến con trai ta nữa. Sáu tám mười phần lợi tức đó không có ý nghĩa gì với ta cả, nếu ta hám cái lợi này thì từ lâu đã tự mình buôn bán rồi, cần gì phải móc nối cho người khác?”

An Chi Phủ cúi người gật đầu, mỉm cười.

Tiền Bùi nói: “Nói là người nhà, nhưng ta biết cũng không dễ làm người nhà với An lão gia.”

“Sao có thể chứ!”

“Một tháng sau đại cô nương sẽ vào cửa nhà ta, theo lý mà nói, đúng là coi như người một nhà thật, nhưng địa vị của đại cô nương ở An gia thế nào, tự ta biết rõ. Đến lúc đó ngộ nhờ xảy ra chuyện thật, nhất định An lão gia sẽ chẳng bán khoản gì đến đại cô nương sống chết, thông gia thế thì nào tính là người một nhà chứ. Đến lúc đó An lão gia phát tay, thì ta phải làm thế nào?”

An Chi Phủ kêu lên: “Tiền lão gia nói gì thế, tôi làm sao có thể làm những chuyện ấy chứ? Đó là nữ nhi ruột thịt của tôi mà.” Nói đến đây, mặt mũi An Chi Phủ trở nên khó coi, ông ta không để ý lắm đến đám con gái, nhưng Tiền Bùi nói những lời ấy là có ý gì? Trong lòng mọi người đều biết rõ, chẳng lẽ Tiền Bùi sẽ để ý đến sự sống chết của cô nương lấy về nhà ư? Đúng là nực cười!

Khoan đã, bỗng An Chi Phủ nhận ra điều gì đó, ông ta hỏi: “Vậy tôi phải làm thế nào mới có thể để Tiền lão gia yên tâm đây?”

Tiền Bùi cầm ly trà lên, thông thả nhấp một hớp trà, thông thả nói: “Thế này đi, nhà An lão gia có bốn thiên kim, vậy gả một người cho ta nữa, cùng qua cửa với đại cô nương, tỷ muội kết đôi, quan hệ giữa hai nhà chúng ta mới càng bền vững. Ý của An lão gia thế nào?”

An Chi Phủ ngăn người ra, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện như thế. Cưới hai người?

Tâm tư An Chi Phủ xoay chuyển, nếu mỗi làm ăn ngọc thạch bị hủy thì hơn nửa tiền tài của ông ta đi tong, cho dù có gả thêm một đứa con gái nữa, cũng chi e không đổi lại được những mối tốt này. Hai người thì cứ hai người đi! “Nếu Tiền lão gia có thể giúp tôi thuận lợi lấy lại hàng, giải quyết khó khăn lần này, tôi sẽ gả con gái thứ hai của mình cho ông. Hai nữ cùng hầu một chồng, ấy cũng là chuyện tốt.”

Nhưng Tiền Bồi lại lắc đầu: “Nhị cô nương xấp xỉ tuổi tác với đại cô nương, mặt mũi cũng hơi giống nhau, ta cưới hai người không khác nhau như vậy thì có ý nghĩa gì?” Lão dừng lại, nhìn An Chi Phủ, “Hay là tứ cô nương đi.”

áp sừng sờ, miệng há to, bao lời đều nghẹn lại nơi cổ, tin đồn Tiền Bồi thích ấu nữ thoáng hiện lên trong đầu, con gái thứ tư của ông ta mới mười hai tuổi. Ông ta do dự, suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Tuổi Phương Nhi quá nhỏ, nếu không cứ đính hôn trước, đợi con bé cập kê...”

Tiền Bồi khoát tay, chặn lại lời tiếp theo của An Chi Phủ. Lão nói: “An lão gia quay về nghĩ thêm đi, chỉ là đừng có nghĩ lâu quá, ông cũng tình hình bây giờ đây, sứ tiết Nam Tàn đã bị thái thú đại nhân đuổi về, chuyện sau đó thế nào thì thật khó mà nói được. Đợi qua hai ngày, coi như ta đồng ý mạo hiểm, chi e số hàng kia cũng không lấy ra được.”

An Chi Phủ cuống đến độ cả nóng đầu, vội vàng nói: “Tiền lão gia đừng hiểu lầm, chuyện này là chuyện tốt mà, không cần tôi phải suy nghĩ gì nhiều, đương nhiên là tốt rồi. Sẽ để hai tỷ muội chúng nó cùng xuất giá. Tiền lão gia thấy sao?”

Tiền Bồi bật cười: “An lão gia đã nói thế, vậy chuyện kia cũng dễ làm rồi.”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt, chúng ta là người nhà mà, mọi chuyện đều có thể bàn bạc.” An Chi Phủ thở phào nhẹ nhõm, “Vậy Tiền lão gia xem, bao giờ thì có thể lấy được số hàng kia? Còn cần tôi làm gì không?”

“Đợi An lão gia chuẩn bị xong lễ nghi giấy tờ định hôn của tứ cô nương, dĩ nhiên có thể lấy được hàng.”

An Chi Phủ nghĩ ngợi, nhưng đã nói đến nước này rồi thì cũng chỉ có thể tin thôi.

An Chi Phủ quay về phủ, gọi Đàm Thị phòng nhì đến, cẩn thận nói rõ chuyện này với nàng ta. Dặn nàng ta phía bên Tiền Bồi sẽ sắp xếp bà mối đến cửa hành lễ, mấy thứ giá y đồ cưới cũng phải chuẩn bị đầy đủ, nhưng chuyện này tạm thời không nên khoe khoang, bảo Đàm Thị cẩn thận xử lý, cứ nói với người ngoài là lo liệu cho hôn sự của An Nhượng Thần là được rồi. Bên phòng bốn cũng khoan thông báo đã, tránh ồn ào gây thêm rắc rối, đợi ông ta lấy đượ hàng về rồi, mọi thứ yên ổn thì hẵng nói.

Đàm Thị nghe An Chi Phủ nói vốn định gả An Nhượng Hi mà sợ hết hồn, rồi lại nghe Tiền Bồi nhìn trúng An Nhượng Phương thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta nói với An Chi Phủ: “Có lẽ Tiền Bồi đã sớm nhìn trúng tứ cô nương rồi, nhưng lão biết nói thẳng muốn cưới tứ cô nương thì lão gia sẽ không đồng ý, lúc ấy mới quyết định là đại cô nương, nhất định là nghĩ ngày sau sẽ có cơ hội cưới tứ cô nương vào cửa, có đại cô nương ở đây, tứ cô nương sẽ không quá hoảng loạn, cơ hội lão gia đồng ý cũng sẽ lớn hơn. Lần này e là đúng lúc cho Tiền lão gia tìm được cơ hội.”

An Chi Phủ phiền lòng, tóm lại bây giờ lại phải tìm một cô con gái, ông ta không cam lòng cho lắm. Trong bốn cô con gái, An Nhượng Phương nhỏ tuổi nhất nhưng lại đẹp nhất, tuổi còn nhỏ đã xinh đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, còn hơn mẹ con bé mấy phần. Ông ta còn định sau này sẽ dùng dung mạo của cô con gái này mưu cầu mối hôn sự tốt, đổi lấy lợi ích, nhưng bây giờ phải lãng phí ở chỗ Tiền Bồi rồi.

An Chi Phủ phát tay, không muốn nghe Đàm Thị nói nhảm nữa, chuyện đã định như vậy, nàng ta cứ lo liệu cho tốt là được.

Đàm Thị quay về viện, cẩn thận suy tính chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy sáng khoái. Nàng ta vẫn luôn ghét Đoàn Thị phòng bốn rồi, thôn phụ ngu dốt, chữ đại cũng không biết, ý có mấy phần sắc đẹp được lão gia yêu thích mà ngông cuồng trong phủ, sinh có một đứa con gái mà đắc ý quá mức, nhưng lại thường lấy chuyện con gái xinh xắn ra nói chuyện. Năm đó Đàm Thị đối phó với chính thất Phạm Thị ấy là muốn gì được nấy, nhưng Đàm Thị lại không dễ gây khó dễ, bị thất thế sẽ muốn đòi lại cho bằng được, vừa hất nước bắn vừa âm thầm giở trò đã khiến Đàm Thị tức điên không ít lần. An Nhượng Phương xinh xắn được nhiều người thương yêu kia cũng vậy, làm người ta lo ngại không thôi. Lần này thì tốt rồi, đẹp mã đúng không, hừ, giờ bị Tiền lão gia nhìn trúng, có quả ngon để ăn rồi đây*.

(*Nguyên gốc là 好果子吃: ý chỉ tính toán người khác, không cho người khác tốt hơn mình, muốn gây phiền phức.)

Đàm Thị càng nghĩ càng đắc ý, gọi con gái An Nhượng Hi đến nói chuyện. Nói cho nàng biết Tiền Bồi có thể giải quyết được chuyện món hàng bên Nam Tàn cho lão gia, lão gia đã đồng ý gả An Nhượng Phương qua, sẽ cùng An Nhượng Thần vào cửa Tiền gia cùng ngày.

“Con đừng có khoe khoang chuyện này, tự biết là đủ rồi. Mẹ nói những việc này với con là muốn cho con biết, lúc đầu cha con định gả con đi đấy, mẹ liêu sống liêu chết làm loạn với lão gia một hồi mới ngăn lại được. Trong cái phủ này, lòng người chỉ cách mỗi cái bụng, mấy người ở những phòng kia đều có tâm tư xấu cả, cũng chẳng biết đã thổi gió gì với cha con mà suýt nữa đã đẩy con vào miệng cọp rồi. Chỉ có mẹ và đệ đệ con mới thật lòng. Con nhớ những điều này cho tốt, bất kể có chuyện gì, cũng chỉ có thể dựa vào mẹ và đệ đệ con thôi.”

An Nhượng Hi gật đầu liên tục, đúng là bị dọa sợ, suýt nữa đã phải gả cho lão già hám sắc kia rồi. May quá may quá, may không phải là nàng.

“Chuyện này đã làm mẹ hiểu ra, việc gì cũng phải đề phòng. Con thường ngày qua lại với mấy tỷ muội phòng khác thì đề ý nhiều vào, nếu cảm thấy có gì khác thường thì lập tức nói cho mẹ biết. Mẹ sẽ che chở con.”

An Nhượng Hi riu rít thưa vâng, ôm lấy mẹ làm nũng. Nghĩ đến tứ muội lại cảm thấy con bé thật đáng thương. Nó mới mười hai tuổi thôi mà.

Ngày hôm sau, có bà mới đến cửa, Đàm Thị chào hỏi đôi phương, đích thân dẫn vào vào viện để bàn chuyện. An Nhượng Hi lén lút nghe trộm, quả nhiên là đang bàn về hôn sự của tử muội, ngày cưới được định vào hôm hai mươi tư tháng mười, cùng một ngày với đại tỷ, đến lúc đó sẽ có hai kiệu hoa cùng vào cửa Tiền gia. An Nhượng Hi nghe mẹ và bà mới hơn hờ bàn chuyện lo liệu chi tiết, nhớ đến người đợi gả suốt nửa là mình thì đỏ mặt lạnh đầy người.

Bên kia, An Chi Phủ lo lắng chờ tin tức, lại nghe thấy quân sự An Bình báo lại, bên biên giới xảy ra chuyện rồi.

Thì ra sau khi sứ tiết Nam Tần về nước, cảm thấy đã chịu nhục quá đáng, cảm phần nói lại chuyện với chúng thủ tướng và thái thú ở quận Vũ An nơi biên quận Nam Tần, cũng nhanh chóng dọn dẹp, đi suốt đêm về nước bẩm báo lên hoàng thượng Nam Tần. Thời gian này từ trên xuống dưới quận Vũ An không trao đổi thuận lợi được với quận Bình Nam Đại Tiêu, oán hận chất chứa đã lâu, nay chuyện sứ tiết Nam Tần chịu nhục đã làm họ nổi giận không thôi, binh tướng cách con sông mắng to, tiếng trống chửi rủa tận trời xanh, ba ngày liền không hề dứt.

An Chi Phủ nghe được chuyện này mà tim như vỡ vụn, vậy số hàng ngọc thạch của ông ta có thể lấy lại được không? Không phải gả con gái đi rồi nhưng hai tay vẫn trống đầy chứ? An Chi Phủ vội đi tìm Đàm Thị, bảo Đàm Thị cứ từ từ mấy chuyện cạnh thiếp, kéo dài mấy hôm, đợi có tin tức về số hàng rồi hãy lo chuyện văn thư định hôn sau. Đàm Thị bảo ông ta yên tâm, hôm qua đã nói rõ rồi, trong lòng nàng ta tự khắc biết.

Lại một ngày trôi qua, An Chi Phủ bị Tiền Bồi gọi đi, bày rượu và đồ ngon cả một bàn, đúng lúc Lưu Đức Lợi cũng có mặt. Tiền Bồi cho toàn bộ kẻ hầu lui xuống, chỉ còn lại mỗi ba người bọn họ, nói chuyện của An Chi Phủ đã lo xong hết rồi, giờ chỉ cần đợi tin tốt thôi. Bảo ông ta đừng có khoe khoang, đến lúc đó sẽ báo cho ông ta âm thầm đi lấy hàng. An Chi Phủ mừng rỡ khôn xiết, nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn sắc mặt của Tiền Bồi và Lưu Đức Lợi, cũng không dám hỏi gì nhiều. Lúc Đức Lợi không nói nhiều về chuyện này, chỉ uống rượu dùng bữa nói vài câu mắng Nam Tần, thái độ với An Chi Phủ cũng mềm đi nhiều.

Sau một bữa cơm, An Chi Phủ nhìn sắc mặt, cảm thấy hẳn chuyện này rất đáng tin.

Quay về phủ liền gọi Đàm Thị đến nói rõ chuyện với nàng ta, bảo nàng lúc bàn với bà mới thì nói khéo chút. Đàm Thị nghe thấy chuyện có chuyển biến, cũng lấy làm vui mừng. Đến gần giờ cơm tối, có người hầu vào báo, nói là Tổng tướng quân Tông Trạch Thanh đến thăm. An Chi Phủ vô cùng chấn động, đích thân đi đón.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hơn một tháng không gặp, Tông Trạch Thanh có vẻ đen hơn, nhưng vẫn cứ đáng đáp như trước, mỗi khi cười là khuôn mặt trẻ con ấy trông rất hiền từ. An Chi Phủ khách sáo một hồi, giữ hân ta lại dùng bữa tối. Tông Trạch Thanh cũng không khách khí liền nhận lời. Còn nói hẳn đúng lúc đến đưa thiệp cho An gia, cùng dùng bữa cùng hân huyện cũng rất tốt.

Bữa tối được dọn ở đại sảnh.

An Chi Phủ nhiều lòng dạ, nghĩ bụng Tông Trạch Thanh dễ lời kéo, nếu có thể chọn trúng con gái nhà ông ta thì tốt. Thế là mang theo hy vọng, gọi cả nhà đến cùng ăn cơm. An Nhượng Hi và An Nhượng Lan được sắp ngồi cạnh Tông Trạch Thanh. Tông Trạch Thanh vẻ như không thấy gì, chỉ hơn hờ bảo mấy ngày qua hẳn vô cùng bận rộn, vừa tuần tra đóng quân nơi biên ải lại vừa phải thao luyện binh mã. An Chi Phủ nhân cơ hội hỏi tình hình phòng ngự biên ải thế nào rồi, có phải muốn khai chiến thật không?

“An lão gia cứ yên tâm đi, trước mắt chuyện này không sao, nhưng có đánh thật hay không thì cũng khó nói lắm. Nếu tiền tuyến khai chiến thì nhất định quận phủ nha môn sẽ dấn cáo thị. Huống hồ tiền tuyến cách thành Trung Lan cũng xa, không đánh vào thành đâu. Nếu như đánh thật, nha môn cũng sẽ có cáo thị.”

Mặt An Chi Phủ giật giật, nói thế thì có khác gì không nói đâu?

Tông Trạch Thanh lại bảo: “Có phải An lão gia có nghe được gì về chuyện Nam Tần cách sông chửi rủa khiêu khích Đại Tiêu ta rồi không? An lão gia yên tâm, chẳng qua là chút thủ đoạn miệng lưỡi thôi, chúng ta không sợ. Long tướng quân nói rồi, phải đáp lại mới phải lễ. Thế nên lần này ta đến, chính là muốn đưa thiệp cho An lão gia đây. Ba ngày nữa, vào mừng một tháng mười, đội quân Long gia chúng ta sẽ có cuộc luyện binh so tài và lễ tế chúng ở ngoại thành phía Đông. Thái thú đại nhân đã cho người dựng giáo trường ở đó rồi, mời các quan viên và bách tính đến xem. Tướng quân nói, chúng ta không mắng làm gì, như vậy mất thân phận quá, chúng ta chỉ là bày binh luyện trận so chút đao pháp, nhân tiện làm lễ tế chúng trước khi khai trận. Đây cũng là thái độ của chúng ta, để cho Nam Tần nhìn xem, và cũng để dân chúng quận Bình Nam xem sao. Chúng ta không sợ Nam Tần, muốn đánh thì cứ việc.”

Tông Trạch Thanh nói xong liền ngừng đầu uống hết ly rượu, trông thật hào hùng.

An Chi Phủ vội nói vài câu nịnh nọt. An Nhượng Hi không nhịn được hỏi: “Ngày hôm đó, Long tướng quân cũng sẽ đến sao?”

Tông Trạch Thanh cười nói: “Đương nhiên rồi. Chuyện như thế, dĩ nhiên Long tướng quân phải có mặt. Đó là cho Nam Tần nhìn xem quân uy oai phong

của Đại Tiêu ta, có lẽ các vị cũng chưa bao giờ xem lễ thờ chúng, nên không thể bỏ qua cơ hội như thế này được. Cầm thiệp là có thể có được vị trí gần giáo trường nhất để xem. Ta đây ăn vài bữa cơm của An lão gia, đưa thiệp coi như là báo đáp, ông phải biết rằng, dân chúng bình thường chỉ có thể đứng xa xa ở ngoài mà xem thôi. An lão gia có thể dẫn theo một nhà đến trên khán đài, như thế cũng kiếm được ít tiền diện. An lão gia chớ phụ tâm ý của ta, phải đưa cả nhà đến đây nhé. Nhất định phải nhanh chân đến xem đấy.”

Vừa nói vừa quét mắt nhìn mọi người ở An gia, khi nói xong câu cuối, đúng lúc ánh mắt rơi xuống người An Nhược Thần.

An Nhục Thần lắng nghe lời của Tông Trạch Thanh, trực giác mách bảo rằng Tông Trạch Thanh đến đây có liên quan về chuyện Long tướng quân dẫn dò lúc trước. Long tướng quân nói sẽ tìm cơ hội gặp mặt với nàng, báo kế hoạch rời nhà cho nàng, nàng đợi gần một tháng rồi, tuy có nóng lòng nhưng cũng tin tướng quân sẽ không nuốt lời. Bây giờ nghe thấy cơ hội đã đến, trong lòng khắp khỏi mừng thầm, mừng một tháng mười, nàng sẽ không bỏ qua.

Thi đầu luyện binh và lễ thề chúng sẽ là chuyện lớn của quân Bình Nam, không chỉ có trên dưới quân đội phát động, mà thái thú Diêu Côn cũng giao trách nhiệm cho các nha môn lo liệu phối hợp. Chuyện này ngoài thị uy ra, Diêu Côn cũng cho là miếng mồi béo bở để lũng bắt gian tế, nếu trong thành thật sự có trình thám của Nam Tần ẩn núp, vậy chắc chắn bọn chúng sẽ lẫn vào trong bách tính đến dò hỏi quân tình. Nên phải sắp xếp người đề phòng nghiêm ngặt, chẳng những rào lại dân chúng bình thường mà còn phải kiểm tra cẩn thận, người cảm thiep lên khản đai cũng phải được ghi chép lại rõ ràng.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, khắp thành đều bận bịu chuyện này. Đến lúc chập tối, một người đàn ông cao gầy mặc trang phục nha môn đi đến con hẻm phía sau phủ nha, lúc lướt qua bên cạnh một người đàn ông khác, trong tay đã có thêm một tờ giấy. Hắn ta tính bỏ đi về nhà, lấy giấy ra xem kỹ, xem xong rồi liền đưa nó đến trước nền đốt đi.

Đền Kim Tử quán ở thành tây, đó là một quán nhỏ hạng phổ thông, có hai tiểu nhị, ông chủ họ Tạ, tên Tạ Kim.

Người Tạ Kim to lớn, từng tập võ hai năm, ý vào chút hiểu biết này mà không ít lần ức hiếp hàng xóm. Bất nạt kẻ yếu, thấy lợi hám tiền, danh tiếng không tốt.

Ngày hôm ấy, Tạ Kim đi ra sau viện quán rượu nhà mình, chợt thấy trên đất rơi mấy đồng tiền, gã cúi người nhặt lấy, khi ngẩng đầu lên thì thấy cửa sân sau mở toang, bên cửa lại có mấy mẩu bạc vụn. Gã nhìn trái nhìn phải, không có ai, cũng không biết là túi tiền của ai bị nứt mà rơi ra những thứ này. Tạ Kim mừng thầm trong lòng, chạy ra cạnh cửa nhặt lấy. Khi ngẩng đầu lên lần nữa, bên ngoài cửa sau lại có một thỏi bạc.

Tạ Kim quá đổi vui sướng, sải bước dài đi ra, đến khi cúi người định nhặt lấy thì lại nghi ngờ, đương lúc do dự thì chợt nghe thấy giọng đàn ông vang lên ở sau lưng gã: “Đừng quay đầu lại, nếu không khó mà giữ được mạng.”

Tạ Kim hoảng hốt, người cứng đờ ra, đáp: “Được, được.” Nhưng rồi lại bất ngờ xoay người lại định ra tay. Nhưng người còn chưa kịp xoay lại, không thấy gì mà chỉ thấy hoa mắt, một luồng sức mạnh đập xuống mắt gã, một tiếng “bốp” nặng nề vang lên, mặt vừa đau vừa rát. Tạ Kim bị vỗ phải quay lưng lại, lưng còng xuống, cánh tay đau nhói, gã hét một tiếng “”” thảm thiết, cánh tay bị tóm lấy giẫm trên mặt đất. Mặt bị đè, suýt nữa gãy sống mũi, đau đến mức gã muốn khóc thét lên. Chỉ có điều còn chưa kịp khóc thì một thanh đoản kiếm đã cắm ngay xuống bên cạnh mặt gã.

Tạ Kim sợ hãi không dám kêu lên. Trong lòng già biết, mình không phải là đối thủ của người sau lưng, “Đại hiệp, xin đại hiệp tha mạng.” Giọng Tạ Kim run run, thiếu chút nữa là tè ra quần.

“Lời ta nói, người có nghe rõ không?”

“Nghe rõ rồi nghe rõ rồi.” Tạ Kim không gạt đầu được, chỉ đành đáp liên thanh.

“Ta nói cái gì?”

“Đừng quay đầu lại, nếu không khó mà giữ được mang.”

“Được lắm, xem ra tai còn chưa điếc. Vậy lời tiếp theo đây của ta, ngươi cũng phải cẩn thận nghe cho kỹ.”

“Vâng, vâng.”

Nhưng người đằng sau lại chẳng vội nói chuyện, hẩn đặt túi tiền xuống, để bên cạnh thanh toán kiểm, rồi mở ra cho Tạ Kim nhìn thấy số bạc bên trong. “Cái này mười hai lượng bạc, cho người.”

Ta Kim nuốt nước bọt cái ực, không dám nói muốn mà cũng chẳng dám nói không muốn.

Bàn chân trên lưng lại dùng thêm lực, Ta Kim kêu đau á ối, vội nói: “Đa tạ đại hiệp.”

“Ngày mùng một tháng mười tại đại hội thể chúng ở ngoại ô thành đông, người đến tham gia rồi tìm một người truyền lời lại, như vậy là được. Rất đơn giản đúng không?”

“Đúng thế.” Ta Kim nuốt nước bọt cái nữa, không dám không đáp.

“Sau khi chuyển thành, người đến khu rừng nhỏ ngoài giáo trường lấy thêm hai mươi lượng bạc nữa, đó là phần thưởng cho người làm được việc.”

Truyền câu gì mà lại trị giá nhiều lương bạc như thế? Ta Kim khê cắn răng, “Vâng, ngài muốn tìm người nào? Truyền lời gì?”

“Đến lúc đó sẽ nói cho người biết.”

Tạ Kim đảo mắt: “Thực sự chỉ là, chỉ là truyền lời thôi sao?”

“Đúng thế.”

“Truyền lời xong, là coi như hoàn thành? Có thể có hai mươi lượng bạc nữa?”

“Đúng thế.”

Tạ Kim thăm do dự, nghe qua thật đơn giản, dễ dàng có ba mươi hai lượng bạc, quá sức động lòng, nhưng chuyện kỳ lạ quá, gã không phải là kẻ ngu. Đúng lúc do dự thì dưới chân người đàn ông sau lưng lại dùng thêm sức, nghiêng người cầm lấy chuỗi thanh đoản kiếm, nói: “Chuyện này người đã biết, nếu không làm thì chỉ có thể chết. Nếu có nửa tin tức bị lộ thì cũng phải chết.”

Tạ Kim đau đến mức mặt mũi vặn xoắn lại, cảm giác như xương sống sắp bị đập gãy, mà lưỡi kiếm kề ngay bên mặt, ánh sáng trên kiếm đập vào mắt đau nhức nhối, làm sao gã có thể không đồng ý đây?

Tạ Kim đáp vâng vâng liên tiếp, nhất thời áp lực trên lưng nhẹ đi, đoản kiếm cạnh mặt cũng bị rút lên, một bọc quần áo được ném xuống ngay trước mắt gã. Người phía sau nói: “Đến hôm đại hội thể chúng đó, người mặc bộ xiêm áo này lên vào hội trường ngoại ô thành đông, rồi ta sẽ liên lạc với người.”

Tạ Kim nom nớp lo sợ thừa một tiếng, đợi một lúc lâu, sau lưng không còn ai dặn dò nữa, cũng không nghe thấy tiếng vọng, Tạ Kim lưỡng lự cả buổi rồi âm thầm ngoái đầu lại, nhưng sau lưng đã trống trơn không một bóng người. Tạ Kim mềm oặt ngã ra đất. Nếu không phải lượng bạc và đồng yên áo đang nằm ngay trước mắt, e là gã sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Chỉ trong chớp mắt, đầu tháng mười đã đến.

An Chi Phù dẫn theo đám thiếp và nhi nữ đến hội trường ngoại ô thành đông. Cờ xí dọc đường mọc lên như rừng, vệ binh oai phong, đây là lần đầu tiên người An gia thấy tình cảnh này, bất giác có chút hưng phấn. Nhất là An Nhượng Thần, cứ nghĩ đến hôm nay có thể biết được kế hoạch sắp xếp rồi nhà là tìm lại đập như trống châu, kích động đến mức mặt nóng lên. Đến chỗ giáo trường, khắp nơi toàn là đầu người, An Nhượng Thần đi theo sát di nương và cha qua cửa, đi vào bên trong. Ai ngờ trên đường đi lại bất ngờ gặp được Tiền Bồi.

An Nhượng Thần thấy Tiền Bồi thì vô cùng chán ghét, nằng nড়া mắt sang chỗ khác, lại thấy cha và nhị di nương từ xa chạy đến cạnh Tiền Bồi cười híp mắt nịnh nọt. Theo bản năng An Nhượng Thần nhìn sang Tiền Bồi, thấy trên mặt lão ta cũng có ý cười vô cùng sâu xa. Dường như có gì đó khác với lúc trước, nhưng lại không nói rõ là khác chỗ nào. An Nhượng Thần nghi ngờ, nhưng rồi lại nghĩ, dù sao nằng cũng phải đi, những kẻ này có cấu kết thủ đoạn xấu xa gì thì cũng không liên quan đến nằng.

Cách sau lưng An Nhượng Thần không xa, Tạ Kim nom nớp lo sợ cầm thiếp đi vào hội trường. Dân chúng bình thường đều bị ngăn cách bên ngoài giáo trường, có thể đi vào bên trong đều là những kẻ không giàu thì sang hoặc có quan hệ. Tạ Kim tự nhận mình chỉ là một bách tính tầm thường, cảm tâm thiếp này mà phồng cả tay, xiêm áo trên người rất vừa, thể là gã cũng vô cùng kinh hãi, lúc đối phương làm xiêm y thì đã biết được số đo của gã rồi ư? Mang theo tâm tư này, trên mặt Tạ Kim đầy nét chột dạ căng thẳng, khiến binh sĩ kiểm tra thiếp thật giả phải nhìn gã thêm mấy lần.

Tạ Kim đồ mồ hôi lạnh đầy người, nhưng chỉ kinh chứ chẳng nguy hiểm, cứ thế đi vào bên trong hội trường.

Lúc người thân bí kia giao thiếp cho gã, dặn dò gã để ý đến một vị cô nương ở trong lều dự lễ số ba phía khu đông. Cô nương đó tên là An Nhượng Thần, chính là người không có mẹ bên cạnh mà chỉ có một bà vú già đi theo hầu hạ ấy. Nhiệm vụ của gã chính là phải nói với An Nhượng Thần một câu: “Gần đây cô nương có nhiều tai vạ bất ngờ, cẩn thận tính mạng.”

Nói xong lời này là coi như gã đã làm xong việc, đến phía tây trong rừng tìm một người đàn ông, giao thiếp lại cho hắn ta rồi lặp lại lời truyền lần nữa, người đàn ông kia sẽ cho gã hai mươi lượng bạc.

Tạ Kim đi vào khu đông bên trong hội trường, tìm một vị trí ở khán đài nơi khu đông, gã quan sát bốn phía, nhanh chóng thấy được lều dự lễ số ba. Trên lều dự lễ chỉ có cóóc trưởng, bốn bề mở rộng, đảm bảo tầm mắt của người bên trong không bị ngăn trở. Điều này cũng khiến Tạ Kim dễ dàng xem xét. Gã lại gần trưởng cẩn thận nhìn, thấy được cô nương mà người thân bí kia nói. Quả thật bên cạnh nằng ta không có mẹ, phía sau là một bà từ già theo hầu.

An Nhượng Thần luôn để ý đến động tĩnh bốn phía, nghĩ xem tướng quân đang ở đâu, nằng phải làm sao để gặp mắt hắn mà không bị người ngoài phát hiện. Đột nhiên đuôi mắt phát hiện ra hình như có người đang nhìn nằng chăm chăm, nằng bèn quay đầu lại, thấy đối phương là một hán tử cường tráng cao lớn. Khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, gã hán tử kia nhanh chóng quay đầu đi, giả vờ nhìn sang nơi khác.

An Nhượng Thần thăm cau mày, nằng cúi đầu rũ mắt, thối chén trà để uống, đuôi mắt lại nhìn xem phương hướng của hán tử kia. Chỉ thấy gã nọ lại quay đầu lên lên quan sát nằng. An Nhượng Thần thần nhiên đặt chén trà xuống, nếm cười nghe tứ muội An Nhượng Phương nói chuyện. Lơ đãng lại trông thấy nhị muội An Nhượng Hi nhìn tứ muội, hình như trong mắt có chút gì đó mềm mại. Đồng tình? Thương hại? An Nhượng Thần không rõ. Khi An Nhượng Hi chạm phải ánh mắt của An Nhượng Thần thì vội vàng quay đầu sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra, cùng mẹ mình Đàm Thị ca ngợi cuộc tranh tài luyện binh này.

Hôm nay đúng là gặp quý, một người hai người ai cũng kỳ lạ.

An Nhực Thần lại nhìn gã hán tử ở ngoài lều, gã đã tìm được chỗ ngồi xuống rồi, vị trí đó cách lều của nàng không xa cũng không gần, chính là có thể thấy rõ hướng của nàng. Hán tử ngồi trong đám người, tỏ ra căng thẳng gò bó.

Chắc chắn đây không phải là thủ hạ của Long tướng quân rồi, An Nhực Thần nghĩ như vậy, Nhưng hán ta là ai? Sao lại theo dõi nàng?

An Nhực Thần lặng lẽ nhìn người kia thêm mấy lần, thấy mình không hề quen gã ta.

Không lâu sau, đại hội liền bắt đầu. Chúng binh sĩ phân tổ xếp hàng, ngay ngắn chỉnh tề lần lượt đi vào trong hội trường. Kỳ binh đi đầu, kỵ binh theo sau, xa binh đi giữa, bộ binh xếp cuối. Từng tổ người cầm cờ xếp hàng, thật là oai phong. Tất cả mọi người đều bị trận thức trước mắt thu hút, khi binh đội phát ra khẩu hiệu đầy uy vũ, đám người vây xem liền nhiệt liệt vỗ tay và hoan hô đáp lại.

Ánh mắt An Nhực Thần dán vào trong sân, nhưng khóe mắt vẫn để ý đến gã nọ. Tên đàn ông kia luôn nhìn nàng một cái, điều này làm nàng căng thẳng hơn. Nàng bèn lục lại trí nhớ trong đầu, chợt nghĩ đến hôm đó thấy bóng lưng quân áo của Tạ tiên sinh, hình như chính là mặc bộ xiêm y màu xanh đen này. Nhất thời An Nhực Thần cũng ngơ ngẩn lại.

Lúc này trong sân đã đứng đầy binh tướng. Đột nhiên kỳ binh quát to một tiếng, cờ lớn vẫy động. Cờ vừa vẫy, binh tướng toàn sân đều bắt đầu nhúc nhích, từng động tác đều nhịp phát ra tiếng vang to lớn, đám người vây xem lại hoan hô một tràng, ngay sau đó mấy tướng sĩ mặc khôi giáp cưỡi ngựa chiến chạy vào hội trường, phong thái hiên ngang, uy phong lẫm liệt. Vị tướng quân tuần lang cao lớn cưỡi tuần mã màu đen dẫn đầu là để nhận ra nhất, chính là Long Đại.

Đám người xung quanh vỗ tay hoan hô, binh tướng trong sân kính cẩn ngay ngắn đứng nghiêm, không hề bị ảnh hưởng chút nào. Sau khi mấy đại tướng kia vào sân liền phân loại các doanh đội tiền trận. Long Đại thả chậm tốc độ, cưỡi ngựa đi từ đầu hàng đến cuối hàng, chạy qua chỗ nào thì kỳ binh vẫy cờ chỗ ấy, binh sĩ sau lưng giờ kiểm bước lên cùng hét lớn, huấn luyện nghiêm chỉnh khí thế hùng tráng. Bách tính xung quanh tự động im lặng, nín thở chờ xem.

Rất nhiều cô nương đỏ mặt choáng váng hai mắt sáng lên dõi theo Long đại tướng quân, An Nhực Thần không để ý rằng, vì ngay lúc này mọi người đều dồn sự chú ý vào dưới sân, có một người âm thầm đi đến cạnh nàng, ném một cục giấy lên đầu gối nàng. Cục giấy đập xuống tay, dọa nàng giật mình.

Nàng nhanh chóng nắm chặt cục giấy trong tay, quay đầu tìm kiếm bóng người đã ném nó, nhưng chỉ thấy một bóng lưng mặc quân phục đi vào trong đám người. An Nhực Thần ngó nhìn xung quanh, không quá khả nghi, nàng làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhìn kỹ không thấy ai ở quanh mình để ý đến nàng, gã đàn ông xiêm áo xanh đen cũng nhìn chằm chằm trong sân, nàng vội vàng mở cục giấy ra, cúi đầu đọc.

“Sau lễ thề chúng, đợi ở rừng cây phía tây, tướng quân có chuyện dặn dò.”

An Nhực Thần đọc xong liền ngẩng đầu lên, điềm nhiên như không âm thầm vò tờ giấy lại, bỏ nó vào trong túi. Tim nàng đập rất nhanh, theo bản năng lại nhìn tên đàn ông mặc xiêm áo xanh đen kia lần nữa, gã vẫn còn đang dán mắt tập trung nhìn giáo trường, hình như khá kích động.

Trên giáo trường, Long Đại đã lên điểm tướng đài, lĩnh đánh trống đánh dài cổ vũ, binh tướng trong sân biến đổi trận hình. Tất cả mọi người đều không xê dịch mắt xem, An Nhực Thần lại đưa mắt nhìn về phía tây, đúng là bên kia có một khu rừng khá lớn, lúc trước ngồi xe ngựa từng vòng qua bên đó. Nhìn từ phía này, hình như ở rừng cây không xa phía trước cũng có cờ xí tung bay, không biết là sẽ có vệ binh canh phòng ở đó hay không. An Nhực Thần lại nghĩ theo chiều hướng khác, nếu tướng quân đã hẹn gặp mặt nàng ở chỗ đó thì nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng, không cần phải lo lắng.

Lúc này một tiếng ra hiệu kéo dài vang khắp chân trời, binh tướng trong sân nghiêm túc đứng thẳng, tất cả mọi người bất giác im lặng đứng yên. An Nhực Thần nhìn lướt qua sân, Long Đại oai phong đứng trên đài, hai mắt sáng quét nhìn chúng binh tướng, dường như không hề biết bên ngoài sân đã xảy ra chuyện gì. Lại nhìn gã mặc xiêm áo xanh đen kia lần nữa, gã cũng theo mọi người nhìn xuống sân, không rảnh để ý. An Nhực Thần nhú mày, cẩn thận quan sát xung quanh.

Một tướng quân trong sân hét lớn, dường như lễ thề chúng bắt đầu. An Nhực Thần nhận thấy có đôi mắt ở trong đám người đang rình rập, nhưng khi quay mặt lại thì không thấy gì khác thường. An Nhực Phương trong lều đứng lên, vóc dáng cô bé nhỏ, bị An Vinh Quý che tầm mắt, không thấy được phía trước. An Chi Phủ thấp giọng nhắc cô bé một câu, An Nhực Hi liền kéo An Nhực Phương về phía bên mình. An Nhực Phương thấy rõ trong sân rồi thì ngoan ngoãn ngồi yên.

Tim An Nhực Thần đập như trống bỏi, cứ luôn thấy có gì đó sai sai, nhưng có lẽ cũng do nàng quá đa nghi.

“Kẻ tiết lộ chuyện quân...” Đây là giọng của Long Đại, cũng không biết hán làm thế nào, câu chữ cuối cùng kéo dài, vang động toàn sân.

“Chém!” Binh tướng toàn sân lớn tiếng đáp lại, khiến chấn thương đao chân đạp xuống đất, uy danh rung tận trời.

An Nhực Thần lại nhìn ra sân, cảnh tượng sôi trào này cũng khiến máu nàng nóng lên.

“Kẻ không đánh mà hàng địch...”

“Chém!”

“Kẻ tư thông với kẻ địch...”

“Chém!”

“Kẻ phản bội chủ tướng...”

“Chém!”

“Người làm trái cờ lệnh...”

“Đại đội chém!”

Một câu nói ra từng câu đáp lại, vang khắp chân trời. An Nhựt Thần nhìn một hồi lâu, chợt giật mình phát hiện mình lại nhìn chăm chăm vào Long Đại. Đây không phải là lúc để thất thần. Sau lễ thề chúng, gặp nhau trong rừng. Có lẽ nàng sẽ có cách rời khỏi nơi này, ấy mà nàng lại xem náo nhiệt đến mức ngăn người.

An Nhựt Thần bình ổn lại tâm trạng, lại nhìn xung quanh lần nữa, xác nhận người nhà chỉ đang mãi nhìn trong sân, thế là lặng lẽ đứng dậy. Đợi khi ra ngoài lều lại ngoái đầu nhìn, mọi người ai ai cũng đang dồn lực xuống sân, thế là nâng thờ phào nhẹ nhõm, bước nhanh hơn rời đi.

An Nhựt Thần đi đến rừng cây phía tây, vừa đi vừa suy nghĩ xem nếu bị người chặn lại thì nên đáp giải thích thế nào. Nhưng đã đi được một đoạn nhưng không có ai cản nàng, binh sĩ đứng thẳng ở đằng xa cũng đang ngó chừng trong sân, không để ý đến An Nhựt Thần. An Nhựt Thần càng đi vào rừng cây, cách hội trường càng xa, dần dần rời khỏi phạm vi canh phòng.

Biết đâu chuyện này dễ dàng hơn so với nàng tưởng tượng. An Nhựt Thần nghĩ vậy. Bên tai nghe thấy tiếng vang ở giáo trường đã thay đổi, lễ thề chúng đã kết thúc rồi. Tiếp theo là tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng hò hét hô hào, có lẽ cuộc so tài luyện binh đã bắt đầu rồi. Nói thế là, tướng quân cũng sắp rời sân đến gặp nàng rồi. Bước chân An Nhựt Thần bất giác nhẹ đi.

Cách rừng cây càng lúc càng gần, lúc đến ngã rẽ, An Nhựt Thần ngoái đầu lại nhìn ra sau, vừa nhìn một cái lại giật mình. Gã đàn ông mặc xiêm áo xanh đen lại đi theo nàng, thấy nàng quay đầu lại thì dường như muốn tránh đi, dừng bước nhìn sang chỗ khác, nhưng chỉ dừng một lúc, rồi sau đó như hạ quyết tâm, bước nhanh đi về phía nàng.

An Nhựt Thần kinh hãi, xoay người vội vã bước đi. Trong đầu có ý nghĩ gì đó tuôn ra, nhưng cũng không rõ ràng.

Là hấn? Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

An Nhựt Thần vừa đi, Tạ Kim liền đuổi theo.

Trước đó Tạ Kim một mực theo dõi An Nhựt Thần, âm thầm đau khổ phải làm thế nào mới có thể nói chuyện được với nàng ta giữa một rừng người thế này. Ở đây đâu đâu cũng toàn binh sĩ nha sai, gã lại không muốn gây ra phiền phức gì. Còn chưa kịp nghĩ ra cách truyền lời thì chúng binh tướng đã xếp hàng xông ra, cảnh tượng này quá mức hùng vĩ, sự chú ý của gã bị chuyển dời, đến khi sự tình thì phát hiện đã không còn bóng dáng An Nhựt Thần ở trong lều. Điều này khiến gã sợ hết hồn, gã vội chạy ra ngoài, từ đằng xa thấy An Nhựt Thần đang đi về phía tây. Trực giác mách bảo gã đây chính là cơ hội để nói chuyện riêng với nàng ta, thế là đánh bắm theo. Trong đầu nghĩ xem liệu có đi lên chặn nàng ta nói xong câu kia rồi nhanh chóng đi lấy bạc không, nhưng lại sợ An Nhựt Thần gào thét khiến quan binh ập đến.

Ngay khi còn do dự thì thấy An Nhựt Thần quay đầu nhìn lại, gã sợ hãi co rúm người lại, rồi sau đó gã hạ quyết tâm, chỉ là một câu nói thôi mà, lại chẳng làm gì hết, cho dù quan binh nha sai thì cũng không thể làm gì được hấn.

Nhưng An Nhựt Thần lại muốn chạy trốn, Tạ Kim như thấy bạc của gã cũng chạy mất, thế là vội vã gấp rút đuổi theo.

An Nhựt Thần càng đi càng nhanh, sau đó biến thành chạy.

“An cô nương!” Tạ Kim hô lên.

Hấn biết họ của nàng, trong lòng An Nhựt Thần càng hoảng hốt. Nàng một thân một mình, không dám dây dưa với gã. Cẩn rằng chạy gấp, chạy càng lúc càng nhanh.

“Cẩn thận tính mạng của cô.” Tạ Kim chạy đuổi theo, vừa chạy vừa hét, có mấy phần đe dọa.

An Nhựt Thần hoảng hốt chạy trong rừng, chui vào một bụi cây thấp bé.

“Đứng lại!” Tạ Kim hét lớn đuổi theo chạy vào, chợt thấy một cành cây bắt ngờ đâm vào mặt gã. Gã bắt ngờ không kịp đề phòng, hét một tiếng á ối rồi che mắt nôi thụt xuống.

An Nhực Thần nhân cơ hội đề một nhánh cây bụi xuống thấp, nhánh cây bật ra, nàng nghe thấy gã nọ kêu rên thảm thiết, hình như là đập trúng vào mắt gã rồi. An Nhực Thần cũng không dừng tay, cúi thấp người chui vào bụi cây bên cạnh, sau khi chạy ra rẽ ngoặt thì tiếp tục chạy, đổi phương hướng mượn địa thế để nấp, nhìn quanh một lượt rồi nhanh chóng lẩn vào một khóm cây, đứng sau đại thụ che đi bóng mình.

Tạ Kim chửi thề, đứng dậy, dùng sức chớp mắt, đang định đuổi theo thì đột nhiên có một bàn tay bịt lấy miệng gã từ phía sau, một lưỡi kiếm sắc bén đâm sau hông gã, giọng nói xa lạ vang lên: “Cầm lên tiếng, nếu không sẽ giết ngươi.”

An Nhực Thần nín thở trốn, không dám thở mạnh. Nàng không nghe thấy tiếng bước chân đuổi đến, cũng không nghe thấy tiếng hét của người kia, xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm người ta sợ.

Rắc rắc.

Một nhánh cây ở cách chỗ nàng ẩn thân không xa bị người giẫm gãy.

Tiếng động kia như giẫm vào lòng An Nhực Thần, nàng sợ hãi run lên.

Xào xạc...

Đó là tiếng đập lá rụng. Có người đang lại gần nàng.

An Nhực Thần che miệng, rất sợ mình phát ra động tĩnh dẫn người đến.

Chỉ một lát sau, có người đi đến trước bụi cây nàng đang nấp, hình như đang lăm lét nhìn trái nhìn phải, đi ra ngoài rồi lại quay vào, đi vòng vòng tìm kiếm. An Nhực Thần thấy được quần và giày của người kia, nhưng lại không thấy rõ vật áo xiêm y, chắc hẳn ta mặc trang phục ngắn, không phải là gã đàn ông vừa nãy đuổi theo nàng.

“Cô nương, đã không sao rồi, đi ra đi.”

Chất giọng hiền hòa, nhưng âm thanh lại đầy xa lạ.

An Nhực Thần không dám chắc chắn, nàng không cử động.

Người kia lại đi mấy bước nữa, cách xa bụi cây nàng đang nấp một khoảng, lại nói: “Ồ đây nguy hiểm, đi ra đi, tadin cô đi gặp tướng quân.”

An Nhực Thần do dự.

Người kia lại tiến lên phía trước, cách nàng càng lúc càng xa. An Nhực Thần vẫn không dám nhúc nhích, nhưng lại cảm thấy cứ trốn như vậy thì không phải cách hay. Nàng đưa tay định gạt cành lá bụi cây ra lên quan sát, thì chợt nghe thấy tiếng hét truy kích từ đằng xa. An Nhực Thần rụt tay về lại.

Rồi dần dần không nghe thấy tiếng hét nữa, nhưng hình như có càng nhiều người chạy vào rừng hơn. Có người quát lớn: “Lục soát cẩn thận, đề phòng hắn ta có đồng bọn đang trốn.”

Cái từ “hắn” này nghe có vẻ như đang nói gã đàn ông mặc xiêm y màu xanh đen đuổi theo nàng kia. An Nhực Thần không rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết mình có nên ra ngoài hay không. Trong lúc do dự thì dưới chân mất thăng bằng, đá phải hòn đá làm nó lún ra khỏi bụi cây, còn nàng suýt nữa ngã nhào ra đất, theo bản năng khuỵu khoảng hai tay để người đứng vững, nhưng lại đụng vào bụi cây, tiếng xào xạc vang lên. Nhũn nhũn thối hỏng rồi, có mấy người đã chạy vội đến, cầm thanh kiếm gạt bụi cây ra, hai binh lính bất ngờ xuất hiện trước mắt An Nhực Thần.

An Nhực Thần kêu to: “Quân gia cứu mạng, có đạo tặc muốn hại tôi.”

An Nhực Thần bị áp giải đến trước lều trưởng bên ngoài hội trường.

Nàng nói An phủ bọn họ cảm theo thiệp do Tông Trạch Thanh tướng quân tặng đến dự lễ, cơ thể nàng khó chịu, trên khán đài nhiều người khiến nàng khó thở, thế nên muốn về xe ngựa nghỉ ít muối*, cũng đến nơi ít người đi dạo loanh quanh chút, không ngờ lại đi lạc, đang định tìm người hỏi đường thì lại gặp phải đạo tặc muốn giết nàng. Mấy vị binh lính nghe thế bèn đi báo lại với Tông Trạch Thanh tướng quân, đợi đến khi quay về thì nói Tông tướng quân muốn gặp nàng. An Nhực Thần thở nhẹ một hơi, gặp được Tông Trạch Thanh là tốt rồi.

(*Người muối có thể giúp người tỉnh táo lại trong thời gian rất ngắn.)

Đến trước trưởng, vệ binh ở cửa vén màn lên, An Nhực Thần cất bước đi vào, lại thấy Long Đại ngồi trong trưởng.

“Xin ra mắt Long tướng quân.” An Nhực Thần lật đặt hành lễ.

“Lá gan cô lớn quá nhỉ, càng lúc càng gây động tĩnh ồn ào hơn.” Giọng Long Đại khá bình thản, không nghe rõ là vui hay giận.

An Nhực Thần sợ Long Đại trách tội, bèn vội vã cẩn thận nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra.

Long Đại nhũn mày, cầm lấy tờ giấy hẹn gặp mặt kia nhìn xem, rồi bảo vệ binh cho gọi Tạ Cương đến.

Tạ Cương nhanh chóng có mặt, đá văng Tông Trạch Thanh đang tò mò nhìn dáo dác trước trưởng rồi đi vào trong. Chỉ một lát sau liền đi ra.

Tông Trạch Thanh ôm lấy vai Tạ Cương hỏi: “Này người huynh đệ, tướng quân và An cô nương có chuyện gì thế?”

“Nếu liên quan đến người thì tướng quân sẽ nói cho người biết.”

“Dĩ nhiên là liên quan đến ta rồi.” Tông Trạch Thanh giận dữ nói: “Tướng quân dẫn ta làm thế này thế nọ, có thể không nói cho ta biết vì sao à.”

“Ừ.” Tạ Cương nghiêm túc gật đầu.

Tông Trạch Thanh đợi hần nói tiếp, cùng đi ra ngoài một đoạn, nhưng Tạ Cương không nói thêm câu nào nữa, chỉ mang cái vẻ mặt đầy đứng đắn rồi đi. Tông Trạch Thanh bị chọc tức vô mặt vài lần mới nhin không đập Tạ Cương mấy cú. Nghỉ một chút rồi đành quay về trước trưởng chờ hầu, đợi Long Đại can dặn.

Ở trong trưởng, Long Đại hỏi An Nhược Thần: “Cô thấy thế nào?”

Mỗi lần An Nhược Thần bị Long Đại hỏi như thế đều khá căng thẳng, có cảm giác như tướng quân đang cố ý kiểm tra nàng, “Nếu không phải là tướng quân hèn tôi gặp mặt, vậy thì nhất định có người biết tôi từng báo tin với tướng quân, nên mới dùng mảnh giấy giả kia để dụ xem tôi có bị mắc câu không. Người biết chuyện này, tôi chỉ biết được mỗi Tạ tiên sinh kia. Nếu như tôi mắc câu, một mình đi vào rừng thì có thể nhân lúc tôi đi lạc mà giết người diệt khẩu. Gã đàn ông đuổi giết tôi mặc xiêm áo xanh đen, nếu tôi nhớ không nhầm thì cái ngày Tạ tiên sinh bí mật gặp bà mỗi Từ đó, hình như cũng mặc đồ màu này.”

Nàng dừng lại, nhìn sắc mặt Long Đại lại nói tiếp: “Nhưng làm thế thì thật quá mạo hiểm, dù sao cũng là đại hội thể chúng, có trọng binh canh giữ, khắp nơi đều là binh tướng và nha sai, nếu có chút sơ sẩy thì chính là đi vào đường chết.”

“Đừng là đi vào đường chết thật, tên kia đã chết rồi.” Long Đại nói.

An Nhược Thần giật mình. Nàng nghe có tiếng rượt đuổi, biết là binh tướng vào rừng lục soát, nhưng không biết người kia đã chết.”

“Ta nhận được tin trước khi cô được đưa đến, vệ binh tuần tra ở cánh tây thấy có người khả nghi, liền vào rừng lục soát, không ngờ gặp phải phục kích. Bọn họ rượt theo hung thủ, đâm tên đó bị thương, hung thủ ôm vết thương chạy trốn, vệ binh lần theo vết máu bắt được, cuối cùng tìm thấy thi thể, tên kia đã uống thuốc độc tự vẫn rồi.”

“Tự vẫn?”

“Có lẽ biết sau khi bị bắt sẽ bị thẩm vấn nghiêm, mà hần lại tuyệt đối không thể khai ra bí mật, biết không trốn được, bèn dứt khoát uống thuốc độc tự vẫn.”

An Nhược Thần ngăn ra: “Tướng quân nghĩ vậy sao?”

“Đây đã từng là thủ đoạn của mật thám. Lúc nào bọn chúng cũng mang thuốc độc bên ngoài, vào khoảnh khắc cấp bách, để tránh lộ thân phận và tình báo thì sẽ tự vẫn.” Long Đại ngừng lại, nhìn sang An Nhược Thần, “An cô nương có vẻ khá nghi ngờ, An cô nương nghĩ thế nào?”

Lại đến nữa rồi. An Nhược Thần nuốt nước bọt cái ực, “Nếu hần ta không thể bị thẩm tra khai ra bí mật, như vậy chắc hần thân phận phải quan trọng, nhưng lại dùng thủ đoạn vô cùng nguy hiểm dễ xảy ra sai sót ở một nơi như thế này để làm hại tôi, thật sự là quá ầu rồi.”

Long Đại không tiếp lời ngay, An Nhược Thần không biết hần có thấy nàng nói đúng hay không.”

Một lát sau, Long Đại hỏi: “Cô nương cảm thấy hần ta có lựa chọn tốt hơn sao?”

An Nhược Thần nhắm mắt đáp: “Cho dù có lên vào nhà tôi hạ thủ thì cũng tốt hơn là ra tay ở nơi này, không đúng ư?”

“Lần trước đạo tặc làm loạn nhà cô đã khiến cha cô tăng cường phòng vệ, mà ta cũng phái thêm người âm thầm bảo vệ. Vào nhà cô ra tay, chưa chắc hần đã thực hiện được.”

“Nhưng dễ chạy trốn hơn mà. Dù nhà tôi có nhiều hộ vệ hay tướng quân phái nhiều người đến đi chẳng nữa, cũng tốt hơn nơi thiên binh vạn mã này. Hần ta như thế không phải là tự mình nhận lấy hậu quả, ép mình không thể không tự vẫn sao?”

Long Đại không trả lời. An Nhược Thần hơi thấp thỏm, không biết hần nghĩ như thế nào. Rồi lại nhớ hần đã giúp nàng sắp xếp kế hoạch trốn nhà, nhưng giờ xảy ra chuyện này nên không tiện hỏi lắm.

Im lặng một lúc như thế, bỗng Long Đại nói: “Vốn định sau cuộc so tài luyện binh sẽ để Tông tướng quân đến nhà cô uống ly trà để cô có thể tránh mọi người rồi khỏi nơi hỗn loạn, đến lúc đó cô sẽ có cơ hội gặp riêng ta. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Chúng ta nói ngắn gọn thôi, vào giờ thân* mười lăm tháng mười, sẽ có đoàn xe đưa lương thực xuất phát đến thành Thiệu bên cạnh từ cửa nam, quân sự đoàn xe là thuộc hạ cũ của ta, họ Tướng tên Tướng Trung. Ta sẽ dẫn dò hần sau. Với sự thông minh của cô, ắt hẳn hôm đó có thể chạy đến cửa thành nam. Lão Tướng sẽ bố thu xếp cho cô chỗ trên xe ngựa, ra vào các thành sẽ không bị kiểm tra. Huyện Tân thành Thiệu là quê của lão Tướng, nương tử và hài nhi của hần đều ở bên kia, cũng có mạng lưới ở đó, nói là bà con xa đến nhờ cậy, làm một bộ văn thư hộ tịch cũng không thành vấn đề, có sự sắp xếp của hần, muốn một cuộc sống cũng

không quá khó khăn. Nếu cô cần cù chịu khó thì có thể sống được.”

(*Khoảng từ 15 giờ đến 17 giờ.)

An Nhượng Thần vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ, đứng sững ra một lúc, hít sâu một hơi, hốc mắt đỏ lên, rồi quỳ xuống dập đầu kêu bạch bạch: “Dân nữ tạ ơn tướng quân, đại ân đại đức của tướng quân, nhất định dân nữ sẽ báo đáp.”

“Nếu cô thuận lợi ra đi, ta cũng không quá mong cơ hội gặp lại cô, cũng không cần báo đáp. Sau này cô sống qua ngày khỏe mạnh, sống như những gì cô đã hy vọng là đủ rồi. Như thế cũng không uổng công ta bố trí mọi thứ cho cô.”

Sống như những gì mình đã hy vọng...

An Nhượng Thần quỳ trên đất, suốt nửa nước mắt đã chảy ra. Cho đến bây giờ chưa từng có ai nói với nàng như thế, cuối cùng cũng có người chạm đến nỗi lòng của nàng. Chưa hề có ai từng quan tâm xem nàng muốn cuộc sống thế nào, ngay cả bà vú hiểu nàng rõ nhất cũng chỉ lau nước mắt bảo nàng ráng nhẫn nhịn. Không phải là nàng không thể nhẫn, chỉ là không biết phải nhẫn đến khi nào, xuyên suốt cả đời, khoét hết ý chí của nàng, để nàng như cái xác biết đi, thậm chí có thể bỏ mạng vô ích. Giống như một con rối, cuối cùng bị rút võ tan tành, không còn chút giá trị nào.

Nàng không muốn sống như vậy.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng An Nhượng Thần chỉ có thể nặn ra một câu: “Cảm tạ tướng quân!”

“Khoan cảm tạ ta đã. Nay gặp chuyện này, phải xem đã xảy ra chuyện gì trước đây, trước mười lăm tháng mười, nếu không có chuyện gì phát sinh thì cô mới có thể rời đi được, nếu không ta phải hạ lệnh giam giữ cô.”

“Vâng.” An Nhượng Thần đáp lại, lòng hơi thấp thỏm. Tạ tiên sinh chết rồi, như vậy nàng sẽ không gặp nguy hiểm nữa. Nhưng chuyện ngày hôm nay khá là kỳ lạ, chuyện liên quan đến nàng, nhưng nàng không thấy được chút đầu mối nào. Nàng có cảm giác hình như tướng quân có tính toán gì đó, nhưng lại không dám hỏi.

An Nhượng Thần khẽ cắn răng, nếu nàng có thể thuận lợi rời khỏi nơi này, thì những người khác có can hệ gì đến nàng. Không việc gì phải hỏi, đừng gây phiền toái cho mình.

“Cô hết cứu mạng, quân lính lục soát rừng, nhất định thái thú đại nhân sẽ nhận được tin, chắc hẳn sẽ vội cô đến hỏi chuyện.” Long Đại nói.

An Nhượng Thần vội bảo: “Hôm nay tôi không được thoải mái, trên khán đài nhiều người ồn ào nên tôi khó thở, muốn về xe ngựa nghỉ ít phút, nhân tiện hít thở không khí, rồi thế nào mà đi lạc đường, không may gặp phải kẻ xấu. May mà có quân gia đến cứu.”

Long Đại gật đầu, cô nương này đúng là lạnh lợi. Hẳn chưa nói chuyện mặt thắm với Diêu Côn, quan hệ trong thành này khá phức tạp, hẳn còn chưa tra ra được lai lịch của Tạ tiên sinh, nhưng từ các dấu vết manh mối, hẳn hẳn người này có mạng lưới rất rộng và thế lực mạnh, càng nhiều người biết thì khả năng bắt dây động rừng càng cao. Tạm thời hẳn chưa công khai.

Sau một phen dẫn dò An Nhượng Thần, Long Đại liền để Tông Trạch Thanh sai người đưa nàng về lều, cũng báo lại chuyện này với thái thú Diêu Côn.

Một lúc sau, Tạ Cương đến báo lại. Diêu Côn đã triệu vệ binh và An Nhượng Thần đến hỏi chuyện, Trương Tùng đi theo. Bên Tạ Cương đã sắp xếp trình thám thăm điều tra chuyện hôm nay.

“Cũng không biết gã đàn ông kêu An cô nương ra ngoài trước khi vệ binh phát hiện đó là người nơi nào. Vệ binh không lục soát được người khả nghi nào khác, nhưng An cô nương lại nói người đó không phải là gã mặc xiêm áo xanh đen kia. Theo như tình hình lúc ấy, hơn mười vệ binh và mấy nha sai đã vào trong rừng, nhưng không một ai thấy tung tích người kia. Vệ binh canh chừng vòng ngoài cũng không thấy kẻ khả nghi nào ra vào.” Tạ Cương nói: “Âm thanh xa gần nghe sẽ khác nhau, kêu gào từ xa thì phải dùng sức vận khí, còn lúc ở gần chỉ cần thấp giọng nói là được, An Nhượng Thần không nhận ra cũng hợp lý, nếu nói là trang phục khác nhau, đối phương biết An cô nương đang trốn, đoán được tâm mắt nàng ta bị chặn, cũng có khả năng vì để dụ nàng ra nên mới vén xiêm áo lên, để lộ quần trong như đang ăn mặc theo lối trang phục ngạn.”

Long Đại nhíu mày suy nghĩ.

Tạ Cương nói: “Lúc đó vệ binh đã bao vây cánh rừng, nếu thật sự có tông phạm, như vậy chắc chắn sẽ không để lọt dấu vết được, nhưng ngoài An cô nương ra, những người khác lại không phát hiện được gì, cho nên khả năng này rất thấp. Trừ khi người đó mọc cánh mà bay. Có lẽ từ đầu chỉ cuối chỉ có một người, hẳn vốn muốn dụ An cô nương đi ra, sau đó nghe thấy có người vào rừng, muốn giết người xông ra, nhưng khi bị thương thì cảm thấy tuyệt vọng, thế nên mới tự vẫn. Bất kể là gì, ta đều đã căn dặn bên dưới rồi, hôm nay tất cả mọi người nghe thấy chuyện ở rừng cây đều sẽ được tra xét cẩn thận, nếu thật sự có đồng bọn, nhất định sẽ để lại dấu vết.”

Không bao lâu sau, Trương Tùng cũng đến báo lại chuyện này với Long Đại.

Trương Tùng là trấn vệ tướng quân, chủ quản chuyện hộ quân phòng vệ thủ trại, làm việc cẩn thận. Hẳn bẩm báo chuyện này một cách rõ ràng có trước có sau, đã cẩn thận xem xét trong rừng rồi, thì thế cũng được kiểm nghiệm. Lúc thái thú Diêu Côn thẩm án thì hẳn có mặt bên cạnh, cũng hỏi kỹ An Nhượng Thần, nhưng tạm thời không tra ra được gì. Không ai biết thân phận của gã kia. An Nhượng Thần cũng không biết mục đích của hắn, tưởng là trộm nhân lúc lộn xộn muốn cướp tiền. Tuy nàng nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy có khi nào là tặc từ nỗi sắc tâm muốn giở trò đòi bại hay không. Lúc thái thú tra hỏi, An Chi Phủ ở bên cạnh nghe thăm vấn đã nổi đóa rồi, luôn miệng quát mắng con gái không hiểu chuyện lại dám tự ý rời lều, xấu hổ mất mặt, làm nhục gia môn. Mắng đến mức An Nhượng Thần trào nước mắt, khóc nức không thành tiếng.

Long Đại có thể hình dung ra cảnh tượng lúc đó, không hỏi nhiều về chuyện An Nhượng Thần nữa, trái lại hỏi thăm ý định của Điều Côn. Tường Tùng nói thái thủ đại nhân đã an bài kiểm tra lai lịch của người chết, vì không lục soát được thiệp trên người hắn, nên không biết hắn đã lên vào hội trường bằng cách nào. Điều Côn còn nghiêm lệnh sai chúng nha môn tuần tra khắp nơi trong hội trường một lượt, nhưng không phát hiện được gì khác lạ. Những người khác trong An gia cũng chưa gặp người kia bao giờ, đoán là đối phương thấy An đại tiểu thư đi lạc, nhất thời muốn ra tay. Người kia biết chút võ công, khi vệ binh xông vào rừng lũng bắt, hắn đã mượn địa thế âm thầm phóng phi tiêu, vệ binh đánh bọc đuôi theo giờ giáo đâm vào bụi cây và đâm trúng hắn, dọc đường người nọ chạy trốn, vệ binh men theo vết máu đuôi theo, phát hiện vết thương của người kia rất nặng, máu chảy đầy đất, có lẽ do biết chạy không bao xa nên mới uống thuốc tự vẫn.

“Điều Côn còn có sắp xếp gì khác không?” Long Đại hỏi.

“Thái thủ đại nhân sai người đem thi thể về phủ nha, để ngũ tác khám nghiệm tử thi, sai người điều tra thân phận. Còn những chuyện khác thì không nói nhiều.” Tường Tùng nói đến đây lại không phục: “Tướng quân, tên khả nghi này, đáng lý nên là quân đội chúng ta điều tra mới phải.”

Long Đại thờ ơ đáp: “Cũng không có bằng chứng cho thấy người này là mật thám, cứ để Điều Côn thăm dò đi. Để xem đến cuối hắn ta quyết định chuyện này thế nào.”

An Nhượng Thần về nhà, lại bị An Chi Phủ trách mắng một phen. Tiền Bồi nghe được tin ở hội trường, bèn theo một nhà An thị quay về An phủ, hỏi thăm An Nhượng Thần rất ân cần từ tốn, hỏi rõ nguyên do, lại khuyên An Chi Phủ chớ tức giận, nói đại cô nương đã bị dọa sợ rồi, cứ để nàng nghỉ ngơi.

Thái độ Tiền Bồi như vậy, người An gia vừa được trấn an mà cũng có ngạc nhiên nghi ngờ. Đợi sau khi lão về, An Chi Phủ liền quát ra lệnh An Nhượng Thần về phòng đóng cửa suy ngẫm. Đàm Thị phòng nhì lo lắng, vội hỏi An Chi Phủ đã xảy ra chuyện gì, sợ An Nhượng Thần vì thế mà bị mất danh tiết, Tiền Bồi chê rồi hừ cười. An Chi Phủ cũng sợ điều này, ông ta còn chưa lấy được hàng về, Tiền Bồi nói là không sao, nhưng một ngày còn chưa thấy được đồ thì ngày đó sẽ không cách nào yên tâm nổi.

An Chi Phủ trái lo phải nghĩ, bàn bạc với Đàm Thị, quyết định vẫn nên nhanh chóng định hôn sự của An Nhượng Phụng với Tiền Bồi, ván đã đóng thuyền mới có thể khiến Tiền Bồi vui vẻ được.

An Nhượng Thần quay về phòng, không để ý đến chuyện phiền não kỳ quặc ngày hôm nay nữa, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mười lăm tháng mười, nàng sẽ rời khỏi nhà, sống một cuộc sống hoàn toàn mới. Chỉ cần cố gắng nửa tháng, không gây rắc rối gì, cứ im im là được.

Nhưng trong đêm ấy, An Nhượng Hi bỗng nhiên đi đến, nổi giận đùng đùng, tức điên mắng An Nhượng Thần một hồi. Nói nàng không biết thận trọng, vì sao giữa chừng lại rời khỏi chỗ? Người muối cho tỉnh? Đúng là nực cười. Có phải là muốn đi gặp tướng quân, hay do không trèo cao nổi chỗ Long tướng quân nên muốn đi bám víu vào Tổng tướng quân không? Không ngờ lại rước phải kẻ háo sắc? Đồ không biết xấu hổ như thế, tự hủy hoại mình là đủ rồi, lại còn làm liên lụy đến người nhà, rước tai họa đến, nàng ta muốn gánh thế nào cho nổi đây hả!

An Nhượng Thần chẳng hiểu gì, nàng cứ nhìn An Nhượng Hi. Bình thường nếu nàng bị phạt, An Nhượng Hi có mừng có cười nhạo, nhưng tức giận như thế này thì là lần đầu tiên, nàng gây ra họa thì liên quan gì đến nàng ta?

“Nhìn cái gì?” An Nhượng Hi bị An Nhượng Thần nhìn đến mức mặt đỏ bừng, giẫm chân hét to, “Lần này Tiền lão gia không chê tỷ là may lắm rồi, nếu xảy ra điều gì không may... thì ta...” Nàng ta khế cắn răng: “Ta sẽ không bỏ qua cho tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

An Nhượng Thần cụp mắt, bất động thanh sắc, nàng không muốn gây chuyện với nhị muội, thứ nàng cần là yên ổn sống qua nửa tháng này. Nhưng phản ứng của nhị muội trông lạ quá, nếu xảy ra chuyện gì cơ? An Nhượng Thần có dự cảm bất an.

An Nhượng Hi thấy An Nhượng Thần ra vẻ khó hiểu thì càng giận hơn, nhưng có mấy lời lại không thể nói được, nàng ta giận đến mức đi qua đi lại, mắng qua loa vài câu rồi mới rời đi.

An Nhượng Hi đi rồi, bà vú và a hoàn bị An Nhượng Thần chặn ngoài cửa vội vã đi vào. Bà vú có lòng che chở An Nhượng Thần, nhưng cũng biết An Nhượng Thần không muốn gây sự, chẳng qua là thấy cô nương nhà mình tự xưng bị mắng nên lấy làm đau lòng.

Nhưng đi vào phòng rồi, câu đầu tiên An Nhượng Thần nói với bà lại là: “Ma ma, từ sau khi Từ bà mới chết, Tiền lão gia đòi Lý bà mới đến bàn chuyện hôn sự, liệu có chuyện gì đây?”

Bà vú ngẩn người: “Không phải quá rõ ràng rồi sao, mỗi lần bà Lý đến đều ở trong viện của Đàm Thị bàn chuyện.”

An Nhượng Thần suy nghĩ rồi lại hỏi: “Gần đây trong viện của các di nương, có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có gì to tát cả, vẫn giống bình thường.”

An Nhựt Thần không nói nữa. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi, nhưng nàng không biết.

Mấy ngày sau đó, An Nhựt Thần không bước chân ra khỏi nhà, nghiêm túc đóng cửa suy nghĩ, nhưng nàng lại để a hoàn và bà vú để ý đến động tĩnh trong viện Đàm Thị. A hoàn về báo lại, nói hôm nay nhị cô nương dẫn tứ cô nương đi ra ngoài du ngoạn, đêm đó An Nhựt Phụng cũng lên chạy đến thăm An Nhựt Thần, mang ít bánh ngọt đến cho An Nhựt Thần, nói là lúc nhị tỷ dẫn cô bé đi chơi đã mua cho mình.

An Nhựt Thần hỏi An Nhựt Hi có nói gì không, có từng dẫn cô bé đi gặp ai không.

Nhưng An Nhựt Phụng lắc đầu: “Chỉ là đi chơi rồi mua đồ ăn như bình thường thôi ạ, không đi gặp người nào hết.”

An Nhựt Phụng an ủi An Nhựt Thần: “Nghe nói nhị tỷ đã đến chỗ tỷ gây rối, đại tỷ cứ mặc kệ tỷ ấy đi. Cứ một hồi là tỷ ấy lại thích làm âm mưu, đừng để tỷ ấy thấy đại tỷ chiếm được lợi của tỷ ấy thì tỷ ấy sẽ đổi tốt thôi.”

An Nhựt Thần cười một tiếng, xoa đầu tứ muội. Ngay đến một tiểu cô nương mười hai tuổi cũng có thể nhìn ra tâm tư của nhị muội, đừng động đến lợi ích của nàng ta thì nàng ta sẽ không bạc đãi người, nên nếu tự dưng nàng ta chạy đến đây mắng chửi nàng, vậy nhất định là do thấy nàng suy nghĩ đã gây ra chuyện xấu gì rồi. Chẳng lẽ, nếu nàng thoái hôn, nhị muội sẽ thay nàng gả đi? Cha và nhị di nương đã bàn qua chuyện này rồi sao?

An Nhựt Thần cảnh giác.

Vậy còn tứ muội, vì sao đột nhiên nhị muội lại đối tốt với tứ muội vậy? Nhị muội ý vào việc Đàm Thị chấp chưởng việc nhà, từ trước đến nay vô cùng cao ngạo, thường hay chèn ép chúng tỷ muội, sao nay bỗng thân thiết với tứ muội vậy, vì sao?

“Đại tỷ à.” Đột nhiên An Nhựt Phụng nhỏ giọng nói: “Đại tỷ phải gả cho Tiền lão gia sao? Không thể không lấy chồng sao?”

An Nhựt Thần mỉm cười: “Nói gì ngốc thế, đã định hôn rồi, làm sao có thể không lấy chồng được?”

An Nhựt Phụng cắn môi, cúi đầu vờ ngón tay, rồi sau đó thấp giọng nói: “Muội cảm thấy, đại tỷ à...” Cô bé dừng một lúc, “Từ nhỏ đại tỷ đã không có mẹ, bọn muội còn có mẹ thương, nhưng đại tỷ không có, đại tỷ gả đi sẽ không ai thương, Tiền, Tiền lão gia đó lại rất đáng sợ.”

An Nhựt Thần không đáp. Nàng biết cái từ tứ muội nuốt về trong miệng đó là gì.

Đáng thương.

Cô bé muốn nói đại tỷ đáng thương.

Nhưng An Nhựt Thần không nghĩ vậy, nàng không đáng thương, cam tâm sống tạm mới gọi là đáng thương. Nàng ôm lấy bờ vai nhỏ của tứ muội, không biết phải giải thích với cô bé thế nào, mà cũng không dám giải thích. Nói nhiều lại dễ sinh nghi.

“Đại tỷ, muội, muội có dành dụm được ít tiền.” An Nhựt Phụng cúi thấp đầu nói nhỏ, “Tuy không nhiều lắm, nhưng mà, dầu gì cũng có thể chống đỡ được ít hôm. Nếu không, nếu không thì đại tỷ, tỷ trốn đi.”

An Nhựt Phụng nói xong mấy chữ cuối cùng, giọng run run không nghe rõ nữa. Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn An Nhựt Thần.

An Nhựt Thần khiếp sợ, không ngờ rằng tứ muội sẽ nói ra lời như thế. Ý nghĩ đầu tiên trong lòng chính là có phải tính toán của nàng bị người ta biết rồi không?

Nàng nhanh chóng định thần lại, ôm lấy An Nhựt Phụng mà nói: “Muội muội ngốc, đừng nghĩ như vậy chứ, không thể có suy nghĩ như vậy được. Trời đất bao la, ở nhà mới tốt, bên ngoài rất nguy hiểm, một nữ nhi khuê phòng thì có thể trốn đi đâu được? Đó không phải là tự tìm đường chết sao?”

An Nhựt Phụng nhún mảy, mở miệng ra muốn nói gì đó, nhưng bị An Nhựt Thần cản lại: “Đừng nói những câu ngốc nghếch nữa. Phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn*, chúng ta sao có thể chống lại lệnh?”

(*Việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt hay do lời nói của người mới lái, Con cái không có quyền định đoạt mối lương duyên.)

An Nhựt Phụng cắn môi nhìn đại tỷ, hốc mắt từ từ ẩm ướt, nước mắt vòng quanh nhưng lại không dám rơi xuống, “Nếu muội có bản lĩnh thì hay rồi, muội có bản lĩnh, có thể kiếm tiền lo việc, nếu tỷ bị bắt nạt, muội cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ, tiếc là muội lại chẳng làm gì được. Muội chỉ tiết kiệm được một ít tiền...”

An Nhựt Thần kéo tứ muội vào lòng, không dám nhìn vào mắt cô bé, trong lòng rối bời.

An Nhựt Thần không dám quên, năm ấy khi An Nhựt Phụng mới năm tuổi, nàng mười một, mẹ vừa qua đời một năm, các phòng khác coi nàng là con nít, lấy hết toàn bộ trang sức của mẹ nàng đi. Có một thứ mà lúc mẹ gả đi có ý nói bà muốn để lại cho nàng, đó là vật của bà ngoại. Thế là An Nhựt Thần liền đến chỗ phòng ba Tiết Thị trộm món đồ trang sức đó về, giấu kỹ không cho ai biết. Dù các phòng có hỏi thế nào thì nàng đều trả lời không biết. Nhưng sau đó có lần nàng và An Nhựt Phụng trò chuyện, nói một lúc liền nhắc đến mẹ nàng, nàng vốn không đề phòng với muội muội, bèn rỉ tai nói chuyện này biết, nói dù sao nàng vẫn còn giữ lại một vật của mẹ. Không ngờ An Nhựt Phụng lại bị mẹ muội ấy bắt nói ra hết.

Chuyện bị bại lộ, An Nhục Thần bị An Chi Phù đánh một trận nhừ tử, đồ trang sức cũng bị Tiết Thị phòng ba cướp đi lại. Điều đáng hận là thật ra Tiết Thị cũng chẳng ưa quý gì vậy kia, chẳng qua vì để trả thù nàng nên mới cố ý lấy món đồ đi.

Sau chuyện này An Nhục Phuong khóc lóc một hồi, cô bé thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tỷ tỷ bị đánh, cô bé đã khóc. An Nhục Thần không có cách nào trách An Nhục Phuong nổi, nhưng từ đó nàng học được một chuyện, có vài người vốn không hề muốn hại người, nhưng sẽ có người khác lợi dụng nàng để làm hại người.

An Nhục Thần ôm chặt An Nhục Phuong, nói: “Đừng bao giờ nghĩ như vậy nữa, không thể có suy nghĩ đó được.” Nàng dùng giọng điệu dịu dàng, nói dối muội muội.

Ngày hôm sau, An Nhục Thần bị nha môn triệu đến. An Bình phụng lệnh đi cùng đại tiểu thư.

Đến nha môn bị hỏi chuyện, mới biết thì ra đã điều tra ra thân phận của gã đàn ông mặc xiêm áo xanh đen kia rồi. Người kia họ Tạ, tên Tạ Kim, là ông chủ của Kim Tửu quán ở thành tây, có chút võ nghệ, thường bắt nạt già trẻ hàng xóm, nhưng cũng không phạm phải lỗi lớn gì. Trong tiệm của gã có hai tiểu nhị, tiểu nhị cũng không biết Tạ Kim có bộ xiêm áo này, nói là chất liệu vải không tệ, xưa nay Tạ Kim không mặc nổi. Mà nha sai cũng đã lục soát nhà của Tạ Kim, tìm thấy được một trương bạc ở dưới gầm giường gã, cũ mới không đều nhau, có lẽ đã tích trữ được một thời gian rồi. Còn có mấy bộ xiêm y lộng lẫy, tất cả đều là cỡ của Tạ Kim. Hai tiểu nhị kia hoảng hồn, ra vẻ cũng không biết Tạ Kim giấu những thứ này. Rồi lại cẩn thận suy nghĩ, nhắc đến có lúc thật sự không biết Tạ Kim đi đâu, khá là thần bí. Nhưng cũng không lục thấy thiệp mời đến đại hội thể chúng ở trên người Tạ Kim đâu, tiểu nhị cũng không có nghe nói là Tạ Kim muốn đi tham dự đại hội thể chúng, cho nên cuối cùng Tạ Kim vào hội trường ra sao thì không ai biết được.

Điều Côn gọi An Nhục Thần đến chính là muốn hỏi cô một câu, có nhớ ra gì không. Trước nay đã từng tiếp xúc với Kim tửu quán chưa, hoặc có nghe người khác nói gì không? Vào ngày đại hội thể chúng đó Tạ Kim đã làm gì, nàng có phát hiện ra chỗ nào khả nghi không? Có từng thấy Tạ Kim trò chuyện tiếp xúc với người khác không? Liệu có đồng bọn không?

An Nhục Thần vừa nghe thấy người họ là họ Tạ thì thầm giật mình. nàng vẫn khai theo lời của ngày đó, cơ thể khó chịu, lạc đường lạc đàn, vô tình gặp phải đạo tặc. Không quen Tạ Kim, chưa từng nghe nhắc đến gã. Điều Côn hỏi nhiều lần rồi mới để nàng về.

An Nhục Thần ngồi trong kiệu, cẩn thận nghĩ về dụng ý trong câu hỏi của Điều Côn, chẳng lẽ, Điều Côn cho rằng Tạ Kim là mật thám? Theo như lời Long Đại nói trước đó, bình thường mật thám có giấu độc trong người, nếu xảy ra chuyện không thể trốn được, thường sẽ uống thuốc độc tự vẫn. Tạ Kim kia là chết như vậy. Nhưng nếu nói gã chính là tên mật thám Tạ tiên sinh đó thì...

Đột nhiên có một ý nghĩ này ra trong đầu An Nhục Thần, đúng lúc này lại nghe có người lên tiếng: “An quán gia.”

Giọng khá quen. Hình như là Tông Trạch Thanh.

An Nhục Thần khẽ vén màn kiệu lên, phát hiện đã đi đến một tửu lâu, Tông Trạch Thanh đứng bên cửa sổ một căn nhà gian ở trên lầu vẫy tay với bọn họ, thấy nàng lộ đầu ra thì chỉ gật một cái cho có, nhưng rồi lại nói với An Bình: “Sao lại đứng lúc thế cơ chứ, An quán gia làm gì mà muốn đến nha môn vậy? Gần đây An lão gia có khỏe không? Đi lên ngồi nói chuyện một lúc được chứ?”

An Bình nhìn nọt Tông Trạch Thanh còn không kịp, đương nhiên đáp lại một tiếng. Hắn bảo phu kiệu đợi một lúc, cũng không gọi gì An Nhục Thần, bỏ lại nàng mà đi lên lầu.

Tông tướng quân này xuất hiện cũng thật trùng hợp. An Nhục Thần giật mình, nhìn trái ngó phải rồi xuống kiệu. Phu kiệu đứng núp dưới mái hiên tửu lâu tránh nắng nói chuyện nên không để ý đến bên này, An Nhục Thần làm như không có chuyện gì mà ung dung đi vào tửu lâu. Đi vào rồi lại có chút đắn đo, cũng không phải là giờ dùng cơm, ở lầu một gần như không có ai. Bên phải có hành lang, trong đó có một căn nhà gian. An Nhục Thần nghĩ ngợi rồi đi qua hành lang, cửa nhà gian khép nửa, An Nhục Thần đưa tay gõ.

Trong phòng có người đáp lại: “Vào đi.”

Giọng rất quen thuộc, An Nhục Thần đẩy cửa ra.

Long Đại ngồi một mình trong nhà gian, đang từ tốn uống canh. Thấy An Nhục Thần đi vào thì đặt chén xuống, khoe miệng khẽ cong lên. An Nhục Thần thấy chắc hẳn đang cười. Không biết là do canh ngon hay vì do gặp được nàng.

“Cô đã tới rồi.” Long Đại nói, giọng điệu cứ như đã hẹn trước với nàng vậy.

“Tướng quân.” An Nhục Thần làm lễ, thầm vui vì mình đoán không sai.

“Không truyền tin với cô mà cô vẫn có thể tìm đến, đúng là thông minh đấy.”

“Cám ơn tướng quân đã khen.” An Nhục Thần lại cho rằng, Tông Trạch Thanh tướng quân chính là một “tin” sống to đùng.

“Người kia họ Tạ, cô có gì muốn nói không?” Long Đại không nói nhảm nhiều, trực tiếp hỏi thẳng.

An Nhục Thần chần chờ.

Long Đại không giục, mà chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

An Nhượng Thần ngẫm nghĩ, thở dài trong lòng, đáp: “Tôi đoán, hẳn không phải là vị Tà tiên sinh nọ.”

“Không phải cô chưa từng thấy Tà tiên sinh trông như thế nào ư? Hẳn theo dõi cô, chọn thời điểm cô đi lạc để ra tay, vì sao hẳn không phải là Tà tiên sinh đó?”

An Nhượng Thần hỏi ngược lại: “ Binh lính lùng bắt trong rừng, lại đánh nhau với Tà Kim, lại lần theo vết máu rượt theo một đoạn, cuối cùng phát hiện ra thi thể của hẳn. Nhưng trước lúc phát hiện thi thể, chúng binh lính có thấy mặt của người đã đánh nhau không?”

“Chưa từng trông thấy.”

An Nhượng Thần nhếch môi, biết Long Đại đã điều tra rõ chi tiết, nên trong lòng hẳn chắc chắn đã có nhận định, vậy giờ hỏi nàng, chẳng qua là đang thử nàng thôi. Nàng lại nói tiếp: “Từ bà mỗi khéo mồm khéo miệng, người nào mà chưa từng gặp, sao lại một mực cung kính với Tà Kim như thế? Mà trong hội trường, đôi phương vừa dụ tôi đến rừng cây, tại sao không kiên nhẫn chờ tôi đi vào rừng rồi hẵng ra tay? Điều này quá khác biệt với sự cẩn thận của Tà tiên sinh. Sau khi tôi trốn trong rừng, có người tìm tôi khắp nơi, muốn dụ tôi đi ra. Còn Tà Kim lại không thấy đâu. Tôi đoán chắc lúc ấy Tà Kim đã bị không chế rồi. Đôi phương muốn một mũi tên trúng hai đích, giết tôi, rồi đợi quân lính vào rừng lục soát thì giả vờ như Tà Kim không địch lại nổi, sợ bị bắt cóc nên mới uống thuốc độc tự vẫn. Vậy nên tôi bị Tà Kim giết, còn Tà Kim lại giết mình.”

Long Đại nghiêm túc gật đầu: “Cô nói rất rõ ràng đâu ra đấy, vô cùng hợp lý. Sao trước đó lại do dự?”

“Sợ tướng quân cảm thấy nếu đã như vậy, hay là giữ tôi lại làm mồi nhử mới được.”

“Vậy vì sao lại nói thật?”

“Tướng quân thông minh tuyệt đỉnh, quyết đoán sáng suốt, vừa hỏi câu như vậy, chắc chắn cũng biết chỗ ngả nghiêng trong chuyện này, nếu tôi nói dối lừa tướng quân, sợ tướng quân giận, thì ngay đến cả làm mồi câu dụ địch cũng không có cơ hội.”

Long Đại thân nhiên nói: “Nịnh hót không tệ, làm người ta cũng hưởng thụ lắm.”

“...” An Nhượng Thần cố gắng giữ vẻ mặt đoan trang.

“Nhưng giờ lại nảy sinh ra một vấn đề, nếu suy đoán của cô đúng, vậy thì người dụ cô đi ra ngoài rồi dẫn vệ binh nha sai đuổi bắt Tà Kim, muốn bọn họ tìm thấy thi thể của Tà Kim, vậy hẳn thoát thân như thế nào?”

An Nhượng Thần há miệng, đứng ngẩn ra.

“Trong rừng càng lúc càng có nhiều quân lính, mọi người tản ra khắp nơi lục soát rừng, chính cô cũng được lục soát mới tìm thấy còn gì. Vậy còn người kia? Trốn đi đâu rồi?”

An Nhượng Thần bị Long Đại nhìn chăm chăm như vậy thì lòng lại càng căng thẳng hơn. “Áy...” Nàng cố suy nghĩ, “Có lẽ, có lẽ hẳn không trốn đi đâu cả. Tạm thời núp đi, đợi mọi người đi hết rồi hẳn mới rời đi.”

Long Đại nhún mày.

An Nhượng Thần nhìn mà rất muốn xoa lông mày mình, “Nếu, nếu tôi có võ nghệ, thì sẽ nhảy lên cây. Không biết quân gia đã lục soát trên cây chưa?”

Lông mày Long Đại càng nhướn cao hơn.

An Nhượng Thần nuốt nước bọt, không phải hả? Trong khu rừng đó cây to lá rậm rạp, nhất định là một nơi giấu người rất tốt, thậm chí còn tốt hơn so với việc nấp trốn trong bụi cây.

Long Đại không bình luận, chỉ đột nhiên hỏi: “Cô nhớ thời gian đấy, mười lăm tháng mười, giờ thân, cổng thành nam. Nếu bỏ lỡ là không còn lần sau nữa.” Long Đại nói rồi phát tay, ý bảo An Nhượng Thần có thể đi được rồi.

An Nhượng Thần bước ra khỏi tửu lâu mà mơ hồ, để nàng đi như thế, lần này Long đại tướng quân gặp mặt nàng là có ý gì?

Và cả Tông Trạch Thanh cũng không hiểu chuyện gì nữa, sau khi mấy người chủ tớ An Nhượng Thần và An Bình rời đi, Tông Trạch Thanh vào nhà gian hỏi: “Tướng quân, huynh bí mật gặp An cô nương nhiều lần như thế là vì chuyện gì thế?”

“Cảm thấy khá là đáng tiếc.” Long Đại uống canh, một hồi lâu sau mới đáp.

“Đáng tiếc cái gì?” Hai mắt Tông Trạch Thanh sáng lên, ngời thấy được mùi tin nóng hổi rồi đây.

“Đáng tiếc nàng ta không phải là nam nhi.”

Mặt Tông Trạch Thanh xanh như tàu lá chuối, nói câu này là có nghĩa gì? Tướng quân thích An cô nương, nhưng lại hy vọng nàng ta là nam nhi? Áy, từng có tin đồn nói tướng quân thích đoạn tụ, nếu không tại sao chừng ấy tuổi rồi mà còn chưa cưới phụ nhân. Không lấy phụ nhân cũng không sao, đến thiếp thất cũng không dẫn theo mà ở ở nhà. Không thiếp thất thì thôi, bình thường có mấy cô nương có dung mạo đến lấy lòng, nhưng tướng quân cũng không hề nhìn lấy người ta một lần. Không gần gũi sắc, bảo thủ nghiêm túc.

Chẳng lẽ lời đồn là thật?

“Nếu nàng là nam nhi, được bồi dưỡng tốt thì nhất định sẽ thành tài có ích.”

“...” Mặt Tông Trạch Thanh sụp xuống. Đại tướng quân không hiểu phong tình chút nào, đừng nói là cưới phu nhân, e đến đoạn tụ cũng chẳng có hứng thú. Nhìn thấy một cô nương vui vẻ đáng yêu, lại chỉ chăm chăm muốn bồi dưỡng người ta thành nhân tài.

“Đã lâu rồi không gặp người nào hữu dũng hữu mưu lại bình tĩnh như thế.”

Tông Trạch Thanh thật muốn chỉ tay vào mũi mình cho tướng quân nhìn, không phải ở đây còn một người sao! Đáng tiếc tướng quân không thèm để ý mà chỉ lo uống canh.

Mấy hôm sau, An Nhượng Thần nghe nói thái thú đại nhân đã kết án vụ án này, phán xử Tạ Kim bình thường mặc quần áo lụa là giả dạng thành công tử có tiền ra ngoài lừa gạt, vợ vét tài sản. Có lẽ định giờ trò cũ trong hội thề chúng, chọn tiểu thư khuê các đi lạc chuẩn bị ra tay, không ngờ bị lính tuần tra phát hiện được, Tạ Kim hốt hoảng ra tay đánh trả, ai ngờ lại bị đánh chết.

An Nhượng Thần im lặng nghe không đáp. Cho dù quan phủ nghi ngờ đó là mật thám thì cũng không có bằng chứng, đành phải kết án như thế. Nhưng nhất định Long tướng quân biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng nàng lo chuyện không xảy ra, tướng quân sẽ không nói ra yêu cầu như dịch với cô. Hắn ta nhất ngôn cửu đỉnh, nàng thật sự có thể rời khỏi đây.

An Nhượng Thần khắp khối mừng thầm. Hôm đó, nàng thấy An Chi Phủ vô cùng vui vẻ, bèn xin ông ta cho mình đi thăm mộ mẫu thân. Hôm đó An Chi Phủ đã lấy được hai rương hàng ngọc thạch về nên tâm tình rất sáng khoái, lập tức đồng ý. Thế là An Nhượng Thần dẫn nha hoàn và bà vú ra mộ mẫu thân tế bái.

Còn bảy ngày nữa là đến mười lăm tháng mười, An Nhượng Thần âm thầm đếm ngày, hôm nay đến thăm mẹ, thăm cầu trong lòng hy vọng đây không phải là lần cuối cùng ở kiếp này. An Nhượng Thần đứng trước mộ phần của mẫu thân cả buổi, nói rất nhiều lời với bà. Nàng nói với mẫu thân rằng, nàng muốn đi, đi khỏi nơi này.

“Sống cuộc sống như mình đã hy vọng.”

An Nhượng Thần nhớ đến những lời của Long Đại mà không khỏi mỉm cười. Nàng nói với mẫu thân, nàng cũng là một người có phúc, tuy sinh ra trong một gia đình như vậy, có người cha như vậy, bị hứa hôn như vậy, nhưng nàng lại gặp được quý nhân.

Vào thời điểm như thế, đã gặp được người như thế.

An Nhượng Thần nhớ lại lúc mẫu thân còn trẻ đã gặp phụ thân, từ đó tích tụ cả đời, rồi vợ và kết thúc. Còn nàng sẽ rời xa khỏi hắn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng quý xuống trước mộ mẫu thân, dập đầu ba cái.

An Nhượng Thần về đến nhà thì bắt gặp An Nhượng Hi dẫn An Nhượng Phương vào vườn hái hoa về, trên tay hai người cầm một bó to, vẻ mặt tươi cười. An Nhượng Phương trông thấy đại tỷ, liền vội chạy đến chia cho An Nhượng Thần mấy bông. Sắc mặt An Nhượng Hi thì khó coi hơn. Lúc ba người cùng nhau ra về, An Nhượng Phương không cầm nổi hết hoa trên tay, có mấy bông bị rớt nên cô bé ngồi xuống nhặt, bị tụt lại phía sau.

An Nhượng Hi quay đầu lại nhìn, thấp giọng giễu cợt: “Cũng lại một kẻ nuôi không quen, ăn chơi gì đều do ta dẫn đi, nhưng nó chỉ nhớ đến mỗi đại tỷ.”

An Nhượng Thần không đáp, nhưng trong bụng lại thầm khen nhị muội dùng cái chữ “cũng” này hay lắm, mọi người đều là tỷ muội ruột thịt, ăn uống nô đùa không ai thiếu ai, sao muội ta không nhìn mình xem có phải cũng nuôi không quen không mà nói người khác. Huống gì, muội ấy mới lấy lòng tứ muội mấy ngày nay mà nói cứ như là nuôi lớn tứ muội vậy.

Dù An Nhượng Thần không nói gì, nhưng An Nhượng Hi cứ cảm thấy đại tỷ như đang châm chọc mình, không khỏi trợn trừng mắt nhìn đại tỷ. An Nhượng Thần vẫn không để ý đến nàng ta, nhưng trong lòng lại nghĩ, đột nhiên nhị muội lấy lòng tứ muội là vì có gì? Có phải cha đã chọn một mối tốt cho tứ muội rồi không, nhị muội biết được điều đó, nên nịnh nọt tứ muội mấy năm, đợi sau khi tứ muội xuất giá thì có thể giúp đỡ muội ấy?

An Nhượng Thần hơi bất an, mắt thấy An Nhượng Phương đã nhặt xong, cười tươi đi về phía các nàng, biết lúc này không phải là dịp tốt để dò xét. Nàng do dự có nên dò hỏi rõ trước khi mình đi hay không. Nhưng dò hỏi rồi thì sao, nàng không thay đổi được gì mà càng tăng thêm trói buộc.

An Nhượng Thần quyết định không ỏi. Nàng cười với hai người muội muội, đang định nói “đi thôi, quay về tìm bình hoa”, thì chợt nghe thấy cách đó không xa ở trong sân có tiếng nữ tử kêu khóc cầu cứu vô cùng thê lương.

--

An Nhượng Thần nàng không phải là nam nhi, nhưng lại tài giỏi hơn cả nam nhi. Đọc xong chương này chợt nhớ đến lý Thị Trường Ca trong Trường Ca Hành.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

An Nhượng Thần kinh hãi chấn động, theo bản năng ném hoa xuống chạy về phía viện tử kia. Lao nhanh đến gần mới kịp nhận ra, đây là viện của đại đệ An Vinh Quý. Ở cửa viện có mấy tên nhóc sai vặt đứng canh, làm như không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong viện, chỉ nhìn An Nhượng Thần đầy cảnh giác.

Đột nhiên An Nhượng Thần hiểu ra, liền lùi lại ba bước, vừa tức vừa đau.

“Đại tỷ.” An Nhượng Phương cũng đến, thấy chuyện như thế thì sợ hãi ôm lấy eo An Nhượng Thần. An Nhượng Hi đứng sau lưng các nàng, sắc mặt âm đạm.

Tiếng khóc lóc kêu la xin dừng tay của tiểu cô nương trong viện và tiếng mắng chửi hả dạ của An Vinh Quý hòa vào nhau làm một. Sóng lưng An Nhượng Thần lạnh run, cứng ngay tại chỗ. An Nhượng Hi đi lên kéo An Nhượng Phương, nhưng An Nhượng Phương chỉ ôm chặt lấy eo An Nhượng Thần. An Nhượng Hi dứt khoát gọi a hoàn bà từ đến lôi hai người đi.

Rồi sau đó, An Nhượng Thần nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, bọn hạ nhân đang bàn tán chuyện một tiểu nha đầu trong viện của An Vinh Quý vừa nhảy giếng tự tử. Còn nói hôm nay tâm tình đại thiếu gia rất tốt, cùng lão gia uống đến nấy ly, vừa đảo mắt một cái đã nhìn thấy tiểu nha đầu kia, mà nàng ta xinh đẹp đậm đà, nhìn cũng là người cơ trí, nào biết tính tình lại mạnh mẽ như thế, không phục liền nhảy giếng.

An Nhượng Thần chỉ cảm thấy vô cùng căm ghét, đến giờ cơm tối cũng viện cớ bị bệnh không đi ăn. Sau lại nghe bà vú tức giận nói, An Bình đã sai người gọi người nhà tiểu nha đầu kia đến, để bọn họ đưa thi thể về, còn cho họ rất ít phí làm khâu liệm mai táng. Nói là nha đầu vụng tay, làm rách bẻ chiếc bình hoa cổ đất tiền, định theo quy tắc phạt nàng ta, nàng ta tưởng phải đền bạc bèn nhảy xuống giếng. Người nhà nha đầu kia giờ đang kêu trời oán đất ở hậu viện.

An Nhượng Thần cũng không biết mình bị làm sao, lại âm thầm chạy ra hậu viện xem. Vừa nhìn đôi vợ chồng kia liền biết là nhà rất nghèo. Bên cạnh người đàn ông còn có cây gậy chống, hình như bị tàn tật. Hai người khóc lóc ngã xuống đất, không thể tin nổi con gái nhà mình lại ra đi như vậy. Ký khế ước bán thân ba năm, nhưng không ngờ chỉ vừa qua một tháng đã cách biệt sống chết. An Bình vừa dỗ vừa dọa, nói chủ nhân không truy cứu chuyện bình hoa nữa, bảo người nhà nha đầu chôn cất người cho tốt, đừng có đến nổi chút tiền cuối cùng cũng không lấy được.

Cuối cùng đôi vợ chồng kia rung rung nước mắt đưa thi thể con gái đi. An Nhượng Thần nhìn lên từ xa, tim dần trở nên lạnh buốt. Nếu nàng vào cửa Tiền gia, có lẽ cũng là kết quả như thế, chỉ có điều cha nàng sẽ không rơi lệ.

An Nhượng Thần lại lặng lẽ quay về viện, vừa ngồi xuống chưa bao lâu thì An Nhượng Phương đến, mắt tiểu cô nương sưng đỏ vì khóc. Cũng không nói câu gì, lúc chạy vào nhìn ngó xem có ai không, rồi nhét một chiếc túi vào vạt trong tay An Nhượng Thần, sau đó xoay người chạy đi.

An Nhượng Thần mở túi vải ra xem, bên trong là chút bạc vụn, tiền đồng, còn có vài món trang sức nhỏ nhỏ. Mũi An Nhượng Thần cay cay, suýt nữa đã ứa nước mắt.

Ngày hôm sau, không khí trong phủ khá âm đạm, chúng tiểu nhân đều nom nớp lo sợ. Mà An Vinh Quý lại như không hề có chuyện gì xảy ra, vẫn không chịu tính ngộ. An Chi Phủ và Đàm Thị phòng nhì nói là nha đầu kia không biết phải trái, lại còn nhảy xuống giếng, định cho ai xem.

An Nhượng Thần không nuốt nổi cơm, cứ trốn trong phòng miết. Bụng nghĩ, nếu nàng là nha đầu kia, gặp phải số xấu đó, nhất định sẽ không chết, nhất định phải lấy mạng tên ác nhân kia để đền mạng, như thế mới sáng khoái. Nhưng rồi nghĩ đến cảnh giết người mà nàng lại cảm thấy kinh khủng. Có lẽ nếu đòi lại là nàng, e cũng không dám ra tay. Nghĩ bậy nghĩ bạ, càng nghĩ càng quyết tâm muốn chạy trốn, rời khỏi nơi này, rời khỏi những con người lòng dạ tối tăm này.

Chỉ là ngàn vạn lần An Nhượng Thần cũng không nghĩ đến, chuyện này vẫn còn có bất trắc.

Vào tối muộn một hôm, Tiền Bội đến. Lão tâm tình thoải mái, vẻ mặt tươi cười. An Chi Phủ nhún mày vui mừng, mở đại yến, mời ca kỹ, vởi trong nhà mở tiệc chiêu đãi Tiền Bội. An Nhượng Thần nghe mấy người rỉ tai, biết là Tiền Bội đã lấy được số hàng ngọc thạch kia về giúp cha, cha mới mở yến cảm tạ. Yến tiệc lần này âm ỉ đến tận đêm khuya, lúc này Tiền Bội mới thỏa thích rời đi. Còn An Nhượng Thần lại bị gọi đến thư phòng, An Chi Phủ nói có chuyện muốn dặn dò nàng.

An Nhượng Thần đến nơi thì thấy An Vinh Quý cũng ở đó, cả Đàm Thị phòng nhì và Đoàn Thị phòng bốn cũng có mặt. Đàm Thị sầm mặt, mắt Đoàn Thị lại đỏ lên. An Nhượng Thần thấy như vậy thì thấp thỏm trong lòng, không dám nghĩ xem đã có chuyện gì xảy ra. Nàng hành lễ vãn an rồi đứng một bên đợi.

Mới đầu An Chi Phủ không để ý nàng, chỉ lo quát mắng Đoàn Thị phòng bốn, nói nàng ta cả ngày chỉ biết khóc lóc xui xẻo. Rồi lại mắng An Vinh Quý vô dụng, vừa nãy ngồi ăn lại không nghe hiểu Tiền lão gia châm biếm. Đàm Thị phòng nhì thấy con trai nàng ta bị mắng thì vội vàng bao che, nói Vinh Quý mới mười lăm nhưng cũng làm mua bán được ra trò, cửa hàng làm ăn tốt như thế cũng có một phần công lao của Vinh Quý.

An Nhượng Thần đứng bên cạnh im lặng cúi đầu lắng nghe, nhủ thầm trong bụng heo chó dê bò gà vịt, lúc đọc đến lần thứ hai mươi sáu thì cuối cùng cũng nghe thấy An Chi Phủ gọi tên nàng. Ông ta nói: “Gọi người đến là muốn dạy người biết rằng, Tiền lão gia đã nhìn trúng Nhượng Phương, đã định hôn xong rồi, chính là ngày hai mươi bốn đó, tỷ muội các người cùng lên chung kiệu hoa. Nhượng Phương còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, người phải dạy dỗ

nàng.”

Quả thật là sấm sét giữa trời quang! An Nhựt Thần ngậy người, đầu nàng ong cả lên, quỳ xuống cái bịch: “Cha, tứ muội mới mười hai tuổi.”

Đoàn Thị phòng bốn lại thút thít.

An Chi Phủ mất kiên nhẫn tròn mắt nhìn Đoàn Thị, rồi lại nói với An Nhựt Thần: “Nên không phải là dẫn dò người đầy sao, người dẫn Nhựt Thần đi, ở Tiên gia phải phối hợp với nó cho tốt, hai tỷ muội đừng có giành giật ghen tuông. Nhựt Thần còn nhỏ, nên người giúp nó gánh vác mọi chuyện chút.”

An Nhựt Thần thật sự không dám tin. Thì ra là thế, thì ra là như thế! Mọi chuyện đều đã rõ rồi. Vì sao bàn chuyện hôn sự lại cứ thần bí trốn trong viện Đàm Thị mà bàn, vì sao An Nhựt Thần lại đột nhiên thân thiết với An Nhựt Thần như thế, không phải nàng ta nịnh nọt mà là chột dạ, là thương xót đồng cảm. An Nhựt Thần biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ vốn định gả nàng ta đi chứ không phải là tứ muội, nàng ta sợ lỡ có chuyện không may thì hôn sự này sẽ rơi xuống đầu nàng ta, cho nên lần trước khi danh tiết nàng bị tổn hại, nàng ta mới có phản ứng kịch liệt đến thế.

An Nhựt Thần quỳ gối xuống đất dập đầu, hoàn toàn không dám nhìn An Chi Phủ. Nàng sợ mình không che giấu được con giận, nàng sợ mình mất khống chế sẽ nói ra những câu làm mình hối hận. Còn năm ngày nữa, cách ngày nàng rời đi chỉ có năm ngày! Nàng chỉ cần phải nhẫn nhịn qua năm ngày này!

An Nhựt Thần tức run lên, nàng cảm thấy cực kỳ tức giận, nhưng lại phát hiện ra trong lòng nàng rất sợ. Cha quyết định hôn sự như thế, lại không tiếp đem con gái mười hai tuổi của mình đến cho lão khốn kiếp kia làm nhục! Sao nàng có thể rời đi được?! Nàng rời đi thế nào đây?!

“Cha, ở thành Trung Lan này An gia chúng ta cũng coi như có đầu có mặt, nữ nhi cha không phải lần lần chuyện cưới gả, hai nữ cùng gả chung chồng, như thế không phải để người ta chê cười sao?” An Nhựt Thần biết mình nên phải giả vờ ngoan ngoãn nhận lời, nhưng vừa mở miệng lại nghe thấy mình nói những câu này.

Quả nhiên An Chi Phủ nhíu mày mắng: “Người thì biết cái gì! Nếu không phải Tiên lão gia giúp lấy hàng về thì An gia chúng ta coi như tiêu rồi! Ông ấy coi trọng Nhựt Thần, ấy là phúc của An gia ta!”

An Nhựt Thần biết, cha đã bị Tiên Bối lôi kéo. Nhất định hồi đầu Tiên Bối đã nhìn trúng tứ muội rồi. Cần thận ngẫm nghĩ lại, quả đúng là vậy. Mỗi lần tứ muội đứng cạnh nàng, ánh mắt Tiên Bối quét đến đều vô cùng thâm tà, lúc ấy nàng lại không nghĩ khác, chỉ nghĩ là lão ta nhìn mình. Nhưng thì ra lại là tứ muội! Lần này đã có thể đối mặt với những chuyện trong lời đồn đãi được rồi. Lão già họ Tiên khốn kiếp này thích ấu nữ, đồ súc sinh khốn kiếp, lão dám có tà niệm với muội muội nàng! Nhưng lúc đầu định hôn nếu lão mở miệng ra đòi tứ muội, mà tứ muội còn bé, sợ cha nàng không đồng ý nên mới chỉ định nàng, đợi sau khi định hôn, cha vào trông, mới rồi lại bố trí ván cờ mới để đưa tứ muội cùng vào cửa.

Đồ xảo quỷ, đồ thâm độc! Ghê tởm đến độ làm người ta muốn nôn mửa!

An Nhựt Thần chỉ thấy một con lửa giận đốt cháy sạch tim gan phèo phổi nàng đến độ đau đớn, nàng cúi thấp người, tư thế hèn mọn, nhưng lại lớn tiếng nói: “Cha, nhưng chuyện này để làm người ta chỉ trích cười nói quá. Không chỉ khiến người ta cười nhạo, mà chúng ta cũng thua thiệt nặng. Cha nghĩ lại đi, sau này tứ muội gả đến nhà quyền quý, thì cửa hàng ngọc thạch há có thể so sánh với mối tốt đó được sao?”

Đoàn Thị phòng bốn vội nói: “Đại cô nương nói đúng lắm.” Nàng cũng không muốn gả con gái mình cho tên già hám sắc.

An Nhựt Thần lại nói: “Hơn nữa, số hàng trong cửa hàng này, không chỉ có lần này sót ruột mà ngày sau cũng sót ruột. Hôm nay lấy chuyện này nắm chắc cha, vậy còn sau này thì sao?”

An Vĩnh Quý quát lên: “Phụ nhân người thì biết cái gì, hôn sự đã quyết định, số hàng cũng đã lấy được. Đợi người xuất giá qua cửa thì hai nhà Tiên An chúng ta sẽ thành thông gia, còn không phải là mọi chuyện đều có thể thương lượng sao. Hơn nữa hôn sự đã định rồi, sao có thể nuốt lời được.”

Đầu An Nhựt Thần kêu ong ong, nàng nhắm mắt nói tiếp: “Cha, chuyện mua bán này, hai bên đều có mối tốt. Tiên lão gia giúp cha, đương nhiên bản thân cũng không chịu lỗ, lão ta cũng đã thu nhập được rất nhiều trong chuyện này rồi. Nếu hôm nay cha để lão ta cảm thấy dễ bắt bớ, vậy làm sao sau này có thể tranh lợi? Lão ta cứ đề đầu cha như thế thì làm sao có thể duy trì cửa hàng này lâu dài được?”

An Chi Phủ cau mày không nói, bị An Nhựt Thần thuyết phục hơi động lòng, nhất thời quên mất đứa con gái lớn như phế vật này sao lại lập tức khôn khéo như thế.

An Nhựt Thần lại bảo tiếp: “Nữ nhi ngu dốt, chỉ có điều nữ nhi thấy, phạm nếu đưa hết chỗ tốt ra ngoài thì trong tay sẽ không còn vốn nữa. Nếu sau này bàn chuyện làm ăn, chẳng phải sẽ bị người ta dắt mũi ư? Tuy đã định chuyện hôn sự, nhưng cha vẫn còn đường hòa giải. Không bằng như thế này, nữ nhi gả qua trước, rồi đợi hai ba năm, khi nữ nhi đã đứng vững ở Tiên phủ, tứ muội cũng đã trưởng thành, đến lúc đó tứ muội mới xuất giá, như thế mới phải lẽ. Con gả qua thì hai nhà cũng chính là thông gia, đương nhiên Tiên lão gia không nói được gì. Đợi trong mấy năm đó mua bán ổn định, như vậy cha cũng có chỗ đứng. Còn bên tứ muội, nói không chừng trong mấy năm đó có thể sẽ có vương tôn quý tộc chọn trúng, đến lúc đó cha chọn mối tốt, nếu mạnh hơn Tiên lão gia, đương nhiên Tiên lão gia không dám hai lời, còn nếu thua Tiên lão gia, thì tứ muội trưởng thành rồi xuất giá, cũng là hợp tình hợp lý.” Dù sao cũng phải kéo dài thời gian một lúc mới có được cơ hội.

“Đúng thế đúng thế.” Đoàn Thị phòng bốn lau nước mắt phụ họa, “Đại cô nương nói rất đúng.”

An Chi Phủ không lên tiếng, có điều suy nghĩ. Đàm Thị phòng nhì và An Vĩnh Quý không chỉ ra được lỗi hồng trong lời của An Nhựt Thần, cũng không nói sai cái gì. Cuối cùng An Chi Phủ chỉ nói ông ta sẽ bàn bạc với Tiên Bối một lát.

An Chi Phủ về đến phòng, đóng kín cửa, nhũn người ngồi bệt xuống đất, lúc này mới phát hiện ra mình đã căng thẳng đến mức y phục ướt đầm.

Nàng làm sao có thể trốn chứ? Một khi nàng trốn, nhất định tứ muội sẽ phải gả cho Tiền Bù. Nếu nàng không trốn, liệu Tiền Bù kia có thể vì để tứ muội nhanh chóng xuất giá mà gấp rút giết nàng không?

Cả đêm An Nhược Thần thức trắng, trong đầu rối bời. Nàng nhớ đến mẹ nàng, nhớ lại tình cảnh để nàng lần đầu tiên nảy ra ý nghĩ rời khỏi cái nhà này, nhớ lại nàng vì tích trữ bạc mà cố ý cướp phần thưởng của cha, thật ra nàng cũng không ham gì mấy thứ trang sức kia, nàng cũng không muốn phải cười với cha, nhưng nàng đã cười, nàng nín nọt lấy lòng vì một cây ngân trâm. Năm ấy nàng mười hai tuổi, cũng bằng tuổi tứ muội bảy giờ.

Nàng nhớ đến lúc mình mười lăm tuổi, tham gia hội ngắm hoa trên núi Bình Tú, ở đó gặp được vị công tử khiến nàng đem lòng ngưỡng mộ, phong độ nhẹ nhàng, nói năng không tầm thường. Nàng nhớ y họ Tôn. Hồi đầu Tôn công tử cũng có cảm tình với nàng, còn cùng nàng bắt chuyện, đưa nàng đi ăn bánh ngọt. Sau khi nghe nói nàng là đại tiểu thư An phủ, y hỏi: “Chính là An phủ của An Chi Phủ lão gia ở thành đông ư?” Nàng đáp: “Vâng.” Sau đó y chỉ lễ phép cười cười, không thân thiết với nàng nữa.

Nàng nhớ đến lúc mình mười sáu tuổi, phụ thân muốn gả nàng vào Vương gia, công tử Vương gia háo sắc phá cửa, có không ít thiếp thất thông phòng, lại còn lúc nào cũng đến kỹ viện. Tất nhiên An Nhược Thần không muốn gả đến, nhưng nàng không thể nói rõ với cha được. Nàng nhân cơ hội đến Vương gia làm khách chơi đùa cùng tiểu thư Vương gia, dò la được hình như Vương gia làm ăn thua lỗ khá nhiều, nguyệt ngân* mỗi tháng của tiểu thư trong viện đều ít đi, quần áo vải vóc được phát cũng không bằng như trước. An Nhược Thần tìm cơ hội nhân lúc không có ai lên vào phòng đọc sổ sách, xác nhận không hề sai, sau đó cố ý buột miệng nói chuyện của Vương gia với y nương hay đến An phủ các nàng may y phục. Y nương kia cũng có nghe đồn về chuyện này, dù sao phần nhiều các đại hộ trong thành may y phục đều đến cửa tiệm của nàng, ăn mặc gì tốn bao nhiêu bạc, nàng tự có cách biết, sau khi nghe An Nhược Thần nhắc đến, liền thêm mắm dặm muối rêu rao khắp nơi.

(*Sổ tiền chi tiêu trong một tháng.)

Thế là bà mối của An phủ biết chuyện, gia nô biết chuyện, An Bình cũng biết chuyện. Dĩ nhiên chuyện cũng truyền đến tai An Chi Phủ. Sau khi An Chi Phủ cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên Vương gia ngoài mặt thì giàu có chứ thực ra không màu mỡ gì. An Chi Phủ cũng không muốn chịu thiệt, lúc này mới tìm có thoái hôn.

An Nhược Thần vẫn còn nhớ tâm trạng vui sướng sau khi thoát khỏi một kiếp đó, cứ như chỉ là ngày hôm qua, nhưng có vẻ lại thật xa vời, như đã cách một đời.

Nàng tự cho là có chút thông minh, tự cho là có chút may mắn, tự cho là có quý nhân tương quân giúp đỡ sẽ thoát khỏi ổ chuột này. Nhưng cuối cùng, cuối cùng thế này...

An Nhược Thần không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nàng nghe thấy mẫu thân khóc thút thít, nàng nói với mẹ rằng, đừng khóc mà, nữ nhi rất khỏe. Nhưng chưa còn nói xong thì lại nghe thấy tiếng hét thảm thiết của a hoàn nhảy giếng tự tử kia, nàng ghi nhớ tiếng hét ấy mà chạy đến, thấy miệng giếng kia rồi nhưng lại không tài nào nhớ nổi đáng đáp a hoàn kia ra sao, nàng biết mình không nên đi, có điều nàng vẫn đứng cạnh giếng nhìn xuống, trong giếng đen tuyền một mảnh, nhưng nàng lại thấy rất rõ, có một người nổi lên khỏi mặt nước, bỗng người nọ đột ngột lao đến, ấy mà lại chính là nàng, là khuôn mặt của An Nhược Thần nàng.

Chỉ trong nháy mắt, hình như nàng không còn ngồi bên cạnh giếng nữa mà ở ngay trong giếng, chìm trong nước. Nàng không thở được, nàng sắp chết rồi. Rồi sau đó nàng lại nghe thấy tiếng hét chói tai của tứ muội, thật là tê lương.

“Đừng động đến muội muội của ta!” Nàng tức giận hét lên, cũng không biết tại sao lại không nỡ trong nước nữa. Trong tay nàng xuất hiện con dao găm, nàng không nghĩ gì cả, chỉ kéo tứ muội ra sau lưng, rồi xia mạnh dao găm vào ngực tên già ở trước mặt. Thậm chí nàng không biết đó là ai, không thấy rõ có phải là Tiền Bù hay không, nàng đâm nhất dao này đến nhất dao khác, máu tươi phun ra, bắn lên mặt nàng. Nàng rít lên một tiếng, lớn tiếng kêu to, nàng phát hiện ra đó là máu nàng, trong mắt trong mũi trong miệng nàng, từ trên xuống dưới đều đang chảy máu, nàng hét lên, không hề dừng lại được...

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

An Nhược Thần chợt bật tỉnh, dùng sức hít hà từng ngụm, qua một hồi lâu mới phát hiện mình đang nằm mơ. A hoàn lo lắng nhìn nàng: “Tiểu thư, tiểu thư gặp ác mộng sao?”

An Nhược Thần mông lung gật đầu, từ từ khôi phục thần trí. Là mơ! Nhưng cũng giống như thật!

Cả ngày nay An Nhược Thần bị bệnh, lúc tỉnh dậy thì thấy mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm áo, đầu óc nặng trĩu, hai mắt đau nhức, giọng cũng khàn khàn. Bà tử báo bệnh giúp nàng, mời đại phu đến khám, rồi sắc thuốc cho nàng uống. Nàng không hề ra khỏi phòng, An Nhược Phương còn chạy đến thăm nàng.

Nhìn An Nhược Phương không có gì khác thường, nghĩ bụng chắc còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì. An Nhược Thần im lặng cầu khẩn ông trời, mong cha có thể nói được với lão Tiền Bù kia, để An Nhược Phương xuất giá chậm mấy năm.

“Sao tỷ tỷ lại bị bệnh ạ?” An Nhược Phương lấy khăn tay cô bé vừa thêu xong lau mặt cho An Nhược Thần, “Đây là khăn muội mới thêu xong, cho tỷ đó, tỷ phải nhanh chóng khỏe lại nhé.”

“Được rồi, tỷ sẽ nhanh chóng khỏe lại.” An Nhược Thần mỉm cười sờ đầu An Nhược Phương. Rồi nàng trả lại túi tiền mà trước đó An Nhược Phương đã đưa cho nàng, tiểu cô nương hơi mất hứng, nhưng nghe thấy nàng bị bệnh thì vẫn lo lắng cho nàng. Trong số người thân của nàng, chỉ có mỗi muội muội này là đối xử thật lòng với nàng. Cô bé nhỏ như vậy, mới mười hai tuổi.

Cách ngày mười lăm tháng mười còn năm ngày, trong lòng An Nhục Thần rất khó chịu, nàng không thể trốn được.

Nàng phải gả cho Tiền Bù, kéo dài mấy năm vì muội muội. Trong mấy năm đó nàng còn phải nghĩ cách, chuẩn bị một mối hôn sự tốt cho tứ muội. Nàng không tin trong thành Trung Lan này không có ai vừa có thể lấy tứ muội lại vừa chèn ép được Tiền Bù. Đúng rồi, Long tướng quân. Cha chăm chỉ nịnh nọt không phải là vì muốn trèo lên Long tướng quân sao? Lời của Long tướng quân ông không thể không nghe. Nàng không trốn được nữa rồi, nàng muốn tìm cơ hội mặt dày đi cầu xin Long tướng quân, có Long tướng quân ra mặt, chắc hẳn tứ muội sẽ có cổ tốt. Dưới tay hắn có nhiều thuộc hạ như thế, hoặc chắc chắn hắn sẽ quen vài công tử từ tể khác, nhất định hắn sẽ có cách. Nàng đập đầu rồi lại lần nữa cầu xin hắn, để hắn cứu muội muội nàng. Còn mấy năm nữa, dù sao cũng phải mười lăm tuổi cập kê mới xuất giá được. Ba năm, ba năm là đủ rồi. Dù có liều mạng thì trong ba năm đó nàng cũng phải hoàn thành chuyện.

Nàng không thể trốn, cũng không thể chết. Nếu như đến cuối vẫn không được, vậy thì... bỗng nàng nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, sợ hãi làm người nàng lạnh run.

Cả ngày hôm đó An Chi Phủ không hề về nhà. Trong An phủ cũng không xảy ra chuyện gì. An Nhục Phụng ở bên An Nhục Thần nguyên ngày.

Ngày hôm sau, An Nhục Thần đã khá hơn nhiều, nàng nghe nói An Chi Phủ cả đêm không về, có chút mong đợi lại có chút sợ hãi. Đến trưa, nàng dùng cơm ở trong phòng mình, hôm nay An Nhục Phụng chưa đến, An Nhục Thần cũng không để ý lắm. Nàng đang tính trong đầu xem nên làm thế nào, ngoài Long tướng quân ra, trong thành còn có người nào có thể nói chuyện được đây?

Bỗng lúc này a hoàn đi vào bẩm báo, nói không thấy tứ tiểu thư đâu. An Nhục Thần sợ hết hồn. Hỏi rõ một hồi, cuối cùng trưa nay An Chi Phủ đã quay về, nhưng không chỉ về một mình mà còn dẫn theo Tiền Bù. Hai người chuyện trò rất vui vẻ, đặt đào hót hờ. An Chi Phủ cho gọi các phòng đến tuyên bố, An Nhục Phụng và An Nhục Thần sẽ xuất giá cùng ngày, cùng vào cửa Tiền gia. Vì An Nhục Thần bị bệnh nên không gọi nàng đến.

Lúc tuyên bố tin đó An Nhục Phụng cũng có mặt tại chỗ. Tình hình lúc đó ra sao thì a hoàn lại không nói, nàng cũng chỉ nghe người khác nói. Tóm lại là An Nhục Phụng bị hù dọa, không biết vì lộn giọng hay là gì, mà lại nổi lên cả người Tiền Bù. Lập tức An Chi Phủ tát cô bé một tát, quát ra lệnh bảo cô bé lui ra. An Nhục Phụng lui xuống, rồi sau đó, mắt nhắm mắt mở.

“Bây giờ tất cả mọi người đang tìm tiểu thư khắp nơi.” A hoàn nói, “Người gác cổng nói, không hề thấy tứ tiểu thư ra ngoài. Vậy nhất định là đang trốn đâu đó ở trong phủ rồi.”

Sau khi An Nhục Thần nghe thấy thế, nàng cấp tốc thay xiêm y, ra khỏi viện từ đi tìm người. Xưa nay An Nhục Phụng khá gần gũi nàng, nên nàng có thể đoán được mấy chỗ tứ muội thường thích đến, nhưng tìm quanh một vòng lại chẳng hề tìm được. Rồi sau đó nàng chợt nghĩ ra, gấp gấp chạy đến hậu viện phòng bốn.

Ở đó vốn là một tạp viện nhỏ, An Nhục Phụng nuôi một chú chó vàng trong đó. Đó là chú chó cô bé nhặt được lúc ra ngoài chơi, cô bé rất thích liền mang về nuôi, đặt tên là Tiểu Hoàng. Dưới sự chỉ đạo của thợ mộc, các hàng tự tay dựng nên căn nhà gỗ nhỏ cho Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng rất thân với An Nhục Phụng, có lần vì một việc nhỏ mà An Vinh Quý quát mắng An Nhục Phụng, Tiểu Hoàng liền sủa An Vinh Quý ầm cả lên. Sau đó An Vinh Quý sai người đánh chết Tiểu Hoàng. An Nhục Thần lên đem chôn Tiểu Hoàng, gạt An Nhục Phụng nói là Tiểu Hoàng muốn lấy vợ nên đã âm thầm ra đi rồi. An Nhục Phụng rất đau lòng, từ đó bỏ hoang căn tạp viện kia.

An Nhục Thần chạy đến tạp viện, xung quanh căn nhà gỗ của Tiểu Hoàng đã mọc đầy cỏ dại, cao gần đến eo. An Nhục Thần gạt cỏ cả buổi mới tìm được. Cúi người xuống nhìn, thấy An Nhục Phụng nước mắt dần dựa trên gương mặt đầy kinh hoàng đang co người trốn bên trong.

An Nhục Thần vô cùng đau lòng, suýt nữa đã rơi lệ, nhưng nàng vẫn cố mỉm cười, đưa tay ra với tứ muội: “Phụng Nhi, là tỷ đây. Tỷ tỷ đã đến rồi.”

An Nhục Phụng trông thấy đại tỷ thì lập tức khóc “òa” một tiếng, bò ra từ căn nhà gỗ, cả người bắn thiu nhào vào lòng An Nhục Thần: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ ơi! Cha muốn gả muội cho Tiền lão gia kia, ông ta đáng sợ lắm, đáng sợ lắm...” Cô bé khóc oa oa, nói câu đứt quãng, cũng không thốt nên lời được, chỉ lập đi lập lại câu thật là đáng sợ.

“Không sao đâu, không có chuyện gì đâu.” An Nhục Thần không biết phải an ủi thế nào, chỉ biết ôm tứ muội thật chặt, xoa lên lưng cô bé.

“Ông ta, ông ta...” An Nhục Phụng khóc thút thít, cả người run lên, “Lúc ăn cơm, cha để muội ngồi gần ông ta, ông, ông, ông ta sờ chân muội, muội không nhìn được, muội rất sợ, muội đã nôn ra...”

“Không sao, không sao đâu.” An Nhục Thần vùi khuôn mặt nhỏ bé của muội muội vào trên vai, cuối cùng nước mắt vẫn lăn dài, “Không sao đâu, sẽ không sao đâu.” Không biết lời này là đang nói với muội muội hay nói với chính mình.

Hai tỷ muội ôm nhau khóc cả buổi. An Nhục Phụng tựa vào ngực An Nhục Thần, bỗng nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, chúng ta trốn đi.”

An Nhục Thần cứng người. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt muội muội.

An Nhục Phụng rom róm cầu khẩn: “Tỷ tỷ, muội có tiền đây. Chúng ta trốn đi.”

Tim An Nhục Thần đập thình thịch, bắt đầu xem xét khả năng này. Bản thân tự trốn không giống việc dẫn tứ muội cùng trốn. Nàng một thân một mình, mẫu thân đã qua đời, nàng không còn gì ràng buộc. Nhưng mẫu thân tứ muội vẫn còn đó, cô bé lại nhỏ tuổi, nàng dẫn muội ấy rồi đi, liệu có thỏa đáng không?

Hơn nữa hai người cùng đi trốn dễ gây chú ý, cước bộ của tứ muội lại còn chậm hơn nàng, chỉ sợ cùng nhau bỏ trốn còn chưa ra khỏi đường cái đã bị đuổi về, và liệu có thể đuổi kịp đoàn xe của Tể tướng Trung hay không cũng là một vấn đề. Hơn nữa lúc tể tướng quân dặn dò Tể tướng Trung nhất định là chỉ nói có một mình nàng, giờ nàng dẫn theo một người đến, ngộ nhỡ Tể tướng Trung không muốn thì làm sao đây? Còn nữa, nếu sau này bị quan phủ truy nã, nàng dẫn theo một tiểu cô nương... Hai người cùng trốn, gần như không có cơ hội thành công.

An Nhượng Thần nhìn muội muội. An Nhượng Phương mím môi dùng sức lau nước mắt, mở to đôi mắt nhìn tỷ tỷ, ở đó có tin tưởng, có khẩn cầu, còn có hy vọng.

An Nhượng Thần nhìn cô bé, cắn răng thật lâu rồi mới nói: “Muội đừng sợ. Mọi chuyện đã có tỷ đây. Tỷ tỷ đưa muội đi.”

An Nhượng Phương chấn động, ngạc nhiên vui mừng nhìn đại tỷ.

An Nhượng Thần lấy khăn tay ra, cẩn thận lau mặt cô bé, rồi hỏi: “Muội đã nghĩ kỹ chưa, nếu rời xa nhà, có nghĩa là rời xa mẫu thân muội. Sau này sẽ không gặp lại được nữa, muội có bằng lòng không?”

An Nhượng Phương cắn môi: “Gả đến Tiền gia, e là sau này cũng không được gặp mẫu thân nữa.” Nói xong, nước mắt lại tuôn trào, “Tỷ tỷ, muội không muốn giống như Tiểu Thúy đâu.”

“Tiểu Thúy là ai?”

“Chính là nha đầu nhảy xuống giếng đó.” An Nhượng Phương khóc nức nở, “Muội nghe nói, nàng ấy tên Tiểu Thúy, nàng mới mười bốn, chỉ lớn hơn muội hai tuổi.”

An Nhượng Thần ôm chặt muội muội. Nàng không biết nha đầu kia tên Tiểu Thúy, nàng không dám hỏi thăm. Một nha đầu mới đến không lâu, cũng không ở trong viện nàng, thậm chí nàng cũng không rõ liệu đã từng gặp nàng ấy chưa.

“Tỷ tỷ cũng không muốn giống Tiểu Thúy.” An Nhượng Thần nâng mặt An Nhượng Phương lên, để cô bé nhìn vào mắt mình, “Tỷ cũng sẽ không để muội giống Tiểu Thúy. Tỷ tỷ dẫn muội đi, đưa muội rời khỏi nơi này. Chính chúng ta sẽ sống cuộc sống của mình. Tỷ tỷ sẽ không để người khác bắt nạt muội.”

Nước mắt An Nhượng Phương lại lăn xuống, ra sức gạt đầu.

“Chỉ là cuộc sống sẽ khá khổ. Nhưng không sao, chúng ta sẽ chịu đựng được, chúng ta đến một nơi không ai hay, sống cuộc sống mới...”

An Nhượng Thần còn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy trong bụi cỏ sau lưng vang lên tiếng sột soạt, An Vinh Côn - con trai nhỏ của An Chi Phủ mới lên năm chui ra, la to lên với các nàng: “Ha, ta đã nghe được rồi! Các người muốn trốn nhà! Ta phải nói cho cha biết mới được!” Vừa dứt lời, lập tức xoay người chạy đi.

Cả An Nhượng Thần và An Nhượng Phương thất kinh hoảng hồn.

Động tác của An Vinh Côn rất nhanh, biến mất như một làn khói. Đợi đến khi An Nhượng Thần kịp phản ứng thì đã không ngăn cản được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hai tỷ muội trừng nhìn theo hướng An Vinh Côn biến mất, trở mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương. An Nhượng Phương bắt đầu run lên, sợ tới mức không biết phải làm gì. An Nhượng Thần hít sâu một hơi, bình ổn tinh thần. Nàng không thể sợ, không thể rối loạn vị trí được, nếu nàng không chống đỡ nổi thì tứ muội phải làm sao chứ?

Bất kể có là gì thì vẫn sẽ không ngăn được An Vinh Côn tiết lộ bí mật. An Nhượng Thần rõ mười mươi điều này. An Vinh Côn là tiểu bá vương trong nhà, cho dù có giữ nó lại, cũng không thể thuyết phục được nó im miệng. Mà trái lại, nó sẽ càng hưng phấn, càng vội vã muốn đến trước mặt cha tố cáo.

An Nhượng Thần nhanh chóng xóc lấy tinh thần, nàng bình tĩnh lại, nắm hai vai tứ muội: “Phương Nhi, muội nghe tỷ nói đây.”

An Nhượng Phương hoảng loạn: “Đại tỷ, làm sao đây, phải làm sao đây?”

“Vinh Côn vẫn còn nhỏ.” An Nhượng Thần nói rất chậm, nhưng khẩu khí lại vô cùng kiên định.

An Nhượng Phương gạt đầu, hoảng hốt chụp lấy tay An Nhượng Thần: “Nhất định thằng bé sẽ mách lại với cha.”

An Nhượng Thần cũng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Nhượng Phương, dùng sức捏 lấy rồi nói với cô bé: “Trước mắt không được hoảng sợ, muội nghe tỷ tỷ nào, nhắm mắt lại, thở sâu ba lần, rồi đếm từ một đến mười.”

An Nhượng Phương mở to mắt nhìn An Nhượng Thần, không hiểu nàng muốn làm gì.

“Nghe tỷ tỷ nào, tỷ cần muối bình tĩnh lại, những lời tiếp theo sau đây rất quan trọng.”

An Nhượng Phương cắn môi, nghe lời làm theo. Cô bé nhắm hai mắt lại, hít thở sâu, rồi đếm từ một đến mười. Đến khi cô bé mở mắt ra, cho dù vẫn sợ nhưng không còn hoảng hốt nhiều nữa.

“Tốt lắm, bây giờ, muối nghe cẩn thận lời tỷ tỷ nói đây. Nhất định phải nhớ, nhất định phải làm theo.”

An Nhượng Phương ra sức gật đầu.

An Nhượng Thần nắm tay cô bé, nhìn vào mắt cô bé, nghiêm túc nói: “Vinh Côn là con nít, tính tình nóng nảy, cho nên chắc chắn nó không chịu nghe hết chuyện của chúng ta. Nó chỉ nghe được mấy câu sau, chính là câu tỷ nói muốn dẫn muối đi. Rồi sau đó nó nhảy ra ngoài bảo muốn đi mách cha.”

An Nhượng Thần nuốt nước bọt, lại gật đầu.

“Lúc này cha đang ở trong phủ, trên dưới toàn phủ đều đang tìm muối, nên nếu Vinh Côn chạy đi nói như thế, sẽ nhanh chóng có người đến tìm chúng ta thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian. Muối hãy ghi nhớ lời tỷ tỷ đây, nhất định phải nhớ rõ.”

An Nhượng Phương nhìn vào mắt tỷ tỷ, nghe nàng gằn từng chữ một: “Chuyện này không liên quan đến muối, chỉ là muối bị dọa nên đâm ra sợ hãi, là tỷ tìm được muối, giật dây dụ muối trốn nhà với tỷ. Muối không đồng ý, muối không dám. Làm sao muối có thể rời khỏi mẹ mình được.”

An Nhượng Phương mở to hai mắt, không ngờ tỷ tỷ lại nói như thế. An Nhượng Thần dùng sức bóp tay nàng, nói: “Lặp lại lần nữa, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

An Nhượng Phương há miệng, nhưng không nói nên lời.

An Nhượng Thần quát lên: “Lặp lại lần nữa!”

An Nhượng Phương run môi, khẽ nói: “Muối tìm chỗ trốn, rồi tỷ tỷ tìm được muối, dỗ muối rời nhà với tỷ. Nhưng muối không đồng ý, muối sợ, muối không thể rời xa mẹ được.”

“Không sai! Chính là như thế!”

“Tỷ!” Nước mắt An Nhượng Phương lại rơi xuống.

“Phải nhớ cho kỹ! Chuyện chính là như thế! Là tỷ dụ muối rời nhà, nhưng muối không muốn. Sau đó Vinh Côn nghe lỏm được, liền nói lại cho cha. Thăng bé là trẻ nhỏ, nó không nhớ rõ chúng ta nói gì, là tỷ muốn dẫn muối đi, muốn lợi dụng muối uy hiếp cha.”

An Nhượng Phương rơi lệ.

“Đừng khóc.” An Nhượng Thần vội nói, “Chắc chắn cha sẽ nổi trận lôi đình, sẽ đánh chửi tỷ, nhưng không sao, tỷ tỷ đã quen bị đánh mắng rồi, tỷ tỷ không sợ. Nhưng nhất định tỷ sẽ bị cha nhốt lại. Muối nhớ kỹ đi, muối phải ôm mẹ khóc, mẹ muối sẽ che chở cho muối. Muối không cần biết đã xảy ra chuyện gì, phải một mực thừa nhận muối không hề muốn rời nhà, muối không thể rời khỏi mẹ được. Sau đó muối khó chịu, muối nhức đầu, xin mẹ muối dẫn muối về phòng.”

An Nhượng Phương gật đầu, dùng sức lau nước mắt.

An Nhượng Thần nói tiếp: “Muối trốn trong phòng hai ngày, sau đó hãy đến tìm tỷ. Chắc chắn tỷ sẽ bị nhốt trong phòng. Muối phải cẩn thận, phải tránh những người khác, đừng để bọn họ biết muối đến tìm tỷ.”

An Nhượng Phương lại gật đầu. An Nhượng Thần hỏi cô bé: “Đã nhớ chưa? Muối nói lại đi, lát nữa cha đánh mắng, hỏi đã có chuyện gì, thì muối sẽ trả lời thế nào?”

An Nhượng Phương thút thít lặp lại những lời trước đó lần nữa.

“Sau đó thì sao?”

An Nhượng Phương lại thuật lại lời dặn dò của An Nhượng Thần.

“Tốt lắm, tốt lắm.” An Nhượng Thần ôm An Nhượng Phương vào lòng. Thì thầm bên tai cô bé: “Bất kể có chuyện gì, cũng đừng để cha và mẹ muối giam muối lại, đừng để bị nhốt. Muối hãy nhớ, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đun. Không có khó khăn nào là không vượt qua được, muối hãy nhớ kỹ! Ngàn vạn lần nhớ cho kỹ! Còn ý bỏ trốn khỏi nhà đó, đừng để cho bất cứ ai biết được, ngay cả mẹ muối cũng không được. Nếu hai ngày sau muối vẫn không đổi ý thì hãy đến tìm tỷ.”

An Nhượng Thần nói những lời này xong, liền nhớ đến Long đại tướng quân. Hắn nói sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai, mà đúng là nàng không dùng được cơ hội ấy.

An Nhực Phương khóc hu hu, muốn nói gì đó nhưng chợt nghe thấy tiếng hét của chúng người hầu: “Bọn họ ở đây, tìm được rồi! Ở đây ở đây!”

“Đừng sợ.” An Nhực Thần nói với muội muội, rồi kéo cô bé đứng dậy, phui bụi và cò dĩnh trên người cô bé xuống, rồi nắm tay muội muội ngoan, “Chúng ta đi gặp cha thôi.”

Trong sảnh bên, An Chi Phủ và các phòng đã sớm có mặt chờ, An Vinh Côn dương dương đắc ý ngồi trên ghế. Còn ngồi phía bên kia là Tiền Bù. Lão ta thích thú nhìn hai tỷ muội An Nhực Thần đi vào, cười cười.

“Phương Nhi.” Đoàn Thị phòng bốn vừa thấy con gái thì lập tức khóc lên, giang rộng hai tay.

An Nhực Thần len lén đẩy muội muội một cái, An Nhực Phương thuận thế nhào vào trong ngực mẹ khóc thút thít. Hoàn toàn không dám nhìn Tiền Bù và cha.

An Nhực Thần không đợi An Chi Phủ lên tiếng đã quỳ xuống cái bịch.

An Chi Phủ giận dữ tròn mắt nhìn nàng, không nói gì mà chỉ đi lên tát một tát. An Nhực Thần theo lực ngã xuống đất khóc lóc, “Cha, nữ nhi nhất thời hồ đồ.”

“Nhất thời hồ đồ?!” An Nhực Thần lại đi lên đá một phát, “Người đứng là to gan! Nói! Đã xảy ra chuyện gì!”

An Vinh Côn ở bên cạnh lắc chân kêu lên: “Con cũng nghe thấy, đại tỷ nói muốn dẫn tứ tỷ rời nhà.”

An Nhực Thần hoảng sợ biến sắc gào to khóc lóc, nói mình hồ đồ. Bởi vì không tìm ra muội muội nên sốt ruột, lại bị dọa sợ, nên lúc thấy được muội muội thì đầu nóng lên, đồ muội ấy muốn dẫn muội ấy rời đi. Nhưng chỉ là đồ thôi, hơn nữa muội muội cũng không đồng ý, mà nàng cũng không muốn trốn nhà đi thật, chỉ là đồ dành thôi.

Đáng tiếc hôm nay An Chi Phủ không dễ bị nàng lừa, huống gì còn có Tiền Bù ở bên cạnh ngồi xem, hai cô con gái đợi gả qua lại còn nói muốn đào hôn, đúng là giỏi quá nhỉ!

“Cầm roi đến cho ta!” An Chi Phủ lớn tiếng quát, người hầu vội vàng đi lấy roi đến.

An Chi Phủ chỉ vào An Nhực Phương, hỏi cô bé: “Người nói đi, đã xảy ra chuyện gì!”

An Nhực Phương run như cày sấy, qua một lúc lâu mới lắp ba lắp bắp lặp lại lời An Nhực Thần dạy mình. An Nhực Thần quỳ trên đất, nghe cô bé nói hết câu, trái tim treo lên giờ mới buông xuống.

Đoàn Thị phòng bốn nghe con gái nói vậy, lập tức nói: “Lão gia mình xét, chuyện này không liên quan gì đến Phương Nhi. Tất cả đều do một mình đại cô nương muốn làm. Từ nhỏ Phương Nhi đã khôn khéo, chưa bao giờ rời khỏi thiếp, hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao có thể muốn rời nhà được chứ. Vừa rồi hai đứa chúng nó cũng đã nói, là một mình chủ ý của đại cô nương, Phương Nhi của thiếp lại còn khuyên nàng ta. Chuyện này không liên quan đến Phương Nhi!”

An Nhực Thần quỳ trên đất khóc, nước mắt nước mũi tùm lum, nói nàng cũng không phải có ý chạy trốn thật, chỉ là buột miệng nói thôi, nàng làm gì có gan trốn. Thật sự nàng chỉ vì muốn đồ muội muội nên mới nói lung tung.

“Còn dám cãi à!” An Chi Phủ không chút nghi ngờ về An Nhực Phương, chỉ cảm tức An Nhực Thần đến cực điểm.

Roi được đưa đến. An Chi Phủ cũng không hỏi gì, chỉ quật mạnh roi xuống người An Nhực Thần. An Nhực Phương vẫn còn ở bên cạnh, An Nhực Thần cắn chặt răng không dám kêu đau, nàng sợ nàng vừa hét lên, An Nhực Phương sẽ sợ hãi, vì xin tha cho nàng mà nói thật ra.

Quả nhiên roi vừa vụt xuống, An Nhực Phương liền khóc lóc xin cha dừng tay. Lúc này Đoàn Thị phòng bốn mới sực tỉnh, ôm lấy con gái rời đi.

An Nhực Phương vừa đi, An Nhực Thần liền bắt đầu khóc, xin cha tha cho nàng lần này, nói nàng không dám nói năng lung tung nữa. Đầu tiên An Chi Phủ bị con gái nhỏ nôn lên người Tiền Bù làm mất mặt mũi, sau đó là con gái lớn xúi giục tỷ muội cùng chạy trốn, cục tức này sao có thể nuốt trôi nổi.

Hết một roi lại một roi, ông ta đánh An Nhực Thần đến trầy da sứt thịt, đánh đến lúc không kêu được nữa.

Cuối cùng người khuyên ông ta dừng tay lại chính là Tiền Bù, lão ta như đã xem kịch đủ rồi, nói: “Được rồi, An lão gia bớt giận. Nếu đánh chết thì ta sẽ đau lòng đấy. Đại cô nương có phần gan dạ sáng suốt thế này, ta đây cũng hài lòng vô cùng. Dạy dỗ thì dạy dỗ thôi, đừng đánh chết.”

An Nhực Thần nghe thấy lời này, cố chống đỡ ngẩng đầu lên nhìn Tiền Bù. Tiền Bù cười tủm tỉm, trong mắt tràn ngập máu huyết hưng phấn. An Nhực Thần nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

An Chi Phủ dừng tay, thở hồng hộc, tròn mắt nhìn An Nhực Thần rồi lại đá nàng một phát, quăng roi xuống đất, “Tiểu nữ không hiểu chuyện, đã để Tiền lão gia chê cười rồi.”

Tiền Bù đứng dậy, cười nói: “Sao chê cười được chứ, ta đây vui mừng còn chẳng kịp. Ta về chuẩn bị trước đã, đợi ngày đến, sẽ đề kiệu hoa đến đón

người.”

An Chi Phủ và Tiền Bồi khách sáo đôi ba câu, tiền lão ra ra cửa. Đợi đến lúc xoay người đi vào sảnh bên, liền quay sang mắng An Nhượng Thần: “Đồ khốn!”

An Nhượng Thần nín thở, hai mắt nhắm chặt máu nhuộm cả người, ngã lộn ra đất không nhúc nhích, không cần giả vờ thì cũng đã trông như sắp chết đến nơi rồi. An Chi Phủ phát tay gọi người hầu đến: “Đưa nó về phòng lại đi, rồi mau chóng tìm đại phu đến trị thương cho nó, đừng để nó chết.”

An Nhượng Thần bị đưa trở về, a hoàn bà vú khóc lóc thảm thiết. An Nhượng Thần không mở mắt, toàn thân nàng đều là máu, thật sự rất mệt, đau thấu tâm can, hít thở thôi cũng đau như mất nửa cái mạng. Nhưng nàng còn sống, mà muối muối của nàng cũng không sao, tạm thời, may mà không sao.

Đại phu đến, khám vết thương cho An Nhượng Thần rồi kê đơn. Tối hôm đó An Nhượng Thần lên cơn sốt, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng. Ngày hôm sau An Chi Phủ chạy đến phòng nàng xem nàng đã chết hay chưa, thấy nàng vẫn còn sống tốt, không nặng đến mức ông ta tưởng, liền quát hỏi nàng còn muốn trốn nữa không. An Nhượng Thần vẫn khóc nói là nàng nhất thời hồ đồ đầu óc nóng lộn, chứ chưa từng nghĩ đến chuyện trốn nhà ra đi, chỉ là nói thế thôi. An Chi Phủ không hỏi gì nữa, cũng cảm thấy đúng là nàng không có bản lĩnh đó, mắng nàng một hồi rồi rời đi. Sau đó lại sai người khóa phòng nàng lại, khóa cửa trước đóng đinh cửa sổ, ngoài đưa thức ăn thuốc men đến, thì không cho phép bất kỳ ai ra vào.

An Nhượng Thần nhắm mắt nghe An Chi Phủ quát tháo, mọi việc đúng như nàng dự đoán.

An Nhượng Thần đếm ngày, lại một ngày nữa trôi qua, mười ba tháng mười, cách ngày mười lăm còn hai ngày.

Trong đêm đó, An Nhượng Phương chạy đến. Cô bé lén la lén lút, không đi vào phòng mà chỉ ở ngoài cửa sổ thấp giọng gọi nàng. An Nhượng Thần cắn răng chịu đựng cơn đau, lễ người đến bên cửa sổ.

“Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?”

“Tỷ không sao, muối có bị đánh không?”

“Không ạ.”

An Nhượng Thần thờ phào, không có là tốt rồi, hơn nữa cô bé có thể đến thăm nàng, xem ra cũng không bị nhốt.

“Tỷ tỷ, trong phòng tỷ có ai không?” An Nhượng Thần cẩn thận hỏi.

“Không có.”

An Nhượng Thần lại cẩn thận nói: “Muội lên đến đây, đã nhìn xem rồi, không có người. Tỷ tỷ, tỷ nghe muối nói này, muối đã lên đào một cái lỗ ở góc sân của Tiểu Hoàng. Trước đó là Tiểu Hoàng tự đào, không phải nó chuẩn đi từ chỗ đó sao, hơn nữa cũng không quay về. Muội đi tìm nó thì phát hiện ra cái lỗ kia. Vài ngày trước đó, muội nghĩ nếu tỷ tỷ muốn chạy trốn thì cũng có nơi để trốn, nên đã lên đào cho nó to hơn chút.”

An Nhượng Thần nhắm hai mắt, lòng cảm động vô cùng. Muội muội này chẳng những muốn cho nàng tiền, mà lại còn âm thầm đào hố giúp nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ. Hôm trước là do muội không tốt, chỉ vì muội sợ mà làm liên lụy tỷ bị đánh. Muội không nên như thế. Muội đã nghĩ kỹ rồi, muội sẽ nghe lời tỷ, tỷ đừng sợ, muội sẽ không sợ nữa. Hôm nay muội lại lên đi xem cái lỗ kia rồi, hình như vẫn hơi nhỏ, chỉ đủ mình muội chui thôi, còn phải đào thêm nữa. Tỷ tỷ cứ yên tâm dưỡng thương, đợi muội đào lỗ xong, muội sẽ dẫn tỷ đi.” An Nhượng Phương nói mà giọng nghẹn ngào, “Đêm qua mẹ có nói với muội, hôn sự đó đã là ván đóng thuyền rồi, không đổi được nữa. Muội thấy cha đánh tỷ như thế, Tiền lão gia kia lại rất vui vẻ. Nếu sau này chúng ta cùng xuất giá thì làm thế nào đây?”

“Phương Nhi.” An Nhượng Thần chịu đựng cơn đau trên người, thở hổn hển nói với cô bé: “Nhất định hai ngày này bọn họ sẽ canh chừng rất kỹ, muội đừng đi đào lỗ nữa, ngộ nhỡ bị bọn họ bắt gặp thì không hay.”

“Muội biết rồi.”

“Tối mai muội hãy đến chỗ tỷ, cẩn thận đừng để người ta phát hiện gì. Tự mình đến đây.”

“Vâng.” Tuy An Nhượng Phương không biết là chuyện gì, nhưng tỷ tỷ đã dặn, cô bé đành nghe theo.

“Nếu tối mai không được thì sáng sớm hôm sau muội hãy đến. Nhớ đây, trước buổi trưa ngày hôm sau, nhất định phải tìm dịp đến gặp tỷ.”

“Vâng ạ.”

Ngày hôm sau đó, chính là mười lăm tháng mười.

Qua một ngày, An Nhượng Thần ngoan ngoãn dưỡng bệnh, uống thuốc đưa đến, ăn cơm đưa tới.

Cứ sáng sớm là Đàm Thị phòng nhì và Tiết Thị phòng ba lại đến xem nàng, nhưng lại không nói gì. Đàm Thị thấy nàng còn sức lực thì yên tâm. Nàng ta là người coi trọng hôn sự với Tiền gia trong các phòng nhất. Một là huyện Phúc An là nhà mẹ của nàng ta, ở bên đó nàng ta cũng có chút quan hệ, hai là bây giờ An Vinh Quý con trai nàng ta cũng có phần trong cửa hàng ngọc thạch, sau này nếu An Chi Phủ có gì thì cửa hàng này ở chắc trong tay phòng

nhì bọn họ.

Thế nhưng An Nhượng Thần lại muốn chạy trốn, nàng ta cắn hận vô cùng.

Nàng ta sợ vì chuyện này mà đắc tội với Tiền Bồi, nhờ người bên nhà mẹ lần nữa nghe ngóng ý của Tiền Bồi, cũng đưa quà đến. Kết quả nhà mẹ đẻ truyền lời đến nói, Tiền Bồi không căm, ngược lại còn vui mừng. Nói vốn lão ta còn chê đại cô nương ngớ nghếch hèn yếu vô vị, nhưng hôm nay mới thấy, đại cô nương cũng có chút khí phách, lão ta rất vui, không hề thấy bức bối. Đàm Thị cuống quýt đi nói lại với An Chi Phủ, An Chi Phủ cũng dần yên lòng.

Tiết Thị phòng ba là người cẩn thận nhất trong An phủ. Nàng vốn là thiếp của một thương nhân khác ở thành Trung Lan, người thương nhân kia vì đề nịnh nọt An Chi Phủ mà đẩy nàng ta đến. Tiết Thị sinh được một cô con gái cho An Chi Phủ, tên là Nhượng Lan, mười lăm tuổi.

Tiết Thị không có chỗ dựa, xuất thân cũng không có gì đặc sắc, thế nên xưa nay đều làm việc cẩn thận, giống như ngọn cỏ đầu tường, bên này mạnh thì dựa bên này, bên kia được lợi thì dựa vào bên kia, cũng không đắc tội với ai. Nàng ta theo phòng nhì đến thăm An Nhượng Thần, nhưng cũng chỉ là muốn xem thế nào thôi, chứ không để ý lắm.

Đến chiều, Liêu Thị phòng năm cũng đến xem An Nhượng Thần, An Nhượng Thần bị đánh là vì con trai nàng ta đi tố cáo. Nàng một là cảm thấy con trai làm không sai, trừ họa giúp An phủ, hai là tương lai còn dài, cũng không chừng An Nhượng Thần gã đến Tiền phủ sẽ có chỗ đứng, nàng ta sợ An Nhượng Thần sẽ ghi thù trận đánh lần này, thế là sai người chuẩn bị đồ bỏ đưa đến, rồi nói Vinh Côn còn nhỏ, cũng không biết lão gia lại ra tay mạnh như thế, rồi lại nói An Nhượng Thần là đại tỷ, ắt cũng biết bỏ nhà ra đi sẽ gây ra họa đến nào, nàng ta tin An Nhượng Thần chẳng qua là đồ muội muội nên mới nói thế. Tóm lại là nói lung lay một lúc lâu mới đi.

Những người này cứ đến cứ đi, cửa phòng lại bị khóa chặt.

Vết thương trên người An Nhượng Thần vẫn đau nhức như ngày hôm qua, nhưng lòng đã trấn tĩnh lại nhiều. Ban ngày nàng cố ngủ một lúc, định để tối được tỉnh táo, đợi tử muội đến.

Kết quả đợi cả đêm, nhưng An Nhượng Phương không đến. An Nhượng Thần không chịu được nữa, cứ ngủ lại giật mình tỉnh giấc, đợi đến khi mờ mắt ra lần nữa, không ngờ trời đã tờ mờ sáng. Nàng lo lắng trong bụng, không biết tử muội có gặp phải rắc rối gì không, hoặc là không tìm được cơ hội đến để gặp nàng, nếu bỏ lỡ thì nguy to rồi.

Đúng lúc này, chột ngoài cửa sổ truyền đến tiếng An Nhượng Phương thấp giọng gọi nàng: “Tỷ tỷ, đại tỷ ơi.”

An Nhượng Thần chấn động, vội vã bò đến dưới cửa sổ: “Phương Nhi, tỷ tỷ đây.”

“Tỷ ơi, muội đến rồi.” An Nhượng Phương dè dặt nhìn bốn phía, không hề có ai. Lúc này mọi người chưa dậy, bọn họ hoàn toàn bận bịu, không ai để ý đến chỗ cửa sổ hoang vắng sau viện này.

“Phương Nhi, muội còn muốn đi nữa không?”

An Nhượng Thần gật đầu, lại nhớ ra tỷ tỷ không thấy được, bèn nói: “Muốn ạ. Tỷ tỷ, chúng ta cùng trốn đi. Muội phải cứu tỷ thế nào đây?”

An Nhượng Thần nhắm chặt hai mắt, không cứu được đâu, nàng hết cơ hội rồi. “Phương Nhi, muội nghe kỹ lời tỷ đây. Nhất định phải nghe thật kỹ.”

“Vâng ạ.”

“Vào giờ Thân chiều hôm nay, ở cổng thành phía nam sẽ có đoàn xe đưa lương thực đến, quân sự họ Trương, tên Trương Trung, muội gọi ông ấy là ông Trương là được rồi. Ông ấy sẽ đến huyện Tân thành Thiệu, ở đó có người nhà ông ấy, ông ấy đã nhận lệnh của Long tướng quân, đồng ý hộ tống chúng ta đi đến đó, cũng bố trí ổn thỏa cuộc sống sau này cho chúng ta. Văn thư tịch bạc, công việc kiếm sống, ông ấy cũng sẽ giúp thu xếp.”

An Nhượng Thần ngạc nhiên vui mừng: “Vậy thì tốt quá.” Tuy không biết vì sao Long tướng quân lại giúp các nàng, nhưng có người phối hợp, dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

“Phương Nhi, muội giỏi nữ công, cũng làm điểm tâm rất ngon, dù chưa biết những ngón nghề này có thể dùng được ở nơi đó hay không, nhưng tóm lại muội phải biết rằng, tuy mình là phận gái, nhưng cũng không phải là hạng vô dụng, muội có bản lĩnh tự kiếm tiền nuôi mình. Chẳng qua là do muội còn bé, cần phải có người chăm sóc. Long tướng quân đã dặn với ông Trương rồi, cứ tin tưởng quân đi, bên ông Trương sẽ phối hợp tốt với muội. Muội đến nhà người khác, sẽ phải chịu khổ đấy, nhưng cũng học được chút bản lĩnh. Sau này có tốt hay không đều hoàn toàn dựa vào bản thân, muội nhất định phải hiểu đạo lý này.”

“Muội biết rồi.” Đương nhiên rồi khỏi nhà sẽ không so được với lúc ở nhà, cô bé biết rõ điều này. Nếu đến điều này mà không nghĩ đến thì sao dám muốn trốn nhà chứ. Chỉ sợ khi cô bé nhìn lại, thì sẽ cho rằng ra ngoài chịu khổ còn khiếp đảm hơn việc bị lão Tiền kia làm nhục.

“Tỷ tỷ, muội phải làm sao để cứu tỷ đây? Giờ Thân buổi chiều, cũng không còn nhiều thời gian.”

An Nhượng Thần hít sâu một hơi, chịu đựng cơn đau trên người mà bình tĩnh nói: “Phương Nhi, muội có biết, ra khỏi phủ chúng ta đi về cổng thành phía nam, phải đi thế nào mới trốn được an toàn, không dễ bị bắt về không? “

“Ồ...” An Nhượng Phương không biết. Từ trước đến nay cô bé ra ngoài đều là đi theo người khác, đúng là biết đường, nhưng lại chưa từng nghĩ xem có lối đi nào để dễ trốn không.

An Nhựt Thần tí mỉ nói với cô bé một lần, lại hỏi cô bé có biết những con đường nàg vừa nói không. An Nhựt Phươg biết hết, nàg hay theo tý tý mẩu thân đi dạo mấy phố phường ở gần cổng thành phía nam, cũng thường ra khỏi thành lên chùa trên núi thấp hương, nàg biết được cổng thành phía nam

An Nhựt Thần lại dặn nàg nếu bị người ta phát hiện thì nói thế nào, gặp ông Tường thì nên nói ra sao, phải làm sao để dứt lốt quan hệ, gặp người xấu trên đường thì né tránh thế nào, vân vân đủ thứ. Cứ nói thế, bỗng nàg thấy sợ, muối muối quá nhỏ, ra khỏi nhà như thế, nếu gặp chuyện bất trắc thì sao?

Nàg hơi do dự, nhưng rồi nghĩ đến Tiền Búi, nghĩ đến An Nhựt Phươg bị lão ta sờ chân đến sợ mà nôn mửa. Nàg lấy lại bình tĩnh, cắn chặt răng, rồi cầm tất cả số bạc vụn trong bọc nhỏ giấu sau bàn ra, chọc thủng giấy trên cửa sổ, nhét từng món đồ một ra ngoài cho An Nhựt Phươg.

“Số tiền này, là tý tý dành giùm được, không nhiều lắm, muối giữ lấy mà sống qua ngày.”

Những lời này nghe thật quen tai, An Nhựt Phươg lại muốn khóc. Cô bé không mang theo số tiền để dành vì tý tý, nhưng hôm nay lại phải dùng đến tiền của tý tý? Hơn nữa ý trong lời này, là tý tý sẽ không đi sao? “Tý ơi, vậy còn tý thì sao ạ?”

An Nhựt Thần cười nói: “Tý không thể đi được. Muối muối ngoan, tý bị nhốt rồi, muối muốn cứu tý ra ngoài, chỉ e sẽ bị phát hiện thôi. Lúc này cũng không còn nhiều thì giờ, không kịp rồi. Hơn nữa tý còn đang bị thương, đi không nhanh, sẽ liên lụy đến tốc độ của muối. Bà từ nha hoàn sẽ đến đưa thuốc, rồi sẽ nhanh chóng phát hiện tý không có ở đây, cũng đoán được chúng ta đã bỏ trốn, sẽ bị đuổi kịp đấy. Muối đi một mình thì bọn họ sẽ không dễ phát hiện ra đâu, cũng sẽ không đoán ra được, như thế cơ hội thành công mới lớn được. Nếu phát hiện muối không có ở đây, bọn họ sẽ đi tìm trong phủ, cho là muối chỉ núp đâu đó trong phủ, như thế muối cũng có thời gian chạy đến cổng thành phía nam.”

An Nhựt Phươg cắn môi, nước mắt vòn quanh. Cô bé biết, tý tý lên kế hoạch chạy trốn thỏa đáng như thế, bây giờ nhường lại cho mình.

An Nhựt Thần nhìn ra bên ngoài từ chỗ thùng, nhìn muối muối mà hỏi: “Chỉ một mình muối đi, có dám không?”

An Nhựt Phươg ra sức gật đầu. Trong lòng vốn còn tí xíu do dự sợ hãi khi rời xa khỏi mẹ, nhưng bây giờ đã bị ép xuống rồi. Cơ hội chạy trốn duy nhất của tý tý, nay nhường lại cho cô bé. An Nhựt Phươg lau nước mắt, nói: “Tý tý, nhất định tý phải sống thật tốt đấy. Đợi muối lớn lên, có bản lĩnh rồi, muối sẽ quay về tìm tý, không để gã ác nhân họ Tiền kia bắt nạt tý.”

An Nhựt Thần cũng rơi lệ, muốn xoa đầu muối muối nhưng đáng tiếc lại không thể. Nàg nói: “Dù ở bên ngoài chịu khổ thì cũng đừng sợ. Muối phải nhớ cho kỹ, hãy nhớ nhất định tý tý sẽ đi tìm muối, tý tý sẽ sống, và sẽ sống thật tốt. Sẽ đi tìm muối, sẽ chăm sóc muối, sẽ tìm cho muối một cửa hôn tốt. Nếu phải chịu khổ thì muối hãy nghĩ đến lời này của tý, tý tý bảo đảm đấy, tý nhất định sẽ đi tìm muối.”

An Nhựt Phươg gật đầu.

“Muối phải nhớ những câu chuyện mà tý tý đã kể với muối, những người trong đó đều đứng cảm ơn, cuối cùng có được cuộc sống hạnh phúc. Rồi muối cũng sẽ như thế. Đừng sợ.”

An Nhựt Phươg lại gật đầu.

Thông qua lỗ thùng nhỏ trên cửa sổ, hai tý muối cùng nhìn đối phương.

“Đi nhanh đi, đừng để người khác có nghi ngờ.” An Nhựt Thần thấp giọng bảo.

An Nhựt Thần lại gật đầu lần nữa. Lau nước mắt đi, giấu kỹ bạc rồi nói: “Tý tý, tý cũng phải nhớ đấy. Nếu tý phải chịu khổ không đến được, cũng đừng sợ ruột sợ hãi, muối sẽ trưởng thành, sẽ làm nên chuyện, đến lúc ấy đổi thành muối đến đón tý.”

“Được.” Giọng An Nhựt Thần chất chứa nghẹn ngào.

An Nhựt Phươg loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đi đến bên này. Cô bé cắn răng, “Tý tý, chúng ta sẽ gặp lại.” Rồi tiều cô nương quay đầu chạy mất.

An Nhựt Thần dán tai vào bên cửa sổ, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không ai phát hiện ra muối muối, bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ. Nàg thở phào một hơi, cuối cùng lại chẳng chịu được, che mắt khóc nức nở.

Nếu còn sống, nhất định sẽ gặp lại.

An Nhựt Thần lại bò về giường, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Một hồi sau, bà từ đi đến, dứt thang đổi thuốc cho nàg. An Nhựt Thần chịu đau không nói tiếng nào. Nàg nhớ tứ muối có nhắc đến lỗ chó, nhất định tứ muối sẽ nghĩ cách lên ra ngoài.

Đến trưa, An Nhựt Thần dùng cơm xong thì nằm trên giường, cơ thể không cử động, nhưng tim lại sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tứ muối đã ra ngoài chưa? Có đến kịp không?

Không có tin tức gì, trong phòng chỉ có mỗi mình nàg, vô cùng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Đội đến chiều khi bà tử mở khóa vào thay thuốc cho nàng, nàng vờ như lơ đãng hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Đã giờ Thân rồi.” Bà tử đáp.

Đúng lúc này có một tiểu a hoàn thở hồng hộc lao vào, hét lớn tiếng: “Đại tiểu thư, tứ tiểu thư có từng đến tìm tiểu thư không?”

Tim An Nhượng Thần đập mạnh, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Không có, ta ngủ suốt buổi, cửa sổ cũng khóa, sao con bé đến tìm ta được. Đã có chuyện gì thế?”

“Người trong viện của tứ tiểu thư nói lại, chưa tới giữa trưa thì tứ tiểu thư có bảo là muốn đi ngủ sớm nên vào phòng ngủ. Bà tử a hoàn đều làm việc ở ngoài phòng, sau đó đi nghỉ ngơi. Cũng không ai để ý tứ tiểu thư rời nhà lúc nào cả. Bây giờ người không thấy đâu, tất cả mọi người đang đi tìm khắp nơi. Sợ là tứ tiểu thư lo cho thương thế của tiểu thư, nên mới sai a hoàn đến hỏi xem tứ tiểu thư có từng tới đây không.”

An Nhượng Thần thầm vui mừng, tứ muội đã trốn đi rồi, quả thật đã trốn đi rồi.

“Chưa từng đến.” Nàng đáp.

A hoàn nghe xong lại cuống cuồng chạy đi.

Không lâu sau, trong gian phòng của An Nhượng Thần ồn ào hẳn. Đàm Thị phòng nhì đến, Đoàn Thị phòng bốn đến, bà tử đến, a hoàn đến, An Bình cũng đến.

Từng người từng người đều đến tra hỏi nàng về tung tích của An Nhượng Phương. Nhưng An Nhượng Thần trước sau đều khẳng định không biết.

“Trên người ta bị thương chỉ có thể nằm, cửa sổ lại khóa, ta lại chưa từng đi ra ngoài, làm sao biết được tung tích của Phương Nhi? Có lẽ muội ấy cũng giống lần trước núp đâu đó trong phủ thôi, đi tìm kỹ lại đi, nhất định có thể tìm được.”

Nhưng đã lật tung toàn bộ trên dưới phủ rồi mà vẫn không tìm được. Thế là mọi người lại lần nữa quay về phòng An Nhượng Thần vặn hỏi.

An Chi Phủ và An Vinh Quý nhận được tin thì gấp gáp chạy về nhà. An Chi Phủ nghe An Bình bẩm báo lại chuyện, lập tức nổi cơn thịnh nộ, đi thẳng vào viện của An Nhượng Thần, lật tung sân nhà nàng lên.

An Nhượng Thần bị thương phải quỳ xuống nền nhà, nhưng vẫn chỉ có câu nói kia: nàng không biết! Sao nàng có thể biết được chứ?!

An Chi Phủ sai người xuất phủ, tìm kiếm khắp thành. Lúc này Đàm Thị phòng nhì phát hiện ra cửa sổ phòng An Nhượng Thần bị phá thủng, bèn gọi bà tử đến hỏi. Bà tử run rẩy nói, cửa sổ trong khuê phòng của đại tiểu thư vẫn tốt, trước đó cũng không phát hiện bị thủng.

Đàm Thị phòng nhì cười nhạt, nói về mĩa mai: “Nhìn cái khung cửa giấy này là biết ngay có người phá, đại tiểu thư bị thương nặng, không thể nào bò xuống đi chọc thủng cửa sổ đây chứ?”

An Nhượng Thần phụ họa: “Đúng là không thể nào.”

An Chi Phủ ở bên cạnh đã hiểu được lời của Đàm Thị, ông ta gầm lên: “Có phải Phương Nhi đã đến tìm người không? Nó đã nói gì với người, người cũng đã nói gì với nó? Giờ nó đang ở đâu?”

An Nhượng Thần bình tĩnh nhìn cha nàng, lại trả lời lần nữa, tứ muội không đến, nàng cũng không biết gì.

An Chi Phủ hung dữ tròn lớn mắt nhìn nàng.

Màn đêm buông xuống, bọn gia nô hộ vệ đi ra ngoài tìm người quay về báo, không tìm được tứ tiểu thư. An Chi Phủ lại tức giận quát tháo bảo bọn họ tiếp tục đi tìm. Sau đó ông ta lại cầm lấy roi, lại tàn nhẫn đánh đập An Nhượng Thần.

Lần này An Nhượng Thần bị đánh còn thảm hơn trước, nàng gần như thoi thóp chút hơi tàn, chỉ nói một câu: “Không biết.”

An Chi Phủ không có bằng chứng, nhưng trong bụng đã nghi ngờ con gái lớn. Chỉ có thể là nó, chỉ có thể là nó. An Nhượng Phương còn nhỏ tuổi, sao có thể tự mình chạy trốn được. Chắc chắn tất cả chủ ý đều từ An Nhượng Thần mà ra, chuyện này là do nó làm, chỉ có thể là nó.

An Chi Phủ sai người ném An Nhượng Thần vào phòng chứa củi, không cho phép nàng được ăn uống, cho đến lúc nàng chịu nói thật mọi thôi.

Đêm hôm đó, An Nhượng Thần nằm trên vũng bùn bẩn thỉu, xuyên qua ô cửa cao cao nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ đến muội muội bé bỏng lạnh lẽo của

nàng đã chạy trốn thành công, có người phối hợp, ắt hôm nay đã ngồi trên xe ngựa chạy đến một cuộc sống mới, Tiền Bù không đựng được cô bé, cha cũng không bán được muội ấy. An Nhược Thần mỉm cười. Vết thương nhức nhối vô cùng, nàng vừa khát vừa đói lại khó chịu, nhưng nàng vẫn không nhìn được mà cười.

Sáng sớm hôm sau, An Chi Phủ đến phòng chứa củi, lạnh lùng nhìn con gái lớn, lại hỏi nàng An Nhược Phương đi đâu.

An Nhược Thần đồ bệnh đến mức không mở mắt ra nổi, đầu ngón tay cũng không cử động được, nàng biết mình lại lên cơn sốt rồi. Nàng lấy hết sức cũng chỉ nặn ra được mỗi một câu nói: “Cha, nữ nhi không muốn chết, nữ nhi không biết gì hết thật.”

An Chi Phủ phát tay áo rời đi.

Đến trưa, có bà tử đến đưa An Nhược Thần về phòng, mời đại phu nhanh đến khám bệnh cho nàng. Bà nói lão gia đã hạ lệnh, không để đại tiểu thư chết được.

Sau đó Đoàn Thị phòng bốn đến, hai mắt nàng ta sưng vù lên vì khóc, khẩn cầu An Nhược Thần cho nàng ta biết tung tích của con gái.

An Nhược Thần vẫn khẳng khái nói nàng không biết, còn hỏi Đoàn Thị: “Tứ di nương, nếu muội muội về, có phải di nương sẽ liều chết ngăn cha gả muội ấy vào Tiền gia không? Muội ấy còn nhỏ như thế, xứng đáng gả cho tám chồng tốt hơn.”

Đoàn Thị tròn mắt nhìn nàng như nhìn quái vật, tròn mắt nhìn một hồi rồi nghiêng đầu rời đi.

Buổi tối, Đoàn Thị phòng nhì đến, nàng ta dùng sức tát An Nhược Thần đang nằm trên giường cái chết: “Người đứng là đồ độc ác, muốn phá hủy cửa hôn sự này. Người nói Tiền lão gia nhìn trúng Phương Nhi, dọa Phương Nhi trốn cửa hôn này thì thôi đi, nhưng người tưởng người có thể làm đại tiểu thư ăn uống chùa trong phủ tiếp nữa sao? Người mơ tưởng quá rồi đấy. Lão gia đã bàn bạc xong với Tiền lão gia rồi, mua hai đứa tiểu a hoàn đến cho Tiền lão gia, còn người, vẫn sẽ gả đến Tiền phủ. Vì phát sinh biến cố nên ngày cưới sẽ được đẩy lên, người cứ chờ đi.”

An Nhược Thần nhắm chặt hai mắt, đến nhìn nàng ta cũng không muốn. Lại muốn mua hai tiểu a hoàn đưa qua sao? Lại muốn hại chết hai tiểu a hoàn!

Nàng căm phẫn, nhưng không giúp được.

Vào ngày thứ ba sau lần Long Đại gặp An Nhược Thần ở tù lâu, hắn đã rời khỏi thành Trung Lan. Điều Côn cho rằng có lẽ Tạ Kim là mật thám Nam Tần, nhưng khổ là không có bằng chứng, đành phải lấy tội đạo tặc lừa gạt mà kết án. Hắn đã bàn bạc với Long Đại, cần phải tố vụ án lần này sang Nam Tần, cảnh cáo rằng mật thám của đối phương đã bị Đại Tiểu tiêu diệt, để Nam Tần yên phận, triệu hồi mật thám về nước, đừng có ý nghĩ khiêu khích xâm chiếm, nếu không thì kết quả của Tạ Kim chính là kết quả của Nam Tần bọn họ.

Long Đại đồng ý với ý kiến Điều Côn, thế nên sau khi Điều Côn đưa văn thư đến Nam Tần, Long Đại đã tự mình lãnh binh ra biên giới, theo như tình báo của trinh thám dò la, đánh thẳng vào sào huyệt của bọn du phi, tiêu diệt hai đội phi tặc, tất cả đều là người của nước Nam Tần. Long Đại sai người đưa thi thể đến Nam Tần, cũng cách sông giao tranh với lĩnh phòng ngự biên giới của Nam Tần mấy ngày.

Dù hai nước chưa khai chiến, nhưng Long Đại vẫn triển khai dàn quân, đã hoàn tất dò la khảo sát địa thế đường núi đường sông đầy hiểm trở ở biên ải, mỗi một nơi đều được vẽ ra bản đồ. Đồng thời cũng đã điều tra tình hình binh tướng với tướng lĩnh của Nam Tần, tin tức của trinh thám lần lượt gửi về.

Long Đại xử lý xong những chuyện này thì đã là mười bảy tháng mười. Hắn trở lại lều trại ở doanh binh, đầu tiên lắng nghe báo cáo quân tình, sau đó cho người lui, nhưng Tạ Cương không đi mà còn báo cáo với hắn: “Sau khi Tương thúc ra khỏi thành có gửi tin báo về, nói chuyện mà huynh sắp xếp, cũng không có người đến.”

Long Đại sững sờ. Không có người đến?

“Sao thế? Người nào muốn đến à?” Tông Trạch Thanh mặt đầy tò mò, bị Long Đại đá ra khỏi lều.

Không đuổi kịp sao? Long Đại không tin. Cô nương kia thông minh giỏi hoạt, làm sao mà không làm được?!

“Đã gặp chuyện gì rồi?”

“Vào ngày mười lăm hôm đó, gia nô hộ vệ ở An phủ ra ra vào vào, dáng vẻ hoảng hốt, có vẻ như đang tìm người, nhưng lại không báo quan. Hôm đó có đại phu ra vào An phủ, nói là chữa phong hàn cho nhị di nương. Trinh thám không vào An phủ, sợ quấy rối An gia không hành sự được. Hai ngày qua, ngay đến đám đầy tớ hay làm mớm ở các phòng giờ im thin thít, không dám nhiều lời. Không hề thấy nhân vật khả nghi xa lạ nào lên vào. Cũng không thấy An đại cô nương rời đi.”

Long Đại cau mày, hốt hoảng tìm người nhưng không báo quan, có phải ý nói An Nhược Thần đã tránh tai mắt xuất phủ rồi không? Nhưng nàng ta không đuổi kịp đoàn xe của lão Trương? Hay là, nửa đường nàng ta đã bị cướp đi rồi?

Tạ Cương lại nói: “Trong thành không có gì khác thường. Chỗ thái thú đại nhân vẫn như thường.” Tạ Cương biết Long Đại nghi ngờ, lại nói tiếp: “Đại phu kia chỉ dẫn đệ tử theo, không phải người lạ mặt. Gần đây An phủ cũng không mua người hầu mới nào. Vào ngày tướng quân rời khỏi Trung Lan, ở An phủ có một tiểu a hoàn ngã chết, nói với người ngoài là làm bể vật quý, sợ quá nên tự tử. Trinh thám nghe ngóng được, a hoàn kia còn chưa vào phủ chưa lâu, là a hoàn trong viện của An Vinh Quý, không liên quan gì đến An đại cô nương.”

Long Đại hỏi: “Bên Tiền phủ thì sao? Hôn sự hai nhà An Tiền có thay đổi gì không?” Nếu tân nương mất tích, nhất định An Chi Phủ không dám lừa Tiền

Bùi.

“Chuyện này thì không nghe nói được gì.” Tạ Cương suy nghĩ rồi nói, “Để ta sai người đi dò hỏi kỹ lại.” Chuyện này liên quan đến bày bố của Long Đại, không phải là chuyện nhỏ.

Một ngày này, Long Đại ở lại doanh trại xử lý quân vụ, ngày hôm sau quay về lầu Tử Vân trong thành. Tạ Cương đã dò hỏi xong, quay về bẩm báo. Hôn sự hai nhà An Tiên có chút biến cố, nhưng không phải là ở phía An Nhược Thần, trước đó không lâu An Chi Phủ đã đồng ý để An tứ cô nương An Nhược Phương và An Nhược Thần xuất giá cùng ngày, cùng gả cho Tiền Bùi. Nhưng hai ngày trước An gia đã đưa hai a hoàn đến cho Tiền Bùi, An tứ cô nương không vào cửa, còn ngày cưới của An đại cô nương được định sớm hơn, là vào ngày mai.

Long Đại sững sốt. Ngày mai? Chỉ có năm ngày thôi, định sớm hơn là có ý gì? Trừ khi đối phương sợ sẽ gặp chuyện nữa. Nhất định An phủ đã mất người, nhưng không phải là An Nhược Thần, mà là tứ muội An Nhược Phương của nàng. Vậy là tăng thêm một mối hôn sự, nhiều hơn một tân nương...

Long Đại nhủ mảy, nhớ lại trước đây khi vừa vào thành, Tông Trạch Thanh đã điều tra được lời đồn ở khắp các phủ, Tiền Bùi có ý gì, hôm nay gây ra chuyện này, trong lòng hẳn hiểu rõ.

“Chỉ sợ đại phu kia là khám bệnh cho An Nhược Thần.” Hần nói.

Tạ Cương không đáp, không thể bứt dây động rừng, nên trình thám mới không dám tìm hiểu sâu, mọi người ở An phủ và đại phu kín miệng như bưng, trình thám không truy hỏi đến cùng, tránh bị người khác nghi ngờ. Chuyện này chỉ có chút thời gian để thăm dò mà thôi. Hôm nay đại tiểu thư An gia ra nông nổi đó, hẳn không dám tự tiện kết luận, “Tướng quân, chỉ sợ kế hoạch trước đó phát sinh biến cố rồi.”

“Chắc chắn phải có biến cố. An Nhược Thần mà không mất tích thì vở chèo này cũng không hát nổi nữa.”

“Vậy có cần đợi nàng ta gả vào Tiền gia...”

“Không.” Long Đại kiên quyết nói, “Nàng vào cửa Tiền gia là coi như chuyện không nằm trong tay ta được nữa.”

“Đúng là Tiền Bùi khó đối phó hơn so với An Chi Phủ.” Tạ Cương nói. Phải chu toàn với Tiền Bùi nên sẽ rất khó khăn, nếu muốn để An Nhược Thần làm việc cho họ, sợ Tiền Bùi sẽ không đồng ý và phối hợp. Hơn nữa lão ta là cha của huyện lệnh huyện Phúc An, thân phận thôi cũng đã khó lo liệu rồi.

Long Đại lắc đầu.

Tạ Cương không rõ Long Đại lắc đầu là có ý gì. Là cảm thấy hắn nói không đúng, Tiền Bùi không khó dây dưa, hay là cảm thấy chuyện khó giải quyết, không nghĩ được ý gì hay? Hần cứ thế chờ, nhưng Long Đại mãi vẫn không lên tiếng. Tạ Cương không nhịn được hỏi: “Tướng quân, giờ phải làm thế nào bây giờ?” Ngày mai An Nhược Thần sẽ phải lên kiệu hoa, nên nếu có quyết định gì thì phải đưa ra sớm.

“Tạm thời không nghĩ ra có cách gì có thể không bứt dây động rừng mà lại có thể cướp được tân nương cả.” Long Đại đáp.

Gương mặt nghiêm túc của Tạ Cương xụ xuống, tướng quân đại nhân huynh nói những câu này mà có thể bình tĩnh thân nhiên đến thế hả? Không phải ngăn chặn quân địch, mà là uy hiếp tân nương nhà thương dân, là ý này sao?

“Gọi Trạch Thanh đến đây.”

Tạ Cương sờ mũi, để Tông Trạch Thanh cướp hôn cũng không hợp đây chứ? Nhưng hắn vẫn nghe lệnh ra ngoài bảo vệ binh đi gọi người đến. Một lát sau, Tông Trạch Thanh đã có mặt.

Nhìn tình hình bên trong phòng, Long Đại vẫn như cũ, nhưng vẻ mặt của Tạ Cương thì không đúng cho lắm. Bỗng Tông Trạch Thanh cảm thấy vui vẻ, Tạ Cương mất tự nhiên à, nhất định là có tin lớn để hóng rồi.

“Tướng quân tìm ta có chuyện gì?” Tông Trạch Thanh hưng phấn.

Long Đại không đáp, trông như đang suy tư.

Tạ Cương cố ý nói: “Tìm người cướp hôn.”

“Hả?!” Tông Trạch Thanh há to miệng, “Cướp về rồi có thể gả dâu cho ta được không?”

“...” Tạ Cương không nói, quả nhiên da mặt người này không phải bình thường.

“Cướp về cho làm dâu của Tạ Cương.” Long Đại nói một cách đứng đắn.

Tông Trạch Thanh bật cười ha hả, chỉ vào Tạ Cương cười đến gập người.

“...” Tạ Cương cứng mặt. “Mau đi đi.” Hần nghiêm túc nói, “Xin kính nhờ huynh đệ.”

Nụ cười của Tông Trạch Thanh cứng lại, ngón tay giờ giữa không trung, qua một lúc lâu mới dè dặt hỏi: “Thật hay giả thế?”

“Giả.” Cả Long Đại và Tạ Cương đồng thời nghiêm túc đáp.

Tối muộn hôm đó, Tông Trạch Thanh đến An phủ một chuyến. Trình thám không tiện vào phủ hỏi thăm một cách đường hoàng, nhưng hẳn lại có. Có điều đi một chuyến quay về, cũng không có được tin tốt nào. “An lão gia vẫn khá nhiệt tình, nhưng rõ ràng là trong lòng có chuyện. Nhận lễ vật của ta, còn nói ngày khác sẽ mời ta đến lầu xanh chơi, nhưng không nói sẽ mời ta uống rượu mừng, cũng không giữ ta lại dùng cơm. Mấy lần trước đều ước gì gọi cả nhà đến trước mặt cho ta đề ý, lần này lại khiêm tốn trầm tĩnh, cả mấy cô nương cũng không xuất hiện. An lão gia trò chuyện cũng cẩn thận nên ta không tiện hỏi nhiều. Trong phủ im lặng, không có ai rành rỗi đi qua đi lại. Khắp nơi trong phủ đều dán chữ hỷ treo lụa đỏ, nom có vẻ muốn vờ như có chuyện vui.”

Long Đại rũ mắt nghĩ suy, sau đó nói: “Trạch Thanh, người dẫn theo hai đội vệ binh, sau đêm khuya hãy lặng lẽ bao vây An phủ. Giờ Tý vừa đến là lập tức vào trong lục soát. Đừng làm lớn chuyện, nói với An lão gia là có mật thám lên vào, người chỉ cần lục soát phủ là được.”

Tông Trạch Thanh gật đầu, lần trước Long Đại đã nói rõ bố trí sắp xếp với hắn, đương nhiên hắn tự biết nặng nhẹ, “Chắc chắn An lão gia kia không dám ngăn ta, nhưng ta lục soát tìm được An đại cô nương rồi thì sao nữa? Ngày mai nàng ta phải lên kiệu hoa, nhất định có cả a hoàn ba tử, lúc lục soát phòng, tất An lão gia cũng sẽ đi theo, ta cũng không thể cướp người đi được thật.”

“Nàng gặp người rồi, nếu cần người giúp ắt sẽ nói gì đó. Người cứ tùy cơ ứng biến theo lời nàng ta là được.” Long Đại nói.

“Nếu nàng thấy ta rồi khóc nức nở, hét ầm lên nói Tông tướng quân ơi tôi không muốn gả đi, cha tôi đánh tôi. Vậy ta phải làm gì đây?” Tông Trạch Thanh nghiêm túc hỏi.

Tạ Cương đứng bên không nhịn được: “Lúc hoàng thượng ban cho người cái tên Hồ Uy tướng quân, có biết người ngu như thế không?”

Tông Trạch Thanh xoay người tung quyền: “Mụ nội nhà người, là dí dỏm đấy, người có dí dỏm không mà nói ta? Không phải ta đây đang chọc cười điều chỉnh bầu không khí sao?”

Tạ Cương đưa tay đẩy quyền ra, “Đúng là rất buồn cười, ha ha.”

Tông Trạch Thanh lại đập một phát, “Đồ trình thám thói tha, cười như thế không thật chút nào.”

“Đừng làm ồn nữa.” Giọng Long Đại không lớn, nhưng hữu hiệu ngăn cản trò đùa bỡn của Tông Trạch Thanh và Tạ Cương. Long Đại nói: “Nàng thông minh lanh trí, ắt sẽ ám chỉ cho người biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu có cơ hội, nàng sẽ yêu cầu gặp ta. Người không tìm được mật thám lên vào An phủ, tất phải báo cáo lại với ta.”

Tông Trạch Thanh gãi đầu, nói đến cuối chính là mượn cớ để đại tướng quân gặp mặt cô nương nhà người ta? “Nhưng bất kể thế nào, sáng sớm ngày mai nàng vẫn phải lên kiệu hoa. Huống hồ mật thám lên vào An phủ thế nào, vì sao lại vào đó, chúng ta làm sao mà biết được, làm sao chắc chắn đó là mật thám. Những chuyện này tất thái thú đại nhân sẽ vận hỏi tỉ mỉ. Rồi nếu sau đó không dàn xếp được thì tướng quân cũng sẽ gặp phiền phức.”

Nhất định phải có tình báo chính xác, nhất định phải truy nã được mật thám, chứ nếu là bọn trộm cắp bình thường thì đã thuộc về quản lý của thái thú đại nhân rồi, quân đội bọn họ giấu thái thú tự ý làm việc, như thế rất không ổn. Nhưng nếu thông báo trước cho thái thú, sợ ngay đến cơ hội hành sự cũng mất.

Long Đại thông thả nói: “Đội ta gặp được An Nhượng Thần thì những vấn đề người nói sẽ được giải quyết?”

Thế sao? Chỉ cần gặp là được?

Tông Trạch Thanh cũng không chắc chắn, nhưng tướng quân nói cái gì thì chính là cái đó.

Tông Trạch Thanh dẫn người đi bố trí sắp xếp, trong bóng đêm, hai đội ngũ âm thầm vây kín An phủ. Tông Trạch Thanh vừa chờ thời điểm vừa suy đoán, cũng không biết khi gặp An đại cô nương thì nàng sẽ nói thế nào, chẳng lẽ thật sự lau nước mắt nước mũi hô cứu mạng?

Trong lầu Từ Vân, Long Đại đợi đến mức phiền não, rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ, cho dù kế hoạch có sinh biến cố thì cũng sẽ có cách ứng biến. Nhưng hẳn lại vô cùng bất an. Giống như khi đại địch đã tràn đến nơi, mà hẳn lại không nghĩ ra con đường giành chiến thắng nào. Thật ra cho dù An Nhượng Thần không trốn được, thật sự gả vào Tiên phủ thì cũng có sao. Hẳn tiếc nuối thay nàng, nhưng hẳn đã cho nàng cơ hội rồi, không có gì để áy náy cả. Có điều rõ ràng nàng thông minh đầy nghị lực, cả gan làm loạn sẽ không phải là thiếu nữ như thế. Tất cả đã được sắp xếp thỏa đáng, nàng chỉ cần đến đúng giờ là có thể được như ý rồi, nhưng nay chuyện lại không thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Long Đại nghĩ ngợi, rồi sai người chuẩn bị ngựa, không kịp đợi Tông Trạch Thanh phát người về mời hắn đến. Hắn dẫn theo hai vệ binh, chạy thẳng vào màn đêm, hướng đến An phủ.

Trên con phố tối đen tĩnh lặng, chỉ có ánh sao cùng đèn lồng treo ngoài hàng quán là chiếu rọi con đường. Từ xa xa, Long Đại nhìn thấy An phủ, cách một bức tường vẫn có thể thấy ánh sáng chói lóa từ đèn lồng. Long Đại cau mày, còn chưa đến giờ Tý, vì sao Tông Trạch Thanh lại hành động trước thời gian?

Còn đang nghi ngờ thì có một người giục ngựa đi ra từ chỗ tối trên đường, chính là Tông Trạch Thanh.

“Tướng quân.” Tông Trạch Thanh chạy nhanh đến gần, thấp giọng nói: “Đột nhiên trong An phủ đốt đèn bốn phía, có tiếng người gào thét, hình như đã gặp chuyện rồi. Ta đang định lấy lý do tuần đêm đi ngang qua để vào phủ lục soát. Lần này cũng đỡ được lý do có người mật báo mật thám.”

“Đợi đã.” Long Đại cản lại. Dù trong bụng biết Tông Trạch Thanh nói đúng, chuyện này bất ngờ xuất hiện rất đúng dịp, kịp thời tháo gỡ chỗ khó xử cho bọn họ. Nhưng trực giác của hắn lại phát hiện điều không ổn, “Đợi đã.”

“Đợi cái gì? Đợi đến lúc nào?” Đối với tiền tuyến, thời cơ là quan trọng nhất, nên Tông Trạch Thanh muốn hỏi cho rõ.

Long Đại lại nhìn An phủ, ánh sáng bên trong càng lúc càng nhiều, hình như động tĩnh càng lúc càng lớn.

“Đợi ta quay lại.” Long Đại kéo dây cương, thúc ngựa chạy đến An phủ.

Long Đại không vào An phủ mà đi vòng vòng quanh tường. Hắn cho ngựa đi chậm lại, lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài An phủ, lắng nghe động tĩnh bên trong tường. Đến khi đi vòng qua tường sau An phủ, hắn dừng lại.

Trước mắt là cảnh khiến người ta giật mình.

Một thân ảnh nhỏ nhắn vắt vả bò ra từ lỗ chó.

Mình nguyệt nhô ra khỏi tầng mây, soi sáng một vùng ở tường sau. Long Đại thấy rõ mồn một: cô nương ấy, tóc tai rối bù, trên người như có vết máu, khổ sở không chịu nổi. Nàng bò ra khỏi lỗ chó, không đứng thẳng được, hình như trên đùi cũng bị thương. Ngực nàng nhấp nhô phập phồng, đang kinh hoàng thờ dốt, quay phải quay trái nhìn khắp nơi, thấy cách đó không xa có bóng đen ngồi trên lưng ngựa, nhất thời cứng đờ.

Long Đại không nhúc nhích, cô nương kia cũng không động đậy, cứ thế đối mặt với nhau. Sau đó hắn thấy cô nương kia kinh ngạc tròn to mắt, hình như nhận ra hắn rồi. Nàng mở miệng, im lặng gọi một tiếng “tướng quân”.

Sau hậu viện có người lớn tiếng hò hét. “Ồ đây cũng không có, nhất định là tiểu thư đã chạy đi rồi.” “Trốn thế nào chứ, tiểu thư có thể mọc cánh được sao?” “Ra ngoài nhìn xem sao, chắc chắn tiểu thư chưa chạy xa đâu.”

Long Đại thúc vào bụng ngựa, vội vàng phóng nhanh đến bên người An Nhược Thần, cúi người đưa tay ra, nắm chặt bên eo nàng, ôm nàng lên lưng ngựa.

“Tướng quân.” Lúc này hắn nghe được giọng của nàng, yếu ớt vô lực, nhưng có ngạc nhiên mừng rỡ.

Tất cả mọi vấn đề, đợi đến lúc gặp nàng là liền biết nên làm thế nào.

Long Đại giữ áo choàng, che chắn kín kẽ cho cô nương đang ôm trước ngực, rồi hai người cùng cưỡi một ngựa nhanh chóng chạy vào con phố đêm đen.

Tông Trạch Thanh kiên nhẫn chờ Long Đại quay về hạ lệnh, không ngờ lại thấy Long Đại giục ngựa lao đến, trước ngực còn che một người. Lúc đi ngang qua bên người hắn cũng không dừng lại, chỉ khẽ quát một tiếng: “Rút lui!”

Sau đó liền phóng mấy trăm ngay trong chớp mắt.

Tông Trạch Thanh ngăn người!

Mụ nội nó chứ! Tướng quân tự mình cướp người?! Cướp hay trộm thế?! Lại làm ra loại chuyện này!! Cũng không nói trước một tiếng!!!

Rút lui rút lui rút lui, nhanh! Chuyện này còn kích thích hơn so với vào phủ lục soát, à không, là phiền toái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Long Đại đưa An Nhược Thần vào lầu Từ Vân.

Lúc ôm nàng đến trên giường mới nhận ra nàng đã hôn mê bất tỉnh. Sai người gọi đại phu Ngụy Hàng Châu trong quân đến khám cho nàng. Trong khoảng thời gian im ắng đợi đại phu, Tông Trạch Thanh và cả Tạ Cương đứng trong phòng cùng cau mày trợn mắt nhìn An Nhược Thần thêm thiếp đến phát sầu.

“Phải giải thích vì sao cướp tân nương đi còn khó hơn cả việc giải thích chuyện nhận được mật báo lục soát mật thám đấy.” Tạ Cương nói.

“Hay là nói thật được lúc đi tuần đêm?” Tông Trạch Thanh suy nghĩ lý do.

“Nhật rồi vì sao không trả lại?”

“Đội hỏi rõ xem nàng vì sao lại bị thương nặng ngã ở trên đường rồi mới đưa về thôi.”

“Vì sao không lập tức thông báo cho An phủ, rồi vì sao không đưa đến nha môn?”

“...” Nhất thời Tông Trạch Thanh không biết phải đối đáp ra sao, lông tóc dựng lên giậm chân đáp: “Nàng ta không tỉnh, đưa cái gì mà đưa, đương nhiên ai nhặt được trước thì hỏi trước, hỏi rõ rồi nói sau.”

“Lúc hoàng thượng ban cho người cái tên Hồ Uy tướng quân, liệu có biết người âm ỉ thế không?” Tạ Cương lạnh nhạt nói.

“...” Tông Trạch Thanh nghẹn họng, tung một đấm ra, lại thấy An Nhục Thần ở trên giường mở mắt.

“Tướng quân.” Giọng nàng yếu đến độ không nghe ra nổi.

Tông Trạch Thanh vội nghiêng mặt chừng chặc bước lên: “An cô nương, cô tỉnh rồi đấy à.”

Có một bàn tay đưa đến từ phía sau, đẩy hẳn sang một bên: “Không phải gọi người đâu.”

Tông Trạch Thanh bị gạt ra ngoài thì khá tủi thân, cô nương người ta gọi tướng quân nhưng lại không nói được câu nào. Được rồi, thấy Long Đại và An Nhục Thần đối mặt nhìn nhau thì đích xác tiếng kêu “tướng quân” kia không phải gọi hẳn rồi.

Tông Trạch Thanh rướn cổ lên nhìn, sợ sẽ bỏ lỡ chuyện hay ho.

Long Đại mở miệng trước, “Cô không đến đúng hẹn, lão Tướng không nhận được người. Ta đã điều tra chuyện nhà cô rồi, có phải tứ muội của cô đã mất tích rồi không? Ngày cưới của cô đổi thành ngày mai rồi? Tối nay cô trốn đi như thế nào, có tính toán gì không?”

Mặt An Nhục Thần đầy vẻ khiếp sợ. Tông Trạch Thanh thăm trách đại tướng quân, tại sao lại không thương hoa tiếc ngọc như vậy chứ, dầu gì cũng phải nên trấn an mấy câu như “hôm nay cô đã an toàn rồi” trước đi chứ, làm gì có chuyện vừa mở miệng đã nói chuyện chính như vậy đâu, lại còn mang theo khẩu khí thăm vấn nữa chứ.

“Ông Tướng không nhận được người?” An Nhục Thần giật mình, bắt đầu hốt hoảng, “Vậy muội muội tôi đâu? Mất tích là có ý gì?”

“Cô để muội muội cô đến cậy nhờ lão Tướng sao?” Long Đại nghe nàng nói thế thì lập tức đoán được.

“Ông ấy không thấy muội muội ta, hay là chưa hề thu nhận con bé?”

“Không thấy.”

An Nhục Thần nhắm hai mắt.

Long Đại nói: “Ta vốn có ý định như thế này. Sau khi cô đi rồi, chuyện mất tích sẽ lan truyền trong thành, ta bố trí manh mối giả, Tạ tiên sinh sẽ cho là cô núp đâu đó ở ngoại ô. Chuyện trước đó chúng ta công khai nhận định hẳn ta đã tự tử, hẳn lại cho là mình có kế sách thỏa đáng, hẳn sẽ lơ là. Mà nếu hẳn đoán cô đã bị quân đội che giấu, với cái tính đa nghi của hẳn, sẽ cho rằng cô đã nắm được điểm yếu gì đó của hẳn, nếu không quân đội cũng không tội gì phải giúp cô ẩn náu. Dù gì Từ bà mối cũng đã chết, nàng ta đã nói gì với cô, đã cho cô cái gì, Tạ tiên sinh cũng không có cách gì kiểm chứng được. Cho nên hẳn sẽ lại tìm cô để ra tay. Một khi như vậy, bọn ta có thể lập tức bắt được hẳn ngay trong một lần hành động. Mà vì có sát thủ muốn mưu hại cô, sống chết của cô còn chưa rõ, qua thời gian dài, quan phủ không tìm được cô, cũng không thấy thi thể, mười thì có đến tám chín phần sẽ phán cô đã chết. Như vậy cô ở nơi đất khách cũng có thể sống quay ngày yên bình Nhưng hôm nay cô lại không trốn đi, kế hoạch trước đó không thể không thay đổi.”

Quả thật Tông Trạch Thanh rất muốn thờ dài, Long đại tướng quân đúng là người gỗ thô lỗ. Dù bắt cô nương người ta cũng không thể dùng chiêu này được. Hẳn phải nên giữ hình tượng anh hùng cứu mỹ nhân, để cô nương cảm kích trong lòng chứ. Lúc này lại là hai lần cứu giúp, nhỏ giọng nhẹ nói, nói ân đức ân huệ gì đó đi, hãy nói là nhất định sẽ tìm muội muội giúp cô hay gì đó đi, còn sợ An cô nương không vào nơi dầu sôi lửa bỏng, lấy thân báo đáp... À, thôi thì không cần lấy thân báo đáp đâu, vào nơi dầu sôi lửa bỏng bắt mật thám giúp là được rồi. Bây giờ mà vạch trần nội tình, giúp nàng chạy trốn cũng là muốn lợi dụng chuyện này để bắt giặc, không phải đã khiến lòng cô nương nhà người ta nguội lạnh rồi sao?

Quả nhiên An Nhục Thần mở to mắt, rung rung nói: “Thì ra là thế. Tôi còn tưởng... tôi còn tưởng là, muội muội ta đã đuổi kịp đoàn xe ông Tướng, còn tướng quân biết tôi không đi được...”

Cho nên tưởng rằng tướng quân cố ý đến giải cứu nàng? Tông Trạch Thanh lại lần nữa thăm than Long Đại không lợi dụng cơ hội tốt này để diễn vai ân nhân tốt bụng. Tông Trạch Thanh liền xen lời vào: “Đúng là biết được cô bị vây hãm, nên mới nghĩ cách đi cứu cô đấy.”

Kết quả là cả hai đương sự không ai để ý đến hẳn, đến một ánh mắt cũng không buồn ném cho hẳn. Trái lại Tạ Cương lại trừng mắt nhìn hẳn, như đang trách hẳn nói nhiều.

An Nhục Thần hỏi: “Bây giờ tướng quân có kế hoạch gì?”

“Đây cũng là câu ta nên hỏi cô, cô đang bị trọng thương như thế này, làm sao trốn ra được?” Nếu có người khác can thiệp vào chuyện này, vậy hẳn cũng phải xử trí cho khéo.

An Nhực Thần chớp mắt, nhớ lại thời gian qua, bản thân có thể hồi phục tinh thần chống đỡ cho đến tận lúc này toàn là vì đã nghĩ tứ muội chạy trốn thành công, nhưng thì ra tứ muội không đi được, bây giờ còn không biết đang lưu lạc phương nào. Nước mắt An Nhực Thần chực trào ra, nàng gờ tay gạt lệ, lúc này mới phát hiện ra mười ngón tay của mình đều đã bị thương vì đào đất. Nàng mở to mắt nhìn đầu ngón tay, nhớ đến tứ muội từng đào hốc vì muốn giúp nàng chạy trốn, mà hôm nay nàng nhờ cái hốc đó mà thoát ra được, còn tứ muội lại không biết tung tích đâu.

Nước mắt lại lần nữa chảy ra, nhưng An Nhực Thần biết bây giờ không phải lúc để khóc, nàng ra sức lau sạch nước mắt, nói: “Cha tôi từng nhốt tôi vào phòng chứa củi. Trong phòng có không ít đồ linh tinh vặt vãnh, cũng có vài thanh dao bỏ củi bỏ hoang hay lưỡi dao bị gãy cán. Tôi tìm hai cái cán nhỏ, giấu ở trong người.”

Long Đại lẳng lặng nhìn nàng.

“Tôi bị thương nặng, ngày nào cũng ngủ say, có rất nhiều người làm đều bị phái ra ngoài đi tìm tứ muội, số người canh chừng tôi không nhiều, hơn nữa mai chính là ngày cưới, nên bọn họ cũng sơ suất không đề phòng, đi ngủ từ sớm. Tôi dùng dao bỏ củi cạy cửa sổ bỏ ra ngoài. Tứ muội của tôi...” An Nhực Thần hít mũi, “Tứ muội tôi có nói là con bé từng đào hốc ở chân tường hậu viện, chỉ là không đủ to. Tôi đến chỗ kia, tìm được lỗ hốc, lại dùng dao lấy tay tiếp tục khoét, khoét đủ để tôi có thể chui ra...”

Mạng treo một đường, rồi gặp được tướng quân. An Nhực Thần quay đầu sang, đối mắt với cái nhìn của Long Đại.

“Nên không có ai giúp cô? Chuyện này không có người khác biết?”

“Vâng.”

“Đã không có người tiếp ứng, vậy cô định bỏ ra rồi thì làm gì tiếp?”

An Nhực Thần nói: “Bọn họ phát hiện ra còn sớm hơn tôi dự liệu, hoặc có thể do tôi chậm chạp quá. Tôi vốn nghĩ là, bọn họ sẽ lục soát bên viện của tôi trước, chỗ tứ muội nương chắt phải muộn lắm mới lục soát. Với cả người gác cổng sẽ chứng minh tôi không đi ra ngoài, tôi đang bị thương, không trèo tường được, tất bọn họ sẽ cho là tôi không ra ngoài được, chẳng qua đang trốn ở trong viện nào đó thôi. Như thế tôi sẽ có thời gian.”

“Có thời gian làm gì?” Tông Trạch Thanh không nhịn được hỏi.

“Có thời gian cho tôi chống đỡ đến nha môn, tôi muốn đánh trống báo án...” Không có cáo trạng, không xin được thư kiện, muốn gặp quan báo án, chỉ đành phải đánh trống.

Long Đại nhướn mày, nàng thật đúng là cái gì cũng dám làm.

Tông Trạch Thanh giật mình há to miệng: “Đánh trống báo rằng phụ thân cô không thu xếp một mối hôn sự hợp ý cô, cũng vì thế mà đánh đập cô?”

Tạ Cương liếc xéo hần, Tông Trạch Thanh phát tay, “Được rồi được rồi, cái gì hoàng thượng cũng biết hết. Đừng ngắt lời nữa, để nghe An cô nương nói thế nào.”

Rõ ràng chính người ngắt lời còn gì? Tạ Cương cũng lười để ý đến hần.

An Nhực Thần cắn môi: “Tôi muốn báo lên với thái thú đại nhân, tôi từng lên thấy được hành tung của mật thám trong thành Trung Lan, là nhân chứng quan trọng. Hy vọng có thể gặp mặt tướng quân.”

Khóe môi Long Đại nhếch lên.

“Vốn định tốt nhất đến lầu Tử Vân phủ nha của tướng quân báo chuyện này, nhưng mà xa quá, tôi đang bị thương nặng, không đi đến nổi. Nha môn thì gần đây hơn, tôi gắng sức chống đỡ thì có thể đến được.” An Nhực Thần rất căng thẳng, không biết liệu ý định này có làm Long Đại mất hứng không. Nhưng nàng không thể giấu diếm gạt hần được, vậy là bèn cúi đầu nói tiếp, “Phụ mẫu chi mệnh, mỗi chước chi ngôn, tôi không nghe lời, còn can hệ đến chuyện lừa muội muội rời nhà, tuy tôi thương tích đầy mình, nhưng nha môn không quản được chuyện này. Đúng như tướng quân nói, chuyện trong nhà, không một ai quản lý được. Cha tôi có thể nói đủ lý do ông ấy dạy dỗ ra đứa con gái mất dạy vô lễ trong vòng nửa canh giờ, tôi còn chưa chết, chẳng qua là bị thương, có vị đại nhân nào chịu quản đây? Tôi sẽ bị đuổi về nhà, trời vừa sáng là bị ném lên kiệu hoa, đổi nơi chốn, đổi người dạy dỗ tôi. Nhưng nếu tôi là nhân chứng quan trọng, liên quan đến bí mật quân sự, dựa theo luật nha môn thì không thể không giữ tôi lại, để chuyển cho tướng quân xử lý. Không chỉ có tướng quân, vì tôi đánh trống báo quan ở quận phủ nha môn, nên thái thú đại nhân cũng phải giám thị tôi chặt chẽ. Tình hình như thế, nhất định tạm thời hôn sự không thể tiến hành. Kéo dài thêm một chút thì sẽ có thêm cơ hội sống.”

Tông Trạch Thanh lên nhìn biểu cảm của Long Đại, rồi lại nhìn An Nhực Thần. Bà nội nó chứ, đúng là xem thường cô nương này rồi. Chợt nghĩ đến lời Long Đại nói trước đó, chỉ cần gặp An Nhực Thần thì những vấn đề kia của hần nên tìm lý do gì, tất cả có thể giải quyết được. Mà quả thật đúng như vậy.

“Ta đoán hần cô cũng đã nghĩ xong một cuốn ‘Mật Thám Truyện’, có thể tỉ mỉ bàn bạc với các vị đại nhân hơn nửa canh giờ, để đảm bảo bọn họ không hề không thận trọng, lập tức thúc ngựa chiến báo tin mời ta đến.” Long Đại nói.

Là thật hay giả vậy, là nói bậy đây à? Tông Trạch Thanh chỉ thiếu nước trợn trắng mắt. Đợi đã, tướng quân huynh đang đùa bỡn cô nương đây sao? Nhưng giọng điệu đúng đắn như thế, dễ khiến người khác hiểu lầm lắm.

Mặt An Nhượng Thần đỏ bừng: “Chuyện này, tuy tôi ngu dốt, nhưng cũng biết đạo lý nói nhiều sai nhiều. Tướng quân vừa biết được Tạ tiên sinh kia già chết, nhất định là có kế hoạch rồi. Dĩ nhiên tôi sẽ không nhiều lời, sẽ chờ đến lúc tướng quân đến, nghe xem tướng quân nói thế nào mới có thể tùy cơ ứng biến.”

“Nếu cô không nói được gì thì làm sao thái thú đại nhân có thể tin cô? Nếu không tin cô thì làm thế nào có thể gọi ta đến? Cô nói thử xem, cô định sẽ nói gì với thái thú đại nhân?”

An Nhượng Thần cắn môi, quả nhiên tướng quân sợ nàng làm hỏng chuyện. Nàng thấp giọng nói: “Thì nói, Từ bà mối là mật thám.”

“Nhất định thái thú đại nhân sẽ hỏi cô có bằng chứng gì.” Long Đại bảo.

“Tôi chính là bằng chứng.” An Nhượng Thần ngẩng đầu lên, nói như đang báo án thật: “Từ bà mối lo liệu chuyện hôn sự của tôi với Tiền phủ của huyện lệnh huyện Phúc An. Tôi gả qua đó chính là làm mẹ kế của huyện lệnh đại nhân. Từ bà mối từng nhiều lần ám chỉ với tôi, nói đợi tôi qua cửa thì đừng quên nàng ta. Còn nói sau khi gả đến Tiền phủ nhất định sẽ gặp đủ chuyện nhức đầu do các phòng tranh sủng với hỉ nộ ái ố của Tiền lão gia, nàng biết tôi ở nhà không được sủng ái, dẫn đến lúc đó sợ là nhà mẹ cũng sẽ không phối hợp với tôi. Nhưng nàng sẽ để tôi được sống tốt, chỉ cần tôi ngoan ngoãn nghe theo lời nàng ta chỉ điểm.”

“Sau đó thì sao?”

“Mới đầu tôi không hiểu ý nàng ta lắm, nhưng cũng e sợ cuộc sống làm vợ người ta sau này sẽ không được êm đềm. Mẹ tôi ở nhà chính là vì không đầu lại được các phòng mà cuối cùng đổ bệnh ra đi, nên tôi cũng muốn thỏa hiệp với Từ bà mối, xem kết quả nàng có thể phối hợp với tôi thế nào. Nhưng nàng ta cũng rất cẩn thận, chỉ hàn huyên với tôi về chuyện thường ngày, giải bày tâm sự, tôi hỏi nàng rốt cuộc có thể để tôi sống tốt thế nào, nàng mới nói nữ tử ngoài dung mạo mỹ miều ra thì còn phải dựa vào chút tâm cơ, có thể vì phụ gia mà mưu lợi, để phụ gia cảm thấy người có ích, người sẽ có được nhiều sủng ái hơn. Hơn nữa còn có thể nhờ vào điều đó để nắm chút quyền thế trong nhà. Nàng ta nói tôi còn nhỏ tuổi, đến lúc đó nàng sẽ từ từ dạy tôi. Nàng còn bảo tôi nghĩ kỹ đi, vì sao nhị di nương trong nhà tôi lại được sủng ái nhất, có thể chấp chưởng việc nhà như vậy, còn không phải vì nhà mẹ nàng ta dâng lên cho cha tôi không ít chỗ tốt nên mới như thế sao. Tôi cảm thấy nàng ta nói rất đúng, nhưng cũng có điều hoài nghi, nàng ta chỉ là một bà mối, tôi lại không cho được nàng ta ích lợi gì, vì sao nàng ta lại muốn giúp tôi. Nàng ta không nói rõ, chỉ nói đến lúc đó tôi nhớ nàng ta là được rồi, cũng có thể giúp nàng ta làm ít chuyện là được.”

Tông Trạch Thanh lén lút quan sát tướng quân, nói chẳng khác gì thật, là thật đấy à?

An Nhượng Thần nói tiếp: “Sau đó có một lần, tôi thấy Từ bà mối đang nói chuyện với một hán tử trên đường, không thấy rõ mặt hán tử nọ, chỉ nghe bọn họ nói gì mà cô nương không nghe lời thì diết khẩu đi, lại nói kho lương trường ngựa gì đấy, nghe vậy tôi liền hoảng hốt. Sau đó liền dò xét hỏi Từ bà mối, khi đó tôi đã nghĩ, nếu nàng ta có thể giúp được tôi trong cuộc sống sau này, thì tôi cũng phải bày tỏ ý với nàng ta, lấy lòng nàng ta, nhưng nếu thật sự có nguy hiểm thì tôi cũng phải nhanh chóng phải sạch, phòng chọc vào mầm tai họa. Tôi hỏi thử xem Từ bà mối liền nói với tôi, đúng là nàng ta có ít mối quan hệ, đang làm ít đại sự, cho nên cần người giúp một tay. Sau khi tôi gả vào Tiền phủ là có thể trở thành người đắc lực giúp nàng ta, đến lúc đó chỗ tốt sẽ không thiếu phần tôi. Tôi hỏi kỹ rốt cuộc phải làm những gì, tôi hơi ngốc nên sợ không làm được chuyện nàng ta đã dặn, muốn biết rõ trước để có thời gian mà chuẩn bị. Trước đó nàng trò chuyện với tôi cũng khá hợp ý, lại cảm thấy tôi nghe lời, cũng không rêu rao khắp nơi bí mật lén lút gặp nàng ta, nên cũng không chỉ trích gì mà còn khen tôi chín chắn hiểu chuyện. Nàng ta nói nàng làm mai cho không ít nhà, cũng giúp rất nhiều cô nương vô tích sự tìm được chốn về, có không ít a hoàn thể thiếp trong nhà giàu vẫn luôn giữ liên lạc trao đổi tin tức với nàng ta, điều nàng ta cần tôi làm chỉ đơn giản thế thôi, bảo tôi không cần phải hoảng hốt gì cả, rất dễ.”

An Nhượng Thần nói đến đây thì dừng lại, Tạ Cương đang định hỏi “sau đó thì sao” thì thấy tướng quân tự mình đi rót một ly nước, đưa cho An Nhượng Thần. An Nhượng Thần cảm ơn, nhận lấy ly nước uống một ngụm lớn. Tay nàng run run, trên mười ngón tay dính toàn bùn và máu. Tông Trạch Thanh mềm lòng, bước lên trước hai bước nâng ly giúp nàng, dứt chút nước còn lại cho nàng.

Long Đại tỉnh rụi thu bàn chân đang định bước lên về, lùi ra sau một bước. Chắp tay sau lưng, nghiêm túc nhìn An Nhượng Thần đang “ngón nga ngón nghiên” cốc nước.

Lúc này vệ binh ở ngoài cửa báo Ngự đại phu đã đến. Long Đại cho gọi ông ta vào, đại phu già bước vào hành lễ, sau đó theo dẫn dò đi lên khám cho An Nhượng Thần, rồi đương nhiên đẩy Tông Trạch Thanh qua một bên, rồi lại đương nhiên mời hán và Tạ Cương cùng ra ngoài.

Tông Trạch Thanh đi ra ngoài phòng mà vẫn còn nghĩ lời An Nhượng Thần đã nói, hán cảm thấy những câu giải thích kia rất có sức thuyết phục. Lúc ấy Từ bà mối chết rất kỳ quái, tuy là tự tử nhưng quan phủ lại không tìm được lý do, chỉ đành vội vã kết án. Mà trong buổi hội thề chúng, An Nhượng Thần và Tạ Kim không quen không biết, lại bị quấy rối truy kích, Tạ Kim đã chết, thân phận cũng có rất nhiều khả nghi, chỉ là không có bằng chứng mạnh mẽ, cuối cùng thái thú đại nhân cũng chỉ lấy lý do Tạ Kim dụ dỗ lừa gạt để kết án. Bây giờ An Nhượng Thần báo như thế, tất nhiên thái thú đại nhân sẽ coi trọng, và dĩ nhiên cũng sẽ báo lại bên quân đội bọn họ.

Chỉ là An Nhượng Thần nói những chuyện kia rồi thì sẽ thế nào? Thái thú đại nhân cũng sẽ không vì nàng có công báo tin mà hủy bỏ hôn sự, có lẽ cũng chỉ biết đa tạ một tiếng, rồi sau đó lại đưa nàng về nhà tiếp tục thành thân. Dĩ nhiên đến tướng quân cũng đành chịu...

Nghĩ đến đây, bỗng Tông Trạch Thanh kịp phản ứng lại: “Tạ Cương, nam nữ thụ bất thân quả đúng là đạo lý, ta chịu thua rồi, nhưng vì sao chỉ có ta với người bị đuổi ra ngoài, mà tướng quân vẫn còn ở lại trong phòng?”

“Tướng quân mà thích nhìn sao? Tự huynh ấy sẽ biết lấy lễ đối đãi, xoay người không nhìn tránh hiềm nghi.” Tạ Cương nói giọng đứng đắn.

“Ha!” Tông Trạch Thanh chợt thấy như mình bắt được thóp của Tạ Cương, “Ý là nói người thích nhìn, vô lễ vô sỉ, nên mới bị đuổi ra ngoài?”

“Không, ta là ra đây giám sát ngươi, đề phòng ngươi nhìn lên.”

“...” Lại bêu xấu chê bai nhân phẩm của hắn nữa rồi, không thể nhịn được nữa!

Sau khi Ngụy đại phu đi ra, lúc đi ngang qua hai vị tướng quân đang ồn ào gây hấn với nhau thì nói: “Lão phu đã để lại thuốc trị thương cho hai vị đại nhân ở trong phòng rồi.” Dứt lời liền rời đi.

Tông Trạch Thanh và Tạ Cương tạm dừng, ý là bảo bọn họ yên tâm đánh nhau đi sao? Bỗng bất ngờ tung quyền về phía đối phương, rồi sau đó cả hai đồng thời vọt đến cửa phòng, đứng ngoài cửa trở mắt nhìn nhau.

“Có thể vào được không?”

“Tướng quân có gọi đâu. Ngươi đẩy cửa đi.”

Tông Trạch Thanh lại muốn xù lông: “Vì sao tướng quân không gọi mà lại để ta đẩy cửa hả.”

“Ngươi da dày, chỉ ngươi mới làm được chuyện này.”

Tông Trạch Thanh liếc Tạ Cương một cái, làm được cái rắm á. Từ trước đến giờ hắn toàn tuân theo quy củ, chỉ dựa vào lệnh mà hành sự.

Đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy Long Đại gọi. Tông Trạch Thanh không nhịn được nữa, mặt đầy tò mò hưng phấn dán tai lên vách cửa. Nhưng còn chưa kịp dán chắc thì bị một người xô ra. Tạ Cương nghiêm túc đứng chắn chắn tai lên cánh cửa.

Tông Trạch Thanh ra sức trợn mắt nhìn hắn. Nhưng phải nhịn thôi, làm loại chuyện này không thể quấy rầy tướng quân được, tạm tha cho hắn vậy. Thế là liền chen người đến cùng nghe lén.

Mơ hồ nghe thấy An Nhược Thần trong phòng đang nói gì đó, chỉ là giọng nàng yếu quá, không nghe rõ nội dung là gì. Nhưng Tông Trạch Thanh cũng đại khái đoán được là đang nói chuyện gì. Hắn nháy mắt với Tạ Cương: Cô nương này đúng là hao tổn tâm trí muốn thuyết phục tướng quân thu nhận nàng ta quá mà, tướng quân đầu gối như thế sẽ xử lý chuyện này thế nào đây?

Tạ Cương cũng ném lại cho Tông Trạch Thanh một ánh mắt, chứa đầy ý chê bai. Tông Trạch Thanh nhướn mày, nhất định tên này không hiểu ánh mắt ban nãy của hắn rồi. Hắn cau mày, lại cho thêm một cái nhìn: Đừng có nghĩ lệch lạc, rõ ràng là đang thảo luận chuyện quân cơ quan trọng đứng đắn, cướp lấy tân nương trước thêm kiểu hoa của người ta, chuyện này mà rơi vào tay người có ý xấu thì tướng quân gặp phải chuyện phiền phức rồi, không phải đùa giỡn đâu. Vậy mà ngươi còn chê trách, rốt cuộc là chê cái gì?

Tạ Cương không thêm đề ý đến hắn.

Tông Trạch Thanh không nhịn được nữa, cảm thấy dùng mắt thôi là chưa đủ, đang định mở miệng hỏi thì bỗng trong phòng im bất chợt không ai nói chuyện.

Trong nháy mắt, cả Tạ Cương và Tông Trạch Thanh đều đứng nghiêm, sắc mặt nghiêm chỉnh điềm nhiên như không một bộ binh tĩnh.

Cửa mở ra, Long Đại nhìn hai người họ một cái rồi nói: “Đi vào.”

Tạ Cương và Tông Trạch Thanh cùng đi vào.

Nhìn một cái, xiêm áo trên người An Nhược Thần vẫn như cũ, lại không băng bó xử lý vết thương. Tông Trạch Thanh trầm than trong lòng, Long đại tướng quân ơi, quả nhiên huynh đúng là khúc gỗ, tại sao không có lấy chút thương hoa tiếc ngọc vậy chứ.

Long Đại nói: “An cô nương đã nghĩ rõ, cũng đã đồng ý với ta sẽ giúp một tay dụ bắt mật thám.”

Tông Trạch Thanh vội hỏi: “Vậy chúng ta sẽ giữ nàng ấy lại?” Hắn cảm thấy An cô nương này là một cô nương tốt, nếu có thể giúp được nàng tránh xa miệng cọp thì hẳn cam tâm tình nguyện.

“Đưa nàng đến phủ quận phủ nha môn, đi đường nhớ cẩn thận, đừng để người khác phát hiện ra hành tung của các ngươi.”

Tông Trạch Thanh ngạc nhiên. Định vất An cô nương lại nha môn ư?

Long Đại nhìn An Nhược Thần: “Nàng ấy muốn đánh trống báo quan, cứ để nàng ấy đi đi.”

Hai người Tông Trạch Thanh và Tạ Cương cùng đưa An Nhược Thần đi.

Tông Trạch Thanh dẫn mấy người tuần đêm đi trước mở đường, bảo đảm trên đường không có ai. Tạ Cương và An Nhược Thần ngồi một xe ngựa đi theo sau từ đằng xa. Dọc đường đi An Nhược Thần cứ khẽ nhủ chân mày, môi mím chặt như đau ở đâu đó. Tạ Cương bèn nhẹ giọng nói: “Tướng quân làm việc thì tự có đạo lý, không chữa thương cho cô và không để cô nghỉ ngơi quá lâu là để tránh người ta nghi ngờ, dù gì thì cô cũng vừa thoát ra khỏi phủ là chạy thẳng đến nha môn.”

An Nhược Thần vội vã gật đầu, đương nhiên nàng hiểu điều này. “Đại phu đã nói không ảnh hưởng gì đến tính mạng, lại còn cho tôi một viên thuốc giảm đau để uống. Tôi có thể chịu đựng được.”

Tạ Cương lại nói: “Át thái thú đại nhân sẽ hỏi rất cẩn thận, lúc cô đáp lời đừng cuống cũng đừng sợ, cứ từ từ mà nói, nghĩ trong đầu cho kỹ đã. Tuy có thể thái thú đại nhân tin chuyện cô báo quan mà đến làm to chỗ tướng quân, nhưng cô phải hiểu rằng, cho dù là nhân chứng, báo quan xong rồi thì cũng phải quay về nhà, hưởng gì ngày mai cô sẽ xuất giá, lại gả cho phụ thân của huyện lệnh. Nhất định thái thú đại nhân sẽ báo cho nhà cô, cũng sẽ thông báo với Tiền huyện lệnh và Tiền lão gia, lý do cô có lại không đủ, cho dù là thái thú hay là tướng quân, thì không ai có cách nào thu nhận cô cả. Cho dù có vì thẩm án mà giam cô thêm mấy ngày thì sau đó cô vẫn phải về nhà.”

An Nhục Thần lại gật đầu: “Xin đại nhân cứ yên tâm, tôi hiểu rõ ý của đại nhân rồi. Dù cuối cùng tôi không thể thoát hôn như ý muốn thì cũng chỉ trách mình tôi thôi, không liên quan gì đến tướng quân. Tướng quân và các đại nhân đã cứu tôi, để tôi còn có thể ngồi yên ổn được vào giờ phút này là tôi đã vô cùng cảm kích rồi. Bất luận kết quả ra sao, tôi cũng rất biết ơn chúng đại nhân. Chỉ là một ngày tôi còn chưa chết thì ngày đó tôi sẽ không từ bỏ.” Nói đến đây, An Nhục Thần nhìn đầu mà quỷ xuống ngay trong xe, không gian quá nhỏ nên nàng không đập đầu được, chỉ nói: “Đại nhân, vừa rồi thời gian quá gấp rút nên tôi không thể cầu xin tướng quân được, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi có cơ hội nói riêng với đại nhân, tôi cầu xin đại nhân thay tôi chuyển lời đến tướng quân, tôi mất dạy, lại muốn cầu tướng quân một chuyện. Nếu cuối cùng tôi xảy ra chuyện gì bất trắc thì xin tướng quân hãy giúp tôi tìm muội muội. Tứ muội của tôi, tên là An Nhục Phương, chỉ mới mười hai tuổi. Là tôi đã bỏ cô bé. Chính tôi bảo muội ấy đi cạy nhờ đoàn xe của ông Tướng, rõ ràng muội ấy còn nhỏ như thế, không quen đường đi lối về, nhưng tôi lại để một mình muội ấy bỏ nhà mà đi. Tôi không thể chăm sóc kỹ cho muội ấy, nay lại không biết muội ấy sống chết ra sao, lòng tôi rất khó chịu. Cầu xin đại nhân, cầu xin tướng quân, giúp tôi tìm muội ấy.”

Tạ Cương nhìn nàng một hồi lâu: “Cô không xin tướng quân cho cô thêm cơ hội rồi đi mà lại đồng ý tương trợ dụ bắt mật thám, chỉ là vì muốn tìm muội muội?”

An Nhục Thần cắn môi, gật đầu: “Đúng là tôi không có mặt mũi nào thỉnh cầu chuyện đó, nhưng quả thật cũng không có biện pháp nào khác. Cầu xin đại nhân giúp tôi một tay.”

“Được rồi, ta đồng ý với cô. Nếu cô thật sự không thể thoát thân, sau khi gả vào Tiền phủ, chắc hẳn cô cũng không có cách nào thường xuyên ra ngoài được, cũng khó nhờ cậy phụ gia tìm người được. Chuyện tìm muội muội, cô đúng là hữu tâm vô lực. Ta sẽ chuyển lời lại với tướng quân, ta đồng ý sẽ đi tìm tứ muội của cô. Chỉ cần một ngày không nhận được tin cô bé chết là sẽ đi tìm đến cuối, cô cứ yên tâm đi.”

Hốc mắt An Nhục Thần nóng lên, nước nở nói: “Ở đây bất tiện, trong lòng tôi xin đập đầu vì đại nhân.”

Tạ Cương nhìn ra ngoài xe ngựa: “Cũng sắp đến chỗ rồi, ta phải thả cô xuống ở con đường này, cô hãy tự mình rẽ vào đường chính, đi đến chỗ nha môn. Nha sai canh cửa có thể thấy cô từ đằng xa, cô sẽ không sao đâu.”

An Nhục Thần căng thẳng nhéo ngón tay, gật đầu.

“Ta sẽ dõi theo cô trong bóng tối, cô thuận lợi vào cửa nha phủ rồi thì lúc đó ta mới đi. Cô nhớ cho kỹ, thái thú đại nhân làm việc cẩn thận, không phải là người thích dao to búa lớn, đối với ông ta mà nói, không gây ra họa, không rước phiền toái quan trọng hơn nhiều. Tuy ông ta có nghĩa sư đồ với Tiền Bồi, năm đó cũng nhờ Tiền Bồi tiến cử mà vào quận phủ làm chủ bạc, sau lại có quan hệ với Tiền Bồi mới giải quyết được nhiều tranh chấp với Nam Tàn, lập được công lớn, sau khi Mông thái thú qua đời mới lên làm thái thú của quận Bình Nam này. Nhưng đó đã là chuyện của 20 năm trước rồi. Thời gian dài như thế, tình thế đã sớm có thay đổi. Huống hồ lúc Điều Côn ba mươi tư tuổi mới sinh được một mụn con trai, nhưng lòng ông ta cũng chỉ hướng đến mỗi mình phụ nhân trong nhà, không nạp thiếp tìm vui, không đến nơi trăng hoa, như vậy nhất định không ưa gì mấy chuyện dâm tà của Tiền Bồi.”

An Nhục Thần lắng nghe, biết Tạ Cương đang chỉ điểm cho mình.

“Cô phải biết thái thú đại nhân là người thế nào thì mới có thể thuyết phục ông ấy được. Từ bà mối chết kỳ quặc, vụ án của Tạ Kim đứt đoạn không rõ ràng. Chắc chắn thái thú đại nhân rất không vững tâm. Đã nhiều lần ông ta thương nghị với tướng quân, muốn đẩy chuyện này đến chỗ tướng quân, nhưng tướng quân truy vấn quá chi tiết, thái thú đại nhân lại không lấy được bằng chứng, là vụ án dân gian hay quân sự quan trọng, rất khó mà nói được.”

An Nhục Thần đã nghe rõ. Thái độ của Long tướng quân nửa giả nửa thật, cũng muốn mượn thái thú đại nhân để che chở, thái thú đại nhân điều tra ngoài sáng, còn tướng quân lại tra xét trong tối.

“Hôm nay cô đi báo án chuyện mật thám, hẳn là đúng mong muốn của thái thú đại nhân. Ông ta chỉ mong đẩy chuyện này qua cho quân đội, tránh sau này để lại cái thóp không làm tròn bổn phận với người dưới. Cô cứ nửa thật nửa giả mà nói, cũng có thể tiếp được những chuyện kia, nhưng cô đừng làm quá, cứ nói như đã nói với tướng quân là được.”

An Nhục Thần vội vã gật đầu.

“Còn về phần hôn sự, Tiền Bồi là người thế nào trong lòng thái thú đại nhân đều hiểu rõ, tại sao lại quyết định mối hôn như thế trong lòng thái thú đại nhân cũng hiểu rõ, đừng khóc sưng mắt để người khác đồng cảm, làm thế trái lại lại còn khiến ông ta thêm chán ghét. Điều ông ta muốn là làm sao để bản thân bớt phiền toái, như không phải là một dân nữ đến báo án lập công đòi giải trừ hôn sự để chuốc hậu họa.”

An Nhục Thần lại vội gật đầu.

Lúc này xe ngựa đã dừng lại. Tạ Cương nhìn ra bên ngoài, bọn họ đã dừng lại ở chỗ khuất trong con hẻm nhỏ yên tĩnh. Đã đến nơi rồi. Tạ Cương xuống xe ngựa, rồi lại đỡ An Nhục Thần đi xuống.

An Nhục Thần vừa chạm đất liền quỷ xuống, liên tục đập đầu kêu vang với Tạ Cương.

“Đại ân đại đức của đại nhân, nhất định tiểu nữ không dám quên. Đại nhân cứ yên tâm, bất luận là như thế nào, tôi nhất định sẽ không để liên lụy đến tướng quân cùng các đại nhân.”

“Đi đi.” Tạ Cương thấp giọng nói.

An Nhược Thần lại dập đầu mạnh một lần nữa, rồi sau đó chống người dậy, lê đôi chân bị thương đi đến đầu hẻm. Vết thương của nàng rất nặng, tuy đã uống thuốc nhưng đi lại vẫn khá là vất vả. Nàng không ngoái đầu lại, làm như sau lưng không có xe cũng không có người, một mình bước vào ánh trăng.

Nàng đi ra đầu hẻm, rẽ vào đại lộ thông đến quận phủ nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tạ Cương đứng trong đêm tối mắt dõi theo bóng lưng An Nhược Thần. Tông Trạch Thanh không biết nhảy từ đâu ra, bất thành linh sập đến cạnh người hân: “Lúc ở trên xe ngựa người đã làm gì với nàng ta thế? Ta thấy nàng ta dập đầu, như hận không được lấy thân báo đáp chẳng bằng.”

Tạ Cương liếc nhìn hân: “Lúc hoàng thượng phong người làm Hồ Uy tướng quân, liệu có biết người không có học thức như thế không? Hình dung cảm tạ cũng chỉ có mỗi cái từ lấy thân báo đáp đó thôi à?”

Lại là câu này? Không có chút mới mẻ nào cả! Tông Trạch Thanh nhướn mày ra sức chê bai. Tạ Cương thấy An Nhược Thần đã rẽ đi mới nói tiếp: “Tướng quân có dặn ta chỉ điểm cho nàng vài chút, đầu gối nàng ta cũng ở chốn thâm khuê, không trải qua bao nhiêu chuyện, sợ đến lúc đó nàng ta căng thẳng lại nói sai.”

Tông Trạch Thanh nói: “Khuôn mặt kia của thái thú đại nhân còn hiền từ phúc hậu hơn tướng quân nhiều.” Ngữ khí như đang nói mấy người đứng là lo vớ vẩn.

Tạ Cương lườm hân một cái.

“Thế người đã chỉ điểm cho nàng ta biết làm thế nào mới có thể từ hôn à?”

“Không hề. Tướng quân không bảo ta làm thế.” Mà nếu có để cho hân chỉ điểm thì hân cũng không nghĩ ra được cách gì vẹn toàn.

Tông Trạch Thanh gật gù đắc ý: “Ta đoán chừng tướng quân cũng chưa nghĩ ra đâu. Thời gian vừa rồi quá ngắn, không kịp suy nghĩ cẩn thận, cũng không thể dặn dò nhiều với An cô nương được. Nếu kéo dài quá lâu thì dù báo quan cũng không cướp được tiên cơ. Mà có lẽ cuối cùng tướng quân vẫn phải cướp, cứ nói cần phải mượn An cô nương làm mồi câu dụ thủ lĩnh mật thám, triệu nàng vào quân.”

“Nếu ta là Tiền lão gia thì nhất định sẽ phối hợp toàn lực, sẽ sắp xếp hộ vệ đề phòng nghiêm ngặt, sẽ để tướng quân phái người cải trang vào phủ. Cũng sẽ để tân phu nhân thường xuyên ra cửa đi lại để tên thủ lĩnh mật thám kia tranh thủ được cơ hội. Tân phu nhân cứ việc báo án, để mật thám thêm cảnh giác, sau đó cuộc sống cưới gả cứ bình thường, mật thám dám ra tay, như thế kế hoạch mới có thể thành công.”

Tông Trạch Thanh thở dài: “Người nói có lý. Theo lẽ thường mà nói thì đó mới là kế dự định hợp tình hợp lý. Nếu nàng ta thoái hôn trốn vào nha môn hoặc đất quân đội, thì sẽ không dự được.”

Tạ Cương không lên tiếng, hân nhảy vọt qua con hẻm, ẩn thân trên nóc nhà, nhìn An Nhược Thần ở xa xa tập tễnh bước đi.

Tông Trạch Thanh cũng đi theo, cũng cùng nhìn, một lúc sau lại than thở: “Đúng là đáng thương mà, đúng không? Liều chết trốn thoát, cuối cùng vẫn phải trở về.”

“Ít nhất não loạn như thế cũng dễ thái thú và tướng quân canh nom chặt, lão Tiền Bù kia không dám làm chuyện gì quá giới hạn với nàng ta. An Chi Phủ cũng không thể đánh đập nàng ta nữa.”

“Được rồi, nói như vậy chuyện cũng có chuyển biến tốt.”

Hai người không nói gì thêm, lẳng lặng nhìn An Nhược Thần khó khăn đi đến ngoài cửa lớn phủ nha, hai nha sai canh cửa trông thấy nàng, đang định quát hỏi thì nàng lại như không chịu nổi nữa, lập tức ngã sõi ra đất. Hai vị nha sai vội vã chạy đến xem xét. Cách quá xa nên bọn Tạ Cương không nghe rõ hai bên nói gì, chỉ thấy một nha sai gấp gấp chạy vào trong nha môn, gã còn lại thì đỡ An Nhược Thần đến trước “trông minh oan”, An Nhược Thần đỡ trông đứng thẳng người, cầm dùi gỗ mấy phút lên trống, rồi lại ngã xuống đất. Một lát sau, có mấy nha sai mang tấm ván đi ra, đưa An Nhược Thần vào.

Bước đầu tiên đã hoàn thành.

Tạ Cương và Tông Trạch Thanh nhìn nhau, rồi đồng loạt nhảy về lại con hẻm, giục ngựa quay lại phủ, báo lại với Long Đại.

Long Đại nghe thế liền gật đầu, vẫn bộ dạng trầm ổn tĩnh táo. Có thể do đội đã lâu, không chờ thái thú Diêu Côn phái người đến mời, mà ngược lại là trình thám dưới trướng Tạ Cương quay về bẩm báo, nói trong nha môn xuất ra hai đội, một đội đến An phủ, một đội ra khỏi thành, đi về hướng huyện Phúc An.

Tông Trạch Thanh cau mày: “Thái thú đại nhân liên lạc với hai bên đó trước, có phải là không tin lời An cô nương không, thái thú muốn đuổi nàng về nhà, thế nên mới gọi người nhà đến đón nàng ư?”

Tạ Cương nói: “Ta thấy thái độ của thái thú đại nhân đối với nàng ấy đã nói rõ...”

Tông Trạch Thanh ngắt lời hắn: “Ta đâu có nói người chỉ điểm không được đâu. Bây giờ nói là thái thú đại nhân có tin An cô nương hay không?”

“Hắn là tin.” Long Đại không hoảng cũng không vội, “Ông ta khá coi trọng chuyện này, nên mới tức tốc phái người đến trấn an hai nhà trước, không để bọn họ sinh sự làm ầm lên. Để ông ta có thể yên tâm xử lý chuyện An Nhược Thần bẩm báo. Ông ta còn chưa mời ta, nhất định là muốn hỏi mấy câu, đội nắm chắc đã mới báo lại ta.”

“Đúng thế.” Tạ Cương liếc nhìn Tông Trạch Thanh, hắn chỉ muốn nói đã biết người biết ta, với trí thông minh của An cô nương, chẳng lẽ lấy được tin nhiệm của thái thú đại nhân lại quá khó khăn sao.

Lại đợi qua một lúc nữa. Cuối cùng cũng có vệ binh báo lại, nói thái thú đại nhân phái người mới, có chuyện quan trọng muốn thương nghị với Long đại tướng quân, chuyện rất khẩn cấp, mong tướng quân lập tức lên đường.

Long Đại đồng ý, để người đưa tin quay về bẩm báo lại trước, rồi hắn dẫn người đến ngay.

Trên đường đi, Tông Trạch Thanh nhỏ giọng nói với Long Đại: “Thái thú đại nhân nói chuyện rất khẩn cấp, chẳng lẽ là muốn tướng quân nhanh chóng thăm vấn xong, để An cô nương được lên kiệu hoa đúng giờ?”

Long Đại gật đầu. Với phong cách này của Diêu Côn thì ắt sẽ nói rõ đầu đuôi, sau đó phải sạch trách nhiệm, không rước phiền toái.

“Tướng quân có đối sách gì không?” Tông Trạch Thanh khá lấy làm tiếc cho An Nhược Thần.

“Hỏi nhiều một chút thì thấy sao?” Long Đại hờ hững hỏi ngược lại.

Tông Trạch Thanh xụ mặt, thật hay giả thế? Sau đó khóe mắt liếc thấy vẻ mặt đang nén cười của Tạ Cương, được rồi, hắn hiểu rồi, tướng quân huynh trên người khác như thế có thích hợp không đây? Hơn nữa lại còn trên cái danh Hồ Uy tướng quân do hoàng thượng thân phong!

Tông Trạch Thanh kéo cương ngựa cuội đi gần vào, một người lẳng lặng. Các người không vội, vậy để ta có suy nghĩ xem, ngộ nhờ trước khi chuyện kết thúc có xảy ra gì đó thì nên có biện pháp giúp An cô nương một tay.

Đến quận phủ nha môn, Tông Trạch Thanh vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì hay. Nhưng bọn họ thấy An Chi Phủ dẫn An Bình cùng mấy kẻ hầu đứng đợi nơi cửa chính nha môn. Sắc mặt An Chi Phủ tái xanh, vừa hoảng vừa tức. Tông Trạch Thanh nhận được ánh mắt Long Đại đưa đến, lập tức hiểu ý. Hắn có ý kéo chậm bước chân, đội nhóm Long Đại đi vào nha môn liền xoay sang An Chi Phủ.

Nhất thời mặt An Chi Phủ tràn đầy cầu khẩn và cảm kích, ông ta vội rảo bước đến nghênh đón.

“An lão gia, tại sao ông lại ở đây?” Tông Trạch Thanh giành hỏi trước.

An Chi Phủ chỉ thiếu nước lau nước mắt, giải thích lộn xộn, nói sáng mai con gái sẽ lên kiệu hoa, nhưng bỗng nhiên vào nửa đêm lại không thấy đâu, trên dưới toàn phủ còn đang đi tìm thì được thái thú đại nhân truyền lời, nói lúc này con gái đang ở nha môn, đến báo án trọng đại, để bọn họ yên tâm chờ nóng lòng, cứ kiên nhẫn mà chờ, đợi hồi xong, chuyện được xử trí thỏa đáng thì sẽ gấp để bọn họ lãnh nữ nhi về.

“Thì ra thái thú đại nhân cho mời tướng quân tới nghị sự, ầy mà lại liên quan đến An đại cô nương.” Tông Trạch Thanh an ủi: “Thái thú đại nhân đã nói vậy thì An lão gia cứ yên tâm mà chờ, không việc gì phải cuống cuống cả, Nhưng An cô nương thì có đại án gì chứ, trong phủ An lão gia có chuyện phiền toái gì sao?”

An Chi Phủ chỉ chờ có mỗi câu này, vội vàng nói: “Đây là Tông tướng quân không biết rồi. Trước giờ cô con gái lớn này của tôi luôn lanh lợi ngoan ngoãn, nhưng gần đây cũng không biết vì sao mà không còn nghe lời nữa. Hôn sự của nó đã được quyết định từ lâu, mọi thứ đều thuận lợi, nhưng nói đến lại xấu hổ, quả thật là việc xấu trong nhà. Mấy hôm trước, con gái thứ tư nhà tôi bị lạc, tôi đoán là do con gái lớn gây chuyện nên đánh nó một trận rồi nhốt lại. Không ngờ tối nay nó lại lên chạy ra ngoài, ầm ỉ đến tận chỗ thái thú đại nhân. Quả đúng là mất nét mặt. Gần đây con bé hơi bị điên, tôi sợ nó nói bậy nói bạ, chọc giận thái thú đại nhân, cũng bởi xấu nhà mình, chúc tai họa phiền phức. Nhưng đại nhân không để chúng tôi vào trong, chỉ có thể đợi như thế này, nói thật, tôi cũng không đoán được nó sẽ nói bậy bạ gì nữa. Tướng quân ngài cũng biết đấy, có thể nào đi chẳng nữa thì những chuyện này đều là chuyện nhà chúng tôi, cũng không phạm luật gì.”

“Đúng thế, đánh đập con gái dĩ nhiên là chuyện nhà rồi, thái thú đại nhân sẽ không trách tội ông vì chuyện này đâu. Ông cần thận suy nghĩ đi, gần đây có chuyện gì kỳ quái nữa không. Thái thú đại nhân đã gọi Long tướng quân đến rồi, nhất định không chỉ vì mỗi chuyện nhỏ là đánh con gái thế đâu.”

An Chi Phủ há miệng, như đến lúc này mới phản ứng được, “Chuyện này, thái thú đại nhân gọi Long tướng quân đến là vì Thần Nhi?” Ông ta quỳnh cả

đít, đứng đứng, hình như ban này Tổng tướng quân có nói thế, chỉ do ông ta mãi phải sạch liên quan nên không nghe vào. “Xin tướng quân minh xét, tôi làm ăn luôn giữ phép tắc, mua bán đứng đắn, chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp. Xin tướng quân nói tốt giúp tôi vài câu trước mặt Long tướng quân, tôi thật sự làm ăn chân chính mà. Thần Nhi bị tôi đánh, ghi hận trong lòng, nhất định vì thế nên mới nói lung tung cho hà giận. À đúng rồi, mẫu thân của con bé mất sớm, còn nhỏ không hiểu chuyện, vẫn cảm thấy tôi với di nương con bé có lỗi với mẫu thân nó, lúc nhỏ còn làm ầm mấy bận, sau đó lớn lên dần hiểu chuyện, tôi cũng không để bụng con bé nữa, nhưng lại không ngờ con bé vẫn cứ canh cánh ghi hận. Lần này tôi lại đánh nó, nhất định nó rất hận tôi, nên mới khai man lung tung trả thù tôi.” An Chi Phủ vừa nói mà mồ hôi lạnh vừa chảy.

Tông Trạch Thanh vội an ủi: “Không sao không sao, ta hiểu mà. Ta phải vào rồi, nếu không Long tướng quân sẽ trách tội. Ông đừng lo, đợi tôi nghe ngóng xem chuyện ra sao, nếu có thể giúp được ông thì nhất định sẽ giúp. Ông nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì mà An đại cô nương có thể cảm chắc sắp xếp, lát nữa nói với ta, ta sẽ nghĩ cách.”

An Chi Phủ vội cảm ơn.

Tông Trạch Thanh đi vào, Long Đại và Tạ Cương thông thả vừa vào đến hậu viện nha môn, còn đang chờ người đến dẫn. Tông Trạch Thanh vội đi đến, khẽ báo lại với Long Đại: “Nhất định buồn bán của An gia có chỗ không sạch sẽ, An Chi Phủ bị dọa sợ rồi, cho là có thóp nào đó đã rơi vào tay An đại cô nương.”

Long Đại lẳng lẳng gật đầu. Lúc này chủ bạc Giang Hồng Thanh đi ra chào đón, nói với Long Đại: “Xin tướng quân chớ trách. Quả thực chuyện này xảy ra quá đột ngột, lại liên quan đến quân tình quan trọng, không tiện công khai thăm vấn nơi công đường, thái thú đại nhân ra lệnh chuyển qua nhà thất ở hậu viện. Mời tướng quân đi theo tôi.”

Giang Hồng Thanh vừa dẫn đường vừa thấp giọng thuật lại tình hình. Đầu là những chuyện Long Đại đã nghe An Nhược Thần nói qua. Long Đại nghiêm mặt, khẽ cau mày, làm như mới lần đầu nghe chuyện vậy. Đợi đến khi đi đến trước cửa nhà thất thì Giang Hồng Thanh đã báo cáo tóm tắt xong, hẳn dừng bước nói: “Thái thú đại nhân thấy mình mấy nàng ta toàn vết thương, tuy trong nhà đã có đại phu chữa trị qua, nhưng nàng ta trốn nhà khá chật vật, lại đi quãng đường dài như thế, rất nhiều vết thương đã bị bật máu, nên mới mời đại phu đến trị thương cho nàng. Đại nhân muốn gặp tướng quân trước, sau khi thảo luận rõ ràng thì sẽ gọi An cô nương đến hỏi.”

Long Đại gật đầu, nhắc chân bước vào phòng.

Bên trong phòng không có người, chỉ mình Diêu Côn nhủ mày ngồi dưới đèn. Thấy Long Đại tới thì vội vã đứng dậy thì lễ chào đón. Long Đại đáp lại lễ, Tạ Cương và Tông Trạch Thanh lần lượt chào hỏi, đám người làm lễ xong xuôi mới ngồi xuống.

Giang Hồng Thanh gọi nha sai dâng trà, đợi bố trí thỏa đáng thì đóng cửa phòng lại, một phòng năm người, cùng nhìn về phía đèn.

Long Đại mở miệng trước: “Điều đại nhân, vừa này Giang chủ bạc đã nói chuyện với ta rồi. Có thể tin được An cô nương kia không?”

Diêu Côn gật đầu: “Khá đáng tin. Từ bà mới bỏ mạng khó hiểu, hơn nữa trong buổi lễ thề chúng, An cô nương còn bị Tạ Kim đuổi giết. Vụ án của Tạ Kim đó vốn có rất nhiều điểm khả nghi, chỉ là điều tra tiếp nữa thì lại không lần ra đầu mối nào. An cô nương không quen Tạ Kim, nhưng hết lần này đến lần khác Tạ Kim lại ra tay với nàng ta, điều này cũng quá trùng hợp rồi. Có lẽ, Tạ Kim biết nàng ta. Từ bà mới lợi dụng quan hệ làm mai mà dụ dỗ khống chế vài cô nương, để các nàng thu thập tin tức cho mình. Tạ Kim mở tửu quán, đủ hạng người qua lại, kẻ đến người đi, âu cũng là nơi nguy trang tốt để hành động. Mà hai người bọn chúng đều đã chết. Rất có thể bọn họ sẽ bị An cô nương tố giác thân phận, vì thế nên phía Nam Tàn mới ra tay diệt khẩu, cũng là điều hợp lý.”

“Người nào diệt khẩu, An cô nương có biết không?” Long Đại hỏi.

“Ngày hôm đó nàng ta thoát được màn đuổi giết của Tạ Kim, trốn vào bụi cây, từng có một gã muốn dụ nàng đi ra, nhưng đúng lúc ấy binh lính vào rừng lùng bắt nên gã nọ đã vội vã bỏ đi. Nàng ta không thấy mặt mũi người đó, lúc ấy cũng không nghĩ quá nhiều, tưởng là quân lính nên không báo lại chuyện này.”

“Quân lính vào rừng truy nã, nhưng không tìm được người nào khả nghi ngoài Tạ Kim và An cô nương.”

Diêu Côn nói: “Điều Long tướng quân nói ta cũng có hỏi rồi. An cô nương bảo, nếu người kia thật sự là mật thám thì nhất định là rất xảo quyệt, có lẽ núp ở trên cây.” Diêu Côn dừng lại, “Lúc đó ta có hỏi nha sai lục soát trong rừng, đúng là bọn họ với người của tướng quân không tìm chỗ ẩn thân trên cây.”

Tạ Cương nhíu mày, quả nhiên thái thú đại nhân vẫn giữ tác phong như thường, muốn nhấn mạnh người của ông ta cũng giống người của tướng quân cùng phạm sơ sót.

Long Đại không có biểu cảm gì, tựa như không nghe hiểu lời nói bóng gió của Diêu Côn, chỉ nói: “Chưa từng lục soát trên cây thì không thể nói trên cây không có người, mà cũng không thể nói là có người trên cây được. Người mà An cô nương nói, ngoài một mình An cô nương ra thì làm gì có ai biết nữa?”

Diêu Côn bị chặn họng, nhíu mày: “Nếu là báo án giả thì An cô nương được cái gì?”

“Ta cũng không hề kết luận là An cô nương báo án giả.” Long Đại nói, “Ta chỉ nói ra điểm khả nghi mà thôi.”

Diêu Côn lại bị chặn họng lần nữa, thầm tính toán trong lòng một lúc rồi bảo: “Lời An cô nương khá hợp lý, cũng khớp với những chuyện xảy ra gần đây. Nhưng nàng là một cô nương, đột nhiên báo án vào lúc nửa đêm thế này thì đúng là kỳ quái. Chuyện liên quan đến quân cơ, xin tướng quân cùng thẩm án với ta.”

Long Đại đồng ý.

Điều Côn nháy mắt với Giang Hồng Thanh, Giang Hồng Thanh đi ra ngoài, gọi người đưa An Nhục Thần đến.

Vết thương trên người An Nhục Thần đã được băng bó kỹ, tóc chải gọn gàng, nhìn cả người sạch sẽ có sức sống hơn nhiều. Nàng khập khễnh đi vào, khó khăn quỳ xuống đất, làm lễ với các vị đại nhân.

Long Đại bình tĩnh nhìn nàng, không mở miệng nói gì. Ngược lại Điều Côn khá là khách khí, bảo nàng miễn lễ, cho phép nàng ngồi nói.

Long Đại không khách sáo mà hỏi ngay: “An Nhục Thần, cô nói Từ bà mỗi nói rất nhiều chuyện với cô, bảo cô sau này vào cửa Tiền gia thì giúp nàng ta thăm dò tin tức?”

“Vâng.” An Nhục Thần cúi đầu, cung kính đáp.

“Chuyện xảy ra đã lâu, vì sao bây giờ cô mới nói?”

Hỏi đến mấu chốt vấn đề, trước đó Điều Côn cũng có hỏi qua, để tránh Long Đại cho là ông ta làm việc hồ đồ, thế là Điều Côn vội bảo: “An Nhục Thần, những vấn đề này bốn quan cũng từng hỏi người, giờ người tỉ mỉ nói lại một lần với Long tướng quân những lời đã nói với bốn quan đi.”

An Nhục Thần cung thuận đáp, nói: “Dân nữ chỉ là nữ nhi con nhà bình thường, không có nhiều kiến thức, cũng không có chí lớn, chỉ một lòng muốn mình được bình an. Đối với chuyện gã vào Tiền phủ, dân nữ không dám lừa các vị đại nhân, dân nữ vô cùng thấp thỏm, không biết cuộc sống ngày sau sẽ thế nào. Mới đầu Từ bà mỗi có chỉ điểm cho dân nữ, có thể để dân nữ sống tốt qua ngày, thế nên mới nguyện ý nghe thử xem. Nhưng sau phát hiện tình hình có vẻ không đúng, chuyện nàng ta muốn dân nữ làm lại là đại tội phản quốc, dù dân nữ có không hiểu chuyện thì cũng không dám làm thế. Nhưng dân nữ cũng không dám đối nghịch với Từ bà mỗi, sợ rước họa vào thân, nên mới tìm dịp trò chuyện với nàng ta, muốn trấn an nàng ta trước, sau đó xem tình hình thế nào rồi lo liệu, tránh gây phiền toái. Còn về phần báo quan, trên tay dân nữ không có bằng chứng, hơn nữa Từ bà mỗi khôn khéo nhanh nhẹn, miệng lưỡi linh hoạt, biết ăn nói nhiều hơn dân nữ gấp nhiều lần, hơn nữa nàng ta có nhiều quan hệ, sau lưng lại có chỗ dựa, dân nữ tự biết không đấu lại nàng ta nên mới không dám báo quan.”

An Nhục Thần dừng một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng dân nữ cũng không muốn bị Từ bà mỗi bắt chẹt để ngày sau làm việc cho nàng ta, thế nên lúc dân nữ trò chuyện, cố ý nói tội phản quốc sẽ bị xử cực hình, dân nữ rất sợ, lại khuyên Từ bà mỗi tính toán lại, hỏi nàng ta liệu có chắc chắn nhân vật sau lưng nàng ta sẽ không khừ chúng ta không. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì những người dò hỏi tin tức như nàng ta sẽ phải chịu tội thay. Dân nữ cũng có nói với nàng ta, ngày thường nhớ cẩn thận vào, để ý đến vật chứng bảo vệ tính mạng. Vốn ý của dân nữ là để nàng ta thấy được lòng của mình, để ngày sau nể tình phần tình nghĩa này mà thôi làm khó dân nữ. Nhưng hình như những lời đó đã nói trúng tâm sự của Từ bà mỗi, nàng ta nói dân nữ nói đúng, phải để tâm không chế đối phương chút mới phải, không thể cứ bị hô tới quát lui thế được.”

“Nàng ta đã làm gì?” Long Đại hỏi.

“Dân nữ không biết nàng ta đã làm chuyện gì nữa. Đó là lần cuối dân nữ trò chuyện với nàng ta. Một thời gian sau thì nghe nói nàng ta tự tử ngay trong nhà. Lúc ấy dân nữ vừa mừng vừa sợ. Sợ là không biết nàng ta đã xảy ra chuyện gì mà đến mức phải bỏ mạng, cũng e mình bị liên lụy. Vui là sau khi nàng ta chết, sẽ không còn ai lợi dụng điểm yếu để uy hiếp dân nữ làm chuyện phản quốc nữa. Rồi sau đó, hôn sự của dân nữ đổi bà mỗi khác, mọi thứ lại như bình thường, cũng không có bất ngờ gì, dân nữ cũng dần yên lòng. Sau đó thì Tạ Kim gặp chuyện, dân nữ không quen hẳn, cuối cùng quan phủ cũng kết án rồi, hẳn là tên côn đồ chuyên lừa gạt, dân nữ cho là hẳn không liên quan đến Từ bà mỗi nên không nghĩ nhiều.”

“Nếu đã không xảy ra chuyện gì, mọi thứ đều bình thường, thế thì vì sao hôm nay cô lại mạo hiểm báo quan làm gì. Sáng sớm hôm nay chính là lúc cô lên kiệu hoa, nhưng cô lại cứ chộn vào lúc này, lấy dáng vẻ như chạy thoát thân đến để báo quan là có ý gì?” Long Đại lạnh lùng hỏi.

Tông Trạch Thanh thăm lau mồ hôi thay An Nhục Thần, tuy biết tướng quân làm việc như thế ắt có lý riêng, nhưng hẳn cứ liên tục hủy đi bệ đài của An cô nương, như không hỏi hết sẽ không bỏ qua, bên cạnh lại có thái thú đại nhân cứ nhìn chòng chọc, ngộ nhờ nói sai nửa câu thì mọi sự hỏng bét.

Quả nhiên biểu hiện của An Nhục Thần đã hoảng loạn, nàng quỳ xuống đất cái bịch, hai mắt rung rung, nghẹn ngào nói: “Tướng quân, đại nhân, dân nữ bị ép không có cách nào, dân nữ rất sợ. Thời gian này, không chỉ có mỗi những chuyện xảy ra trong thành, mà nhà dân nữ cũng gặp rắc rối. Dân nữ với tứ muội rất thân nhau, cha nghị hôn với Tiền lão gia, đồng ý sẽ gả tứ muội theo, tứ muội sợ hãi khóc lóc, nên dân nữ đã dỗ tứ muội, nói rằng sẽ dẫn muội ấy trốn nhà...”

Tạ Cương nhíu mày, không phải dặn nàng ta đừng lời thôi mấy chuyện này cũng đừng giả vờ khóc lóc đáng thương, sẽ khiến thái thú đại nhân sinh chán ghét sao, tại sao nàng ta lại không kiên nhẫn.

“Rồi cha biết được chuyện này, liền dạy dỗ chúng dân nữ một phen, vết thương trên người dân nữ cũng chính là do vậy mà ra.”

Tạ Cương lên nhìn Điều Côn, quả nhiên sắc mặt ông ta khá khó coi. Tạ Cương còn đang định quát An Nhục Thần một câu, tướng quân với đại nhân ở đây cũng không phải là để nghe người nói những chuyện này, mau vào chuyện chính đi, muốn mượn đó để nhắc nhở nàng, nhưng lại nghe An Nhục Thần chuyển lời: “Vốn không nên nói những chuyện này với các vị đại nhân, chúng dân nữ thân là con, che mẹ trưởng bối dạy dỗ là phải. Chỉ trách dân nữ không hiểu chuyện, tại sao lại nói những lời đó để dỗ muội muội chứ, rõ là không nên làm như thế. Dân nữ biết sai rồi, cũng đã bị phạt rồi. Nhưng ngay sau đó bỗng tứ muội mất tích, cả phủ tìm muội ấy mấy hôm rồi nhưng vẫn không tìm thấy. Lúc đó dân nữ vẫn còn đang bị phạt, bị khóa trong phòng, nhưng nghe chuyện kỳ lạ này, dân nữ càng nghĩ càng sợ. Chẳng lẽ người không chế Từ bà mỗi vẫn muốn để dân nữ thăm dò tin tức giúp sao, nhưng Từ bà mỗi đã mất, những lời dụ dỗ dân nữ lúc trước không dùng được, đổi một người khác cũng không tiện từ từ trải lòng với dân nữ, không cách nào dụ dân nữ giúp được, vì thế, mới bắt muội muội mà dân nữ thương nhất đi, sau đó dúi dân nữ gã vào Tiền phủ, liên lụy dụng muội muội để uy

hiếp dân nữ.”

Những chuyện này nàng chưa từng nói qua, Điều Côn khiếp sợ: “Có loại chuyện đó sao?”

An Nhượng Thần liền quỳ phục xuống đất, khóc thút thít: “Đại nhân, dân nữ ngu dốt, dân nữ không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác, một tiểu cô nương đang yên đang lành như vậy, sao vừa nói không thấy là không thấy đâu, a hoàn trong phòng muội ấy nói, lúc đó muội ấy còn đang ngủ trưa trong phòng. Canh cửa cũng bảo không hề thấy muội ấy ra ngoài. Vậy nhất định là đã bị người len vào phủ bắt đi rồi. Dân nữ bị nhốt, có người trông chừng nên người đến không tiếp cận dân nữ được, thế nên mới quay sang ra tay với muội muội của dân nữ. Dân nữ trái lo phải nghĩ, trừ lý do trên thì còn có thể là gì nữa?”

An Nhượng Thần ngẩng đầu lên, nước mắt theo đó lăn dài trên gò má, đầm đìa đáng thương: “Đại nhân, tướng quân, cầu xin chúng đại nhân minh xét, bởi vì trước đó đồ gạt muội muội mà cha dân nữ cho rằng là dân nữ xúi giục muội muội chạy trốn, nếu dân nữ nói những suy đoán này với ông ấy, ông ấy không biết chuyện trước đó thì làm sao có thể tin dân nữ được, chỉ e là lại cho là dân nữ bịa chuyện. Trời sáng là dân nữ phải lên kiệu hoa, gả vào Tiền phủ rồi, có lẽ lập tức sẽ có người đến muốn uy hiếp dân nữ, ép dân nữ làm những chuyện phạm lương tâm đạo nghĩa, như là tư thông với địch bán nước chẳng hạn. Dân nữ đến huyện Phúc An, cuộc sống không quen, lại ở nhà chồng, đến ngay cả một người thân thiết cũng không có lấy thì làm sao báo quan nhờ giúp đỡ được. Đến lúc đó nếu dân nữ nói những chuyện này với Tiền lão gia và Tiền huyện lệnh đại nhân, liệu bọn họ có thể cũng nghĩ dân nữ nói dối không thành thật không, hoặc là nghĩ dân nữ bị điên rồi? Đến lúc đó chuyện bị dối phung biết được, dân nữ nào còn mạng sống nữa. Vừa lên kiệu hoa là dân nữ chỉ có một thân một mình, là đường cùng ngõ cụt. Đúng thế, dân nữ là bất đắc dĩ, vào thời khắc cuối cùng này mới cạy cửa sổ, bò ra khỏi kho chứa củi ở hậu viện, đến tìm đại nhân báo án. Cũng may ông trời có mắt, lại để dân nữ thật sự gặp được đại nhân, gặp được tướng quân.”

Tạ Cương và Tông Trạch Thanh lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu được ánh mắt của đôi phượng, cô nương này thật đúng là một nhân tài.

Lúc này An Nhượng Thần dùng sức đập đầu: “Đại nhân, tướng quân, mỗi câu mỗi chữ dân nữ nói đều là thật, muội muội dân nữ mất tích, không biết có phải đã bị mật thám bắt đi hay không, xin đại nhân và tướng quân điều tra kỹ chuyện mật thám, giúp dân nữ tìm em gái.”

Tạ Cương thầm gio ngón cái lên với An Nhượng Thần, lúc này lại danh ngôn chính thuận đẩy chuyện tìm muội muội đến chỗ tướng quân. Nếu tướng quân thật sự tìm được người theo ý nàng ta thì cũng là quang minh chính đại mà tìm, không cần phải giấu giếm che đậy, làm việc cũng thuận lợi hơn.

Điều Côn gật đầu, quay sang nói với Long Đại: “Long tướng quân, An cô nương khó khăn lắm mới đến được đây, bất kể là gì, thà tin chuyện nàng nói là có thật, có thể nào cũng nên điều tra tốt, không để sơ suất lần nữa. Những cô nương mà Từ bà mối không chế lợi dụng đó cũng là manh mối tốt. Ta cảm thấy không bằng như vậy, chuyện này là do mật thám nhúng tay vào, lẽ ra phải do tướng quân làm chủ xử lý, quân phủ nha môn này của ta sẽ trợ giúp tướng quân. An cô nương có công báo án, có thể ghi lại một khoản trước. Để nàng ta gả vào Tiền phủ đúng giờ, đội mật thám liên lạc với nàng. Ta sẽ báo với Tiền huyện lệnh biết chuyện, bản bạc rõ ràng, cũng sẽ sắp xếp người vào Tiền phủ bảo vệ An cô nương, đội mật thám xuất hiện là lập tức bắt hãm lại. Kế này có được không?”

Chuyện không điều tra được thì để tướng quân làm, chuyện đơn giản như bắt người há miệng chờ sung đó thì tự ông ta làm, Tông Trạch Thanh cảm thấy cái kế này chẳng đâu vào đâu cả. Quan trọng nhất là, An cô nương vẫn phải gả vào Tiền phủ. Sau vụ án gian tế này thì còn ai có thể che chở cho nàng nữa chứ.

Tông Trạch Thanh nhìn Long Đại, đối sách của tướng quân đâu rồi, mau lấy ra đi.

Long Đại lên tiếng: “Đại nhân nói rất có lý, nhưng chuyện gian tế này khá phức tạp, há chỉ vài ba lời của An cô nương là có thể nói rõ được. Ngày tháng dài như thế, nàng ta và Từ bà mối nhiều lần trò chuyện, ắt cũng lấy được nhiều tin tức, Từ bà mối từ từ cũng được mà bị diệt khẩu cũng được, trước đây đều liên lạc với An cô nương. Hay nói cách khác, trong chuỗi những cô nương được Từ bà mối bày thám thính, An cô nương là người cuối cùng. Trong chuyện này, nhất định còn có rất nhiều lỗ hổng cần điều tra. Lời của An cô nương rất cuộc là thật hay giả, cũng cần phải thẩm tra kỹ. Ta cần phải giam An cô nương lại...”

A, lại đúng thật là hơi nhiều một chút. Tông Trạch Thanh còn chưa kịp vui mừng vì hiểu được ý của tướng quân đại nhân, thì đã nghe thấy thái thú đại nhân ngắt lời của tướng quân.

“Tướng quân.” Điều Côn nói, “An cô nương có công báo an, hôm nay lại là ngày mừng của nàng ta, nay người nhà nàng ta đang chờ bên ngoài nha môn, muốn đón An cô nương về. Tướng quân giữ người lại như thế, quả thực không ổn. Hơn nữa, nếu An cô nương không thể xuất giá đúng giờ thì nhất định tên mật thám kia sẽ sinh nghi, kẻ dụ kẻ gian sẽ không dùng được nữa. Tướng quân muốn hỏi muốn nói gì, đợi An cô nương gả vào Tiền phủ rồi tướng quân sai người đến huyện Phúc An một chuyến, thẩm tra kỹ lần nữa là được.”

Tim Tông Trạch Thanh đập mạnh, quả nhiên, quả nhiên là vậy. Hắn lại nhìn sang Long Đại. Tướng quân đại nhân đang bình tĩnh nhìn chằm chằm thái thú đại nhân, guom nỏ sẵn sàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

“Đại nhân.” Long Đại nói bằng giọng bình thản, “Có thể đại nhân đã từng nghĩ đến, nếu suy đoán của An cô nương là thật, thật sự có mật thám lợi dụng uy hiếp nàng mà bắt cóc muội muội nàng ta, tất những kẻ đó phải nắm rõ tình hình An phủ. Bọn chúng biết trong An phủ ai là người quan trọng với An đại cô nương, tình hình ra vào ở cửa phủ, lúc đó mới có thể đưa một cô nương đang ngủ say trong phòng rồi khỏi phủ mà không bị ai phát hiện. Có bản lĩnh như thế, sao bọn chúng lại không biết tối nay An cô nương trốn nhà, chạy đến nha môn báo quan đây. Sau khi báo quan liền có thể làm như không có chuyện gì xảy ra mà lên kiệu hoa ư? Nhưng đằng đó là mật thám, được huấn luyện bài bản, tâm tư kín đáo, như vậy nếu còn không nghi ngờ trong chuyện này có quỷ thì đúng thật là có quỷ rồi.” Nói đến đây, hần nhìn An Nhượng Thần một cái.

An Nhượng Thần đang quỳ cúi đầu, không thấy rõ nét mặt.

“Đại nhân.” Long Đại lại nói: “Giả sử An cô nương nói là thật, chuyện nàng đến nha môn báo quan đã làm bọn mật thám cảnh giác rồi. Sau khi nàng ta gả vào Tiền phủ, cho dù có người đến liên lạc với nàng ta, uy hiếp ép nàng ta làm việc, vậy nhất định đã có đối sách đối phó với quan phủ. Không làm được, bọn chúng sẽ bày kế bày cạm bẫy, trái lại đưa chúng ta vào vòng. Đến lúc đó, không một câu nói không một chuyện nào là thật, liệu đại nhân phân biệt thế nào đây?”

Diêu Côn á khẩu không trả lời được. Ông ta mắc nghẹn cả nửa buổi, không khỏi thừa nhận lời Long Đại nói rất có lý. Trong lòng ông ta khá không cam lòng, lãng phí nhiều người và tinh lực như thế, cuối cùng lại bị đối phương dạy dỗ, chuyện này vẫn là mình biết trước, ông ta không muốn làm cái loại việc tiêu tiền làm này.

Long Đại lạnh lùng nói lại: “Còn nữa, đối phương có thể giết Từ bà mối, thì giết tỷ muội An Thị cũng không có gì khó khăn. An cô nương âm thầm báo quan, không ai biết cũng không sao, hôm nay nửa đêm canh ba đánh trống, ồn ào làm mọi người đều biết, cha nàng còn dẫn người đứng đợi bên ngoài cửa nha môn, vậy nhất định An phủ cũng âm ỉ. Bất kể thế nào tin tức này cũng không che giấu được, nếu mật thám thật sự bắt người định uy hiếp An cô nương, gặp phải điều không ngờ này, vì để mình được bảo toàn, rất có thể sẽ sát hại hai vị cô nương An gia. An tứ cô nương thì lại càng không nói, giờ còn không biết đang ở đâu. Còn phía An đại cô nương, đại nhân để nàng ta hồi phủ, sợ là kiệu hoa chỉ có thể nhận được thì thế.”

Hắn còn chưa dứt lời, An Nhượng Thần đã nằm sấp xuống kêu la: “Tuống quân, đại nhân, cầu xin chúng đại nhân mau cứu tỷ muội dân nữ.”

Long Đại không để ý đến nàng, chỉ nói tiếp với Diêu Côn: “Lời ta vừa suy đoán đó là trong trường hợp nếu nàng ta nói thật, còn nếu nói dối, thì lại là tình huống khác. Ta cần phải giữ nàng ta lại, cần thận kiểm tra thăm vấn. Dù có gả vào Tiền gia để dụ địch thì cũng vô dụng, không bằng thăm án cho tốt để nghĩ kỹ đối sách. Vô cùng bất ngờ, đối phương không đoán được kết quả chúng ta làm gì, trái lại lại là chuyện tốt.”

Diêu Côn nhủ mảy, cảm thấy làm khó quá: “Tuống quân, An cô nương là nhân chứng quan trọng, điều này ta biết. Cũng chính vì vậy, để tránh rút dây động rừng làm lộ tin tức ra ngoài phá hỏng đại sự, ta mới không tiện xét xử công khai. Chuyện tối nay An cô nương thuật lại, trừ người trong phòng này ra, không còn ai có thể biết được. Có lẽ sự tình không bết bát đến mức đó, chúng ta có thể xử một vụ án khác không liên quan, tuy phía mật thám sẽ nghi ngờ, nhưng cũng không thể xác định được. Chúng ta làm việc cẩn thận hơn, không để bọn họ phát hiện là được. An cô nương cứ gả vào Tiền phủ như đã định, tất mọi chuyện cũng không khác thường, qua thời gian lâu, đám mật thám cũng sẽ xem thường. Có lẽ kế dụ địch vẫn có thể dùng được. Mà cho dù không thể, chúng ta vẫn còn đầu mối là Từ bà mối kia, trong tay mật thám còn có An tứ cô nương, bọn chúng tất phải có hành động...”

Nói đến đây, Diêu Côn dừng lại, tự biết đối sách này cũng không vững chắc, vậy là thờ dài, “Ta biết điều tuống quân bản khoản cũng có đạo lý của nó, nhưng An cô nương là người đã có hôn ước, cưới hỏi đang hoàng, lễ nghi thỏa đáng. Ngai và ta đều là mệnh quan triều đình, nên giải sầu vì bách tính, chứ không phải hủy nhân duyên của họ. Chuyện này mà không xử lý thỏa đáng, hai nhà An, Tiền làm ầm lên, chỉ sợ không khắc phục hậu họa được.”

Long Đại cứng nhắc nói: “Vội ta mà nói, an nguy quốc gia, chiến sự biên giới mới là điều cấp bách nhất. Nếu lần này ta sơ sót, để mật thám tùy ý làm bậy dưới mí mắt chúng ta, tiêu diệt oai phong nước ta, phía Nam Tần cười trộm, đừng nói gần đây bọn chúng có gây chiến hay không, chỉ là dò la rõ trong ngoài cái quận Bình Nam này, lại dụ dỗ chúng bách tính như Từ bà mối An cô nương đây thăm dò tình báo cho chúng là cũng ghê gớm lắm rồi. Không chỉ mỗi quận Bình Nam, mà còn cưới xin, mua bán đến các quận ngoài, đến lúc đó, một đường dọc đến kinh thành...” Long Đại kéo dài âm cuối, rồi chột nhán mạnh: “Điều đại nhân, ta không rảnh để ý đến người của hai nhà này âm ỉ thế nào, ta lo sắc mặt của hoàng thượng và bá quan văn võ triều đình cũng đủ lắm rồi. Đại nhân không nghĩ đến nơi xa như kinh thành, chỉ nghĩ đến điều trước mắt, vụ án gì mà nửa đêm phải gọi một tân nương sập lên kiệu hoa đến hỏi đây? Đại nhân cứ tự mình nghĩ kỹ đi. Rốt cuộc mật thám là ai ẩn thân ở đâu, chúng ta còn chưa biết được, liệu sau khi về nhà An cô nương sẽ không nguy hiểm tính mạng ư? Nếu nàng ta gặp điều bất trắc, người nhà nàng ta với Tiền phủ sẽ không làm ầm lên? Ta không quen bọn họ, cũng không biết nhau. Đại nhân cứ nghĩ đối sách trước đi. Còn sau này ta hỏi kinh báo lại công việc, hoàng thượng hỏi đến chuyện này, ta cũng chỉ có thể y theo sự thật mà đáp.”

Những lời này đã đánh trúng chỗ yếu của Diêu Côn, dân chúng chỉ trích và hoàng thượng trách tội, ông ta kham nổi bên nào không kham nổi bên nào, dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ. Diêu Côn cố tình ra vẻ khó nghĩ một lúc, rồi nói: “Tuống quân nói có lý. Trong chuyện này có vô vàn khả nghi, An cô nương cứ thế mà về chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Như vậy đi, tuống quân muốn giữ lại An cô nương vẫn hỏi thì cứ giữ, ngày cưới kéo dài cũng được.”

“Đại nhân.” An Nhượng Thần lẳng lặng nghe hết lời Long Đại và Diêu Côn nói, lúc này nằm sấp xuống sần thưa: “Dân nữ không có quá nhiều bản lĩnh, thế nhưng tặc tử đã bắt đi muội muội thân nhất của dân nữ, dân nữ không thể bàng quan được, dân nữ nguyện ý vì chúng đại nhân dụ địch.”

Diêu Côn nhìn Long Đại, rồi làm bộ khó xử: “Long tuống quân, ngài nhìn chuyện này xem, giờ cô nương người ta lại xin được xuất giá như thường...”

“Đại nhân.” An Nhượng Thần vẫn quỳ sấp trên sàn, cố ngắt lời Diêu Côn: “Đại nhân, cũng không phải dân nữ xin gả đi. Những câu tuống quân nói ban nãy rất có lý, một khi dân nữ gả đi, sống hay chết cũng không biết được. Dân nữ nửa đêm đánh trống báo quan, sợ là đã khiến bọn chúng nghi ngờ rồi.”

Diêu Côn tức giận: “Vậy người dụ địch cái gì?”

“Đại nhân, dân nữ cả gan, cầu xin đại nhân ân chuẩn, giải trừ hôn ước của dân nữ với Tiền lão gia, dân nữ nguyện ý vào quân dụ địch.”

“...” Không chỉ có Điều Côn, mà tất cả người trong phòng đều ngạc nhiên ra mặt.

An Nhựt Thần quý phục trên nền, mọi người không nhìn rõ vẻ mặt của nàng, chỉ nghe thấy nàng nói tiếp: “Lời đại nhân vừa nói có lý, nửa đêm dân nữ đánh trống báo quan, sau đó lại làm như không có gì mà lên kiệu hoa như thường, ắt hẳn đối phương sẽ biết đây là cạm bẫy. Hoặc là bọn chúng giết muội muội dân nữ, không tìm dân nữ nữa, giả như chưa từng xảy ra chuyện này, hoặc là để tránh hậu họa về sau mà giết luôn dân nữ. Nếu không, bọn chúng vô trùng kể liên lạc với dân nữ, nhất định là mưu mô khác. Mà mưu mô này, sợ sẽ là huyện Phúc An.”

Điều Côn cau mày. Huyện Phúc An là huyện lớn nhất ở quận Bình Nam, gần kề quận phủ thành Trung Lan. Về giao thông, là con đường chủ yếu thông từ ngoài quận đến kinh thành, về dân sinh, huyện Phúc An là huyện sản xuất lương thực lớn của quận Bình Nam, cũng là hậu phương tiếp tế quan trọng nhất chuẩn bị cho lúc có chiến tranh. Rút quân lui dân, vận chuyển vật liệu các thứ, huyện Phúc An là đường đi nhanh gọn gần thành Trung Lan nhất. Người An Nhựt Thần phải giả chính là phụ thân huyện lệnh huyện Phúc An, nàng sẽ trở thành mẹ kế của huyện lệnh Tiền Thế Tân...

“Đại nhân, dân nữ đã lạc mất muội muội rồi, lại sợ mạng sống của bản thân, vạn bất đắc dĩ mới có thể nghĩ ra hạ sách này để trốn nhà báo quan. Hành động này đã khiến kẻ bắt giặc của đại nhân và tướng quân không được thực hiện trót lọt, dân nữ quả thực rất sợ. Nhưng bất kể thế nào, dân nữ vẫn muốn tìm muội muội. Dân nữ muốn trở thành mồi nhử, phải trở thành miếng mồi có sức hấp dẫn hơn có được tình báo huyện Phúc An mới thành.”

“Vậy thì là cái gì?” Điều Côn kinh hãi hỏi. Có sức hút hơn tình báo huyện Phúc An hẳn phải là tình báo quận phủ Bình Nam hẳn mới phải, đây cũng không phải là chuyện đem ra chơi được.

“Đại nhân.” An Nhựt Thần ngẩng đầu, mắt đỏ ngầu, tiều tụy suy nhược: “Đại nhân vừa nói đấy thôi, Từ bà mối là manh mối. Dân nữ đoán chúng đại nhân sẽ nghiêm ngặt điều tra những cô nương mà nàng ta mai mối rồi buôn bán a hoàn. Đại nhân, dân nữ chính là cô nương như thế, suýt nữa dân nữ đã bị Từ bà mối khống chế, sau khi nàng ta chết, dân nữ cảm giác như được giải thoát, lại không có ai uy hiếp mình, nếu lúc này có quan sai tới cửa hỏi chuyện, đương nhiên dân nữ sẽ không thừa nhận. Những cô nương kia, có lẽ cũng có suy nghĩ ấy. Đại nhân không bằng không chứng, dĩ nhiên không thể bắt các nàng ấy đến dựng hình tra tấn ép cung được. Cho nên dân nữ nghĩ, tướng quân và đại nhân cần một người, có thể chân chính nói chuyện với những cô nương đó, như vậy mới có thể thăm dò tin tức được.”

An Nhựt Thần nhìn Điều Côn, lại nói tiếp: “Đại nhân, nếu dân nữ giả đến huyện Phúc An, thành phụ nhân có chồng, coi như là không tiện đi lại khắp nơi, cũng không thể đến thành Trung Lan săn tin được, như vậy cũng rất dễ làm người ta nghi ngờ. Chỉ khi dân nữ bị từ hôn, bị bắt vào trong quân, có thân phận mới làm được.”

Điều Côn tròn mắt há mồm: “Chớ có nói bừa, nào có đạo lý nữ tử nhập quân chứ. Lại nói, người bị Long tướng quân đưa về trong quân, nếu người đi hỏi chuyện, những cô nương kia có thể tin người ư?”

“Hôn sự của dân nữ là là hôn sự lớn cuối cùng Từ bà mối lo, người trong thành Trung Lan, quận Bình Nam có ai không biết? Những cô nương kia là người từng trải, ắt sẽ tin quan hệ của dân nữ với Từ bà mối. Còn về phần vì sao dân nữ đang ở trong quân nhưng lại dám liên lạc với các nàng, đây dĩ nhiên là do tướng quân bảo dân nữ đi hỏi để tra án rồi. Nhưng dân nữ sẽ nói với các nàng biết, đây là dân nữ đã thành công hoàn thành bước đầu tiên mà bề trên giao phó cho.”

Chân mày Long Đại càng nhướn cao lên.

Điều Côn vẫn còn khiếp sợ: “Bề trên giao phó cho người cái gì?”

“Mượn cái chết của Từ bà mối, báo lên quan phủ, sau khi lấy được tin tưởng liền dò hỏi tin tức trong quan phủ, thay thế vị trí nàng ta, tiếp tục nắm những cô nương kia trong tay để thám thính tin tức.”

Điều Côn ngẩn người.

Tạ Cương phản ứng rất nhanh: “Như vậy không những cô có thể nghe ngóng từ các nàng ai làm việc cho Từ bà mối, đã làm chuyện gì, sau đó cô còn có thể dụ các nàng ta thám thính chuyện mật thám cho chúng ta.”

An Nhựt Thần cắn môi, làm ra vẻ chán chường sợ sệt: “Chuyện này có vẻ hơi khó làm, nhưng dân nữ nguyện ý liều chết thử một lần. Dân nữ nói cho các nàng ấy biết, nếu dân nữ muốn tiếp tục lấy được tin tưởng của tướng quân đại nhân, thì cần phải có tin tức báo về mới được. Chắc các nàng ấy cũng sẽ tin dân nữ, sẽ nói cho dân nữ biết chuyện.”

Điều Côn nói: “Sau khi Từ bà mối chết, chẳng lẽ không còn ai khác liên lạc với những cô nương này ư? Có phần của người?”

Lúc này Long Đại lên tiếng: “Dưới tình hình bình thường, mật thám ẩn nấp trong thành ở nông thôn đều là tuyển liên lạc đơn lẻ, để tránh một người gặp nạn dẫn đến tiêu hủy toàn ồ. Nếu không có tình hình khẩn cấp thì sẽ không phạm án liên hoàn, cũng không thường xuyên liên lạc, tránh bị người khác truy xét. Quả thật nguy hiểm mà đại nhân nói cũng có, có lẽ khi An cô nương tiết lộ những lời đó, đối phương liền biết An cô nương nói dối. Nhưng cơ hội vẫn phải có. Nếu đối phương không biết gì, chúng ta cứ việc tiếp tục. Nếu đối phương đã phát hiện ra, ắt sẽ báo lại cho thủ lĩnh mật thám thật sự, chúng ta tìm hiểu ngọn nguồn, cũng có thể truy ra đầu mối. Mà An cô nương ở trong lầu Từ Văn, có cơ hội tiếp xúc với các cấp tướng quân trong quân, cũng có thể lại gần văn thư quân sự. Đối với mật thám mà nói thì đây là một cảm dỗ vô cùng lớn, nếu quả thực trên tay chúng có An tứ cô nương, vậy đó hẳn là lúc để lợi dụng rồi.”

“Nhất định chúng sẽ đoán ra An cô nương dốc sức làm việc cho tướng quân.” Điều Côn nói.

“Nên ắt hẳn bọn chúng sẽ rất cẩn thận, nhưng cũng muốn đánh cược một lần. Đây là cơ hội để chúng gần với đội quân Long gia nhất.” Long Đại nhàn nhạt đáp, “Còn về phần liệu có người thật sự nhân cái chết của Từ bà mối trà trộn vào làm mật thám không, nhất định ta cũng sẽ điều tra nghiêm ngặt.”

Vừa nói, hần vừa nhìn An Nhượng Thần chăm chăm, hiển nhiên là vẫn nghi ngờ lời khai của nàng.

An Nhượng Thần nằm sấp xuống đất dập đầu: “Xin đại nhân minh xét, tướng quân minh xét, mỗi câu dân nữ nói đều là thật. Dân nữ chỉ muốn cứu muội muội về, dân nữ nguyện cả đời không lấy chồng, chỉ mong bắt được thủ phạm thật sự đứng sau những chuyện này. Cầu xin đại nhân, cầu xin tướng quân thành toàn.”

“Lại nói lung tung gì đấy.” Long Đại hờ hững nói, “Vào lầu Tử Vân cũng không phải là ra khỏi nhà, có ai bắt cô cả đời không lấy chồng đâu.”

“...” An Nhượng Thần không biết phải tiếp câu này thế nào.

Mặt Tông Trạch Thanh như nứt ra, tướng quân huynh lại bắt ngờ cọt nhả như thế nữa rồi, tất xấu này không thích hợp vào lúc này đâu.

Điều Côn không cảm thấy Long Đại có gì không đứng đắn cả, ông ta thấy lời này không sai, không ai quy định cả đời này An cô nương không được lấy chồng cả, chỉ là lần này xóa bỏ hôn sự, nàng lại dốc sức vì triều đình, nhất định về sau hôn sự sẽ khó thành. Mà đồng thời ông ta cũng khó xử. Phải nói sao với An Chi Phủ và Tiền Bồi đây?

Điều Côn sai người dẫn An Nhượng Thần đi, lại ri tai với chủ bạc Giang Hồng Thanh một hồi, rồi một mình bàn bạc bí mật với Long Đại.

“Có thể tướng quân nên nghĩ lại. Xưa nay trong quân không có nữ tử. Liệu triệu nữ tử vào quân có vi phạm quân pháp không?”

Long Đại khẽ cười đáp: “Đại nhân nói lời này, vậy La tướng quân của tiền triều đánh lui Bắc Sở là nam hay nữ?”

Điều Côn nổi giận. Đây không phải là chuyện tiền triều ư, cũng chỉ có một vị nữ tướng quân chứ có nhiều gì đâu. Có điều người ta là tướng quân, có thể lĩnh binh đánh giặc, An Nhượng Thần có thể so được với người ta ư? Dù sao ông ta cũng cảnh cáo trước rồi, đến lúc đó phải gánh trách nhiệm thì đừng có tìm ông ta. Điều Côn nói: “Tướng quân có chủ ý là được rồi. Phải biết rằng, chuyện trong quân này, đến lúc đó ngộ nhờ xảy ra chuyện không may, dù ta có muốn chia sẻ với tướng quân thì cũng hữu tâm vô lực.”

Long Đại lại cười lần nữa, nụ cười kia ấm áp, tôn lên gương mặt anh tuấn thêm mấy phần, giọng điệu cũng khá dịu dàng: “Thái thú đại nhân lo lắng thay ta, Long mỗ thật sự cảm động.”

Lúc này Điều Côn mới phát giác thái độ Long Đại có thay đổi, như lớp nguy trang giá băng đã hòa tan trong khoảnh khắc chỉ có hai người họ.

Điều Côn ngăn cười, thần chí hoảng hốt, suýt nữa cho là mình bị lừa dối. Vợ lấy lại bình tĩnh, ông ta lại nghe Long Đại thấp giọng nói: “Đại nhân, dưới tình hình hiện nay, ông và ta đang cười chung một thuyền. Chưa gỡ được mối nguy Nam Tần, quận Bình Nam cũng khó yên ổn. Tuy ta là võ tướng, nhưng cũng không muốn thấy chiến sự xảy ra. Một khi có chiến sự, binh tướng thủ hạ ta sẽ đổ máu liều mình, con dân trong quận đại nhân không được bình an, liệu đại nhân và ta có thể sống tốt được ư? Nếu có thể bắt được mật thám, ngăn cản chiến sự, vậy là ta không cần ra chiến trường lấy mạng nhau nữa, đại nhân cũng yên ổn trông coi quận Bình Nam, há chẳng phải tốt sao? Sau này lên triều, ta cũng sẽ báo lại công của đại nhân. Chỉ là sự tình bây giờ, cần đại nhân đồng tâm với ta, mới có thể làm được việc.”

Giọng Long Đại như rượu nồng độ thấp, nói câu nào câu nấy đều rót cả vào lòng Điều Côn, Điều Côn càng nghe càng cảm thấy êm tai có lý. Hai người cứ như thế như thế như thế, nhanh chóng bàn bạc được thỏa đáng.

Điều Côn để chủ bạc Giang Hồng Thanh thu xếp đám người An Chi Phủ trước cho tốt, rồi lại phái người cưỡi ngựa đến huyện Phúc An, mời Tiền Bồi đến đây, Giang Hồng Thanh hỏi kỹ kết quả, Điều Côn nói ông ta phải ra mặt chuyện cưới gả, cũng bảo An Nhượng Thần thoát tịch An gia, tiện nhập quân dốc sức.

Giang Hồng Thanh vợ nhỏ giọng nhắc nhở: “Đại nhân, lúc trước không phải chúng ta đã bàn xong rồi ư, để chuyện này cho Long tướng quân làm. Hần ta muốn triệu người làm việc, đương nhiên phải do hần xử lý vấn đề thân phận chứ. Điều này hợp tình hợp lý, đương nhiên hần không đùn đẩy được. Đại nhân chớ quên, An Chi Phủ thì không sao, chứ bên Tiền Bồi không dễ xử lý đâu.”

Điều Côn cau mày, khá là mất hứng: “Không lẽ ta không biết chuyện nặng chuyện nhẹ ư? Ngươi cứ nhanh đi làm là được.”

Giang Hồng Thanh đi rồi. Điều Côn ngồi im trong phòng chờ đợi, chờ rồi lại đợi, lại cảm thấy hơi hối hận. Lúc trước đã nghĩ đâu vào đấy, nhưng nói chuyện với Long Đại một hồi xong lại thay đổi chủ ý, có cảm giác hồ đồ bị đẩy vào vũng bùn. Nhưng chuyện đã đến nước này, khhoong còn cách nào lật lọng được nữa.

Long Đại với Tạ Cương, Tông Trạch Thanh ở trong một gian phòng khác, cũng dặn dò sắp xếp một phen, rồi hai người theo lệnh mà hành sự.

An Chi Phủ bị dẫn vào trong nha môn, hoang mang bất an, lén nhét ngân lượng cho Giang Hồng Thanh, hỏi hần ta rốt cuộc là có chuyện gì. Giang Hồng Thanh mặt không đổi sắc thu bạc vào trong tay áo, mời An Chi Phủ ngồi rồi nghiêm mặt nói: “An lão gia, chuyện này ấy, cũng coi như là chuyện tốt, nhưng cũng có đôi chỗ phiền toái. Tùy ông nhìn thế nào thì nhìn.”

An Chi Phủ vội bảo: “Mời đại nhân nói rõ.”

“Đại cô nương nhà ngươi thông minh lanh lợi, được Long tướng quân nhìn trúng, muốn thu nhập nàng ta làm bộ hạ ra sức vì tổ quốc. Đây là chuyện tốt đúng không? Nhưng mà, muốn đi theo tướng quân làm việc, thì hôn sự hôm nay không thể diễn ra.”

An Chi Phủ sững sốt, mỗi một câu chữ đều nghe hiểu, nhưng lại không hiểu mô tê gì. Cô con gái kia của hần, hám của ngu dốt si mê có gan mà không

dám làm, cả ngày chỉ biết khóc lóc khiến người ta chán ghét, liệu còn có thể vào quân ra sức vì tổ quốc? An Chi Phủ nghĩ ngợi hồi lâu, nhìn quanh một vòng, dè dặt thấp giọng hỏi: “Đại nhân, ngài và tôi quen biết nhau nhiều năm, cũng thường xuyên qua lại, ở đây cũng không có người ngoài, có lời gì thì cứ nói thẳng đừng ngại, có phải là, tướng quân coi trọng tiểu nữ...”

“Nghĩ vậy ư?” Giang Hồng Thanh tức giận, “Người nói xem, đại cô nương nhà người là hoa nhường nguyệt thẹn hay nghiêng nước nghiêng thành? Tướng quân là người ở đâu, là từ kinh thành đến đây! Tuổi còn trẻ lại là quan nhị phẩm, trong Đại Tiêu ta có người thứ hai ư? Bao nhiêu quan to muốn với cửa hôn nhà hần, bao nhiêu nhà muốn đẩy cô nương vào trong ngực hần, có kiểu mỹ nhân gì là hần chưa từng thấy? Chuyện của hần lan truyền trên phố không ít, người có từng nghe lời ông tiếng ve nói hần tham sắc háo dâm chưa? Hần đến đây làm gì, là chống địch đánh giặc! Có thì giờ rảnh bị cô nương nhà người quyến rũ sao? Hơn nữa lại nói, nếu có thể trêu chọc được Long tướng quân, liệu đến lượt cô nương nhà người ư?”

An Chi Phủ á khẩu không trả lời mà cũng không phản bác được.

“Người đừng nghĩ nhiều, chuyện này là quân sự khẩn cấp, liên quan đến Nam Tàn, liên quan đến chuyện phản quốc, ta không thể nói nhiều với người được, người chỉ cần biết, thái độ đại nhân khá coi trọng là được rồi. Đại cô nương nhà người hữu dụng là chuyện tốt. Còn về hôn sự này, đại nhân cũng sẽ không làm khó người, đã mời Tiền lão gia đến rồi, mọi người cứ ba mặt một lời mà nói rõ. Người đợi tiếp đi.”

Nói rồi, Giang Hồng Thanh để lại An Chi Phủ mà đi. An Chi Phủ vô cùng hoảng loạn, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến số ngọc thạch bên Nam Tàn của ông ta, vô cùng hối hận vì sao ban đầu không hỏi rõ Tiền Bồi đã dùng thủ đoạn gì mà lấy được số hàng kia. Nếu thật sự là tội lớn phản quốc, thì ông ta làm sao gánh nổi?

An Chi Phủ gọi An Bình và, hỏi gã chuyện đã làm được đến đâu rồi. ab đáp đã phái người cưỡi khoái mã đến báo tin cho Tiền lão gia, ắt có thể đuổi trước đội ngũ quan phủ. Lúc Tiền lão gia làm chuyện kia chắc trong lòng đã rõ, ắt có cách đối phó. Tóm lại lão gia cứ khẳng khẳng bảo không biết đã xảy ra chuyện gì là được rồi.

An Chi Phủ phùng mang trợn mắt, thì đúng ông ta có biết cái gì đâu!

Hai người chủ tờ bản bạc trong phòng một phen, không hề để ý có người đang nghe lén ngoài cửa sổ.

Chỉ chốc lát sau, Tạ Cương đã có được tin tức, Long Đại cũng nhận được tin - mỗi buôn bán ngọc thạch của An Chi Phủ có mờ ám, hình như chuyện này do Tiền Bồi làm.

Một đêm này nhanh chóng trôi qua, nơi chân trời nhô lên màu xanh thẫm, trời sắp sáng rồi.

Điều Côn đi tới đi lui trong phòng, càng đợi càng nôn nóng. Giang Hồng Thanh quay về báo: “Tiền lão gia sắp đến rồi, khoái mã đi trước báo tin đã về, nói xe ngựa của Tiền lão gia đang đi cuối.”

Điều Côn gật đầu, hỏi: “Bên Long tướng quân thế nào rồi?”

“Có đến phòng An cô nương hỏi chuyện một lần, cũng đi ra rất nhanh. Không có gì khác lạ. Sau đó ở miết trong phòng đàm luận với Tạ đại nhân và Tổng tướng quân. Hạ quan có sai người lấy danh nghĩa dâng trà để vào nghe ngóng mấy lần, đều là đang bàn đối sách bất mật thám.”

“Ừ ừ.” Điều Côn yên lòng. Có ý để nhóm Long Đại nghỉ ngơi ở trạch phòng khác, chính là muốn xem bọn họ có tâm tư gì khác không, lúc không có người mới có thể nói ra. Giờ xem ra, ắt cũng không có vấn đề gì.

Lại chờ một lúc, Tiền Bồi đến.

Tiền Bồi ngênh ngang đi vào phòng, tuy đây là trọng địa của nha môn quận phủ, đối mặt với thái thú đại nhân, nhưng lão không hề che giấu chút tức giận trên mặt mình.

“Điều Côn.” Lão không ngừng gọi tên Điều Côn, hỏi: “Àm ỉ chuyện gì thế? Hôm nay là ngày tốt của ta đấy.”

Điều Côn nhủ mảy, kiềm chế nổi bất mẫn trong lòng, thuật chuyện lại một lần cho lão ta nghe. Nói Từ bà mới làm mai cho lão là mật thám, ngoài nàng ta ra, trong thành còn ẩn nấp những kẻ khác đang thăm dò tình hình thành Trung Lan cho Nam Tàn, không may An Nhược Thần bị kéo vào chuyện này, bây giờ quan phủ cần nàng ta trợ giúp quân đội dụ bắt mật thám, phải hủy bỏ hôn sự. Hy vọng Tiền Bồi có thể lấy đại cụ làm trọng, từ hôn với An gia. Như vậy mọi người cũng đơn giản được chút.

Tiền Bồi sầm mặt nghe Điều Côn nói hết, rồi hừ lạnh một tiếng: “Không cần biết là lý do gì, An Nhược Thần là thê tử ta đưa qua cửa, tam môi lục sính* tất cả đều chu toàn, người đường đường là thái thú, Long Đại đường đường là hộ quốc đại tướng quân, lại dám cướp người đi trước khi nàng ta lên kiệu hoa, còn ép ta từ hôn, cái này còn vương pháp không? Trên cái đời này, là Điều Côn người hay Long Đại hần nói là có thể định đoạt ư?”

(*Đây là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.)

Giọng Tiền Bồi ngang ngược, chọc hỏa khí Điều Côn bốc lên.

“Tiền Bồi, những chuyện này vốn là quân cơ quan trọng, không được nói với người ngoài, nhưng thấy là ông nên ta mới đích thân giải thích. Ta cũng từng nghĩ đến biện pháp, nằng cứ gả bình thường cho ông, sau đó đợi thực thi kế dụ địch, nhưng cẩn thận bản bạc, lại thật bất tiện. Những tên mật thám kia đều là người khôn khéo, sau khi nàng gả vào huyện Phúc An thì sẽ thi triển thế nào, làm việc hề không hợp lý một chút là lại khiến mật thám nghi ngờ, còn nguy hiểm đến tính mạng nàng ta, chẳng lẽ cuộc sống của ông có thể tốt hơn ư? Đây cũng là vì tốt cho ông thôi. Để cho ông tìm lý do chủ động từ hôn,

một là bảo đảm ông không bị mất mặt, hai là cũng thuận lợi an bài việc sau này, ba là bảo vệ trị an Tiền gia của ông. Đạo lý này rất rõ, ông chỉ có chỗ tốt, nào có chỗ xấu?”

“Ha!” Tiền Bù cười nhạt, “Ta chỉ có chỗ tốt? Ta kiếm đâu ra chỗ tốt hả! Điều Côn, người càng ngày càng biết nói chuyện đấy. Đen cũng có thể xóa thành trắng được.” Lão ta trợn mắt nhìn Điều Côn, nghĩ ngợi một lúc, bỗng nói: “Hay thế này đi, với giao tình của ta và người, ta đương nhiên sẽ không làm khó người, ta giúp người đã nhiều lần, cũng sẽ không thiếu lần này. Nhưng ta lấy vợ là đại sự, hôm nay vô duyên vô cớ, ta lấy lý do gì để từ hôn đây? Cứ để hôm nay An Nhục Thần thành thân với ta như thường, ba ngày sau, ta đuổi nàng về lại An gia là được. Lúc đó bỏ vợ, cũng dễ tìm nhiều lý do hơn.”

Điều Côn trầm mặt, con giận đã lên đến cùng cực. Những năm qua, Tiền Bù tham sắc háms lợi, nhất là trong những chuyện như thế gây ra không ít tội lỗi, nhưng lần nào lão ta cũng ép chuyện xuống, bản thân Điều Côn cũng nhắm mắt mở một mắt, nhưng thật ra trong lòng vô cùng chán ghét. Bây giờ, Tiền Bù lại nói ra yêu cầu này ngay trước mặt ông ta. Nói trắng ra là, chính lão muốn đem cô nương người ta cưới về làm nhục ba ngày, sau đó vất đi như tấm giẻ rách, sau đó quan phủ các người muốn dùng người cũng được, không cần người cũng được, tất cả đều không liên quan đến lão.

Điều Côn nhớ lại An Nhục Thần bị đánh thương tích đầy mình, trong lòng cũng biết cô nương người ta rất không muốn gả cho Tiền Bù, thà lấy thân mạo hiểm sung quân dốc sức chứ cũng không muốn gả đi. Hơn nữa An Nhục Thần trải qua bao khó khăn mới tới nhà môn này của ông ta để báo án, nhưng không hề hé lời oan ức nói mình ở nhà bị đánh tàn nhẫn, không hề nói những lời bôi xấu Tiền Bù. Còn Tiền Bù lại không thèm để ý đến mặt mũi thái thú ông ta, cũng không để ý đến đại cục, chỉ nói ra những lời bực mình chán ghét.

Điều Côn không nhịn được nữa, quát lên: “Tiền Bù, ông đừng có quá đáng. Hôn sự này của ông, có người nào xem vui vẻ không hả, ông cho đó là chuyện về vang lăm sao? Tuổi tác của ông, lớn hơn An Chi Phủ kia bao nhiêu, ông cưới nữ nhi của người ta liệu có hợp không? Ông không nghĩ cho mình, không nghĩ cho cô nương người ta, thì ông cũng phải nghĩ cho Tiền huyện lệnh một chút chứ, nhất cử nhất động của ông, mọi người đều đổ hết lên đầu Tiền huyện lệnh, ông đừng có gây phiền toái cho con trai ông nữa.”

Tiền Bù cười nhạt: “Đại nhân muốn hù dọa ta đấy à? Đừng có đem con trai ta ra nói chuyện. Cứ nói chuyện đại nhân đi. Điều Côn, không có Tiền Bù ta, người có thể làm được thái thú quận Bình Nam này sao? Người leo lên vị trí này thế nào, người biết ta biết. Hôm nay cũng sắp hai mươi năm, người làm thái thú oai phong quá nhỉ, quên hết việc rồi ư? Hôn sự này của ta không có thể diện, vậy của người thì về vang ư. Người bỏ rơi vợ cả, đuổi người ta về quê, sau đó lừa gạt con gái thái thú lấy làm vợ. Người tưởng những năm qua giả vờ tình sâu nghĩa nặng, đạo mạo nghiêm trang, là có thể xóa bỏ chuyện trước đó sao? Những chuyện xấu kia của người...”

“Tiền Bù!” Điều Côn vỗ bàn, lửa giận ngút trời hét ngăn lão ta nói tiếp. Nín nhịn, qua một lúc lâu mới cắn răng nói: “Cái đồ hồ đồ nhà ông!”

Tiền Bù híp mắt nhìn ông ta chăm chú, không có chút dằn vặt và khuất phục nghe theo.

Điều Côn trợn mắt nhìn lão ta, rồi nói: “Ta đã nói rõ với ông rồi, xử lý thế nào, tự ông nghĩ cho kỹ vào.” Dứt lời, liền phát tay áo rồi đi.

Cửa phòng đóng cái “sầm”, mặt Tiền Bù xanh mét, tay siết chặt thành nắm.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chủ bạc Giang Hồng Thanh vẫn đứng ngoài cửa sau, mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng tranh chấp, mặt đầy vẻ lo lắng. Thấy Điều Côn đi ra liền vội đi lên đón.

Điều Côn vẫn chưa nguôi giận, không hề dừng bước, Giang Hồng Thanh đi theo sau lưng ông ta.

Trong ngoài phòng không hề có ai để ý, có một người đang nằm sấp trên nóc nhà. Đợi bên dưới không còn động tĩnh, người kia lặng lẽ đứng dậy, nhảy vọt rồi đi.

Không lâu sau, cửa sổ phòng Long Đại có người gõ nhẹ hai tiếng. Tạ Cương bình thân đi đến bên cửa sổ, nhìn trời nói, “Tướng quân, trời sắp sáng rồi.”

“Ừ.” Long Đại ở trong phòng đáp lại.

Tông Trạch Thanh cũng nói: “Lại đợi một đêm thế này, rốt cuộc thái thú đại nhân xử lý thế nào rồi?”

Ngoài cửa có hai tên lính giữ cửa, cách đó không xa cũng có hai gã nha sai lúc thì đứng thẳng, lúc thì đi tới đi lui trong nhà. Thấy Tông Trạch Thanh mở cửa vẫy tay, nha sai vội chạy đến hỏi có gì dặn dò.

Tông Trạch Thanh nói: “Trời đã sáng rồi, các người đi hỏi thái thú đại nhân xem sẽ xử lý chuyện này ra sao, tướng quân của chúng ta còn có chuyện phải làm.”

Nha sai vội đáp lời, thuận tiện hỏi các vị đại nhân còn cần gì không, có muốn ăn ít đồ ăn sáng không. Vừa nói vừa liếc nhìn vào trong phòng.

Bên trong, Long Đại ngồi cạnh bàn, còn Tạ Cương đưa lưng về phía cửa sổ, đang trò chuyện câu được câu không với Long Đại. Nhìn qua không có gì khác lạ.

Tông Trạch Thanh đứng là không khách khí, gọi khá nhiều món ăn. Hai gã nha sai đáp lại rồi lui xuống.

Tạ Cương ngồi xuống bên bàn, nhỏ giọng bẩm báo lại tin tức trinh thám vừa mang về với Long Đại. Cuối cùng nói: “Tiền Bùi còn phách lối hơn chúng ta dự đoán nhiều. Chẳng lẽ giữa thái thú đại nhân với lão ta có ân tình gì ư?”

Đương lúc nói, hắn nhìn sang Tông Trạch Thanh. Lúc trước là do chính Tông Trạch Thanh đi dò la quan hệ giữa quan thương trong lời đồn.

Lúc Diêu Côn hai mươi tư tuổi được sư phó Tiền Bùi tiến cử, nhận được khen ngợi của thái thú quận Bình Nam lúc bấy giờ là Mông Văn Sơn, làm chủ bạc cho Mông thái thú. Hai mươi năm trước Nam Tần và Đại Tiêu xảy ra chiến sự, Diêu Côn nhờ vào quan hệ của Tiền Bùi với Nam Tần mà lấy được không ít tin tức, hiển không ít kẻ hay cho Mông thái thú, lại lập được hai lần công lớn, quả thực mấy năm đó khá là nổi trội. Sau đó Mông thái thú bị đâm mất mạng, Diêu Côn bắt được thích khách, phá hủy bước cờ cuối cùng của Nam Tần, đưa quan hệ hai nước lên bàn hòa giải, cũng nhận lệnh thành thái thú trong lúc cấp bách, rồi làm quan cho đến ngày hôm nay.

Thành tích, thái độ, tác phong làm việc của Diêu Côn, trước khi Long Đại đến thành Trung Lan đã được biết rồi, còn những chuyện của Diêu Côn ở bản xứ, lúc bọn họ mới đến cũng đã điều tra rõ. Biết quan hệ giữa Diêu Côn và Tiền Bùi khá sâu, nhưng không ngờ lại “sâu” đến mức đó.

Tông Trạch Thanh nhướn mày, “Còn ân tình nữa, đó cũng là thái thú đại nhân, đại quan tam phẩm. Con trái ông ta còn đang làm huyện lệnh quận Bình Nam này mà, tại sao lại dám làm vậy như thế? Nhưng nghe nói Tiền Thế Tân cũng rất bất mãn với phụ thân hắn, trong nhà xây tường chia viện, có cả cửa ra vào. Có lẽ lão Tiền Bùi kia cũng già rồi nên mới không kiêng kỵ gì, chỉ toàn làm theo ý mình, chẳng ngó ngang gì. Ta còn nghe nói, lúc lão ta còn trẻ không phải như thế đâu. Lão học đủ thi thư, một bụng kinh luân, đáng tiếc vẫn luôn không thi đậu công danh.

Người này cao ngạo, cảm thấy có tài nhưng không gặp thời, lúc hai mươi tuổi liền dứt khoát không thi nữa, đi du hí khắp nơi, còn đến Nam Tần nữa. Dọc đường đi làm quen không ít bạn bè. Có tin đồn lão dựa vào tài học mà được mấy vị đại quan quý nhân ở Nam Tần lấy tán thưởng, trọng dụng lão ta, tặng quà tặng vật còn tặng cả giai nhân. Lão ta ở đó dạy học mấy năm nên cũng có chút tiếng tăm. Rồi có lẽ sau đó muốn lấy lại mặt mũi, liền áo gấm về quê. Khi về huyện Phúc An thì mở học quán, lại lợi dụng nhân mạch ở Nam Tần trong tay, giật dây nhiều lần mua bán thành công ở quận Bình Nam, trở thành đối tượng được người người nịnh bợ. Trường của lão cũng chăm chỉ, trong số chúng học trò có không ít người thi đậu.

Lão ta lại có thủ đoạn, ở Đại Tiêu Nam Tần hay thậm chí những nơi khác đều kết giao với quý nhân, toàn là những nhân vật đỉnh đám trong quận Bình Nam năm đó. Cũng chính vì vậy mới không e dè hồng hách như thế, dần dần cũng chẳng thêm che giấu vẻ mặt háo sắc ham lợi của mình, càng già càng hoang đường. Bấy giờ người xem trọng danh tiết danh dự đều không lui tới với lão. Nhưng chuyện Tiền Bùi nở mày nở mặt cũng chỉ là chuyện năm đó, giờ đây đã mười mấy hai mươi mấy năm trôi qua, thái thú đại nhân chấp chương quận Bình Nam này, mà lão ta lại cả gan không nề nang mặt mũi chút nào, quả hồ đồ rồi.”

Long Đại không đáp, mặt không biểu cảm, không nhìn ra được tâm tư. Mà cả Tông Trạch Thanh và Tạ Cương cũng đã quen với Long Đại như vậy rồi, điều đó chứng tỏ hắn đã nghe rõ, nhưng cảm thấy trong chuyện này có vẻ kỳ lạ.

Chỉ một lát sau, đồ ăn sáng được đưa đến. Mà đến cùng đồ ăn lại còn có Diêu Côn.

Diêu Côn tới dùng bữa cùng Long Đại, kể qua về tình hình hiện nay. Ông ta nói Tiền Bùi không muốn chủ động từ hôn, tránh làm lớn chuyện thì không nên nói nhiều vô ích với Tiền Bùi nữa, đã bảo Giang Hồng Thanh đi nói chuyện với An Chi Phủ rồi, do An gia ra mặt từ hôn là được.

Đứng là bên An Chi Phủ đang nghe Giang Hồng Thanh nói chuyện. Vừa nghe phải để ông ta từ hôn, trong lòng lập tức ủa đến tính toán tổn thất tiền mừng rồi chi tiêu hôn sự, lại nghĩ về đủ hậu họa sẽ chọc giận Tiền Bùi sau khi từ hôn, ông ta lập tức do dự, thận trọng nói: “Cái này, không bằng, để Tiền lão gia từ hôn đi, bên tôi đồng ý là được.” Nếu Tiền Bùi từ hôn, coi như không phải lỗi của ông ta đúng không?

Giang Hồng Thanh trùng mắt với ông ta: “Ông tưởng ta đang thương lượng với ông đấy à? Nếu chuyện này không lo liệu ổn thỏa, một nhà An gia ông cũng rước phiền toái vào, ông không hiểu hả? Ông cứ nghĩ đi, đại cô nương nhà ông là nhân chứng trong vụ án mật thám, nàng ta muốn báo quan nhưng lại bị nhốt ở nhà, ông nói với người ngoài là dạy dỗ không để con gái đào hôn, nhưng ai biết có phải thật hay không. Là để phòng nàng ta đào hôn hay là để phòng nàng ta bẩm báo chuyện mật thám lên quan phủ? Nhà ông có quan hệ gì với mật thám? Còn nữa, trong thành có nhiều bà mối như vậy, nhưng ông không mướn ai mà lại đi mướn Từ bà mối? Từ bà mối lui tới nhà ông nhiều lần như thế, không lẽ ông thật sự không biết chút gì về chuyện của nàng ta? Đại cô nương nhà ông có thể xác nhận Từ bà mối là mật thám, lại bị cầm tù đánh đập, gả đi trước kỳ hạn một cách khó hiểu, còn Từ bà mối cũng tự vẫn rồi, ông cứ nghĩ đi, nghĩ cho kỹ vào, ông biện giải được sao?”

An Chi Phủ sợ hãi há to miệng.

Giang Hồng Thanh thấp giọng nói: “Trong thời gian này An lão gia vẫn nên cẩn thận vào. Số hàng ngọc thạch kia của ông vốn là nhờ vào bên Nam Tần, trong lớp lớp quan hệ đó, nếu làm không tốt thì không rửa sạch được đâu. Ông nghĩ xem có đúng không?”

Lời này đâm trúng tử huyệt của An Chi Phủ. An Chi Phủ nuốt nước bọt, không dám nói ra tiếng.

“Đừng so đo chút lợi nhỏ nhất nữa, từ hôn rồi, An đại cô nương rời khỏi An gia các ông đi theo Long đại tướng quân làm việc, ngày sau ngộ nhờ có phiền toái thì cũng không liên quan gì đến An phủ ông, nhưng nếu có công lao, đó cũng là đại cô nương xuất thân từ An gia ông mà phải không? Vừa phải sạch quan hệ lại vừa có thể được thôm lây, chẳng lẽ đây không phải là chuyện tốt ư? Ta đây là nhớ đến giao tình với An lão gia nên mới nói những

lời này.” Giang Hồng Thanh nhìn sắc mặt An Chi Phủ, nói: “Ông cứ việc nghỉ ngơi, quan hàm phẩm cấp của Long đại tướng quân còn nhiều hơn thái thú đại nhân một cấp, lại lĩnh hoàng mệnh mà đến đây, thái thú đại nhân cũng sẽ không chống đối với hấn, hấn đã nói muốn triệu cô nương nhà người làm việc, ông không đồng ý, há chẳng phải là không muốn cái đầu này ư?”

An Chi Phủ hoảng hốt thưa: “Tôi cũng chưa nói là không đồng ý mà. Tướng quân nhìn trúng tiểu nữ, chuyện này vui còn chẳng kịp nữa là. Nhưng hôn sự này, tôi biết phải nói sao với Tiền lão gia đây?”

“Thái thú đại nhân đã nói rõ với Tiền lão gia rồi. Ông ấy biết chuyện gì đang xảy ra, cũng hiểu không thể tiến hành hôn lễ được. Nhưng ta nói thật với ông, bằng vào giao tình của thái thú đại nhân và ông ấy, thái thú đại nhân hy vọng do ông ấy ra mặt từ hôn chấm dứt chuyện này. Nhưng Tiền lão gia chỉ muốn sĩ diện, nói là phải suy nghĩ thêm. Nên ta mới nhanh chóng lại đây nói cho ông, thân phận Tiền lão gia không giống ông, bây giờ ông ấy đây đưa không muốn từ hôn, cho thấy ông có lợi đây. Ông nghĩ xem, quận Bình Nam này có nhiều người nhìn sắc mặt Tiền lão gia mà sống, ông ấy lại có hôn ước với hai vị cô nương nhà ông, rốt cuộc bắt kẻ là lý do gì, đột nhiên nói từ là từ, bên ngoài sẽ nghĩ thế nào đây? Người không biết lại còn đặt điều nói cô nương nhà ông có khuyết điểm. Sau này, cô nương An gia ông muốn bàn hôn lại thì cũng không dễ đâu.”

Tim An Chi Phủ đập thình thịch, nói cũng đúng.

“Bây giờ Tiền lão gia làm bộ làm tịch, ông phải nắm lấy cơ hội. Cứ nói từ cô nương nhà ông mất tích, đại cô nương lại trở thành nhân chứng trong trọng án, nếu cứ như vậy, sợ làm lỡ Tiền lão gia, nên hay là cứ lùi hôn trước. Đợi sau này thời cơ thích hợp, Tiền lão gia còn có ý định làm thông gia với ông thì lại bàn lại. Làm thế cũng giữ lại đường sống, ông thấy sao?”

An Chi Phủ nghe mà gật đầu liên tục. Giang Hồng Thanh nắm bắt thời cơ, gọi một tiên sinh văn thư đến, lúc này đã chuẩn bị xong giấy và bút mực, thay An Chi Phủ viết thư từ hôn. An Chi Phủ nghiêm túc nhìn nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề gì lắm, vậy là ký tên, nhấn dấu tay.

Giang Hồng Thanh lại lấy văn thư tịch bạc của An Chi Phủ, xóa tên An Nhượng Thần ra khỏi thư tịch An gia, An Chi Phủ còn chút do dự, Giang Hồng Thanh lại giục mấy câu, An Chi Phủ hoảng hốt, cũng hấp tấp ký tên nhấn dấu tay. Giang Hồng Thanh hài lòng, bảo An Chi Phủ đợi một chút, hấn cầm văn thư đi, sau đó mới tới sắp xếp.

An Chi Phủ đợi trong phòng, càng nghĩ càng cảm thấy mình thua thiệt, nhưng lại thấy Giang Hồng Thanh nói rất có lý, tóm lại tâm trạng hiện giờ vô cùng bết bát, làm gì cũng bức bối. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ thấy hận An Nhượng Thần, đúng là đánh nó nhẹ quá rồi, tự dưng gây thêm phiền toái cho ông ta. Đắc tội quan phủ, đắc tội Tiền Bù, mất tiền bạc, lại còn không có con gái.

An Nhượng Thần được sắp xếp nghỉ ngơi trong một sương phòng, nàng vốn ngồi chờ, nhưng cơn đau trên người cộng thêm mệt mỏi, cuối cùng không chịu đựng nổi, bèn ngủ thiếp đi. Đợi Long Đại đến muốn dẫn người đi, thì trông thấy cánh chân mày nàng nhú chặt, mặc nguyên quần áo nằm trên giường.

Không đợi Long Đại nói, nha sai canh chừng An Nhượng Thần liền bước lên trước, vỗ An Nhượng Thần: “Dậy đi, Long đại tướng quân tới rồi.”

An Nhượng Thần mơ màng, một lúc lâu sau vẫn không tỉnh dậy. Nha sai lại đẩy nàng mấy cái.

Long Đại chấp tay sau lưng, mặt mũi nghiêm túc. Tông Trạch Thanh sợ hấn không kiên nhẫn nổi, vội đi lên kéo An Nhượng Thần, đỡ nàng dậy, “An cô nương, dậy thôi, phải đi rồi.”

Lúc này An Nhượng Thần mới choàng tỉnh khỏi cơn mộng, đầu óc mê mẩn, hỏi một câu theo bản năng: “Đi đâu cơ?”

Tông Trạch Thanh dịu dàng báo: “Lâu Tử Văn. Sẽ không để cô quay về bị bắt nạt nữa đâu. Đã tỉnh chưa? Cẩn thận thôi, từ từ nào.”

Tông Trạch Thanh đỡ An Nhượng Thần đứng vững, quay đầu lại định nói với Long Đại là đã xong rồi, đừng nôn nóng, người ta không thể đi được mà. Còn chưa mở miệng thì đã thấy Long Đại im lặng xoay đầu đi ra ngoài.

Tông Trạch Thanh vội đỡ An Nhượng Thần đi cuối, trong lòng còn rất bất mãn vì Long Đại không chút thương hoa tiếc ngọc.

Đi được một đoạn, An Nhượng Thần đã hoàn toàn tỉnh táo. Nàng thấp giọng hỏi Tông Trạch Thanh: “Tông tướng quân, đã lo liệu chuyện xong rồi ư?”

“Đương nhiên rồi. Đã hủy hôn xong, tịch bạc văn thư cũng đã hoàn thành. Bên thái thú đại nhân cũng đã nói với nhà cô hết rồi. Tiền Bù sẽ không có cách gì đến tìm cô gây rắc rối đâu. Từ nay về sau, cô cứ làm việc cho tướng quân. Cô chớ lo lắng, dù Long tướng quân nghiêm khắc, nhưng đối xử với người ta rất tốt...”

Còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy An Nhượng Thần ngạc nhiên vui mừng kêu to: “Đa tạ tướng quân!” Vừa nói vừa quỳ xuống cách bịch, “Đại ân đại đức của tướng quân, cho dù dân nữ cuộc cả tính mạng cũng sẽ báo đáp. Dân nữ dập đầu với tướng quân.”

Tông Trạch Thanh giật nảy mình, vô cùng xấu hổ, đưa tịnh toan đỡ nàng đứng lên: “Làm gì nghiêm trọng đến thế...”

Đội đã, hướng dập đầu này hình như sai sai. Tông Trạch Thanh nhìn theo phương hướng, đối diện với An Nhượng Thần đang hành lễ, là Long Đại với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Hấn chấp tay sau lưng đứng trước mặt An Nhượng Thần, nhận lễ của nàng.

Tông Trạch Thanh rút tay về. Cũng học Long Đại chấp tay. Không phải là dập đầu với tướng quân hấn, vậy hấn cũng không khách khí giúp tướng quân khác nữa.

“Đứng lên đi.” Vị “tướng quân khác” kia nói.

“Vâng.” An Nhựt Thần đáp, nhưng quỳ trên đất cả buổi vẫn không nhúc nhích.

“Sao thế?” Vị “tướng quân khác” kia hỏi.

An Nhựt Thần không thể không đáp, lúng túng ngẩng đầu lên, mặt nhúu lại, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Xin cho dân nữ chậm chút ạ.”

Tông Trạch Thanh ngậy ra, rồi sau đó bật cười ha hả. Cười gập cả eo.

Quý vôi quá dập cả đầu gối, nên giờ không đứng dậy được sao?

Buồn cười quá, buồn cười quá ha ha... Ấy...

An Nhựt Thần ai oán nhìn hấn. Long Đại nghiêm túc tròn mắt nhìn hấn. Tạ Cương khinh bỉ nhìn hấn chăm chăm.

Nụ cười Tông Trạch Thanh cứng trên mặt, nghẹn họng nuốt về lại. Hấn sờ mũi, cẩn thận đỡ An Nhựt Thần đứng dậy, “Được rồi được rồi, cô nói cô xem sao lại ngốc thế chứ. Mừng thì mừng nhưng cũng nên dè dặt chút, đừng kích động quá, cô quên trên người mình còn đang bị thương sao?”

Long Đại xụ mặt nghiêng đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tông Trạch Thanh vẫn còn lải nhải: “Cô chẳng nghĩ cho vết thương ở chân mình gì cả, lúc trước cô quý cảm tạ Tạ Cương cũng nhanh như thế đấy...”

“Kéo ta vào làm gì!” Tạ Cương ngắt lời hấn.

“Đã nói chuyện của người đâu.” Tông Trạch Thanh bắt bẻ lại, “Đang nói chân của An cô nương mà.”

“Im mồm.” Tạ Cương lại ngắt lời hấn lần nữa.

“Con người người, chẳng thân thiện gì cả.” Tông Trạch Thanh phê bình hấn, rồi quay đầu sang nói với An Nhựt Thần: “Đừng nhìn hấn ta như thế, thật ra hấn ta tốt lắm.”

Tạ Cương không muốn nghe gì cả, cũng nghiêng đầu bước đi.

“Sau này cô sẽ biết. Bọn họ chỉ hơi nghiêm túc, chứ thật ra không ai xấu đâu. Mặt dữ tim tốt, miệng treo đao lòng đậu phụ, mấy câu này là dùng để nói họ đấy.” Tông Trạch Thanh đỡ An Nhựt Thần chậm chậm bước đi, lải nhải rất vui vẻ.

Đi một lúc, đột nhiên An Nhựt Thần hỏi: “Tông tướng quân, cha tôi còn ở đây không? Tôi có thể gặp ông ấy chút được không?”

“Gặp ông ta làm gì?” Tông Trạch Thanh vừa nói xong, liền thấy Long Đại đi đằng trước ngoảnh lại nói với An Nhựt Thần: “Cô đến chờ trước chỗ xe ngựa đi.” Sau đó quay đầu gọi vệ binh đến, bảo hấn đi tìm An Chi Phủ tới.

Tông Trạch Thanh rỉ tai An Nhựt Thần: “Tai Long tướng quân nhọn quá nhỉ?”

An Nhựt Thần lúng túng không biết phải đáp thế nào.

“Sao thế, đừng sợ. Tai thính mắt sáng không phải nói xấu đâu, mà là đang khen tướng quân đấy.” Tông Trạch Thanh đắc chí, mong mỏi An Nhựt Thần tiếp lời.

Long Đại nghiêm túc đáp thay An Nhựt Thần: “Nàng ấy không sợ, chẳng qua là nàng nghe lời người khuyên nhủ, đang thận trọng.”

“...” Mặt An Nhựt Thần đỏ bừng.

“...” Tông Trạch Thanh đang nghĩ thái độ thiếu đứng đắn từ đâu phát tác này của tướng quân là đùa bỡn hấn hay đùa bỡn An cô nương? Nghĩ chắc là đùa hấn rồi, An cô nương là nữ, tướng quân không biết đùa giỡn.

“Vây rồi cuộc cô muốn gặp cha cô làm gì?” Tông Trạch Thanh quyết định lờ đi sự không đứng đắn của Long tướng quân, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình trước đã.

An Nhượng Thần đứng thẳng lưng, thành thật đáp: “Dù sao cũng là phụ thân ruột thịt, dù gì cũng phải gặp mặt cáo biệt.”

Chỉ chốc lát sau, An Chi Phủ đã đến. Gặp con gái ngay trước mắt Long Đại, cũng không biết nên nói gì nữa. Muốn hỏi lại không thể hỏi, muốn mắng mà mắng không được, muốn đánh lại không dám đánh. Trái lại An Nhượng Thần khập khiễng đi đến, đứng trước mặt An Chi Phủ, dịu dàng thưa: “Cha, nữ nhi bất hiếu, nữ nhi đi đây.”

Tông Trạch Thanh thờ dài, cảm thấy An Nhượng Thần mềm yếu quá rồi. An Chi Phủ đối xử với nàng như thế, nàng lại còn bận tâm mình bất hiếu.

“Sau này cha muốn đánh nữ nhi cũng không được rồi.” An Nhượng Thần tiếp tục đâm thẳm nói, “Cha có giận không? Nếu giận thì giận đi, giận rồi mau mau chết đi. Cha đừng quên cha đối đãi với mẹ thế nào, con cũng chỉ mong cha có thể trải qua những khổ sở như bà đã từng. Nhưng cha đâu có lương tâm, nhưng người vô lương tâm thì làm sao biết cảm nhận những đau khổ kia chứ. Nhưng không sao, nữ nhi bất hiếu, tất nữ nhi sẽ tìm cách để cha khổ cực.”

Suýt nữa Tông Trạch Thanh đã sặc nước bọt. Mà mặt An Chi Phủ đen như than, tức đến mức thở ra khí. Tuy con giận đã đến cực điểm, nhưng ông ta vẫn chưa mất lý trí, còn nhớ mà lên nhìn trộm Long Đại tướng quân.

Long Đại đứng cách không xa sau lưng An Nhượng Thần, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã bình tĩnh nhìn ông ta, tỏ ý là chỗ dựa cho An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần vừa tức mà vừa sợ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ông ta thật sự không cam lòng, thấp giọng buông lời độc ác: “Ngươi đừng có đắc ý, nói gì thì nói, ngươi cũng là con gái ta, tóm lại phải trở về. Ngươi cứ chờ đây.”

An Nhượng Thần vẫn nhỏ giọng nhỏ nhẹ: “Đợi con quay về để An lão gia chinh con sao? An lão gia cũng cứ chờ đó đi. Chúng ta nói rồi đấy.”

An Nhượng Thần nhìn thẳng vào mặt An Chi Phủ, nhìn thấy thịnh nộ, không cam lòng cùng nghi ngờ của ông ta. Nàng mỉm cười, bước lùi về sau một bước, cất giọng nói: “Tướng quân, tôi đã tạm biệt cha xong rồi.”

“Đi thôi.” Long Đại lờ đi ý nhiều.

Có vệ binh đi đến đỡ An Nhượng Thần lên xe ngựa. Đám người Long Đại lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

An Chi Phủ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng bọn họ, suýt nữa tức phun cả máu.

Đứng một hồi, cũng không biết nên đi hay ở. Trời đã sáng rồi, ông ta vừa mệt lại vừa đói. ght nói tạm thời ông ta sẽ không có chuyện gì, nhưng trong phòng An Chi Phủ lại không nở.

An Chi Phủ đi loanh quanh bên ngoài nha môn, An Bình dẫn đầy tớ đến đón ông ta, “Lão gia, Tiền lão gia đã về phủ trạch của ông ấy ở Trung Lan rồi. Nghe nói nổi giận đùng đùng, đập vỡ không ít đồ tốt.”

An Chi Phủ sợ hãi run lên, thế là nhà cũng không dám về, chạy đến Tiền phủ ở thành Trung lan trước.

Đến bên ngoài phủ Tiền Bồi, An Chi Phủ bị từ chối không cho vào nhà.

Gác cổng đi vào bẩm báo rồi nhanh chóng đi ra, nói lão gia ngủ rồi, không tiếp khách.

Tức đến mức đó thì sao có thể ngủ nhanh như vậy được, trong lòng An Chi Phủ biết nhất định Tiền Bồi giận ông ta chuyện từ hôn. Nhưng ông ta không từ không được. Không phải cấp tập đến nhận lỗi đây sao. An Chi Phủ lại xin gặp quân sự, nói bao lời ngon ngọt với quân sự, nhờ gã chuyển lời đến Tiền Bồi, cũng nói chiều sẽ quay lại viếng thăm.

Đây dựa một hồi, An Chi Phủ về đến nhà. Các phòng đều không ngủ được, nghe báo An Chi Phủ về thì tất cả đều muốn đến hỏi thăm, nhưng lại bị Đàm Thị đuổi về viện. Một mình Đàm Thị đã chuẩn bị quần áo hầu hạ An Chi Phủ dùng cơm đi ngủ, rồi nhân cơ hội hỏi thăm một phen Nghe được nguyên do sự việc thì cả kinh thất sắc.

An Chi Phủ cũng không nói kỹ được chi tiết ngọn nguồn, chỉ biết phía nha môn có dặn, chuyện của An Nhượng Thần không thể rêu rao lung tung, tránh trở ngại tướng quân bất giác. Ông ta bảo Đàm Thị chuẩn bị lễ, còn cả lễ sính từ hôn kia nữa, để Đàm Thị gọi bà mỗi tối lo liệu kỹ, nhất định phải làm cho chu toàn.

Đàm Thị vội về trong viện cho mời bà mỗi a hoàn đến, bận rộn một phen. Cảm tò khai nhà kho chọn lễ, sai người đi mời bà mỗi, lại sai người lập tức thúc ngựa đến báo tin cho nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An, nhờ nhà mẹ để ý giùm động tĩnh của Tiền phủ.

Chiều nay An Nhượng Hi cũng không ngủ nổi, nghe cha quay lại thì vội vã ngồi dậy, thấy mẫu thân bận rộn liền ở bên cạnh coi ngó, cẩn thận nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho đến lúc Đàm Thị lo liệu gần xong, lúc này mới rảnh rỗi nói rõ với con gái.

An Nhượng Hi nghe xong mà đỏ mặt hỏi lạnh cả người: “Hôn sự của đại tỷ đã từ rồi? Vậy tứ muội thì sao?”

“Cũng không biết giờ Phương Nhi đang ở chỗ nào nữa. Cha con nói, lấy lý do là trong nhà xảy ra chuyện nên không thể làm chậm trễ Tiền lão gia mà viết trên đơn từ hôn. Dĩ nhiên là cùng nhau từ rồi. Nhưng sợ đắc tội với Tiền lão gia, nên sau này sẽ lại bàn bạc chuyện hôn sự, cũng coi như là giữ lại

đường sống.”

Sắc mặt An Nhựt Hi âm đạm, giữ lại đường sống, đường sống của ai?

“Mẹ, sẽ không phải kết hôn lần nữa, để con gả qua đó chứ?”

Đàm Thị dừng lại, không trả lời ngay.

An Nhựt Hi cuống quýt chụp lấy hai tay Đàm Thị: “Mẹ, không phải vì để Tiên lão gia bớt giận mà gả con đi thật chứ? Tiên lão gia kia bị đại tỷ giờ trò, tứ muội lại không thấy đâu, nhất định là tức lắm, nếu con gả qua đó, chắc chắn lão ta sẽ trút giận lên người con, lúc đó con làm gì có mạng mà sống nữa!”

Cho dù có mạng sống, cũng chỉ e sống không bằng chết. Nàng không muốn gả cho lão già họ Tiên kia, có chết cũng không cần!”

“Nói hồ đồ gì thế.” Đàm Thị vỗ lên tay con gái, “Cha con còn chưa gặp mặt Tiên lão gia mà, chưa có nói gì cả, cũng chưa nói để con gả qua. Hơn nữa, cha con không ngốc. Chuyện thành ra thế này, làm gì có đạo lý đòi nữ nhi để kết thân, không phải muốn để người ta chê cười cho à.”

Tim An Nhựt Hi đập nhanh hơn, hơi không tin lắm. Đúng là sẽ bị người ta cười nhạo, nhưng cha đâu có sợ bị người ta cười, cha chỉ sợ đắc tội quý nhân, sau này sẽ không xin được mối tốt.

An Nhựt Hi còn định nói thêm gì đó, lại bị Đàm Thị nghiêm mặt đuổi đi. An Nhựt Hi quay về phòng, càng nghĩ càng hoảng, càng nghĩ càng sợ, nhào lên giường gào khóc.

An Nhựt Thần ngồi trên xe ngựa, lắc lư theo xe, nàng nghĩ đến tứ muội, nếu ban đầu nàng không để tứ muội trốn, vậy bây giờ sẽ ra sao? Nàng phải tìm được tứ muội ấy, nàng đã đồng ý với tứ muội rồi, chỉ cần nàng còn sống thì nhất định sẽ gặp nhau.

An Nhựt Thần nhắm mắt, nghĩ đến nhớ đến mà ngẩn ngơ, tựa như mơ lại chẳng phải mơ, dường như đã quay trở lại ngày chia tay tứ muội, nàng chốc ló nhỏ trên cửa sổ, thấy ánh mắt tứ muội rung rung...

Đang nói chuyện với em gái, chợt thấy núi rung đất chuyển... “Bốp”, trán An Nhựt Thần đau nhức, hoàn hồn lại.

Nàng ngã xuống rồi.

An Nhựt Thần chớp mắt, đau đến mức muốn xi vã, không muốn nhúc nhích, nhưng rồi chợt phản ứng lại, ngẩng đầu lên, thấy cửa xe ngựa đang mở, Long Đại đứng bên ngoài nhìn nàng.

Còn nàng, đang nằm quỳ trong xe ngựa.

“Tôi, tôi vừa vô tình, ngủ quên.” Hai chữ cuối nhỏ như tiếng muỗi kêu, An Nhựt Thần lúng túng đỏ mặt. Giải thích xong mặt càng đỏ hơn.

“Tư thế ngủ của cô nương khá là cực nhọc đấy.” Long Đại nghiêm túc nói.

“Rõ ràng là té ngã còn gì.” Cũng không biết Tông Trạch Thanh từ đâu bay đến, “Nào, xuống xe đi.” Vừa nói vừa đưa tay ra đỡ An Nhựt Thần. Hắn tự cảm thấy trong tất cả mọi người, hắn và An Nhựt Thần là quen thân nhất, hắn mà không phối hợp thì còn ai phối hợp đây.

Quả nhiên, Long Đại lại khoanh tay xoay người rồi đi. Tông Trạch Thanh cười an ủi An Nhựt Thần, đỡ nàng xuống xe ngựa.

Quản sự Phương Nguyên đã sớm nhận được bẩm báo của vệ binh, đã sắp xếp phòng cho An Nhựt Thần xong. Lúc này đang đứng đợi để dẫn nàng qua. Tông Trạch Thanh đi sau cùng, dặn dò rằng An Nhựt Thần đã chữa vết thương ở nha môn, nhưng vẫn để đại phu đến xem có cần đổi thuốc gì không, toa thuốc của đại phu bên nha môn đưa cũng phải nhìn xem, không vấn đề gì thì đi lấy thuốc. Nàng vẫn chưa ăn sáng, ăn sáng rồi thì có thể ngủ một lúc, vừa này còn mệt đến mức ngủ quỳ trên xe ngựa...

An Nhựt Thần lén nhìn trái nhìn phải, Long Đại đi đầu ở đằng xa, còn Tạ Cương thì không thấy bóng dáng đâu. Làm sao không có ai để miệng của Tông tướng quân nghỉ ngơi vậy chứ, cái gì gọi là nàng ngủ quỳ hả. An Nhựt Thần không nhịn được mà thở dài.

Tông Trạch Thanh nghe nàng than thở, vội an ủi: “Đừng buồn, tuy xa nhà, nhưng ở chỗ này không ai đánh cô mắng cô đâu, có thể làm việc cho tướng quân sẽ khổ chút, nhưng dù gì cũng hơn là gả cho Tiên Bồi. À, có phải cô chân đau đi không được không?” Rồi lại hấp tấp đỡ nàng lên, “Cô xem, nam nữ thụ thụ bất thân, ta cũng không tiện công cô, tướng quân cũng đi bộ ở đây, đương nhiên không thể sai người nâng cô được rồi. Chỗ này của chúng ta lại không có kiệu mềm...”

Lời còn chưa nói xong, cả Phương Nguyên lẫn Long Đại đồng thời dừng bước.

Xoay người lại, Phương Nguyên lặng im đưa một cây gậy cho An Nhựt Thần.

Tông Trạch Thanh sững sờ, lợi hại lắm, không hổ là Phương quản sự, có thể biến từ đâu ra không biết. Chẳng lẽ người hầu vừa chạy đến là đưa cái này? Còn cả tướng quân đại nhân nữa, huynh chấp tay sau lưng nghiêm túc như thế là ý gì? An cô nương đi không nhanh, thật sự không thể trách nàng ấy được.

Long Đại xụ mặt hỏi: “Đau chân không?”

Tông Trạch Thanh vội ném ánh mắt đồ dành sang An Nhượng Thần, không cần phải sợ, xưa nay khi hỏi tướng quân đều dùng giọng điệu này.

An Nhượng Thần bắt giác đứng thẳng lưng, cũng nghiêm túc đáp: “Bẩm tướng quân, không đau.”

“Đau tai không?”

An Nhượng Thần ngáy ra, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng đáp: “Không đau.”

Long Đại nhướn mày, dường như không hài lòng với câu trả lời của nàng.

Tông Trạch Thanh ở bên cạnh bệnh vực chỉ dạy cho An Nhượng Thần: “Phải nói thật với tướng quân, chân bị thương thành ra như thế, làm gì có lý không đau. Tai có đau không...” Đợi đã, hắn cũng kịp phản ứng lại, là nói hắn ồn ào sao?

Long Đại bắt động thanh sắc nhìn hắn, sau đó xoay người đi tiếp.

Mặt Tông Trạch Thanh nứt ra. Tướng quân! Huynh nhạo báng đại tướng thủ hạ đặc lực như thế có hay ho gì không? Lại còn ở ngay trước mặt An cô nương! Như vậy về sau hắn còn lập uy thế nào được nữa, dạy bảo An cô nương thế nào được nữa?

Tông Trạch Thanh hắng giọng, làm như không có chuyện gì xảy ra mà giải thích: “Long đại tướng quân pha trò đấy. Thật ra tính tình huynh ấy khá là hoạt bát, chỉ là che giấu hơi sâu mà thôi.”

Phương Nguyên đi trước chợt ho khan mấy tiếng, giống như bị sặc. An Nhượng Thần bật cười. Tông tướng quân mới là hoạt bát đấy.

Chỗ ở của An Nhượng Thần là một tiểu viện độc lập, chỉ có ba gian. Phương Nguyên gọi hai a hoàn đến chăm sóc cho nàng. An Nhượng Thần đi vào trong phòng, thấy trên bàn xếp ba chồng hồ sơ cao ngất.

Long Đại dặn dò: “Mấy ngày nay, cô ăn cơm ngủ nghỉ dưỡng thương, thuận tiện xem hết đống hồ sơ này đi.”

Nhiệm vụ rất nặng.

“Đây là tất cả tài liệu của Từ bà mối và những người được nàng ta lo liệu cưới gả mua bán mà chúng ta điều tra được.” Tạ Cương nói: “Sau khi đọc hết, cô hãy chọn người cô cảm thấy khả nghi trong số này ra.”

An Nhượng Thần vội gật đầu đáp vâng.

“Tạ Cương sẽ dạy cô đối đáp các kiểu tình hình thế nào, phân biệt tình thế ra sao, nhìn sắc mặt người thế nào, làm sao để thăm dò tin tức. Sau đó ta sẽ khảo sát cô, nếu cảm thấy cô có thể gánh vác được, lúc đó sẽ cho cô ra ngoài phá án.”

Nếu cảm thấy nàng không được thì sẽ như thế nào? An Nhượng Thần không dám hỏi.

Long Đại dặn dò khá đơn giản, cũng dứt khoát rồi đi. Tạ Cương ở lại giao chuyện, sau khi nói rõ cũng không nán lại lâu. Tông Trạch Thanh thì lẽ mề chưa đi, đợi an ủi mấy câu. Chợt An Nhượng Thần nhớ đến bà vú già, phải phiền hắn truyền lời giúp rồi.

“Bà vú của tôi họ Tống, vốn là vú của mẹ tôi, theo từ nhà mẹ tôi đến đây. Bà ấy cũng không ký khế ước bán thân với An phủ, không lấy nguyệt ngân của An phủ, nếu theo luật thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Bà ấy từng nói đợi tôi gả đi thì sẽ về quê dưỡng lão. Nếu hai ngày nay Tông tướng quân có cơ hội đến An phủ, làm phiền tướng quân nói với bà vú, tôi không sao, bà ấy cứ yên tâm mà về. Lúc này chắc cha tôi đang lo lắng nghĩ làm thế nào để Tiên Búi bớt giận, sẽ không để ý đến chuyện trong nhà, bảo bà vú đi mau lên, đừng để bị giận lây.”

Tông Trạch Thanh nhận lời ngay.

Đúng là An Chi Phủ một lòng chỉ nghĩ để Tiên Búi bớt giận, ngay đến về nhà ngủ bù cũng không ổn định. Sau khi dậy lại gấp rút gọi An Bình, Đàm Thị và An Vinh Quý đến, hỏi chuyện làm được đến đâu rồi.

An Bình, Đàm Thị mở lời. Chuyện từ hôn đã sắp xếp thỏa đáng, danh mục sinh kim với các kiểu lễ nghi cùng bà mối đã xong xuôi đâu vào đâu. Hôm nay sẽ sắp xếp cho người đưa đến An phủ. Quà xin lỗi Tiên Búi cũng đã được chuẩn bị xong, chỉ là không biết phía Tiên Búi sẽ phản ứng thế nào.

An Vinh Quý cũng đến, hắn cũng đã biết chuyện, hiện tại buôn bán của cửa hàng ngọc thạch đã ổn định, hai rương hàng kia có thể chống đỡ một lúc. Dù sao quan mậu giữa Nam Tấn và Đại Tiêu cũng bị phong bế, không cần phải cầu thân bên phía Tiên Búi. Nên vẫn còn thời gian từ từ kéo quan hệ về lại.

An Chi Phủ nghĩ về chuyện này, lại hận An Nhượng Thần. “Chỉ không biết rốt cuộc con nha đầu kia đã nói gì trong nha môn. Lại có thể để thái thú đại nhân và tướng quân giúp nó. Nó chết thì chết quách đi, đừng có làm chúng ta liên lụy mới phải. Chuyện lấy lại hàng, không biết Tiên lão gia dùng thủ đoạn gì, chỉ sợ nha đầu kia nói lung tung, lại kéo chuyện này vào.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Mọi người bàn bạc một hồi, An Chi Phủ gọi các phòng đến, chỉ nói An Nhượng Thần được tướng quân gọi vào quân làm việc, tạm thời hủy hôn với Tiền phủ. Sau đó quát ra lệnh trên dưới toàn phủ phải tuân cái mệnh cho tốt, nếu nghe được một chữ nửa câu suy đoán thảo luận về chuyện này, nhất định sẽ không tha thứ.

An Nhượng Hi cúi đầu, sắc mặt âm trầm, muốn hỏi xem cha có bàn hôn sự lại với Tiền gia nữa không, nhưng không dám mở miệng.

Trái lại Đoàn Thị phòng bốn nghe nói An Nhượng Thần đi theo tướng quân, nhất thời thét ầm lên: “Thế con gái thiếp đâu, Phương Nhi đâu, con bé đang ở đâu, ở đâu? Tiệm nhân An Nhượng Thần còn chưa nói rõ, tại sao lại để cho nó đi? Vậy mà lại từ hôn, từ hôn! Phương Nhi của thiếp cũng vì chuyện này mà bị An Nhượng Thần dỗ ngon dỗ ngọt, không phải nó làm thì còn ai vào đây nữa? Dựa vào gì mà từ hôn! Nó phải gả đến Tiền phủ, ngày ngày bị Tiền lão gia quát roi ngược đãi mới phải. Nó muốn sống không được mà chết cũng không xong, như thế mới không phụ lòng thiếp.”

An Chi Phủ nghe nàng ta nói điên, lửa giận bốc cao ba trượng, mắng An Nhượng Thần cũng không sao, nhưng sao cũng kéo Tiền Bồi vào chứ. Nếu để Tiền Bồi biết người trong phủ ông ta nói như thế, há chẳng phải là càn phát cẩu với ông ta sao. “Nói bậy bạ gì đấy! Người im miệng vào cho ta!”

Nhưng Đoàn Thị không chịu, nàng ta tiếp tục làm ầm lên, nhào về phía An Chi Phủ lắc tay ông ta: “Nhất định An Nhượng Thần không thể tự do như thế được! Lão gia, lão gia! Thiếp không thể bỏ qua cho nó được! Mau bắt nó về lại đi, để nó khai ra Phương Nhi đang ở đâu, để cho nó gả đến chỗ Tiền lão gia đi. Để Tiền lão gia ngày nào cũng phải đánh nó dừ dội, không cho nó ăn cơm, không cho nó mặc áo quần, thưởng nó cho gia đình đây tớ...”

“Đồ mất dạy!” An Chi Phủ tát một phát, khiến Đoàn Thị ngã ra đất. “Kéo nàng ta về viện đi, nếu nàng ta còn dám nói năng lung tung nữa thì cứ vả miệng đi.”

Đoàn Thị như bị thức tỉnh, “oa” một tiếng khóc toáng lên. Nàng ta nằm trên đất, khóc đến mức không thở được, bị hai bà tử đến đưa đi cũng không chút gầy dụa, chỉ than vãn gào khóc: “Phương Nhi, Phương Nhi của mẹ...”

An Nhượng Hi run lên, trong đầu toàn là những lời Đoàn Thị mới nói, chỉ cảm thấy cực kỳ kinh khủng.

An Chi Phủ dẫn con trai là An Vinh Quý lần nữa đi đến Tiền phủ muốn tạ tội. Kết quả lần này vẫn bị chặn ngoài cửa. Lý do là Tiền Bồi không có ở đây, sáng sớm nay đã về huyện Phúc An rồi.

An Chi Phủ vội vã bỏ kiệu đôi xe ngựa, lại chạy đến huyện Phúc An.

Đến Tiền phủ ở huyện Phúc An, canh cửa lại nói lão giá khó chịu trong người, không tiếp khách. An Chi Phủ vừa cuống vừa tức, nhưng lại không phát tác được. Hạ quyết tâm, ông ta dứt khoát nói sẽ ở lại một khách điểm trong huyện, đợi Tiền lão gia khá hơn thì mình lại đến thăm sau.

Ông ta không tin, ông ta canh ở đây, bày tỏ thành ý, Tiền Bồi có thể mãi không gặp ông ta được?

An Chi Phủ sai đầy tớ đi đặt phòng, ông ta khá thông thuộc huyện Phúc An, ở con phố bên ngoài có khách điểm khá ỏn.

Vì cách khách điểm không xa, An Chi Phủ dứt khoát không ngồi xe ngựa mà dẫn con trai cùng đi, cố ý để người Tiền phủ nhìn xem, bọn họ không về thành Trung Lan mà thật sự ở lại đây, lát nữa sẽ đến.

Mới đi được một đoạn, lại thấy một chiếc xe ngựa lái đến, bên trên trang trí lưa gấm chằng ngang, nhìn như là quan gia dùng. An Chi Phủ và An Vinh Quý vội lùi ra nhường đường cho xe ngựa. Nào ngờ chiếc xe chạy đến gần bọn họ thì dừng lại, rèm xe được vén lên, để lộ ra gương mặt quen thuộc - huyện lệnh huyện Phúc An Tiền Thế Tân.

“An lão gia.” Tiền Thế Tân mới ba mươi bảy tuổi, tri thư đạt lễ, lịch sự tao nhã. Làm huyện lệnh huyện Phúc An này đã hơn mười năm, cần mẫn yêu dân, danh tiếng rất cao. Hoàn toàn khác hẳn với phụ thân y.

Từng có bách tính bị Tiền Bồi bắt nạt liền đến chỗ Tiền Thế Tân đòi công bằng, Tiền Thế Tân thật sự đưa Tiền Bồi lên công đường. Cuối cùng bách tính đó được bồi thường, mà Tiền Thế Tân vì nổi giận trước hành vi của Tiền Bồi, chia nhà với lão. Cả một tòa nhà lớn là thế, nhưng lại xây tường chia đôi, một nam một bắc mỗi bên một cửa. Cha con hai người gặp nhau, cũng phải gõ cửa đi xuyên nhà.

An Chi Phủ đã gặp Tiền Thế Tân mấy lần, nhưng mỗi lần đều không nói mấy câu.

Người đến là quan, vị quan chính trực. Lúc trò chuyện tự có vẻ quan uy, tuy giọng điệu ôn hòa, nhưng An Chi Phủ vẫn thấy áp lực. Ông ta vẫn thích qua lại với những người có thể cùng uống rượu có kỹ nữ hầu bên, cùng nói chuyện bằng tiền nong hơn.

Hai là Tiền Thế Tân với Tiền Bồi bất hòa, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết. Có rất nhiều người bị thua thiệt ở chỗ Tiền Bồi cũng không dám đến trước mặt Tiền Thế Tân nói, bởi vì chỉ được sung sướng chốc lát, chứ đợi sau đó sẽ bị Tiền Bồi dùng mọi cách chinh đồn. Tuy An Chi Phủ có lòng nịnh nọt Tiền Thế Tân, nhưng rất sợ nói sai nửa câu một chữ, đắc tội với Tiền Bồi, nên có vẻ khá hơi hột.

Hôm nay thấy Tiền Thế Tân chủ động dừng xe gọi, An Chi Phủ vội vã tiến lên thì lễ: “Ra mắt Tiền đại nhân.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta mới từ thành Trung Lan về, thái thú đại nhân đã nói chuyện với ta rồi.”

An Chi Phủ lúng túng, đành gật đầu thưa: “Vâng, vâng.”

An Chi Phủ biết, Tiền Thế Tân luôn phản đối chuyện hôn sự giữa con gái nhà mình và Tiền Bồi. Vì thế Tiền Thế Tân mới còn tranh chấp với Tiền Bồi. Nhưng Tiền Thế Tân không quản được chuyện của Tiền Bồi, nên buộc lòng buông lời, y sẽ không tham gia hôn lễ, sau này cũng sẽ không quản phụ thân ra sao. Tiền Thế Tân chưa bao giờ đề cập nữa chữ liên quan đến hôn sự với An Chi Phủ, cũng không coi ông ta là thông gia tương lại. Hôm nay nhắc lại, nhất thời An Chi Phủ cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Đây không phải là chuyện xấu.” Tiền Thế Tân nói, “Như thế cũng tốt.”

An Chi Phủ không cách nào tiếp lời được.

Tiền Thế Tân lại hỏi: “An lão gia đây là đến tìm phụ thân ta?”

An Chi Phủ gật đầu đáp “vâng”.

“Thế đã gặp chưa?”

An Chi Phủ lúng túng, nét mặt già nua không biết đặt đâu, nhắm mắt đáp: “Tôi không đúng dịp, Tiền lão gia đang nghỉ ngơi.”

Tiền Thế Tân nhìn An Chi Phủ, lại nhìn sang An Vinh Quý, trầm ngâm chốc lát, nói: “Phụ thân ta có hơi hồ đồ, nếu làm ra chuyện gì không ổn thỏa thì An lão gia cứ nói với ta. Có thể chuyện này không đơn giản là cưới gả bình thường, mà còn liên quan đến chuyện quan trọng trong quân, cũng không do phụ thân ta tự ý làm bậy được. Nếu làm chậm trễ quân cơ, hậu quả không lường được, An lão gia có biết điều ấy không?”

An Chi Phủ vội vàng thưa: “Vâng vâng. Thảo dân không dám chậm trễ chính sự của các vị đại nhân.”

“Như thế là tốt.” Tiền Thế Tân nói: “Nếu ta đi khuyên phụ thân, chỉ sợ khiến ông ấy cố tình thêm loạn. An lão gia có giao tình tốt với phụ thân ta, vậy phiền An lão gia nói chuyện với ông ấy vậy. Nếu có gì không ổn thì cứ nói cho ta.”

Ngoài cung kính đáp “vâng” ra, An Chi Phủ không biết nói gì được nữa.

Tiền Thế Tân liếc mắt nhìn An Vinh Quý: “An công tử đã biết chưa?”

An Vinh Quý cũng gấp gáp dạ thưa.

Tiền Thế Tân gật đầu với bọn họ, thả rèm xe xuống, lệnh cho phue xe lái xe về nhà môn.

Đội xe đi xa, hai cha con An Chi Phủ đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Đúng là đã kinh động đến mấy vị đại nhân quan trọng nhất trong quận Bình Nam này rồi, Tiền Bồi đã từng này tuổi nên hẳn sẽ thức thời, sẽ không làm loạn đâu.

Nhưng An Chi Phủ lại không ngờ, Tiền Bồi nổi giận đến mấy ngày liền. Đội khi lão ta bằng lòng gặp cha con họ thì đã là chuyện của bốn ngày sau.

Bốn ngày nay An Chi Phủ quá khổn khổ, ngày ngày đến cửa, ngày ngày lại bị cản ở ngoài. Muốn về thành Trung Lan, nhưng đã lỡ nói sẽ đợi, nên không dám đi. Hôm nay nhắm mắt lại đến viếng thăm, sau khi canh cửa vào báo, cuối cùng cũng có người dẫn họ vào trong phủ.

Lòng An Chi Phủ áy à, đúng là muốn niệm a di đà Phật một trăm lần.

Tiền Bồi cười cười ngoài mặt, nhìn bọn họ đầy hiền từ, còn hỏi họ đã ăn cơm chưa? An Chi Phủ chợt cảm thấy yên lòng. Xem ra đã bớt giận rồi, có thể thông cảm cho sự khó xử của ông ta, sẽ không trách tội nặng. An Chi Phủ vội khách sáo một phen, giải thích nói là do mình dạy dỗ không nghiêm, không ngờ lại xảy ra chuyện này, hôm đó thái thú đại nhân với chủ bạc đại nhân lên tiếng, đằng sau còn có tướng quân áp chế, một tiểu dân nho nhỏ như ông ta quả thật không dám nói không. Vốn muốn thương lượng trước với Tiền lão gia, nhưng ông ta bị kẹt trong nhà môn, cũng không gặp mặt được Tiền lão gia...

Còn chưa nói xong đã bị Tiền Bồi ngắt lời. Tiền Bồi nói: “Đừng nhắc đến những chuyện phiền lòng này nữa. Qua rồi thì thôi. Chúng ta ăn uống thôi, tâm sự chuyện nhà là được rồi.”

An Chi Phủ luôn miệng đáp được.

Tiền Bồi sai người đưa rượu ngon và thức ăn đến thú uyển.

An Chi Phủ đã đến Tiền phủ nhiều lần, biết Tiền phủ lớn hơn An phủ của ông ta nhiều, đã từng thăm mấy viện tử cũng từng nghe mấy hí kịch ở Tiền phủ, lại chưa từng nghe nói cái tên “thú uyển” này. Ông ta và An Vinh Quý đi theo Tiền Bồi đến thú uyển, chỉ thấy cây xanh xanh mướt, hoa tươi nở rộ khắp vườn, là một vùng cảnh đẹp. Nhưng đi sâu vào trong, lại thấy giữa sân có hai hàng rào sắt chia khoảng sân thành hai bên, rất là kỳ quái.

Rượu và thức ăn được đặt cạnh hàng rào sắt. An Chi Phủ dẫn An Vinh Quý ngồi xuống theo Tiền Bồi. Người hầu rót rượu cho họ. Tiền Bồi bảo An Chi

Phủ chớ khách khí, rồi tự mình động đũa trước, uống rượu dùng bữa, nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Bầu không khí rất lạnh, cha con An Chi Phủ đều không dám nhiều lời, chỉ cứng người ngồi đó nhìn Tiền Bù, đợi lão lên tiếng.

Tiền Bù lại uống một ly rượu, bỗng dặn người hầu ở bên: “Đi đưa mấy con thỏ đến đây.”

Người hầu đáp một tiếng rồi lui ra, sau đó nhanh chóng đưa một chiếc lồng đến, trong lồng có mấy con thỏ.

Tiền Bù nhìn lồng thỏ một lúc, rồi sau đó đứng dậy mở cánh cửa của hàng rào sắt đầu tiên ra, sau đó bắt đầu gõ vào hàng rào. Chỉ một lúc sau, trong bụi rậm vang lên tiếng sột soạt, có một con hổ chạy ra.

An Chi Phủ giật mình, theo bản năng co người về sau.

Nhưng Tiền Bù chỉ cười. Lão cầm một con thỏ, dùng một tay bẻ cổ gãy cái “rắc”, sau đó lại từ tốn bước tới trước hàng rào thứ hai, ném con thỏ vào.

Con hổ kia rất hưng phấn, nhào lên cắn lấy con thỏ, ăn ngấu nghiến.

Tiền Bù đợi con hổ ăn xong thì lại ném vào một con thỏ khác. Lần này là thỏ sống. Con thỏ ngốc nghếch kia còn chưa kịp phản ứng, đã bị móng hổ đè xuống. Tuy thỏ giãy dụa muốn chạy, nhưng vẫn bị hổ cắn xé nuốt vào bụng.

Tiền Bù xoay người lại nhìn cha con An gia, khẽ mỉm cười hỏi: “Hiện diệt* có muốn thử không?”

(*Cách gọi cháu theo ý tôn xưng ngày xưa.)

An Vinh Quý nhìn An Chi Phủ, đáp vâng.

Tiền Bù chỉ vào lồng thỏ, một người hầu lấy thỏ ra đưa cho An Vinh Quý. An Vinh Quý nhận lấy, học Tiền Bù ném thỏ vào trong hàng rào, nhưng con thỏ kia lại rất nhanh trí, vừa rơi xuống đất liền xoay người chạy, nhảy ra ngoài.

An Vinh Quý vội chụp nó lại. Hắn cũng muốn học Tiền Bù vắn cổ con thỏ nhưng mãi mà vắn không xong, dưới tình hình cấp bách, hắn liền dùng sức ném con thỏ xuống đất. Thỏ bị thương, chạy không được nữa. An Vinh Quý mừng rỡ, lại lần nữa ném nó vào chuồng hổ.

Tiền Bù đứng cạnh cười to ha ha: “Thỏ cũng chỉ là thỏ, đâu có chút thông minh thì sao chứ. Bẻ gãy cổ chân, cuối cùng chỉ có thể làm no bụng hổ. Hiện diệt cơ trí quả quyết, sau này rất có triển vọng đấy.”

An Chi Phủ cười theo, nhưng trong lòng vô cùng sột soạt.

Tiền Bù ngồi về lại bàn, rửa sạch tay trong chậu nước người hầu bưng đến, nhìn con hổ đang ăn ngốn nghiến trong hàng rào, đột nhiên hỏi: “Vẫn chưa có tin tức gì của tứ cô nương à?”

“Vâng, vâng.” An Chi Phủ vội đáp, “Đã phái người đi tìm rồi.”

Tiền Bù cười nói: “Nói đến mới nhớ, đại cô nương thật là có máu mặt. Trước nay đúng là không nhìn ra.”

“Là tiểu nữ không hiểu chuyện, tôi cũng hết cách dạy dỗ.” An Chi Phủ luôn miệng nhận lỗi: “Là chúng tôi có lỗi với Tiền lão gia...”

Tiền Bù khoát tay cười, không có đáng về trách cứ nào, lại còn nói: “Có đôi lời tế này, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.”

Chủ đề xoay chuyển quá nhanh, An Chi Phủ không rõ lắm.

“Lại có mấy câu thể này, phép vua thua lệ làng.” Tiền Bù giơ tay lên uống hết ly rượu, cười lạnh nói: “Dù quan chức của tướng quân có lớn bao nhiêu, cũng chỉ là tạm thời thủ thành mà thôi, sớm muộn gì cũng phải đi. Nói khó nghe thì là, ngộ nhờ chiến tranh xảy ra, lúc đó còn chưa biết được sinh tử đâu. Chúng ta cứ nhịn chút, không sao. Từ hôn rồi còn có thể định lại, người đi còn có thể quay về.”

“Vâng vâng.” An Chi Phủ ngạc nhiên khó hiểu, nghe ý này, chẳng lẽ Tiền Bù còn chưa từ bỏ ý định với chuyện này? Vẫn chờ hai cô con gái của ông ta về?”

Tiền Bù lại nói tiếp: “Đừng tưởng bọn họ làm quan thì giỏi. Ta đây chẳng lạ gì mấy kẻ làm quan, chỉ sợ liên lụy một mối, nếu không cái chức thái thú làm sao đến lượt Diêu Côn hân.”

An Chi Phủ không dám lên tiếng đáp lại. Lời này cũng quá khác người, nếu truyền đến tai thái thú đại nhân thì chết.

“Nếu An lão gia đứng về phía ta, dĩ nhiên ta sẽ phối hợp với An lão gia, giống như lúc lấy lại số hàng kia vậy, đối với ta mà nói thì không phải là việc khó gì. Nhưng nếu An lão gia theo Diêu Côn, Long Đại mà lừa ta, không để ta trong mắt...”

“Không không không...” An Chi Phủ hoảng hốt xua tay, “Tôi và Tiền lão gia là người một nhà, giao tình này đâu ai khác sánh được.”

Tiền Bù mỉm cười: “An lão gia có thể nghĩ vậy là được rồi. Mà đã là người nhà thì An lão gia cứ yên tâm mà mua bán kiếm tiền, về chuyện làm ăn có ta

để ý đây, nhất định An lão gia sẽ không lỗ gì. Con người ta đây, xưa nay không chịu nổi lừa gạt, cũng không cho phép người khác bắt nạt người nhà ta.”

An Chi Phủ gật đầu dạ thưa, âm thầm kinh hãi, vốn còn muốn hỏi chuyện lấy hàng kia có thể để lại hậu họa gì không, nhưng hôm nay đến nửa câu cũng không thốt ra được. Trong lòng lấy làm vui vì đã xử trí tốt, uống phỉ thời gian qua cuối cùng cũng thấy Tiền Búi tháo gỡ ân oán, nếu không lỡ bị lão ta ghi hận thật, chỉ sợ sau này không khá nổi.

Tiền Búi khá là hài lòng trước thái độ của An Chi Phủ, cười nói: “Nói đi nói lại thì, kế hoạch kia của bọn họ rất tốt.”

An Chi Phủ cười khan không mở lời, không biết là kế sách gì.

“Mật thám.” Tiền Búi cười lạnh, đôi mắt sắc, nói: “Nhất định đại cô nương biết được tung tích của tứ cô nương, chúng ta cứ theo dõi đại cô nương, tất sẽ tìm được tứ cô nương ngay. Không phải họ nói muốn nhờ đại cô nương dự định ư, nếu là đại cô nương, tứ cô nương không còn nữa, đó nhất định cũng là do mật thám làm, liên quan gì đến chúng ta đâu.”

An Chi Phủ đang định gật đầu phụ họa, nhưng bỗng kịp phản ứng, nhất thời cứng đờ.

Còn về An Nhượng Thần bên này, vào lầu Tử Văn mấy ngày, nghiêm túc ăn cơm ngủ nghỉ dưỡng thương xem hồ sơ, triệt để tuân theo lời dặn của Long tướng quân.

Lúc Tạ Cương đến thăm nàng thì hơi giật mình. Chỉ ba ngày ngắn ngủi, nàng đã xem xong hết tập hồ sơ cuối cùng, lại còn phân loại nữa.

An Nhượng Thần chia những người nàng cảm thấy không có giá trị lợi dụng không khả nghi ra một bên, xếp những người có giá trị lợi dụng nhưng cho rằng Từ bà mối không không chế được thành một chồng, còn chồng còn lại là những người nàng cảm thấy có giá trị lợi dụng lại còn bị không chế.

Tạ Cương lật ra xem, hỏi nàng rốt cuộc làm sao phân ra được thế này.

“Các nàng ấy đều có nhược điểm.” An Nhượng Thần nói: “Ví dụ như vị Lý Tú Nhi này, nàng là tiểu thiếp phòng nhị của ông chủ cửa hàng y phục Khương Thị. Nhà nàng ta chỉ có một mẫu thân quả phụ, cơ thể không tốt. Sau khi nàng ta vào Khương gia không được bao lâu, mẫu thân nàng liền thuê a hoàn về chăm sóc mình. Tôi đã gặp Khương lão bản rồi, cũng không phải là người hào phóng vất tiền qua cửa sổ, chỉ là nạp một thiếp thất thôi, sẽ cho Lý gia bao nhiêu tiền chứ? Ở đây viết lúc Lý Tú Nhi tám tuổi thì phụ thân nàng qua đời, trong nhà không có đàn ông nào khác, cô nhi quả mẫu sống qua ngày, có thể tích góp được bao nhiêu bạc? Nhưng nhà của Lý gia lại là nhà ngôi mới, lại có thể mượn được a hoàn về phục vụ qua ngày, lai lịch số tiền này, rất dễ làm người khác hiểu lầm. Lý Tú Nhi chỉ là thiếp, bên trên còn có chính thất coi chừng, muốn chăm sóc nhà mẹ, chỉ e cũng hữu tâm vô lực. Nếu tôi là Từ bà mối, sẽ vì lo mối hôn này mà nói chuyện với nàng ta, không để nàng ta nghèo khó nữa, lại còn chăm sóc kỹ mẫu thân nàng ta, tất nhiên nàng ta sẽ cảm tạ đội ân đội đức. Nếu nàng ta không nghe lời, mẫu thân nàng ta gặp chuyện bất trắc, nàng ta có thể làm gì được?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tạ Cương lại hỏi: “Vậy Lý Tú Nhi này thì có thể có lợi ích gì?”

“Tay nghề của Khương lão bản rất tốt, sinh ý của cửa hàng quần áo luôn phát đạt. Rất nhiều quan phu nhân, nữ quyền nhà giàu đều đến đó may y phục. Trong cửa hàng có nhà gian để thử đồ, có bánh có trà, thỉnh thoảng có người tự tập cũng sẽ tán gẫu đủ chuyện. Con người Khương lão bản keo kiệt, không muốn mời tiểu nhị, chế y phục thì có phu nhân hẳn làm rồi, còn Lý Tú Nhi phối hợp giúp trông nom cửa tiệm, tiếp đãi các vị phu nhân. Muốn hỏi thăm điều gì, muốn kết giao với ai, cũng không phải là không thể.”

Tạ Cương cười một tiếng, trong bụng khê tán thưởng An Nhượng Thần, “Những người cô chọn ra đó chẳng qua là cô thấy có thể, vậy cô có xác định được ai không?”

“Có.” An Nhượng Thần rút ra một tập, đẩy đến trước mặt Tạ Cương, “Lão bản nương của tửu lâu Chiêu Phúc, Triệu Giai Hoa.”

Tạ Cương cúi đầu nhìn tập hồ sơ kia, ánh mắt lóe lên, cười hỏi: “Vì sao?”

“Cũng không có suy đoán đặc biệt gì. Chỉ là tướng quân đã nhắc qua trước đó rồi.”

“Long tướng quân? Từng nhắc với cô ư?” Tạ Cương cảm thấy cần phải nói chuyện lại với tướng quân đại nhân mới được, một bên dặn hẳn phải chỉ bảo khảo nghiệm An Nhượng Thần cho tốt, một bên lại tự mình lên chỉ điểm trước, thế là không được.

An Nhượng Thần gật đầu: “Sau đại hội thề chúng, vì án của Tạ Kim mà thái thú đại nhân đã từng triệu tôi đến nha môn tra án. Lúc tôi đi ra có đi ngang qua tửu lâu Chiêu Phúc, Long tướng quân và Tông tướng quân đang ở đó. Tông tướng quân tách quần sự An Bình nhà tôi ra, để tôi gặp Long tướng quân, tôi vốn chỉ cho rằng Long tướng quân chọn đại chỗ đó để gặp mặt, nhưng sau khi xem xong đồng hồ sơ này, tôi phát hiện lão bản nương của tửu lâu đó cũng từng được Từ bà mối làm mai cho. Long tướng quân từng nói, nếu tôi rời khỏi thành Trung Lan, tướng quân sẽ sắp xếp tin tức cho mặt

thăm, để mật thám tưởng tôi bị tướng quân giấu ở chỗ nào đó ngoài thành, lấy đó để dụ mật thám cắn câu. Tôi đoán, tướng quân cần truyền tin, lại còn muốn để mật thám cảm thấy có thể tin tưởng, vậy ắt hẳn phải cố tình ẩn nấp nhưng lại vô tình tiết lộ phải. Trước khi tôi mất tích đã từng lên gặp tướng quân, nếu chuyện này bị người có lòng phát hiện ra, chắc chắn tin tức sẽ thành thật.”

“...” Tạ Cương cảm thấy mình không còn gì để nói, cũng không cần phải nói chuyện với tướng quân nữa.

“Tứ lâu Chiêu Phúc nằm cách quận phủ nha môn không xa, bài trí tao nhã đầy phong thái, thức ăn hạng nhất, lại có rất nhiều nhã thất, là nơi tốt để đàm luận. Nhất định sẽ có không ít quan viên ra vào. Con đường sau tứ lâu Chiêu Phúc chính là sông bạc Tự Bảo. Trong hồ sơ của Tứ bà mỗi có viết, nàng ta vốn là khách quen của sông bạc Tự Bảo. Nói như thế, nếu nàng ta muốn che giấu tai mắt âm thầm ra vào tứ lâu Chiêu Phúc thì cũng không phải việc khó khăn gì. Hơn nữa tướng quân còn cố ý gặp tôi ở đó, tôi dám suy đoán, tứ lâu Chiêu Phúc này đáng ngờ hơn những nơi khác rất nhiều.”

An Nhược Thần vừa nói vừa nhìn Tạ Cương: “Tôi muốn thỉnh giáo đại nhân, chỉ từ tài liệu và địa điểm làm việc mà xem, Triệu Giai Hoa không có khác biệt gì lớn với những cô nương khác, nhưng vì sao chúng đại nhân lại ấn định là nàng ta? Vì sao tướng quân lại chọn tứ lâu Chiêu Phúc?”

Tạ Cương gãi mũi, háng giọng. Vì thân phận của Triệu Giai Hoa từng được sửa đổi che giấu, lúc Tứ bà mới làm mai cho nàng ta đã nói dối với Lưu lão bản của tứ lâu Chiêu Phúc, thù dệt thân phận mới cho Triệu Giai Hoa.

Phản tư liệu này là Long Đại dặn hẳn rút bỏ đi. Nên dưới cái nhìn của An Nhược Thần, Triệu Giai Hoa mới không có quá nhiều khác biệt với những cô nương khác. Nhưng lúc này mà thừa nhận thì hơi có chút lúng túng bị vạch trần.

Long Đại vừa tuần tra về từ sông Tứ Hạ, nghe thấy Tạ Cương thuật lại thì chỉ cười một tiếng, hỏi: “Vết thương của nàng đã đỡ hơn chưa?”

“Nguy đại phu nói đã khôi phục kha khá rồi, uống thuốc thay thuốc cũng rất phối hợp, chưa bao giờ kêu đau. Là một cô nương kiên cường. Đoán có lẽ chỉ cần nghỉ ngơi hơn nửa tháng là có thể hết bệnh. Chỉ là sẹo trên người nàng ấy nặng quá, e sau này cũng không có cách nào xóa bỏ hoàn toàn được. Ông ấy nói có vẻ An cô nương không để ý lắm, chưa từng hỏi ông ấy về chuyện này, ông ấy cũng không dám nói, sợ làm nàng ấy đau lòng.”

Long Đại lại hỏi: “Mấy ngày nay ngoài xem hồ sơ ra, còn có chuyện gì nữa không?”

“An cô nương lo cho tứ muội của mình. Nàng nói tứ muội nàng khá nhanh trí, mặc dù ít gặp chuyện nhưng có chính kiến riêng, nếu dọc đường đến cửa thành phía nam có gì bất ngờ, cũng biết nên để lại manh mối. Nhưng cả An phủ lẫn nha môn, cộng thêm quân đội chúng ta đã kiểm tra, nhưng không tìm được bất kỳ manh mối nào. Hôm đó trên đường không ai thấy cướp giết, cũng không thấy tiểu cô nương nào đi lạc giấy dựa gào thét. Bây giờ đã bảy ngày trôi qua, cũng không coa ai phát hiện thì thể mà báo quan. An cô nương nghi ngờ tứ muội nàng ấy thật sự đã bị mật thám bắt đi rồi. Dù gì sau khi Tứ bà mới chết, Tạ tiên sinh đúng là có ý đồ ra tay với nàng ấy. Có lẽ đối phương luôn canh chừng giám thị An phủ, thấy tứ muội nàng trốn nhà liền cướp đi, trói lại làm con tin để còn có đường xoay sở.”

Long Đại lắc đầu: “Điều này không giống tác phong của Tạ tiên sinh kia. Trói người sống nghĩa là vẫn phải nuôi, biến số rất lớn. Hẳn ta sẽ không mạo hiểm như thế. Quan trọng hơn, lúc An Nhược Phương trốn nhà, tứ muội các nàng đều sắp gả vào Tiền phủ, Tạ tiên sinh cũng sẽ không biết trước rằng An Nhược Thần có thể vào đến lầu Tứ Vân, trừ khi...” Nói đến đây thì hẳn dừng lại.

“Từ khi bọn chúng thật sự muốn để An Nhược Thần thăm dò tin tức huyện Phúc An thay chúng?”

“Từ khi bọn chúng trói An Nhược Phương, tương kế tựu kế, dùng An Nhược Phương uy hiếp An Nhược Thần, cũng giúp nàng ta trốn nhà, để nàng nửa đêm đến nha môn đánh trống báo quan, lên vào quận phủ hoặc lầu Tứ Vân, thăm dò những tin tức có giá trị hơn huyện Phúc An.”

“...” Tạ Cương ngậy ra, có vẻ kinh hãi, “Chẳng lẽ tướng quân cũng không tin An cô nương?”

“Ngươi cảm thấy nàng ta có thể tin được?” Long Đại hỏi ngược lại.

Tạ Cương ngẹn lời. Mắt An Nhược Thần trong suốt, thái độ khản khoản, đàng hoàng đúng mực, có lý có chứng, lại nặng nghĩa với muội muội. Nhưng bị Long Đại hỏi như thế, hẳn lại có chút do dự.

Biểu hiện của An Nhược Thần quá mức thông minh, những lời nói ở nha môn đó cũng đã hù dọa thái thú đại nhân một phen. Mà nàng lại bị thương thành ra như thế, cơ hội thành công chạy trốn ra ngoài quả thật rất mong manh, nhưng nàng lại làm được.

Tạ Cương nhủ mảy. Nếu An Nhược Phương bị bắt cóc, An Nhược Thần đã bị mật thám khống chế, vậy nàng ta đi bước cờ này cho đến bây giờ, chính là có người chỉ điểm giúp. Nàng ta diễn kịch trước mặt thái thú đại nhân, đương nhiên cũng có thể diễn được trước mặt bọn họ.

Bất kể là gì, bây giờ nàng ta đã thành công vào được lầu Tứ Vân một cách vô cùng tự nhiên, tiến vào đội ngũ cốt lõi nhất đuổi bắt mật thám của bọn họ. Thậm chí nàng ta cũng chọn ra người khả nghi, cố ý nhắc đến bọn họ đã chuẩn bị sẵn để đối phó với Triệu Giai Hoa, nếu bọn họ nói cặn kẽ kế hoạch cho nàng ta thì...

Long Đại nhìn về mặt của Tạ Cương, nói: “Nên ngươi đã dạy nàng ấy chưa, đừng có khoe khoang quá, lúc nên cất giữ thông minh thì cứ cất đi, nếu không rất dễ bị phản đòn, làm ngươi ta hiểu lắm.”

Lúc này Tạ Cương mới vỡ lẽ, hóa ra vừa rồi đại tướng quân dùng kế ly gián, suýt nữa hẳn đã trúng chiêu rồi. Tạ Cương tỉnh táo lại, nói: “Chưa dạy nàng ấy điều này, trước nay An cô nương đều ở chốn thâm khuê, không quá hiểu chuyện. Hôm nay ta chỉ mới những thủ đoạn mà mật thám quen dùng và vỏ bọc nguy trang để chuyển giao tin tức.”

Long Đại gật đầu: “Như vậy, ta chỉ điểm nàng một hai điểm cũng được. Cũng không thể để người một mới.”

Tạ Cương cố gắng lắm mới không chế được biểu cảm trên mặt, câu này nghe sao mà giống như đang mượn cớ để đi gặp cô nương vậy. Tướng quân à, ở đây huynh là lớn nhất, muốn gặp ai thì cứ gặp, mượn cớ làm gì?!

Tạ Cương hắng giọng, nghiêm túc nói: “Không bằng ngày mai tướng quân hãy đến. Hôm nay An cô nương rất bận.”

Long Đại sững sờ, nhắm mắt lại nhìn hắn. Hắn đi gặp An Nhược Thần mà còn phải xếp hàng? Là ý này ư?

Tạ Cương sung sướng nói: “Ngày nào Tổng tướng quân cũng đến thăm An cô nương, chắc hẳn lúc này còn đang ở chỗ nàng ấy.”

Long Đại nhướn mày.

À chu! Tổng Trách Thanh hắt xì một cái rõ to. Thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm, hắn cũng không thấy lạnh, vậy mà lại hắt xì. Hắn xoa xoa cánh mũi, dẫn An Nhược Thần tiếp tục đi về phòng khách tiếp khách ở tiền viện.

Mấy ngày qua An Chi Phủ không có nhà, hắn không tìm được lý do vào An phủ viếng thăm, An phủ lại đóng chặt cửa, nghiêm cấm người hầu ra ngoài, sắc mặt của mấy gã canh cửa rất nặng, toàn bộ phủ đều sợ bóng sợ gió, người người nói năng cẩn trọng, lúc nói cũng nhỏ giọng đi.

Tổng Trách Thanh quay về nói với An Nhược Thần, An Nhược Thần nghĩ ngợi, lại xin Tổng Trách Thanh thay nàng mời Lục đại nương. Lục đại nương đều đưa rau mỗi ngày, ắt hẳn có cơ hội vào An phủ nói mấy câu với bà vú già.

Chuyện này đối với Tổng Trách Thanh mà nói thì rất dễ.

Bây giờ Lục đại nương đang chờ trong phòng khách nhỏ.

Tổng Trách Thanh cùng An Nhược Thần đi qua, thấy An Nhược Thần chống gậy đi bộ đã vững vàng hơn, sắc mặt cũng đã khá hơn, bèn không khỏi hỏi nhiều mấy câu về vết thương của nàng, trong lúc đang nói chuyện thì chợt nghe có người ho nhẹ, Tổng Trách Thanh nhìn xem, là Tạ Cương và Long Đại.

“Tướng quân về rồi ư?” Tổng Trách Thanh vội hô.

An Nhược Thần khom người thi lễ: “Xin ra mắt tướng quân.”

Long Đại nhíu mày: “An cô nương bận rộn nhì.”

“Tạm tạm thôi, ta đang dẫn An cô nương đi gặp Lục đại nương.” Tổng Trách Thanh nhiệt tình đáp lời hộ An Nhược Thần, lại còn kể nguyên nhân mời Lục đại nương đến, sau đó hỏi: “Tướng quân có gì sai bảo sao?”

“Không có gì.” Long Đại đáp.

“Vậy bọn ta đi trước.” Nói rồi Tổng Trách Thanh nhìn sang Tạ Cương: “Huynh đệ, ánh mắt người sao thế?”

“Không có gì.” Tạ Cương mỉm cười với hắn.

Ừ, không có gì là được rồi. Tổng Trách Thanh dẫn An Nhược Thần rời đi.

Long Đại làm như không có chuyện gì cũng đi về hướng tiền viện, lại còn có thể bàn bạc tình hình ý đồ bài binh của Nam Tàn và kế sách của mật thám nữa chứ.

Vào đến phòng khách tiếp khách ở tiền viện, An Nhược Thần và Lục đại nương nói chuyện riêng, Tổng Trách Thanh không tiện đứng bên nghe lén, bèn ra ngoài nhà đi dạo. Nhưng mới đi được một lúc thì lại thấy mơ hồ, tại sao tướng quân và Tạ Cương cũng đi dạo ở đây.

Tổng Trách Thanh lững thững đi đến, “Tướng quân.”

“Ừ.”

“Rảnh thế à?” Tổng Trách Thanh nở nụ cười chói lóa.

Tạ Cương lại ho khan một trận.

Trong phòng, An Nhược Thần và Lục đại nương hàn huyên hỏi thăm mấy câu, sau đó nói mình cần ở lại lâu Từ Văn một thời gian, đã hủy bỏ hôn ước với Tiền phủ rồi. Bây giờ nàng không sao, đã không còn ràng buộc gì với An phủ, chỉ có mỗi bà vú già là khiến nàng không yên lòng nổi.

Nàng muốn Lục đại nương giúp nàng âm thầm chuyển lời cho bà vú. Nói nàng rất tốt, bảo bà vú không cần quan tâm nàng nữa, cứ làm như kế hoạch từ trước, cảm tiền dưỡng lão mà mẫu thân cho nàng về quê đi.

An Nhược Thần nói xong, móc ra một miếng bạc nhỏ từ trong tay áo, đặt lên bàn đẩy về phía Lục đại nương, “Nay cha đã hận ta, ta không thể tự mình về đó nói những lời này với vú được, nếu không sẽ khiến bà ấy gặp phải phiền phức. Quả thật ta không thể giao phó chuyện này cho người khác được,

chỉ có thể kính nhờ đại nương.”

Lục đại nương không nhận bạc, nhưng nhìn một chút ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhẹ giọng hỏi: “Trừ chuyện này ra, cô nương còn cần ta giúp gì khác nữa không?”

An Nhục Thần vội nói: “Đại nương yên tâm, chỉ có mỗi chuyện này thôi. Chỉ cần nói với vú là đại nương đã tận mắt gặp ta, ta đang sống rất tốt, bảo vú yên tâm, khuyên vú ấy tìm cơ hội rời khỏi An phủ.”

Lục đại nương không để ý đến lời An Nhục Thần nói, tự ý nói tiếp: “Ta nghe nói lúc cô nương trốn nhà rất khổ sở, trước khi trốn luôn bị nhốt trong phòng, vì chuyện mất tích của tử cô nương mà phòng của cô nương bị lục soát triệt để, đồ trang sức này nọ đều đã bị lấy đi, chứ đừng nhắc đến có tài vật gì để lại. Giờ nghe cô nương nói như thế, đến ngay cả bà vú thân cận với cô nương nhất cũng không biết kế hoạch chạy trốn của cô nương, vậy số tiền kia của cô nương...”

“Là tiền công ta trả trước.” An Nhục Thần quan sát sắc mặt Lục đại nương, hình như nàng cũng không có ác ý gì, nhưng trong lòng An Nhục Thần có chút bất an.

Nàng tin Lục đại nương, ban đầu chọn nàng ta thuê phòng giúp nàng, cũng là quan sát kỹ càng mới quyết định mạo hiểm. Sau đó Lục đại nương làm việc thỏa đáng, kín miệng không nói nhiều, có tình huống gì cũng chủ động báo tin, để nàng cảm thấy mình không chọn nhầm người. Chuyện lần trước nàng nhờ cậy Lục đại nương còn phiền phức hơn nhiều, đã đưa bạc rồi, nàng ta cũng cần trọng làm việc. Nay chỉ là một chuyện chuyển lời nho nhỏ, vậy mà Lục đại nương lại bắn khoăn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trong lòng An Nhục Thần nhanh chóng tính toán. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, Long Đại, Tạ Cương và cả Tông Trạch Thanh đứng đằng xa hình như muốn nói gì đó, tuy không nhìn vào trong nhà, nhưng chỉ cần khẽ quay đầu lại là có thể thấy rõ nàng và Lục đại nương.

“Đại nương.” An Nhục Thần nghiêng người về phía trước, cách Lục đại nương khá gần. Nàng đoán có lẽ Lục đại nương kiêng dè đây là địa bàn trong quân.

Nàng thấp giọng nói: “Số bạc này không có gì không ổn cả, ta bằng lòng làm việc cho tướng quân, là tiền công đấy. Tổng tướng quân biết ta không có một cái nào, nên mượn trước cho ta dùng. Sau này ta sẽ trả lại cho ngài ấy. Các tướng quân biết ta thấp thòm đại nương, nên đồng ý cho ta tìm đại nương giúp sức. Đại nương cứ cầm số bạc này đi, tuyệt đối không có vấn đề gì hết. Ngoài mấy vị tướng quân ra, không có ai biết chuyện này đâu. Tổng tướng quân mời đại nương đến, nên cũng tránh tai mắt người khác. Chuyện đại nương đã gặp ta, cũng sẽ không truyền ra ngoài.”

Lục đại nương nghe nàng nói thế, bèn cầm lấy số bạc trên bàn vào trong lòng bàn tay. Năm nắm rơi xuống đầu gối, An Nhục Thần không thấy được nữa.

An Nhục Thần thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đa tạ đại nương.”

“Cô nương.” Lục đại nương không nhận khách sáo của An Nhục Thần, cũng không có vẻ cáo từ, nàng ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ cái nữa, rồi quay đầu nhìn chằm chằm An Nhục Thần, giọng giảm xuống thấp: “Cô nương nên biết, nhà ta là hộ quân binh. Ta gả cho hán tử nhà ta, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng chàng đối với ta rất tốt. Sinh một đứa con trai, chàng rất mừng, chàng nói sinh con trai là tốt rồi, là nhân tài hộ quốc. Chàng còn từng nói đùa với ta, nói chàng chỉ là ngũ trường*, nhưng không chừng con trai chúng ta có thể làm tướng quân.”

(*Ngũ trường là quân chế cổ đại, năm người thành một ngũ, đứng đầu là ngũ trường, ngũ cũng là hàm sĩ quan thấp nhất trong quân đội cổ đại.)

Nói đến đây, Lục đại nương mỉm cười, “Dĩ nhiên chỉ là đùa thôi. Chỉ là ta muốn nói, ta không biết nhà người khác thế nào, hộ quân là khổ, nhưng hán tử nhà ta tình nguyện, chàng lấy việc mình có thể dốc sức vì nước làm điều vinh quang, cho dù chỉ là một tiểu tốt, chàng cũng tự hào. Con trai ta cũng thế. Tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng đã theo cha nó rồi, đáp đáp giống nhau, tính cách cũng giống. Một năm đó, hai người họ không quay về nữa. Người khác cũng khuyên ta, nhân lúc còn có chút tiền chút bạc, có thể lấy làm đồ cưới mà tìm một người khác, nếu không nữa đời sau sẽ bơ vơ. Chúng ta vốn nghèo khó, không so được với quý phu nhân thù tiết nổi danh, vẫn phải cân nhắc đến sinh kế. Nhưng ta không thể, một mình ta vẫn có thể sống tốt, ta không thể có lỗi với hán tử nhà ta được. Ta cũng không sợ chuyện, chỉ cần là đúng chuyện, nên giúp sẽ giúp, nên làm sẽ làm.”

An Nhục Thần im lặng lắng nghe, suy đoán ý trong lời của Lục đại nương, trong lòng có chút cảm động.

“Cô nương, căn phòng lần trước cho thuê, ta đoán là chính cô nương muốn thuê, ta nghĩ cô nương sợ sau khi gả sẽ bị đánh đập, muốn để lại đường lui, sau này còn có thể có một chỗ dung thân. Ta lấy bạc của cô nương là muốn để cô nương được yên tâm, sợ cô nương không tin ta làm tốt, lại phớt lờ cho người khác. Ngộ nhớ người kia đi nói lung tung, lại gây phiền toái cho cô nương.”

“Đại nương.” Hốc mắt An Nhục Thần nóng lên.

“Ta không phải làm vì tiền, số bạc kia ta cũng không động đến nửa cắc.” Lục đại nương đưa tay qua từ dưới bàn, đặt bàn tay lên đầu gối An Nhượng Thần, đưa một túi vải sang. “Cô nương, cô có phiền toái gì không? Có gặp phải bức bách gì không? Ngoài chuyện cô để đại nương chuyển lời, ta có thể làm gì cho cô nữa không? Ta vào lầu Từ Vân một chuyến cũng không dễ dàng gì, cô nương đừng ngại mà cứ nói thẳng.”

Mùi An Nhượng Thần chua xót, nàng nào có tài đức gì, mà lại gặp được người tốt lương thiện như thế.

“Đại nương, ta không thể cầm số bạc này được.” Nàng đẩy túi vải về chỗ Lục đại nương, nhưng Lục đại nương nhanh chóng rút tay về.

“Cầm đi. Dù sao chẳng nữa, không có tiền bên mình thì không được. Hơn nữa số bạc này vốn là của cô nương. Ngộ nhớ...” Lục đại nương lại lặng lẽ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nếu cô nương còn định rời đi hay là tìm chỗ ẩn thân, vẫn phải cần chút bạc đút lót. Đợi bà vú rời khỏi thành rồi, cô nương còn có thể dùng lý do gì để mời ta vào đây? Tóm lại phải nghĩ cách để mình sống tốt.”

An Nhượng Thần mở to mắt, gắng nén nước mắt, “Đại nương, Long tướng quân là người tốt.” Rồi nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ba người kia vẫn ở đó nói chuyện, “Bọn họ chỉ ngẫu nhiên đứng trò chuyện ở đó thôi, chứ không phải là muốn giám thị ta. Nếu thật sự đề phòng ta thì tìm người theo dõi trong bóng tối mới phải.”

Lục đại nương suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý, “Làm sao cô nương lại đến đây, sau này định thế nào, có thể nói với ta được không?”

An Nhượng Thần lắc đầu: “Chuyện dài dòng lắm đại nương, nhưng đại nương không cần lo cho ta đâu. Ta ở đây rất tốt, Long tướng quân đã cứu ta, ta sẽ dốc sức vì tướng quân. Ta sẽ không trốn nữa, không thấy muối muối ta đâu nữa rồi, ta phải tìm muối ấy cho bằng được.”

“Tứ cô nương ư?”

An Nhượng Thần gật đầu.

Lục đại nương nói: “Được rồi, ta cũng sẽ để ý giúp, nếu nghe ngóng được tin tức gì của Tứ cô nương, ta sẽ báo cho cô nương ngay.”

An Nhượng Thần cảm kích: “Đa tạ đại nương.”

“Được rồi.” Lục đại nương bình tĩnh trả lời: “Lúc đầu cô nương cứu ta một mạng, ta vốn không hiểu gì, sau đó có nhiều chuyện xảy ra, ta nghĩ một chút là biết ngay. Đại ân của cô nương, ta luôn ghi tạc trong lòng.”

Cuối cùng nước mắt của An Nhượng Thần cũng rơi xuống: “Đại nương.”

Nàng ấy vừa nghĩ là đã rõ tất cả mọi chuyện, cũng biết chủ nhà họ Trần và nàng ấy là bị An Nhượng Thần nàng làm liên lụy. Nhưng Lục đại nương lại chẳng trách tội chút nào, còn cảm tạ nàng ơn cứu mạng.

An Nhượng Thần nói: “Là ta có lỗi với đại nương.”

“Không trách cô được.” Lục đại nương nói: “Oan có đầu nợ có chủ, là do những kẻ ác kia gây ra chuyện ác, liên quan gì đến cô nương?” Rồi nàng ấy dừng lại, hỏi: “Những người đó, là mật thám sao?”

An Nhượng Thần gật đầu.

“Cô nương nghe được bí mật của họ, phải không?”

An Nhượng Thần gật đầu.

Lục đại nương im lặng chốc lát: “Vậy ta không nói thêm gì nữa. Ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà vú của cô, cô cứ yên tâm. Còn chuyện tứ muội của cô, ta cũng sẽ để ý giúp. Cô nương cứ giữ số bạc này đi, cô một thân một mình ở đây, bên cạnh không có ai giúp, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao cũng phải có vật bên mình mới được. Nếu có nhu cầu nhờ ta gì thì cô cứ đến tìm ta. Ta chẳng bận lòng gì nhiều với cõi đời này, cũng không sợ phiền phức.”

An Nhượng Thần nghẹn ngào gật đầu.

Lục đại nương lại liếc mắt ra ngoài cửa sổ lần nữa, rồi đứng dậy, thì thầm với An Nhượng Thần: “Cô nương, hán tử nhà ta là là người cục mịch, nhưng chàng có nói, phàm là trọng tình trọng nghĩa, dù chỉ là chuyện nhỏ thì cũng phải đối trời đáp đất. Ta luôn khắc ghi điều ấy. Mà ta cảm thấy, lời này còn có thể nói lại rằng, phàm là trọng tình trọng nghĩa, dù chỉ là nữ tử, cũng phải đối trời đáp đất. Cô không cam lòng chuyện hôn sự, cô dám bỏ trốn, ta rất bội phục cô nương. Cô nửa đêm đánh trống kêu oan chỉ vì muốn tìm muối muối, ta rất bội phục cô nương. Cô biết Trần lão đầu đã bỏ mạng, nhớ đến an nguy của ta mà tìm người cứu ta, ta rất cảm kích cô nương. Ta chúc cô nương được bình yên, xin hãy bảo trọng.”

An Nhượng Thần thấy nàng đứng dậy, cũng vội đứng lên theo. Nghe nàng ấy nói thế, nước mắt thấm ướt vạt áo, gặp người thật thấp: “Đại nương, ta không bằng được như đại nương.”

Lục đại nương cười một tiếng, cáo từ rồi đi.

Tông Trạch Thanh đi vào trong phòng, thấy An Nhượng Thần đứng đó, cầm số bạc vun hấn cho nàng mượn trong tay.

Nàng trả bạc lại cho hắn, tuy mắt ngấn lệ nhưng lại mỉm cười: “Tông tướng quân, tôi thật là may mắn, tôi luôn gặp được người tốt.”

Tông Trạch Thanh ngẩn người, vốn muốn bảo An Nhượng Thần giữ bạc lại đi, nhưng Long Đại cứ đứng bên cạnh nhìn miết, hắn cũng không được tự nhiên. âm thầm mượn tiền cho một cô nương là một chuyện, cho cô nương tiền ngay trước mặt người khác lại là một chuyện khác, thật sự không ổn, bèn phải nhận lấy.

An Nhượng Thần cảm ơn hắn, rồi hành lễ cáo từ với Long Đại, Tạ Cương, sau đó cầm gậy bước đi.

Tông Trạch Thanh sờ mũi, cầm số bạc vụn kia, dưới cái nhìn của Long Đại thì có chút lúng túng. Đành phải nói nhảm lấp liếm: “Tướng quân à, huynh nhìn An cô nương xem, đúng là không có tiền đồ chút nào, người khác giúp nàng không muốn bạc của nàng, nàng lại thấy người ta tốt, không có tâm cơ như thế, làm sao đối phó với mặt thám được.”

Long Đại không đáp.

Tạ Cương nói: “Người như thế mà cũng lên làm tướng quân à, đừng lo lắng thay An cô nương nữa.”

Tông Trạch Thanh tròn mắt: “Ta thế nào, ta đây hữu dũng hữu cả mưu.”

Tạ Cương cười: “Đúng thế đúng thế.”

Tông Trạch Thanh không phục: “Hừ, người đang cười chê ai đấy? Cứ chờ đấy, nhất định ta sẽ dạy An cô nương thành cao thủ, dạy nàng ta có thể bắt được mặt thám ngay trong một lần.”

Tạ Cương lại cười: “Xem ra phải kính nể Tông tướng quân rồi.”

Long Đại gật đầu, sau đó chấp tay sau lưng xoay người rồi đi.

Tạ Cương đợi Long Đại đi xa, lúc này mới ngạc nhiên hỏi: “Này, tướng quân đại nhân nói là phải dạy An cô nương đối phó với mặt thám thế nào, tại sao giờ không đi nữa?”

Nhất thời Tông Trạch Thanh nứt mắt: “Đội đã, ta bị người hãm hại rồi ư?”

“Làm sao biết được.” Tạ Cương vô cùng chân thành, “Người là huynh đệ tốt với ta mà.”

Tông Trạch Thanh: “...” Nhất định, nhất định là hắn bị hại rồi.

Ngày hôm sau, Long Đại lại rời khỏi lầu Từ Vân, đến trại lính ở ngoài thành. An Nhượng Thần không gặp được Long Đại, chỉ phải tiếp tục dưỡng thương, nghiêm túc học hành.

Vào ngày An Chi Phủ và An Vinh Quý về nhà, Lục đại nương đã gặp được bà vú già. Hai người tìm một chỗ yên tĩnh thì nói chuyện. Bà vú nghe Lục đại nương nói, nước mắt dâng trào. Luôn miệng trách mình vô dụng, không bảo vệ được cô nương nhà mình, trước giờ không biết được tâm tư của nàng ấy, bây giờ lại còn làm phiền nàng quan tâm.

Lục đại nương nhân cơ hội khuyên bà nhanh chóng tìm cơ hội rời đi, bảo vệ mình cho tốt.

Nhưng bà vú cúi đầu, một lúc lâu sau chợt nói: “Tôi ấy à, cho tới giờ tôi chưa từng nghĩ có thể có lối thoát kháng mệnh không nghe lời. Tiểu thư nhà tôi gả cho An Chi Phủ, sống cũng chẳng tốt gì, tôi khuyên nàng một là phải nhẫn nhịn, hai là phải phò ra uy nghiêm của chủ mẫu, lúc đó mới có thể chấp chưởng đại cục, an nhàn hơn được. Nhưng nàng không chịu nổi, cũng không quản xuyên được. Tôi âm thầm mời phù thủy đóng bùa nhàn, muốn giúp nàng đối phó với đám thiếp mê muội hoặc lão gia, nhưng rồi ừng vô dụng. Cuối cùng tiểu thư nhà tôi chịu uất ức mà ra đi. Tôi buồn bã tự trách mình, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Xưa nay tôi không hề nghĩ đến con đường khác. Hôn sự của đại cô nương với Tiền phủ, tôi còn chẳng dám nói với tiểu thư, sợ nàng ở dưới cửa tuyến đau buồn. Tôi vào miếu thấp hương, nguyện rửa Tiền Bối kia chết sớm, lại dạy cho đại cô nương mấy kế lấy lòng đám di nương kia, ít nhất khi ở Tiền phủ phải sống, nhẫn nại mấy năm, đừng cần lão đầu kia cưới thiếp thất nạp a hoàn gì cả, cứ theo ý lão đi, thậm chí còn có thể lấy mấy phòng thiếp cho lão ta, rồi năm nay sang năm khác, càng hoang dâm càng dễ chết sớm. Tôi chỉ muốn những điều đó thôi...” Nói đến đây, bà ta lại lau nước mắt: “Tôi chỉ dạy gặp những chuyện đó thì chỉ có thể làm thế, nhưng chưa từng nghĩ đại cô nương lại có chủ ý khác. Thì ra trước giờ cô ấy vẫn không chịu khuất phục, kể lấy lòng hay nhàn nhục gì chứ, hôm nay tôi mới hay, cô ấy bằng lòng làm thế là vì muốn đi một con đường khác. Tôi chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ đến con đường khác.”

Lục đại nương than thở: “Ma ma à, bây giờ nói những chuyện này thì có ích gì. Đại cô nương đã ra ngoài rồi thì cứ để nàng ấy đi đi. Cô ấy chỉ bận lòng mỗi ma ma, ma ma cứ để cô ấy được yên tâm đi.”

Bà vú lắc đầu: “Tôi ấy, tôi luôn nói là muốn về quê dưỡng lão, nhưng lại đi đâu được chứ, trong lòng chỉ mong có thể chăm sóc đại cô nương đến già rồi chết đi, khi ấy mới không phụ lòng tiểu thư nhà ta. Đại cô nương cứ giục tôi đi, tôi nghĩ là cô ấy không muốn tôi phải thấy cảnh cô ấy gả đến Tiền phủ mà đau lòng khổ sở. Cuối cùng hôm nay cũng biết được tâm tư mưu trí bạo dạn của cô ấy, ta lại càng không thể đi.”

Lục đại nương cau mày: “Sao lại nói vậy?”

“Cô em à, đại cô nương đã nhờ cô đến thì hẳn sẽ tin cô. Trước giờ cô ấy tìm cô nói chuyện, nay tôi cũng biết là đã xảy ra chuyện gì rồi. Tôi là một người vô dụng, nên đại cô nương có ý gì cũng không nói với tôi, cô ấy biết nhất định tôi sẽ ngăn cản, sẽ khuyên cô ấy đừng lỗ mắng đừng nghĩ nhiều, giống như đã từng khuyên mẹ cô ấy vậy. Cô ấy không nghĩ như vậy, cô ấy cảm thấy không nhờ và tôi được gì.”

Lục đại nương vội la lên: “Ma ma, nhất định đại cô nương không nghĩ như thế đâu, vì nàng không muốn làm liên lụy đến ma ma, tránh bà dây vào nguy hiểm.”

Bà vú lắc đầu: “Không cần phải an ủi tôi nữa, trong lòng tôi biết mà. Trước đây tôi đã nghĩ sai rồi. Bây giờ đại cô nương đi ra ngoài, trong lòng tôi rất vui. Tôi ấy, chỉ là một bộ xương già, chết cũng không có gì đáng tiếc, còn dưỡng lão cái gì nữa chứ. Tôi mà đi cũng không yên tâm. Tôi nói cho cô biết, tên khốn An Chi Phủ kia lòng dạ độc ác, đại cô nương chạy đi như thế, còn ở trong thành này, nhất định hẳn hận cô ấy. Hẳn đến huyện Phúc An để gặp Tiền Bồi, còn nán lại mấy ngày. Trong mấy ngày qua, bọn họ đã bàn bạc điều gì? Nghĩ cách đối phó đại cô nương ư? Tôi phải ở lại An phủ để nghe ngóng tin tức, nếu họ có ý đồ bất lợi với đại cô nương, tôi phải báo tin ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Đúng là An Chi Phủ ở huyện Phúc An đã được Tiền Bồi dặn dò chút chuyện, ở trước mặt Tiền Bồi ông ta đáp rất sáng khoái, nhưng sau khi về phủ lại càng nghĩ càng không nổi, bèn cho gọi An Bình và Đàm Thị phòng nhì đến bàn bạc.

Thì ra lúc ở huyện Phúc An, Tiền Bồi đã bảo An Chi Phủ chép một bản tố trạng theo ý lão, nói là trước mắt không phải thời cơ, nhưng muốn giữ lại để sau này để lên kinh cáo trạng còn có cái mà dùng. Hai nhà An, Tiền bọn họ bị Diêu Côn và Long Đại hại thành thế này, tuyệt đối không thể để vậy được.

Lúc ấy bên cạnh có mảnh hồ có hầu dũ, trước mặt là nụ cười của Tiền Bồi, An Chi Phủ nào dám nói “không”, vội vã nghiêm túc dựa theo đó mà chép, lại còn ấn dấu tay nữa. Nhưng lúc chép xong toan nhận lấy, Tiền Bồi lại nói hay là để ở chỗ lão đi, dù gì lão cũng biết nhiều người, đợi lúc thời cơ thích hợp, lão nhờ người đi cáo quan cũng dễ hơn.

An Chi Phủ về nhà mới cẩn thận suy nghĩ, chợt ngộ ra đây là mắ tai họa.

Cũng như số hàng ngọc thạch kia của ông ta vậy, Tiền Bồi nhờ người nào, làm chuyện gì, ông ta không biết chút nào. Nhưng bản tố trạng là ông ta viết, dấu tay là ông ta in, lại còn kiện thái thú và hộ quốc đại tướng quân. Tiền Bồi cầm nó dùng thế nào, kiện cáo ra sao, qua tay ai, ông ta cũng không biết.

Ông ta chỉ là một bách tính nhỏ bé, vẫn muốn sống yên ổn. Đúng là ông ta hận con gái lớn, nhưng lúc không có người chính nó thế nào thì là một chuyện, đưa đến trước mặt mệnh quan triều đình lại là chuyện khác, ông ta cũng chưa chán sống.

An Bình và Đàm Thị nghe được chuyện này, cũng kinh hãi hít khí lạnh.

An Vinh Quý đứng bên cạnh nói: “Cũng không thể không làm chuyện này được, tình hình lúc đó bắt ép cha phải viết. Con muốn nói là, cha không cần để tâm quá đâu. Chẳng qua Tiền lão gia giữ lại đường lui thôi, có lẽ chỉ nói ra về thế thôi, muốn dùng chuyện này để chèn ép thái thú đại nhân, dấu gì giao tình của ông ta với thái thú đại nhân cũng không bình thường. Lúc này bị thái thú đại nhân ép phải từ hôn, nên trong lòng ông ta mới không thoải mái. Nhưng ông ta sẽ không lên kinh cáo trạng thật đâu. Những chuyện Tiền lão gia đã trải qua còn nhiều hơn chúng ta nhiều, tất biết chuyện nặng nhẹ.”

Đàm Thị ngắt lời con trai, nói: “Ông ta dùng yếu điểm để uy hiếp thái thú đại nhân ư? Ta thấy là dùng để uy hiếp lão gia thì có. Dẫu sao lần này người từ hôn cũng là lão gia, trong lòng Tiền lão gia không thoải mái, lại muốn đề phòng sau này lỡ lão gia không bàn bạc gì lại với ông ta, thế nên mới nắm điểm yếu này. Nếu lại chọc ông ta không hài lòng lần nữa, chỉ e ông ta dùng nó gây phiền toái cho An phủ chúng ta thôi.”

An Chi Phủ chấn động, cuối cùng cũng nhận ra bất an trong lòng là gì.

Đúng thế, tạm thời cửa hàng ngọc thạch không còn gì đáng lo, nhưng mẫu cáo trạng này nằm trong tay Tiền Bồi, vậy là coi như ông ta đã bị nắm thóp. Không cần đề đơn cáo trạng lên kinh thành, chỉ cần xòe ra trước mặt thái thú đại nhân, An gia ông ta đủ tiêu rồi.

Đến lúc đó Tiền Bồi thẳng tay vất bỏ mình, nói là An Chi Phủ ông ta không yên phận, lại còn muốn kiện cáo đại nhân, còn lão ta đóng vai người tốt đã giữ lại cáo trạng. Đến lúc đó chẳng cần đoán cũng biết thái thú đại nhân sẽ đứng ở phía nào.

An Chi Phủ cuống quýt đến nỗi ngồi cũng không yên. Tạm thời một phòng người không nghĩ ra đối sách gì.

An Vinh Quý an ủi: “Chúng ta không đối nghịch với Tiền lão gia, ông ta sẽ không gây khó dễ cho chúng ta đâu. Và lại, nếu thật sự tố cáo, ông ta cũng không thoát được liên quan. Tiền lão gia cũng không phải người trong sạch gì, nếu cẩn thận điều tra, chẳng phải phiền toái của ông ta còn lớn hơn sao? Có lẽ ông ta chỉ nghĩ ngờ, muốn nắm trong tay chút lợi thôi.”

Đàm Thị hỏi: “Ngoài viết cáo trạng ra, Tiền lão gia còn nói gì không?”

“Đa số toàn là mấy câu giận dữ.” An Chi Phủ nhớ Tiền Bồi có nói nếu An Nhược Thần xảy ra chuyện gì, thì đó là do mặt thám gây ra, không liên quan đến họ, nghĩ mà lạnh cả người.

Không phải là ta thật sự có ý đó chứ? Những chuyện này vẫn nên đừng khoe ra thì hơn, ngộ nhờ thật sự có chuyện gì, An gia bọn họ phải phải sạch quan hệ. Người biết càng ít phiền toái càng nhỏ đi.

An Chi Phủ nhìn An Vinh Quý, An Vinh Quý mím môi không nói. Trên đường đi An Chi Phủ đã dặn hần mấy lần, đừng rêu rao gì mấy câu độc ác kia của Tiền Bồi với bên ngoài, mà cũng đừng nói nhiều ở trong nhà. An Vinh Quý thấy An Chi Phủ trợn hần, liền biết là lại đang cảnh cáo mình.

An Chi Phủ hỏi: “Mấy hôm nay có động tĩnh ở bên nha môn với tướng quân không? Con tiện nhân An Nhược Thần kia có từng về đây gây náo loạn không?”

An Bình đáp: “Tông Trạch Thanh có đến thăm, nhưng lão gia không có ở đây nên người ta về luôn mà không nói gì. Ta có đến nha môn nghe ngóng, thái thú đại nhân đang bận xử vụ án khác, không nhắc lại chuyện của đại cô nương. Ta có đến lầu Từ Vân hai chuyến rồi, ở đó có vệ binh canh giữ, ra vào đều là quân gia. Không thấy người làm nên cũng chẳng tiện hỏi thăm.”

“Ừ.” An Chi Phủ nói: “Tuy tiện nhân kia rất đáng ghét, nhưng chúng ta vẫn không thể làm căng với nó được. Ý của Tiền lão gia cũng là vậy...”

Đàm Thị không nhịn được cướp lời: “Tiền lão gia không dám làm dữ với nó cũng là do kiêng dè Long đại tướng quân. Vậy mà còn để lão gia viết cáo trạng kia, rõ ràng chính là muốn ép buộc An gia chúng ta.”

An Vinh Quý cuồng cuồng: “Mẹ, ý của Tiền lão gia không phải là thế...”

“Nói lung tung gì thế hả!” An Chi Phủ trừng mắt nhìn An Vinh Quý, rồi quay sang nói với Đàm Thị: “Trước kia con tiện nhân kia cứ làm bộ run sợ không dám không nghe lời, ai mà biết đằng sau cất giấu thủ đoạn gì, lừa cả Long tướng quân với thái thú đại nhân. Nay chúng ta không rõ nó nghĩ gì, ai biết nó sẽ còn làm ra trò nào nữa, không đáng vì nó mà đắc tội với tướng quân và thái thú đại nhân. Chuyện bây giờ thành ra thế này, làm gì cũng phải cho nó chu toàn. Nàng tìm cơ hội đi đến lầu Từ Vân của tướng quân kia, gặp con tiện nhân kia một lần. Nói là đầu sao cũng là người một nhà, nó có vất vả không, chúng ta cũng lo lắng. Chuyện cho tới bây giờ, cũng sẽ không trách nó nữa. Nó làm việc cho tướng quân, cả nhà chúng ta cũng được thom lây. Nếu nó cần nhà ta giúp gì thì cứ việc nói. Hôn sự đã hủy bỏ, cứ vậy mà cho qua đi. Cứ nói là ta khuyên can mãi, đã thuyết phục phía Tiền lão gia rồi, sẽ không còn ai để bụng chuyện này nữa, bảo nó cứ yên tâm.”

Đàm Thị càng nghe chân mày càng nhíu chặt, đó không phải là bảo nàng ta đến nịnh bợ con tiện nhân An Nhược Thần kia ư?

An Chi Phủ lại nói: “Nhưng nàng như vậy mà đi chỉ sợ là không gặp được nó. Qua hai ngày nữa ta sẽ mời Tông tướng quân đến, nhờ ngài ấy giúp dàn xếp từ trong, sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Đàm Thị mím chặt môi, trong lòng rất không thoải mái. Chuyện này ngay đến xin người sắp xếp gặp mặt thế nài cũng đã nghĩ rồi, ý là ép buộc nàng ta phải đi ư?

“Lão gia.” Đàm Thị nói: “Thiếp tình nguyện giải sầu vì lão gia. Nhưng chuyện này thiếp làm cũng không thích hợp. Lúc đại cô nương ở trong phủ đều không nhìn thiếp thuận mắt. Mẹ nó ra đi sớm, thiếp lại chấp chưởng nhà cửa nên cũng quản nó nhiều điều. Trong phủ này, e người nó hận nhất chính là thiếp. Thiếp đi cũng vô ích.”

An Chi Phủ trợn mắt: “Chẳng lẽ là ta đi!” Nhớ lại lúc ở trong nha môn bị con gái lớn giễu cợt một phen mà hần tức điên lên.

Đàm Thị cụp mắt, biết chuyện này Đoàn Thị phòng bốn không đi được, mà nàng đi thì chỉ có thể gây gổ với An Nhược Thần. Định nói hay là để phòng ba hoặc phòng năm đi, nhưng nghĩ một lúc lại thấy như thế thì sẽ khiến các nàng nhạo báng. Ở trong nhà bị những ả tiện nhân đó ngăm ngăm cười nhạo cũng chán ghét như đi đến lầu Từ Vân bị An Nhược Thần châm chọc vậy.

Đàm Thị cắn răng, không nói lời nào.

An Chi Phủ phát tay, nói: “Cứ quyết định vậy đi. Nàng nhờ bên nhà mẹ nàng đến Tiền phủ thăm viếng, thăm dò xem lão có ý định lên kinh cáo trạng không. An Bình, người cũng phải lưu ý động tĩnh bên nha môn, đút lót nhiều nhiều vào, có gì phiền toái thì chúng ta phải biết trước.”

Mọi người lên tiếng đáp, rồi An Chi Phủ cho bọn họ ra ngoài cả, chỉ giữ An Vinh Quý lại nói chuyện riêng.

Đàm Thị quay về viện, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Chợt nhớ đến vừa nãy con trai chỉ mới nói được nửa thì bị ngắt lời, cảm thấy nhất định trong này còn có chuyện gì đây. An Nhược Hi nghe nói mau thân quay về, mau chóng đi thỉnh an, hỏi thăm xem cha đã nói gì với Tiền Bồi.

Đàm Thị đang nổi giận, không thể nào nhịn được: “Tiền lão gia không để cho cha con gả con gái qua nữa, rốt cuộc con muốn hỏi mấy lần hả? Chẳng lẽ có chuyện mẹ sẽ không nói với con ư? Mẹ là mẹ của con, còn có thể hại con sao?”

An Nhược Hi sợ hãi không dám đáp. Lại nghe Đàm Thị chửi đổng: “Để ta đi để bị con tiện nhân kia chọc tức ấy à, hừ!”

An Nhược Thần vội bưng trà lấy lòng Đàm Thị, lại xoa vai cho nàng ta. “Mẹ đừng tức giận mà, là nữ nhi không tốt. Mẹ bị ám ức sao? Bị ai chọc giận vậy ạ?”

Đàm Thị uống mấy ngụm trà, nghĩ ngợi thông thuận, bỗng nảy ra một ý, quay đầu lại nhìn An Nhượng Hi, đang định mở miệng thì nghe thấy a hoàn ở bên ngoài kêu lên: “Đại công tử tới.”

An Vinh Quý bước vào. Đàm Thị kéo hắn lại hỏi: “Vừa nãy con ở thư phòng muốn nói gì thế? Tiền lão gia không có ý đó, vậy là ý gì?”

An Vinh Quý ngồi xuống, uống trà. An Nhượng Hi rót, vẩy lui a hoàn phục vụ theo vào phòng, lúc này mới nói: “Vừa bị cha dạy dỗ một trận này, nhưng chuyện này không phải chuyện gì lớn, con vẫn phải bàn bạc với mẹ một chút.” Nói xong liền liếc nhìn An Nhượng Hi, ám chỉ bảo Đàm Thị có thể để tỷ tỷ cũng lui ra không.

An Nhượng Hi đương nhiên biết ý hắn, nhưng nghe nói chuyện này có liên quan đến Tiền phủ, dĩ nhiên là liên quan đến Tiền Bội, làm sao nàng ta chịu đi được. An Nhượng Hi vội ôm lấy cánh tay Đàm Thị, ngồi xuống cạnh nàng ta: “Mẹ, nữ nhi cũng muốn nghe, có lẽ còn có thể giúp được không chừng.”

Đàm Thị cũng đang có ý để nàng giúp, vậy là nói với An Vinh Quý: “Con cứ nói đi.”

An Vinh Quý liếc nhìn An Nhượng Hi, rồi nói hết sự tình trong mấy ngày bọn họ đến Tiền phủ, bao gồm sau mấy ngày Tiền Bội phớt lờ họ, có ý dẫn đến thú uyển, ăn cơm bên cạnh hồ dữ, nói những lời ý vị sâu xa, vân vân.

Đàm Thị nghe mà thất kinh: “Nói như thế, Tiền lão gia thật sự không sợ Long tướng quân và thái thú đại nhân?”

An Vinh Quý nói: “Không thể nói là sợ hay không, cũng không biết là có ý giả vờ cho cha con con xem hay là thế nào. Nhưng ông ta không nuốt trôi cục tức này, muốn nắm lấy tứ muội và đại tỷ là thật. Không phải ông ta đã nói, muốn canh chừng đại tỷ tìm được tứ muội, rồi nếu hai người họ xảy ra chuyện gì thì do mặt thám lâm, không liên quan đến ông ta với chúng ta.”

Đàm Thị cau mày: “Vậy là không phải để chúng ta trở mặt với tiện nhân An Nhượng Thần kia, lấy lòng nịnh hót, chẳng lẽ Tiền lão gia muốn mượn chúng ta để nghe ngóng tin tức của con tiện nhân kia mà tìm ra tứ cô nương, để sau này tiện nhân ta tay với chúng nó?”

“Tuy không nói rõ, nhưng con cảm thấy đúng là vậy.” An Vinh Quý nói: “Mà cha cũng cho là vậy, nên mới lo sau này gây ra tai họa, nghĩ hoài nghĩ mãi, cuối cùng nói với con, không được phép nói chuyện này với bất cứ ai. Con có khuyên cha, không thể nào đắc tội với Tiền lão gia được. Từ hôn cũng đã quá đủ nhục nhã với Tiền lão gia rồi, theo tính khí của ông ta, không trả thù chúng ta mà trái lại còn vui vẻ tiếp đón, nhất định là vì bây giờ chúng ta vẫn còn hữu dụng. Chúng ta phải theo ý ông ta trước. Dù sao tiếp xúc liên lạc ân cần với con gái nhà mình cũng hợp tình hợp lý, không phải chuyện vi phạm kỷ cương gì, nói đến đâu cũng không sợ. Nếu sau này Tiền lão gia thật sự muốn chúng ta làm ra chuyện gì bất thường, đến lúc đó hẵng bàn lại.”

Hơn nữa mà nói, hồi đầu chúng ta làm ăn, từ lâu với tiệm đối tiền cũng như vậy, thử nghĩ xấu xem, nếu chiến tranh thật sự bùng nổ thì thành Trung Lan này không được yên ổn, từ lâu và tiệm đối tiền làm gì còn làm ăn tốt được? Nếu chúng ta phải dời đi nơi khác tránh loạn, cũng không thể mang theo những thứ đó được. Chỉ có cửa hàng ngọc thạch là chắc ăn nhất, có thể chờ đi, đi đến quận nào cũng đều là hàng bán chạy. Tiền lão gia muốn yên ổn chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng phải yên ổn hắn. Ông ta làm chuyện mình muốn làm, chúng ta cứ nắm chỗ tốt của chúng ta. Còn đại tỷ lòng dạ đen tối không để ý an uy người nhà, cần gì chúng ta phải chú ý đến tỷ ta chứ. Tỷ ta vốn nên gả cho Tiền lão gia, Tiền lão gia sẽ làm gì tỷ ta, chúng ta cũng không cần phải lo.”

“Là cái lý này.” Đàm Thị khẽ gật đầu.

An Vinh Quý lại nói: “Chỉ là cha băn khoăn cái này băn khoăn cái đó, lại còn muốn làm thế nào để phôi sạch quan hệ, đừng lún sâu vào chuyện này. Nhưng cha lại không nghĩ, đại tỷ trốn nhà, cha lại hủy hôn, trong lòng Tiền lão gia đã ghi hận, sao chúng ta có thể phôi sạch được chứ. Ý của cha là không thể hạ mình đến gặp đại tỷ được, mà cũng không muốn gặp. Sợ gây gỗ gì, sau này lỡ có chuyện thì tướng quân và thái thú đại nhân sẽ tính sổ trên người cha. Thế nên mới muốn để mẹ đi gặp một lần, đại tỷ sẽ khiến mẹ nhục nhã, làm mẹ bị chọc tức, cũng không cần đi gặp lần hai nữa. Cha sẽ nói lại với Tiền lão gia là tiện nhân kia không hề niệm tình thân, quyết liệt cắt đứt với nhà chúng ta. Suy nghĩ đủ cách cũng không có cách nào giả vờ thân thiết với tỷ ta được. Chuyện này không làm được.”

Đàm Thị cau mày, con tức trong lòng lại nổi lên, lão gia không muốn nhìn sắc mặt tiện nhân kia, vậy mà lại sáng khoái đẩy nàng ra để chịu nhục.

An Vinh Quý nói tiếp: “Con nghĩ là, nhất định mẹ sẽ không vui khi đi gặp tiện nhân kia, cho dù có bị cha ép đi, cũng chỉ sợ là cãi vã, e đó chính là điều cha mong muốn. Nhưng chuyện này như thế lại có hại mà không có lợi cho chúng ta, nên con mới nói rõ chuyện này với mẹ. Cha muốn làm thế nào để từ chối yêu cầu của Tiền lão gia, nhưng mẹ thử nghĩ xem, nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được, vậy Tiền lão gia muốn chúng ta thì có ích lợi gì? Cáo trạng là nằm trong tay ông ta, chúng ta không còn gì để ông ta lợi dụng nữa, liệu lúc đó ông ta sẽ phối hợp với chúng ta ư?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Đàm Thị hô lên: “Con nói có lý. Hiện tại chúng ta không thể nào đắc tội với Tiền lão gia được nữa. Cha con chính là thế đấy, nhất gan lại sợ gặp chuyện, có kỹ cái này băn khoăn cái kia, nếu ông ấy dám làm vài chuyện thì hôm nay chúng ta đầu đến mức ra nông nổi này. Nhưng đã nói rồi đấy, cha con nói cũng có chỗ đúng, giờ con tiện nhân An Nhượng Thần kia có tướng quân làm chỗ dựa, nhất định sẽ chẳng nề nang gì chúng ta. Bất kể là cha con hay là

mẹ đi, e cũng chẳng thành.”

An Vinh Quý nói: “Cũng không phải gặp mặt một lần là có thể gỡ bỏ hiềm khích lúc trước, dĩ nhiên cũng chẳng thể nào đột nhiên thân mật được. Chẳng qua là tỏ thái độ mềm chút, để tỷ ta buông lỏng cảnh giác, còn có thể qua lại với nhà. Cho dù tỷ ta có nói khó nghe đến đâu thì mẹ cứ nhẫn nhịn đi, chỉ cần có thể gặp mặt nói chuyện thì sau này dễ dùng hơn rồi.”

Đàm Thị nói: “Mẹ đi e là không được. Nhưng Hi Nhi thì có thể.”

An Nhượng Hi sững sờ.

Đàm Thị và An Vinh Quý đồng loạt quay sang nhìn nàng ta.

“Con?”

Đàm Thị nói: “Các con là tỷ muội cùng trang lứa. Thường ngày cũng có qua lại, không phải con hay nói chuyện chơi bời với nó sao. Lần trước con đến lầu Từ Vân viếng thăm tướng quân, cũng không phải là nó đi với con ư?”

Nói đến đây, đột nhiên Đàm Thị dừng lại: “Giờ nghĩ đến, có lẽ con bị nó lợi dụng rồi. Có phải nó đến lầu Từ Vân là nhân cơ hội cầu kết với tướng quân không? Con ở bên cạnh, có thấy điều gì khác thường không?”

An Nhượng Hi lắc đầu theo bản năng, nhưng trong đầu lại lướt nhanh qua lúc nàng ta vội kéo a hoàn đi ở lầu Từ Vân, có một thoáng không thấy bóng đại tỷ đâu.

An Nhượng Hi nghĩ thêm một chút, lại lắc đầu: “Hôm đó tướng quân không ở đây.”

Đàm Thị cũng không để ý nhiều, nói: “Thôi đừng lo những chuyện trước kia nữa. Con đi gặp nó đi, nhất định nó sẽ không đề phòng con lắm đâu. Cũng không cần phải lấy lòng nó, nhìn xem giờ nó thế nào, giống như trước kia bọn con hay nói chuyện là được. Như thế nó sẽ không nghi ngờ. Tóm lại là, có thể gặp mặt nói chuyện, không lấp kín đường lui tới về sau là được.”

Trong lòng An Nhượng Hi hơi hoảng, bảo nàng ta đi gặp đại tỷ, có thể nói gì đây? Xưa nay nàng ta chẳng coi đại tỷ ra gì, nói cũng chẳng xuôi tai bao giờ.

An Vinh Quý suy nghĩ rồi nói: “Thế cũng tốt. Cha mẹ đi tìm tiện nhân kia thì đúng là làm khó. Trái lại tỷ tỷ đi là một ý kiến hay. Vậy cứ quyết định thế đi.”

Đàm Thị nói: “Vậy để mẹ đi tìm lão gia nói chuyện. Để ông tẩy tủy tìm cơ hội mời Tông tướng quân đến, rồi hỏi thăm tình hình từ chỗ Tông tướng quân, xem xem ra sao mà sắp đặt, để Hi Nhi gặp mặt tiện nhân kia một lần.”

“Mẹ à...”

An Nhượng Hi vừa mở miệng thì đã bị Đàm Thị ngắt lời.

“Con không cần vội vàng, cha con hẹn Tông tướng quân cần phải có ngày giờ, mấy ngày này đợi mẹ suy nghĩ kỹ, xem sẽ dạy con đối phó với con tiện nhân kia như thế nào.” Đàm Thị vừa nói vừa nháy mắt với cậu con trai đứng sau, Đàm Thị liền nói: “Được rồi, chuyện bên Tiền lão gia cứ vậy đi, con cứ yên tâm. Về phòng trước đi, mẹ còn nói mấy chuyện trong cửa hàng với Vinh Quý nữa.”

An Nhượng Hi không thể làm gì hơn là nuốt lời về, đứng dậy thì lễ cáo từ.

An Nhượng Hi chậm chậm đi ra ngoài nhà, càng nghĩ tim càng đập mạnh. Nàng gặp đại tỷ thì có thể nói gì đây. Cha mẹ cũng biết kết quả của việc phải đi nhìn sắc mặt đại tỷ, đổi thành nàng ta thì liệu sẽ khá hơn ư? Nàng đảo nhanh trong đầu xem bình thường có ân oán gì với đại tỷ không. Nghĩ tới nghĩ lui, ấn tượng sâu nhất xảy ra gần đây chính là nàng châm chọc hôn nhân của đại tỷ, còn không dưới một lần ở ngay trước mặt đại tỷ nói rằng may mà là đại tỷ gả đi, còn cười nhạo đại tỷ mơ mộng hão huyền nhớ nhung nam tử khác.

Kết quả thì sao, bây giờ chẳng những người ta đã hủy hôn, mà còn nịnh nọt được Long tướng quân.

An Nhượng Hi chỉ cảm thấy mặt nóng rát, như bị An Nhượng Thần ở cách xa muôn trùng tát mấy chục bạt tai.

An Nhượng Hi cắn răng, xoay người đi vào phòng Đàm Thị, muốn nói với mẹ mình không đi được, bản thân cũng đã đắc tội với đại tỷ rồi, chứ không có hòa thuận như bọn họ nghĩ. Nhưng đến khi tới trước cửa, lại nghe thấy giọng Đàm Thị nói: “Lại dùng chiêu kết hôn này, chỉ sợ không dễ.”

An Nhượng Hi cứng đờ, nhất thời dừng bước chân.

An Vinh Quý ở trong phòng nói: “Cũng chưa chắc kết hôn thật, chỉ là tỏ thái độ thôi. Dù sao tứ muội cũng đã chạy rồi, đại tỷ cũng đi luôn, chuyện này mà lan truyền trong thành Trung Lan này, nói không chừng qua mấy ngày nữa có khi cả quận Bình Nam đều biết cả rồi. Con người Tiền lão gia còn sĩ diện hơn cả cha, nếu ông ta mà không chính An gia chúng ta một trận thì sau này lập uy ở bên ngoài thế nào nữa? Bây giờ Tiền lão gia còn chưa ra tay, chúng ta mau bày tỏ thể hiện trước đi. Cáo trạng đã viết rồi, cũng nghe hiểu ý ông ta mà giả vờ đi lôi kéo đại tỷ, nhưng những chuyện này đều không thể đem lên đặt trên bàn quan mà nói chuyện được, với ông ta mà nói thì chẳng có vẻ gì hãnh diện cả. Chúng ta chịu thiệt một chút, bàn chuyện hôn nhân với ông ta, cho thấy chúng ta rất có thành ý muốn làm người nhà với ông ta. Ông ta đồng ý cũng được mà từ chối cũng được, cũng kiểm chút mặt mũi với bên ngoài, thế là có thể vui rồi.”

“Nhưng làm gì có nhà nào gả hết cô nương trong nhà cho một hộ chứ? Cái này mà truyền đi thì chẳng dễ nghe chút nào.”

“Nếu nói khó nghe thì chuyện đại tỷ làm mới là khó nghe, khiến An gia chúng ta nhục nhã vô cùng. Chúng ta đặt hai cửa hôn với Tiền lão gia, nhưng rồi đều đi tong cả, đại tỷ lại còn ung dung trong thành Trung Lan này, chẳng lẽ cái này thì có thể dễ nghe sao? Chính vì đại tỷ như thế, nên chúng ta mới phải giải quyết, hợp tình hợp lý, không ai có thể khời ra sai sót gì được. Trái lại An gia chúng ta có vẻ “hứa đáng giá nghìn vàng”. Mẹ nghĩ thử xem, có đúng thế không? Chưa chắc Tiền lão gia sẽ nhận lời hôn sự, nhưng chúng ta nói ra ấy chính là chúng ta chu đáo. Tiền lão gia được nở mày nở mặt, sau này có chuyện gì cũng tiện bàn bạc đúng không? Cầu hôn rồi, bất luận Tiền lão gia nhận lời hay không, nếu tỷ tỷ gặp mặt đại tỷ không lấy được gì mà còn bị làm nhục mà về, thế thì Tiền lão gia cũng không thể trách tội chúng ta được.”

Trong lòng An Nhượng Hi lạnh căm, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, im lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Sau một thoáng yên ắng, nàng nghe thấy Đàm Thị nói: “Ừ, đây cũng là một cách, giữ lại mặt mũi cho Tiền lão gia, sau này mới tiện bàn bạc được.” Không nói phía phụ gia bên này, mà nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An kia, cũng phải dựa vào Tiền Bồi.

An Nhượng Hi nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy đầu kêu ong ong, sau đó trong phòng thảo luận gì nữa nàng cũng không nghe rõ, nghiêng đầu xoay người rời đi.

An Nhượng Hi quay về cửa viện mà vẫn còn hoảng hốt, a hoàn mai Hương chờ nàng ở viện vội chạy ra phục vụ nàng ta về nhưng nàng ta cũng chẳng để ý, chỉ cầm đầu châm châm đi về phía trước.

Đi mấy bước, chợt An Nhượng Hi quay đầu lại, trợn mắt nhìn bà lão rúc trong góc tường. Đó chính là bà vú già của An Nhượng Thần. Nàng ta cảm thấy khóe mắt hình như có ai đó, thì ra là thật sự có người.

Bà vú không tránh kịp, thấy bị người ta phát hiện thì vội vã đi lên, hành lễ hỏi: “Nhị cô nương, nghe nói lão gia đã về rồi. Lão nô muốn hỏi thăm, đại cô nương nhà lão nô thế nào rồi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Một bụng tức giận của An Nhượng Hi đang không có chỗ bộc phát, thấy người bên cạnh An Nhượng Thần là lửa giận lại bốc cao ba trượng, lớn tiếng quát: “Tỷ ta thế nào ấy hả? Tỷ ta rất khỏe! Cả thiên hạ này chỉ mỗi tiện nhân kia sống tốt, còn người khác thì bị tỷ ta rắc họa lên đầu!”

An Nhượng Hi càng nhắc đến càng tức, thật sự muốn cho lão nô này mấy cái tát tai.

Bà vú thấy nàng ta hung hăng như thế thì bước giật lùi ra sau theo bản năng.

An Nhượng Hi nắm chặt tay, nhẫn nhịn. Không để ý đến bà vú nữa, phát tay áo rời đi.

An Nhượng Hi đóng cửa hai ngày không ra ngoài, nằm trên giường nói mình không thoải mái. Đàm Thị đến thăm nàng ta, nàng liền ôm lấy Đàm Thị làm nũng. Đàm Thị vừa cười nhạo nàng ta yếu ớt vừa cho người mời đại phu đến. Đại phu chẩn mạch không nhìn ra được bệnh gì, chỉ khỏi khí huyết hư ỏn, kê chút thuốc bổ khí huyết.

Đàm Thị ôm con gái cười nói: “Con hồi còn bé ấy, không học nữ công tốt, bắt đầu cuống lên, lại nghe sư phụ nữ công khen tay tam muội con khéo léo, thế là không thoải mái, cũng nằm trên giường như thế này mà kêu nhức đầu. Mẹ biết, hề con gặp chuyện là lại kêu đau ốm. Con bé ngọc này, có mẹ ở đây, không cần sợ. Là lo đi gặp đại tỷ con bị nó khinh thường hả? Con là đại cô nương, con có nhà có người thân còn có mẹ đây, còn nó thì sao, thoát tịch, ăn nhờ ở đậu, sao nó có thể so với con được. Con phải nghĩ như thế. Tạm thời nhẫn nhịn con giận, sau này mới sống tốt được. Không việc gì phải sợ, chỉ là gặp mặt một lần thôi mà, xem hiện giờ nó ra sao, nếu nó nói chuyện khó nghe thì con cứ mặc kệ nó. Sau này nhất định mẹ sẽ dạy dỗ nó một trận, không để con chịu oan ức.”

An Nhượng Hi dựa vào lòng mẹ, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ nhất định sẽ che chở cho con, không để người khác bắt nạt con, đúng không?”

“Đó là điều đương nhiên rồi, con là con gái của mẹ cơ mà.” Đàm Thị vuốt tóc nàng ta, “Con cứ nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, lấy lại tinh thần đi nào. Cha con đã mời Tổng tướng quân rồi, hôm sau hẳn ta sẽ đến. Đến lúc đó con phải hỏi nhiều chuyện về An Nhượng Thần chút đấy, nói con rất quan tâm nó, muốn gặp một lần. Rồi cha con thuận nước đẩy thuyền, lại mời Tổng tướng quân giúp đỡ. Con hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ.” An Nhượng Hi nhắm hai mắt, nhẹ giọng đáp.

Sau đó Tông Trạch Thanh đến thật. An Chi Phủ chiêu đãi một phen ra trò, bày rượu ngon thịt ngon, lại mời nhạc công đào kép đến tấu nhạc xướng khúc. Đàm Thị, An Vinh Quý, An Nhượng Hi lần lượt ngồi xuống theo chỗ.

An Chi Phủ nghe ngóng tình hình của An Nhượng Thần ở lầu Từ Vân từ chỗ Tông Trạch Thanh, hỏi tướng quân vui giận ra sao, nói bản thân xưa ray luôn quân cô con gái lớn này rầy nghiêm, sau này gây ra chuyện con gái thứ tư mất tích, nên mới trách nặng con gái lớn, chỉ sợ con bé ghi hận trong lòng, lại nói mấy lời không phải ở trước mặt tướng quân hay thái thú đại nhân.

Tông Trạch Thanh khuyên giải an ủi nói không cần lo ngại, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là lúc đó thái thú đại nhân với tướng quân cần phải hỏi thăm tình tiết vụ án với An đại cô nương. Hơn nữa An đại cô nương là nhân chứng quan trọng, sợ bị giết người diệt khẩu, nếu không chuyển nàng vào lầu Từ Vân thì e sẽ liên lụy đến toàn An phủ mất. Giờ nàng đang dưỡng thương ở lầu Từ Vân, ngày ngày bị vặn hỏi, còn không bỏ trí để trong nhà tới được.

Nghe nói An Nhượng Thần không được tốt lành gì, trong lòng Đàm Thị được an ủi phần ào. Nàng ta ra dấu mắt với con gái, An Nhượng Hi vội hỏi mấy chuyện vụn vặt của An Nhượng Thần ở lầu Từ Vân như ăn mặc chi tiêu, nói tỷ tỷ đi vội quá, y phục này nọ cũng không mang đi, chỉ sợ ở bên ngoài không

quen, nàng ta rất lo lắng, muốn đến thăm hỏi chút, đưa y phục cho tỷ tỷ.

Đàm Thị ở bên cạnh vội bênh vực, nói xua nay mấy tỷ muội tình cảm không tệ, giờ đây tứ cô nương mất tích, đại cô nương rời khỏi nhà, An Nhượng Hi cứ lo lắng suốt, còn bị bệnh một trận. Có lòng đi thăm, nhưng không biết với An Nhượng Thần dính vào vụ án như thế thì có gặp được hay không? Hơn nữa lầu Từ Vân cũng không phải là nơi người bình thường muốn vào là vào được. Hy vọng được Tông Trạch Thanh sắp xếp giúp.

Tông Trạch Thanh rất dễ nói chuyện, một tiếng đáp được.

Trong lầu Từ Vân, An Nhượng Thần nghe Tông Trạch Thanh thuật lại xong, bèn nói: “Nhị muội nhớ mong tôi nhất định không phải thật lòng gì, có lẽ là có ý đồ không chừng.”

Tông Trạch Thanh đương nhiên biết điều này, “Vậy cô định làm thế nào?”

Định thế nào ư? An Nhượng Thần cảm thấy thuận nước đẩy thuyền gặp nhị muội cũng là chuyện tốt. Lục đại nương nói bà vú không muốn đi, muốn ở lại dò la tin tức cho nàng, phải là tự tay vú thám thính thì lúc đó bà ấy mới yên tâm rồi đi được. Tuy sau lưng nhị muội có cha và nhị di nương quyết định hộ, nhưng tâm tư con người nhị muội rất dễ đoạn, chiếu theo hiểu biết của nàng về nhị muội, An Nhượng Thần tự nhận thấy vẫn có thể gây khó dễ nàng ta được.

An Nhượng Thần đáp: “Phải hỏi ý tướng quân thế nào mới phải...”

Tông Trạch Thanh đáp ứng rất nhanh: “Tùy cô, muốn gặp thì cứ gặp.”

“Nàng nói là phải hỏi ý ta đã.” Bỗng ngoài cửa sổ có âm thanh vang lên.

Tông Trạch Thanh quay đầu lại nhìn, đứng ngoài cửa sổ, chính là “tướng quân” đại nhân.

Tông Trạch Thanh sụp đổ nhìn sang An Nhượng Thần, có thật thế không? Là hỏi “tướng quân đó” chứ không phải là “bổn tướng quân” sao?

An Nhượng Thần nở nụ cười ngây ngô với hắn. Thật ra nàng còn nửa câu sau là “lúc nào tướng quân mới về”, nhưng vào tình hình lúc này, nàng không thể làm Tông tướng quân mất mặt được. Hỏi tướng quân nào cũng được, không sao.

Nàng vừa cười như thế, Tông Trạch Thanh cũng quay qua cười với Long Đại. An cô nương là hỏi hắn, hắn không nghĩ nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nhưng Long Đại vẫn cứ hỏi: “Muốn hỏi ta cái gì?”

Xem ra tướng quân đại nhân thật cố chấp với chuyện nhận định này, nhưng dù gì huynh ấy cũng là quan lớn hơn mấy cấp, Tông Trạch Thanh cảm thấy cứ nhường tướng quân đại nhân cho rồi.

Không đợi An Nhượng Thần mở miệng, Tông Trạch Thanh đã nhiệt tình thuật lại tình hình.

Long Đại cũng không nói chen vào, chỉ im lặng nhìn hắn. Tông Trạch Thanh nói một tràng rồi lại cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, thế là nhanh chóng vội vã tiến vào hồi cuối, “Được rồi được rồi, tình hình là thế đấy.”

Long Đại vẫn cứ nhìn hắn, nhìn một lúc lâu rồi quay đầu sang nhìn An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần hỏi: “Tướng quân muốn nói chuyện gì?”

Chợt Tông Trạch Thanh kịp nhận ra chỗ nào không đúng. Hắn lại có thể cứ để tướng quân đại nhân phơi nắng ngoài cửa sổ.

Đây quả thật là điều không nên mà.

“Mau vào, mau vào đi nào.” Tông Trạch Thanh nhiệt tình mời chào. Mời xong rồi lại thấy sai sai, đây là phòng của An cô nương mà, hắn ra về chủ nhân như thế làm gì?

Tông Trạch Thanh gãi đầu, cười trừ với An Nhượng Thần. An Nhượng Thần cũng cười lại hắn.

Long Đại nhìn hai người bọn họ, tình rui đi đến, nhân nhạ hỏi: “Đã mấy ngày không gặp Tông tướng quân, càng lúc càng phần chán nhì.”

Tông Trạch Thanh lại cười tiếp, không hiểu ý đại tướng quân lắm, cười vậy là đúng rồi.

“Nhìn thần sắc An cô nương không tệ, chắc được chăm sóc tốt lắm.” Long Đại nói tiếp.

Tông Trạch Thanh vội nín thở: “Chuyện tướng quân đã dặn, đương nhiên mặt tướng phải dốc hết sức.” Vừa nói vừa cố gắng nhớ lại, tướng quân đại nhân có từng dặn hẳn chăm sóc cho An cô nương ư?

An Nhượng Thần chớp mắt, Long tướng quân lại phối hợp với nàng thế sao? Vậy là vội thi lễ với Long Đại: “Đa tạ tướng quân.”

Tông Trạch Thanh lục tìm trong đầu, không xong rồi, hình như không có dặn. Hắn quay đầu lại nhìn An Nhượng Thần, An Nhượng Thần cũng ngoái đầu nhìn hắn, hai mắt chạm nhau, cũng hành lễ với hắn: “Đa tạ Tông tướng quân.”

Tông Trạch Thanh khoát tay, ra vẻ khiêm tốn, thuận tiện lên nhìn Long Đại, đúng là không nên theo dật chi thị của tướng quân, hôm nay không có cách nào trò chuyện tiếp rồi, vẫn nên chạy đi trước thôi.

“Đột nhiên ta nhớ có chuyện chưa làm, ta phải đi trước đây.”

Tông Trạch Thanh lao đi, để lại An Nhượng Thần đầu óc mơ hồ.

Long Đại ngồi xuống ghế mà Tông Trạch Thanh vừa ngồi, An Nhượng Thần lại không dám ngồi, cung kính đứng một bên. Long Đại cũng không gọi gì nàng, chỉ đưa tay ra với lấy bình trà trên bàn.

An Nhượng Thần vội giành rót trà cho Long Đại, Long Đại từ từ uống, đặt ly xuống rồi lại nhìn An Nhượng Thần, không lên tiếng.

An Nhượng Thần đợi một hồi, không biết Long đại tướng quân có ý gì. Một ngày nay ngoài dưỡng thương ra thì nàng chỉ học thuộc các tài liệu Tạ Cương đưa cho, cũng học những thủ đoạn về mật thám do hắn chỉ bảo. Nàng tự thấy mình học rất tốt, Tạ Cương cũng khen nàng. Nàng cũng chẳng phạm lỗi gì, ở trong lầu Từ Vân theo quy củ, cũng không ra khỏi phòng mấy lần. Long đại tướng quân không có ở đây, nàng thấy bản thân cũng đâu có chộc gì làm hắn không vui đâu.

Ừ, nàng thấy Long Đại có vẻ không quá vui. Mặc dù lúc này hắn không thể hiện rõ lắm, vẫn giống như trước, nhưng nàng vẫn nhận ra - tâm tình hắn không tốt lắm.

Một lát sau, cuối cùng Long Đại cũng mở miệng nói: “Vết thương thế nào rồi?”

“Đã khá lên rồi ạ.” An Nhượng Thần cung kính đáp.

“Chuyện nhị muội cô muốn đến thăm, cô định thế nào?”

“Nếu muội ấy đã có lòng thì gặp mặt cũng chẳng sao.”

“Nếu đã có chủ ý rồi, vậy vì sao còn muốn hỏi qua ý ta nữa?”

“Tôi là làm việc cho tướng quân, đương nhiên phải nghe theo tướng quân dặn dò.”

“Chuyện gặp muội muội cô thì lớn đến đâu mà còn phải nghe ta dặn dò? Vậy lúc cô muốn gặp Lục đại nương, tại sao không đến hỏi ý ta?”

An Nhượng Thần nghệt thờ.

Long Đại nhìn nàng, lại nói tiếp: “Tạ Cương đã nói với ta rồi, cô cảm thấy mình đã chuẩn bị đầy đủ, có thể làm nhiệm vụ được rồi.”

“Vâng.”

“Nên một chuyện còn con như gặp muội muội mà cô cũng muốn nghe ý kiến của tướng quân, đó là muốn thúc giục ta phân phó để cô ra ngoài, đúng không?”

An Nhượng Thần đỏ mặt, đúng là như thế.

“An cô nương, cô giờ cái ý nghĩ giao hoạt đó ra với bốn tướng quân, liệu có thỏa đáng không?”

An Nhượng Thần vội nói: “Là tôi không nên, sau này không dám nữa.”

“Ta đúng là không nghĩ ra, có chuyện nào cô không dám làm?”

“...” An Nhượng Thần cảm thấy hôm nay tướng quân nóng nảy nhiều quá. Thật không phải là ngày tốt nói chuyện cùng tướng quân.

“Vội vã ra ngoài, là muốn đi tìm muội muội ư?”

“Vâng.” An Nhượng Thần không dám bịa chuyện, trình thám ở chỗ Tạ Cương mãi chưa tìm được manh mối hành tung của An Nhượng Phương, lòng nàng

bất an, tuy biết hy vọng xuất, mong manh, tự mình đi cũng chẳng khá hơn trinh thám là bao, nhưng vẫn hy vọng có thể tự thân hành động.

“Cô cảm thấy khả năng cô bé bị mật thám bắt đi là lớn bao nhiêu?”

An Nhượng Thần nhếch miệng, không nói.

“Cô biết rõ là không có khả năng.”

“Tóm lại vẫn cứ hy vọng.” Bị mật thám bắt đi để uy hiếp nàng, dù gì cũng khá hơn là đã bỏ mạng. Nàng không thấy thi thể, nàng còn chưa biết chân tướng, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Long Đại nhìn nàng, rồi như là thở dài, nói: “Cô ngồi xuống đi.”

An Nhượng Thần ngồi xuống, “Tướng quân, Ngụy đại phu nói thân thể tôi đã không còn gì đáng ngại, Tà đại nhân cũng cảm thấy tôi học tập rất tiến bộ.” Ý nói là, nàng đã có thể ra ngoài làm việc cho tướng quân được rồi.

“Là tiến bộ như thế nào?”

An Nhượng Thần sững sờ, tình trạng nàng thế nào, nhất định Tà Cương đã bẩm báo lại rõ với Long Đại, Long Đại hỏi như thế, chẳng lẽ còn muốn đề tự nàng khen ngợi mình một phen sao?

Khen thì khen thôi.

An Nhượng Thần háng giọng, nói mình chăm chỉ thế nào, đã học thuộc lâu lâu các hồ sơ tài liệu, lại còn nhắm mắt khoa trương dùng từ “đã đọc qua là không quên được”. Còn nói mình thiên về quan sát, từ nhỏ ở trong nhà đã biết nhìn sắc mặt của phụ thân và các di nương, lại còn thông qua vẻ mặt thái độ của a hoàn để đoán xem các phòng có xảy ra chuyện không, nên đã luyện được bản lĩnh biết nhìn sắc mặt người ta. Lại trải qua một hồi chi điểm của Tà đại nhân, càng lúc càng tiến bộ.

Ngoài ra nàng còn biết phân tích người ta, trong nhà có nhiều người ra vào, nàng lại chỉ chọn mỗi Lục đại nương để giúp đỡ, chuyện đó cũng chứng minh nàng phán đoán không sai, đúng là Lục đại nương có thể nhờ cậy được. Lại nói Tà đại nhân đã bố trí rất nhiều tình huống, cũng từng sắp xếp một vài người trong viện thể hiện ra tình hình nào đó để nàng âm thầm quan sát, mười thì đến tám chín phần nàng đoán chính xác cả.

Lại còn ám hiệu, từ lòng mà đoán mật thám thường dùng nữa, rồi các kiểu câu cứu, chọn đường lui trong những hoàn cảnh khác nhau thế nào, vân vân và mây mây, nàng cũng đã tinh thông hết. Thật ra thì cũng mới học mấy ngày, nhưng nàng đã dùng cái từ “tinh thông” này rồi. Nếu đã khen thì khen cho triệt để luôn.

An Nhượng Thần vừa mặt dày khen mình vừa cẩn thận quan sát Long Đại. Đợi nàng khen xong, Long Đại nói: “Đúng là An cô nương không keo kiệt khen ngợi mình nhỉ.”

Nghe có vẻ tâm tình Long tướng quân đã tốt hơn rồi? An Nhượng Thần đứng đắn nói: “Từng câu từng chữ là thật, đương nhiên không thẹn với lương tâm.”

Long Đại cười.

Nụ cười này, đã làm tan chảy toàn bộ nghiêm túc trên khuôn mặt cứng rắn, như có cơn gió ấm áp nhẹ phất vào phòng. An Nhượng Thần nhìn mắt Long Đại, lúc hẩn cười, mắt hơi cong, nơi đuôi mắt có nếp nhăn nho nhỏ. Còn giọng hẩn trầm thấp, tựa như lộ ý cười, lại có sự êm ái: “Cô nương gia mặt dày như thế, liệu có thỏa đáng không?”

Tìm An Nhượng Thần đập thành thạch, trong phút chốc vội cup mắt xuống không dám nhìn hẩn nữa, mặt nóng lên. Nàng mím chặt môi, duy trì tư thế ngồi thẳng đàng hoàng, cố làm ra vẻ “không thẹn với lương tâm”.

Long Đại nhìn cô, lại cười nói: “Nếu không đỏ mặt, không né tránh ánh mắt, thì lời giải thích trước đó của cô mới còn có sức thuyết phục. An cô nương, rõ ràng cô công lực cô đối phó với các tình huống còn chưa đủ độ.”

An Nhượng Thần: “...”

Đợi khi nàng ngẩng đầu lên, trên mặt Long Đại lại là dáng vẻ đứng đắn.

Thiếu chút nữa An Nhượng Thần đã muốn đếm từ một đến mười để lòng bình tĩnh lại. Tướng quân à, ngài thâm cao khó lường như thế liệu có thỏa đáng không?

An Nhượng Thần lấy lại bình tĩnh, mặt không đổi sắc bình tĩnh nói: “Dân nữ hiểu rồi. Tướng quân anh minh cơ trí, có tướng quân chi điểm lần này, nhất định dân nữ sẽ càng tiến bộ hơn.”

“Ừ.” Long Đại đứng đật gập đầu, “Cũng không thể xem thường bản lĩnh nịnh nọt.”

“...” An Nhượng Thần đếm đến năm, tiếp tục mặt không đổi sắc nghiêm túc nói: “Nhất định dân nữ sẽ cố gắng.”

“Rất tốt. Vậy thì cô thấy Tổng tướng quân thế nào?”

An Nhượng Thần ngẩng ra, đề tài chuyển sang hướng này, nàng có thể thấy Tổng Trạch Thanh thế nào đây. Hỏi như thế là có ý gì?

“Tổng tướng quân tuổi trẻ tài cao, là trụ cột tài năng của quốc gia.”

“Hắn qua lại với cô thân thiết nhỉ.”

“Tổng tướng quân nhiệt tình, hiền lành ngay thẳng, tôi rất cảm kích Tổng tướng quân.”

“Ừ.” Long Đại gật đầu.

An Nhượng Thần đợi hắn nói tiếp, kết quả hắn lại chẳng nói gì.

An Nhượng Thần cứ thế chờ, không đoán được tâm tư của Long Đại, khó tránh khỏi hơi nhướn mày.

“An cố nương khá không kiên nhẫn nhỉ.” Long Đại nói.

An Nhượng Thần vội trưng ra vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Tướng quân phê bình rất đúng.”

“Ta thấy Tổng tướng quân khá là thích cô. Cô thấy thế nào?”

An Nhượng Thần ngẩng ra, độ khó của đề thi này càng lúc càng lớn rồi, “Tôi vô cùng cảm kích Tổng tướng quân.”

“Tổng tướng quân còn chưa lấy vợ.”

“...” Lúc này An Nhượng Thần đã hoàn toàn sững sốt. Hắn chưa lấy vợ thì liên quan gì đến nàng?

À, đúng rồi, không thể đỏ mặt, không thể né tránh ánh mắt, vừa nãy mặt kiên nhẫn mà đã bị tướng quân moi ra khuyết điểm rồi.

An Nhượng Thần thận trọng nhìn thẳng vào mắt Long Đại, trả lời: “Long tướng quân quan tâm Tổng tướng quân, tin rằng Tổng tướng quân nhất định sẽ hiểu, cảm tạ trong lòng.”

Long Đại nhìn nàng, An Nhượng Thần cũng nhìn lại hắn. Hình như vẻ mặt tướng quân đại nhân đã hơi thả lỏng, ánh mắt dịu đi, không nghiêm nghị như lúc mới vào phòng.

An Nhượng Thần hơi yên tâm, tâm tình Long tướng quân đã khá lên rồi, nhất định là cảm thấy vui vẻ yên tâm trước tiến bộ của nàng.

Lúc này Long Đại lại nói: “Cô cần một thân phận. Nếu không sẽ rất khó nói chu toàn với bên ngoài, không cách nào làm việc được.”

An Nhượng Thần chấn động, nói như thế là đồng ý cho nàng ra ngoài rồi?

“Tự cô cảm thấy thân phận nào thì thích hợp?”

Vấn đề này An Nhượng Thần đã cân nhắc qua, thế là vội đáp: “Tướng quân, dân nữ nguyện dốc sức vì tướng quân. Ở trong lầu Từ Vân, tướng quân còn thiếu ma ma quản sự hậu viện. Tuy tôi trẻ tuổi, nhưng cũng đã được dạy dỗ về chuyện trong nhà, biết các thứ chuyện quản quản viện, tôi lại còn biết chữ, biết tính sổ sách, biết điều phối dạy bảo người hầu ra sao, chuyện quản sự và bà tử có thể làm, tôi cũng làm được.”

“Ma ma? Bà tử?”

An Nhượng Thần không đề ý đến vẻ mặt Long Đại, tiếp tục cất cao giọng: “Nếu tôi có thể làm ma ma quản sự thì có thể lấy cớ xử lý những chuyện vặt vãnh như mua đồ này nọ để ra ngoài, có thể tiếp xúc với a hoàn người ở nơi chợ, như vậy là có thể cho mật thám cơ hội đến gần tôi. Mà tôi là ma ma quản sự, mật thám sẽ cho rằng tôi có quyền lực ở hậu viện, có thể thu xếp xử lý những chuyện trong ngày thường của các vị đại nhân, có thể tiếp xúc đến tình báo, có giá trị lợi dụng.”

An Nhượng Thần mạch lạc giải thích kỹ ý định của mình. Nàng đã dùng hết phương pháp, giải trừ hôn ước, trở thành nhân chứng trong vụ án mật thám, nhưng nếu làm theo ý mình thì không tiện lắm, manh mối nàng có thể cung cấp quá ít, ngộ nhờ khiến tướng quân không vui, ngược lại còn rước họa vào thân. Nàng không thể rời khỏi quản lý giam giữ của quân đội, tạm thời không có chỗ dùng quá lớn, để tránh bị trách tội, nàng liền chủ động chờ lệnh giúp Phương quản sự làm chút việc vặt.

Nàng thông minh cơ trí, lại ở vào đại trạch, biết tiến biết lùi chấp chường những chuyện vặt vãnh, lại lôi kéo lấy lòng, cuối cùng thành nơi tin tưởng của các vị đại nhân. Long tướng quân cho phép nàng có a hoàn bà tử phục vụ, giao những chuyện ngày thường của các vị đại nhân cho nàng lo liệu. Tuy thành thân phận người hầu, nhưng an toàn không lo nghĩ, nàng cũng khá hài lòng. Có điều đây không phải là kế hoạch lâu dài, nàng cũng cần phải làm tiếp xúc sắp xếp thỏa đáng mới phải.

An Nhượng Thần nói một hơi, cẩn thận nhìn Long Đại, lại bổ sung tiếp: “Dĩ nhiên, đây chẳng qua là ý của tôi, tất cả vẫn phải do tướng quân sắp đặt.”

Kết quả Long Đại sáng khoái nói, “Vậy được. Kể từ hôm nay, cô chính là quản sự của lầu Từ Vân.”

Tự động bỏ qua ma ma bà tử.

“Ta sẽ để Phurong quân sự dạy dỗ cô xử lý chuyện lật vật trong lầu, quản lý a hoàn người ở. Những chuyện liên quan đến quân vụ như sắp xếp vệ binh, tuần tra biên cương, đưa đón quân báo, vụ án nơi công đường sẽ do Lý trưởng xử lý. Nếu cần quân sự hậu viện phối hợp, cô cứ nghe theo hấn dẫn dò.”

An Nhượng Thần mừng rỡ, lòng vô cùng thỏa mãn vì đạt được thừa nhận. Đáp một tiếng “vâng” rất vang lại dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Long Đại lại nói: “Đợi khi cô quen thuộc tình hình rồi, ta sẽ trả lại Phurong quân sự về phù thái thú.”

An Nhượng Thần thoáng sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại. Lên tiếng thưa “vâng”.

Hành động này là vì để thân phận quân sự của nàng thêm phần đáng tin, dẫu sao thì chuyện vật ngày thường trong nhà phủ, không cần đến hai quân sự. Hơn nữa dưới góc nhìn của An Nhượng Thần, nàng cảm thấy Long Đại không hề toàn tâm tín nhiệm người ở phù thái thú đến.

Lúc này Long Đại vẫn còn nói: “Cô ra bên ngoài du địch cũng cần phải có người âm thầm bảo vệ. Nhưng việc này ta đã giao cho Tướng tướng quân làm, hấn sẽ chọn ra hai người, ngày thường sẽ theo cô ra vào, bảo vệ cô khỏi nguy hiểm. Cô còn cần có vũ khí phòng thân, vào lúc hộ vệ không kịp thời ứng cứu thì cô phải tự cứu mình trước. Ngoài ra, cô cũng phải luyện chút quyền cước, học chút bản lĩnh trốn chạy. Nếu không không có đối sách đường lui, cũng không thể thi triển, coi như uổng công.”

Mặt An Nhượng Thần nóng lên, biết Long Đại chỉ chuyện nàng ba lần trốn nhà không thành công.

“Tướng quân chỉ dạy rất đúng. Đa tạ tướng quân, nhất định dân nữ... à không, nô tỳ sẽ cố gắng.” Làm quân sự, có phải nên sửa đổi lại xưng hô không?

“Nô tỳ?” Long Đại nhưn mày. Nàng đứng thật là buông bỏ được, không có chút tâm lý của tiểu thư khuê phòng tí gì cả.

“A, tiểu nhân?” An Nhượng Thần nhớ lại An Bình tự xưng trước mặt cha như thế nào, hay là ở trong quân phải xưng thuộc hạ?

Long Đại càng nhưn cao mày nhìn nàng.

An Nhượng Thần đỏ bừng mặt. Được rồi được rồi, nàng cũng cảm thấy mình tự xưng mấy thứ đó cũng mất tự nhiên, xem ra còn phải luyện tập thêm. An Nhượng Thần cắn môi mất tự nhiên xê dịch thân người.

Long Đại không tra cứu thêm trong chuyện xưng hô nữa, chuyển sang đề tài khác: “Ngoài cái đó ra, cô còn cần có mục đích nhiệm vụ rõ ràng.”

An Nhượng Thần vội thưa: “Điều này tôi hiểu. Chính là phải điều tra ra manh mối của mật thám, bắt Tạ tiên sinh, một lưới bắt hết bọn chúng.”

Long Đại gật đầu, nhưng lại hỏi: “Vậy cô có biết, vì sao phải điều tra mật thám không?”

Điều này chẳng phải quá đơn giản sao?

An Nhượng Thần đáp: “Mật thám theo dõi việc quân cơ, làm nhiễu loạn trật tự trong thành, làm hại đến an nguy bách tính, bắt bọn chúng đi thì có thể đảm bảo an toàn cho tình hình quân sự bên ta, điều tra biết được sách lược của địch quốc, như vậy lúc giao chiến mới nắm chắc phần thắng.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn liên quan đến danh tiếng nước nhà nữa, không thể để ngoại tộc làm mưa làm gió ở Đại Tiêu ta được.” Giống như cha nàng làm việc vậy, có lúc không phải là vấn đề kiếm chác mà là ở mặt mũi. An Nhượng Thần cảm thấy mình hiểu rõ.

Nhưng Long Đại lại lắc đầu: “Không chỉ có những điều ấy. Quan trọng nhất, là để ngăn cản chiến sự.”

An Nhượng Thần ngây ra.

“Tác dụng của mật thám có hàng nghìn hàng vạn dạng, không cần ta phải nói nhiều. Không chỉ là chuyện hai nước, ngay đến hai nhà làm ăn mua bán thôi cũng đã dò la tin tức, cướp đoạt lợi ích rồi. Nhưng giao chiến giữa hai nước lại khác hẳn. Một khi khai chiến, hao binh tổn tướng, máu chảy thành sông. Bất kể thắng thua, đều lấy sinh mạng ra làm cái giá. Vó sắt giẫm đến đâu thì quấy rối bách tính đến đấy, lại chẳng yên vui. An cô nương, cô nhất định phải nhớ, bắt mật thám, uy hiếp địch quốc, là sẽ có cơ hội ngăn cản chiến sự. Tiêu diệt toàn bộ tai mắt của Nam Tần, lại có điểm yếu nằm trên tay Đại

Tiêu ta, bất kể bọn họ có tâm tư gì, cũng phải cẩn thận xử lý, có lẽ, bọn họ cũng không dám đánh cuộc chiến này.”

An Nhượng Thần ngạc nhiên, nàng chưa hề nghĩ đến điều này.

“An cô nương, thân là võ tướng, không phải chỉ đề ý mỗi đánh giặc, đánh thắng trận, mà còn phải đề ép địch quốc, không để chúng xâm phạm. Lúc này mới có thể bảo đảm an ninh trăm họ. Chuyện mật thám này quan trọng đến đâu, cô biết rồi chứ?”

“Biết rồi ạ.” An Nhượng Thần vội đáp.

“Cho nên bất kể là an nguy của cô hay là của muội muội cô, từ lúc cô lựa chọn giúp ta dụ bắt mật thám để đổi lấy cơ hội được ta cứu giúp đó, mọi thứ đều phải xếp sau chuyện mật thám, cô biết rồi chứ?”

Lúc này An Nhượng Thần mới hiểu rõ ý đồ những lời Long Đại nói với nàng, “Tôi biết rồi.”

“Bây giờ tuy cô không cần phải lo đến an nguy, nhưng con đường phía trước không ai biết được, một cô nương trẻ tuổi, dốc hết sức vì tướng quân, sau khi bắt mật thám rồi thì thế nào, thuộc về nơi nào, ta nghĩ hẳn cô cũng đã lo lắng.”

An Nhượng Thần cắn môi, đúng là nàng không biết tương lai của mình ra sao, sau khi đánh giặc, tất Long đại tướng quân sẽ lãnh binh hồi kinh, cho dù nàng có ý định làm nô tỳ để trả ân, chưa chắc người ta đã chịu đưa nàng đi cùng. Huống hồ, lúc đó cũng không biết có tin về tứ muội không, nếu vẫn là sống chết chưa rõ, làm sao nàng có thể rời đi được.

“Xe đến trước núi ắt có đường, trước mắt tôi chỉ muốn hoàn thành xong những việc tướng quân dặn dò, nhân tiện tìm muội muội của mình.” An Nhượng Thần đã nói thế.

Long Đại nói: “Điều ta muốn nói với cô chính là điều này. Xe đến trước núi ắt có đường, nhưng không phải ai cho cô đường cô cũng có thể đi. Lúc cô dụ địch, tất cũng sẽ bị bên phe địch dụ lại, cứ nghĩ đến mấy cô nương bị Từ bà mối không chế đi, ai không phải như thế. Nếu đối phương hứa hẹn tương lai tiền đồ với cô, hoặc tìm công tử tuấn tú dụ dỗ ước hẹn chung thân cùng cô, cam kết với cô yên ổn một đời, hoặc giả là lấy tính mạng cô ra để ép buộc, khiến cô phản bội nhìn trộm lại tình báo của Đại Tiêu ta, ta hy vọng đầu óc cô không bị làm mờ, biết tiến biết lùi mới đúng.”

An Nhượng Thần sợ hết hồn, quỳ xuống cái bịch: “Tướng quân! Ân của tướng quân đối với tôi nặng như núi, tất nhiên tôi sẽ luôn một mực trung thành với tướng quân, chắc chắn sẽ không bị địch dụ, tôi xin lấy tín mạng ra thề.”

Long Đại lại nói tiếp: “Hoặc giả bọn chúng tìm thấy muội muội của cô thật, lấy tính mạng của muội muội cô ra ép buộc...”

An Nhượng Thần ngẩn ngơ, rồi rất nhanh đáp: “Bất kể bọn họ làm gì, tôi cũng sẽ bảo đảm sự thật với tướng quân, tôi giao tính mạng mình vào tay tướng quân, lúc trước đã thế, sau này cũng là vậy. Tôi đã có lỗi với tứ muội, không thể lại có lỗi với đại ân của tướng quân được. Huống hồ tôi thân là một cô gái yếu ớt, nếu không có tướng quân giúp đỡ, đâu có tin tức của tứ muội cũng không thể cứu muội ấy về được. Tuy tôi ngu dốt, nhưng tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.”

Long Đại nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: “Tốt lắm, cô biết đạo lý này rồi đấy, biết nặng nhẹ, vậy chuyện cô dụ bắt mật thám, cứ bắt đầu vào mai đi.”

An Nhượng Thần lộ mặt ở nơi phố phường.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp thành Trung Lan, đầu phố cuối hẻm ai ai cũng sôi nổi bàn tán.

Từ cái ngày An Nhượng Thần nửa đêm trốn nhà đánh trống báo án đã hơn mười hôm. Trong khoảng mười ngày ấy, người trong thành đã thảo luận chuyện này một trăm tám mươi lần, suy đoán đủ loại khả năng.

Nghe nói An đại tiểu thư không chịu nổi ngược đãi nên trốn khỏi nhà, báo lên quan phủ là thủ đoạn buôn bán không sạch sẽ xưa nay của phụ thân, đáng tiếc không có bằng chứng, thái thú đại nhân đành phải tha cho An Chi Phủ.

Lại có người nói An Nhượng Thần biết được bí mật án lớn đến kinh thiên động địa, nên thái thú đại nhân mới phò thác nàng để Long tướng quân bảo vệ trong lầu Từ Văn.

Còn có kẻ nói An đại cô nương lòng dạ ác độc thâm hiểm, vì tranh chấp với muội muội mà sát hại người ta, cũng thiêu hủy thi thể, vì để thoát khỏi tội mà có ý vu oan cho quân sự An gia, chuyện bị bại lộ, bị giam vào đại lao.

Thậm chí lại còn bảo thật ra vốn An gia có cấu kết với Nam Tàn, lão gia An Chi Phủ lợi dụng con gái An Nhượng Thần làm mật thám của Nam Tàn, kết quả âm mưu bại lộ, An Nhượng Thần sợ bị diệt khẩu nên mới lập tức chạy đến nha môn quận phủ báo án để được bảo vệ, cuối cùng bị Long tướng quân nhốt vào lao ngục trong lầu Từ Văn...

Các kiểu đồn đại cộng lại cũng đủ cho thuyết thư tiên sinh kể cả một năm nửa năm.

Chỉ là bên ngoài suy đoán lung tung đến náo nhiệt, nhưng không ai dám đến nha môn hỏi thăm. Mà vào lúc này An phủ luôn đóng kín cửa, bên cửa hàng thì vẫn làm ăn, nhưng bọn tiểu nhị nói năng thận trọng, vừa nghe chuyện liên quan đến đông gia đại tiểu thư là lập tức thành người điếc kẻ câm, dứt khoát xoay người đi.

Dưới tình cảnh như thế, An Nhượng Thần chợt xuất hiện trên phố phường, còn mang theo a hoàn người hầu, lo liệu công việc chọn mua thường ngày trong lầu Từ Vân, rất có phong thái của quân sự nửa chủ tử chấp chưởng việc nhà. Các chủ quán đều ghé tai nhau đồn thổi, bọn họ nghe rõ ràng a hoàn gọi nàng là: An quân sự.

Không ai dám đến trước mặt An Nhượng Thần mà hỏi: Cô nương à, rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì thế? Nhưng trong lòng từng người đều mừng tượng đến vô số khả năng, An cô nương này có kỳ ngộ, nhất định là một phát bay thẳng lên cao.

Tin tức nhanh chóng truyền đến trong An phủ, An Chi Phủ tức giận đập nát mấy bình qua, “Đồ con tiện nhân! Xấu hổ mất mặt!”

An quân sự ư?! Pi!!

Nói xằng nói bậy thoát khỏi hôn ước, nói gì mà muốn giúp quân đội phá án, kết quả giờ mới qua có vài ngày, chỉ chớp mắt đã biến thành quân sự lầu Từ Vân, còn khoe khoang dẫn nô bộc đi khắp phố, còn sợ người ta không biết ư?

An Chi Phủ đập bay ghế mà vẫn chưa hết giận. Quân sự lầu Từ Vân! Thoạt nghe chỉ là thân phận kẻ hầu, nhưng đó là lầu Từ Vân, là phủ nha của tướng quân, là nơi của Long đại tướng quân! Thái thú đại nhân đến cửa còn phải chào hỏi trước!

Ban đầu thái thú Diêu Côn cho gọi nhị quân sự Phương Nguyên đến, mọi người đều rói rít nhét quà tặng cho Phương Nguyên, An Chi Phủ cũng không thua kém, chuẩn bị lễ đưa qua. Đó đâu phải là người hầu thông thường, là nhân vật lo liệu chuyện vật vãn ở hậu iện của Long đại tướng quân và các vị quan gia trong quân, quân một đám nô bộc, có thể nói chuyện làm việc ở trong lầu Từ Vân.

Phương Nguyên ở trong phủ thái thú hơn mười năm, làm việc chu đáo, làm người hiền hòa, tuy chỉ là nhị quân sự nhưng lời nói cũng có sức nặng, làm việc cũng có đường dây nhân mạch. Y ra mặt làm việc, người người nể mặt Diêu Côn, nể mặt Phương Nguyên y, cũng có mấy phần thuận lợi. Lần này điều đến lầu Từ Vân, ai ai cũng nói y được đại vận, không chừng sau này được Long đại tướng quân vừa ý, cất nhắc y lên, thậm chí còn đưa y về kinh thành.

Kết quả thì sao, chỉ mới chớp mắt, y đã bị một đứa con gái lớn nhìn không dùng được một chân đá văng ra, đoạt lấy vị trí?

Thật đúng là thủ đoạn. An Chi Phủ lại giận lại hoảng hốt. Ông ta không hiểu, An Nhượng Thần chỉ là phận gái hèn, rốt cuộc có thể làm được gì? Tại sao lại có khả năng ấy? Ông ta không tin, bèn phái An Bình đi nghe ngóng.

An Bình quay về, nói là người trong phủ thái thú dễ lộ tin tức, quả thật An Nhượng Thần đã lên làm quân sự lầu Từ Vân, còn không ít lâu sau Phương quân sự sẽ quay về phủ thái thú. Chuyện ở lầu Từ Vân, hoàn toàn giao cho An cô nương lo liệu cả rồi.

Lúc này An Chi Phủ mới nhớ lại lời An Nhượng Thần nói với ông ta vào hôm ở quận phủ nha môn —— “Chúng ta cứ chờ xem, An lão gia, cứ chờ đấy.”

An Chi Phủ siết chặt nắm đấm, ông ta cho rằng tiện nhân kia chỉ nói thể mà thôi, không ngờ nó lại thật sự dám công khai làm ông ta bề mặt như thế.

Khuê nữ nhà ông ta, chống lại hôn sự ông ta đã an bài, không chịu yên ổn làm đại tiểu thư, không chịu yên ổn làm Tiền phu nhân, mà lại cứ khăng khăng đi làm người hầu. Làm người hầu cũng không sao, nhưng đã là người hầu rồi mà còn muốn chen ép ông ta

An Chi Phủ cảm giác khẩu khí này cứ giấu trong bụng, làm ông ta vừa buồn nôn lại khó chịu.

Mà đúng lúc này Tiền Bồi lại đến. Lão ta cười hỏi An Chi Phủ: “Nghe nói đại cô nương ra ngoài đi lại, còn dẫn theo người hầu ở phủ tướng quân. Không làm đại tiểu thư An phủ, nhưng giờ còn oai phong hơn đấy. Chỉ không biết nàng ta có quay về thỉnh an An lão gia không?”

Thỉnh an? An Chi Phủ bị đá kích giận mắng: “Con tiện nhân kia mà dám vào lại cửa phủ An gia tôi, tôi lập tức cắt đứt chân nó.”

Tiền Bồi sầm mặt: “An lão gia lại quên nữa rồi. Tại sao lại quên mất “đi hòa vi quý” chúng ta đã thảo luận chứ.”

Giọng Tiền Bồi không nặng, nhưng ánh mắt sắc bén, cũng đủ để An Chi Phủ nhớ lại con hổ trong thú uyển ở Tiền phủ.

“Nếu An lão gia đã chóng quên như thế, sợ là ta không dám hợp tác cùng An lão gia.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Làm gì có làm gì có cơ chứ, Tiền lão gia đừng lo lắng. Tôi biết chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ mà. Không phải Tiền lão gia là người trong nhà sao, là tôi không nhìn được tức mới giấy bày ra thôi.” An Chi Phủ hoảng hốt vội nói.

Tiền Bồi lại cười: “Cũng phải, trong lòng có oán khó tránh khỏi mà. Chỉ là giấy bày rồi thì thôi, đừng có quên chuyện nên làm. Đại cô nương không đến

thình an, An lão gia cũng phải đến chỗ nàng ta liên lạc, đừng xa cách quá mới phải. Bên chỗ ta, vẫn đang chờ tin của An lão gia đấy.”

“Vâng, vâng.” An Chi Phủ vội nói mọi thứ đã sắp xếp xong rồi. Để do con gái hai An Nhựt Hi đi liên hệ tình nghĩa tỷ muội, bất kể thế nào, nhất định chuyện này sẽ làm thỏa đáng. Sau một hồi giải thích, chỉ thiếu nước vỗ ngực viết đảm bảo, lúc này Tiền Búi mới hài lòng rồi đi.

Trong một tiểu lâu hai tầng, An Nhựt Thần cẩn thận quan sát bốn phía, nhân lúc không có ai thì lên vào một gian trên tầng hai. Trong phòng được bày biện đơn giản, chỉ có một chiếc giường nhỏ cùng bàn đọc sách, trên bàn có đặt mấy cuốn sách. An Nhựt Thần lật xem, rồi đặt sách lại về chỗ cũ, lúc đang định kéo ngăn bàn ra thì nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài hành lang. An Nhựt Thần hồi hộp, động tác tăng nhanh.

Trong ngăn bàn có mấy thứ đồ vật vãn, bên dưới là một cuốn sách nhỏ.

Tiếng bước chân dừng ở ngoài phòng.

An Nhựt Thần lật sách xem, bên trong có rất nhiều tên người địa chỉ và chữ số, chính là thứ đồ nàng muốn tìm. Nàng nhét sách vào trong ngực, rồi sau đó đẩy cửa sổ ra.

Người bên ngoài phòng bắt đầu đẩy cửa.

An Nhựt Thần đập lên cửa sổ trào ra ngoài. Lúc bám lấy ngoài cửa sổ thì nhìn xuống, trên đỉnh lâu có góc mái cong cong có thể dùng được. Một tay nàng vịn khung cửa, một tay giữ móc trong tay áo ra, móc bay về phía góc mái. Đầu móc buộc quanh mái mấy vòng, siết chặt lại.

Người ở ngoài phòng phát hiện cửa phòng bị chèn từ bên trong, bắt đầu dùng sức đẩy cửa.

An Nhựt Thần cắn chặt răng, nắm chặt dây móc kéo một cái, tung người ra từ trước cửa sổ.

Đúng lúc này cửa phòng được đẩy ra, trong phòng ngoài cửa sổ đang mở ra thì không hề có gì khác thường. Người đến đã tẩu thoát bằng đường cửa sổ rồi.

An Nhựt Thần bị treo ở góc lâu, nắm dây móc cố gắng leo lên, nhưng leo chưa được bao nhiêu thì hai cánh tay đã mất sức. Khi người từ bên trong căn phòng khác lộ đầu ra, nàng hét lên một tiếng, sẩy tay té xuống.

“Bịch” một tiếng, An Nhựt Thần rơi xuống một tấm lưới lớn.

Nàng thở hắt hắt, thật sự không muốn bò dậy nữa.

Chợt có một người bước ra, kéo lấy tấm lưới: “Vi sao không đi xuống dưới?”

“Tướng quân.” An Nhựt Thần nghiêm túc báo cáo, “Những lần trước đó đi xuống để trốn đều chết cả.” Không phải ngã chết thì là gặp binh lính mai phục, “Tôi tính núp trên nóc nhà, có lẽ có thể tìm được đường lui an toàn hơn.”

Người kéo lưới chính là Long Đại. Vào lúc này trên mặt hắn đầy nghiêm túc: “Ta nói thế nào rồi?”

“Không có đôi sách, không được ra tay.” Đây là một câu nàng bị nặng nề nhất.

“Đừng làm những chuyện mình không làm được.” Long Đại uốn nắn, “Với sức của cô, căn bản không bò lên nổi. Chỉ có thể ngã chết lần nữa thôi.”

An Nhựt Thần rất muốn nói mình cũng đã thử bò rồi mới chắc chắn. Nhưng nàng không dám phản bác, ngoan ngoãn bay xuống khỏi lưới.

Hôm đó sau khi Long Đại đồng ý cho nàng làm nhiệm vụ, lại giảng giải một đồng đạo lý với nàng, sau đó dặn nàng phải học cái này học cái kia luyện cái này tập cái nọ. An Nhựt Thần rất kích động đáp ứng từng thứ một. Đang nói lưu loát thì chợt Long Đại nói: “Đề Tông tướng quân dạy cô có được không?”

Kể dụ dịch đây mà, An Nhựt Thần chợt phản ứng kịp. gắng gượng nuốt chữ “được” về lại.

“Tướng quân, tôi dốc sức vì tướng quân, vào nơi dầu sôi lửa bỏng không hề từ chối. Chuyện nặng nhẹ, tôi hiểu được. Tính mạng của tôi, tính mạng của muội muội tôi, tất cả đều xếp sau an nguy của Đại Tiều, xếp sau trật tự yên ổn của dân chúng toàn quận Bình Nam. Tướng quân có đại ân với tôi, dù tôi có dốc hết đời này cũng khó trả nổi. Tuy mật thám có thể dùng công tử tuấn tú dụ dỗ, hứa tương lai suốt đời với tôi, nhưng chắc chắn tôi sẽ không loạn tâm. Cho nên tướng quân không cần dùng Tông tướng quân để nhử tôi. Hy sinh Tông tướng quân như thế, tướng quân tổn thất một viên đại tướng, thế cũng không ổn đâu.”

“Hy sinh?” Lúc ấy vẻ mặt Long Đại khá vi diệu, An Nhựt Thần còn chưa kịp nghĩ ngợi thì Long Đại lại nói: “Cô nương đã không muốn Tông tướng quân dạy dỗ, vậy thì để bản tướng quân ta đích thân dạy vậy.”

“...” An Nhựt Thần sững sờ, đợi đã, vừa nãy bọn họ nói chuyện gì thế?”

“Xưa nay ta rất nghiêm túc, xin cô nương cố gắng nhiều.”

“...”

Tóm lại là từ hôm đó, ngày ngày Long Đại đều bớt thời gian ra dạy dỗ nàng. Cho nàng chút binh khí công cụ nhỏ, ví dụ như trâm cài tóc có thể làm đoản kiếm, móc có thể leo trèo, rồi trang bị thuốc mê móc eo vân vân. Từng chiêu từng thức, mỗi bước mỗi câu đều dạy cả cho nàng. Nàng chưa đủ lực, liền yêu cầu nàng ngày ngày luyện tập. Rồi sẽ có những lần khảo hạch kiểm tra đối sách ứng phó của nàng.

Ngày hôm ấy là để cho nàng vào trong lầu đã bố trí xong trước đó lấy sách. Kết quả An Nhục Thần lấy lần nào chết lần ấy. Chết một lần là làm lại một lần.

An Nhục Thần leo xuống lưới, lôi trong áo ra một cuốn sách: “Tướng quân, dù sao lần này sau khi các huynh tìm được xác tôi là có thể tìm được danh sách.”

Long Đại nhìn lướt qua: “Cái này là giả.”

An Nhục Thần giật mình.

Long Đại nói: “Tự cô nói xem, vì sao là giả.”

An Nhục Thần cẩn thận mở xem lần nữa, ừ ừ cắn môi, đúng là giả thật. “Quá mới. Vết mực cũng rất mới, toàn bộ đều thế.” Danh sách được ghi chép lần lượt, vết mực nên có cũ có mới, nhưng quyển này lại như nhau từ đầu đến cuối, là kiểu chép một mạch một lần. Lúc nàng lục soát trong phòng, do quá căng thẳng gấp gáp nên không để ý đến điểm này.

“Cho nên bọn ta sẽ tìm được cuốn danh sách giả trên thi thể cô.”

An Nhục Thần thở hắt ra, vừa mệt vừa nản chí.

Trong tửu lầu Chiêu Phúc, Giải tiên sinh đang ngồi trong nhả thất ăn cơm, vừa ăn vừa nghe người báo tin đứng cạnh bàn nói. Hắn thông thả nuốt hết thức ăn trong miệng, lau sạch, lúc này mới nói: “Những cô nương kia không liên quan gì, cho dù Long Đại có bắt hết tất cả dụng hình ép cung cũng không hỏi được gì. Ngoài Từ bà mỗi thường tìm các nàng trò chuyện hỏi tin, các nàng ta cũng không biết gì. Trước mắt cứ như vậy đi.”

Người đứng cạnh bàn đáp “vâng”.

Giải tiên sinh lại nói: “Long Đại đối với An Nhục Thần rất đặc biệt, để nàng ta làm quân sự, điều người trong quân đội đến bảo vệ nàng ta, lại còn đích thân dạy dỗ. Tạm thời chưa biết hắn có dụng ý gì. Nhất định An Nhục Thần sẽ đến đây thăm dò, ngươi phải hiểu rõ, đừng đánh giá thấp nàng ta. Nàng ta nói gì làm gì ngươi nhất định phải cẩn thận đề ý, nhất cử nhất động của nàng ta, tất cả đều y theo Long Đại dặn dò đấy.”

Người kia vội thưa vâng. Sau khi hết chuyện, người kia lui xuống, để lại một mình Giải tiên sinh dùng cơm trong nhả thất.

Giải tiên sinh ăn xong, trà tiễn, từ chính đường của tửu lầu Chiêu Phúc đi ra ngoài, chường quỹ lên tiếng chào hỏi, hỏi hắn có hài lòng với bữa điểm tâm này không. Hắn cười đáp cáo từ. Ra khỏi tửu lầu lại đến tiệm trà đối diện chọn chút là trà, trò chuyện uống nước cùng lão bản tiệm trà, hình như mấy vị khách quen cũng biết hắn, mọi người cùng nhau nói đùa, lại còn thảo luận vì mấy món đồ ngọc cổ quý. Cuối cùng Giải tiên sinh cảm lá trà ra về, gọi một cỗ kiệu quay về phủ. Ung dung tự tại như bất kỳ một người bình thường nào trong thành Trung Lan này.

An Nhục Hi rất không tình nguyện trước chuyện đi tìm An Nhục Thần làm thân, cuối cùng hôm đó hạ quyết tâm tìm Đàm Thị nói chuyện, muốn từ chối chuyện này.

“Mẹ à, những ngày qua nữ nhi đã khổ tâm nghĩ nên nói thế nào với tỷ tỷ khi gặp mặt, nhưng nghĩ mãi nghĩ hoài vẫn không nghĩ ra được đối sách gì tốt. Mẹ nghĩ thử xem, từ trước đến nay nữ nhi đâu quá gần gũi với tỷ ta. Mà thật ra thì tỷ ta cũng chẳng qua lại thân cận với bất kỳ ai trong nhà cả, chỉ có tứ muội là đỡ chút. Tỷ ta đi như thế, vốn vì từ hôn mà đoạn tuyệt với người nhà. Con đi thì có thể được gì chứ? Tỷ ta mắng con một trận rồi đuổi đi, coi như xả tức xong, vậy tới làm gì? Con cũng không thể mắng lại tỷ ta được. Đã vậy còn đến làm gì? Chẳng lẽ là nói lúc này con muốn nghe tỷ mắng mình? Hèn môn như thế, nhất định tỷ ta sẽ nghĩ ngờ, cho dù muốn lấy tin từ chỗ tỷ ta cũng vô ích thôi. Mẹ à, con đã nghĩ rồi, giờ có thể để đại tỷ quan tâm, có thể để tỷ ta đồng ý gặp con, ắt phải là chuyện tỷ ta quan tâm, ví dụ như hành tung của tứ muội. Không bằng thế này, chúng ta cứ chờ đi, chờ khi có tin của tứ muội, con sẽ nhanh chóng đến báo tin cho đại tỷ, nhất định tỷ ta sẽ gặp con, lại còn cầu mong xin con tìm lại con bé.”

Đàm Thị mắng: “Đầu óc con nghĩ nửa ngày mà chỉ nghĩ được thế thôi ư? Tứ muội con sống hay chết còn chưa biết được, lấy đâu ra tin tức? Phía quan phủ không tìm được, chúng ta còn có thể làm được gì? Phải đợi đến lúc có tin của Phụng Nhi mới chịu đi gặp, chỉ e cả đời này cũng không cần gặp nữa. Chuyện này phải tức tốc làm ngay. Hôm nay Tiên lão gia đến chính là vì chuyện này, ông ta hỏi cha con tiện nhân kia ra ngoài đi đi lại lại, liệu có liên lạc với chúng ta không, hỏi cha con định làm gì. Ý này quá rõ rồi, Tiên lão gia hy vọng chúng ta áp chế được An Nhục Thần, bây giờ chỉ có con mới có thể làm được chuyện này thôi. Nó muốn đắc ý thì cứ để mặc nó, nó mắng con cứ nghe, giả vờ đáng thương khóc lóc đi, cứ nói sau khi nó đi nhà lộn xộn hết cả lên, con cũng không thể kể được với ai, chỉ đành phải tìm nó. Dù sao cũng là tỷ muội, chỉ có nó mới có thể hiểu được chỗ khó xử của con. Cũng không cần sợ không có lý do nói chuyện, con cứ nói hôn sự giữa nhà ta với Tiên phủ không về vang gì, Tiên lão gia vẫn cố ý kết thân, cha con đang thương lượng với ông ta, con sợ hôn sự thành thật là con phải gả đi, nên xin nó nghĩ cách giúp con.”

Lòng An Nhục Hi chìm xuống, tóm lại chuyện vẫn vòng quanh đến đây sao?

“Đại tỷ con chính là và kháng hôn nên mới chạy, con nói như thế, nhất định nó sẽ không thờ ơ, còn có giúp con hay không, thì nó cũng sẽ ghi nhớ chuyện này trong đầu. Cười trên nổi đau của người khác cũng được, đồng cảm cũng tốt, thế nào nó cũng sẽ tò mò kết quả cuối cùng. Như thế con có thể gặp mặt nó nhiều hơn...”

“Cha thật sự sẽ bàn chuyện hôn sự với Tiền lão gia sao?” An Nhược Hi ngắt lời mẫu thân, hỏi.

Đàm Thị sờ đầu con gái, mỉm cười nói: “Sao có thể kết hôn thật chứ, àm ỉ trước đó còn chưa đủ sao? Cho dù có thương lượng, thì cũng phải làm dáng chút, cho con tiện nhân kia nhìn. Đúng như con nói, nếu không thì lấy lý do gì để nói chuyện với nó chứ. Dĩ nhiên cũng có chuyện học hặc rồi, nó một lòng muốn trả thù chúng ta, chuyện này nên hợp ý nó, con nói với nó như thế, xem xem nó phản ứng ra sao, sau đó tùy cơ ứng biến, quay về bàn bạc đối sách với nhà. Nó càng không yên lòng muốn cười nhạo con thì chuyện này càng dễ làm. Muốn để nó cắn câu, dễ lắm”

“Nhưng...” An Nhược Hi còn cố từ chối thì lại nghe thấy đại a hoàn của Đàm Thị ở ngoài nhà hô lên: “Tống ma ma! Bà làm gì ở đây thế?!”

Đàm Thị nghe thế thì nhú mồm, đứng dậy đi ra ngoài. An Nhược Hi hấp tấp đi theo.

Đợi đến khi ra ngoài thì thấy đại a hoàn của Đàm Thị dẫn theo một a hoàn khác, chặn bà vú của An Nhược Thần ở góc tường ngoài nhà. Đại a hoàn trông thấy Đàm Thị thì kêu lên: “Phu nhân, tiểu nhân đang định sai người đi bẩm báo đây, tiểu nhân đem trái cây đến cho phu nhân thì bắt gặp lão nô này núp dưới cửa sổ phu nhân nghe lén, rón rón rén rén, chẳng khác gì kẻ gian.”

Xưa nay bà vú không bao giờ làm chuyện trái lương tâm, hôm nay bị bắt gặp thẳng mặt, thế là hốt hoảng, nhưng vẫn mạnh miệng cãi: “Ta làm gì có nghe lén chứ, ta chỉ muốn đến hỏi xem nhị phu nhân có tin tức gì của đại cô nương nhà ta không, đúng lúc đi ngang qua đây, liền trông thấy người.”

Đại a hoàn đã đi theo Đàm Thị nhiều năm, sớm học được cái vẻ phô uy của chủ tử, lập tức quát lên: “Bà lão nhà bà còn nói bừa bả, toàn phủ trên dưới có ai mà không biết, lão gia đã mấy bận dặn dò không cho phép hỏi thăm thảo luận suy đoán chuyện của đại cô nương ở trong phủ, bà có gan đẩy nhĩ, núp trong viện khóc lóc cũng chẳng sao, còn dám đến tìm phu nhân hỏi thăm tin tức? Định dọa ai đấy hả? Rõ ràng chính bà trốn dưới cửa sổ nghe lén, ta nhìn rõ rành rành ra. Dám đến viện phu nhân bọn ta làm chuyện xấu xa như vậy, bà thật là to gan!”

An Nhược Hi nhìn bà vú hoảng hốt lo sợ, chợt nảy ra một ý, vội nói: “Mẹ à, lần trước con cũng thấy Tống ma ma lén lút ở ngoài viện mẹ, lúc ấy không nghĩ gì nhiều, hôm nay xem ra, chắc bà ta không chỉ nghe lén lần đầu. Chắc chắn những chuyện chúng ta bàn bạc vừa này đã bị bà ta nghe hết cả rồi, chúng ta định làm sao bà ta cũng đã biết. Nhất định bà ta sẽ báo lại với tỷ tỷ. Những lý do đó không thể dùng được nữa rồi, con mà đi nói với tỷ, chắc chắn tỷ sẽ không tin. Cha với Tiền lão gia không cần giả vờ bàn bạc hôn sự nữa, nếu không đến lúc đó làm hai bên khó coi, lại đắc tội với Tiền lão gia. Như thế này đi, chúng ta thảo luận lại lần nữa cho kỹ, còn nghĩ biện pháp mới.”

Đàm Thị nhìn bà vú chăm chú, lời của con gái nói nàng ta càng nghe càng tức. Lão tiện nô này dám! Mi được lắm An Nhược Thần, ở bên ngoài bày ra oai phong làm An gia mất hết mặt mũi, lại còn dám cài nôi ứng trong phủ. Được lắm! Nếu không dạy dỗ, tiện nhân kia còn tưởng An gia họ để ăn hiếp!

“Người đâu!” Đàm Thị quát lên, chỉ thẳng vào bà vú mà nạt: “Kéo tiện nô này ra, đánh bà ta hai mươi trượng. Sau này còn ai dám nghe lén chủ tử nói chuyện, kẻ lè khắp nơi, hay thông đồng với người ngoài mưu hại chủ tử, thì cứ chờ cái kết cục của bà ta đi!”

Hai người hầu xông lên trên đê bà vú xuống đất, bà vú vùng vẫy mắng to: “Người mới là tiện nhân. Ta cũng không phải là nô tài của cái An phủ bản thiêu này của các người, ta chỉ nhận mỗi tiểu thư và cô nương nhà ta là chủ tử, An phủ các người không có khế ước bán thân của ta, ta không phải là nô tài của các người, ta đứng chỗ này của các người cũng chề bần...”

“Và miệng bà ta!” Đàm Thị gào lên.

Người hầu dùng sức kéo bà vú, hung hăng gior tay tát bà vú mấy cái, lập tức mặt bà vú sưng húp, khóe miệng rỉ máu, nơi khóe mắt cũng có vết máu. Người hầu ra tay rất nặng, bà vú chỉ cảm thấy gò má đau rát, đầu kêu ông ông, đang định há miệng mắng tiếp thì một cái bạt tai khác lao đến.

“Mang bà ta xuống, đánh mạnh vào cho ta.” Đàm Thị vô cùng tức giận.

An Nhược Hi trợn mắt trước cảnh tượng này, sợ đến mức mặt trắng bệch. Từ hỏ nàng ta đã gặp rất nhiều cảnh tượng dạy dỗ đánh chửi người hầu, chính bản thân cũng từng ra tay tát a hoàn, nhưng vừa rồi nàng ta chỉ nghĩ làm thế nào để thoát khỏi hôn sự với Tiền Búi, làm sao để không cuốn vào bất hòa với đại tỷ, nhưng không ngờ lại khiến bà vú bị trận đòn nặng nề thế. Phản ứng đầu tiên của An Nhược Hi chính là hồng бет, nếu chuyện này truyền đến tai An Nhược Thần, tưởng chuyện này là do mình làm, quay lại đối phó mình, như thế chẳng phải lại thêm phiền phức sao?

An Nhược Hi cứng người đứng nơi đó, nhìn bà vú bị kéo xuống, không thấy bóng dáng, chỉ là tiếng mắng chửi và rên la truyền từ xa đến, khiến An Nhược Hi chột dạ. Nàng ta vội nói với Đàm Thị: “Mẹ à, đừng đánh Tống ma ma dữ quá, dạy dỗ một hồi là được rồi. Bà ta lớn tuổi, sợ là không chịu nổi. Ngộ nhờ có chuyện không may, con biết phải nói thế nào với tỷ?”

Đàm Thị tức giận nói: “Không chính bà ta, lỡ có chút chuyện gì truyền đến tai An Nhược Thần, khiến nó đề phòng, chỉ sợ đến cả cơ hội cho con nói chuyện với nó cũng mất.” Nghĩ đến đây, nàng ta vội dặn đại a hoàn bên cạnh: “Người đi xem chuyện này thế nào, giải bà già kia đến phòng chứa củi đi, không cho phép người của mấy phòng lớn lại gần, không có ta dặn dò, cấm bất cứ ai nói chuyện với bà ta, đánh xong rồi thì bịt miệng bà ta lại. Ai dám bép xép nhiều chuyện một câu, nếu bị ta biết được thì cũng sẽ có kết quả như bà ta.”

Đại a hoàn nhanh chóng đi làm. Đàm Thị để An Nhược Hi về phòng, suy nghĩ thật kỹ nên nói chuyện với An Nhược Thần thế nào, còn bản thân nàng ta phải đi tìm An Chi Phủ, bẩm báo chuyện lại, để An Chi Phủ quyết định xử lý.

An Nhược Hi không dám nhiều lời, quay trở lại phòng, tâm trạng bất ổn, càng nghĩ càng thấy sợ. Trước nay vốn xem thường đại tỷ, không ngờ tỷ ta có thể có thù đoạn như thế, người người đều cho rằng con gái muốn leo cao chỉ có thể dựa vào sắc đẹp, làm thế làm thiếp thỉnh vui vẻ, nhưng đại tỷ biết rõ những điều này đều vô ích, nên đã đi một con đường khác. Hôm nay tỷ ta ngênh ngang, hung hăng quát thẳng vào mặt An gia bọn họ. Tỷ ta lại lợi hại như thế, nếu biết hôm nay bà vú bị các nàng đánh chửi, liệu có ghi hận hay không. Mà hết lần này đến lần khác là nàng ta bị đem ra chỉ dạy, bị đại tỷ nhục mạ, quay về còn phải bị cha mẹ mắng là làm không được việc, cuối cùng còn bị đưa đến chỗ Tiền Búi để thay thế.

An Nhựt Hi càng nghĩ mà lòng càng lạnh. Không được, nàng không thể thế được, nàng không cam lòng. Rõ ràng là trong số những cô con gái An gia, nàng là người được nuông chiều nhất, nàng luôn cho rằng sau này mình sẽ là người nở mày nở mặt nhất, có thể đề những tỷ muội khác xuống, bọn họ hâm mộ nàng, nịnh nọt nàng, lấy lòng nàng. Nhưng vì sao cuối cùng người khờ nhất thảm nhất lại là nàng ta? Nàng không cam lòng, nàng không thể chấp nhận sắp xếp thế được.

Lúc ăn cơm tối, An Chi Phủ cho gọi các phòng đến sảnh đường cùng nhau dùng cơm, bầu không khí trên bàn cơm không ổn lắm. Lạnh lùng ăn xong, lạnh lùng rời khỏi bàn. Cuối cùng là An Chi Phủ giáo huấn. Nội dung giáo huấn đơn chỉ là là những thứ kia, các phòng nhất định phải quản chặt người làm vào, quản tốt cái miệng, quy củ trước nay không hề nói chơi, hôm nay có người phạm tội đã trừng trị nghiêm khắc rồi, nếu có người hầu phòng nào vi phạm quy củ, thì cả viện phải cùng chịu phạt.

Đàm Thị phòng nhì chờ An Chi Phủ nói xong, liền phụ họa nói vài câu, đáng vẻ chủ mẫu đầy trang nghiêm. Tiết Thị phòng ba vội lên tiếp đáp rằng lão gia nhị tỷ nói phải, người hầu trong viện nàng ta đều rất quy củ, nàng ta sẽ nghiêm khắc dạy dỗ hơn, tuyệt đối sẽ không làm sai chuyện gì. Ngược lại bên phòng lớn không có chủ tử quản, còn phải phiền nhị tỷ bận tâm thêm.

Đàm Thị nghe mà tức anh ách, nhưng lại không phát tiết được. Sắp xếp như thế là nếu bên phòng lớn làm sai chuyện gì cũng sẽ đẩy lên đầu nàng ta, theo lời lão gia vừa nói cả viện cùng bị phạt, nên đó là ám chỉ cả viện phòng nhì nàng ta phải cùng chịu phạt vì chuyện ban nãy của tiện nô kia ư? Nhưng lúc này nàng ta đang phò ra về chủ mẫu, đúng là phòng lớn không có chủ tử quản, nếu nàng ta không gánh trách nhiệm thì đáng vẻ vừa phò ra đó liền trở thành trò cười.

Đàm Thị siết chặt tay, âm thầm nuốt xuống cục tức này. Rồi nói với An Chi Phủ: “Lão gia, tam muội nói có lý, bên phòng lớn không có người quản xuyên đúng là không được, không bằng sau này giao cho thiếp xử lý đi.” Nhấn mạnh vào hai chữ “sau này”, cố ý giữ sạch sai lầm của bà vú với mình.

An Chi Phủ cũng nghe ra lục đục giấu giếm trong lời nói của mấy phu nhân, con giận trong bụng vẫn chưa tan, Đàm Thị nói cái gì thì chính là thế.

Tiết Thị vội nói cục nhị tỷ vất vả rồi, vân vân và mây mây, nhưng thực ra trong lòng khá đắc ý. Viện phòng lớn vốn là nơi không được hoan nghênh nhất An phủ, nơi của chính thất, thiếp thất nào dám lo. Lo nhiều rơi vào miệng lưỡi thiên hạ, tốt nhất bớt để ý đi, tránh làm lão gia không vui.

Trước kia hề có chút gì không may thì cũng là cái sai của đại cô nương An Nhựt Thần, nhưng giờ An Nhựt Thần đã đi, chỗ phòng lớn càng lúng túng hơn. Lão gia không phù chính* thiếp thất, cũng không nghe nói có ý định lấy vợ khác, nơi viện phòng lớn kia vẫn có giữ lại danh phận. Trước kia chính thất luôn thanh cao cũng chính là do để ý danh phận, một ngày lão gia còn chưa lên tiếng thì ngày đấy thiếp thất các nàng không được ra mặt.

(*Đưa thiếp lên làm vợ cả.)

Xưa nay Đàm Thị mạnh mẽ, từ trong ra ngoài đều muốn chiếm chỗ tốt, thường xuyên trưng ra đáng vẻ dạy dỗ các phòng, làm như thật sự coi mình là chủ mẫu, Tiết Thị oán hận chất chứa đã lâu, nhân lúc hôm nay nhét củ khoai nóng này vào tay Đàm Thị. Đàm Thị xử lý việc phòng lớn, nhất định An Nhựt Thần sẽ ghi thù. Ai biết sau này sẽ ra sao chứ? Dù sao hôm nay mấy phòng các nàng chẳng ai quật ngã được Đàm Thị, thế thì cứ giúp nàng ta gây thù chuốc oán vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Trong lòng Đàm Thị rất không thoải mái, đúng là chuyện của phòng lớn rất phiền toái, nhất là hôm nay đã dạy dỗ bà vú của An Nhựt Thần, tuy đã tạm thời phong tỏa tin tức, nhưng mãi lâu mà bà vú không về, sợ đám người hầu trong viện cũng sẽ đoán được nguyên nhân, ở viện kia toàn là người của An Nhựt Thần. Nếu một lời nửa câu truyền ra ngoài, đến tai An Nhựt Thần thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Nếu không phải có thể giúp Tiền lão gia trấn áp An Nhựt Thần để tiện sau này làm việc, nhất định Tiền lão gia sẽ trách tội, cuộc sống của nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An e cũng bị liên lụy.

Mà An Chi Phủ cũng rất bức, hề không vừa ý là lại quất mắng, nếu thời gian này mà nàng ta không xử lý khéo, bị mấy phòng khác chụp được thóp chính một hồi, rồi lại quạt gió thổi lửa trước mặt An Chi Phủ, coi như nàng ta cách vị trí chủ mẫu càng thêm xa.

Bất kể là bên nào, Đàm Thị đều không muốn xảy ra.

Nàng ta nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói với An Chi Phủ ở trước mặt các phòng: “Lão gia, nói đến bên phòng lớn kia, đại cô nương rời nhà thoát tịch, đám người hầu ở viện đó không ai dạy dỗ cũng không có chuyện gì để làm, đều là ăn không ngồi rồi. Mấy ngày trước đó bận rộn nên thiếp không ngần ngại đến chuyện này, nay đúng lúc tam muội nhắc đến, không bằng như thế này, hôm nay đuổi hết đám người hầu phòng lớn đi đi. Từ nay An gia chúng ta sạch sẽ, không cần người thân cận của đại cô nương, cũng sẽ không gây ra những loại chuyện kiểu như bọn hạ nhân vi phạm quy củ thăm dò tin tức, mất không thấy tâm không phiền, miễn cho hậu họa về sau.”

Đàm Thị vừa nói vừa đánh mắt với An Chi Phủ.

Hôm nay An Chi Phủ nghe chuyện bà vú nghe lén, tức không kiềm chế được mà tự mình ra tay lấy roi đánh một hồi, vốn định trói lên cây trước viện phòng lớn để thị chúng, sau được Đàm Thị nhắc nhở phải tiếp xúc với An Nhượng Thần, mới dẫn con giận lại, nhốt bà vú trong phòng củi, dự định bao giờ nghĩ xong sẽ lại trừng trị.

Giờ bất gặp ánh mắt của Đàm Thị, lại nghe nàng ta nói như vậy, trong lòng cũng đã tỏ, bèn nói: “Thế cũng tốt, vậy nàng mau đi làm đi. Đuổi hết chúng đi đi, đỡ phiền toái.” Rồi ông ta lại quay sang nói với thiếp thất các phòng: “Các nàng cũng nghe rõ rồi đấy, quay về dạy bảo cho tốt, trong viện ai mà còn xảy ra chuyện thế nữa thì cả viện sẽ bị xử lý.”

Tiết Thị phòng ba và Liêu Thị phòng năm vội thừa vâng, chỉ có Đoàn Thị phòng bốn hơi hé mắt, rồi lại cúi đầu tiếp tục uống trà, giả như chuyện trong phòng này không liên quan đến nàng. An Chi Phủ nhìn sắc mặt nàng ta thì lại nổi giận, nhưng Đoàn Thị không có con gái, đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích của An Nhượng Phương, chỉ cần Đoàn Thị không ồn ào không làm khó không gây chuyện, An Chi Phủ cũng chiều nàng ta.

Sau khi Đàm Thị quay về viện thì cho gọi quản sự ma ma đến, để nàng ta đưa tới tở a hoàn đến viện phòng lớn, quy tập toàn bộ người hầu lại, không cho phép ai rời khỏi viện, dọn đồ đạc xong thì chờ sắp xếp. Rồi lại gọi quản sự An Bình và tiên sinh phòng thu chi đến, đưa khế ước bán thân của bên phòng lớn đến cho xem từng cái, tính từng bạc. Mấy người bán mình theo năm thì cho ít bạc đuổi ra cửa, còn những người bán thân cả đời thì giao lại cho bà từ môi giới. Tóm lại hôm nay tất cả mọi người phải bị đuổi ra khỏi phủ, không chừa lại ai.

Chuyện này nhanh chóng được bàn bạc thỏa đáng, An Chi Phủ cũng đến hỏi, Đàm Thị thuật lại tình hình như tranh công, nói mình đã chuẩn bị chu đáo hết cả rồi. Người ở viện phòng lớn bị sa thải, nào ai biết bà già kia như thế nào. Bây giờ lão gia ngồi trên ghế nói với tất cả mọi người rằng người ở phòng lớn đã đuổi đi hết, cả phủ sẽ nhanh chóng biết được. Lúc đuổi người tất sẽ hỗn loạn, bà từ môi giới cũng sẽ đến dẫn người đi, đến lúc đó ra ra vào vào, sẽ không có ai để ý bọn họ đưa bà lão trọng thương kia đi.

“Bà ta lớn tuổi, làm gì chịu được mấy cú đánh kia. Tìm đại phu đến chữa, chữa không khỏi cũng sẽ bị nói ra nói vào, lãng phí tiền bạc, lại còn gây tai họa nữa. Không bằng trực tiếp cuốn chiếu đưa đến bãi tha ma trong núi đi, đỡ phiền toái. Chúng ta cứ nói với bên ngoài là đuổi hết người làm ở đại viện đi, còn bà vú cũng về quê rồi.”

An Chi Phủ nghe xong thì gật đầu liên tục, khen Đàm Thị thông minh, xử lý rất tốt. Đàm Thị đắc ý trong lòng, ôm An Chi Phủ dịu dàng nói: “Chuyện của lão gia chính là chuyện của thiếp, thiếp mà không lo liệu chuyện lão gia bận tâm thì còn ai nữa.”

An Nhượng Hi cầm đĩa trái cây đứng ngoài cửa một hồi, nghe rõ mồn một đối thoại của bọn họ, nghe thấy kết quả của bà vú thì cắn môi, rồi cuối cùng lúc này mới dần dần tỉnh táo lại, bung đĩa trái cây đi vào.

Đứng thêm lúc nữa, đợi An Chi Phủ đi, An Nhượng Hi mới nói với Đàm Thị: “Mẹ à, con có ý này, không bằng thế này đi, tìm một chỗ bên ngoài cho bà vú ở, rồi con tìm đại phu chữa thương cho bà ta, sau đó lại thông báo để đại tỷ đón bà ta về. Như thế con cũng tiện ăn nói với đại tỷ, bà vú vi phạm gia quy nên bị cha phạt, con tốt bụng cứu bà ta. Nhất định đại tỷ sẽ cảm kích con, như thế cũng dễ nói chuyện với con hơn.”

Đàm Thị trợn mắt: “Cái đầu óc này của con, đúng là cả ngày toàn nghĩ bậy nghĩ bạ. Lòng dạ đại tỷ con thâm độc như thế, liệu còn cảm kích con ư? Con còn không xáo quyết bằng nửa nó thì có thể làm được chuyện gì? Con cứ nghĩ đi, bà lão kia đã nghe được lời chúng ta nói rồi, lần này là như thế, còn không biết mấy lần trước thế nào. Đại tỷ con bỏ trốn liệu cũng phải do bà ta xúi giục không? Có lẽ do chính bà ta kiếm chuyện. Nếu không có ai giúp, làm sao đại tỷ con có thể chạy trốn ra ngoài được? Lúc trước đã không đánh một trận thâm vắn nghiêm ngặt đám tiện nô kia thì thôi, giờ trái lại cũng không cần nữa. Con mà giả vờ người tốt đơn giản như thế, con đưa bà lão kia đến chỗ An Nhượng Thần, còn không phải để bà ta thêm mắm dặm muối nói với An Nhượng Thần à. Có bà lão đó ở bên cạnh đưa ra ác ý, không chừng An Nhượng Thần sẽ làm ra chuyện gì có lỗi với An gia chúng ta nữa. Không thể giữ bà lão này lại được. Con đừng nghĩ nhiều nữa. Đợi chuyện này xử lý sạch sẽ, qua hai ngày nữa, con hãy đi gặp An Nhượng Thần, thăm dò ý nó xem sao, cũng tìm cách trấn áp nó, sau đó nghe theo lời dặn của Tiên lão gia.”

An Nhượng Hi bị nắn một trận nên không dám nhiều lời nữa. Quay lại trong phòng, đứng ngồi không yên, cứ luôn cảm thấy chột dạ.

Lúc này An Nhượng Thần đang bụng canh năm tuyết đến viện Long Đại ở. Dọc đường đi cứ mãi nghĩ ngợi.

Một ngày hôm nay của nàng khá bận, buổi sáng thì đi theo Phương quản sự học cách xử lý những chuyện vặt ở hậu viện, rồi lại đi gặp Lục đại nương một chuyến. Sau khi tự nàng có thể giải quyết tạp vụ thường ngày ở lầu Từ Vân, liền thương lượng với Phương quản sự dùng thức ăn mà Lục đại nương đưa. Nàng có ý đáp trả ơn giúp đỡ từ trước đến nay của Lục đại nương, mà Phương quản sự cũng đồng ý. An Nhượng Thần hẹn Lục đại nương đến, một là nói chuyện này với nàng, hai là muốn xin Lục đại nương giúp chuyển lời đến chỗ bà vú, nói bên An phủ muốn để An Nhượng Hi gặp mặt nàng, nàng có thể dò la được tin tức An phủ từ chỗ muối muối, không cần bà vú phải dò hỏi ở đó nữa. Bảo bà ấy chú ý an nguy bản thân hơn, đừng cuốn vào trong chuyện này nữa, mau mau rời đi, trở về quê đường lão.

Lục đại nương đồng ý, bày tỏ đến An phủ đưa rau sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà vú, khuyên bà ấy lần nữa.

Sau đó đến chiều An Nhượng Thần lại ra cửa một chuyến, đến cửa hàng may mặc của Khương gia, lấy lý do sắp đến năm mới nên phải may y phục cho tướng quân và các vị đại nhân, mục đích để quan sát Lý Tú Nhi.

Mấy ngày nay nàng đã đến Ngũ gia trong danh sách, nhưng không phát hiện được gì khác lạ. Trước đó thái thú Diêu Côn lấy lý do điều tra lại vụ án Từ bà mồi từ từ, phái nha sai hỏi thăm một lượt tất cả những nhà có a hoàn từng được Từ bà mồi bán đi, nhưng không điều tra được gì không ổn. Long Đại lại cử trình thám âm thầm quan sát, cũng không có tình báo gì khả quan.

Cửa hàng y phục Khương gia là căn nhà thứ sáu An Nhượng Thần dò tìm. Vừa bước vào cửa, Lý Tú Nhi liền nhiệt tình mời chào. An Nhượng Thần có thể nhìn ra, Lý Tú Nhi không nhận ra nàng. Sau khi nàng nói rõ thân phận ý đồ, nhất thời sắc mặt Lý Tú Nhi cứng lại. Sau đó nàng ta mượn cớ lui vào nội

viện, để tướng công nàng ta là Khương lão bản tự mình tiếp An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần tựa như đến để may y phục vậy, nghiêm túc chọn vải, hỏi mẫu, đưa ra yêu cầu may mặc cùng kích thước y phục to nhỏ. Khương lão bản dè dặt đối đáp, cuối cùng không nhịn được nói: “An cô nương, ngoài may y phục ra, cô nương còn chuyện gì khác không?”

An Nhượng Thần nháy mắt: “Chỗ này của Khương lão bản ngoại trừ may vá ra, chẳng lẽ còn làm chuyện gì khác?”

Khương lão bản vội xua tay: “Không không. Xin cô nương chớ có hiểu lầm. Chỉ là ta nghe chút lời đồn, nha môn cũng đến hỏi qua mấy lần, nhưng Từ bà tử đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không phải tự từ sao? Nàng ta mai mối cho nhà ta, nhưng bọn ta không quen thân nàng ta, nàng ta làm gì cũng không liên quan đến bọn ta.”

“Chuyện Từ bà mối làm cũng không liên quan đến ta. Nàng làm mai cho ta, nhưng cuối cùng hôn sự lại không thành.” An Nhượng Thần ra vẻ vô tội, “Chẳng lẽ bởi vì điều đó, nên Khương lão bản chê, không muốn làm ăn tiếp với ta?”

“Không không.” Khương lão bản liên tục khoát tay, “Ta cũng không thèm dè dặt gì về cô nương, cô nương thay tướng quân đến nơi này của ta may y phục, tiệm nhỏ được dịp rực rỡ, nào có dám chê.”

An Nhượng Thần còn đợi nói gì đó thì nghe thấy có người bên cạnh cười “phì” một tiếng. An Nhượng Thần quay đầu nhìn lại, nhất thời cảnh giác.

Triệu Giai Hoa. Lão bản nương của tửu lâu Chiêu Phúc.

Triệu Giai Hoa ôm một đứa bé khoảng hai tuổi, đang mệt mỏi dựa vào ngực Triệu Giai Hoa dụi mắt. An Nhượng Thần đã xem qua trong hồ sơ, Triệu Giai Hoa và lão bản tửu lâu Chiêu Phúc là Lưu Tắc có một cô con gái Lưu Nhân hơn hai tuổi, nghĩ có lẽ chính là đứa bé này.

Lúc này Triệu Giai Hoa cười thẳng với Khương lão bản: “Khương lão bản, nghe ông giải thích một hồi như thế, chẳng khác gì là chột dạ nhỉ.”

Khương lão bản lại càng hoảng hốt mà xua tay: “Không, không, bọn ta không phải thế...”

Triệu Giai Hoa cười: “Ta chỉ đùa thôi, Khương lão bản chớ để bụng. Ta tới để lấy xiêm y.” Nàng ta đưa mắt ra hiệu, a hoàn bên cạnh vội đưa một tờ giấy ra, Khương lão bản cầm lấy xem, nói y phục đã may xong, hỏi Triệu Giai Hoa có muốn ra nhà thất đẳng sau thử không.

An Nhượng Thần âm thầm quan sát phản ứng của Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa thông thả cười, nói mình đang ôm con, cũng không cần thử. Để a hoàn lấy xiêm y rồi sẽ đi. Thế là Khương lão bản liền sai người dẫn a hoàn đi lấy xiêm y. Đúng lúc lại có khách đến, Khương lão bản nhìn An Nhượng Thần, An Nhượng Thần cười bảo: “Khương lão bản cứ đi tiếp khách đi, ta muốn xem thêm một lúc nữa.”

Khương lão bản vội thi lễ rồi xoay người gọi người khác đi.

Lý Tú Nhi không ra lại nữa, Khương lão bản cũng như không để ý động tĩnh của Triệu Giai Hoa lắm. An Nhượng Thần bắt chuyện với Triệu Giai Hoa: “Đứa bé này dễ thương quá, tên là gì vậy?”

Triệu Giai Hoa đáp: “Lưu Nhân.”

An Nhượng Thần mỉm cười: “Nhân trọng nhân quả sao?”

Triệu Giai Hoa ngẩn ra, rồi cũng nhanh chóng cười đáp: “Nhân trong ‘bích thảo như nhân’, cũng là chữ nhân trong ‘phiêu nhân đạo hỉn’.”

Lần này đến lượt An Nhượng Thần ngẩn người.

Triệu Giai Hoa vốn là ca kỹ của lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An, tên là Điền Nhân. An Nhượng Thần hỏi có phải chữ “nhân” trong nhân quả không, là có ý muốn thăm dò nàng ta, nhưng không ngờ nàng ta lại đáp bằng “Phiêu nhân đạo hỉn”.*

(*Chữ Nhân trong nhân quả và trong tên thật của Triệu Giai Hoa là 因, còn chữ Nhân trong tên con gái nàng ta là 茵, có nghĩa là lớp đệm.)

Bởi vì cơ duyên tình cò mà có số mệnh giàu sang nghèo hèn khác nhau, cũng ám chỉ những cô gái sa đọa phong trần.*

(*Trích trong Lương Thư, quyển 48 phần Nho Lâm Truyện.)

Đây là Triệu Giai Hoa biết thân phận cũ của mình đã bị bại lộ, nên mới dứt khoát thừa nhận?

Không đợi An Nhượng Thần đáp, Triệu Giai Hoa lại nói tiếp: “Nghe nói muội muội cô nương mất tích? Thế giờ đã có tin gì chưa?”

Lúc này An Nhượng Thần cũng rất căng thẳng, nàng hỏi ngược lại: “Vị phu nhân này quen ta sao?”

Triệu Giai Hoa cười nói: “An cô nương danh tiếng lẫy lừng ở thành Trung Lan, có ai không biết? Tuy ta chưa từng thấy qua dung mạo của cô nương, nhưng vừa này Khương lão bản cứ luôn miệng gọi An cô nương, lại nói tướng quân này nọ, nên ta đoán được.”

Lời giải thích này nghe rất quả quyết, không chút khả nghi nào.

Triệu Giai Hoa lại hỏi lần nữa: “Đã tìm thấy muối muối của cô nương chưa?”

An Nhượng Thần lắc đầu, lại hỏi ngược lại: “Mỗi ngày tẩu lầu của phu nhân đều có khách đến khách đi, tin tức linh thông, liệu có từng nghe thấy tin của muối muối ta?”

Triệu Giai Hoa lắc đầu, cũng hỏi ngược lại: “An cô nương biết ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

An Nhượng Thần nói: “Danh tiếng của tẩu lầu Chiêu Phúc vang dội khắp thành Trung Lan, làm phát đạt, ba căn tẩu lầu của cha ta cộng lại cũng chẳng bằng, ông ấy còn tức đỏ mắt ra đấy. Dĩ nhiên ta biết phu nhân rồi.”

Triệu Giai Hoa cười một tiếng, cũng không so đo thật giả, lại nhắc đến An Nhượng Phụng, “Ta không biết tung tích của An tứ cô nương, cũng không nghe được tin tức gì của nàng, nhưng ta có thể hiểu được tâm trạng mất muối muối của cô nương. Nếu Nhân Nhi nhà ta thất lạc, sợ là ta cũng sẽ đau lòng đến mức không muốn sống nữa. Đổi là ta, cũng sẽ như cô nương, chuyện gì cũng dám làm.”

Lời này nghe thật đầy thâm ý. An Nhượng Thần nhìn Triệu Giai Hoa, muốn từ nét mặt nàng ta phát hiện ra vấn đề.

Nhưng Triệu Giai Hoa rất bình tĩnh, nàng ta cũng nhìn An Nhượng Thần lại, không hề có dáng vẻ chột dạ.

Lúc này a hoàn của Triệu Giai Hoa cầm xiêm y đi ra, đưa cho Triệu Giai Hoa ngó nhìn cẩn thận, xiêm y không có vấn đề gì. Triệu Giai Hoa liền cười một tiếng với An Nhượng Thần, lại chào hỏi Khương lão bản một tiếng, sau đó cáo từ rời đi.

Sau khi An Nhượng Thần quay về lầu Từ Vân vẫn luôn nghĩ đến dụng ý của Triệu Giai Hoa. Nàng ta chủ động va chạm với nàng, nói những lời đó với nàng, rõ ràng là muốn dụ nàng cắn câu.

An Nhượng Thần khá hưng phấn, hy vọng tràn đầy cõi lòng. Nói không chừng từ muối thật sự ở trong tay chúng, từ muối vẫn chưa chết.

An Nhượng Thần lo lắng đợi Long Đại về. Hôm nay tướng quân đến quận phủ nhà môn bàn chuyện với thái thú đại nhân. An Nhượng Thần muốn báo cáo lại chuyện hôm nay cho tướng quân, muốn đề Long Đại đồng ý cho mình đến tẩu lầu Chiêu Phúc đối mặt giao chiến với Triệu Giai Hoa. Nàng không sợ Triệu Giai Hoa, không sợ đám mật thám kia, nàng phải cứu muối muối cho bằng được. Nàng cần sự ủng hộ của tướng quân.

Long Đại dùng qua cơm tối ở chỗ Diêu Côn rồi mới về. qnt nghe tin tướng quân đã quay về cư viện, liền tranh thủ thời gian để phòng bếp làm ít canh nắm tuyết. Không thể để lộ dáng vẻ cuống cuống được, tướng quân không thích những người không có kiên nhẫn. Nếu nàng cứ cố chấp với chuyện này, dựa vào thành tích huấn luyện mấy ngày qua của nàng, ắt tướng quân sẽ có bản khoản, không muốn đồng ý để nàng hành động nhanh như thế. Nàng phải thuyết phục tướng quân một lần, phải nhanh chóng đi. Nếu thật sự từ muối còn sống, nhất định là đang chịu khổ, nàng phải đi cứu muối ấy, nàng đã đồng ý sẽ gặp lại từ muối rồi.

An Nhượng Thần đợi canh ngọt nấu xong, đích thân bưng đến cư viện của Long Đại. Dọc đường đi mãi nghĩ ngợi, mỗi một câu nói, mỗi một nét mặt của Triệu Giai Hoa, nàng phải nghiêm túc nghĩ kỹ lại một lần.

Đến viện của Long Đại, Long Đại đang đánh quyền trong sân. Từng quyền rạch gió, oai hùng bộc phát, rất uy phong phóng khoáng. An Nhượng Thần nhìn lướt qua rồi lại cúi đầu nghĩ tiếp chuyện của mình, cảm khay đợi tướng quân đánh xong.

Ở bên kia tường viện là cư viện của Tông Trạch Thanh và Tạ Cương. Tường Tùng mau chóng chạy vào, cũng bê nồi canh ngọt, “Nhanh lên, nhanh lên.”

“Ăn no lắm rồi, không còn hứng.” Tông Trạch Thanh lờng biếng vất người nơi ghế đá trong sân, chỉ thiếu mức xoa bụng làm biếng.

“An quân sự đưa canh cho tướng quân đấy.” Tường Tùng đặt nồi xuống rồi lập tức chạy về phía tường viện. Canh ngọt giữ lại để vừa ăn vừa tám chuyện.

Cũng không biết Tạ Cương nhảy từ đâu ra, “Tại sao nguoi biết?”

“Lư Chính với Điền Khánh nói, nói với ta là trong bếp có canh ngọt, An quân sự múc cho tướng quân xong, vẫn còn dư lại rất nhiều.” Tường Tùng đã nằm bên tường, lắng nghe động tĩnh bên cạnh. Lư Chính và Điền Khánh là hai kiện tướng đặc lực trong danh vệ binh của hắn, phụ trách bảo vệ an toàn của An Nhượng Thần.

“Nguoi chọn nguoi miệng rách như thế liệu có thỏa đáng?” Lỗ tai Tông Trạch Thanh cũng dán vào lưng, dáng vẻ lười biếng đã tan biến không còn vết

tích, tinh thần phấn chấn đến độ tỏa sáng.

“Đến cả nòi người còn bùng đến, liệu có khoa trương không hả?” Tạ Cương nói, “Như thế rất dễ bị phát hiện con khi người muốn xem chuyện vui đấy.”

“Vi sao bùng nòi lại dễ bị phát hiện...” Tông Trạch Thanh còn chưa nói xong thì bị hai người kia “suyt” một tiếng, tức thì nhanh chóng im miệng nghiêm túc lắng nghe.

“Tướng quân đang luyện quyền.” Tạ Cương nói.

“Ăn no rồi nên tập thể dục?” Tông Trạch Thanh vừa dứt lời thì bị trợn mắt nhìn.

“An quân sự đâu?” Trương Tùng quan tâm đến điều này.

“Không nhanh bằng bước chân của người.” Tạ Cương nói.

“Có lý.” Tông Trạch Thanh phụ họa, sau đó lại hỏi: “Vậy chúng ta phải chú ý chuyện gì?”

“Không phải An quân sự với người nói tướng quân dùng người để làm kế dụ địch hòng thăm dò năng ta sao, năng ta hiểu chuyện, sẽ không quấy nhiễu người, để người yên tâm.” Trương Tùng nói.

“Đúng thế.” Tông Trạch Thanh gật đầu, “Nàng cũng tướng quân dặn dò ta, nếu nàng không nói ta cũng không nghĩ tướng quân lại dùng chiêu này để đối phó cô nương nhà ta, đúng là quá gian xảo. Nhưng nàng nói rồi ta lại không yên lòng lắm. Vốn không nghĩ gì nhiều, nhưng nghe xong lại cảm thấy khá đáng thương.”

Trương Tùng phát tay, hẳn ta có đáng yêu hay không không quan trọng.

“Tướng quân còn đích thân dạy võ cho nàng, chỉ về đối sách cho nàng.” Tạ Cương nói. Tuy nói là võ nghệ, nhưng theo Trương Tùng thấy, với tư chất của An cô nương, nếu tập luyện tiếp để cơ thể khỏe mạnh cũng không tệ.

“Dạy dỗ quá nghiêm khắc rồi.” Tông Trạch Thanh lại cảm thấy mình đáng thương. Hôm đó tướng quân dạy An cô nương thoát thân khỏi cuộc truy lùng trên phố thế nào, vốn hẳn chỉ tới xem vui, đứng một bên cắn hạt dưa, kết quả khi An cô nương gần như bị tìm thấy, bỗng chạy về phía hắn, kéo cánh tay hắn nói: “Vị tráng sĩ này, tiểu nữ gặp cướp đòi bắt, xin tráng sĩ cứu mạng.”

Tông Trạch Thanh không kịp ứng phó, còn chưa nhả hạt dưa ra thì đã bị Long Đại xuất hiện trách mắng.

Tông Trạch Thanh rất oan ức, hẳn có cố ý giả trang làm tráng sĩ đi đường đâu, không có ý định muốn quấy rối. Rõ ràng là An cô nương xảo quyết thì có. Lại nói dưới tình hình đó năng cầu cứu như thế thì khá là nhanh trí, đáng tiếc tướng quân đại nhân lại không hài lòng.

Trương Tùng không để ý đến Tông Trạch Thanh nữa, điều Tạ Cương nói mới là mấu chốt. Tướng quân bận rộn quân vụ, chúng binh tướng ở dưới quyền ấy, xếp một hàng từ cửa thành phía Nam cho đến phía Bắc cũng không đủ, làm sao lại đến lượt tự thân tướng quân đại nhân dạy dỗ chứ. Theo lý mà nói chỉ là một nữ trinh thám nhỏ, dù là Tạ Cương đến dạy cũng đã không đúng rồi.

“Sao An quân sự lại đi chậm vậy?” Trương Tùng sốt ruột. Không phải tướng quân luyện quyền xong về phòng là không còn kịch hay để xem sao?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, dứt khoát một không làm hai không nghĩ, điểm mũi chân, leo lên đầu tường.

Vừa đi lên thì thấy An Nhược Thần bùng khay đến.

Nhìn một lúc, Tông Trạch Thanh nhỏ giọng nói: “Có phải tướng quân luyện quá nhiều rồi không?”

Trương Tùng trừng mắt nhìn hắn, nói nhiều gì đấy, sợ không biết bọn họ nhìn lên nghe trộm à?

Lại qua một lúc, Tông Trạch Thanh lại không nhịn được: “An cô nương không nhìn thẳng vào tướng quân kia.” Vì sao lại muốn vỗ tay vì An cô nương thế này? Trong lòng cảm thấy rất được an ủi là phản ứng bình thường đúng không?

Lần này Trương Tùng không chỉ muốn trừng mắt nhìn hắn mà còn muốn đập hắn xuống tường nữa.

Đột nhiên Long Đại trong sân dừng động tác, Trương Tùng và Tông Trạch Thanh ăn ý rụt đầu xuống, bấy giờ mới phát hiện ra Tạ Cương không có ở đây.

Long Đại đi về phía An Nhược Thần. Lúc đứng bên cạnh nàng thì An Nhược Thần mới hoàn hồn lại, thế là nàng vội đứng thẳng sống lưng ngay ngắn.

“Có chuyện gì?” Long Đại hỏi.

Trương Tùng và Tông Trạch Thanh tiếp tục thò đầu lên nhìn, nghe hỏi vậy mà ngứa cả lòng, đưa canh ngọt cho tướng quân đấy, quá rõ ràng rồi còn gì!

“Tướng quân, tôi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.” An Nhược Thần đáp, nhìn tô canh ngọt trong tay, vội nói thêm: “Cả cũng đưa canh đến cho tướng quân.”

“Đưa đến cố ý để nó nguội à?” Long Đại hỏi.

Tường Tùng kê trán vào đầu tường, đúng là không tận mắt chứng kiến. Tông Trạch Thanh cảm thấy nhất định tướng quân lấy hấn ra thăm dò An cô nương làm mọi người lúng túng không phải là cố ý, trong đầu hấn ngoại trừ đánh giặc chắc chắn thiếu đi thứ gì đó.

“Tướng quân đang bận nên mới đứng đợi.” An Nhượng Thần nghiêm túc, đáp rất vô tội, “Nếu không tướng quân ném thư trước, nếu cảm thấy không ngon miệng thì để tôi đi múc bát khác. Trong phòng bếp vẫn còn nồi nóng.”

Lúc này đổi sang Tông Trạch Thanh trừng mắt nhìn Tường Tùng, để nguội bụng cả nồi đi, quả nhiên là dễ bại lộ mà.

Long Đại một tay nhận lấy khay, dẫn An Nhượng Thần đi vào phòng. Thời tiết tháng mười một thế này, tuy hấn cảm thấy không có gì, nhưng đầu tối khá lạnh, một cô nương ngồi trong gió cũng không dễ chịu. Hấn biết An Nhượng Thần đã đến, đợi nàng gọi hấn, kết quả cô nương này cứ thử người ra đó, còn cúi đầu mất thần.

“Ra giáo trường chạy hai mươi vòng, ta không phạt các nguội nữa.” Long Đại vừa đi vừa nói.

An Nhượng Thần ngây ra, nàng ư? Làm canh nguội nên muốn phạt chạy hai mươi vòng? Nhưng vì sao lại còn có một chữ “các” nữa, chẳng lẽ phải dẫn theo các đầu bếp cùng chạy?

Hai tên trên tường vi một cái rụt nguội về. Long Đại lại liếc sang đầu tường, đến khi quay đầu lại chờ An Nhượng Thần vào nhà, lúc này mới phát hiện mặt nàng giật mình ngây ngốc. Long Đại bật cười, phiền muộn lúc trước đều quét sạch. Giáng về nàng ngơ cáng có chút giật mình sợ hãi, trông thật thú vị.

Tướng quân lại cười nữa. An Nhượng Thần càng ngây ngốc.

Long Đại thôi cười, hắng giọng nói: “Không phải nói nguội, mà nói hai tên ở đầu tường.”

Tường Tùng và Tông Trạch Thanh dựa vào chân tường đưa mắt nhìn nhau, tên Tạ Cương kia chết ở đâu rồi? Tướng quân chỉ phạt mỗi hai người họ.

An Nhượng Thần liếc sang đầu tường, nhưng chẳng thấy người nào. Nhưng không sao, ai chịu phạt cũng không phải vấn đề, “Tướng quân, tôi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

“Ừ.” Long Đại lên tiếng đáp, dẫn nàng đi vào nhà.

Đột nhiên Tạ Cương nhảy ra, cả Tường Tùng và Tông Trạch Thanh đều trợn trừng với hấn: “Nguội vừa đi đâu thế?”

“Trên cây.” Tạ Cương chỉ lên cây đại thụ xanh um tốt tươi bên tường. Đầu tường rất nổi bật, hơn nữa hai kẻ này còn thu hút sự chú ý của tướng quân, hấn núp trên kia càng ổn định hơn, “Các nguội mau đến giáo trường đi, nếu không lát nữa tướng quân biết hai người không chạy mà phạt thật đấy. Ta uống canh trước, sẽ chờ lại ít cho các nguội.”

“Đồ trinh thám chết tiệt!” Cả Tường Tùng và Tông Trạch Thanh hai miệng đồng thanh, nhào đến đánh Tạ Cương một trận.

Trong phòng Long Đại, bầu không khí không sôi nổi như bên tường. An Nhượng Thần căng thẳng hít mấy hơi, tí mỉ kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở cửa hàng y phục với Long Đại. Trong lúc nói, tâm tình lại có chút kích động, cuối cùng bảo: “Tướng quân, Triệu Giai Hoa chủ động đến tiếp cận, nhất định là bọn chúng có kế hoạch. Tôi phải thuận thế giáp mặt một phen, để bọn họ cảm thấy tôi đã cắn câu.”

Long Đại không hoảng hốt cũng không gấp gáp, hỏi: “Cô cảm thấy kế hoạch của chúng là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

An Nhượng Thần đáp: “Đối với bọn chúng mà nói, tôi chỉ có hai kiểu kết quả: hoặc giết tôi hoặc lợi dụng tôi. Mấy ngày nay tôi ra ngoài đi đi lại lại, đến không ít chỗ, trong mắt người ngoài nhìn vào, chỉ dẫn theo a hoàn bên cạnh, bọn chúng có thể có cơ hội ra tay, nhưng lại không thấy làm gì, nay lại còn để Triệu Giai Hoa đến, còn nhắc đến tứ muội của tôi, nhất định là bọn chúng định lợi dụng tôi.”

Long Đại hỏi lại: “Từ lúc tứ muội cô mất tích cho đến khi cô thành công trốn khỏi nhà là mấy ngày?”

“Ba ngày.”

“Nếu bọn chúng giữ tứ muội cô trong tay, có kế hoạch lợi dụng cô, vì sao trong ba ngày đó không hành động? Lúc ấy cô đã rơi vào đường cùng, cầu cứu không được, khi đó cô lại càng thêm biết ơn với người uy hiếp mình, còn dễ đối phó cô hơn là so với bây giờ.”

An Nhượng Thần im lặng, cứ nhai đi nhai lại những lời lẽ này, liên tục nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra, Long Đại cũng đã phân tích qua với nàng rồi. Giờ đây hần lập lại lần nữa, nhưng là muốn gỡ nàng một cái - không nên để hy vọng che phủ, lúc đó lại không để nàng thấy rõ chân tướng. Nếu như nàng cứ một mực thuyết phục bản thân rằng tứ muội nằm trong tay chúng, thế thì Long Đại sẽ không yên tâm mà cho nàng ra mặt trực tiếp với những người đó.

An Nhượng Thần hít sâu một hơi rồi gạt đầu. Nội tâm vẫn đang vùng vẫy, có lẽ lúc đó trong tay bọn chúng không có tứ muội, nhưng giờ đây nàng đã vào lầu Từ Vân, nàng có giá trị, mà nhược điểm của nàng lại chính là tứ muội, nói không chừng bọn chúng đã tìm được rồi, vậy nên lúc này mới quyết định hai chọn một, không giết nàng, lợi dụng nàng.

Khả năng này lớn thế nào? Dĩ nhiên không lớn.

An Nhượng Thần cắn môi: “Coi như bọn chúng dùng chuyện tứ muội gạt tôi, thì đó cũng là vì muốn để tôi cắn câu, cũng chắc chắn là có kế hoạch rồi. Tôi hẳn phải đi tìm Triệu Giai Hoa, nhìn xem rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì. Như thế mới có thể gặp chiêu phá chiêu, dụ rắn ra khỏi hang.”

“Gặp chiêu phá chiêu?” Long Đại nói: “Vậy cô có biết, có một chiêu gọi là gây ông đập lưng ông không, đợi lúc cô thấy rõ chiêu thì đã bị trúng gây rồi, thoát thân không được, định phá chiêu thế nào đây?”

An Nhượng Thần căng thẳng siết chặt nắm đấm, cũng biết không phải dùng vài ba câu là có thể thuyết phục được tướng quân. Nàng nói: “Xin tướng quân chỉ điểm.”

“Lúc hai quân giao chiến, thường sẽ cần đến kế dụ địch. Quân địch giả thua mà chạy, cô dắc ý vênh vào, lãnh binh đuổi theo, nhưng lại trúng mai phục của đối phương. Biết không phá được kế, không có gì để nói, nhưng nếu cô có thể nhìn thấu kế hoạch, vậy thì có hai con đường có thể đi: một là không đuổi theo, đừng để trúng kế. Hai là nhìn lại toàn cục, bày trận sớm hơn quân địch, thăm dò địa thế, vòng qua khu có quân mai phục, đến trước quân địch chặn đường.”

“Toàn cục?”

“Những điều cô vừa nói với ta, ngay đến giọng nói nét mặt của Triệu Giai Hoa cũng không bỏ qua. Nhưng cô lại không nhắc đến Lý Tú Nhi. Không phải hôm nay cô đến cửa hàng y phục Khương Thị sao?”

“Đúng thế, nhưng đó là vì Lý Tú Nhi không có gì khác thường, thậm chí nàng ta còn không nhận ra tôi, sau khi tôi giới thiệu nàng ta mới biến sắc, gấp gáp trốn trong hậu viện, không ra lại lần nữa.”

“Cho nên cô đã dời toàn bộ sự chú ý lên người Triệu Giai Hoa.”

An Nhượng Thần nhăn mày, lúc này mới phản ứng lại được chỗ không đúng.

“Chuyện cô đến cửa hàng y phục trước đó không ai biết, làm sao Triệu Giai Hoa có thể đứng dịp vô tình gặp cô như thế được? Sau khi Lý Tú Nhi tránh cô, cô đã nán lại trong cửa hàng bao lâu?”

Rất lâu. An Nhượng Thần suy nghĩ. Vì đợi Lý Tú Nhi xuất hiện, vì phải quan sát nhiều, nên nàng cả rà cả rề với Khương lão bản, có ý hỏi rất nhiều vấn đề may y phục, lúc chọn vải cũng rất lâu.

“Cửa hàng y phục cách từ lâu Chiêu Phúc bao xa? Chạy đi chạy lại một chuyến cần bao nhiêu thời gian?”

An Nhượng Thần chưa từng đi thử, nhưng nàng nhũ tính nếu bước chân nhanh, hẳn sẽ đến kịp. Nàng bắt đầu nghi ngờ nếu nàng không kéo dài thời gian ở cửa hàng y phục, thì liệu Lý Tú Nhi có đi ra để giữ nàng lại không. Tướng quân nói đúng, Triệu Giai Hoa muốn vô tình gặp phải nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy. Huống hồ nếu nàng ta biết mình đã bị nghi ngờ, vì sao không há miệng chờ sung đợi nàng đến từ lâu Chiêu Phúc, mà lại chạy ra ngoài giả vờ “vô tình gặp phải” với nàng làm gì? Là điều gì khiến nàng ta không kịp đợi như thế?

“Nàng ta còn ôm một đứa trẻ nữa.” An Nhượng Thần chỉ rõ mấu chốt, “Đứa bé kia đang ngủ. Nếu nàng ta thật sự thương yêu con gái, đáng lẽ phải để con bé nghỉ ngơi cho khỏe, chứ không phải đưa nó đi dạo phố này nọ, lại còn tán gẫu với người lạ, thì triển kế dụ địch gì đó.”

Long Đại gạt đầu: “Lúc võ tướng bọn ta giao đấu, cho dù có bị thương thì cũng sẽ núp dưới khôi giáp, không để kẻ địch biết được.”

“Nàng ta có ý nói con gái mình cũng quan trọng như tứ muội tôi. Nàng ta nói với tôi là mình biết nhược điểm của tôi chính là tứ muội, nhưng cũng đề lộ nhược điểm của nàng ta là con gái.” Quả thật điều này khá kỳ quái.

“Còn gì nữa không?”

“Quy tắc của mật thám, vì bảo đảm an toàn của tổ chức, chỉ liên lạc một tuyến, không quen biết lẫn nhau, cũng không qua lại với nhau. Nhưng vì lúc tôi trốn nhà báo quan, cũng có thể là cô nương có liên quan đến Từ bà mối... Nếu thật sự là Lý Tú Nhi báo tin cho Triệu Giai Hoa, vậy vì sao nàng ta phải làm thế? Triệu Giai Hoa là một Từ bà tử thứ hai sao? Không đúng, như thế quá mạo hiểm, Tạ tiên sinh sẽ không để người liên lạc trực tiếp với hắn đến tiếp xúc với tôi, như thế nguy hiểm rất lớn... Tại sao nàng ta lại muốn để tôi thấy con của nàng...”

“Cô có rất nhiều nghi vấn, điều này rất tốt. Có suy nghĩ như vậy, ta mới có thể yên tâm.” Long Đại nói: “Quân vây bốn mặt, bất kể là nắm chắc đánh một trận cuối cùng hay không, nhưng không thể hữu dụng vô mưu, không thể bị địch trận mê muội. Cô muốn ra mặt với Triệu Giai Hoa, được thôi, nhưng ý tưởng ban đầu thì không được. Không thể chỉ mãi quan sát Triệu Giai Hoa được, cô đã biết chưa?”

An Nhựt Thần ra sức gặt đầu.

“Cô có còn nhớ ta đã từng nói với cô vì sao trong số những cô nương này phải xếp Triệu Giai Hoa ở sau không?”

“Bởi vì còn chưa điều tra ra vì sao Triệu Giai Hoa lại quan trọng đến thế. Từ bà mới làm mai đa số là mấy việc cưới xin trong vùng, còn Triệu Giai Hoa là do nàng ta khổ cực đưa về từ bên ngoài quận, đổi tên đổi thân phận, nguy trang thành bà con xa để làm mối cho Lưu lão bản. Tướng quân cảm thấy hoang phí như vậy rất khả nghi. Thân phận ca kỹ lâu Phạm Hương có lẽ cũng chỉ là lớp vỏ nguy trang. Trước khi không biết rõ thì đừng có đụng đến nàng ta.”

“Nhưng nay nàng ta gấp gáp như thế, cô nên nắm cho chắc.”

Tìm An Nhựt Thần đáp thỉnh thịch: “Ngày mai tôi sẽ đến từ lâu Chiêu Phúc gặp nàng ta.”

“Không, cô chờ đến tìm nàng ta. Nàng ta đã nóng như thế, cô không cần phải vội.”

Long Đại lại dặn dò cô thế này thế nọ một phen, trong lòng An Nhựt Thần có tính toán. Cô quay về phòng mà vẫn còn nghĩ đến lời Long Đại, tỉ mỉ tính toán kế hoạch

Trong đêm nay, người ở bên An phủ cũng đang lên kế hoạch.

Đầu tiên là Đàm Thị, kế hoạch của nàng ta tiến hành rất thuận lợi. Bởi vì bất chợt phải đuổi hết người hầu ở viện phòng lớn đi, tất cả mọi người đều không có trù bị sẵn nên vô cùng rối loạn. Gia đình họ viện bao vây viện phòng lớn, nhốt toàn bộ mọi người khóc lóc trong sân. Dưới màn đêm, a hoàn người ở theo thứ tự quân sự gọi, từng bước từng bước rời khỏi An phủ. Còn những người có khế ước chung thân thì bị giam trong phòng, đợi bà từ môi giới đến dẫn đi.

Đàm Thị rất hài lòng, cứ như vậy bề gãy cây gai phiền phức, trừ hậu hoạn, nàng ta tinh tâm hơn nhiều.

Nhưng An Nhựt Hi lại lo âu, trái lo phải nghĩ, cuối cùng nàng ta đành lòng không đi, lặng lẽ đi đến hậu viện. Nhìn thấy ở đó không ai canh gác, nghĩ có lẽ đều đã tập trung xử lý phía viện phòng lớn cả nên không ai để ý nơi này. Ổ khóa cửa phòng cùi treo, không bấm nút. An Nhựt Hi nhìn trái nhìn phải, mở cửa ra.

Trong phòng không đốt nến, một luồng bụi đất mịn gỗ lẫn mùi máu xộc thẳng vào mũi, làm người ta buồn nôn. An Nhựt Hi dần lại cảm giác mắc ói, nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ, trông thấy bà vú nằm trên đất. Cả người bà ta dính đầy máu và bùn đất, nhếch nhác vô cùng, ngấm vãi trong miệng, sắc mặt xám xanh, hai mắt nhắm nghiền.

An Nhựt Hi nuốt nước bọt, đè nén căng thẳng, dè dặt đi lên, khẽ gọi hai tiếng “Tống ma ma”. Bà vú không đáp mà cũng không cử động. Đầu An Nhựt Hi rồi bời, không phải là chết thật đấy chứ?

Nàng ta đi lên phía trước, đưa tay ra kiểm tra hơi thở của bà ta, ngón tay vô tình đụng phải mũi bà ta, bà vú đột nhiên động một cái, An Nhựt Hi sợ hãi hét lên, té ngã ra đất. Đường như động tĩnh này đã đánh thức bà vú, bà ta ngo ngoáy mở mắt ra, đôi mắt hơi sưng, miến cường tạo thành một kẻ hở. Dáng vẻ kia như hít mất lạnh lùng dữ dội, tìm An Nhựt Hi đập như trống chầu, dịch lùi ra sau theo bản năng.

Nhưng bà vú chỉ nhìn nàng ta mãi, không nhúc nhích cũng chẳng nói gì. An Nhựt Hi thêm can đảm, nhỏ giọng nói: “Tống ma ma, ta đến đưa nước cho ma ma đây, còn cả thuốc trị thương nữa.”

Bà vú vẫn không nói câu nào. An Nhựt Hi dè dặt đi qua, lấy khăn vải trong miệng bà vú ra, rồi đưa lọ nước nhỏ đến bên môi bà ta, bà vú do dự một lúc, cuối cùng há miệng ra. An Nhựt Hi thấy thế thì rất mừng, vội nhẹ nhàng đỡ lấy đầu bà vú, đút nước cho bà. Cổ họng bà vú không nhúc nhích, nước hòa lẫn máu trào ra khỏi miệng bà ta, dính cả tay An Nhựt Hi.

Suýt nữa An Nhựt Hi lại hét thất thanh, dẫn cơn xúc động muốn hất tay đi, đút nước cho bà vú.

Cuối cùng bà vú uống được một ít, tựa hồ lấy lại chút tinh thần.

Lúc này An Nhựt Hi đã không còn sợ nữa, nàng ta lôi khăn tay ra lau tay, rồi lại lấy thuốc trị thương ở trong ngực ra: “Ta còn mang thuốc cho ma ma đây.” Nhưng nhìn trái nhìn phải, khắp người bà vú toàn là máu, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu mới phải.

Lúc này bà vú lên tiếng: “Già mù sa mưa, người có ý gì?”

Giọng bà ta khàn đặc, yếu đến mức khó mà nghe nói. Tuy là vậy, An Nhựt Hi vẫn nghe ra châm chọc trong lời của bà ta. Nàng ta khẽ cắn răng, nhắm mắt nói: “Ma ma bị thương quá nặng, ta chỉ là muốn cứu ma ma mà thôi.”

Bà vú như muốn nói chuyện nhưng lại nói không ra hơi. An Nhựt Hi lo lắng đề phòng nhìn, không biết nên làm gì. Qua một hồi lâu, bà vú tỉnh lại, xốc lên tinh thần mà nói: “Cứu ta thì người được lợi gì?”

An Nhựt Hi cắn môi, không trả lời được.

Mà thật ra bà vú không cần nàng ta trả lời, bà ta tiếp tục yếu ớt nói: “Tất cả các người đều thâm độc như nhau, cứu ta là giả, muốn dùng ta để đối phó

với đại cô nương nhà ta mới là thật. Người khinh ta già hồ đồ quá rồi. Trước đây ta đúng là hồ đồ, nhưng hôm nay không thế...” Nói đến đây thì dừng lại, bà ta trợn to hai mắt, dùng sức hít thở. Thần sắc ấy đáng vẻ ấy, phối hợp cùng một thân máu, hết như ác quỷ.

An Nhục Hi sợ hãi không ngồi nổi nữa, té ngã ra đất.

Thấy nàng ta như thế, bỗng bà vú bật cười, vừa cười một tiếng là lộ một miệng đầy máu, lại thảm thiết kinh khủng, “Người muốn hại cô nương nhà ta, ta dù thành quỷ cũng sẽ không tha cho người...” Âm thanh hơi thở mỏng manh, nhưng lại như sợi tăm lọt vào tai, vu vu xẹt qua, sắc lạnh như dao.

An Nhục Hi thất kinh chống đất ngã người lui sau, vừa xe dịch vừa cố đứng lên. Nàng ta hồi hận rồi, nàng ta không nên đến đây.

Bà vú dùng sức mờ to đôi mắt sưng húp nhìn nàng ta, rồi bỗng nói: “Dù thành quỷ cũng sẽ không tha cho các người...” Lần này đã không còn nghe rõ giọng, nhưng An Nhục Hi nhìn mỗi bà ta mà nghe rõ lời bà ta nói, tim nàng đập như trống chầu, mồ hôi lạnh thấm ướt sống lưng, không thể cử động như đã bị định thân. Nàng ta trợn mắt nhìn bà vú, bà vú cũng trợn mắt nhìn nàng.

Mãi một lúc lâu, không ai nhúc nhích.

An Nhục Hi nhìn bà vú, chợt thấy có gì đó không đúng. Nàng ta chợt quay đầu lại, thấy tam muội An Nhục Lan núp ngoài cửa, lộ nửa gương mặt sau cánh cửa, biểu cảm kinh hãi. An Nhục Hi lại xoay phắt đầu lại nhìn bà vú, bà ta vẫn không nhúc nhích, bộ dạng cứng ngắc đáng sợ. An Nhục Hi dùng sức nuốt nước bọt, nghe thấy An Nhục Lan ở sau lưng nhỏ giọng nói: “Bà ấy chết rồi à?”

An Nhục Hi giật giật, vươn tay ra. An Nhục Hi lấy can đảm đi đến, nhưng không dám đứng quá gần.

An Nhục Hi đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt bà vú, bà ta vẫn mờ mắt, nhưng ánh mắt đông cứng. An Nhục Hi cắn chặt răng, cẩn thận duỗi tay ra kiểm tra hơi thở bà vú, nhưng vừa đến gần thì đã nghe thấy An Nhục Lan hét thất thanh. An Nhục Hi như bị dao đâm một phát, cũng nhảy cẫng hết âm lên. Hai tỷ muội không hẹn mà cùng xoay người cầm đầu bỏ chạy, chân nam đá chân chiêu lao ra khỏi hậu viện, chạy vào vườn hoa gần đấy, trốn trong bụi rậm há miệng thở dốc.

Hai người như trộm nhìn lối đi, cũng không có ai đuổi theo. Nhưng An Nhục Hi vẫn sợ, nàng ta cảm thấy bà vú đang đi theo mình, chỉ là bà ta không phải là người nữa, bà ta chết rồi, đã thành quỷ rồi.

“Tỷ giết bà ấy rồi?” An Nhục Lan hoảng sợ hỏi.

An Nhục Hi sợ hết hồn, bật nhảy hét to lên: “Tỷ không có.”

“Nhưng tỷ cho bà ấy uống cái gì đó, xong rồi bà ấy chết.”

“Đó là nước, đó là nước!” An Nhục Hi nắm lấy vai An Nhục Lan, lớn tiếng nói: “Tỷ không có, tỷ không có, đó là nước.”

An Nhục Lan sợ hãi giẫy gụa, An Nhục Hi muốn túm lấy nàng ta để giải thích, nhưng An Nhục Lan lại vùng vẫy đấm đá, thoát khỏi nàng ta chạy trốn như điên. Mưa bàn tay An Nhục Hi đau xót, bị phản ứng kịch liệt của An Nhục Lan làm cho sợ hãi, nàng ta ngăn người nhìn bóng lưng muội muội biến mất, lầm bầm: “Tỷ không giết bà ta, tỷ không có làm. Tỷ không muốn bà ta chết, bà ta không thể chết được.”

An Nhục Hi trượt xuống gốc cây ngồi dưới đất, nhớ lại bà vú nhất định đã nghe hết những lời Đàm Thị nói với mình, bà ta sẽ mách lại đại tỷ. Lại nghĩ đến Đàm Thị nói không giữ bà lão này lại được. Nghĩ đến cảnh bà vú mờ to đôi mắt lăm lăm nhìn mình, dùng âm thanh hung tợn mỏng manh thốt lên rằng dù ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho người. An Nhục Hi run lấy bầy, vòng hai tay ôm lấy mình.

Khắp nơi im ắng không tiếng động. An Nhục Hi cũng không biết mình đã ngồi bao lâu rồi, càng ngồi càng sợ, chợt nàng ta nghĩ đến gì đó, nhanh chóng bật nhảy lên, bắt chập bùn đất trên người, chạy thẳng vào trong phòng Đàm Thị.

Đàm Thị thấy đáng vẻ này của nàng ta thì giật mình. An Nhục Hi kéo tay mẫu thân, hét lên: “Mẹ, bà ta chết rồi bà ta chết rồi, không phải con, nhưng tam muội nhìn thấy rồi, nó nói là do con, bọn con cãi nhau. Mẹ, không thể để nó nói bậy bạ được, không phải con.”

Đàm Thị nghe mà đầu óc mơ hồ, nhưng lại lờ mờ đoán được có liên quan đến chuyện gì. Nàng ta quát lớn một tiếng để An Nhục Hi tỉnh táo lại, rồi rót cho con ly nước uống, xong lạnh lùng hỏi: “Bình tĩnh nào, từ từ rồi nói, đã xảy ra chuyện gì?”

An Nhục Hi thở gấp mấy hơi, lấy lại bình tĩnh. Nàng nói vì mình hỏi thăm bà vú rốt cuộc nghe được bao nhiêu rồi, có phải trước nay cũng từng dò la tin tức không, rồi lại có người nào giúp bà ta không, lúc ấy mới giả vờ đi đưa thuốc đưa nước cho bà vú, nhưng bà vú bị thương quá nặng, uống nước xong nặng đôi ba câu liền đứt hơi. Nàng ta không để ý có An Nhục Lan đi theo sau mình, lại còn thấy được tất cả. An Nhục Lan cho là bà vú bị nàng ta giết chết. Nàng ta muốn giải thích, nhưng An Nhục Lan đã chạy đi mất.

“Nhất định nó sẽ nói cho tam di nương biết. Nói không chừng sẽ còn nói cho cả a hoàn nó.” An Nhục Hi càng nói càng hoảng, kéo tay Đàm Thị nói: “Mẹ, mẹ phải giúp con, tuyệt đối không thể để bọn họ nói bậy được. Chuyện này cũng không được truyền đến tai đại tỷ, đến lúc đó chúng ta có nghĩ đối sách gì cũng hòng hết.”

Đàm Thị nghe xong, trái lại không gấp gáp. Chuyện hôm nay, lão gia đã dạy dỗ răn đe ngay trước mặt mọi người, Tiết Thị phòng ba là cọng cỏ đầu tường, khích bác xúi giục là muốn cầm cho chắc tay, bên nào được lợi thì đứng bên ấy, nhưng tuyệt đối không dám vi phạm ý của An Chi Phủ. Căn bản Tiết Thị chẳng hề xem sống chết của bà vú ra gì, huống hồ có trận răn đe trước đó của An Chi Phủ, dĩ nhiên Tiết Thị biết đã xảy ra chuyện gì. Cho dù An Nhục Hi có làm gì thì cũng không dám đi nói khắp nơi. Nàng ta là người thông minh, sẽ bảo con gái im miệng. Nhưng ngược lại An Nhục Hi lại nhắc

nhờ nàng ta một chuyện, nàng ta không thể không đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“Con nói đúng.” Đàm Thị nói với con gái, “Chuyện này mẹ sẽ xử lý. Không ai được phép bép xép miệng mồm cả. Bà già kia đã không thể ra ngoài được nữa rồi, gần đây lão gia lại cấm tất cả mọi người, cho dù bà ta có nghe được gì thì cũng làm thế nào đưa đến tai con tiện nhân An Nhượng Thần kia được? Có lẽ là tìm người giúp thật.”

Đàm Thị nói xong, bảo a hoàn gọi quản sự An Bình đến, dẫn hần dẫn người đến phòng chứa củi xem xem bà già kia đã tắt thở chưa, trước xử lý bà ta cho sạch sẽ, kiểm một cỗ xe ngựa âm thầm đưa người đến bãi tha ma ở ngoại ô, đừng để người khác biết được. Rồi lại để An Bình để ý những thứ trong viện phòng lớn, người hầu các viện khác có gần gũi với bà vú hay không, nếu là có thì đuổi đi luôn. Hơn nữa hôm nay lão gia đã dặn không ai được phép bàn tán về chuyện này, ai mà dám nhiều lời một câu, cứ đánh cho chết. Dạy dỗ rõ rồi, tất những người khác sẽ nghe lời.

An Bình thưa vâng, lui xuống đi làm.

Đàm Thị lại cho gọi canh cổng đến, hỏi bọn họ bình thường có ai ra vào gì không, ai nói nhiều nhất với người hầu nội viện, nhất là thường tiếp xúc với bà vú. Đến khi nghe người canh cổng nói xong, trong lòng đã có trù tính. Sau đó bảo người canh cổng canh cho tốt, sau này bất kể ai hỏi đến thì cứ nói tất cả bọn hạ nhân trong viện phòng lớn đã bị đuổi đi rồi, nếu có ai có ý hỏi thăm bà vú, cứ nói bà ta hồi hương dưỡng lão. Ai hỏi thì ghi nhớ cho kỹ, báo lại cho bà ta biết.

Sáng sớm hôm nay canh cổng đã nghe được bóng gió lão gia giáo huấn, lại thấy đám người hầu ở phòng lớn bị đuổi đi cả, vốn đã hoảng sợ lắm rồi. Nghe Đàm Thị dặn dò thì lật đật tỏ vẻ trung thành, tất nhiên sẽ làm tốt việc, tuyệt đối không nói sai nửa câu.

Sau đó canh cổng lui ra. An Nhượng Hi vẫn còn căng thẳng: “Mẹ, chỗ tam di nương ấy, mẹ nhất định cũng phải làm một trận mới được. Không thể để tam muội đi nói bậy khắp nơi được.”

Đàm Thị đang suy nghĩ chuyện, nghe An Nhượng Hi lại nhai mãi không xong, vô cùng không vui, “Sợ cái gì chứ?! Cả ngày chỉ biết cuống cuống, không làm được tí việc nào cả. Chuyện này mẹ hiểu rõ rồi, bên phòng ba mà dám nói nhiều một câu, mẹ sẽ dạy dỗ bọn họ như dạy dỗ bà già kia. Còn nữa, không có việc gì con đến phòng chứa củi làm gì, thấy gặp bà già kia làm gì, muốn dò cái gì, tự mình lên la lên lút, lại không có kiên nhẫn, chỉ giỏi gây họa. Con về lại phòng cho mẹ đi. Sau này mà còn dám tự ý nữa, để xem mẹ có chinh con không.”

An Nhượng Hi giật mình hoảng hốt, không dám nhiều lời, chạy về phòng mình.

Ngày hôm sau, An Nhượng Hi nghe a hoàn nói toàn bộ người hầu ở phòng lớn đã được đuổi đi sạch sẽ, cũng có hai a hoàn ở phòng ba và phòng bốn bị đuổi ra khỏi phủ, nói là xưa nay miệng rộng nói nhiều, sau khi đánh mấy gậy thì đuổi đi luôn. Bây giờ trong phủ người người đều tự lo cho thân mình, tuyệt đối không dám nói nhiều nữa.

An Nhượng Hi không biết a hoàn ở phòng ba bị đuổi đi là bởi vì nàng giết gà dọa khỉ cảnh cáo mẹ con An Nhượng Lan hay là a hoàn kia nhiều chuyện thật, tóm lại hôm đó lúc mấy phòng cùng nhau dùng bữa, mọi người hòa thuận, nói chuyện thời tiết y phục mới trang sức mới, cứ như chuyện ngày hôm qua không hề xảy ra. Nhưng An Nhượng Hi luôn cảm thấy ánh mắt An Nhượng Lan nhìn mình có vẻ kỳ lạ. Nàng ta lặng lẽ hỏi đại a hoàn bên người, a hoàn lại bảo không cảm thấy tam tiểu thư có gì bất ổn cả, vẫn cứ giống như trước.

An Nhượng Hi cảm thấy không bình thường, nàng ta cứ thấy như có cây gai luôn đâm vào đầu mình. Đến buổi chiều, nàng ta có ý đi tìm An Nhượng Lan, mượn cơ muốn thắt kết chơi với con bé, An Nhượng Lan không từ chối, quả nhiên cảm thấy thất cùng nàng ta. An Nhượng Hi thất một hồi, rồi như lơ đãng nói: “Hôm qua tỷ thấy Tổng ma ma bị thương đáng thương quá, lúc ấy mới đem nước với thuốc đến xem sao. Đút cho bà ta chút nước mà thôi...”

Không đợi nàng ta nói xong, An Nhượng Lan đã nói: “Không phải Tổng ma ma về quê dưỡng lão rồi sao? Tỷ tỷ, tỷ hồ đồ đấy à? Ày da, muội thắt kết nạt nhìn đẹp quá, tỷ tỷ nói xem có đúng không?”

An Nhượng Hi ghen hờn, đành phải cười đáp “ừ”. Đảo mắt nhìn An Nhượng Lan, con bé cười hơn hơ, nhưng trong mắt lại toát lên vẻ khinh bỉ. Trong lòng An Nhượng Hi lạnh đi, rất không thoải mái, cảm thấy mình rất oan ức, nhưng lại không phát tiết được. Nàng chịu không nổi nữa, ngồi không được lâu thì tìm cơ bỏ đi.

Ngày hôm đó Lục đại nương theo lệ dẫn người đến đưa rau cho An phủ, nàng ta cảm thấy không khí trong An phủ rất khác lạ. Người hầu kiểm nhận thức ăn ở phòng bếp không nói một lời, cầm đầu chọn xong rồi nhanh chóng rời đi. Canh cổng cũng không giúp như trước nữa, đứng cách rất xa, cứ như sợ người hầu phòng bếp nhích lại gần gây phiền toái vậy. Nhân lúc chờ trà tiền, Lục đại nương hỏi canh cổng đây là thế nào, cãi nhau với người hầu sao? Canh cổng nói không phải, chỉ là hôm qua chủ tử đã đuổi hết tất cả a hoàn trong viện đại tiểu thư đi hết rồi, còn cả mấy a hoàn viện khác nữa, bây giờ toàn phủ trên dưới đều rất cẩn thận, sợ chủ tử đề ý, không thoải mái cũng bị đuổi đi.

Lục đại nương thất kinh, vội hỏi: “Trong viện đại tiểu thư đều bị đuổi đi ư? Vậy Tổng ma ma đâu?”

Canh phòng ngán ra, giường mắt nhìn kỹ Lục đại nương, sau đó nghiêm túc đáp: “Tổng ma ma về quê rồi. Nói là lúc trước đã có ý định này. Cho dù chủ tử không đuổi cả viện đi hết thì bà ấy cũng sẽ không ở lại, hôm qua đi cả rồi.”

Lục đại nương rất ngạc nhiên, lại hỏi hôm qua bà vú đi khi nào, ngồi xe ngựa rồi đi rồi hay là vẫn còn tìm một chỗ trong thành?

Canh công nói: “Làm sao ta biết được. Hôm qua có rất nhiều người đi, ra ra vào vào, lại còn có cả bà tử môi giới đến dẫn người đi nữa. Xe ngựa xe lừa gì cũng có hết, mọi người đều không nói gì, cũng không biết là đã đi đâu.”

Lục đại nương lại hỏi thêm mấy câu, nhưng không hỏi được gì. Lấy được tiền thức ăn rồi liền đi.

Canh công đợi đám Lục đại nương đi xa, vội vã đóng chặt cửa lại, chạy vụt đi như khói vào báo tin cho Đàm Thị.

Suốt cả ngày nay, có không ít người hỏi thăm động tĩnh của An phủ, hỏi cái này hỏi cái kia hỏi ai cũng có cả, nhưng hỏi kỹ càng về bà vú nhất, cũng chỉ có mỗi Lục đại nương. Đàm Thị đợi một ngày, cuối cùng cũng xác nhận suy đoán trong lòng, bà ta gọi An Bình đến, để hẳn phái người đi hỏi thăm động tĩnh của Lục đại nương, phụ nhân này có từng ra vào lầu Từ Vân không, liệu có từng liên lạc với An Nhượng Thần hay không.

Ngày hôm sau, An Bình đã nghe ngóng được ở chỗ buôn rau. Đúng là Lục đại nương vừa có chân ở lầu Từ Vân, cứ hai ngày một lần là lại chón ít rau tươi đưa đến lầu Từ Vân. An Bình báo việc này lại cho An Chi Phủ, lừa gạt An Chi Phủ bốc lên, muốn đòi Lục đại nương, không cần nàng ta nữa, cũng để cho An Bình thông báo đến những nhà trong thành có quan hệ thân thiết với ông ta, đều không mua bán vật phẩm cho Lục đại nương nữa. Đàm Thị nghe thế, bèn nói ra ý kiến khác, “Lão gia chớ làm vậy, Lục đại nương là một con cò tốt, chúng ta dùng nàng ta, để nàng ta truyền tin cho tiện nhân An Nhượng Thần, với chúng ta mà nói, không phải chuyện xấu gì.”

An Chi Phủ ngán ra, biết ý định của Đàm Thị, ông ta nhủ mảy tính toán.

Đàm Thị lại nói: “Chuyện Lục đại nương tự mình làm có liên quan gì đến chúng ta đâu? Quan phủ không thể trách tội chúng ta được. Hơn nữa, cũng chẳng mưu hại gì nàng ta, có cắt đứt cũng sẽ không gây ra phiền phức gì. Chi là để lại đường lui, phòng thật sự có lúc cần dùng đến. Nay đã đuổi toàn bộ người hầu ở phòng lớn đi cả rồi, con tiện nhân An Nhượng Thần kia cũng phô oai ra rồi, nghĩ có lẽ đã đến lúc gấp mặt. Cứ để Hi Nhi viết bài thiếp, xem tiện nhân kia có phản ứng gì, thế nào?”

An Chi Phủ suy nghĩ chút nữa, cuối cùng gật đầu. Lúc trước Tổng tướng quân đã giúp bọn họ thuyết phục, nói là An Nhượng Thần không từ chối, lúc muốn gấp cứ đưa thiếp đến, tiến hành theo quy củ thông thường. Có hồi thiếp thì có thể vào lầu Từ Vân. Nếu có phiền toái gì thì cứ tìm hắn.

Đàm Thị âm thầm đắc ý, quay về gọi An Nhượng Hi, nói chuyện này với nàng ta. “Nhất định Lục đại nương kia là người giúp An Nhượng Thần, có nàng ta tương trợ, con đối phó với An Nhượng Thần sẽ dễ hơn. Chuyện con nói với An Nhượng Thần, chắc chắn An Nhượng Thần cần tìm người chứng thực, chúng ta cứ đưa tin cho Lục đại nương, để nàng ta báo lại với An Nhượng Thần, chắc hẳn tiện nhân kia sẽ tin là thật. Con xem, đây không phải là ông trời cũng giúp chúng ta hay sao. Con đừng sợ tiện nhân kia mắng con, cứ dùng cách mẹ dạy con ấy, lấy hôn sự với Tiên lão gia ra kể khổ với nó, nhất định nó sẽ cắn câu. Con tạm nhịn tức giận đi, sau này xử lý con tiện nhân kia, coi như đòi lại gấp bội lần bao uất ức.”

An Nhượng Hi cắn môi, ngáp ngừng đồng ý.

Ngày hôm sau, An Nhượng Hi ra cửa một chuyến, nàng ta tách khỏi a hoàn, tính ở trên đường Lục đại nương đi mua hàng xong sẽ chặn nàng ta lại.

Lục đại nương thấy nàng ta thì vẫn hỏi thăm sức khỏe như thường, không nhìn ra khác lạ nào. An Nhượng Hi do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm. Nàng ta nói có chuyện muốn nhờ Lục đại nương giúp, cần một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Lục đại nương vô cùng kinh ngạc, đang định từ chối thì lại bị An Nhượng Hi kéo vào trong một con hẻm.

“Ngoài đại nương ra, giờ ta cũng không biết ai có thể giúp được mình, xin đại nương cẩn thận nghe ta nói. Ta tạm thời tách khỏi a hoàn, thời gian không có nhiều. Chuyện này liên quan đến Tổng ma ma, xin đại nương giúp ta một tay.”

Lục đại nương sững sờ, lại có liên quan đến bà vú của An Nhượng Thần ư? Hôm qua nàng nghe nói bà vú hỏi hương đường lão là đã thấy kỳ lạ rồi, trước đó không phải bà vú luôn miệng nói nhất định phải ở lại An phủ thăm dò tin tức cho An Nhượng Thần sao, chính bà ta đồi ý, cũng nên đến báo cho nàng một tiếng. Cho dù không để lại lời gì với nàng, nhưng chẳng lẽ ngay đến lần cuối gặp An Nhượng Thần cũng không muốn sao?

Lục đại nương đi hỏi thăm khắp nơi, cũng không nghe ngóng được tung tích gì của bà vú. Không ai từng gặp bà ấy, mà cũng không thấy bà vú đến tìm nàng. Lục đại nương cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ, giờ nghe An Nhượng Hi nói như thế, bèn hỏi: “Nhị cô nương có chuyện gì?”

An Nhượng Hi căng thẳng nhìn ra ngoài hẻm, như sợ bị người khác thấy, rồi lại kéo Lục đại nương đi vào sâu trong hẻm, lúc này mới hạ giọng nhỏ tiếng nói: “Đại nương, Tổng ma ma đi rồi. Bà ấy nghe lén cha mẹ ta nói chuyện, bị người ta phát hiện được, cha ta nổi giận đã phạt bà ấy. Tổng ma ma lớn tuổi, không chịu nổi trận đòn, cứ vậy mà đi.”

Lục đại nương hoảng hốt thất sắc.

An Nhượng Hi che giấu chuyện mình trong đó, chỉ nói bà vú đã trải qua chuyện này, cha sợ trong phủ có người dò tin báo lại cho đại tỷ, thế là dứt khoát đuổi hết người hầu ở viện phòng lớn đi, lại sợ đại tỷ biết bà vú ra đi như vậy sẽ trả thù, thế là nhân lúc hỗn loạn chờ thi thể bà vú ra ngoài, âm thầm vắt ở bãi tha ma bên ngoài thành.

Lục đại nương tròn tròn mắt, sợ hãi trước độ ác độc của An Chi Phủ.

An Nhượng Hi lại nhìn ra đầu hẻm lần nữa, nhanh chóng rút ra một túi tiền trong ngực, nhét vào tay Lục đại nương.

“Đại nương, dù Tổng ma ma không có tình nghĩa gì với ta, nhưng dù sao cũng từng là một nhà ra vào, bà ấy gần như là người thân duy nhất trên đời này của đại tỷ, ta thật sự không đành lòng, vừa nghĩ đến bà ấy chết không có chỗ chôn, ta...”

An Nhượng Hi ngẹn ngào rơi lệ, nàng ta nhìn Lục đại nương một cái, lau khô nước mắt rồi nói tiếp: “Hôm nay tất cả a hoàn người ở trong nhà đều không dám bàn đến chuyện này, chứ đừng nói gì đến chuyện nhận thi thể của Tổng ma ma. Cha mẹ ta sợ lọt tin tức, đã trừng trị nặng mấy người hầu rồi, bây giờ ai lo thân người này, quả thật ta không biết có thể tìm ai nữa. Lúc trước ta nghe nói đại nương có chút giao tình với Tổng ma ma, nên mới lấy hết can đảm đi cầu xin đại nương. Nhắc đến chuyện này đúng là khó mở miệng, nhưng chỗ này là tất cả tiền bạc ta có thể gom được. Xin đại nương nể mặt đại tỷ và Tổng ma ma, cầm số tiền này thuê người ra bãi tha ma tìm xem, nhận thi thể Tổng ma ma về, mua một ngôi mộ an táng cho bà ấy.”

Chân mày Lục đại nương nhíu chặt, tròn mắt nhìn túi tiền trong tay, vẫn còn chưa thoát khỏi khiếp sợ và tức giận.

An Nhượng Hi nhìn nét mặt nàng ta, dùng sức nắm tay nàng ta lắc lắc: “Đại nương, cầu xin đại nương tốt bụng. Thật sự ta hết cách rồi. Không thể nhờ cậy được ai trong phủ, nếu mà cha mẹ biết được ta làm chuyện này, nhất định sẽ trách phạt ta. Xin đại nương giúp ta một tay, giúp Tổng ma ma một tay, đây là chuyện cuối cùng chúng ta có thể làm cho bà ấy.”

Lục đại nương hít một hơi thật sâu, nói: “Ta sẽ đi hỏi thăm chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Chuyện này thật không thể thật hơn được. Xin đại nương tìm người đến bãi tha ma ngoài thành, cụ thể ở chỗ nào thì ta không biết, nhưng nghe cha dặn rõ là như vậy. Đi muộn, ta sợ ngay đến thi thể cũng không tìm được.” An Nhượng Hi vừa dứt lời, nước mắt lại rơi xuống. Nàng thò đầu ra ngoài hẻm nhìn, thấy a hoàn của nàng đi sang phía bên này, cuống cuống nói: “Lục đại nương, ta phải đi rồi. Số tiền này là tạ ơn đại nương, cũng đừng nhờ người đi tìm, mua đất, mua quan tài với xây mộ phần. Đa tạ đại nương.”

An Nhượng Hi vừa nói vừa lau nước mắt, vuốt tóc sửa áo, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài hẻm. Lục đại nương âm thầm nhìn theo, thấy An Nhượng Hi đón đầu a hoàn, a hoàn đưa đồ chọn mua cho nàng ta, nàng ta cười một tiếng rồi kéo a hoàn đi sang nơi khác. Cho đến lúc đã đi xa, vẫn không ngoái đầu lại nhìn vào hẻm.

Lục đại nương nhìn túi tiền trong tay, nhét vào ngực, cũng không đi về nhà mà chuyển hướng sang chợ phường, tìm khám lượm hỏi dò công việc.

Sau đó liệu Lục đại nương có tìm người giúp nhặt xác thật hay không, có tìm được thi thể của bà vú hay không, có thuận lợi an táng hay không, An Nhượng Hi không biết. Nàng không dám mạo hiểm tìm cơ hội nói chuyện với Lục đại nương nữa, vẫn cứ giống như lúc trước, không hề có bất cứ dây dưa nào với Lục đại nương.

Trái lại nàng ta nghe được không ít tin tức về An Nhượng Thần. Đàm Thị rất để ý đến An Nhượng Thần, luôn nói cho nàng biết hôm nay tiện nhân kia đi đâu, làm gì. Còn cho biết đã nói gì ở chợ nữa, bất kể thật giả nặng nhẹ, tóm lại đều rót cho nàng ta nghe. Để trong lòng nàng ta hiểu rõ, đến lúc gặp mặt mới đối đáp được.

An Nhượng Hi không nói nhiều, chỉ nghe theo Đàm Thị dặn dò viết bài thiếp. Đàm Thị xem kỹ rồi để người hầu đưa đến lầu Từ Vân.

Lại nói về Lục đại nương, nàng ta thật sự đã tìm người đến bãi tha ma nhặt xác. Một phen này khá là vất vả. Bởi vì không phải chỉ có một bãi tha ma, lại còn cây dây cỏ cao, địa hình hỗn loạn, tìm thi thể lại xui xẻo gọi là khí vận xui đến, hiếm ai đồng ý đi, nhưng cuối cùng Lục đại nương vẫn đã làm được. Nàng đã tìm được thi thể của bà vú rồi. An gia vứt xác mà còn không thèm chôn, hơn nữa đã qua ba ngày, lúc còn sống bà vú bị đánh đập dữ dội, lúc tìm thi thể đã không còn ra hình ra thù gì nữa, cũng không thể nhận ra.

Trong lòng Lục đại nương vừa tức vừa đau, rung rung nước mắt chôn cất cho bà vú. Sau đó lại hỏi thăm môi giới trong thành. Bà từ môi giới dẫn a hoàn có kẻ ước chung thân từ An phủ đi, cũng nghe được ít chuyện xảy ra hôm đó ở An gia, những lời nói với Lục đại nương hoàn toàn khớp với An Nhượng Hi.

Lục đại nương trái lo phải nghĩ, đi đến lầu Từ Vân, báo chuyện lại cho An Nhượng Thần biết.

Hôm đó Long Đại làm xong chuyện, quay về lầu Từ Vân, nghe nói An Nhượng Thần không ăn cơm tối mà cứ ở giáo trường miết thì khá kinh ngạc, còn tưởng hôm nay nàng đến nhà mẹ Lý Tú Nhi gặp thất bại gì, nhưng Lur Chính nói chuyện đi lúc sáng không gặp gì bất trắc, về mặt của An quân sự bình thường, sau khi về nhà viết viết vẽ vẽ gì đó cũng rất có tinh thần. Đến chiều nhận được bài thiếp của An gia đưa tới cũng không có gì khác lạ, chỉ là sau đó Lục bà từ đưa rau cầu kiến, hai người trò chuyện một lúc lâu, từ lúc ấy An quân sự mới khác thường. Ngồi yên trong phòng rất lâu, sau đó đột nhiên cầm lấy đoản kiếm đến giáo trường luyện công.

Long Đại nhướn mày, đến giáo trường tìm An Nhựt Thần.

Đến nơi thì thấy Điền Khánh canh giữ xa xa ở bên giáo trường, còn An Nhựt Thần cúi đầu ngồi trước mặt bia tập hình nộm, không nhúc nhích.

Long Đại khoát tay với Điền Khánh, ý bảo không cần hành lễ, sau đó đi đến trước mặt An Nhựt Thần. An Nhựt Thần không hề có phản ứng nào, giống như không biết có người đến.

“Trên đất lạnh, ngồi ở đây cẩn thận bị cảm đấy.”

An Nhựt Thần giật mình, ngẩng phắt đầu lên, lúc này mới phát hiện ra tướng quân đang đứng đây. An Nhựt Thần vội vã đứng lên, làm lễ với Long Đại.

Hốc mắt hoen đỏ, giọng hơi khàn, đáng về kiểm chế con khóc.

Long Đại nhìn hình nộm rom, vải băng ngực đã bị đâm thành lỗ. Lúc này đoàn kiểm nhét vào bên chân An Nhựt Thần. Trên đất còn khắc mấy chữ xiêu vẹo - “chó heo dê bò gà vịt”. An Nhựt Thần nhìn theo tầm mắt của Long Đại, vội đưa chân xóa mấy chữ kia đi, sau đó nhặt đoàn kiểm lên, đút vào vỏ kiếm.

“Có ý gì?” Long Đại hỏi những chữ kia.

An Nhựt Thần cúi đầu thấp giọng: “Chửi người.”

Long Đại nhướn cao chân mày, câu chửi này cũng khá là mới mẻ đấy chứ.

“Chửi ai?”

An Nhựt Thần không đáp.

Long Đại cũng không hỏi tiếp, chỉ nói: “Chửi như vậy là có thể hết giận?”

An Nhựt Thần lắc đầu.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Long Đại nói.

“Nhưng có chửi thô tục cũng không hả giận được.” An Nhựt Thần đi mũi chân lướt qua vết chữ trên đất, nhỏ giọng thăm thỉ.

“Cô còn có thể thô tục ư?” Long Đại bật cười, “Là gì?”

An Nhựt Thần lại im lặng không đáp.

“Được rồi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay nghe theo tướng quân dẫn dò tìm đến thôn nhà mẹ của Lý Tú Nhi, gặp mẹ nàng ta. Mẹ nàng ta không tốt, có tiểu nha đầu hầu hạ, cũng gọi bà ta là mẹ, gọi Lý Tú Nhi là tỷ, nói là người thân quen biết. Nha đầu đó vốn là nữ cô nhi, Lý Tú Nhi cho nàng ta tiền, để nàng ta ở nhà chăm sóc mẫu thân mình, Lý Tú Nhi cũng đã đồng ý sau này sẽ cho nàng ta nữ trang xuất giá, nhưng chỉ có một yêu cầu, đấng trai phải ở rể, cùng cung phụng mẫu thân nàng ta mới được. Tiểu nha đầu kia rất trung thành, dọn dẹp nhà sạch sẽ, ruộng rau ở sân sau cũng chăm tốt. Mẫu thân Lý Tú Nhi được nuôi trắng mập, lúc nói chuyện cứ cười cười, nghĩ có lẽ không phải lo âu gì nhiều trong cuộc sống, không quá phiền não. Nhắc đến Lý Tú Nhi thì luôn mồm khen ngợi, không chút phòng bị. Tôi thấy đồ đặc trong phòng có vẻ mới, như là vừa mới được mua. Từ bà mới đã qua đời hơn hai tháng, xem ra bây giờ Lý Tú Nhi cũng không buồn vì tiền.” An Nhựt Thần biết Long Đại không phải hỏi điều này, nhưng nàng cảm thấy vẫn nên nói chuyện chính thì tốt hơn.

“Ừ.” Long Đại đáp, rồi lại lượn vòng về đề tài cũ: “Vì sao cô lại buồn?”

An Nhựt Thần cụp mắt, nhìn chăm chăm mũi chân mình, mím chặt khóe môi.

Long Đại không thúc giục nàng mà kiên nhẫn chờ.

Qua một lúc lâu, An Nhựt Thần thấy Long Đại không có ý buông tha, đành phải đáp: “Tướng quân, tôi gieo họa rồi, hại rất nhiều người.”

“Thế sao? Nói ta nghe xem.”

An Nhựt Thần ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt bình thản của Long Đại, không có tò mò hay sốt ruột, giống như dù sao hán cũng đã ở đây rồi, chỉ là nghe nàng nói chuyện mà thôi. Điều này để An Nhựt Thần cảm nhận được thực tế. Chẳng biết vì sao, chính trong lòng nàng bỗng cảm thấy bình tĩnh đi.

“Mẹ tôi không sinh được con trai nên bà vẫn luôn tiếc nuối. Bà ấy thương tôi, nhưng bà vẫn tiếc nuối, tôi biết chứ. Bà ấy ở nhà bị ăn hiếp, nhưng bà ấy không làm gì cả, ngoài cá tính của bà ra, còn một nguyên nhân khác, ấy là bà luôn thương tôi. Bà ấy luôn không yên lòng về tôi, bà rất lo lắng, trong ấn tượng, rất ít thời điểm bà ấy tùy ý.”

Nói đến đây, An Nhục Thần dừng lại. Long Đại không lên tiếng, chỉ kiên nhẫn chờ.

Thế là An Nhục Thần nói tiếp: “Từ nhỏ tôi đã tùy hứng, cố ý làm chút chuyện chọc cha đau đầu, cố ý làm chút chuyện khiêu khích di nương, tuổi tôi còn nhỏ, bọn họ vẫn không thể chỉ trích tôi, nhưng lại phạt hết trên người mẹ tôi. Mẹ tôi vì tôi mà chịu khổ rất nhiều. Còn có cả a hoàn, bà vú, chỉ bởi vì tôi mà phải chịu khổ. Cuối cùng mẹ tôi uất ức ra đi, bị bệnh mà mất. Sau đó tôi muốn trốn nhà, nhờ Lục đại nương thuê phòng, kết quả là hại chết Trần lão bá. Đến bây giờ tuy Lục đại nương không sao, nhưng mật thám biết nàng ấy, thì nàng ấy vẫn ở thế hiểm. Tứ muội tôi mất tích, lành ít dữ nhiều, tôi không ngừng nói với bản thân là nhất định sẽ tìm được con bé, nhưng thực ra trong lòng tôi biết, sợ là con bé đã bị giết hại từ lâu rồi, nếu không vì sao đã lâu như thế mà không có tin tức gì.” Giọng An Nhục Thần nức nở, nước mắt lượn quanh hốc mắt, nhưng ương bướng không rơi xuống.

An Nhục Thần hít sâu mấy cái, tiếp tục nói: “Từ bà mất vì tôi mà chết, Tạ Kim vì tôi mà chết, hôm nay bà vú của tôi, cũng đã chết rồi.” Nước mắt lại lần nữa dâng trào, nàng ra sức lau sạch.

“A hoàn người hầu trong viện tôi đều bị trừng trị cả. Những người có khế ước chung thân, đều bị bà tử môi giới bán đi rồi, có thể đi đến nơi tốt thì không sao, chỉ sợ là ra tay quá nhanh, ngay đến kỹ quán xướng viện đều có thể...” An Nhục Thần siết chặt nắm đấm, “Tôi biết rõ tôi mà đi như vậy, nhất định sẽ liên lụy đến tất cả mọi người trong viện, nhưng tôi vẫn làm, tôi không hề quan tâm đến họ. Tôi đã hại chết bà vú rồi, tôi đã hại chết tất cả các nàng rồi. Thậm chí tôi còn không có cách gì lấy lại công bằng cho các nàng. Tôi nghĩ mãi nghĩ mãi, nhưng ngay đến báo quan tố cáo cũng không nghĩ ra được. Tất cả mọi người đều không còn, những khế ước bán thân kia cũng đã mất. Tôi không có cách nào chứng minh bà vú không phải là người hầu bị bán ở An phủ, tôi không có cách nào minh oan cho bà ấy được. Tôi ngồi ở đó, cứ cảm thấy nhất định sẽ có cách, nhưng mà không có, trong não tôi trống rỗng, ngoài làm liên lụy đến người khác, hại chết người khác ra, tôi chẳng làm gì được cả...”

An Nhục Thần không nhìn được nữa, lớn tiếng hét lên, nước mắt chảy qua gò má, nàng hít mấy hơi, dùng sức lau đi.

Long Đại nhìn nàng chăm chú, nói: “Ta không nói chuyện với người khóc suốt mười ăn nói không rõ ràng.”

An Nhục Thần vội hít mũi, muốn không chế nước mắt, nhưng nước mắt vẫn chẳng tuân lời mà rơi xuống.

“Muốn chửi thử không?”

“Bà mợ nó...” Âm thanh nghẹn ngào thút thít, câu cửa miệng này của Tông Trạch Thanh bị An Nhục Thần nói mà có vẻ đáng thương, không hề có chút khí thế thô tục mắng chửi.

Long Đại thở dài: “Hay là cứ khóc đi.”

An Nhục Thần lắc đầu.

Long Đại nói: “Không cần nhịn.”

An Nhục Thần ra sức cắn môi.

“Khóc!” Long Đại quát nàng.

Một tiếng quát này, An Nhục Thần không nhìn được, nữa oan ức và bị thương dâng trào, nàng lập tức cúi đầu khóc, càng khóc càng lớn tiếng, khóc đến mức không thở nổi, khóc đến mức toàn thân như nhũn ra, khóc đến mức cần một bờ vai dựa vào. Nàng lao về phía trước, không đợi Long Đại do dự có muốn đưa tay hay không, An Nhục Thần đã trượt qua bên người hắn, ôm lấy hình nhân bằng rom, chôn mặt lên vai hình nhân, cuối cùng chẳng có kỳ điều gì, khóc gào lên như muốn trút hết ra.

Long Đại ngăn người, đưa tay ra chấp sau lưng. Im lặng nhìn bà vai gầy yếu của An Nhục Thần run lên vì khóc. Nhìn một hồi, cuối cùng không nhìn được vươn tay ra tính xoa đầu nàng. Nhưng đến lúc gần đặt lên tóc thì lại do dự, đổi thành rơi xuống vai nàng, vỗ nhẹ một cái, còn chưa kịp nói gì thì nghe “soạt rầm” một cái, hình nhân đổ xuống.

An Nhục Thần đang đứng dựa khóc, hoàn toàn không phòng bị gì, sức nặng cả người đều đè lên hình nhân. Lần này bất ngờ không kịp đề phòng, cứ thế ngã xuống theo hình nhân.

Ầm

Không còn tiếng khóc lóc. Âm thanh ngã xuống đất nghe rất đau đớn.

An Nhục Thần đè lên hình nhân, tứ chi bám đất không nhúc nhích. Cú ngã làm cả người sững sờ.

Long Đại cũng sững ra, tay hắn còn lơ lửng trên không trung, hắn không dùng lực, hắn thê.

Đến tối, Tường Tùng chạy như bay vào viện Tông Trạch Thanh và Tạ Cương.

Tông Trạch Thanh đang lau khô giày của mình ở viện, thấy hắn đến thì nói: “Lại có canh ngọt à?”

“Không.” Tường Tùng đáp rất nhanh: “Tướng quân chương một phát làm An quân sự ngã xuống đất.”

Tông Trạch Thanh biếng nhác: “Ồ, cho nên không có canh ngọt... Khoan đã, ai đánh An quân sự cơ?”

“Tướng quân.”

“Lư Chính với Điền Khánh nói?” Tông Trạch Thanh xoay người lại, lập tức co giò chạy về phòng Tạ Cương, vừa chạy vừa nói: “Người chọn người nhiều chuyện như vậy có thích hợp không hả?” Chạy đến cửa thì dùng sức đập cửa.

Tạ Cương mở cửa, mặt mày nghiêm túc.

“An quân sự làm sai chuyện, bị tướng quân đánh ngã xuống đất, người nói chuyện này chúng ta giả vờ như không biết hay nên hỏi thăm mới phải đạo đây?” Tông Trạch Thanh nói một hơi.

Tạ Cương nhìn Tông Trạch Thanh, rồi nhìn sang Trương Tùng.

Trương Tùng thuật lại chuyện một lần. Tông Trạch Thanh nghe xong liền vùng quyền, “Vậy sao dám gạt ta là tướng quân đánh người?”

“Ta gạt lúc nào?” Trương Tùng dễ dàng đỡ lấy quyền, “Người không để người khác nói xong đã nghĩ lung tung, còn bêu xấu tướng quân.”

Tông Trạch Thanh càng nghe càng giận, rõ ràng là hắn bị dụ rồi. Hai người lại lao vào đánh nhau, Tạ Cương hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó đợi ta đánh chết hắn.” Tông Trạch Thanh đáp.

“Sau đó tướng quân đi mất, còn đuổi cả Lư Chính Điền Khánh đi, để lại một mình An quân sự nằm đó.”

Tông Trạch Thanh sững sờ, dừng tay lại, “Thật hay giả thế?”

“Thật.” Trương Tùng liếc mắt nhìn hắn.

Tông Trạch Thanh rất không tin: “Tướng quân nhẫn tâm thế ư?” Nhưng nhìn nét mặt Trương Tùng không giống đùa giỡn, hắn liền nhíu mày: “Làm sao có thể như vậy chứ, An quân sự là một cô nương yếu đuối, phải đỡ dậy an ủi chứ. Ày da, ta đi xem sao đã, đáng thương quá. Để ta đi đỡ nàng ấy, an ủi một phen.”

Tạ Cương lạnh giọng nói: “Nếu thật là khóc nước mắt nước mũi chảy ra, lại còn ngã trên bùn đất, thì liệu có cô nương nhà ai chịu để người khác thấy đáng về như vậy. Người là đi an ủi người ta hay làm người ta thêm áy náy đấy.”

“...” Tông Trạch Thanh dừng bước, “Có lý.”

“Hơn nữa cũng đã qua lâu rồi, có lẽ người ta cũng về phòng rồi.” Trương Tùng cũng hất cho hắn bát nước lạnh.

Tông Trạch Thanh gãi đầu, có chút không yên lòng, “Vậy có cần lát nữa đến phòng nàng ấy an ủi không. Nhưng phải giải thích thế nào chuyện chúng ta làm mò biết nàng ấy bị ngã ra đất chứ?”

Tạ Cương nghiêm túc nói: “Ta không biết An quân sự ngã xuống đất.”

Trương Tùng cũng lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Tông Trạch Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ.

Trương Tùng vỗ vai hắn, nói: “Ta nói này huynh đệ, nếu thật sự người có ý kiến, vậy cứ đi tìm tướng quân nói trước đã, phải nhanh lên, nếu không sợ sẽ không kịp.”

Tông Trạch Thanh mờ mịt: “Nói gì? Có ý gì?” Sau đó chợt nói: “À, đúng rồi, trận tấn công của quân tiền phong ở sông Tứ Hạ, ta đã nghĩ ra một ý rất hay, phải bàn bạc với tướng quân mới được.”

Tạ Cương và Trương Tùng đưa mắt nhìn nhau.

“Được rồi, đoán có lẽ yên tâm rồi.”

“Ừ, tên tiểu tử này ngoài đánh giặc, e là trong đầu không có gì khác.”

Tông Trạch Thanh không phục, rõ ràng người trong đầu ngoài đánh giặc ra không còn gì khác là tướng quân mới đúng! “Ta tìm tướng quân bàn bạc đây.”

“Tướng quân ở chỗ An quân sự.”

“Vậy chờ huynh ấy về ta lại đến tìm.” Tông Trạch Thanh ngồi xuống trong sân, tiếp tục vui vẻ lau khô giày. Kế kia của hắn rất hay, nhất định tướng quân có thể đồng ý.

Đúng là Long Đại đang ở trong phòng An Nhược Thần. An Nhược Thần khóc một trận thì thoải mái hơn, sự thảm hại khi ngã đã nhất thời xua tan cảm

giác buồn đau.

Lúng túng, quá lúng túng.

May mà tướng quân không nói gì quay người rời đi, cũng may bóng tối không để người khác thấy, tự nàng lén chạy về phòng kỳ cọ đồi xiêm y, lúc ấy mới lấy lại sức lực.

Lúc này tướng quân đến cửa, khiển trách nàng một hồi.

“Nếu thật sự cảm thấy mình gieo họa gây phiền toái thì nhân lúc còn sớm mà rời đi đi, có thể chỗ này của ta không hợp với cô.”

“Tôi sai rồi, cũng không dám nữa.”

“Sai ở đâu?”

“Để tướng quân chê cười rồi.”

“Ta thấy chê cười không có gì, nếu có thể để người ác nhìn mà chê cười, để những người ức hiếp cô kia chê cười, ấy mới là sai.” Giọng Long Đại đầy nghiêm nghị, “Nếu không phân rõ đúng sai, chút đau đớn bị thương đó còn không chịu nổi, thì liệu dùng cô thì có ích gì?”

An Nhục Thần cúi thấp đầu, bị mắng rất khó chịu. Long Đại hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cẩn thận nói rõ đầu đuôi.

Long Đại nghe xong bèn hỏi nàng: “Ta đã nói gì với cô rồi?”

An Nhục Thần nhỏ giọng đáp: “Tướng quân có nói, tướng quân khá nghiêm khắc, tôi phải nỗ lực nhiều.”

Khóe miệng Long Đại co rút, cổ nhin cười. Có lẽ chưa từng bị giáo huấn như vậy, mắng mấy câu mà chỉ nhớ hần nghiêm khắc, “Ta từng nói là đừng có chỉ nhìn chăm chăm vào một chuyện mà phải nhìn toàn cục, bà vú của cô bị chết oan, cô không có cách nào chứng minh được bà ấy không phải là người hầu chung thân của An gia, không cách nào minh oan thay bà ấy được, nhưng cô chỉ có thể làm chuyện này thôi sao? Cả đời cha cô trong sạch như thế, chỉ làm mỗi một chuyện xấu này?”

An Nhục Thần chột ngắc đầu lên, hai mắt lóe sáng, tướng quân dạy rất đúng, nàng hiểu rồi.

“Còn cả tứ muội của cô nữa, không phải cô nói sống không gặp người chết không thấy xác thì sẽ không từ bỏ ư? Cô nói trong lòng cô tự biết, vậy thì càng phải biết rõ chứ. Là ai đã hại nàng ta?! Cô tự oán tự trách, đẩy lỗi lầm lên mình, cô có thể báo thù được cho tứ muội ư? Những người kia sống tốt hơn các cô, cô có thể cam lòng sao?”

Nàng không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

“Vi sao phải bắt mật thám cho bằng được?” Long Đại hỏi nàng.

Ba chữ “muốn thủ thắng” ở ngay bên môi, nhưng An Nhục Thần kịp phản ứng lại. “Ngăn cản chiến tranh.” Nàng nói: “Tính mạng của tôi và muội muội đều phải xếp sau chuyện này, xếp sau họa chiến Đại Tiêu, an ninh của bách tính quận Bình An.”

“Vậy nên là ta mưu hại cô, mưu hại tứ muội của cô?”

“Đương nhiên không phải.” An Nhục Thần tron mắt.

“Vậy nên cái chết của Từ bà mối và Trần lão bá, là do cô hại?”

An Nhục Thần phồng mặt đỏ bừng, “Tôi biết sai rồi, vốn không phải nghĩ như vậy đâu, chỉ là trong lòng buồn quá, nhất thời nói lung tung...”

“Còn cãi à? Sai thì sai rồi, giải thích lý do làm gì, thái độ như thế là nhận sai đấy ư?”

An Nhục Thần vô cùng xấu hổ, cúi đầu: “Quả thật là biết sai rồi, xin tướng quân trách phạt.” Tướng quân tự nói nghiêm khắc, quả nhiên không phải nói suông.

“Được. Vậy phạt cô chép hai lần “Long tướng quân tân truyện” đi.” Long Đại không đổi sắc, nghiêm túc nói.

“Vâng.” An Nhựt Thần bị vẻ mặt giọng nói của Long Đại làm cho mê mẩn, chưa gì đã đáp nhận lời. Đến khi đáp xong mới sững ra, vội nhìn kỹ nét mặt Long Đại, tướng quân huynh đang đùa đây ư? Nhưng nhìn lại có vẻ rất nghiêm túc. An Nhựt Thần nhếch môi, chép thì chép, hơi có tí dỗi hờn ra sức gật đầu, lại đáp một tiếng “vâng”.

Long Đại mỉm cười, nụ cười này xưa phai đi sương giá, ấm áp làm An Nhựt Thần rung động, cảm thấy giọng Long Đại dường như cũng mềm đi nhiều, hần nói: “Có tinh thần như thế không phải tốt sao.”

Tướng quân đại nhân nói xong liền rời đi, để lại An Nhựt Thần tự mình nhớ lại. Nhớ lại đi nhớ lại đi nào, đợi đã, vừa rồi nói truyện gì cơ, tân truyện? Không phải liệt truyện ư? “Long tướng quân tân truyện” từ đâu ra?

Tướng quân lại đùa nữa rồi, như thế thật là không ổn. An Nhựt Thần cắn môi. Hít vào một hơi, sau khi đầy bụng thì bắt đầu mài mực, viết thì viết, nàng sẽ viết một cuốn “Long tướng quân tân truyện” còn có ý nghĩa hơn “Long tướng quân liệt truyện” nữa.

Một đêm này bận rộn, đợi đến khi mệt mỏi hết sức đặt lưng xuống giường ngủ, An Nhựt Thần mới nhận ra cả đêm trong đầu nàng đều chỉ nghĩ về tân truyện, không rảnh rỗi để đau lòng khổ sở. Thật ra tướng quân cũng là người quan tâm chu đáo đầy đủ, mặc dù có hơi nghiêm khắc. Nàng sẽ không để hấn thất vọng, cần phải làm một người tướng quân hài lòng.

Ngày hôm sau, An Nhựt Thần không còn vẻ ủ ê nữa. Nàng đến trước mộ phần của bà vú, dập đầu dâng hương cho bà ấy. Gạt đi nước mắt, lấy lại tinh thần, hóa đau buồn thành sức mạnh. Nàng thế, phải lấy lại công bằng cho bà vú.

Quay về lầu Tử Vân, An Nhựt Thần gửi thiệp lại cho An Nhựt Hi, đồng ý để nàng ta đến thăm, thời gian là sáng ngày mai. Mà lúc này trình thám báo tin về, phía Lý Tú Nhi có động tĩnh, nàng ta đến từ lầu Chiêu Phúc.

Trong từ lầu Chiêu Phúc, Triệu Giai Hoa rất là không vui, ở trong một gian hậu viện thấp giọng nói với Lý Tú Nhi: “Không phải đã nói ngươi chớ có đến tìm ta nữa sao, có chuyện thì để Đôn Nhi truyền tin, ta sẽ đến gặp ngươi. Ngươi chạy đến như vậy, sẽ lộ tẩy mất.”

Lý Tú Nhi hốt hoảng: “Hôm qua An Nhựt Thần kia đến nhà mẹ ta, hỏi rất nhiều chuyện.”

Triệu Giai Hoa cau mày: “Hỏi điều gì?”

Lý Tú Nhi thuật lại những lời sáng sớm hôm qua nghĩa muội Chu Nhi nói lại cho Triệu Giai Hoa biết.

Sau khi nghe xong, Triệu Giai Hoa trách mắng: “Những thứ này thì có gì đâu chứ, chuyện Chu Nhi đáp không phải ngươi cũng dặn dò xong cả rồi sao. Người khác hỏi thế nào thì cứ thành thật đáp là được. Chúng ta cũng đã bán xong nguồn gốc tiền của ngươi rồi, đều là thu nhập lúc rảnh rỗi ngươi thuê thừa âm thầm ra ngoài bán bù vào. Không phải cũng lo chỗ Mặc bà tử ở phường thêu xong rồi à? Không có sơ hở gì, cho dù có là quan gia, cũng không thể bắt người trị tội mà không có bằng chứng được. Hơn nữa, trừ số tiền ngươi bù vào cho trong nhà thì còn có gì có thể bị bọn họ nắm thóp mà nói chuyện chứ? Từ bà tử đã chết, chỉ cần ngươi cứ nhất nhất nói không có gì, sẽ không ai biết đã có chuyện gì xảy ra cả. Cho dù trước đó ngươi có báo chuyện với Từ bà tử, chẳng lẽ không cho phép người ta nói chuyện nhà tám thị phi ư, đâu phải ngươi chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, chột dạ cái gì?”

“Nhưng nàng ta lại đến tìm mẹ ta.” Điều Lý Tú Nhi đề ý nhất chính là mẫu thân, tình cảnh hôm nay của nàng ta hoàn toàn là vì muốn để mẫu thân được sống cuộc sống tốt.

Triệu Giai Hoa nắm lấy tay Lý Tú Nhi, nhìn vào mắt nàng ta nói: “Chín là tìm đến mẹ ngươi, nên ngươi phải càng tỉnh táo hơn. Ngươi nghĩ đi, bên nha môn cũng hỏi đến rồi, nhưng ngươi không để lại điểm yếu nào, thì An Nhựt Thần nàng ta có thể làm gì được, chính là vì không còn cách nên mới đến chỗ mẹ ngươi thăm dò. Ngươi không làm gì cả, cứ sống qua ngày bình thường, tất nàng ta sẽ không bắt thóp được. Ngươi hấp tấp, trái lại càng dễ người ta nghi ngờ. Nếu ngươi gặp chuyện thì mẹ ngươi ra sao đây?”

Lý Tú Nhi cắn môi, đúng thế, cuộc sống của mẹ nàng còn trông cậy vào nàng.

“Ngươi nhớ đấy, Từ bà tử đã chết rồi. Bây giờ chỉ có ta có thể đảm bảo cho ngươi đủ tiền bạc trang trải cho mẹ ngươi, để Chu Nhi dứt khoát một lòng chăm sóc bà ta. Ngươi và ta là trên cùng một con thuyền. Ngươi có thể giúp ta, ta mới có thể giúp ngươi.”

Lý Tú Nhi ra sức gật đầu, “Đương nhiên chuyện ta đồng ý với ngươi sẽ làm được.”

Hai người lại nói thêm mấy câu nữa, sau đó Triệu Giai Hoa để Lý Tú Nhi đi nhanh lên, sau này đứng đến tìm mình nữa. Nghĩ một lúc lại kêu nàng ta lại, lôi ra chút bạc vụn ở trong ngực, để nàng ta đi vòng ra trước từ lầu tìm chuông quỹ đặt con vịt bát bảo, như thế để việc tìm đến đây cũng có nguyên nhân.

Lý Tú Nhi đáp được, không chút khách khí nhận tiền bỏ vào trong túi, lúc này mới rời đi.

Triệu Giai Hoa đi theo sau nàng ta ra ngoài, cẩn thận nhìn xung quanh. Thấy Lý Tú Nhi thuận lợi ra cửa sau, hình như không có ai phát hiện, lúc này Triệu Giai Hoa mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta xoay người về phòng lại, nhưng lúc này thấy tướng công Lưu Tắc ở đối diện đi đến, nhất thời nàng ta cứng đờ.

Lưu Tắc đến gần bên nàng ta, nhìn ra sau lưng hỏi: “Là ai đấy? Tìm nàng có chuyện gì?”

Triệu Giai Hoa cười: “Là nhị phu nhân của cửa hàng may mặc Khương Thị, muốn đến mua vạt bát bảo, bởi vì thiếp từng đến đó may y phục nên mới đến hỏi thiếp xem liệu có thể can nhắc cho nàng ta được không, đánh tiếng với Lý chương quỹ một tiếng cho nàng ta chút hỏi. Đầu ra thối đấy thế, thiếp mới nói với nàng ta là có một con vạt không tiện, đợi bao giờ nhà nàng ta mở tiệc rượu, lúc đó thiếp sẽ nói hộ.”

Lưu Tắc bật cười: “Nàng cũng thật là, người ta đã đến hỏi nàng, báo đáp lại thì ngại gì, sau này nàng đi may đồ thì báo nàng ta làm cẩn thận chút, có vài tốt thì giữ lại cho nàng, không phải tốt rồi sao.”

Triệu Giai Hoa bĩu môi nùng nịu: “Thiếp thì có thể may được mấy bộ chứ, nhưng com thì ngày nào cũng phải ăn. Thiếp sợ nếu có tiền lệ này, sau này nhà nào cũng đến ăn bớt mất.”

Lưu Tắc nào nàng ta đi về tiền viện, vừa đi vừa nói: “Sao có thể nhà nào cũng đến chứ. Nhân Nhi đâu?”

“Trong phòng chứ còn đâu nữa, có bà tử đấy.”

“Hôm nay không ra ngoài đi dạo à?”

“Không đi, hôm nay ở nhà thêu nốt đôi giày cho chàng.” Triệu Giai Hoa cười.

Hai người vừa nói vừa đến tiền viện. Lưu Tắc kéo Triệu Giai Hoa đi qua cửa hông, từ bếp sau cửa tửu lâu Chiêu Phúc đi đến đại sảnh chính. Lý Tú Nhi cũng vừa đến nơi, đang đặt vạt bát bảo với chương quỹ. Lưu Tắc thấy thế thì vội qua hỏi, chủ động nói không lấy chút bạc lẻ này. Lý Tú Nhi ngạc nhiên, nhìn Triệu Giai Hoa một cái rồi lên tiếng đa tạ. Lưu Tắc bật cười, chỉ nói sau này phu nhân nhà hắn đến may y phục, cũng xin phu nhân để ý nhiều cho.

Hai bên đôi lời khách khí, Lý Tú Nhi đặt vạt xong liền đi. Triệu Giai Hoa dịu dàng nói với Lưu Tắc: “Được rồi, là thiếp hẹp hòi, không hào phóng bằng Lưu lão bản.” Lưu Tắc cười xoa đầu nàng ta, để nàng ta đi lên trước, hắn phải bận một lúc ở tửu lâu nữa.

Triệu Giai Hoa xoay người đi về phía phủ trạch, đi xa rồi mới dám thả nắm đấm trong tay áo, trong lòng bàn tay siết chặt ấy đều là nỗi hoi.

Lúc này bên An phủ đang chuẩn bị cho lần gặp mặt ngày mai của An Nhượng Hi và An Nhượng Thần. Trước đó An Chi Phủ đã đánh đập đồ trong phòng An Nhượng Thần, rất nhiều thứ đã mất, y phục cũng bị hủy. An Nhượng Hi lấy tiếng là đưa y phục đến cho tỷ, nên trong tay không thể không có đồ được. Thế là a hoàn bà tử dừng lại việc của mình, tạm thời cấp tốc may y phục. Đàm Thị và An Vinh Quý kéo An Nhượng Hi dặn dò một phen.

Đến tối, tại một phủ trạch trong thành Trung Lan, Giải tiên sinh uống trà, hồ hững nói với người ngồi đối diện hắn: “Không thể động vào An Nhượng Thần, nàng ta rất quan trọng trong kế hoạch của ta. Ta chưa bao giờ lại gần bí mật quân tình như thế cả.”

Người đối diện nói: “Nếu người cảm thấy có thể không chế nàng ta thì sai rồi...”

Giải tiên sinh khoát tay: “Đừng nói nhiều nữa, chuyện này ta đã nói rồi, An Nhượng Thần rất quan trọng, không được ai gây tổn thương cho nàng ta cả. Nàng ta phải yên ổn ở lại lầu Tử Vân, nàng ta càng thân mật với Long Đại, chúng ta càng có lợi. Ta biết người có ý gì, nhưng ta khuyên người đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu làm hỏng đại sự, người gánh không nổi đâu!”

Người đối diện im lặng.

Giải tiên sinh lại nói: “Vì là người nên ta mới nói mấy câu đó, đổi thành người khác, ta cũng chẳng cần kiên nhẫn phiền lòng thế đâu. Người biết đấy, có khả năng trở thành vật cản, ta đều sẽ diệt trừ hết. Người đừng làm khó cho ta nữa.”

Giọng bình thường, nhưng câu chữ lại vô cùng độc địa. Nhất thời sắc mặt của người ngồi đối diện hắn khá khó coi, trả lời: “Người đừng quên, ta đây cũng rất quan trọng, nếu không có ta, kế hoạch của các người đã vấp đi rồi. Người lễ độ với ta đi, nếu không làm hỏng đại sự, người không gánh nổi!” Nói xong liền đứng dậy phất áo rồi đi.

Giải tiên sinh nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, đặt mạnh cốc trà trong tay xuống bàn cái cách.

An Nhượng Thần gặp mặt An Nhượng Hi.

Hai tỷ mới đối mặt không nói gì, im lặng ngồi rất lâu. An Nhượng Hi căng thẳng, lúc mới gặp nàng ta còn cười nói: “Đại tỷ, đã lâu không gặp.”

Nhưng An Nhượng Thần không hề nói gì, chỉ khoát tay bảo nàng ta ngồi.

Dùng mặt lạnh đối đãi, dù An Nhượng Hi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn không dễ chịu.

Sau khi ngồi xuống thì đợi An Nhượng Thần nói chuyện, kết quả là tỷ ta cứ ngồi ỉ ra đó không nói gì. An Nhượng Hi càng ngồi càng lúng túng, dần dần phần uất. Đã đồng ý gặp nàng ta rồi, cần gì phải trưng sắc mặt ra cho nàng ta nhìn nữa. À, đúng rồi, tỷ ta đồng ý gặp nàng, cũng là vì có cơ hội để nàng nhìn sắc mặt tỷ ta.

An Nhượng Hi nổi giận muốn bỏ về, nhưng nghĩ đến hậu quả sau khi không làm được trò trống gì mà bỏ đi như vậy, nàng ta lại không dám. Sau khi nghĩ trong đầu một vòng phải về báo cáo lại thế nào, nàng ta quyết định mở miệng trước.

“Tỷ ở đây có khỏe không?”

“Khỏe hơn ở An phủ nhiều.” Lúc này An Nhượng Thần trả lời. Âm thanh nhả nhớt, đáng tiếc lại như đinh.

An Nhượng Hi già vờ nghe không hiểu, lại nói: “Muội đã mang theo ý xiêm y thức ăn và vật dụng thường ngày của tỷ đến đây.”

“Khách khí quá rồi.” Lạnh nhạt như người mới quen.

An Nhượng Hi cười một tiếng, nhưng An Nhượng Thần không cười. Nàng cứ nhìn nàng ta như thế, thấy An Nhượng Hi vừa chột dạ vừa nổi đóa. Lại đợi một lúc nữa, An Nhượng Thần im lặng như cũ không nói chuyện, An Nhượng Hi khề cần rặng, quyết định không vòng vo nữa.

“Lần này đến, thật ra là muốn mang tin đến cho tỷ. Vài ngày trước đó, Tổng ma ma nghe lén cha mẹ nói chuyện, nên bị cha trách phạt. Tổng ma ma lớn tuổi, không chịu nổi đòn nặng nên đã qua đời rồi. Cha bèn dứt khoát tổng cô hết a hoàn người ở trong viện của tỷ đi cả.”

An Nhượng Hi vừa nói vừa len lén quan sát An Nhượng Thần. Thấy nét mặt tỷ ta cứng ngắc, không nổi giận, thế là tiếp tục nói: “Người trong viện tỷ đi cả rồi, cha liền che giấu chuyện Tổng ma ma qua đời, nói với bên ngoài là bà ấy về quê dưỡng lão. Nhưng trong lòng muội chẳng đành, bắt chập nguy hiểm lén tìm người đến bãi tha ma tìm xác của Tổng ma ma, rồi an táng cho bà ấy. Nhưng cha mẹ quản chặt quá, sau đó thế nào thì muội không có cơ hội đề hỏi, đợi muội hỏi được chỗ an táng thì sẽ lại đến nói với tỷ.”

An Nhượng Thần lạnh lùng hỏi: “Chuyện này có liên quan đến muội sao?”

An Nhượng Hi giật mình: “Cái gì?”

“Bà vú của ta chết, có liên quan đến muội không?”

Suýt nữa An Nhượng Hi đã nhảy cẫng lên: “Làm gì liên quan đến muội? Chẳng lẽ muội có thể đánh chết bà ấy, sau đó chạy đến báo tin tử cho tỷ ư.”

“Nếu đã không liên quan đến muội, vậy muội chột dạ cái gì, lòng chẳng đành cái gì?”

An Nhượng Hi trợn mắt, cất cao giọng nói: “Lòng người cũng là thịt, làm sao muội có thể không đành lòng được chứ. Chúng ta là tỷ muội với nhau, tuy không thể nói tình sâu nghĩa nặng, nhưng dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, tuy muội cũng có trách mắng đánh phạt người hầu, nhưng tỷ có từng thấy muội hạ độc thủ bao giờ chưa, muội đã giết ai bao giờ chưa. Hơn nữa mà nói, bà ấy là bà vú của tỷ, cũng không phải tội tởm của muội, muội đánh bà ấy làm gì. Hại bà ấy chết, muội được lợi gì?”

“Được lợi đấy là, lúc muội đến gặp ta, có thể giành công được với ta. Lòng dạ cha thâm độc, điều này không cần phải nói, nhưng ở trong nhà muội cũng ích kỷ như thế. Cha đánh chết người, ra lệnh vất xác, muội lại dám lén tìm người đi chôn. Vì ta ư, vì tỷ tỷ tình không sâu nặng như ta ư.”

An Nhượng Hi nghẹn lời, cố biện giải: “Dù sao cũng là tỷ muội với nhau.”

“Muội nói cho ta biết bà vú chết, nhưng ta không chút kinh ngạc, muội không sợ ư?”

An Nhượng Hi ngẩn ra.

“Các người biết Lục đại nương có qua lại với ta, biết Lục đại nương có qua lại với bà vú. Bà vú nghe lén các người nói chuyện, như vậy liệu có người ở giữa giúp chuyển lời không? Cho nên muội mới cố ý tìm Lục đại nương nhờ nàng ta nhét xác giùm, muội đoán nàng ấy sẽ báo tin lại cho ta. Trước khi muội đến đây, ta cũng đã biết muội làm việc tốt, giúp bà vú giúp ta. Sau đó ta nên cảm kích với muội, nên nói lời ngon ý đẹp với muội, cũng nên nghĩ thật kỹ trước những yêu cầu của muội, có phải thế không?”

An Nhượng Hi mím chặt môi, không nói thành lời.

“Muội dám can đảm giả vờ không biết gì ở chỗ ta, chẳng lẽ ta nên nói ra ta đã biết tất cả, may mà còn có muội muội, trong lòng ta thật sự cảm kích ư?!” An Nhượng Thần trợn mắt nhìn An Nhượng Hi, gần từng chữ một: “Muội vừa lợi dụng Lục đại nương, lại cố ý giết bà vú của ta, lợi dụng chuyện này để giờ trò với ta, đương nhiên rất có khả năng. An Nhượng Hi, muội nghe đây cho ta, chuyện này sẽ không cứ thế mà qua đầu, ta sẽ điều tra rõ ràng, ai hại bà vú, ta sẽ không bỏ qua cho người ấy. Cha, mẹ muội, còn cả muội nữa...”

“Muội không có!” Không đợi An Nhượng Thần nói hết những câu ác ý, An Nhượng Hi đã nhảy cẫng lên: “Muội không đụng đến một ngón tay bà ấy nữa. Tiên lão gia muốn đối phó với tỷ, lão ta tìm cha và Vinh Quý nói chuyện, muốn để trong nhà liên lạc với tỷ, thăm dò tin tức của tỷ, sau này có cơ hội đưa tỷ ra ngoài thì bắt đi. Cha không muốn đến để bị tỷ chọc tức, nên mẹ muội bảo muội đến. Chẳng lẽ muội chịu đến nhìn sắc mặt của tỷ sao? Tổng ma ma nghe lén thấy chúng ta nói chuyện, mẹ muội với cha mới sai người đánh bà ấy. Muội cũng chẳng đụng đến ngón tay của bà ấy! Muội liều mạng tìm cách lấy lòng tỷ đấy, vậy thì sao chứ! Hôm nay muội còn có thể xin ai đấy? Cha mẹ lại muốn bàn hôn tiếp với Tiên lão gia, tỷ không ở đây, tứ muội chẳng có, người tiếp theo chính là đến lượt muội. Muội còn có thể làm gì đây? Mẹ muội cũng gât muội, cha cũng sẽ không thương muội, không có ai giúp muội, sẽ không ai giúp muội cả. Muội có thể làm gì chứ!”

An Nhượng Hi càng nói càng kích động, gào lên, “Tỷ thì có gì tài giỏi chứ, muội cũng không muốn đến gặp tỷ. Nhưng muội hết cách rồi. Muội đem nước và thuốc đến, muốn giúp Tổng ma ma, nhưng bà ấy bị thương nặng quá nên chết. Thật sự là bị thương nặng nên chết đấy. Muội chỉ dứt cho bà ấy chút nước, bà ấy vẫn còn mắng muội mà, mắng xong liền ra đi. Muội cũng sợ lắm, nhưng muội có thể làm gì đây? Lan Nhi lén đi theo muội, thấy Tổng ma ma tắt thở, cứ đinh ninh nói muội làm hại. Nhưng muội không có! Sau này nếu tỷ nghe được nửa chữ nào nói muội làm hại, thì đó đều không phải là sự thật. Nhất định là Lan Nhi với mẹ nó tung tin bậy bạ. Muội chỉ dứt ít nước thôi mà. Muội muốn giúp bà ấy! Muội giúp bà ấy rồi, như thế có thể xin tỷ chút ân huệ. Không sai, muội chính là có ý vậy đấy, nhưng bà ấy chết rồi, muội có cách gì đây. Muội cố ý tìm Lục đại nương, muội biết nàng ấy sẽ nói cho tỷ biết chuyện này, nhưng muội không làm chuyện xấu. Nếu không phải đường cùng, có đánh chết muội cũng sẽ không chạy đến chỗ này để bị tỷ giáo

huấn! Tỷ tưởng muối chịu gấp tỷ sao? Đồ tiện nhân!” An Nhực Hi nói rồi rơi lệ, vừa hét to vừa vỗ bàn.

An Nhực Thần nhìn nàng ta chăm chăm, An Nhực Hi cũng trợn mắt lại nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

An Nhực Thần nói: “Muội đã chịu khổ mang nặng đến, chắc là có lời muốn nghiêm túc nói với ta. Nhưng muội ngu ngốc như thế, động một tí là lại kêu la chửi rủa, muội tưởng đây là An phủ sao? Nếu muội mắng ta một câu, vỗ bàn một cái nữa thì lập tức cắt cho ta. Ta cũng kệ muội có cách hay không, có phải là đường cùng hay không.”

An Nhực Hi đông cứng, nhất thời ỉu xiu đi. Nàng ta ngồi xuống, cúi đầu.

An Nhực Thần cũng không để ý đến nàng ta, tự mình cảm ly trà lên uống.

Một lúc lâu sau, An Nhực Hi thấp giọng nói: “Chính vì muội không chịu nổi oan ức nên mới không thể kiểm soát được tính khí. Tam muội cố ý, nó biết rõ muội không làm chuyện ấy, muội chỉ đứt nước thôi, nhưng nó lại cố ý nói muội như vậy.”

An Nhực Hi không tiếp lời, không đếm xỉa đến nàng ta.

An Nhực Hi lại nói: “Tỷ, muội không muốn gả cho Tiền lão gia.”

“Tiếp theo là đến phiên muội ư?”

“Có thể lắm.”

“Đây cũng là kẻ sách tiếp lời với ta sao?”

“Muội hy vọng là thế, nhưng đáng tiếc không phải. Muội nghe lén mẹ muội với Vinh Quý nói chuyện. Tiền Bùi hận tỷ đến thấu xương. Từ muội không có nhà, tỷ cũng chạy mất, lão ta bị mất mặt, rất không cam lòng. Lão ta cố ý khiến cha và Vinh Quý khó xử. Còn ép cha phải viết giấy trạng, cáo trạng tướng quân đại nhân và thái thú đại nhân làm quan vô tâm cướp dân nữ. Tờ giấy đó do Tiền lão gia giữ, không biết lúc nào sẽ dùng. Cha có chút bận lòng, cảm thấy bị Tiền lão gia nắm được thóp, dân cáo quan, lại còn là cáo tướng quân đại nhân và thái thú đại nhân, thế thì làm gì có lợi. Tiền lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định với tỷ, muốn tìm cơ hội bắt tỷ đi. Mẹ muội nói với muội, bàn hôn sự chỉ là làm kiểu thế thôi, để tỷ có thể đồng tình với muội, nhưng mà muội nghe được bà ấy thương lượng với Vinh Quý, đây là một bước lấy lòng Tiền lão gia, tỏ ý trung thành với lão. Nếu Tiền lão gia đồng ý thì gả muội qua thật.” Nói đến đây, An Nhực Hi ngẩng đầu lên, “Tỷ à, muội thật sự đã rơi vào đường cùng rồi, tỷ giúp muội một tay đi.”

An Nhực Thần nhàn nhạt đáp: “Bảo ta giúp muội, vậy muội lấy gì để đổi?”

An Nhực Hi ngần ra, nàng ta nói chân thành dài như thế, nói hết mọi chuyện cho tỷ ta, nhưng chỉ đổi lại được một câu lạnh nhạt thế ư? An Nhực Hi không nhìn được, buột miệng hỏi lại: “Thế từ muội dùng cái gì để đổi? Dùng tính mạng của nó?”

An Nhực Thần sầm mặt, từ muội là nỗi đau trong lòng nàng, An Nhực Hi lại còn ngu xuẩn thêm một đao.

An Nhực Hi nhìn sắc mặt nàng, cắn môi, áy náy đáp, “Muội không phải có ý đó.”

An Nhực Thần không nói gì.

An Nhực Hi nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Vẫn không có tin tức của tứ muội sao?”

An Nhực Thần hỏi ngược lại: “Nếu ta tìm được tứ muội rồi, có phải muội chờ không kịp muốn tranh công với cha và Tiền Bùi không, muốn dẫn tứ muội về nhà, rồi đưa đến chỗ Tiền Bùi.”

An Nhực Hi nuốt thì nhảy cẫng lên: “Muội xấu xa như thế ư? Chỉ mình tỷ thương tứ muội, còn muội muốn hại nó ư? Chúng ta là tỷ muội ruột đấy! Tuy xưa nay không thân mật lắm, nhưng cũng không thù không oán gì, lúc rảnh rỗi cũng có thể trò chuyện đôi câu, muội giúp tỷ chọn xiêm y, đưa son phấn đến cho tỷ. Tỷ thân thiết với tứ muội? Chẳng lẽ muội sẽ hại con bé sao! Cũng đâu phải do muội định hôn cho nó. Muội biết muội ấy bị gả đến chỗ Tiền lão gia, cũng đau lòng lắm, nên muội mới dẫn muội ấy đi chơi đi mua đồ ăn, tính để ít nhất con bé có thời gian vui vẻ trước khi xuất giá. Muội còn đã có suy nghĩ là, nếu muội ấy không sống tốt, muội sẽ thường xuyên đến thăm muội ấy, lên âm thầm giúp đỡ. Muội không bằng được tỷ, tỷ giật dây để muội ấy trốn, muội ấy mới mười hai tuổi, liệu sẽ biết gì chứ? Muội ấy còn không phân biệt rõ đông tây nam bắc, chính tỷ đã hại muội ấy, là tỷ hại muội ấy giờ không rõ sống chết. Đến tối tỷ có thể ngủ yên ư? Dựa vào đâu mà bôi bẩn lên muội?”

“Vậy bây giờ muội đến tìm ta làm âm lên? Đến tìm ta hại muội? Như thế thì ta càng không thể hại muội, nếu không ban đêm sẽ không được ngủ yên.

Muội yên tâm gả cho Tiền Bồi đi, ta sẽ thường xuyên đến thăm muội, nếu muội không sống tốt, ta sẽ lên âm thầm giúp đỡ, thế nào?”

“Muội... tỷ...” An Nhượng Hi cứng họng, nàng ta tự biết mình lỡ lời, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Muội không xấu, muội lương thiện mềm lòng, nhưng ta thì không thế. Ta dám trốn nhà dám trở mặt với An Chi Phủ và Tiền Bồi, thì ta cũng sẽ đối phó với muội.”

“Muội... muội không phải có ý đó.” An Nhượng Hi miễn cưỡng nặn ra câu này.

Chợt An Nhượng Thần đứng lên, từ trên cao trợn mắt nhìn xuống nàng ta: “Giả bộ làm người tốt ở trước mặt ta, muội là đồ ngu đần sao? Muội quên chúng ta cùng một cha sinh ra sao? Muội quên ở nhà đã xảy ra bao nhiêu chuyện xấu rồi sao? Muội quên là từ nhỏ đến lớn ta đã nhìn qua bao nhiêu gương mặt kinh tởm rồi sao? An gia không có người tốt, người tốt đều chết cả rồi.”

An Nhượng Hi trợn mắt há mồm.

An Nhượng Thần nhìn muội muội, ánh mắt cay nghiệt, “Cha thường xuyên mắng mẹ ta là tiện nhân, không sinh được con trai, suốt ngày trưng cái vẻ mặt đưa đám ra, chỉ tổ làm liên lụy đến ông ta. Nhưng mẹ ta đã làm gì sai? Mẹ và ông ngoại tin nhầm ông ta, nhân khi ông ngoại là sư gia nhà môn huyện Đức Xương mà bám vào huyện lệnh, cùng giăng bẫy đám thương nhân ở đó, đoạt mỗi làm ăn. Ông ta vì thế mà lấy lòng mẹ ta, giả vờ làm người trung thực trước mặt ông ngoại. Cuối mẹ ta về, hoàn thành vụ làm ăn ở huyện Đức Xương. Ông ngoại ta đổ bệnh qua đời, mỗi làm ăn ở phía huyện Đức Xương không còn nhiều màu mỡ nữa, ông ta lập tức trở mặt, lại cưới mẹ muội. Sau đó là tam di nương, tứ di nương, ngũ di nương. Tự muội nói xem, những di nương đó đều là ngọn đèn cầy dầu, có thể sống được ở An gia, hiền lành ư? Nói đùa đấy à?”

An Nhượng Hi cứng người, hoàn toàn không thốt nên lời.

“Muội để ta giúp muội, vậy ta muốn lợi thì muội lại giết mình? Tức giận ư? Ta cũng từng rất giết mình rất tức giận vậy đấy, thế thì sao nào? Muội có nhớ cha từng mắng ta là tiện nhân bao nhiêu lần hay không? Ông ta chửi rủa ta là đồ tiểu tiện nhân tâm địa ác độc.” An Nhượng Thần nhìn thẳng vào An Nhượng Hi, “Hôm nay để chính miệng ta nói cho muội biết, muội ruột của ta, thật ra ta rất thành thật, không ngại sắm vai “tiện nhân” như ông ta nói đâu.”

An Nhượng Hi trợn mắt nhìn tỷ tỷ, cứ mở lớn như thế, nước mắt liền chảy xuống. Nàng ta bắt đầu khóc lóc: “Chúng ta phận làm con, trong mắt ông ấy, đều là vật cộc đũa lợi. Muội không muốn gả cho Tiền Bồi, tỷ tỷ, muội thật sự không muốn, muội rất sợ. Mẹ muội lừa muội, bà ấy lừa muội, bà ấy chỉ nghĩ có cha, trong lòng bà ấy, có khi muội cũng chỉ là vật cộc đũa lợi. Muội rất sợ.”

An Nhượng Thần nhìn nàng ta chằm chằm, từ từ ngồi xuống vị trí, im lặng không lên tiếng, mặc nàng ta khóc lóc.

An Nhượng Hi vừa gạt lệ vừa nói: “Muội biết, muội mà đến thì nhất định sẽ bị tỷ nghi ngờ, nhưng muội thật sự không biết còn có thể tìm ai nhờ giúp đỡ nữa. Tỷ có bản lĩnh, tỷ trốn đi được, còn sống tốt ở lâu Tử Vân này. Tỷ nhất định có cách có thể giúp muội, tỷ giúp muội một tay đi. Cầu xin tỷ đấy, tỷ tỷ.”

“Muội muốn ta giúp muội cái gì?” Qua một lúc lâu, cuối cùng An Nhượng Thần mở miệng.

“Muội...” An Nhượng Hi thút thít, “Muội muốn gả cho một người tốt, gả ra ngoài quận. Trong nhà xảy ra những chuyện như thế, ở thành Trung Lan, à không, cả cái quận Bình Nam này làm gì có người chính trực nào dám cưới con gái của An Chi Phủ chứ.”

An Nhượng Thần không đáp, không nói là thật ra từ lâu lắm rồi, cũng sẽ chẳng có người đứng đắn tốt lành nào chịu làm thông gia với An gia.

“Hơn nữa muội đã nghĩ rồi, cha chọn thông gia thì cũng chỉ nghĩ xem có lợi lộc hay không, cho dù lần này muội tránh được Tiền lão gia, thì lần sau sẽ lại có lão gia khác nữa. Huống hồ tỷ vẫn còn ở trong thành, Tiền lão gia còn chưa từ bỏ ý định với tỷ, cha mẹ sẽ lại ép muội tiếp tục dây dưa với tỷ, vì điều này, Tiền lão gia cũng sẽ không bỏ qua cho muội. Ở thành Trung Lan này, muội không thấy được hy vọng về cuộc sống tương lai. Đại tỷ, tỷ có tướng quân làm chỗ dựa, bây giờ có tiếng nói trong thành, tỷ giúp muội tìm một mối hôn sự tốt ở bên ngoài quận đi, giúp muội cầu xin tướng quân, có tướng quân ở đấy, cha không dám không đồng ý. Muội gả đi xa, rời khỏi nơi quỷ quái này, rời khỏi những ân oán sai lầm này, tỷ cũng không cần phải lo lắng muội hại tỷ, có đúng hay không?”

An Nhượng Thần không nói gì, không đáp cũng không từ chối.

An Nhượng Hi cắn môi, cảm thấy chuyện đã có hy vọng, vội nói tiếp: “Tỷ giúp muội, tất nhiên muội sẽ báo đáp lại tỷ. Tin tức ở chỗ cha mẹ, tính toán của Tiền lão gia, nhất định muội sẽ hỏi thăm hộ tỷ. Bọn họ để muội đến gặp mặt liên lạc với tỷ, để mẹ hoặc tỷ, cũng đúng lúc cho muội cơ hội báo tin danh ngôn chính thuận. Muội có tác dụng hơn Lục đại nương nhiều.” Nàng ta dừng một lúc, rồi nói: “Đúng rồi, muội vẫn còn chưa nói hết, Tiền lão gia để cha viết tờ giấy cáo trạng kia, nói sau này sẽ tìm cơ hội lên kinh cáo trạng. Tờ cáo thái thú đại nhân và Long tướng quân. Tỷ nhắc tướng quân một tiếng, chờ giữ lại hậu họa. Còn nữa, tứ di nương đã gần như bị điên rồi, hề một chút là lại lăng mạ tỷ, nói tỷ hại chết tứ muội, đi ấy muốn tìm tỷ đến mạng, tuy là nói điên nhưng tỷ cũng phải cảnh giác, ra vào đề ý chút, nếu thấy đi ấy thì tránh đi vẫn hơn.”

Nàng ta nói một mạch, nhìn An Nhượng Thần đầy mong đợi.

An Nhượng Thần hỏi: “Còn gì nữa không?”

An Nhượng Hi vội nói: “Sau này còn có gì nữa thì muội sẽ nghe ngóng, nhất định sẽ nói cho tỷ biết.”

An Nhượng Thần tiếp: “Cửa hàng ngọc thạch của cha không sạch sẽ chỗ nào?”

“Cái gì?”

“Lúc thái thú đại nhân hạ lệnh đóng chặt cửa biên giới, số hàng của cha còn chưa lấy về. Còn cả mấy vị khách thương ở quận ngoài đến nhà làm ầm ỹ, có nhớ không?”

An Nhượng Hi vẫn nhớ, sau đó lấy được số hàng, rồi hôn sự của tứ muội được quyết định, “Là Tiên lão gia giúp một tay.”

“Cái này ta biết. Nhưng phải là có vài thủ đoạn không sạch sẽ. Ta muốn biết bọn họ đã làm gì.”

An Nhượng Hi cưỡng quát: “Chuyện mua bán, cha sẽ không nói với muội đâu.”

“Nhưng sẽ nói với Vinh Quý. Không phải Vinh Quý đang phụ cha ở cửa hàng ngọc thạch sao? Muội nghe ngóng giúp ta, rồi ta sẽ giúp muội tìm mối hôn tốt ở ngoài quận.”

An Nhượng Hi khẽ cắn răng: “Tỷ muốn báo thù cha, hủy hoại An gia?”

An Nhượng Thần cười nói: “À, đúng thế, ta quên muội là người lương thiện mềm lòng. Nếu muội không làm được chuyện này thì để rồi. Muội về báo lại, cứ nói đã đưa đồ đến, tâm ý ta nhận, sau đó ta đánh muội, sau này sẽ không gặp lại nhau nữa.”

An Nhượng Thần nói, đoạn đứng lên, chuẩn bị tiễn khách. An Nhượng Hi hoảng hốt lật đặt đứng dậy theo, kéo tay áo An Nhượng Thần lại nói: “Được, muội đồng ý với tỷ. Muội có được tin thì sẽ đến nói cho tỷ biết.”

An Nhượng Thần nhìn bàn tay của muội muội kéo tay áo mình, rồi lại ngược mắt nhìn mặt muội muội, nói: “Nếu là nhà hay bên Tiên Bù có tin của tứ muội, bất luận là sống chết, muội cũng phải mau chóng đến báo cho ta.”

“Được.” An Nhượng Hi đáp một tiếng.

An Nhượng Hi ra khỏi lầu Từ vân mà đầu óc rối loạn, không rõ chuyện đi này của mình đã thành công hay thất bại. Khi cổ kiều đi được nửa đường, bỗng gặp a hoàn Mai Hương theo hầu lên tiếng: “Tiểu thư, có người cản kiều.”

An Nhượng Hi nghe thấy ngoài kiều có người nói: “An nhị cô nương, lão gia nhà ta xin mời.”

Mai Hương hỏi: “Lão gia nhà người là ai?”

“Tiên lão gia Tiên Bù.”

Tìm An Nhượng Hi rơi xuống.

Xe ngựa của Tiên Bù dừng ở trong con hẻm ven đường, An Nhượng Hi một mình đi đến.

Vừa lên xe, liền thấy Tiên Bù mỉm cười, “Chào nhị cô nương.” Lão ta nói.

“Chào Tiên lão gia.” An Nhượng Hi cố gắng bình tĩnh chào hỏi.

“Nhị cô nương từ đâu đến đây?”

Biết rồi còn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

An Nhượng Hi cũng giả như vô tình gặp phải, nói: “Vừa đến lầu Từ Vân gặp đại tỷ, không ngờ lại đúng lúc gặp Tiên lão gia như thế.”

“Đúng là đúng lúc thật.” Tiên Bù cười, “An đại cô nương có khỏe không?”

“Đại tỷ rất khỏe. Bây giờ làm quản sự lầu Từ Vân, ra vào đều có a hoàn người hầu phục vụ, không thể kém hơn ở nhà được.”

“Đã trò chuyện những gì với đại cô nương?”

“Chỉ là tâm sự trò chuyện thôi, chẳng lẽ còn có gì nữa sao.” An Nhựt Hi trả lời cẩn thận, cân nhắc từng chữ.

“Xem ra đại cô nương và nhị cô nương hòa thuận đấy nhỉ.”

An Nhựt Hi nghĩ một chút rồi mới đáp: “Đã để Tiền lão gia chê cười rồi. Đại tỷ nhân dịp ấy châm biếm khiển trách tôi một phen, chỉ là nghe cha mẹ dặn dò, nói bao nhiêu cẩn thận bấy nhiêu, lấy lòng không ít, cuối cùng cũng coi như là giữ được tình nghĩa chị em.”

Tiền Bội cười: “Vậy thì đúng là đã để nhị cô nương oan ức rồi.”

“Không oan gì cả, là điều tôi nên làm.”

Tiền Bội lại nói: “Nhị cô nương có thể nghĩ như vậy là tốt. Sau này tỷ muội với nhau thường xuyên qua lại, âu cũng là chuyện tốt.”

An Nhựt Hi gật đầu, sau đó làm ra vẻ khổ sở, thở dài nói: “Chỉ là tỷ tỷ tôi giận dai quá, muốn để tỷ ấy vui vẻ cũng không dễ gì.”

Tiền Bội cười: “Nếu nhị cô nương có gì khó xử thì có thể nói thẳng với ta. Ta và đại cô nương có duyên phận, suốt nửa đã kết làm phu thê rồi. Đại cô nương không thích ta, nhưng ta luôn nhớ đến nàng. Sau này e là còn phải phiền nhị cô nương nói tốt nhiều hơn, giúp ta một tay.”

An Nhựt Hi nói: “Đương nhiên là được rồi, Tiền lão gia có dặn dò gì thì cứ nói với tôi, nhất định tôi sẽ làm hết sức mình. Chỉ là...” An Nhựt Hi dừng lại, cẩn thận nhìn Tiền Bội, “Chỉ là tôi nghe có người đồn, cha sợ Tiền lão gia ghi hận chuyện đại tỷ đào hôn, nên muốn kết thân lần nữa với Tiền lão gia, để bồi thường lại Tiền lão gia. Lệnh của cha mẹ, đương nhiên tôi phải nghe theo, chỉ là nếu tôi lại có hứa hôn gì với Tiền lão gia, sợ là khó mà nói với đại tỷ được. Đến lúc đó tỷ ấy cũng sẽ không gặp tôi, muốn tôi giúp Tiền lão gia, sợ cũng hữu tâm vô lực.”

Tiền Bội bật cười ha hả. Cười đến mức làm An Nhựt Hi kinh hãi run sợ.

Tiền Bội cười xong thì nói: “Đúng thật là nữ nhi An gia người này thú vị hơn người kia, trước đó ta không nhìn ra đấy. Nhị cô nương thanh khiết thông minh, đúng là làm người khác yêu thích.”

An Nhựt Hi căng thẳng nuốt nước bọt.

Tiền Bội nói: “Nhị cô nương cứ yên tâm, An lão gia chỉ nói đùa thôi, ta không để trong lòng. Nhị cô nương yên tâm làm việc cho ta, tất nhiên ta sẽ không bạc đãi nhị cô nương.”

An Nhựt Hi mỉm cười: “Tiền lão gia khách khí rồi. Trước nay đại tỷ không thức thời, khiến An gia phải mất mặt, Tiền lão gia không ghi hận, thật là rộng lòng.”

“Vậy hôm nay đại cô nương có nhắc đến tin về tứ cô nương với nhị cô nương không?”

An Nhựt Hi vội đáp: “Đại tỷ không biết tung tích của tứ muội, tỷ ấy vẫn chưa từ bỏ, sẽ còn tìm tiếp. Nếu sau này có tin tức, nhất định ta sẽ nói với Tiền lão gia.”

“Được.” Tiền Bội hài lòng gật đầu, rồi lại hỏi: “Nghe nói An lão gia đã đuổi hết người trong viện đại cô nương đi cả rồi, vậy không phải trong phủ không còn ai để đại cô nương lưu ý sao. Hôm nay đại cô nương đã hỏi đến ai?”

An Nhựt Hi nghĩ một lúc rồi đáp: “Lục đại nương đưa rau đến An phủ chúng ta, là người giúp đại tỷ.”

An Nhựt Thần lặng lẽ đặt cuốn “Long tướng quân tân truyện” lên bàn trong phòng Long Đại. Long Đại không ở đây, nàng cố ý chọn lúc này để đến. Đặt xuống liền đi ngay, không hiểu sao mặt lại nóng.

Quay về trong viện mình, xử lý chút việc vặt, dò sỏ sách Phương quản sự giao phó rõ ràng, sau đó không còn bận rộn gì nữa. Hễ rảnh rồi là lại nghĩ lung tung, càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ, sinh ra kích động muốn lấy cuốn “Long tướng quân tân truyện” về.

Lúc viết “Long tướng quân liệt truyện”, chỉ vì nàng bày ra dáng vẻ say đắm trước mặt An Chi Phủ, nên mới biên soạn lung tung, hoàn toàn không tác nghề. Nhưng lần này lúc viết tân truyện lại nghiêm túc tận tâm tư, cẩn thận nhớ lại những sự tích về Long tướng quân mà thuyết thư tiên sinh từng kể, còn cả mấy chiến tích của tướng quân nghe từ chỗ Tông Trạch Thanh, Lữ Chính, Điền Khánh nữa, đôi chữ đặt câu, lại thêm vào những từ ca ngợi khoa trương. Nếu đã định nột thì nịnh cho trót, chính tướng quân muốn xem, vậy để hán xem đủ luôn.

Viết xong thì rất là vui, cứ như đã hoàn thành đại sự vậy. Nhưng giờ nghĩ lại, có phải nàng đã khen quá đà rồi không? Anh mình thần dũng không tính đi, lại còn cơ trí thông minh, dí dỏm đáng yêu.

An Nhựt Thần nhớ đến từ cuối cùng, suốt nửa đã đập đầu xuống bàn. Tại sao lại mất trí mà viết tướng quân đáng yêu chứ, lúc nàng viết ra đã nghĩ thế nào vậy? Nhưng nói thật, câu chuyện đầu tiên đó, tướng quân đang đi trên đường thì gặp được mấy đứa trẻ thất lạc người nhà vì chiến loạn, hán nghiêm túc dỗ dành, lại luôn miệng quan tâm, trong bụng muốn dỗ đám trẻ không sợ không buồn nữa. Gặp phải quân địch, hán dẫn thuộc hạ che chở bọn nhỏ phá vòng vây chạy đến thôn làng an toàn, cuối cùng giúp chúng tìm được người nhà. Lúc An Nhựt Thần viết nó, trong đầu đều là dáng vẻ tướng quân khiển trách nàng, mặt lạnh nhưng đầy quan tâm, trong nghiêm túc có ấm áp. Giống như cố ý lén cất chứa trái tim mềm mại dưới lớp vỏ giáp lạnh như băng.

Tướng quân thật là đáng yêu!

An Nhượng Thần viết vô cùng sung sướng, cảm thấy viết tốt đến mức không thể tốt hơn được.

Kết quả bây giờ đặt sách lên bàn tướng quân, nàng lại cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Không được, lát nữa tướng quân mà về, hắn sẽ thấy cuốn sách kia.

An Nhượng Thần thở dài. Muốn lấy lại cũng không kịp rồi, vệ binh đã thấy nàng cầm sách đi vào phòng tướng quân, nếu tướng quân biết nàng nhân lúc hắn chưa về mà đến lấy lại, vậy thì quá mất mặt.

An Nhượng Thần che mắt, điều này còn mất mặt hơn là viết tướng quân đáng yêu nữa.

An Nhượng Thần quyết định đi ra ngoài một lát, đến cửa hàng y phục Khương gia thăm dò Lý Tú Nhi, để xem xem nàng ta có phản ứng gì? Triệu Giai Hoa sẽ xuất hiện lần nữa sao?

Đúng thế, vào thời điểm này lấy chuyện chính nghiêm túc để trấn an mình là hữu hiệu nhất.

Cửa hàng y phục Khương gia khách khứa tấp nập, An Nhượng Thần đợi một lúc mới đến lượt Lý Tú Nhi để ý đến mình.

Lý Tú Nhi đến chào, nói là đã hẹn An Nhượng Thần ngày khác tới lấy xiêm y rồi, chứ hiện tại xiêm y vẫn chưa may xong, cuối năm khách lại đông đúc, quả thật không giúp được, vẫn phải để ngày khác đến lấy.

An Nhượng Thần cười nói chẳng qua là thuận đường đi dạo mà thôi, không nhớ nhầm ngày lấy đồ. Nàng hỏi có loại vải mới nhập không, rồi tán gẫu đôi câu cuối năm mua bán thế nào ra sao. Lý Tú Nhi đáp nhất nhất từng lời. Sau đó có khách nhân gọi, Lý Tú Nhi vội vàng đi.

An Nhượng Thần nhân cơ hội xem vải mà nán lại rất lâu. Nàng để ý thấy Lý Tú Nhi cứ lén lút nhìn nàng, lui tới giữa đại sảnh với hậu viện. An Nhượng Thần nghĩ thầm, không biết An Nhượng Thần có đi báo tin cho Triệu Giai Hoa hay không. Quả nhiên Lý Tú Nhi đến hỏi nàng bận gì không, mời nàng đến nhà gian uống trà nghỉ chân.

An Nhượng Thần vui vẻ đồng ý.

Trong nhà gian có vài vị khách đang uống trà chờ thử y phục, An Nhượng Thần đều không quen một ai. Nghe các nàng bàn luận chuyện nhà này nhà nọ, An Nhượng Thần càng khẳng định đây đúng là nơi tốt để thu thập tin tức. Nàng đã uống mấy ly trà đợi rất lâu rồi nhưng vẫn không thấy Triệu Giai Hoa đến, trong bụng có chút thất vọng. Chỉ là Lý Tú Nhi cứ nhân lúc rảnh rỗi là lại đến mời điểm tâm uống trà, để nàng phải ngồi nữa, nói không chừng sẽ có thu hoạch.

Kết quả lại chẳng có gì.

Cuối cùng An Nhượng Thần quyết định rời đi. Nàng không biết Lý Tú Nhi cố làm ra vẻ huyền bí hay Triệu Giai Hoa trêu ngươi nàng, nhưng nàng cảm thấy đã chờ đủ rồi, hôm nay đến được đây là khá lắm rồi, cũng không thể quá bị động được.

Trên đường đi, An Nhượng Thần suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào.

Quả thật Lý Tú Nhi và Triệu Giai Hoa ở cùng một phe, giữa các nàng có liên lạc.

Triệu Giai Hoa thì mạnh hơn, có cảm giác Lý Tú Nhi bị nàng ta sai khiến, giống như ban đầu bị Từ bà mối sai khiến vậy.

Không biết Triệu Giai Hoa ở vị trí nào trong tổ chức của Giải tiên sinh, có phải nàng ta vốn còn cao hơn cả Từ bà mối không, cho nên Giải tiên sinh mới yên tâm để nàng ta đến khiêu khích?

Thậm chí An Nhượng Thần còn to gan suy đoán, có khả năng nào cấp bậc của Triệu Giai Hoa còn cao hơn cả Giải tiên sinh không, tất cả mọi thứ đều chỉ là che chở. Cái gì mà bị Từ bà mối không chế, cái gì mà đưa về từ lâu xanh ở quận ngoài...

An Nhượng Thần đứng lại.

Nàng thấy ven đường có một cô nhóc khoảng hai tuổi, mi thanh mục tú thật đáng yêu, không biết cầm trong tay thứ gì, đứng một mình lơ lửng.

An Nhượng Thần nhận ra đứa bé này.

Lưu Nhân - con gái Triệu Giai Hoa.

Lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn của Lưu Nhân có vẻ hốt hoảng, nhìn như khóc mà không dám khóc, lén lén nhìn trái phải.

An Nhượng Thần cũng nhìn xung quanh, không thấy Triệu Giai Hoa đâu, cũng không thấy ai có vẻ là nô tỳ người hầu bà từ.

Chỉ có mỗi Tiểu Lưu Nhân, giống như bị bỏ rơi, oan ức đáng thương đứng ở bên đường.

Đây là miếng mồi câu.

Trong lòng An Nhượng Thần biết.

Nàng nhìn Lư Nhân, nhớ lại tứ muội An Nhượng Phương.

Lúc tứ muội năm tuổi bị di nương lừa nói thật, làm hại di vật của mẫu thân nàng bị cướp đi, nàng bị đánh dữ dội. Sau khi An Nhượng Phương biết chân tướng thì vô cùng kinh hãi, áy náy khóc lóc, đến nay An Nhượng Thần vẫn còn nhớ.

Nàng đã từng một lần rất ghét tứ muội, nàng đề phòng muội ấy, nhưng tứ muội rất thích quấn lấy nàng, dùng tất cả mọi biện pháp ngăn thớ cô bé có thể nghĩ ra để lấy lòng đền bù cho nàng.

Nàng cố ý làm khó chế giễu tứ muội, lúc đó trên gương mặt nhỏ của tứ muội cũng là vẻ mặt như Lư Nhân, hốt hoảng, như khóc mà không dám khóc.

An Nhượng Thần đi về phía Lư Nhân.

Đây là một mồi câu, nàng tự nhủ.

Nàng quyết định chiếm lấy miếng mồi này.

Trước đó còn cảm thấy kỳ lạ vì sao Lý Tử Nhi cố ý giữ nàng lại mà Triệu Giai Hoa không xuất hiện.

Thì ra là thế.

Nàng ta xuất hiện rồi.

Chỉ là đổi thành phương thức khác.

An Nhượng Thần không rõ dụng ý lắm. Nhưng nàng sẽ biết rõ.

An Nhượng Thần bước đi chậm chậm, vừa đi vừa nhìn vào một góc ở đầu đường. Lư Chính đang đứng ở đó, gật đầu với nàng. Điều này bày tỏ cạnh Lư Nhân không có nguy hiểm, nàng có thể đến.

“Nhân Nhi.” An Nhượng Thần ngồi xuống trước mặt Lư Nhân.

Lư Nhân chớp mắt nhìn nàng, hiển nhiên không nhận ra nàng là ai. Tính mở miệng nói chuyện, nhưng vật trong tay trái đã rơi xuống đất.

An Nhượng Thần cúi đầu nhìn, đó là kẹo táo ngọt.

Lư Nhân cũng nhìn theo. Nhìn viên trên đất, lại nhìn viên bên tay phải. Trên tay đã gặm một nửa, còn viên sót xuống đất chưa kịp ăn.

Lúc ngẩng đầu lên thì trong mắt Lư Nhân ầng ậc nước, dẫu môi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể òa khóc.

An Nhượng Thần bị dáng vẻ đáng yêu của cô bé chọc cười, nàng để Xuân Hiểu đến cửa hàng phía trước mua thêm một túi kẹo táo ngọt nữa, sau đó nói với Lư Nhân: “Nhân Nhi, mẹ con đâu?”

Lư Nhân lắc đầu, rồi lại cúi đầu nhìn kẹo táo rơi trên đất, do dự một lúc, cúi người xuống tính nhặt lên.

An Nhượng Thần ngăn cô bé lại. Lôi khăn tay ra lau tay cho cô bé, hỏi lại: “Ai đưa con ra ngoài? Vì sao con lại ở đây?”

Lư Nhân nghe thế thì nhìn quanh bốn phía như tìm người, hồi lâu sau mới nói: “Không thấy.”

“Không thấy mẹ con sao?”

Lư Nhân lắc đầu: “Bình Nhi.”

An Nhượng Thần đoán đó là tên a hoàn.

“Là Bình Nhi đưa con ra ngoài sao?”

Lư Nhân gật đầu: “Còn cả Trần bà bà nữa.”

“Bình Nhi và Trần bà bà đi đâu rồi?”

“Không biết.” Lư Nhân lắc đầu, “Đi đâu không thấy.”

“Mẹ con đâu?”

“Không đến ạ.”

Lại có thể yên tâm để hai người hầu đưa con ra ngoài ư? An Nhượng Thần mỉm cười với Lư Nhân: “Nhân Nhi nhớ a đi không? A đi là bạn của mẹ con, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở cửa hàng y phục rồi.”

Lư Nhân nghiêng đầu, nghiêm túc đánh giá An Nhượng Thần.

Xuân Hiểu đem kẹo đã mua quay về. An Nhượng Thần mở túi giấy ra.

Lư Nhân giương mắt nhìn, trả lời một câu: “Nhớ.”

An Nhượng Thần bật cười, đứa bé này, muốn ăn kẹo nên mới nói nhớ. Nàng lấy một viên đưa cho Lư Nhân: “Không nhớ cũng không sao. Nào, ăn đi. Viên kia bắn rồi chúng ta không cần nữa. Một túi này cho Nhân Nhi cả đấy.”

Lư Nhân nhận được đồ ăn ngon, mắt nhìn thấy cả một túi kẹo ngọt, thế là mỉm cười.

An Nhượng Thần dứt cho cô bé ăn hai viên, rồi đưa túi giấy cho Xuân Hiểu cầm, còn mình bế Lư Nhân lên: “Để a đi đưa con về nhà tìm mẹ, được không?”

Lư Nhân thèm thuồng nhìn túi giấy, Xuân Hiểu vội đưa cho cô bé một viên kẹo táo nữa, lúc này Lư Nhân mới gật đầu, bập bẹ nói: “Được.”

Đứng là nèo nhỏ thèm ăn, An Nhượng Thần cọ lên mặt cô bé, ôm cô bé đi về phía tửu lâu Chiêu Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Dọc đường rất thuận lợi, không xảy ra bất ngờ gì, không có ai nửa đường chạy đến đòi cướp Lư Nhân, An Nhượng Thần nói lòng cảnh giác. Trái lại Lư Nhân ăn kẹo nên rất hài lòng, cuối cùng còn ôm lấy cổ An Nhượng Thần nằm ngủ trên vai nàng.

An Nhượng Thần cứ thế ôm cô bé đi vào tửu lâu Chiêu Phúc.

Cửa sau của tửu lâu Chiêu Phúc nối thẳng với cửa hông Lư phủ, điều này An Nhượng Thần biết. Nàng không đưa đứa bé đến Lư phủ tìm Triệu Giai Hoa, mà là chọn đến tửu lâu để thông báo với chương quỹ, nàng muốn nhìn xem phản ứng của Lư Tắc.

Lư Tắc không ở tửu lâu. Nhưng y đến cũng rất nhanh, bước chân gấp gáp, nét mặt căng thẳng, theo sát sau lưng là Triệu Giai Hoa cũng có vẻ như vậy.

Triệu Giai Hoa vừa thấy Lư Nhân thì liền nhào đến, cũng chẳng màng đứa bé đang ngủ, ôm chặt con vào lòng gọi tên.

Lư Nhân bị động tác thô lỗ của Triệu Giai Hoa đánh thức, dụi mắt một cái, ngọt ngào gọi: “Mẹ.”

Triệu Giai Hoa chảy nước mắt, dán mặt vào mặt con.

Lư Tắc thấy thế thì vội nói: “Được rồi được rồi, lần này yên tâm rồi. Không phải đã tìm được con đấy sao, nàng đừng có cuống.” Rồi y quay đầu dặn dò quân sự, để người ra ngoài gọi người hầu về.

Sau một hồi nháo nhào, vợ chồng Lư Thị mới nhớ phải mời An Nhượng Thần đến trong phủ ngồi, cảm ơn nàng đã đưa đứa bé về.

An Nhượng Thần cũng chẳng khách khí, đi theo bọn họ.

Đến phòng khách ở Lư phủ, Lư Tắc sai người dâng trà, khách khí gọi An Nhượng Thần.

Nhưng Triệu Giai Hoa lại có thái độ ngược lại, nàng ta ôm con không chịu buông, vẻ mặt hiền lành dịu dàng cũng không còn, chất vấn An Nhượng Thần tìm được Lư Nhân ở đâu, tình cảnh lúc đó ra sao, xung quanh như thế nào.

An Nhượng Thần thần nhiên đáp từng câu.

Lúc này Lư Nhân đã tỉnh ngủ, chỉ vào An Nhượng Thần đòi kẹo ăn. An Nhượng Thần để Xuân Hiểu giao lại túi kẹo cho Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa hít sâu một hơi, như đang cố kiềm chế, cầm lấy túi kẹo nhìn, lạnh lùng hỏi: “Bình Nhi và Trần bà tử nói chỉ là đi mua đồ, mới đảo mắt cái đã không thấy Nhân Nhi đâu. Tìm xung quanh mấy bận, chỉ nghe chủ tiệm nói vừa có một người dùng kẹo dụ dỗ con bé.”

An Nhượng Thần bắt giặc nhưn mây như Long Đại, ý là đang ám chỉ có thể là nàng sai người dụ bắt Lưu Nhân?

An Nhượng Thần cũng lạnh lùng đáp: “Lúc ta thấy lệnh thiên kim, đúng là trong tay con bé cầm kẹo táo đứng bên đường. Nhưng bên cạnh chẳng có ai khác à.”

Triệu Giai Hoa tròn mắt nhìn An Nhượng Thần, ôm chặt Lưu Nhân không nói lời nào.

Lưu Tắc ở bên cạnh giật nói: “Ta phải đuổi Bình Nhi với Trần bà tử đi mới được. Tự tiện đưa Nhân Nhi ra ngoài, lại không trông nom cho tốt, cũng không biết kịp thời tìm về, chỉ biết có khóc, giữ các nàng lại thì có ích gì.”

Triệu Giai Hoa lại nói: “Thì bọn họ đâu có ngờ sẽ có người ra tay với con bé chứ?”

Bên xướng bên họa? An Nhượng Thần dứt khoát phụ họa theo: “Hay là báo quan đi. Dụ dỗ trẻ con đúng là đáng hận, không thể bỏ qua kẻ kia được. Lão bản cửa hiệu đó có thể làm chứng.”

Lưu Tắc lắc đầu: “Ta đã hỏi chủ tiệm rồi, người ra vào tiệm hần nướm nướp, hần cũng không nhớ rõ tướng mạo thế nào, thậm chí còn không rõ cuộc mình có thấy được tướng mạo hay không, chỉ nhớ là một cô gái. Huống chi hần cũng không thể xác định được Nhân Nhi là bị dụ dỗ. Ta đã phái người tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm được. May mà có An cô nương đưa về, nếu không chúng ta cũng không biết nên làm thế nào mới phải.”

“Nếu Nhân Nhi mà có chuyện không may gì, ta cũng không muốn sống nữa.” Triệu Giai Hoa vừa nói vừa đỏ mắt, rung rung ướm át, thật động lòng người, đáng về yêu điệu làm ai cũng rủ lòng thương xót.

Diễn kịch thật chẳng tệ tí nào. An Nhượng Thần thâm nghĩ, nếu Triệu Giai Hoa thật sự xuất thân từ chốn phấn son, vậy cũng coi như là học được chút nước cờ. Nàng đang định phối hợp an ủi đôi câu, bỗng Triệu Giai Hoa tròn mắt nhìn nàng, ôm đứa trẻ nghiêng đầu rời đi.

Không giải thích nổi.

An Nhượng Thần hoàn toàn không rõ tâm tư của Triệu Giai Hoa, thả đứa bé đến dụ nàng, sau đó liền đi? Có ý gì đây?

Đối với sự thất lễ của nương tử nhà mình, Lưu Tắc tỏ ra rất xấu hổ. Y xin lỗi cười khổ với An Nhượng Thần, nói nội tử* sốt ruột con gái, đã thất lễ rồi, xin An Nhượng Thần thứ lỗi.

(*Từ cũ, tiếng xưng hô chồng gọi vợ.)

An Nhượng Thần khách khí một lúc.

Theo như lễ, nàng và Lưu Tắc ở chung một mình trong một phòng như thế cũng không hợp, nhưng nàng không muốn cứ thế mà thôi, dù sao phải dò hỏi được gì đó mới phải. Thế là nói chuyện đôi ba câu, hỏi tại sao Lưu Tắc lại để người làm đưa con ra ngoài? Thật sự không có ý định báo quan ư?

Lưu Tắc nói: “Nhân Nhi ngủ trưa dậy thì ồn ào đòi ra ngoài chơi, phu nhân ta khó chịu trong người, chỉ muốn nằm nhiều, nhất thời nổi tính lười, liền để a hoàn bà tử dẫn ra ngoài. Không ngờ lại gặp chuyện như vậy. Nàng ấy biết con gái lạc thì rất tự trách. Chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực Nhân Nhi bị độ bắt, ầm ĩ đến công đường, chẳng khác gì chuyện cười. Đến lúc đó phu nhân nhà ta lại còn bị trách mắng nữa, cũng không tốt cho đứa bé. Đã tìm về rồi, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận chú ý hơn nhiều.”

“Lưu lão bản nói có lý. Lưu lão bản săn sóc tôn phu nhân tỉ mỉ như thế, thật sự khiến người khác hâm mộ. Tôn phu nhân là người nơi nào thế? Nhà mẹ không ở thành Trung Lan sao?” An Nhượng Thần cố ý hỏi dò.

Lưu Tắc đáp: “Nội tử ở quận Đường huyện Phong An, mấy năm trước ở quê có nạn lụt, người nhà qua đời cả, nàng ấy không nơi nương tựa, đành phải đến nhờ cậy biểu thúc bà con xa ở trong thành, nhà biểu thúc đó cũng không giàu có gì, biểu phẩm lại gay gắt, rất không vui khi phải nuôi thêm một người trong nhà, nội tử ở đó cũng chịu oan ức không ít lần. Sau đó đúng lúc Từ bà mồi đến thăm người thân, chính là vị Từ bà mồi trong thành Trung Lan chúng ta đây, An cô nương cũng biết nàng ta, là bà mồi làm mai cho nhà An cô nương ấy. Nàng ta cũng là bà con của nội tử biểu thúc, cũng coi là quan hệ bà con xa với nội tử. Từ bà mồi chỉ có một thân một mình trong thành Trung Lan, rất cô đơn, đang muốn tìm người bầu bạn, thấy nội tử khôn khéo hiểu chuyện, thế là đưa nàng ấy theo. Hồi đó ta đang nhờ Từ bà mồi tìm hộ ta cửa hôn thích hợp, vừa gặp nội tử...” Y cười một tiếng, có chút ngại ngùng, “Ừ, chính là thế đây, sau đó liền đính hôn.”

An Nhượng Thần gật đầu, vừa nói lời dễ nghe: “Đây đúng là nhân duyên ngàn dặm cũng do một dây tơ nối lại.”

Lưu Tắc hé môi cười, lại tỏ ra xấu hổ.

An Nhượng Thần hỏi: “Lần này đứa bé bị bắt cóc vắt ở ven đường, liệu có phải do kẻ thù gây ra không?”

Lưu Tắc nghĩ ngợi, sau lại lắc đầu: “Tuy ta mở tửu lâu, đủ hạng người lui tới, nhưng ta luôn chú trọng hòa khí sinh tài, rất ít đắc tội với người ta, không nghĩ ra có ai ghi thù mà làm ác như vậy. May mà lần này có cô nương Lưu mỗ vô cùng cảm kích.”

Chỉ truy cứu nguyên nhân về mình, không hề nghĩ xấu Triệu Giai Hoa nửa điểm.

Nhất thời An Nhượng Thần cũng không nghĩ ra phải hỏi tiếp thế nào nữa, thế là khách sáo mấy câu rồi cáo từ.

Lưu Tắc tự mình đưa nàng đến cửa phủ, lại tỏ vẻ cảm kích lần nữa.

An Nhượng Thần đi một đoạn rồi quay đầu lại, Lưu Tắc gật đầu mỉm cười với nàng, lúc này mới xoay người lại lui về trong cửa phủ.

Xuân Hiếu thấy thế, liền nói bên tai An Nhượng Thần: “Vị Lưu lão bản này ăn nói còn có trái phải hơn phu nhân nhà hân. Cô nương, chúng ta làm chuyện tốt nhưng suýt nữa đã bị vu oan là lừa đảo trẻ nít rồi, cô nương không thấy ánh mắt của Lưu phu nhân lúc này đâu, nhìn chúng ta mà cứ như nhìn người xấu vậy. Hừ.”

An Nhượng Thần không đáp. Nàng không nghĩ ra, nên nàng nghĩ đến tướng quân.

An Nhượng Thần quay về lầu Từ Vân thì lập tức đi tìm Long Đại.

Nghe vệ binh nói tướng quân đã về, đang ở trong phòng, nếu là An quân sự đến thăm thì cứ để nàng vào.

An Nhượng Thần vui mừng, hấp tấp chạy vào trong, nghe tiếng mở cửa chẳng khác gì va đập xông thẳng vào phòng, kết quả vừa đi vào thì thấy Long Đại cầm trong tay một cuốn sách mỏng.

Nhất thời An Nhượng Thần đờ người ra, suýt nữa đã quên chuyện này.

Đến thật không đúng lúc, giờ phút này chính là thời gian đọc “Long tướng quân tân truyện”.

Long Đại ngừng đầu nhìn nàng, lộ ra đôi mắt từ bên trên cuốn sách, mắt ngậm ý cười, ánh mắt ấm áp làm người ta nổi da gà, có lẽ đang đọc rất say sưa. Chỉ là không biết đang hưởng thụ mấy từ ngữ khoa trương nịnh bợ, hay thật lòng tán thưởng tài văn chương của nàng.

An Nhượng Thần cố nén xúc động chạy trốn, “Áy...” Định thần lại nào, trấn tĩnh nào.

Hoàn thành tốt nhiệm vụ viết sách cũng không phải là lỗi gì.

Hắng giọng, đứng thẳng lưng, An Nhượng Thần ra vẻ nghiêm túc: “Tướng quân.”

Long Đại đặt sách xuống, để lộ cả gương mặt.

Sắc mặt nghiêm trang, không ai dám xem thường.

“Tướng quân.” An Nhượng Thần càng nghiêm túc, “Nô tỳ có chuyện bẩm báo.”

Khó luyện hai chữ nô tỳ nhiều ngày, bây giờ nói đến cũng rất lưu loát, An Nhượng Thần cảm thấy rất có tác dụng bảo vệ bầu không khí ổn định.

“Ừ, nói đi.” Long Đại dù bận vẫn nhàn rãi chờ.

An Nhượng Thần vội vào đề tài chính, thuật lại rõ cuộc gặp gỡ hôm nay một lần.

“Tướng quân, có phải Triệu Giai Hoa kia muốn thử thăm dò tôi không? Lúc trước nàng có từng nói với tôi, đứa bé là nhược điểm của mình, sau đó nàng đưa nhược điểm đến trước mặt tôi, để xem tôi sẽ thế nào.”

“Xem cô sẽ thế nào là thế nào?” Long Đại hỏi.

An Nhượng Thần cũng mơ hồ: “Vẫn chưa nghĩ ra. Hoàn toàn không đoán được ý đồ của nàng ta. Chẳng lẽ muốn vu cho tôi tội bắt con nàng ta? Cho dù vu oan không thành thì cũng đủ hắt nước bẩn lên tôi, để người xung quanh nghi ngờ tôi, làm trở ngại tôi tra án?”

Long Đại trầm ngâm, nói: “Phản ứng của người xung quanh như thế nào?”

An Nhượng Thần nói lại tình hình của Lưu Tắc và chương quỹ tửu lâu, quân sự Lưu phủ, đám a hoàn, cũng cẩn thận nói kỹ cuộc hội thoại giữa nàng và Lưu Tắc.

Long Đại nhướn mày: “Cô cảm thấy có vấn đề ở đâu?”

“Không thấy có vấn đề ở đâu cả, Lưu Tắc rất tin tưởng phu nhân mình, quan tâm săn sóc. Chúng hạ nhân cũng phản ứng bình thường.”

“Vậy vì sao Triệu Giai Hoa có ý để cô đề ý đến Lý Tú Nhi?”

“Chúng tôi bọn họ một phe, nên mới làm tôi đề ý?”

“Nàng ta còn khả nghi hơn Lý Tú Nhi nhiều, cần gì phải uống công vô ích.”

An Nhượng Thần ngăn ra, đúng thế, nếu cả hai không qua lại, chắc chắn không nhận, nàng cũng không có cách tra xét. Nhưng Triệu Giai Hoa lại cố ý phôi hạp với Lý Tú Nhi...

“Còn nữa, có phải Lưu Tắc đã giải thích quá cận kề với cô không?”

An Nhượng Thần lại ngẩn ra lần nữa. Quá cận kề?

“Quan hệ phức tạp như vậy, ra đời ở đâu, gặp tai biến, đến nhờ cậy ai, lại làm sao mà gặp được Từ bà mối, vì sao lại theo Từ bà mối đến thành Trung Lan. Đối với một người ngoài không quen biết, cần gì phải nói những chuyện này. Nếu là ta, sẽ chỉ nói nàng là người nơi nào là đủ rồi, còn nhiều hơn nữa thì cũng chỉ nói là ba con xa của Từ bà mối, bởi vì cô cũng quen Từ bà mối. Nhưng cô không hỏi kỹ mà y đã chủ động giải thích lai lịch xuất xứ, không khỏi ân cần quá rồi.”

“...” An Nhượng Thần cảm thấy như trong sương mù có ánh sáng thoáng qua, nhưng nàng vẫn không thể nhìn rõ ràng được, “Tướng quân cảm thấy, có lẽ cũng không phải Lưu lão bản không biết gì về chuyện của Triệu Giai Hoa cả?”

“Cô hỏi như thế, đột nhiên làm ta nhớ đến, Triệu Giai Hoa và Lý Tú Nhi có gì khác nhau?”

An Nhượng Thần nhanh chóng đáp: “Triệu Giai Hoa là từ quận ngoài đến, Lý Tú Nhi vốn là người trong quận. Triệu Giai Hoa sinh được một cô con gái, còn Lý Tú Nhi thì chưa. Triệu Giai Hoa không có người thân ở cạnh, còn Lý Tú Nhi thì có mẫu thân bị mù và một nghĩa muội.” Nghĩ một lúc lại bổ sung thêm: “Triệu Giai Hoa lớn hơn Lý Tú Nhi hai tuổi.”

Long Đại nói: “Lý Tú Nhi là quân sự, còn Triệu Giai Hoa thì không.”

An Nhượng Thần: “...” Vậy Triệu Giai Hoa thu thập tình báo như thế nào?

Long Đại nói: “Tạ Cương đã nói với ta, nguyên nhân cô phong tỏa Triệu Giai Hoa là bởi vì ta từng có ý hẹn gặp cô ở tửu lầu Chiêu Phúc. Ta gặp cô ở đó, chính xác là bởi vì Triệu Giai Hoa là cô nương Từ bà mối đưa về từ ngoài quận, điểm này khác những người khác. Còn một chuyện nữa, ở đó gần nha môn, lại là nơi ăn uống, người đến người đi, dễ dàng trà trộn, nếu muốn có tin tức âm thầm truyền đi, tình hình như thế lại không thích hợp.”

“Mà tôi chỉ theo dõi Triệu Giai Hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Long Đại nói: “Theo dõi Triệu Giai Hoa không sai. Không phải là có tiến triển sao?”

Có ư? An Nhượng Thần chỉ cảm thấy càng ngày càng hoang mang. “Thậm chí hôm nay tôi còn đoán, có lẽ ở trong tổ chức của Tạ tiên sinh Triệu Giai Hoa còn có cấp bậc cao hơn cả Từ bà mối, thậm chí, còn cao hơn cả Tạ tiên sinh. Nếu không, làm sao Từ bà mối chọn được người kế tiếp mình ở quận ngoài chứ? Có lẽ nàng ta là được dặn dò nên mới đi đón Triệu Giai Hoa.”

Long Đại nghe thế thì bật cười. Nụ cười này, gió ẩm khê thổi, mùa đông nở hoa, “Càng ngày cô càng khiến tôi ngạc nhiên vui mừng đấy, An quân sự à.”

An Nhượng Thần: “...”

Ngạc nhiên vui mừng là ý gì? Tuy An Nhượng Thần không hiểu, nhưng tự giác thấy được khen, trong lòng vẫn rất hừng hực.

“Nếu nàng ta muốn vu oan cho cô thì cô cứ việc chờ. Nhất định chuyện hôm nay chỉ mới bước làm nền thôi.”

An Nhượng Thần gật đầu. Có tướng quân làm chủ, nàng cũng không hoảng hốt nữa.

Chỉ là bước làm nền sau đó đến khá nhanh. Hai hôm sau, không ngờ con gái Triệu Giai Hoa xảy ra chuyện, quả nhiên lần này âm ỉ đến tận nha môn.

Vì ngại thân phận của An Nhượng Thần và tính đặc thù của lầu Từ Vân, thái thú Diêu Côn liền phái chủ bạ Giang Hồng Thanh đến mời An Nhượng Thần.

“Lưu phu nhân nói, giữa trưa đưa bé ở nhà ngủ trưa, nàng ta thấy con đã ngủ say nên mới đến phòng bếp tự làm điểm tâm, tính để khi đưa bé dậy thì có thể ăn, hai a hoàn không muốn theo hầu đưa bé đang ngủ, nên một người thì đi giặt đồ bẩn, một người đến phòng bên cạnh vá lại y phục. Hai người chỉ rời đi có một lúc, nhưng đứa bé đã im hơi lặng tiếng mà biến mất rồi. Lưu phu nhân nghe được tin thì vô cùng hoảng hốt, trong ngoài phủ đều không tìm được con, thế là chạy đến nha môn đánh trống báo quan. Nói là hôm trước lúc đưa bé được người hầu dẫn ra ngoài thì có bị bắt một lần, may mà được An cô nương tìm về. Lúc này còn chưa đến hai ngày, đứa bé lại mất tích, nàng ta nghi ngờ có người để mắt đến con mình, lần trước ra tay không thành, nhưng lần này lại thành. Nàng ta nói An cô nương có thể làm chứng, lần trước chính là An cô nương giúp đưa đứa bé về.” Giang Hồng Thanh đã nói như vậy.

Thật sự đứa bé bị bắt cóc rồi ư? Nhưng không phải là đồ tội cho nàng, mà là để nàng làm chứng?

An Nhượng Thần lại không rõ.

Chẳng lẽ định dùng chiêu này lừa nàng đến nha môn trước, sau đó mới gây khó cho nàng?

Lúc này Long Đại đang ở trong lầu Tử Vân, thế là An Nhượng Thần nhanh chóng đi bẩm báo. Giang Hồng Thanh cũng không dám xem thường, đi theo nói rõ trước mặt, nói là thái thú đại nhân mời An quân sứ đến hỏi để ghi chép án sự, chứ cũng không phải tra hỏi gì.

Long Đại không từ chối, để Giang Hồng Thanh về trước, rồi An quân sự sẽ đến sau.

An Nhượng Thần biết tướng quân có chuyện dặn dò nàng, vội gom hết lấy tinh thần lại.

Sau khi Giang Hồng Thanh cáo lui, trong phòng chỉ còn lại Long Đại và An Nhượng Thần, lúc này Long Đại mới nói: “Cô có cảm thấy, chuyện này nghe quen không?”

An Nhượng Thần không hiểu.

“Tứ muội của cô.”

An Nhượng Thần ngạc nhiên mở to miệng, như chợt ngộ ra.

Nhưng không phải nghe quen, mà tứ muội An Nhượng Phương của nàng cũng mất tích vào buổi trưa một cách khó hiểu, còn nàng cũng từng đến quận phủ nha môn đánh trống báo quan.

“Để Tạ Cương đi với cô, dẫn theo một đội vệ binh.” Long Đại nói, “Thứ nhất là để phòng nàng ta sinh sự làm chuyện xấu, thứ hai nếu là thời cơ thích hợp, cứ bắt nàng ta về.”

“Tình hình thế nào là thời cơ thích hợp?” An Nhượng Thần hỏi.

“Nếu lúc phán đoán ra được rốt cuộc nhốt nàng ta vào thù thăm tra nghiêm ngặt hay cứ để nàng ta ở ngoài dự địch, bên nào có giá trị hơn, thì đó chính là thời cơ thích hợp để bắt giữ.”

An Nhượng Thần đi. Nàng dẫn Xuân Hiểu theo ngồi xe ngựa, giống như thật sự muốn đến nha môn làm chứng vậy. Xuân Hiểu cứ cầu nhàu tức tối bất bình không ưa gì Triệu Giai Hoa. An Nhượng Thần lúc đáp lúc không, nàng hơi căng thẳng, nàng biết Tạ Cương sẽ dẫn binh đến ngay sau đó.

Nàng chỉ là một bách tính nhỏ nhoi, hôm nay phải trải qua tham gia vào đại sự bất giữ phạm nhân sao?

Lúc An Nhượng Thần xuống xe ngựa ở trước cửa nha môn, nhìn thấy Lưu Tắc theo sau một nha sai bước vào nha môn. Mặt hấn bạnh ra, nổi giận đùng đùng.

An Nhượng Thần không kiềm chế được nghĩ, nếu lát nữa thật sự ở nha môn bắt giữ nương tử Lưu Tắc ở trước mặt hấn, lại còn là lấy tội danh nghi phạm mật thám, không biết Lưu Tắc sẽ có phản ứng gì.

Đội An Nhượng Thần đi vào trong công đường, Lưu Tắc đã đứng ở bên cạnh Triệu Giai Hoa, sắc mặt vẫn khó coi, nhưng đã đỡ hơn ban nãy nhiều. An Nhượng Thần bước đến, nghe thấy Lưu Tắc hạ thấp giọng mắng Triệu Giai Hoa: “Tại sao nàng không trao đổi trước với ta...”

Triệu Giai Hoa cụp mắt không đáp, đáng người như liễu, yếu đuối đáng thương.

An Nhượng Thần đi đến, Lưu Tắc trông thấy, lật đặt thi lễ, áy náy nói: “An cô nương, nội tử có lỗi mắng, lại làm phiền đến đại giá cô đây, chúc rắc rối cho cô rồi.”

An Nhượng Thần vội khách khí một hồi, hỏi kỹ đã xảy ra chuyện gì. Lưu Tắc cũng là mới đến, chỉ đành nhìn sang Triệu Giai Hoa.

Lúc này Tạ Cương cũng vừa đến nơi, hấn lĩnh vệ binh rầm rầm xếp hàng đứng bên ngoài, khí thế còn oai phong hơn cả nha sai nhiều.

Giang Hồng Thanh đang định gọi An Nhượng Thần vào công đường để ghi chép án sự, thấy vậy thì vội đứng dậy chào đón Tạ Cương. Sau một hồi hàn huyên, Tạ Cương tỏ ý lấy làm kỳ lạ trước vụ án đứa trẻ mất tích, tuy tướng quân không quá nhiều thái thú đại nhân xử án, nhưng cũng biết được tình tiết vụ án, để phòng ngừa chuyện này liên quan đến mật thám. Cho nên mới phải hấn đến nghe lời khai của người bị hại.

Lưu Tắc nghe thế thì vội vàng đưa Triệu Giai Hoa đến thi lễ với Tạ Cương. Triệu Giai Hoa giới thiệu xưng hô quan chức với đôi vợ chồng, bảo bọn họ trả lời rõ ràng câu hỏi của Tạ đại nhân.

Triệu Giai Hoa nép vào bên cười tưng cợt, rung rung lặp lại một lần sự việc mất con. Chuyện đều khớp với lời của chủ bạc Triệu Giai Hoa. Tạ Cương hỏi thêm vài chi tiết, Triệu Giai Hoa đáp từng cái một. An Nhượng Thần đứng ở bên cạnh nghe, cảm thấy quả đúng vụ án mất tích của tứ muội, nghe mà cứ có cảm giác nói dối, nhưng lại không chỉ ra được sai ở đâu.

Tạ Cương hỏi xong, cũng đúng lúc nha sai mà Triệu Giai Hoa phái đi bẩm báo với thái thú đã quay về, nói thái thú đại nhân mời Tạ đại nhân đến công đường cùng thẩm án. Tạ Cương cảm ơn, lúc đi còn nhìn An Nhượng Thần một cái, An Nhượng Thần hiểu ý, chuyện âm thầm ra tay moi tin tức với Triệu

Giai Hoa là chuyện nàng phải làm.

An Nhượng Thần đứng bên cạnh đã lâu, cũng không tìm được cơ hội nói chuyện riêng lẻ với Triệu Giai Hoa. Thái thú đang thẩm án từng nhân chứng ở trên công đường, trong trác đường* cứ liên tục có người ra người vào. Nàng cũng bị gọi đến công đường hỏi chuyện, trả lời xong hết thì quay ra trác đường chờ.

(*Trác đường là nhà phụ nằm bên hông.)

Nàng lén lút quan sát Triệu Giai Hoa, vào lúc Lưu Tắc không để ý, Triệu Giai Hoa thán nhiên liếc nhìn nàng bằng ánh mắt khiêu khích. Điều này khiến An Nhượng Thần cảm thấy, Triệu Giai Hoa cũng đang chờ cơ hội.

Rốt cuộc cơ hội cũng đến.

Đã sắp hỏi gần hết nhân chứng, người ở trác đường ra về cũng nhiều, chỉ còn lại An Nhượng Thần và phu phụ Lưu Tắc. Không lâu sau, Lưu Tắc cũng được gọi lên công đường hỏi.

Sau khi Lưu Tắc đi, Triệu Giai Hoa nhẹ giọng dặn dò a hoàn bên cạnh mấy câu, a hoàn nghe lời nàng ta đi ra ngoài. Sau đó Triệu Giai Hoa nhìn sang An Nhượng Thần.

“Xuân Hiểu, người ra bên ngoài nhìn xem a hoàn của Lưu phu nhân làm gì, cũng hỏi thăm chuyện tiểu thư nhà nàng ta mất tích đi.” An Nhượng Thần dặn dò.

Xuân Hiểu cảm thấy oan ức khi bị thái thú đại nhân tra hỏi như thẩm vấn phạm nhân chẳng bằng, nên khi nghe điều này lập tức vô cùng hăng hái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Triệu Giai Hoa cũng chẳng màng nhìn đến Xuân Hiểu, cứ thế lại gần An Nhượng Thần.

“An cô nương.”

“Lưu phu nhân.” An Nhượng Thần siết chặt nắm đấm trong âm thầm, có hơi căng thẳng.

Triệu Giai Hoa ngồi xuống cạnh An Nhượng Thần, phất vạt áo, thờ ơ nói khẽ: “Không ngờ con ta thất lạc, còn kinh động đến tướng quân đại nhân.”

“Mật thám trong thành ngừng cường, tướng quân lo lắng cho an nguy của bách tính, sợ chúng uy hiếp em bé làm điều ác, nên mới đến hỏi về vụ án, phu nhân không cần lo ngại.”

“Làm sao có thể không lo ngại chứ? Ta nhớ muội muội của An cô nương mất tích đến nay cũng chưa có tin tức, có vết xe đổ trước đó của An cô nương, ta khó mà tin vào mấy vị đại nhân này được.”

An Nhượng Thần gạt mình. Chẳng lẽ chuyện này thật sự liên quan đến tứ muội ư? Nàng hỏi dò: “Ồ từ lâu Chiêu Phúc khách đến khách đi, tin tức linh thông, không biết phu nhân có từng nghe được chút nào về tung tích của tứ muội không?”

Triệu Giai Hoa lắc đầu: “Nếu ta biết được, nhất định sẽ nói lại với An cô nương.”

Một câu nói rất thông thường, giọng nói cũng vô cùng bình thường. Nhưng An Nhượng Thần không khỏi đa nghi đoán xem liệu lời này của Triệu Giai Hoa có thâm ý gì không.

Hành tung của tứ muội, rốt cuộc nàng ta biết hay là không biết? Nàng ta sắp xếp chuyện mất con gái giống như chuyện của tứ muội, chẳng lẽ không phải vì ám chỉ điều ấy sao?

An Nhượng Thần phiền não. Nàng nhìn Triệu Giai Hoa chăm chú.

Nhốt vào tù thẩm tra kỹ lưỡng tốt hơn? Hay thả bên ngoài dụ địch tốt hơn?

Triệu Giai Hoa không để ý đến nét mặt của nàng, tự mình nói: “Nữ tử chúng ta nói chuyện, từ trước đến giờ toàn bị xem nhẹ. Ta e chỉ mình ta đau xót khi mất con gái, còn các đại nhân thì không để trong lòng. An cô nương là quân sự của Long tướng quân, nghĩ có lẽ có thể nói chuyện trước mặt tướng quân. Nỗi đau của ta, nhất định An cô nương cũng hiểu. Những người khác không quan tâm không để ý, mong rằng cô nương có thể xót lòng cho.”

Đang như nàng sao? An Nhượng Thần đáp: “Ta chỉ để ý chuyện ta quan tâm.”

“Cô nương tổn tâm tư vì ta, sẽ không hối hận.”

“Nếu ta tổn tâm tư, vậy tứ muội của ta có thể quay về sao?”

Triệu Giai Hoa lắc đầu: “Chuyện tứ muội của cô nương, đúng là ta không biết thật.”

“Vậy phu nhân cứ chờ thái thú đại nhân tìm con gái của mình về đi.”

“Chỉ sợ bọn họ cảm thấy lời nói của nữ tử không quan trọng, bỏ sót gì đó thì coi như xong. Ta không biết nhiều chữ, mấy thứ văn thư án lục đó ta có xem cũng không hiểu, đợi tướng công hẳn xem qua ta mới yên tâm đồng ý. Nói đến cũng kỳ quái, tuy ta không tin vào quan phủ, nhưng với cô nương thì có.”

An Nhượng Thần nghiêm túc nhìn Triệu Giai Hoa, Triệu Giai Hoa thản nhiên nhìn lại nàng.

“Phu nhân cứ luôn miệng nói không tin quan phủ, nhưng lại đến báo quan đầu tiên.”

“Nhanh chóng báo quan, không phải còn có hy vọng ư.”

“Hai ngày trước a hoàn bà tử quay về phủ báo không thấy tiểu thư đâu, nhưng lại không thấy phu nhân báo quan.”

“Hôm đó tướng công ta phải không ít người đi tìm, may mà được cô nương đưa con gái về, có hoảng hốt nhưng cũng không nguy hiểm gì.”

“Vì sao hôm nay không báo với Lưu lão bản trước?”

Triệu Giai Hoa chớp mắt: “Tướng công không có ở nhà, ta nhất thời cuồng cuồng hoảng hốt, chỉ muốn đến báo quan mà thôi.”

“Hình như phu nhân có không ít chuyện giấu Lưu lão bản.”

Triệu Giai Hoa nghiêm túc nói: “Nếu không giấu chàng, có một số việc thật đúng là không làm được. Hơn nữa, chàng cũng có nhiều chuyện giấu ta.”

Ngờ vực trong lòng An Nhượng Thần càng ngày càng lớn, bây giờ Triệu Giai Hoa muốn chuyển hướng khả nghi sang Lưu Tắc phu quân nàng ta ư?

Nhốt vào tù thẩm tra kỹ lưỡng tốt hơn? Hay thả bên ngoài dự định tốt hơn?

“Lưu phu nhân cao thâm khó lường, làm ta thật bất an.”

“Giờ đây cô đã có tướng quân làm chỗ dựa, có gì mà bất an. Không giống ta, chỉ có thể bất chấp mọi thứ.” Triệu Giai Hoa nói.

Nhất định câu này có ý tứ, nhưng An Nhượng Thần không đoán ra được. Bất chấp mọi thứ?

Tìm An Nhượng Thần đập mạnh. Chẳng lẽ phía bên Giải tiên sinh có hành động lớn sao?

“Lưu phu nhân có lời thì cứ nói thẳng.” An Nhượng Thần dứt khoát vạch rõ.

“Tuy ta tán thưởng cô nương, nhưng vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn được.” Triệu Giai Hoa nhìn An Nhượng Thần mà nói: “Cô nương không biết về ta, đương nhiên cũng sẽ không tin ta. Tình hình như thế, nếu nói sai một lời nửa câu, chỉ sợ sẽ gây ra phiền toái.”

“Nếu Lưu phu nhân không muốn thẳng thắn với nhau, sợ là đó mới là phiền toái. Ta đây không phải dọa gì phu nhân, chỉ là phu nhân chủ động tiếp cận ta, ngoài sáng khách sáo trong tối khiêu khích, ta không nắm rõ được ý của phu nhân, dĩ nhiên cảm thấy sợ hãi. Hôm nay mật thám ẩn nấp trong thành, nguy hiểm còn đó, nếu ta không thể tin phu nhân vô tội, vậy chỉ đành phải bắt phu nhân đến phủ nha của tướng quân, để các vị đại nhân nói chuyện cùng phu nhân.”

Triệu Giai Hoa bật cười, lắc đầu nói: “Nếu cô nương bắt ta, thì ta không thể trợ giúp cho cô nương được nữa. Những tin tức ta không biết mà cô nương cũng không biết kia, sẽ bị che giấu hoàn toàn. Chẳng lẽ cô nương hy vọng thế sao? Cô nương cứ thử nghĩ đi, nếu ta không đứng về phía cô nương, vậy chủ động đến gần cô nương làm gì?”

“Ta cũng chẳng đứng về phía phu nhân, nhưng cũng muốn lại gần phu nhân.” An Nhượng Thần chỉ rõ điều này, nói: “Giờ có vệ binh đứng ngoài cửa, ta ra lệnh một tiếng, lập tức bọn họ sẽ xông vào bắt giữ phu nhân. Chớ tưởng người ta hèn mọn mà không làm được, bây giờ đại thủ đại nhân muốn thế nào, cũng phải nhìn mặt mũi của Tà đại nhân, đằng sau bọn ta còn có Long đại tướng quân.”

“Cô nương có thể có được quyền lực và uy danh này, ta thật lòng vui thay cô nương.” Triệu Giai Hoa không để lộ thái độ hoang mang, nàng ta nói: “Nhưng nếu cô nương bắt ta đi, đó mới là thất sách.”

“Không thể dẫn người về, cũng phải đưa vài manh mối có ích về, nếu không thì làm sao ta ăn nói được với tướng quân đây?” An Nhượng Thần cố ý như một bước.

“Ta chính là manh mối.” Triệu Giai Hoa thu lại nét mặt vui vẻ, vô cùng nghiêm túc, “An cô nương, ta chính là manh mối. Ghi nhớ mỗi một câu ta nói. Điều tra tướng công của ta, điều tra lai lịch của ta, tướng công say mê ta, vì ta, điều gì chàng cũng làm được.”

Nói đến đây, An Nhượng Thần thấy Lưu Tắc đi vào trắc đường. Rõ ràng Triệu Giai Hoa cũng nhìn thấy, nàng ta nhỏ giọng nói nhanh: “Còn cả chuông nữa. Chú ý đến chuông, nói không chừng có thể tìm được nhân vật then chốt...”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Khi Lưu Tắc lại gần thì câu nói tắt ngủm đi, Triệu Giai Hoa đứng dậy đón phu quân, ân cần hỏi tình hình thái thú đại nhân thăm án, liệu có manh mối hành tung gì của đứa bé không.

An Nhục Thần nhìn Triệu Giai Hoa hoán đổi giữa vẻ mặt thám xảo quyết và hiền thê từ mẫu một cách tự nhiên như thế, thật sự là phục sát đất.

Đôi vợ chồng Lưu Tắc đứng đó thấp giọng thảo luận về vụ án, Tạ Cương cũng đi vào. Hắn nhìn hai vợ chồng này, sau đó đưa mắt hỏi An Nhục Thần.

An Nhục Thần đứng lên, hít sâu một hơi.

“Nếu lúc phán đoán ra được rốt cuộc nhốt nàng ta vào thù thăm tra nghiêm ngặt hay cứ để nàng ta ở ngoài dụ địch, bên nào có giá trị hơn, thì đó chính là thời cơ thích hợp để bắt giữ.”

Lời của Long Đại quanh quẩn bên tai. An Nhục Thần đi về phía Tạ Cương, cảm thấy lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, khá căng thẳng.

Nàng đưa ra quyết định, khẽ lắc đầu với Tạ Cương.

Tạ Cương làm như không có chuyện gì xảy ra mà nói: “Thái thú đại nhân cũng đã tra hỏi xong rồi, tạm thời còn chưa có manh mối rõ ràng.”

An Nhục Thần khẽ hỏi: “Không biết Tạ đại nhân còn có gì dặn dò?”

Tạ Cương im lặng một hồi. An Nhục Thần đoán có lẽ hắn đang nghĩ có nên tiếp nhận phán đoán của nàng hay không.

“Đi về trước đi.” Tạ Cương nói như vậy.

An Nhục Thần không biết lòng mình thấy nhẹ nhõm hay càng căng thẳng nữa. Nàng đi theo Tạ Cương ra ngoài, lúc bước ra ngưỡng cửa thì ngoái đầu lại nhìn, Triệu Giai Hoa mãi nhìn Lưu Tắc, còn Lưu Tắc thì như cảm nhận được ánh mắt quạ sát, cũng quay đầu nhìn An Nhục Thần.

An Nhục Thần làm lễ với y, Lưu Tắc liền đáp lễ.

Xoay người, rời đi.

Đề lại vợ chồng Lưu Thị ở sau lưng.

Trong lầu Từ Vân, An Nhục Thần bấm báo tí mỉ quá trình nói chuyện với Triệu Giai Hoa.

Tạ Cương và Long Đại cùng trầm tư.

“Nàng ta bảo chúng ta điều tra Lưu Tắc, điều tra lai lịch của nàng?” Tạ Cương cau mày.

“Đúng là đã nói như vậy.” An Nhục Thần bất an, nói như thể chỉ trích tướng quân và chúng đại nhân không điều tra cẩn thận. Lúc trước nàng đã hỏi thăm thử rồi, quá trình điều tra ấy khá tốn công sức. Từ bà mỗi không thường đi xa, khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến đưa cô nương về, chuyện này cũng rất nhiều người biết. Nói là thân phận ba con xa, không ai nghi ngờ. Nhưng đám Tạ Cương thật sự truy xét quan hệ bà con của Từ bà mỗi cho đến cùng, chứng nhận thân phận này không có thật. Lại truy hỏi lần tìm đến phu xe kiếm sống ở quận ngoài, tra ra được lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An. Mỗi một khâu đều kiểm nghiệm rõ ràng.

Tạ Cương lập tức đi ra ngoài, gọi trình thám trước đó phụ trách điều tra Triệu Giai Hoa vào.

Mật thám cẩn thận báo lại một lần quá trình điều tra lúc trước, cùng với những người có liên quan từng tiếp xúc. “Triệu Giai Hoa đúng là Diên Nhân của lầu Phẩm Hương, nàng ta là hồng bài của lầu Phẩm Hương, không ít quý công tử vì nàng ta mà vung tay bỏ ra nghìn vàng. Nên mặc dù nàng ta đã rời khỏi đó ba năm, nhưng các ma ma vẫn còn nhớ. Đặc trưng giọng nói đáng về khí chất, tất cả đều khớp cả. Còn nữa, đúng là Từ bà mỗi từ xa đến chuộc thân nàng ta, đám ma ma có ấn tượng rất sâu, ngay đến đáng về của phu xe kia các nàng vẫn còn nhớ. Ma ma trong lầu nói, mới đầu Từ bà mỗi cứ vòng vo, chỉ nói là từ quận Bình Nam đến, chứ không nói cụ thể ở đâu, nhưng đám ma ma nghe phu xe nói thành Trung Lan thế nào ra sao thì mới biết được.”

Tạ Cương còn bổ sung thêm với trình thám: “Lúc ấy cũng cho rằng Diên Nhân là đầu bảng, để có ngàn vàng, nhất định sẽ có không ít công tử ái mộ rủ lòng thương xót, nhưng vì sao lúc đó lại đồng ý để cho Từ bà mỗi chuộc thân, đồng ý thay tên đổi họ, gả cho một người đàn ông xa lạ nàng ta không quen biết. Điều này khá khả nghi.”

Trình thám gật đầu: “Ma ma nói Diên Nhân là cô nhi, mười tuổi đã bị bán vào lầu Phẩm Hương. Sau đó thì cũng giống những cô nương khác, tập đàn luyện khúc, mài nghề bán thân, không có chuyện gì đặc biệt. Đặc biệt nhất chính là bà từ đã đến, nói là muốn chuộc thân nàng ta. Thuộc hạ xác nhận tin tức là đúng, liền tức tốc quay về báo.”

Long Đại nói: “Đi thêm lần nữa. Mang theo bức họa của Lưu Tắc, hỏi xem Lưu Tắc có phải là một trong những vị khách kia không. Còn nữa, thân phận

của những người khác khác như thế nào, Điền Nhân có quan hệ với họ ra sao, có rất thích hay rất ghét không. Sau khi Điền Nhân rời đi với Từ bà tử, đã có chuyện gì xảy ra nữa? Còn cả bối cảnh của lầu Phẩm Hương và lai lịch của các ma ma nữa.”

Trình thám cung kính nhận lệnh.

Tạ Cương nói thêm: “Nhớ để ý đến trang sức đặc biệt, ví dụ như chuông...”

Nhất thời trình thám ngân ra: “Trong lầu Phẩm Hương, có một căn phòng thích dùng chuông để trang trí, âm thanh lạnh lạnh tinh tảo, rất dễ nghe.”

Tạ Cương và Long Đại cùng nhìn nhau.

An Nhục Thần không nhịn được cướp lời hỏi: “Căn phòng kia có gì đặc biệt? Là phòng của người nào?”

Trình thám nói: “Là của một cô nương trong lầu Phẩm Hương, thuộc hạ không thấy nàng ta có liên quan gì đến vụ án nên cũng không để ý lắm.”

“Phải cẩn thận điều tra kỹ cái này.” Tạ Cương dặn.

Trình thám nhận lệnh lui xuống. An Chi Phủ phấn khởi, chẳng lẽ chuyện này có bước tiến rồi?

Long Đại nhìn về mặt nàng, nói: “Đừng có vui mừng quá sớm.”

“Biết rồi biết rồi, nhưng dù sao cũng bắt đầu hành động rồi, so với đoán tới đoán lui không biết làm gì thì còn tốt hơn.”

Long Đại nghe thế thì nhủ mảy, sau đó lại giãn ra, nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường.

An Nhục Thần nhìn thấy cả trong mắt, thăm nghĩ lời nàng có gì sai sao?

“Cô đã thấy chữ viết của nàng ta chưa?” Long Đại hỏi.

An Nhục Thần vội gật đầu, nàng biết ý Long Đại nói chính là tờ giấy “trong thành có mật thám” mà Long Đại nhận được khi mới dẫn quân vào thành, nàng vẫn còn nhớ bút tích kia, lúc đi thăm dò các cô nương cũng tìm cơ hội nhìn xem, nhưng không tìm được người có bút tích giống nhau.

“Là nàng ta sao?”

An Nhục Thần lắc đầu. Nàng đã thấy chữ của Triệu Giai Hoa lúc ký tên in dấu ở nha môn, chữ viết không giống nhau. Triệu Giai Hoa cũng không có nghiêm túc tập viết, nên chữ không đẹp lắm. Đúng rồi, nàng ta còn nói mình không biết nhiều chữ lắm, cho nên không phải là nàng ta.

“Tướng quân, nàng ta nói nàng ta chỉ có thể bắt chấp mọi thứ, có phải đã xảy ra chuyện lớn rồi không?” An Nhục Thần vẫn không nắm được ý cho lắm, “Có cần bắt nàng ta về thẩm vấn không?”

“Không phải cô đã quyết định rồi sao?”

An Nhục Thần chột dạ nhìn Tạ Cương, có Long tướng quân và Tạ đại nhân ở đây, nàng tự quyết như thế thì có đáng tin không?

“Nàng ta đang bắt chước cô.” Long Đại nói.

An Nhục Thần sững sốt, không sai, mất tích rồi bắt chấp gì chứ, nàng còn vì đạt được mục đích mà tranh thủ thăm dò tướng quân, nghĩ như vậy, thật đúng là giống như diễn kịch.

“Vì sao nàng ta lại làm như vậy?”

Long Đại nói: “Có một khả năng là nàng ta đang ám chỉ mình cũng giống như cô. An quân sự, cô thấy thế nào?”

“Thông minh đáng tin.” An Nhục Thần mau chóng đáp.

Tạ Cương đặt nắm tay lên mép ho khê, rõ ràng là cố nhịn cười. Còn lông mày của Long Đại cũng nhướn cao.

An Nhục Thần trưng ra bộ mặt đoan chính mà vô tội, nàng nghiêm túc đấy, chẳng lẽ nàng sai sao?

“An quân sự.” Long Đại mở miệng tính nói, nhưng về mặt nghiêm túc của nàng quá sức dễ thương. Long Đại đành phải ngả người ra sau, cách xa nàng một chút, lúc này mới nói: “Là người bị hại. Thân bất do kỷ, không có đủ sức.”

“Cô có tướng quân làm chỗ dựa. Còn ta chỉ có thể bắt chấp tất cả.”

An Nhục Thần nhớ lại bản thân lúc trước, khi ấy khắp người đầy vết thương, nhưng vẫn liều mạng cố bò ra từ lỗ chó, hạ quyết tâm, cho dù có lết đến tàn chân cũng phải đi đến nha môn, gỡ lên trống đại mình oan.

Bằng tất cả mọi giá - sự quyết tâm trong vô vọng nhưng lại không chịu từ bỏ, nàng hiểu rất rõ.

“Ngày mai tôi sẽ lại đi tìm nàng ta.”

Long Đại gật đầu, “Cứ lôi kéo nàng ta, vì cô mà làm việc.”

“Lôi kéo?” Là giống như Từ bà mối, lấy nhọc điểm không chế nàng ta, để nàng ta làm người chỉ điểm cho mình?

“Trên chiến trường, hai quân giao tranh, sẽ xem người xuất chiến bên đối phương mà cử ra người ứng chiến. Lựa chọn ai làm đối thủ, đều có mưu lược suy xét cả. Theo đó mà xem trường hợp của Triệu Giai Hoa và cô, nàng ta mưu đồ đã lâu, khá là hiểu cô. Cô ta chọn cô là có nguyên nhân cả. Không phải nàng ta nói với cô là mình đứng ở phía cô sao? Cô cứ kiên định, thử thăm dò xem điều nàng ta muốn là gì, rồi lôi kéo nàng ta. Những thứ này chắc cô hiểu, cô ứng phó với ta, Từ bà mối ứng phó với những cô nương kia, đều như vậy cả.”

An Nhục Thần đỏ mặt không phục: “Tôi nào có ứng phó tướng quân chứ?” Rồi theo bản năng vội vàng lên liếc nhìn Tạ Cương, tại sao có thể chê bai nàng với người ngoài, à không, ở trước mặt người bên cạnh thế chứ.

“Ừ, vậy thì là ta ứng phó với cô.”

An Nhục Thần: “...”

Bị ghen lời, hoàn toàn không phản bác được. Quả thật tướng quân là ứng phó với nàng, bây giờ có thể cảm nhận được rồi!

An Nhục Thần được Long Đại chỉ rõ và đích thân làm mẫu cho biết cái gì gọi là ứng phó, ngày hôm sau vô cùng hăng hái phấn chấn đi tìm Triệu Giai Hoa.

Ngày hôm nay, cần phải có chặt chém thu hoạch.

Chỉ là An Nhục Thần không ngờ rằng, đi đến đó, đừng nói là thu hoạch gì, đến mặt cũng không thấy đâu.

Nàng bị từ chối không đón tiếp.

Người canh cổng của Lưu phủ nói hôm qua tiểu thư mất tích, phu nhân kinh hãi đau buồn, sau khi từ nha môn về liền ngã bệnh, không có cách nào gặp khách được.

Câu nói dối này cũng y hệt như An Chi Phủ tuyên bố mình là người tốt.

Về mặt thất kinh của An Nhục Thần không phải là giả, thật sự ngạc nhiên hôm qua Triệu Giai Hoa còn ung dung bình tĩnh, thế mà hôm nay đã biến thành con rùa đen rúc đầu.

Nàng ta cố ý tránh mặt nàng, hay là bị mất tự do?

Điểm khác biệt này cũng vượt ra khỏi dự tính của nàng, hoàn toàn không phải là kết quả nàng có thể nghĩ đến.

Tình hình này rất không ổn, khá là không ổn. Tìm An Nhục Thần bắt đầu đập mạnh. Không phải lúc này nàng sẽ mất đi manh mối Triệu Giai Hoa chứ? Nàng đã sai rồi, đáng lẽ hôm qua phải bắt Triệu Giai Hoa về mới phải.

An Nhục Thần cố gắng bình tĩnh, đáng vẻ ân cần hỏi thăm bệnh tình của Triệu Giai Hoa, liệu có mời đại phu không, vân vân. Canh công cũng đáp là có mời đại phu sắc thuốc, nhưng phu nhân nằm liệt giường dưỡng bệnh, không tiện tiếp khách.

Làm sao đây? Quay về xin tướng quân điều binh xông vào ư? Nhưng đối phương đã dám đáp trả nàng như thế, thì tất sẽ có chuẩn bị kỹ.

An Nhục Thần đứng ở trước cửa Lưu phủ mà đầu óc trống rỗng, sau đó nàng hỏi: “Thế Lưu lão bản đâu? Liệu có thể gặp y được không?”

“Lão gia đang ở tửu lâu, nếu cô nương muốn gặp lão gia thì phải đến tửu lâu tìm rồi.” Canh công chỉ về phủ trạch ở phía Nam, tửu lâu Chiêu Phúc chính là nằm ở hướng ấy.

An Nhục Thần rời đi.

Quả nhiên Lưu Tắc đang bận rộn trong tửu lâu, thấy An Nhục Thần thì vẫn khách khí lễ độ, nói hôm nay có nhiều khách quý đặt bàn quá, một mình chương quỹ không quản xuyên nổi, y đành phải đích thân ra chào. Phu nhân bị bệnh, con gái thì vẫn còn đang tìm, y cảm ơn An Nhục Thần đã quan tâm.

Quả thật trong tửu lâu rất đông khách, chúng tiểu nhị chạy trước chạy sau, cảnh tượng rất bận bịu. An Nhục Thần cẩn thận quan sát Lưu Tắc, mặt y đoan chính, mặt mũi có vẻ hơi mệt, giống như một nam nhân bình thường dù trong nhà có bận rộn thì vẫn phải xốc lên tinh thần mà xử lý buồn bực.

Nhưng bởi vì lời của Triệu Giai Hoa và chỉ điểm trước đó của Long Đại, An Nhục Thần nghi ngờ nam nhân này.

An Nhục Thần nghĩ một lúc, cảm thấy bây giờ cũng không phải lúc để lộ nghi ngờ kinh động đến Lưu Tắc. Triệu Giai Hoa diễn kịch trước mặt Lưu Tắc, nhất định là có nguyên do. Nếu nàng ta thật sự đứng về phía nàng, trên tay có bằng chứng thật, thì hôm qua phải nên nhân dịp nói bắt giữ Lưu Tắc

chứ không phải là điều tra Lưu Tắc. Hơn nữa nàng ta còn nói nếu bắt mình thì nàng ta sẽ không giúp được gì, những tin tức mà nàng không biết ấy cũng sẽ không có.

“Ta chính là manh mối. Nhớ mỗi câu ta nói.”

An Nhượng Thần quyết định tin tưởng Triệu Giai Hoa. Tối thiểu dựa theo lời Triệu Giai Hoa nói, nàng càng nghiêng về tin tưởng nàng ta hơn.

“Ta vừa đến phủ viếng thăm, nhưng canh cổng nói tôn phu nhân bị bệnh, không thể gặp khách. Lưu lão bản cũng biết tôn phu nhân có duyên với ta đây, tứ muội ta cũng mất tích, đến nay vẫn chưa tìm về được. Lần trước ta vô tình gặp được Nhân Nhi, trong lòng rất xúc động, không ngờ hồ qua Nhân Nhi lại gặp phải tai vạ bất ngờ này, nỗi đau trong lòng ta trước đó cũng giống tôn phu nhân bây giờ. Ta nghĩ ta có thể khuyên giải bầu bạn cùng tôn phu nhân, để nàng chóng vui đi nỗi buồn, điều này cũng có lợi với bệnh tình. Cho nên xin Lưu lão bản cho ta cơ hội gặp tôn phu nhân một lần.”

Lúc An Nhượng Thần nói lời này, nàng nghiêm túc nhìn Lưu Tắc, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt y.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lưu Tắc tỏ vẻ khó khăn, y do dự khá lâu, sau đó mới nói: “Không dám giấu giếm gì, ta cảm thấy An cô nương nói rất đúng, chính là đạo lý này. Nếu ta có thể quyết định được, ta hy vọng cô nương có thể hóa giải nỗi đau trong lòng nội tử. Nhưng nội tử luôn coi trọng danh dự dung mạo. Hôm qua nàng ấy đổ bệnh, có lúc nói lung tung, có khi thì kéo tóc xé xiêm y, đáng về xộc xệch, tiểu tụy thất thổ. Nếu tự ta đồng ý để cô nương đi gặp nàng, đến lúc đó nàng không khách khí với cô nương, hoặc là trách ta không biết quan tâm tôn trọng, lòng ta cũng thấy khó. Để lát nữa ta hết bận, ta sẽ về phủ bầu bạn với nàng ấy. Nếu tình hình của nàng ấy có chuyển biến tốt, có tâm trạng đãi khách, thì ta sẽ phái người đi mời cô nương, thế nào?”

Lời nói này nghe rất xuôi, lại lễ độ khách khí, đương nhiên An Nhượng Thần không thể nói “không” được, chỉ đành cáo từ rồi đi.

An Nhượng Thần đi ra cửa tửu lâu Chiêu Phúc, chậm rãi đi vòng quanh tửu lâu hai vòng, rất không cam lòng. Chỉ là nghiêm túc nhìn đi nhìn lại về phía tửu lâu, suy nghĩ mãi, nhưng không thu hoạch được gì, cũng không nghĩ ra được cách hay, chỉ đành phải về lầu Từ Vân tìm Long Đại trao đổi xin chỉ bảo.

Khách khứa cứ lui tới tửu lâu Chiêu Phúc, lúc ra về, An Nhượng Thần đi lướt qua một gã nam tử áo lam. Nét mặt của hắn vẻ ngoài của hắn không có gì đặc biệt, An Nhượng Thần không để tâm lắm, cũng không biết mình đã từng nghe qua giọng hắn, còn nhìn thấy bóng lưng của hắn.

An Nhượng Thần không có lấy một phản ứng nào làm gã nam tử áo lam mỉm cười, hắn đi vào tửu lâu, lễ độ nói với Lưu Tắc đang chào đón: “Lưu lão bản, ta đặt nhả gian Phúc Như Hải.”

“Mẫn công tử.” Lưu Tắc ân cần đưa tay mời, cũng gọi một tiểu nhị đến: “Đ dẫn Mẫn công tử đến Phúc Như Hải.”

Tiểu nhị đáp: “Vâng ạ, Phúc Như Hải, mời công tử đi bên này.”

Vị khách nam mặc ngoại sam màu xanh đen bước vào nhả gian Phúc Như Hải, cũng không chờ tiểu nhị báo thực đơn mà đã thuận thực gọi ba món, còn tiểu nhị thì pha trà, nhận thức đơn xong thì lui ra. Chỉ chốc lát, Lưu Tắc đẩy cửa đi vào, dẫn theo tiểu nhị đem thức ăn lên. Tiểu nhị bày đồ xong thì đi xuống, nhưng Lưu Tắc thì nán lại, hỏi: “Mẫn công tử xem thức ăn có hợp khẩu vị không?”

Mẫn công tử kia dùng đũa khêu thức ăn, hạ giọng nói: “Tại sao lại chọn vào An Nhượng Thần?”

Lưu Tắc cũng nhỏ tiếng đáp: “Nàng ta có ý gây chuyện, ta sẽ đối phó tốt.”

Mẫn công tử lườm hắn: “Đối phó thế nào?”

“Tất cả đều nghe theo tiên sinh dặn bảo, chỉ xem như không có chuyện gì, nàng ta bị mất mặt, không tìm được manh mối điểm yếu gì, dần dà cũng vui đi sự chú ý.”

“Thế ư?” Mẫn công tử kẹp thức ăn cho vào miệng ăn, rồi lại hỏi: “Khuê nữ nhà ngươi bị mất tích?”

Lưu Tắc thờ người, rồi đáp như không có chuyện gì xảy ra: “Đúng thế. Vẫn đang tìm.”

“Mất tích cũng quá khác thường nhỉ.”

Lưu Tắc mỉm môi, y biết Mẫn công tử thạo tin tức, cũng có người ở chỗ nha môn, đương nhiên không dám nói bậy giấu giếm, đành nói: “Công tử đến là vì chuyện này? Công tử yên tâm, ta sẽ xử lý tốt. Hôm qua ta đã ra ngoài xã giao rồi, nội tử nhất thời hoảng loạn nên mới báo quan, ta đã sắp xếp xong xuôi cả, sẽ không làm lớn chuyện.”

“Cũng đã âm ỉ đến tận chỗ thái thú, An Nhượng Thần cũng gọi đến, còn chê không đủ lớn ư?” Mẫn công tử nói: “Ngày nào còn chưa tìm được con gái người về thì ngày đó không thể kết án được, rất nguy hiểm.” Hắn đặt đũa xuống cái cách, trợn mắt nhìn Lưu Tắc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng là con gái mất tích thật, đã phái người đi tìm rồi. Sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Người đã giấu ta chuyện gì?”

Lưu Tắc cung kính đáp: “Công tử minh xét, trong lòng ta hiểu rõ chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ. Chuyện công tử giao phó, không phải ta đã làm ổn thỏa rồi sao?”

“Còn nương tử của người thì sao, cũng biết điều an phận, không gây rắc rối?”

“Dĩ nhiên nàng cũng vậy.”

Lưu Tắc đáp rất chắc chắn, nhưng Mẫn công tử không hài lòng, “An Nhượng Thần đã theo dõi các người rồi, bên Long Đại đã cho người đến huyện Phong An điều tra nội tử của người với lầu Phẩm Hương rồi, dĩ nhiên còn có người nữa. Cái gì gọi là không gây rắc rối? Bỗng dưng vô cớ con gái người mất tích khó hiểu? Đang ngủ yên trong nhà, lại có thể bỗng dưng mất tích như An Nhượng Phương kia sao? Nội tử người lợi hại lắm, lại chạy đi báo quan, muốn làm An Nhượng Thần thứ hai hả?”

Lưu Tắc dần mặt, thật không ngờ Long Đại sẽ muốn đi điều tra nợ cũ. “Công tử bớt giận. Trong này nhất định là thủ đoạn của An Nhượng Thần. Hôm đó ở trên đường đi, nàng ta dụ bắt Nhân Nhi, rồi giả vờ làm người tốt đưa về nhằm làm quen. Kết quả chuyện thế nào, ta sẽ tra rõ. Hơn nữa, lầu Phẩm Hương kia không liên quan đến chuyện của chúng ta, bọn họ có đi mướn chuyện cũng vô dụng.”

“Thủ đoạn của An Nhượng Thần? Người định tra như thế nào?” Mẫn công tử hừ lạnh.

“Ta chỉ là một bách tính bình dân thông thường, dân chúng bình thường mất con đi tra thế nào thì ta tra thế ấy. Nếu đã báo quan, đương nhiên do quan gia làm chủ vì dân. Còn về An Nhượng Thần, không hề liên quan gì đến Lưu gia ta. Nội tử ta thích yên tĩnh, sau khi con gái mất tích thủ ỉ bệnh, không tiếp khách được. Nếu thật sự có kẻ bất cớ lấy con gái ta ra đòi điều kiện yêu cầu, ta cũng sẽ không nhượng bộ.”

Nói cách khác, bọn họ sẽ sống như dân chúng bình thường, người khác không nắm được thóp. Bọn họ cũng không động vào An Nhượng Thần nữa, không để nàng ta điều tra ra manh mối. Con gái sẽ không trở thành quân cờ uy hiếp y, y thà hy sinh đứa bé cũng sẽ để đại cục được vẹn toàn.

Mẫn công tử không nói lời nào.

Lưu Tắc cũng không nói gì thêm, im lặng đứng bên chờ.

Một lát sau, Mẫn công tử hỏi: “Có tin tức của An Nhượng Phương không?”

“Không có, trong thành hay ngoài thành đều không nghe được tin tức tương tự về tiểu cô nương. Sợ có khi gặp nạn chết thối rồi, chỉ là chưa tìm được thi thể mà thôi.”

Lúc này ngoài cửa có tiểu nhị lên tiếng: “Đồ ăn lên rồi đây.” Theo lời nói, một tiểu nhị đẩy cửa đi vào, bưng khay thức ăn vào.

Lưu Tắc nói với Mẫn công tử: “Được rồi, vậy để lấy thêm cho công tử rượu hoa điều* nóng.” Dứt lời quay sang bảo với tiểu nhị: “Công tử muốn một bình hoa điều, nhanh lên.”

(*Rượu hoa điều là loại rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.)

“Vâng ạ.” Tiểu nhị bưng khay thức ăn xuống.

Mẫn công tử nói: “Được rồi, chỉ mấy thứ này là đủ rồi.”

Lưu Tắc đáp lại, rồi cùng lui ra với tiểu nhị.

An Nhượng Thần quay về lầu Từ Vân thì liền đem hết hồ sơ án lục Lưu Nhân mất tích ra xem, nhưng không tìm được gì mới. Nàng ảo não như đưa đám, rất tự trách mình đã quyết định sai. Muốn tìm Long Đại nhận sai, nhưng tướng quân không có ở đây. Muốn đến thỉnh giáo Tạ Cương, Tạ Cương cũng đã ra ngoài rồi.

An Nhượng Thần đợi đến tối, quả thật đứng ngồi không yên, liền cảm đoán kiếm đến giáo trường luyện tập.

Bản thân múa kiếm bầy bọ một lúc, nhưng tâm trạng vẫn không khá lên được. Nàng ngồi cạnh giáo trường, nhìn hình nhân cách đó không xa, bóng hình dưới trăng lẻ loi cô độc, trông có chút trống vắng, nhớ đến lúc trước mất thể diện trước mặt tướng quân, không nhịn được thở dài: “Chó heo dê bò gà vịt.” Thật hy vọng tướng quân đại nhân mất trí, quên sạch chi tiết kia đi.

“Đói bụng rồi?” Đột nhiên có một âm thanh xuất hiện từ phía sau.

An Nhượng Thần kinh ngạc hơn hờ quay đầu lại, nhưng phát hiện thì ra không phải là Long Đại.

Tông Trạch Thanh đi đến, ngồi xuống cạnh nàng: “Không phải mới ăn cơm đó sao?”

An Nhượng Thần nức mặt, tại sao lại dưng lên cho nàng hình tượng thùng cơm chứ? “Sao Tông tướng quân lại ở đây?”

“Chính lý kiểm tra đội ngựa, ngày mai ta phải ra tiền tuyến làm việc, đúng lúc thấy cô ở đây nên đến trò chuyện.”

“Phải đánh giặc à?”

“Không nói chắc được. Nhưng dù sao cũng phải phòng ngự cho tốt, không thể đợi đến lúc quân địch tấn công mới luống cuống chân tay được.” Tông Trạch Thanh nói chuyện khá là vang, rất có tinh thần, “Cô đừng lo, Long gia quân bọn ta ai ai cũng lấy một địch trăm, nếu đánh thật, chắc chắn sẽ không để binh lính Nam Tần được xơi mồi, nhất định sẽ làm cho chúng khóc kêu cha kêu mẹ. Nhưng cách thành Trung Lan xa quá, sợ là cô không có cơ hội nghe thấy.”

“Tông tướng quân có dũng có mưu, tôi tin nhất định Tông tướng quân sẽ bảo vệ quận Bình Nam chúng ta được bình an.”

Tông Trạch Thanh bật cười ha hả, luôn miệng nói “tất nhiên tất nhiên”. Hắn ngừng đầu nhìn trắng sáng, “Trăng tối nay không tệ, cô chờ ta một lúc.”

Không đợi An Nhượng Thần lấy lại tinh thần thì Tông Trạch Thanh đã chạy vút đi như một làn khói. Không lâu sau, hắn ôm một vò rượu hai cái chén còn cả một túi giấy dầu đi đến, vui vẻ ngồi xuống bên cạnh An Nhượng Thần, mở đồ ra. Một vò rượu, hai con gà quay.

“Nào nào, chúng ta ăn đi. Không đủ thì lát nữa ta lấy thêm.”

An Nhượng Thần ngơ ngác tròn mắt nhìn thức ăn, không phải chứ, tướng nàng đói thật nên đi trộm đồ đấy sao? Hai con gà quay to như vậy, còn không ăn đủ hả?

Tông Trạch Thanh thấy vẻ mặt của nàng thế thì bật cười: “Không phải nói cô tham ăn đâu, con người mà, đói thì phải ăn, đau lòng khổ sở cũng phải ăn, gặp phiền não tâm sự gì đó thì cũng phải ăn.”

Tóm lại là phải ăn vào. An Nhượng Thần bị nhiễm hắn, cũng cười theo. Tông tướng quân đúng là người tốt, nhìn thấy nàng phiền não nên mới quan tâm vậy.

Thế là An Nhượng Thần cũng không dè dặt khách khí gì nữa, Tông Trạch Thanh xé đùi gà to cho nàng, nàng liền cầm lấy mà gặm, đưa chén rượu cho nàng, nàng cầm lấy mà uống. Trên con dốc nhỏ ở cạnh giáo trường, hai người cùng nhau cạn chén uống chung ngoác miệng ăn thịt.

An Nhượng Thần uống hai chén rượu, mặt đã phỉm đỏ, cảm giác cả người phiêu bồng, nhưng cũng không tệ, “Tôi chưa bao giờ thử ăn một cách thất thố thế này bao giờ.”

“Ăn như thế này ngon hơn đúng không?” Mặt Tông Trạch Thanh lấp lánh, rất có sức thuyết phục.

An Nhượng Thần bật cười ha ha, gật đầu một cái.

“Tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?”

An Nhượng Thần lại gật đầu thêm cái nữa.

“Gặp chuyện gì phiền lòng hé?”

“Một lời khó mà nói hết được.” An Nhượng Thần lắc đầu, “Xử lý vụ án không thuận lợi lắm, còn tướng thu hoạch được gì lớn, nhưng rốt cuộc đột nhiên lại chẳng có gì.” An Nhượng Thần nói sơ qua chuyện một lần, chủ yếu là nói về do dự và hối hận của mình trong chuyện có bắt người hay không.

“Điều này thì có gì to tát chứ.” Tông Trạch Thanh cũng gật đầu theo nàng, “Có một lần ta theo Long tướng quân ra trận ứng chiến, trong trận chiến ấy cả hai quân đều cử toàn bộ tinh binh tướng mạnh ra, bên ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ, bày trận liệt tên đá, khiến giết giặc chấn...” Hắn lại nhìn biểu cảm của An Nhượng Thần, vung cánh gà nói: “Cô chỉ cần biết là một trận đánh khá lợi hại là đủ.”

An Nhượng Thần ra sức gật đầu. Tông Trạch Thanh giơ cánh gà lên gặm lấy, An Nhượng Thần cũng gặm đùi gà theo.

Tông Trạch Thanh thấy An Nhượng Thần cổ vũ như huynh đệ tốt thì vui cùng khoái chí. Thế là uống một hớp rượu rồi nói tiếp: “Là thế này, trong quân đội phương có một danh tướng, có thể so ba trăm chiêu với Long tướng quân, ta dẫn binh bọc hộ cánh trái Long tướng quân, cũng chịu trách nhiệm xung phong liều chết ngăn chặn bộ trận của chúng. Sau đó tướng quân chém thương tướng lĩnh kia, người đó thấy tình thế không ổn bèn rút lui. Điều này nói sao nhỉ? Nhiều binh mã như thế nhìn vào, hắn lại lùi về sau, hai danh phó tướng của hắn xông lên đòi giết Long tướng quân, ta thấy thế, vội vung đao chặn giặc từ lại.”

“Ý huynh giặc từ chính là danh tướng bị chém thương mà huynh nói, đúng không?” An Nhượng Thần nghe say sưa, nhưng vẫn xác nhận ai là ai trước.

“Đúng thế.” Tông Trạch Thanh nói, mặt mày hớn hớn, “Ta phải nói với cô là, gây ra chiến sự không chỉ có đâm ba kẻ chửi nhau ở đầu đường, mà là mấy chục ngàn người lẫn lộn cùng cọt sọt, nếu cục diện rối loạn cả lên, ồa, khi ấy thì tham không nổi nhìn đâu. Một biển người mênh mông, tất cả toàn là máu, thì thể chỉ còn đầu hay cánh tay gì đó, có đứng bên cũng không thấy rõ ai là ai.”

An Nhục Thần suất nữa đã nhỏ cả ra, cũng muốn vát luôn đùi gà, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, vội hỏi: “Không thấy rõ thì phải làm gì?”

“Cò cò lệnh đấy! Còn cả trống lệnh nữa!” Tông Trạch Thanh gấp dập trò chuyện, lại còn là “trước hoa dưới trăng*”, phổi với thịt gà rượu ngon, nói rất say sưa, “Nhưng trong đó phải chú ý rất lớn, tiếng trống gì, gõ mấy cái, trận đội nào vào, trận đội nào lui, lá cờ khác màu nhau thì là màu gì, vẩy mấy cái, vẩy ở đâu, tất cả đều có hàm nghĩa cả. Trên chiến trường, mọi người đều nhìn cò lệnh nghe trống lệnh mà hành sự. Những kỳ binh cò hiệu binh** này không phải chọn đại một người là có thể đảm nhận được. Phải là người cường tráng mạnh khỏe cao to bắt mắt, còn chân ngắn như cò, có giờ cò trận thì binh tướng bên dưới cũng không nhìn thấy.”

(*Chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu, xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị.)

(**Kỳ binh là người vẩy cờ, cò hiệu binh là người đánh trống ra hiệu.)

An Nhục Thần khó xử, có ai nói muốn nâng đi giờ cò à?

“Không chỉ cao to, mà còn phải tai thính mắt sáng, võ nghệ cao cường. Phải biết là, cò còn quân còn, cò đổ hồn mất. Cờ quân lệnh là ám chỉ mệnh hồn của quân đội, tất cả mọi người đều nhìn hướng nó chỉ mà lấy mạng binh tướng, cho dù binh sĩ cuối cùng ngã xuống, cò cũng không thể đổ.” Tông Trạch Thanh nghiêm túc, tựa như nhớ lại chuyện xưa, sau đó hẩn kíp phản ứng lại, kêu lên: “Áy da, đi lạc đề rồi. Điều ta muốn nói chính là, lúc ấy Long tướng quân bị bao vây, huynh ấy liền quát ra lệnh, đề ta bắt giữ thủ tướng của quân địch.”

“Chính là người bị thương đó.”

“Ừ.” Tông Trạch Thanh nói: “Lúc ấy ta áp sát gã kia, kết quả người đó lại để quân binh che chở cho hẩn chạy trốn, chạy cũng lẹ lắm, ta gấp rút dẫn binh truy kích, kết quả đuổi được nửa đường thì con bà nó, lại có mai phục!”

An Nhục Thần căng thẳng đến ngừng thở.

“Lúc ấy ta thấy đột nhiên trong rừng có cò chột hiện, cũng biết không ổn. Bại tướng kia dẫn binh vào rừng, bỗng ở dưới sườn núi bên cạnh có phục binh xông lên, bọc đánh bọn ta từ sau ra trước. Lúc ấy ta mới phát hiện ta đã quá nóng lòng muốn thắng, đuổi theo hơi xa, vừa đuổi vừa giết, cũng tồn thất không ít các huynh đệ. Khi ấy ta cũng do dự trong chốc lát, nếu tập trung tất cả binh lực lại rồi rút lui thì vẫn còn kịp, thế nhưng bại tướng bị thương, bên người cũng có mãnh tượng, mà phục binh cũng không phải tinh binh mãnh tướng, nhìn giống như mất thấy chủ tướng gấp rút, nên binh lính ở hậu phương mới vội vã tập trung chạy đến tiếp viện. Tóm lại là, bất kể rút hay giết, cảm giác vẫn còn có cơ hội.”

An Nhục Thần nuốt nước bọt, hồi hộp chờ kể tiếp. Kết quả Tông Trạch Thanh lại không nói gì, ném xương cánh đi rồi lại xé ức gà gặm lấy.

An Nhục Thần không nhịn được, giục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tông Trạch Thanh cười, chính là chờ nàng hỏi đấy, kể chuyện là muốn có hiệu quả như vậy. Đang định mở miệng thì sau lưng có một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Sau đó Tông tướng quân đánh thắng, câu chuyện kết thúc.”

Cả Tông Trạch Thanh và An Nhục Thần đồng thời chưng hửng, quay đầu nhìn lại, Long Đại nghiêm túc đứng ở đó.

Tông Trạch Thanh còn phản ứng dữ hơn cả An Nhục Thần, hẩn nhảy căng lên giậm chân kháng nghị: “Tướng quân, làm sao có thể phá hư bầu không khí thế chứ?”

“Vậy muốn bầu không khí gì?”

Tông Trạch Thanh ghen lời, nói: “Thì là bầu không khí kể chuyện ấy.”

“Muốn nó thì có ích gì?”

Tông Trạch Thanh lại ghen nữa, nói tiếp: “Thì dùng để kể chuyện.”

Thế là Long Đại kể tiếp giục hẩn: “Lúc ấy Tông tướng quân quyết định lấy một địch mười, không lấy được thủ cấp của đối phương thì tuyệt đối không rút lui. Hẩn sử dụng binh lực trong tay đánh tan trận bọc của đối phương, những người khác giả vờ trốn nấp để dụ đối phương đuổi theo, còn Tông tướng quân dẫn theo một mãnh tướng khác xông vào rừng, trước hết là giết kỳ binh, rồi dùng cò lệnh giả để dụ chủ tướng đối phương đi lệch khỏi hướng đại đội binh mã. Sau đó hẩn và những binh lính giả vờ trốn còn dư tụ lại với nhau, cùng chủ tướng đối phương quyết tử chiến một trận. Hai đội người mất tích ba ngày, ngày thứ ba Tông tướng quân dẫn hai binh sĩ xách thủ cấp của tướng địch trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tông Trạch Thanh ở bên cạnh gật đầu cái rụp, đứng thế, lúc đó hẳn chính là trí dũng song tồn giết chủ tướng quân địch như vậy đấy! Có điều tướng quân nói nhanh quá, không hề dừng lại, không biết An cô nương có nghe rõ không.

Quả thật An Nhượng Thần nghe mà lơ mơ, chỉ nghe rõ mất tích ba ngày sau đó xách thủ cấp của tướng địch quay về.

“Sau đó!” Long Đại nói tiếp, rồi chợt chuyển giọng, trầm bổng đều đều tròn chữ: “Ngay khi tướng sĩ toàn doanh trại đều ngạc nhiên ngẩng người, đang định đi lên ăn mừng khen ngợi Tông tướng quân thần dũng, thì Tông tướng quân lại bỏ nhào ôm chặt lấy chân ta, khóc lớn than vãn, lau nước mắt nước mũi lên ống quần ta.”

Úc gà trên tay Tông Trạch Thanh rớt xuống, hẳn trọn mắt há mồm, cũng kinh hãi mà ngẩng ra. Tướng quân! Huynh đang kể chuyện giúp hay đang nhạo báng đại tướng anh dũng thông tuệ nhất trong tay huynh thế? Chẳng lẽ trọng điểm sau đó không phải là hẳn vì trận chiến ấy mà tên tuổi nổi danh trong thiên hạ, kinh động đến hoàng thượng, được phong tước hiệu “Hô Uy tướng quân” sao? Ủm, nhưng bầu không khí không đúng lắm, nếu hẳn tự bỏ sung điều này vào thì không thích hợp. Nhưng dù sao cũng phải nói chút gì chứ, tuyệt đối không thể dùng “nước mắt nước mũi lem nhem” mà kết thúc sự tích anh dũng của hẳn vậy được.

“À đúng rồi.” Tông Trạch Thanh nghiêm túc nói: “Sự tích của cái người hữu dũng hữu mưu cuối cùng nhận được khen thưởng của hoàng thượng ấy, là muốn nói cho An quân sự biết, đừng lo lắng cô lựa chọn đúng hay sai, ai mà biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, mất bò mới lo làm chuồng ấy mới là hèn nhát. Bà nó chứ, nếu lúc ấy ta chết trận thì không sao, chứ nếu lui binh quay về, còn không biết sẽ bị ai có ý đồ xấu biến thành chuyện gì đâu. Cô đã cảm thấy đúng thì cứ làm. Sau đó nếu kết quả tốt thì cứ khuyến khích bản thân, còn nếu kết quả không tốt, thì làm tổng kết cái thiện, đâu sao vẫn còn lần sau mà. Người thì phải sống mới có cơ hội thứ hai được. Chuyện cõi đời này, làm sao có thể được như ý được?”

Tông Trạch Thanh dứt lời, thấy thần thái trên mặt An Nhượng Thần, điều này làm hẳn khá đắc ý. Bà nó chứ, hôm nay mới phát hiện ra, mình đúng là quá biết nói chuyện, rất có tài ăn nói. Không đúng, là vẫn luôn có tài ăn nói mà, nếu không thì sao có thể được tướng quân đại nhân trọng dụng chứ. Nhưng tướng quân đại nhân trọng dụng hẳn nghiêm túc quá, xem ra hôm nay không hài lòng công vụ, bận đến giờ này mới có thể về.

Bên này đúng là An Nhượng Thần cảm thấy được khích lệ, nàng nói: “Đa tạ Tông tướng quân. Nhưng tôi còn một câu hỏi nữa.”

“Cô nói đi.” Tông Trạch Thanh ngừng đầu ưỡn ngực.

An Nhượng Thần nhìn Long Đại, rồi lại nhìn Tông Trạch Thanh. Long Đại nhướn mày, trực giác mách bảo câu hỏi này hẳn sẽ thú vị.

“Lúc ôm chân tướng quân khóc ấy, là còn xách thủ cấp của quân địch hay là đã ném đi đâu rồi?”

Tông Trạch Thanh: “...” Tướng quân ta thấy huynh cười trộm rồi đấy, đều là do huynh phá hỏng chuyện cả. Hẳn làm gì còn nhớ xách hay không chứ, hẳn đã sớm quên bồng đi cái loại chuyện ôm chân tướng quân khóc lóc mất thể diện đó rồi biết chưa? Hơn nữa cũng không phải là sợ khóc, mà là kích động khi được về đội ngũ cùng với đau buồn khi mất đi không ít huynh đệ tốt trong trận chiến ấy.

An Nhượng Thần nhìn cái này nhìn cái kia, câu hỏi này có vấn đề sao? Thật sự tò mò mà. Nếu là thuyết thư tiên sinh, nhất định đã miêu tả thành ba trang giấy rồi.

“Tướng quân.” Tông Trạch Thanh quyết định nói sang chuyện khác, hỏi ấy phải đòi sự chú ý của quân địch đi, bây giờ cũng nên để An quân sự mất tập trung, “Hôm nay An quân sự làm việc không suôn sẻ, đang chờ huynh về để báo cáo đây. Huynh nhìn xem, huynh lại về muộn như thế, nhanh lên, nhân lúc trăng sáng còn chưa xuống núi, mau nghe xem An quân sự nói thế nào.”

“Thế ư? Làm sao mà không suôn sẻ?” Long Đại cho qua chuyện một cách sòng yên biển lặng.

“A?” An Nhượng Thần kịp phản ứng lại, vội vàng đặt chén rượu và đùi gà trong tay xuống.

Long Đại xoay người đi, An Nhượng Thần vô thức đuổi theo. Tông Trạch Thanh thở phào, theo bản năng cố gắng nhớ lại, lúc ấy có xách hay không xách nhỉ?

Đội đi được mấy bước, Long Đại lôi khăn tay ra cho An Nhượng Thần. An Nhượng Thần nhận lấy, lúc cảm rồi mới nhớ ra tay dính dầu mỡ, mặt đỏ bừng hấp tấp lau đi. Vừa lau vừa len lén nhìn tướng quân, hẳn cúi đầu, như không thấy nàng.

An Nhượng Thần than thở trong lòng, vì sao mỗi lần chỉ cần chạm mặt ở giáo trường, nàng cũng sẽ mất mặt thế nhỉ.

Đi được một đoạn, Long Đại không nói gì, An Nhượng Thần cũng đâu dám mở lời. Long Đại không đi về phía viện từ, mà trái lại lại đi dạo ở trong lầu Từ Vân, thế là An Nhượng Thần cũng đi dạo theo hẳn. Nhìn tướng quân cúi đầu suy nghĩ, nàng nghĩ bụng liệu có khi nào tướng quân cũng không hài lòng công vụ hay không. Nơi khác không được tốt, chỗ nàng lại còn thêm phiền toái. Nhưng dù tướng quân cúi đầu đi thì cũng thật oai hùng mạnh mẽ.

“Tại sao không nói?” Bỗng Long Đại mở miệng. Hẳn nhìn chiếc bóng của hai người mà cảm thấy khá vui, chẳng qua là không hiểu vì sao cô nương này không nói gì.

An Nhượng Thần đang đếm số bước, phát hiện chân của tướng quân đại nhân dài hơn nàng rất nhiều, nhưng nàng không tốn mấy sức là đã có thể đuổi kịp, thì ra là do hẳn đi chậm. Đang đến nàng đi được năm bước hẳn đi được ba bước, nghe thấy câu hỏi của tướng quân, lúc này mới nhận ra còn chính sự chưa làm. Thế là gấp rút kể chi tiết lại chuyện ngày hôm nay.

“Bị bệnh?” Long Đại khá ngạc nhiên, nhưng phản ứng cũng không mãnh liệt lắm. Hẳn bình tĩnh như thế, nhất thời An Nhượng Thần như được uống thuốc

an thần. Quả nhiên có tướng quân ở đây, không lo việc khó, “Tướng quân, tôi nên làm gì đây?”

Long Đại trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Hôm nay Tạ Cương đi thăm dò một chuyện, hẳn đến mai là có thể về. Đợi hẳn về, ta biết được kết quả bên hấn thì mới quyết định được.”

An Nhượng Thần có dự cảm chẳng lành: “Tướng quân, có phải tôi làm sai gì không?”

“Không phải vừa nãy Tông tướng quân đã an ủi khuyên giải cô xong sao?”

Giọng điệu này, sao lại lạ thế nhỉ. An Nhượng Thần nhếch miệng, nếu không trách tội nàng thì coi như nàng không làm gì sai, “Vây rốt cuộc là xách thủ cấp ôm hay vắt đi rồi mới ôm?”

Long Đại dừng bước, quay đầu nhìn nàng, “An quân sự, lúc cô say sẽ cố chấp đi vào ngõ cụt thế ư?”

“Chưa từng đâu.” An Nhượng Thần ngược mặt vô tội, “Chưa từng say chưa từng cố chấp đi vào ngõ cụt.”

Dưới ánh trăng, mặt nàng phỉm hồng, tỏa ra mùi rượu nè nhẹ, ánh mắt sáng lạ thường, khiến tinh tú trên trời cao cũng mất sắc. Long Đại lùi về sau một bước, lúc này mới nói: “Cô nhìn dáng vẻ của mình đi, rõ ràng là say rồi.”

“Chưa từng mà.” An Nhượng Thần cau mày.

“Về ngủ.” Bất chợt Long Đại có chút mất hứng, lại quay đầu bước đi.

An Nhượng Thần nghĩ mãi không ra, làm sao lại chọc hấn rồi. Chẳng qua là không thừa nhận mình say thôi mà, đến điều này cũng làm hấn mất hứng sao? Vậy nàng thừa nhận say có được không?” “Tướng quân.” An Nhượng Thần đuổi theo mấy bước, lúc rẽ ngoặt thì không còn thấy bóng dáng Long Đại đâu.

Là chuyai rồi ư? Nhanh như thế đã biến mất tăm hơi. An Nhượng Thần lắc đầu, quyết định nghe lời về ngủ, thật sự nàng không say mà, nhưng bây giờ tâm tình lại rất tốt. A, khăn của tướng quân vẫn còn ở chỗ nàng, đi về giặt khăn giúp tướng quân vật. Trong lòng thật không tệ, nói không chừng ngày mai sẽ có tin tốt nữa, có lẽ chuyện sẽ không nát bét như vậy

Nhưng An Nhượng Thần nghĩ sai rồi, ngày hôm sau, Tông Trạch Thanh lãnh binh đi, Tạ Cương quay về.

Tạ Cương về mang theo tin xấu vô cùng tệ hại. Trình thám tên là Giang Tử mà hôm trước bọn họ phái đến huyện Phong An điều tra lầu Phàm Hương vừa ra khỏi thành hai mươi dặm đã bị người chặn đường giết hại.

“Có người thấy được thi thể, liền báo quan huyện địa phương. Quan huyện lại tức báo đến thái thú. Sau khi tướng quân vào thành Trung Lan đã bàn xong với thái thú, tất cả các án mạng trong quận đều phải báo lại với quân đội. Ta xem hồ sơ, bên trên miêu tả đặc điểm trên thi thể chính là người ta đã phái đi. Trên người hấn có dấu vết đánh nhau với kẻ khác, nhất trí mạng chính là một kiếm xuyên tim.” Tạ Cương rất nghiêm túc, vẻ mặt cứng lại: “Hôm qua ta đã đi nhận thi thể, chính là hấn.”

An Nhượng Thần không nói nên lời, rất buồn vì người đã chết.

“Hấn là một trinh thám dày dặn kinh nghiệm, tuyệt đối không thể trên đường đi làm nhiệm vụ mà gây chuyện thị phi ra tay với người khác được. Hoặc là hấn đột nhiên phát hiện được gì đó, hoặc chính hấn bị người ta chặn giết. Về sau có khả năng cao hơn.”

An Nhượng Thần hít khí lạnh, đang tính hỏi “người giết hấn lấy được tin tức thế nào” thì lại nghe Long Đại hỏi nàng: “Cô đã từng nhắc đến chuyện này với ai chưa?”

An Nhượng Thần sợ hết hồn, lắc đầu một cái. Nàng nghiêm túc nghĩ lại, rồi cũng lắc đầu.

Quả thật không hề nói chuyện này với bất kỳ ai, ngay cả đêm qua nhắc đến phiên nào trong nhiệm vụ mật thám với Tông Trạch Thanh, nàng cũng chỉ nói ra hiềm nghi của Triệu Giai Hoa, mà nàng quyết định không bắt giữ nàng ta, cuối cùng lại không được gặp nàng ta. Nàng lo mình làm sai chuyện. Chỉ nói những thứ đó thôi, ngay đến chi tiết vụ án cũng không nói.

Tướng quân đang nghi ngờ nàng sao? An Nhượng Thần căng thẳng nhìn Long Đại.

Nhưng Long Đại chỉ thì thầm với Tạ Cương, Tường Tùng, An Nhượng Thần loáng thoáng nghe thấy gì mà mật thám rồi mật lệnh đấy, nàng căng thẳng vịn ngón tay. Một lát sau khi Long Đại bọn họ đã nói xong, quay đầu lại, Long Đại nói: “Không phải nghi ngờ cô, chẳng qua là cần biết rõ vấn đề ở từng khâu. Hôm trước hạ quân lệnh trình thám ngoài mấy người bọn ta ra, cũng chỉ có ghi chép trên văn thư quân trình lệnh được dán kín. Văn thư kia dùng mật hiệu để viết, lại được phong ấn chặt, không có ai lén mở ra cả.”

“Vì sao lại có ghi chép văn thư?” An Nhượng Thần run run hỏi.

“Hoạt động của trinh thám phức tạp, nhiều quân lệnh, các quân thám và đội ngũ nếu không nhận được lệnh thì không được phép rời đội tự ý hành động, không phải là chuyện cơ mật quan trọng thì đều được ghi chép văn thư lại cả, để bảo đảm kỷ luật trong quân, đến lúc cần thiết có thể truy xét trách nhiệm” Tạ Cương giải thích.

“Cũng giống như đội vệ binh tuần tra luân phiên thám thính vậy, đều phải có quy củ cả. Không được để người ngoài biết được, nhưng nội bộ cần có ghi chép rõ ràng, người của đội nào làm sai thì phải chịu trách phạt.” Tường Tùng bổ sung.

“Vậy chuyện này không tính là cơ mật đúng không?”

“Cần phải giữ bí mật, nhưng cũng không phải là chuyện cơ mật không thể ghi chép văn thư.”

An Nhượng Thần cảm môi, chuyện đã quá rõ ràng, trong lầu Tử Vân có nội gián. Nội gián kia không mở văn thư, nhưng lại biết được hành tung mục đích của Giang Tử, thậm chí còn biết thời gian hần lên đường và lối đi của hần.

“Vậy chỉ còn lại một mình Giang Tử hần. Nhưng chết không có đối chứng, cũng không biết trước khi hần lên đường có tiết lộ với người nào không.”

Long Đại nói với Tường Tùng: “Điều tra xem gần đây Giang Tử đi lại với người nào, cứ giống trống khua chiêng mà điều tra. Nội gián kia đã được như ý, nếu chúng ta không có phản ứng thì đối phương sẽ nghi ngờ mất. Không chôn giấu thì thế, là cố ý muốn để người ta phát hiện.”

Tạ Cương nói: “Ta muốn tự mình đến huyện Phong An một chuyến, mật thám ẩn náu trong quân đội đâu có dễ, nhưng bọn chúng thả làm lộ chuyện này cũng muốn ngăn cản Giang Tử tái điều tra lầu Phẩm hương, chắc hần ở đó có giấu đầu mối quan trọng. Nếu trì hoãn hai ngày như vậy, hần bọn chúng đã kịp đến đó tiêu hủy bằng chứng rồi. Ta phải nhanh chóng lên đường, nếu không sẽ không kịp ắt. Tường Tùng ra sức điều tra mật thám trong quân, vừa hay có thể che giấu họ ta, nếu đối phương nghĩ chúng ta xem nặng chuyện điều tra nội gián, coi nhẹ bên lầu Phẩm Hương, vậy cũng tốt.”

“Người nói có lý.” Long Đại gật đầu, “Nhất định là chuyện rất quan trọng mới đáng để chúng không tiếc để lộ nội gián ẩn náu trong quân. Người đi nhanh đi, chọn ra hai người, hành trang gọn nhẹ cưỡi ngựa chiến. Đối phương đã có phòng bị, các người nên coi chừng.”

Mọi người nhanh chóng bàn bạc xong, Tạ Cương và Tường Tùng lui xuống.

An Nhượng Thần ở bên cạnh nghe vô cùng căng thẳng, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Long Đại và nàng, nàng mới vội nói: “Tướng quân, ta tự biết chuyện nặng nhẹ, thật sự không hề nói với ai chuyện có trình thám đến huyện Phong An.”

“Đương nhiên ta tin cô.” Long Đại rất nghiêm túc, “Còn một việc nữa, ta phải dặn dò cô.”

An Nhượng Thần đứng ngay ngắn nghe lệnh.

“Dù cô vào lầu Tử Vân này là làm việc cho ta, người người đều biết trên danh nghĩa cô giúp quân đội điều tra mật thám, nhưng không ai quan tâm cô, không ai coi trọng cô.”

An Nhượng Thần nghi hoặc, đây là muốn chê bai đã kích nàng sao?

“Nên đây là ưu thế của cô.”

An Nhượng Thần ngẩng đầu nhìn Long Đại, tim lại nhảy lên từ dưới đáy vực.

“Cô chỉ hoạt động trong thành Trung Lan, việc cô ra ngoài đi lại hành động bây giờ hoàn toàn không phải cơ mật, không có trình tự, cho nên không hề được ghi chép vào sách.” Nói cách khác, nếu như nội gián nhìn xem tình báo từ sổ sách, như vậy đối phương sẽ không biết được nội dung nàng lấy được.

“Chỉ cần cô tránh được mật thám đề phòng cô, giấu không cho nội gián trong lầu dò la cô, khi ấy vụ án của Triệu Giai Hoa, cô mới có cơ hội.” Long Đại dặn, “Cô cần thận cần nhắc lời nàng ta nói với mình đi. Nàng ta sắp đặt đã lâu mới tìm đến cô, nàng ta nói mình chính là manh mối, vậy tất nhiên nàng ta sẽ để lại đầu mối. Ngoài lầu Phẩm Hương ra, còn có gì không?”

An Nhượng Thần cố gắng nghĩ ngợi, còn cả Lý Tú Nhi, Lưu Tắc, Lưu Nhân... Còn gì nữa nhỉ?

“Tường Tùng sẽ nghiêm ngặt điều tra chuyện nội gián, cho nên gần đây nội gián sẽ không dám ra tay mạnh. Là cơ hội tốt để cô hành động.”

An Nhượng Thần gật đầu.

“Hai ngày trước ta nhận được quân báo, cũng phải rời đi mấy ngày, ở tiền tuyến có việc cần ta tự mình xử lý. Vốn tính nói với cô từ hôm qua, nhưng hôm qua xử lý công vụ chậm trễ, nhất thời quên mất. Chiều nay ta sẽ đi ngay. Sau khi ta đi, mật thám sẽ tưởng không có ai quyết định cho cô, âu cũng là cơ hội tốt để cô hành sự.”

An Nhượng Thần sững sờ, không gật đầu nữa, tướng quân không có ở đây ư? Tướng quân không có ở đây, đúng là không có ai quyết định thay nàng. An Nhượng Thần hoảng hốt.

Long Đại nhìn nàng, rồi mỉm cười bảo, “Không việc gì phải hoảng.” Hần nói, “Không phải trước khi biết ta, cô là một cô nương rất có chính kiến sao. Cô biết mình nên làm gì?”

Thật sao? Nhưng bây giờ nàng đều nghe tướng quân dặn dò, tướng quân nói gì nàng mới làm.

“Ta không lo lắng điều gì khác về cô cả, chỉ là lo có lúc cô quá quả quyết, to gan quá.”

An Nhực Thần nhún mày không phục, nàng làm gì có chứ, nàng luôn tuân theo quy củ mà.

“Tóm lại khi ta không có ở đây, cô làm việc nhớ cẩn thận, nhớ là trog lầu có nội gián, đừng hành sự lỗ mǎng. Nếu phát hiện ra điều gì, đợi Tạ Cương đem đầu mối từ huyện Phong An về rồi hãy cùng nhau xử lý. Có chuyện gì thì có thể tìm Tường tùng thương lượng.”

An Nhực Thần gật đầu.

“Còn nữa, đừng tin bất kỳ ai.” Long Đại nghiêm mặt nói.

An Nhực Thần ngạc nhiên.

“Ta nói chính là, nếu có chuyện cô cảm thấy vô cùng cơ mật, thì người biết càng ít càng tốt. Không phải không tin được bọn họ, mà là mỗi người đều là mục tiêu, bí mật đặt ở nhiều chỗ, nguy hiểm bị thăm dò liên tầng cao. Không tin không phải chỉ mỗi con người đối phương, mà còn bao gồm hoàn cảnh của hǎn nữa.” Long Đại dừng lại, nói: “Ví dụ như Giang Tử, hǎn là một trinh thám rất đáng tin, nhưng khi Tạ Cương hạ quân lệnh điều tra thì lại bị tiết lộ từ chỗ hǎn, mà có lẽ chính hǎn đến chết cũng không biết. Mặc dù chỉ là khả năng, nhưng cũng là hồi trống cảnh báo. Cô cần phải nhớ kỹ trong lòng.”

Đúng là Giang Tử là trinh thám đáng tin, là thủ hạ Tạ Cương rất coi trọng, như huynh đệ vậy. Lúc này Tạ Cương rất phẫn nộ và đau buồn, lên đường từ cửa thành Nam, vội vã đến huyện Phong An. Chuyện Giang Tử không thể hoàn thành, hǎn sẽ làm nốt.

Cách năm dặm về phía Tây ở cửa thành Nam thành Trung Lan, có một ngọn núi nhỏ tên là Tú Sơn. Tạ Cương chạy qua ngọn núi kia, hǎn cũng không biết trên núi có một am tĩnh tâm, am ni cô nho nhỏ, sạch sẽ ngăn nắp, trong am chỉ có một ni cô, tên là Tịnh Duyên.

Mẫn công tử đi vòng qua an tĩnh tâm, rẽ vào vườn rau sau am. Bên cạnh vườn rau là đường mòn lát đá, có cảnh cây tùng chia ra bên bờ, rất dễ vấp chân. Mẫn công tử đi đến chỗ kia, cũng không thèm nhìn mà sải bước dài đi qua, hiển nhiên rất quen thuộc chỗ này.

Tịnh Duyên sư thái đang bận rộn trong vườn rau, bà vừa tưới nước xong, giờ đang nhổ cỏ. Nghe tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên nhìn. Thấy người đến cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

“Năm nay táo không ra nhiều trái lắm.” Mẫn công tử không thèm để ý đến thái độ của Tịnh Duyên, lăm bắm lăm bắm. Hǎn đứng dưới tàng cây táo to cạnh vườn rau, ngẩng đầu nhìn cành cây, cầm lấy cành trúc ở cạnh cây, khều lồng đèn màu đỏ treo trên cành xuống. Đèn này treo rất cao, ban đêm thấp đèn cây, đứng dưới núi cũng có thể thấy ánh sáng đỏ. Mẫn công tử đặt đèn lồng dưới đất, nhìn những trái táo chín rục thối rữa nằm trên đất cạnh chân, yên lặng nhắc chân đạp táo thối vào bùn.

“Ta làm xong rồi.” Tịnh Duyên đứng lên, nói với Mẫn công tử mà chẳng ăn nhập gì. Bà ta khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, không đẹp không xấu, là kiểu người có đặt trong đám đông thì cũng không có ai chú ý. Lúc này mặt không biểu cảm, lạnh lạnh, hờ hững, nghiêm túc.

Mẫn công tử gật đầu: “Ừ, nha môn nhận được thông báo rồi, trong lầu Tử Vân cũng có phản ứng rồi.” Ý là hǎn đã chứng nhận nàng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Tịnh Duyên sư thái đưa tay, xòe bàn tay ra với Mẫn công tử. Tay nàng ta thon dài có lực, ở ngón tay có vết chai, là tay của người tập võ.

Mẫn công tử lôi túi tiền từ trong ngực ra ném cho nàng ta. Tịnh Duyên sư thái nhận lấy, cân nhắc sức nặng, rồi thu túi tiền vào ngực.

“Còn muốn giết ai nữa?” Nàng ta hỏi.

Mẫn công tử bật cười, nói: “Sư thái, bà đúng là người thích giết người nhất mà ta gặp đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Là do người gặp ít người rồi.” Tịnh Duyên lạnh lùng, “Nếu không giết nữa thì người đi đi. Lúc muốn giết ai, cứ theo như luật cũ, viết tên thời gian địa điểm, để dưới giá cắm nến trong đèn lồng, rồi treo lên là được.”

“Lão bản Lưu Tắc của tửu lâu Chiêu Phúc ở phố lớn Tây Bình cùng phu nhân hǎn là Triệu Giai Hoa.” Mẫn công tử đưa một tờ giấy, bên trên vẽ bản đồ của Lưu phủ và tửu lâu Chiêu Phúc, còn viết cả tên Lưu Tắc, Triệu Giai Hoa và đặc điểm hình dạng của họ.

Tịnh Duyên nhận lấy tờ giấy, mở ra nhìn, hỏi: “Lúc nào?”

“Ba ngày sau. Động thủ vào đêm mười tám. Ta sẽ bảo đảm bọn họ có ở trong phủ.”

“Được.” Tịnh Duyên rất sáng khoái, không hỏi hai người này có quan hệ thế nào với Mẫn công tử, không hỏi lý do giết bọn họ, thậm chí cũng không hỏi giá tiền. Bà ta gấp giấy lại rồi cho vào trong tay áo, hỏi: “Còn nữa không?”

“Không có.” Mẫn công tử nhếch mép, hai kẻ rồi mà còn chê không đã tay.

“Vậy ngươi đi đi. Xong chuyện thì ta sẽ móc đèn lồng lên.” Tịnh Duyên nói xong liền xách thùng nước xoay người định đi.

“Đợi đã, ta còn có lời muốn nói với bà.”

“Ta chỉ đề ý chuyện giết người, không nói chuyện với người khác.” Tịnh Duyên sur thái đã đi đến cửa.

Mẫn công tử hét lên ở sau lưng bà ta: “Chỉ một câu hỏi.”

Tịnh Duyên dừng lại, xoay người nhìn hần.

“Lần trước nói với bà, lúc ra ngoài đi khát thực bói quẻ thì nhân tiện hỏi thăm một người. Là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, tướng mạo đẹp, họ An, người thành Trung Lan, bà đã từng thấy chưa?”

“Không có.”

“Cũng không nghe ai nói? Con bé rời nhà vào hôm mười lăm tháng mười, sau ngày đó, có ai nhắc đến hay tiếp xúc không?”

“Không có.”

Mẫn công tử cau mày đang định nói gì nữa, nhưng Tịnh Duyên sur thái đã lạnh nhạt nói: “Đã ba câu hỏi rồi. Không tiễn.” Dứt lời liền quay người đi vào trong am.

Mẫn công tử nhìn bà ta biến mất sau cửa am, nghe thấy tiếng gài then sau cửa. Đợi một lúc, ngoái đầu nhìn cây táo lần nữa, sắc mặt lạnh đi. Nghĩ ngợi một hồi, nhắc chân đi xuống núi.

Tịnh Duyên đi vào am rồi, gài cửa sau lại cho kỹ, cất thùng nước đi, rửa sạch tay bên cạnh giếng ở hậu viện, sau đó im hơi lặng tiếng đi ra cửa sau, lắng tai nghe một hồi, lại mở then cửa sau, đi ra nhìn một cái.

Bên ngoài đã chẳng còn ai.

Tịnh Duyên sur thái không nhanh không chậm bước về hậu viện, cài cửa lại, sau đó đi đến cạnh cửa trác viện nằm giữa hậu viện và tiền viện.

Trác viện nhỏ này vốn để đặt đồ lung tung, lúc này trên cửa treo ổ khóa. Tịnh Duyên sur thái mở khóa ra, bước vào.

Trong sân có một chiếc bàn nhỏ, đặt trên bàn là một khay nhỏ, trong khay đựng đầy táo mùa đông đã được rửa sạch, một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi dung mạo xinh đẹp đang gặm táo ăn, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu lại nhìn, sau đó nở nụ cười vui mừng, ngọt ngào kêu lên: “Sur thái.”

An Nhượng Thần ngồi trong phòng, chợt nhớ đến tứ muội. Nàng nhớ lại những lời An Nhượng Phương nói với nàng trong lần gặp mặt cuối cùng, cô bé sẽ lớn, cô bé sẽ đón nàng về.

An Nhượng Thần che đi đôi mắt, không để cho nước mắt tuôn rơi.

Thật ra nàng đang suy xét Triệu Giai Hoa, làm sao lại nghĩ đến tứ muội chứ. Có lẽ là nhớ lại dáng vẻ cô độc đáng thương của Lưu Nhân khi đứng ven đường, có lẽ là nhớ lại Triệu Giai Hoa nói mặc dù tán thưởng nàng nhưng vẫn không thể hoàn toàn tin được nàng.

Nhưng nàng ta lại nhấn mạnh bảo nàng phải nhớ mỗi câu nói của mình.

An Nhượng Thần cảm ghi chép vụ án ra xem lần nữa. Triệu Giai Hoa cũng không chỉ nói chuyện với một mình nàng.

Nhìn một lúc, bỗng trong đầu nàng lóe lên suy nghĩ.

Trên sổ sách viết sau khi Triệu Giai Hoa nghe thấy a hoàn báo là con gái mất tích, liền dẫn a hoàn bà tử tìm khắp một vòng trong ngoài nhà, cũng tìm một lần ở tửu lâu Chiêu Phúc và sông bạc Tụ Bảo, nhưng đều không tìm được, thế nên mới quyết định báo quan.

Sông bạc Tụ Bảo?

Cái từ này chỉ xuất hiện một lần trong bản án dài rất dài này, bởi vì thật sự không quan trọng, đi đến đâu chỗ nào không tìm thấy đứa bé, những lời như vậy nghe rồi liền cho qua. Thậm chí nha môn còn không có tìm người ở sông bạc đến để hỏi. Sau lại Triệu Giai Hoa cũng không nhắc đến địa điểm này nữa. Nhưng tại sao trong này nàng ta lại nói? Tại sao phải nói cho thái thú biết nàng ta đến sông bạc tìm con. Mặc dù cùng ở trên một con phố, nhưng khả năng một đứa bé hai tuổi tự mình chạy đến đó là gần như không có, nếu nghi ngờ trong sông bạc có người đánh cắp đứa bé, vậy thì cứ nói thẳng với

thái thú đại nhân là được rồi.

Nhưng Triệu Giai Hoa không làm thế. Cảm giác như nàng ta chỉ thuận miệng nhắc đến, giống như “ta đến nhà Triệu đại nương gia bên cạnh nhìn xem, không có liền rời đi” vậy, như chỉ đi ra ngoài lê la tán dóc mà thôi. Mà những chuyện này vốn không cần thiết phải nói đông dài với thái thú đại nhân ở công đường.

Sòng bạc Tụ Bảo, Từ bà mỗi rất thích đánh cược ở sông bạc này, lại nợ không ít.

An Nhục Thần nhìn kỹ cái tên này hồi lâu, sau đó nàng ra ngoài, lại đến Triệu phủ.

Lưu Tắc nói nếu Triệu Giai Hoa đồng ý gặp khách thì y sẽ phái người đến thông báo, nhưng đã một ngày rồi mà không có tin tức gì, nàng có đi hỏi thì cũng không xem là thất lễ.

Lúc này canh cổng của Triệu phủ không lập tức từ chối nàng nữa, chỉ bảo nàng chờ một lát. An Nhục Thần thở phào, xem ra Triệu Giai Hoa chưa mất đi tự do, nàng ta đồng ý gặp nàng, có lẽ tình hình không đến nỗi như nàng tưởng tượng.

Chỉ một lát sau, canh cổng đi ra dẫn nàng vào một viện tử, lại có a hoàn đi đến, dẫn nàng vào một gian phòng chính. Trong phòng có người đang chờ nàng, không phải Triệu Giai Hoa, mà là Lưu Tắc.

An Nhục Thần lập tức cảnh giác, nhưng vẫn hàn huyên như mọi khi. Nàng hỏi Lưu Tắc xem Triệu Giai Hoa đã khá hơn chưa, liệu có thể gặp được một lúc không.

Lưu Tắc áy náy nói: “Bệnh của nội tử còn nặng hơn hôm qua. Choáng váng nặng đầu, không còn tỉnh táo, chỉ biết gọi tên Nhân Nhi. Lúc này mới ngày thứ hai thôi, nhưng đã tiêu tụy thấy rõ, xưa nay nàng ấy trọng thể diện, nhất định sẽ không muốn để người ngoài thấy được dáng vẻ nhếch nhác như vậy. Mong An cô nương thứ cho. Đợi nội tử khỏi bệnh, ta sẽ để nàng ấy tự đến phủ của cô nương...” Nói đến đây thì dừng lại, như sợ nhớ ra chỗ An Nhục Thần ở cũng không phải là nhà dân bình thường, thế là vội sửa lời: “Đợi nàng ấy khỏi bệnh rồi, nhất định sẽ mời cô nương đến tể xá ăn bữa cơm đạm, đáp ơn cô nương đã quan tâm.”

Lại một phen khéo léo khách sáo như thường, An Nhục Thần không tìm ra chỗ sơ hở.

Lưu Tắc nhìn sắc mặt nàng, nói: “Nội tử và cô nương có duyên. Tính nàng ấy khá kiêu ngạo, nên cũng ít lui tới với người ta, còn giống cô nương vừa gặp đã ăn ý, mới quen đã có lời nói với nhau, quả thật chưa từng thấy bao giờ. Cũng không biết nàng và cô nương đã trò chuyện những gì mà lại hợp ý như thế, cô nương nói với ta đi, đợi ta học được một hai điều, cũng có thể làm nàng ấy vui vẻ.”

Là muốn nghe xem rốt cuộc Triệu Giai Hoa có tiết lộ điều gì với nàng không đúng không?

An Nhục Thần cười nói: “Lưu lão bản làm ăn bận rộn, lại còn quan tâm phu nhân như thế, cũng thật hiếm thấy. Nhưng những chuyện bọn ta nói đều chỉ là chuyện phiếm của phụ nhân người ta, sợ Lưu lão bản không dùng những thứ đó để làm vui vẻ được. Nhưng trái lại nàng có nhắc đến, tình cảm của Lưu lão bản và nàng rất đậm sâu, phu thê tương kính như tân, ta nghe mà lấy làm hâm mộ.”

Lưu Tắc nghe thế thì bật cười, tỏ vẻ vui mừng.

An Nhục Thần nhân cơ hội hỏi: “Nói đến đây, bằng hữu nàng có ai, xưa nay lui tới với ai, thích đi đâu, Lưu lão bản đều biết hết sao? Chuyện của lệnh thiên kim, liệu có tìm các nàng hỏi thử chưa?”

Lưu Tắc cười khổ: “Nội tử thích yên tĩnh, rất ít ra khỏi cửa, cũng ít có khách đến thăm, đúng là nàng chẳng có mấy bằng hữu ở trong thành.”

“Vậy bên sông bạc Tụ Bảo có người quen không?”

Lưu Tắc bất ngờ, lộ nét ngạc nhiên: “Vi sao cô nương lại hỏi như thế?”

An Nhục Thần quan sát vẻ mặt Lưu Tắc, nói: “Ta nghe nói lúc Từ bà mỗi còn sống thì khá thích đánh cược, nàng ta lại là thân nhân duy nhất của tôn phu nhân trong thành Trung Lan này, sông bạc đó cũng không xa, có lẽ do Từ bà mỗi hay lui tới, nói không chừng tôn phu nhân cũng quen người trong đó. Nàng đã nói nàng ấy đến đó tìm con gái mà.”

Lưu Tắc không nhận được nhủ mảy, lúc này mới nhớ ra hôm qua trong hồ sơ vụ án ở nha môn, quả thật trên đó có viết Triệu Giai Hoa đến sông bạc tìm con gái, nhưng lúc đó cũng chẳng lưu ý điều này. Y nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện này, ta thật sự không rõ lắm. Nhưng chưa từng thấy nàng lui tới sông bạc bên kia bao giờ. Tuy nói Từ bà mỗi thích đánh cược, nhưng nội tử lại không thích. Hơn nữa sau khi nội tử gả cho ta, hiền lành giữ lễ, sẽ không đi đến những nơi kia. Với cả tuy nói Từ bà mỗi là bà con xa lứa cô dì, nhưng quan hệ không hề xem là thân cận, không có được thân thiết như cô nương nghĩ. So ra thì ta quen người ở chỗ sông bạc mới đúng. Dù sao cũng cách không xa, từ lâu của ta lại là nơi ăn uống. Lâu lão bản của sông bạc là khách quen chỗ ta. Tự mình đến cũng không nói là gì, ta thường mời vài bằng hữu tụ tập với nhau. Cô nương cũng biết đấy, cái lại nghề qua lại với đủ hạng người này cũng phải được ưa chuộng, không thể thiếu giao thiệp xã giao được. Nên ta cũng thường lui tới ở đó, mở miệng đóng miệng còn gọi nhau một tiếng huynh đệ. Còn nữa, sông bạc cũng cách từ lâu của ta không xa, nhưng chỗ ta đối diện đường chính, còn bọn họ là quay lưng về mặt đường, muốn đi đến đó phải vòng một vòng lớn, từ hậu viện từ lâu ta xuyên qua sảnh đường đến đường chính là đường tắt rồi, tiểu nhị sông bạc hay ai đó cũng thường đi như vậy, ta nhìn mặt mũi lão bản bọn họ nên cũng không so đo, cho nên bọn họ thường ra vào nơi đó ở chỗ ta. Có lẽ vì nội tử thấy thế mà tưởng ta đưa con đến sông bạc, hoặc cảm thấy sông bạc có nhiều người, nói không chừng ai thấy con nhỏ cũng sẽ lưu ý giữ gìn.”

An Nhục Thần gật đầu: “Thì ra là vậy.” Quả nhiên giống như tướng quân nói, giải thích quá chi tiết. Đây là thói quen nói chuyện của Lưu Tắc, hay là vì

y chột dạ?

An Nhượng Thần nói: “Vậy liệu có khi nào có khách đánh bạc nợ nhiều quá, lại quen biết Lư lão bản, cảm thấy nhà Lư lão bản có tiền, lại có quan hệ không tệ với sông bạc, cho nên mới cướp đũa bé, muốn đòi tiền. Liệu khách của sông bạc có thể là đầu mối không?”

Lư Tắc lắc đầu: “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nếu nói muốn đòi tiền, thì ta cũng không nhận được thứ bất gom tài sản.” Y dừng lại, làm bộ suy tư, “Nhưng An cô nương nhắc nhở rất đúng, có lẽ thật sự là cướp con để đòi tiền, nhưng không ngờ vợ ta lại đi báo quan nhanh như thế, thấy quan phủ kiểm tra nghiêm ngặt nên mới không dám. Nói như vậy, chuyện này cũng đáng để điều tra. Ta phải đến chỗ sông bạc tìm Lư lão bản hỏi chuyện đã, liệu có vị khách đánh bạc nào khả nghi như vậy không.”

An Nhượng Thần còn tính nói gì đó nữa, nhưng Lư Tắc đã thi lễ với nàng: “Mong cô nương đừng để lộ chuyện này, đợi ta âm thầm hỏi trước đã, nếu thật sự có người khả nghi, ta sẽ mời quan phủ lặng lẽ điều tra. Huống hồ đây là chuyện riêng trong nhà chúng ta, cô nương và nhà chúng ta cũng không quen thân, ân cần như vậy, thật khiến người ta sợ hãi. Lần trước cô nương đưa Nhân Nhi về đã làm nội tử sinh nghi, thái thú đại nhân cũng hỏi ta rất nhiều câu. Nếu cô nương lại tham gia vào nữa, thì e sẽ dễ đưa đến phiền toái.”

An Nhượng Thần nghẹn lời, theo lý mà nói thì quả là như vậy, nếu không phải nàng tự dưng xen vào như thế, thì đúng là khả nghi.

Lư Tắc nói: “Ta còn chuyện phải xử lý, không thể tiếp cô nương được, không tiễn nữa.”

An Nhượng Thần bị “đuổi ra khỏi cửa” một cách khách khí.

Trong tửu lâu Chiêu Phúc cách Lư phủ một con đường, Mẫn công tử, cũng chính là Giải tiên sinh đang ngồi trong nhà gian uống trà, người ngồi đối diện đang cùng hắn trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

“Quả nhiên Tạ Cương đã đi rồi, nhưng ta không tìm được trình thám nằm vùng của bọn chúng ở Nam Tần. Chỉ biết là có người thật, cứ cách một thời gian sẽ có tình báo trở lại. Bình lực bố trí của Nam Tần với biên giới, danh sách dũng tướng, bọn chúng đều có cả. Những thứ này cũng có thể tìm được ở chỗ Tạ Cương.”

Giải tiên sinh hừ lạnh: “Đúng là nực cười, tìm được tình báo chỗ chúng ta ở phía quân địch, còn tình báo của quân địch thì chẳng có, đây là chọc cười ta đây à.”

“Ta đã cố hết sức rồi, nhưng cũng không thể bứt dây động rừng được, ta cũng không phải là bộ hạ của Tạ Cương, có một số việc không dám hỏi thăm quá mức, sẽ gây ra hiểu lầm. Ra vào cũng phải cẩn thận. Huống chi lần này trình thám đã chết, nhất định bọn chúng đã xách định có kẻ gian bên trong.”

“Không phải đã tìm kẻ chết thay xong rồi sao? Tự người cẩn thận vào, đừng có để lại manh mối điểm yếu nào là được.”

“Điều này ta biết. Hôm nay Trường Tùng đã cho người kiểm tra nghiêm ngặt trong lâu rồi. Thời gian này ta không thể làm gì được nữa. Nhưng bây giờ Tông Trạch Thanh đi rồi, Tạ Cương thì vừa đi đấy, đến chiều tối Long Đăng cũng phải đi. Hắn nhận được quân báo của Sở Thanh, hình như phải ra tiền tuyến xử lý việc. Những người này không có ở đây, An Nhượng Thần sẽ chẳng còn ai để dựa dẫm. Tuy Trường Tùng và nàng ta có quen thân, nhưng cũng không dễ nói chuyện như Tông Trạch Thanh, cũng sẽ không nghe theo nàng ta sai bảo, lại đang lúc kiểm tra nội gián, nàng ta cũng không dám quấy nhiễu làm loạn thêm đâu. Chỉ là một cô nương tứ cố vô thân, có điều tra cũng không được gì. Huống hồ bây giờ tình hình nh thế, người vừa mới chết, có thông minh cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ta đoán nàng ta sẽ chờ Tạ Cương hay Long đại tướng quân quay về quyết định sau. Trước khi chúng về đến nơi, chúng ta hãy xử lý sạch sẽ Lư Tắc, ngừa hậu họa.”

Giải tiên sinh cau mày, một lúc lâu sau mới thở dài: “Thật đáng tiếc, Lư Tắc này dễ dùng hơn Từ bà tử nhiều. Giết y thì đúng là không bỏ được.”

“Chuyện này phải kết thúc thôi. Ta sẽ bẩm báo lên trên rõ ràng. Là chúng ta cùng bàn bạc, cũng là bắt đắc dĩ mà thôi. Tìm được người thay thế chưa?”

“Có một người.”

“Ai?”

“Tạm thời không liên quan đến bên người, khoan nói trước đã.”

“Được rồi. Người đó có đáng tin không?”

“Phải quan sát đã. Nếu dùng được hắn ta, thì tổn thất của cái chết của Lư Tắc có thể giảm xuống thấp nhất.”

“Được rồi.” Người nọ gật đầu.

Giải tiên sinh hỏi: “Tông Trạch Thanh đi đâu?”

“Lãnh binh đến sông Tứ Hạ rồi. Hẳn giới thủy chiến, nghe nói ở trận trước còn hiến kế hay cho Long Đằng. Có lẽ là đi trước để sắp đặt bố binh.”

“Thế Long Đằng thì sao?”

“Cái này thì không rõ. Trước khi ta ra ngoài vẫn không nghe thấy bố trí cụ thể.”

Giải tiên sinh đoán: “Còn ta thì nhận được tin của Nam Tần, bọn họ phái binh thăm dò quân tình ở đốc Thạch Linh, có binh sĩ bị bắt rồi. Có lẽ Sở Thanh không chịu được tức giận.”

“Nếu đúng là không kiên nhẫn thì tốt rồi. Trước khi khai chiến, Long Đằng rất ít khi nhiều chuyện với bọn ta. Người này lần nào tâm tư cũng kín đáo, làm việc luôn khiến người ta đoán không ra. Ngoài biên giới đã âm ỉ đến vậy rồi, nhưng hắn vẫn không ra tay.”

“Lần này nhìn xem thế nào. Ta sẽ bẩm báo lại rõ ràng, thử biện pháp khác lần nữa.” Giải tiên sinh dừng một lúc rồi hỏi: “Hắn vẫn xem trọng An Nhượng Thần à?”

“Đúng thế. Hễ rảnh rỗi là lại tự mình dạy nàng ta chiêu thức võ nghệ, hai người thường xuyên một mình ở trong phòng trò chuyện với nhau.”

“Cố tình làm mê trận sao?”

“Chắc không phải đâu. Ta thấy hắn để tâm đến An Nhượng Thần thật.”

“Ừ, vậy thì tốt. Ngươi coi chừng cho tốt động tĩnh trong lầu Từ Vân, cả An Nhượng Thần nữa.”

Người đối diện đáp một tiếng. Sau đó rời đi trước.

Giải tiên sinh thông thả tiếp tục uống trà ăn bánh, một lát sau hắn đứng dậy, lấy từ trong án kỷ kê cạnh tường ra hai chiếc chuông màu đỏ, bước ra khỏi nhà gian, đi đến cạnh cửa sổ hành lang, nhân lúc bốn bề yên ắng, liền treo chuông lên lựa trang trí ở song cửa sổ. Sau đó hắn làm như không có chuyện gì mà xoay người đi xuống lầu, vén màn trướng lên, rồi rời khỏi lầu Chiêu Phúc.

Tuy lầu Chiêu Phúc là địa điểm liên lạc, nhưng Mẫn công tử cũng thường nhân khi Lưu Tắc không có mặt mà đến ăn cơm uống trà, giống như một vị khách quen thông thường, như thế sẽ không làm người ta hiểu lầm. Mà lúc cần hẹn gặp mặt, thì chuông chính là ám hiệu.

Số lượng là ngày, màu sắc là thời gian.

Hai chiếc chuông đỏ ý nói rằng giữa trưa hai ngày sau hắn sẽ đến, còn nếu là màu xanh da trời thì ám chỉ thời điểm bữa tối. Lúc đó trong lầu người đến người đi, lão bản chào hỏi khách nhân cũng sẽ không làm ai chú ý nhiều.

Lưu Tắc thấy tin tức, nếu không có vấn đề gì thì sẽ tháo chuông xuống. Còn ngược lại, chính là có chuyện không thể gặp mặt. Nếu chuyện khẩn cấp thì sẽ lấy chuông giống như thế làm ám hiệu. Căn cứ vào màu sắc và số lượng, bọn họ biết nên gặp mặt thế nào và xử lý ra sao.

Ngày mười tám tháng mười à, Giải tiên sinh chậm rãi cất bước. Gặp mặt buổi trưa, nếu kế hoạch có biến, hắn vẫn còn kịp thì giờ báo Tịnh Duyên sư thái hủy bỏ hành động, hoặc là kế hoạch như cũ, hắn vẫn có thể sắp xếp thêm chút chuyện, bảo đảm đêm đó Lưu Tắc không ra ngoài. Thật đáng tiếc, quả thật hắn không muốn mất đi Lưu Tắc, nhưng gây ra tai vạ, hắn không chắc Lưu Tắc có còn nghe lời mình như trước không, phu nhân của y đang giờ trò, mà rõ là Lưu Tắc đang nói dối mình.

Bất luận là vợ chồng Lưu Tắc có ý gây phiền toái để nắm thóp An Nhượng Thần, hay Lưu Tắc bị ép phải tiêu diệt mối phiền toái An Nhượng Thần, Giải tiên sinh đều cảm thấy, những điều này lớn hơn so với hy sinh Lưu Tắc.

Sẽ để cho Lưu Tắc và Triệu Giai Hoa sống lâu hơn hai ngày, hắn cần chút thời gian lo liệu, bảo đảm bọn họ chết sẽ được quan phủ xử là vì tiền nên mới phải bỏ mạng, tốt nhất là cột chung với vụ án con gái bọn họ, làm đứt manh mối có thể tiếp tục điều tra. Giải tiên sinh nghĩ như vậy, chợt hắn nhìn thấy An Nhượng Thần ở phía trước. Hắn không dừng bước, cứ tiếp tục đi như không có chuyện gì.

Sau khi An Nhượng Thần ra khỏi Lưu phủ, đi hết một vòng, biết mình nếu đến nữa thì chỉ e không tiện thăm dò. Nhưng nàng không cam lòng, nàng quyết định đi một chuyến đến sông bạc Tự Bảo.

Nhìn bên ngoài sông bạc Tự Bảo khá là sạch sẽ, giống như những lầu viện binh thường.

Cửa mở ra, khi đi vào rồi mới phát hiện bên trong khá sâu. Ngoài tiền viện có mấy gã đại hán ngồi đó, dáng vẻ còn đồ bảo vệ viện tử, mấy gian phòng đều đóng kín cửa, lúc đang khép nửa thì có thể thấy bên trong là tiên sinh phòng kế toán đang viết sổ sách thu chi, gây bàn tính vang lên tiếng cạch cạch. Đi vào trong nữa, liền nghe thấy tiếng người ồn ào, cho dù cửa có dày đến mấy cũng không cản hết được tiếng người hét to.

An Nhượng Thần mới đi đến cửa đại sảnh thì đã bị người ta cản lại. Một đại hán mặt mũi hung tợn hỏi nàng: “Cô nương, đến tìm người hay đến chơi?”

An Nhượng Thần bình tĩnh đáp: “Cả hai. Lão bản nương của lầu Chiêu Phúc nói muốn dẫn ta đến chơi, chắc hẳn nàng đang ở trong đấy chờ ta.”

Đại hán kia nói: “Nàng ta không có ở đây.”

Vậy là người trong sông bạc biết Triệu Giai Hoa?

An Nhục Thần trừng mắt: “Tại sao lại không có ở đây? Rõ ràng đã hẹn rồi mà. Ngươi biết nàng ta trông thế nào hay sao mà nói không có ở đây.”

“Đúng là không có ở đây.”

“Thế còn Lưu lão bản, rõ ràng bọn họ đã nói đưa ta đến chơi, Lưu lão bản có ở đó không?”

“Không có ở đây.” Đại hán đáp rất nhanh, quan sát An Nhục Thần từ trên xuống dưới một phen, hỏi: “Ngươi là người nào?”

An Nhục Thần lại nói: “Đã nói là huynh đệ của Lưu lão bản rồi, có thể thuê một căn nhà gian để cho ta chơi thỏa thích. Nếu chơi được tốt, ta sẽ giới thiệu thêm bằng hữu đến.”

Đại hán nhú mày: “Không nghe nói hôm nay có sắp xếp. Rốt cuộc ngươi là ai?”

An Nhục Thần cũng nhú mày, cật mạnh nói: “Việc gì phải nói cho ngươi! Bọn họ khác biết ta là ai! Nếu bọn họ đến, ngươi nói với họ một tiếng, cho leo cây như thế chẳng hay ho gì đâu.”

Đại hán bị quát ngậy ra, không chờ hần mở miệng, An Nhục Thần đã quay phắt người đi, rồi đi đầy khí thế dưới cái nhìn đầy soi mói của bọn đại hán còn đó.

Ra khỏi cửa mới thở phào, nhớ lại sau khi mình làm quân sự của lầu Từ Vân, luôn cố ý chọn xiêm y màu tối, vấn kiểu tóc già dặn, tóm lại là cố đạt đến độ chừng chạc già dặn của một quân sự. Hôm nay mặc áo kép xám tro phối với áo và váy màu xanh đậm, trên đầu chỉ cài một cây trâm gỗ, không dẫn a hoàn theo người, là đại tiểu thư phải cài trang thành quân sự bà tử già.

An Nhục Thần tưởng tượng chút, gượng gạo đến mức suýt nữa run lên nổi cả da gà, nhưng mặc kệ, đi chuyển này cũng coi như có thu hoạch, ghét thì cứ ghét đi.

An Nhục Thần nhìn sắc trời, định vội về lại lầu Từ Vân, trò chuyện với Long Đại một lúc trước khi hần đi. Phải nói chuyện của sông bạc cho hần biết, có thể tướng quân sẽ có biện pháp. Nàng vừa tính toán vừa thuận đường vòng qua lầu Chiêu Phúc quan sát thêm. Đang đi thì bỗng dừng bước, nàng dừng lại. Xoay người bước về sau mấy bước, nhìn thấy hai chiếc chuông treo ở lụa vắt ngang nơi cửa sổ lầu hai.

Hôm trước nàng nhìn vẫn không thấy có chuông này, nàng chắc chắn. Dựa theo tình hình hình ảnh chiếc chuông cứ chiếm cứ đầu nàng, nếu có, nàng tuyệt đối sẽ không quên.

Hơn nữa chỉ có ở mỗi ô cửa sổ này. Nói cách khác, cũng không phải là trang trí của lầu lầu.

“Còn cả chuông nữa. Chú ý đến chuông, nói không chừng có thể tìm được nhân vật then chốt.”

Lời của Triệu Giai Hoa vang lên bên tai, tìm An Nhục Thần đập cái thạch.

Chuông, chuông.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

Đội đã, nếu chuông làm ám hiệu, như vậy “Tạ tiên sinh”, liệu có khả năng thật ra là “Giải” không?

(*Giải có nghĩa là tháo gỡ.)

Giải!

Đầu óc An Nhục Thần bị tiếng vù vù kích thích.

Giải!

Là như thế đúng không?

Không phải là Tạ tiên sinh, không phải là “Tạ”?! Là “Giải” sao?!

“Nhân vật then chốt” mà Triệu Giai Hoa ám chỉ, chẳng lẽ chính là “Giải” tiên sinh?

Cho nên tìm những người họ Tạ khắp thành cũng không hề khó.

Tướng quân đã đúng, hần cũng đã nói nếu là như thế, vậy thì chính là tên giả hoặc là danh hiệu. Từ bà mỗi chạy khắp thành, vô cùng quen thuộc nhà này họ kia, lại ở trong phòng chỉ có hai người bí mật bàn bạc, lại còn gọi đối phương như vậy, nói rõ Từ bà mỗi không hề biết hần chính xác.

Từ vùng khác đến, không có giọng địa phương, lại ở trong thành mai phục bố trí những người tuyến dưới như thế này, chắc hẳn phải ẩn nấp đã lâu, ít nhất cũng đã mấy năm rồi.

Trong thành Trung Lan có nhiều người như thế. Mò kim đáy biển, không chút tiến triển.

Nhưng bây giờ, manh mối đã đặt ở ngay trước mắt nàng.

An Nhượng Thần vô cùng hoảng hốt, nàng cố gắng giữ bình tĩnh, đi vào tửu lâu Chiêu Phúc.

Giải tiên sinh đi được một đoạn thì ngoái đầu nhìn lại, đúng lúc thấy An Nhượng Thần đi vào tửu lâu, hẩn cau mày, nghĩ một lúc rồi xoay người đi vòng về lại.

An Nhượng Thần chạy thẳng lên lầu hai. Cửa sổ kia nằm cuối hành lang bên trái cầu thang, hai bên hành lang là nhà gian. An Nhượng Thần nhìn lướt qua nhanh chóng đếm, có sáu gian. Nàng đi đến, có ba gian nhà gian mở cửa, không người. Ba gian còn lại đóng cửa, bên trong truyền đến tiếng người cười nói. An Nhượng Thần gõ cửa, sau khi đi vào nhìn thì lại nói xin lỗi đi nhầm, sau đó lui ra ngoài.

Không có người có tuổi tác vóc dáng tương đương.

Một tiểu nhị đi đến chào hỏi nàng: “Cô nương tìm người hay là đang ăn cơm?”

An Nhượng Thần nói: “Hình như bằng hữu của ta không có ở đây.”

Nàng vừa nói vừa đi ra đến cửa cầu thang, đi khắp nơi nhìn ngó, không thấy có nhân vật khả nghi nào. Không có ai để ý đến nàng, cũng không có ai tránh né ánh mắt nàng.

Tiểu nhị thấy nàng không giống muốn đến ăn cơm, thế là đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

An Nhượng Thần chậm rãi đi xuống lầu, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Quả thật không thấy người nào để ý đến hành động của nàng. Vừa đi xuống lầu, nghe thấy tiểu nhị đứng ở sảnh chính tiếp khách: “Mẫn công tử, tại sao công tử lại quay lại? Là làm rơi đồ ạ?”

“Chợt nhớ phải đến đem vịt bát bảo về, kết quả lại quên mua mất.” Mẫn công tử kia nói.

Tiểu nhị cười ha ha, ân cần bảo Mẫn công tử đợi một lát, hẳn đi gọi nhà bếp nhanh chóng làm một con.

An Nhượng Thần nhìn Mẫn công tử một cái, sau đó rời khỏi tửu lâu Chiêu Phúc.

Mẫn công tử không hề nhìn nàng, đợi sau khi nàng rời đi, khoe miệng khẽ nhếch lên. Không biết An Nhượng Thần chạy vào một vòng rồi đi ra là có ý gì, nàng ta đang tìm ai?

Mẫn công tử rất không thích cái cảm giác không nắm rõ tình hình, điều này làm hắn không yên lòng. Nếu An Nhượng Thần ở trong tay hắn thì tốt rồi, dẫu sao cũng là tiền đánh cược. Đáng tiếc ngàn vàng khó mua được đoán trước.

An Nhượng Thần mượn xe ngựa phi nước đại về lầu Từ Vân. Nàng cần gấp tướng quân, cần phải bẩm báo ngay.

Chuông, nàng đã phát hiện ra chuông rồi.

Điều Triệu Giai Hoa nói với nàng chính là đây.

Không phải huyện Phong An, không phải lầu Phẩm Hương, mà là chuông ở tửu lâu Chiêu Phúc.

An Nhượng Thần chạy vào viện tử của Long Đại. Vừa đi vào thì ngậy ra, một sân đầy người. Hai đội vệ binh xếp hàng, hình như vừa chuẩn bị xong xuôi. An Nhượng Thần nhìn vào trong phòng, có hai vệ binh đang dọn dẹp túi hành lý cho Long Đại, còn trưởng sứ Lý Minh Vũ đang báo cáo với Long Đại.

Thấy An Nhượng Thần thò đầu vào, Lý Minh Vũ hỏi: “An quân sự có chuyện gì sao?”

An Nhượng Thần ổn định lại hơi thở, che giấu gấp gáp, rồi điềm đậm bước vào hành lễ nói: “Tướng quân phải lên đường rồi à? Tôi đến xem còn có thiếu sót gì không.”

Lý Minh Vũ cau mày, nói: “Không bằng An quân sự đợi ta báo chuyện xong với tướng quân rồi hẵng đến.”

An Nhượng Thần vội hành lễ đi ra.

Lý Minh Vũ trông coi công vụ văn thư của quân đội và quân thủ, bố trí tuần cương cùng những chuyện vặt trong quân vụ này nọ, bình thường trong công việc cũng ít liên quan đến mấy chuyện An Nhượng Thần quản lý. Hắn chú trọng quy củ, nên rất không thích trước việc An Nhượng Thần bắt ngờ vào ở lầu Từ Vân, thường ngày chỉ muốn xã giao với An quân sự. Những hồ sơ ghi chép vụ án đưa đến cũng đều do Lý Minh Vũ nhận, quân báo lệnh sách cũng do hắn chuẩn bị sắp xếp. Nghĩ đến hôm nay Tướng Tề truy cứu chuyện nội gián có dính dáng đến Lý Minh Vũ, hắn cũng tranh thủ thời gian bàn bạc với Long Đại.

Nét mặt Lý Minh Vũ cực nghiêm túc, cứ cầm đầu nói liên tục. Long Đại nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn An Nhượng Thần.

Cái nhìn kia đã làm nàng yên lòng.

An Nhượng Thần nhìn rồi lại chờ, bỗng không còn cuống cuống hoảng hốt nữa.

Trong lầu Từ Vân có nội gián, trong quân có kẻ phản bội. Tên nội gián này dám cả gan mạo hiểm nguy cơ bại lộ thân phận để đến huyện Phong An giết trinh thám, dẫn đến kết quả là Tạ Cương tự mình lên đường. Không phải mật thám muốn ngăn cản bọn họ đi thăm dò lầu Phẩm Hương, mà trái lại, bọn chúng hy vọng Tạ Cương đích thân đi.

Điều hồ ly son!

Vì chúng biết tướng quân cũng phải đi.

Điều chúng thật sự muốn ngăn cản, chính là bí mật trong thành Trung Lan bị phát hiện. Quả thật bọn chúng muốn kéo dài thời gian, nhưng không phải kéo dài thời gian đi huyện Phong An, mà là thời gian quay về thành Trung Lan.

Manh mối sẽ bị hủy bỏ.

Tìm An Nhượng Thần đập thành thạch.

Khó trách nàng không thấy Triệu Giai Hoa đâu.

“Ta chính là manh mối. Nhớ mỗi câu ta nói.”

Bỗng Long Đại ngẩng đầu lên nhìn nàng. An Nhượng Thần mỉm cười với hắn như chưa hề có chuyện gì. Chợt Lý Minh Vũ cũng nhìn về phía nàng, An Nhượng Thần cũng cười với hắn.

Phải có hành động, nếu không chờ Tạ đại nhân hay Long Tướng quân quay về, thì mọi thứ đều đã chậm trễ cả rồi.

Tướng quân từng nói, nàng là một cô nương có chính kiến. Tướng quân khen nàng đầy thôi. Nàng có chính kiến.

Cuối cùng Long Đại và Lý Minh Vũ cũng đã nói chuyện xong, vẫy tay với cô. An Nhượng Thần bước vào. Lý Minh Vũ cầm văn thư hồ sơ nhưng không rời đi, hai vệ binh trong phòng Long Đại vẫn đứng đấy.

“Có chuyện gì?” Long Đại hỏi nàng.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi tướng quân trước khi đi có thiếu gì không?”

Long Đại nhìn nàng, nàng nở nụ cười ân cần.

“Không thiếu.” Long Đại nói. Hắn không nói tiếp, cứ như đang cho nàng cơ hội nói chuyện.

“Vây chúc tướng quân lên đường xuôi gió.” An Nhượng Thần nói, “Tôi sẽ nghe theo lời tướng quân dặn, vụ án của Triệu Giai Hoa, đợi Tạ đại nhân về rồi kiểm tra lại, tuyệt đối sẽ không tự ý hành động.”

Long Đại nhìn nàng lần nữa, gật đầu: “Vây thì tốt.”

An Nhượng Thần nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Không biết tướng quân định đến đâu, liệu có muốn đem theo ít sách tiêu khiển giải sầu không?”

Lời vừa thốt lên, các hán tử trong phòng đều ném ánh mắt khác thường về phía nàng. Trong quân buồn khổ, tất cả đều là nam nhi, lúc trú đóng hạ trại, có không ít người sẽ lên đem theo ít sách xuân cung đồ để giải phiền, chúng binh sĩ âm thầm truyền tay nhau, tướng quân cũng thường xuyên nhắm một mắt mở một mắt, thậm chí, còn có binh sĩ sẽ mang vài cuốn xuân đồ mới mẻ đến để lấy lòng tướng quân.

Những chuyện này, mọi người trong quân đều biết. Nhưng An Nhượng Thần làm gì biết. Nàng nhận ra tự dưng mình bị mọi người nhìn chằm chằm, còn đang cảm thấy kỳ lạ thì Long Đại thần nhiên nói: “Trong trại đều có sách binh pháp cả.”

Vệ binh mau chóng nghiêng đầu đi, vô cùng bận rộn, tựa như không nghe thấy người nói chuyện.

Lý Minh Vũ nhú chặt chân mày, liếc An Nhượng Thần khiển trách.

An Nhượng Thần không giải thích được, nhưng thôi mặc kệ, nói chuyện chính trước đã: “Những sự tích tướng quân khách cũng có thể đọc để tìm hiểu thêm.”

Long Đại nhướn mày: “À. Biết rồi.”

Hắn thấy Lý Minh Vũ lại sắp trừng mắt với An Nhượng Thần, quả thật không nhìn được nữa, biện giải cho nàng: “Sách An quán sự nói đều đúng đắn cả.”

An Nhượng Thần gật đầu cái rụp, đứng thế, mặc dù có nịnh nọt ngờ vực, nhưng đúng là sách đúng đắn cả... Đợi đã, phản ứng vừa rồi của mọi người, chẳng lẽ các huynh nhìn như vậy là do không đứng đắn? An Nhượng Thần nghi ngờ nhìn lại, đột nhiên lúc này Lý Minh Vũ chịu đi ra ngoài, các vệ binh thì lại càng bận hơn.

An Nhượng Thần nhú mày, quá khả nghi. Rốt cuộc trong quân tướng quân các huynh đều lên xem sách gì thế?

Long Đại chọc vào ấn đường của nàng: “Nghĩ bậy bạ.”

An Nhượng Thần bị đau hít một hơi, xoa xoa ấn đường, rõ ràng là các huynh bậy bạ thì có, nàng là một thiếu nữ đoan trang đấy.

Mà lúc này đây Triệu Giai Hoa cũng bị đau hít một hơi, cổ tay nàng ta bị người ta nắm chặt. Nàng hít sâu, nhìn Lưu Tắc ở trước mặt.

Lưu Tắc nhìn nàng ta chăm chăm, ánh mắt hung tàn, hoàn toàn không giống người tao nhã lịch sự, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng: “Rốt cuộc nàng đã làm gì vậy, nương tử.”

Mặt Triệu Giai Hoa đùng đùng ngờ vực, nhưng vẫn điềm đạm hỏi ngược lại: “Thiếp bị nhốt ở đây thì còn có thể làm gì được nữa? Tướng công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao phải nhốt thiếp lại? Đã tìm ra Nhân Nhi chưa?”

“Nhốt ư?” Lưu Tắc nói, “Nàng nhìn xem có chỗ nào nhốt mà thoải mái vậy không. Nếu nàng không làm điều gì điên rồ, ta cũng không bị ép phải làm thế.”

Thoải mái sao? Triệu Giai Hoa cười nhạt trong lòng.

Đây không phải là nơi nàng ở, mà là một mật thất. Nhưng phòng rất lớn, bàn ghế giường bình phong các thứ mà một nơi ở cần đều có đủ, đồ đạc cũng rất sang trọng. Nhưng phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa thông ra ngoài. Trên cửa xây một cửa sổ nhỏ có hàng rào. Triệu Giai Hoa từng kéo ghế leo lên nhìn xem, bên ngoài là một hành lang được chăm chút, mờ tối âm u, cộng thêm không khí khá oi khó chịu, nàng đoán nơi này hẳn là dưới đất.

Sau khi trở về từ nha môn, Lưu Tắc chất vấn nàng một phen, nhưng nàng cứ luôn miệng khẳng định là An Nhượng Thần đã làm gì đó, nàng xin Lưu Tắc đối phó với An Nhượng Thần, tìm con gái về.

Nhưng Lưu Tắc không tin nàng, nàng ta khóc lóc ầm ĩ một hồi, ôm lấy Lưu Tắc cầu xin y nhất định phải tìm con gái về. Nhưng chiêu này không có tác dụng với Lưu Tắc, y nghi ngờ nàng, dù y không hiểu nàng đã làm gì, mục đích là gì.

“Trước khi ta biết rõ, ta cần phải bảo đảm nàng sẽ không gây chuyện gì nữa.” Lưu Tắc vừa dứt lời, Triệu Giai Hoa chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, sau đó không còn biết gì. Đến khi tỉnh lại lần nữa, nàng phát hiện mình đã ở trong căn phòng xa lạ này một mình.

Triệu Giai Hoa không hoảng hốt, nàng ta cẩn thận kiểm tra một vòng rồi ngồi xuống. Đây là tình huống tệ nhất nàng ta nghĩ đến, nếu may mắn, hẳn nàng còn có thể làm nhiều chuyện hơn, đáng tiếc Lưu Tắc không cho nàng ta cơ hội. Bảo quan là bước cờ hiểm, nàng biết, nhưng vẫn phải đi bước này.

Lúc này biểu cảm của Lưu Tắc khiến lòng nàng sung sướng, nhưng nàng ta vẫn phải giả vờ như không biết gì, “Thiếp báo quan là do kích động quá, nhưng mà thiếp sợ lắm, không thấy con gái đâu, mà chàng lại không có ở đây, không báo quan thì thiếp phải làm gì chứ? Thái thú đại nhân là vị quan anh minh, ngài ấy sẽ làm chủ cho chúng ta. Còn An Nhượng Thần kia dù sao cũng là người của Long đại tướng quân, người bình thường làm gì được nàng ta chứ.”

“Vì sao vô duyên vô cớ, nàng ta phải bắt Nhân Nhi đi?” Lưu Tắc gào lên: “Chuyện đến nước này rồi mà nàng còn giả vờ há.”

“Không thì chàng kiểm tra đi, làm sao biết được không phải nàng ta, làm sao biết được là nàng ta vô duyên vô cớ?”

Lưu Tắc giận tím cả mặt, siết chặt cổ nàng, đè nàng lên tường.

“Bịch” một tiếng, gáy Triệu Giai Hoa đập vào tường đau nhức, cổ căng ra, theo bản năng nàng ta chụp lấy cổ tay Lưu Tắc, dùng sức hít hà.

“Đừng có nói dối nữa, đừng có chọc giận ta.” Lưu Tắc hạ giọng nói từng câu từng chữ.

Triệu Giai Hoa nhìn vào mắt y, nhìn nét mặt y: “Tướng công cái gì cũng không chịu tin, thiếp thật sự không biết còn có thể nói gì được nữa.”

“Lúc nàng báo quan, vì sao lại nhắc đến sông bạc?”

“Hai nhà thường xuyên qua lại, đương nhiên phải đến hỏi tung tích của con rồi. Nếu đã đi rồi thì dĩ nhiên phải nói ra.”

“Nàng cố ý, có đúng thế không? Cố ý làm An Nhựt Thần hiểu lầm, muốn để nàng ta canh chừng chúng ta phải không. Nàng ta chạy đến hỏi ta, lại còn đến sông bạc làm bộ làm tịch.”

“Thiếp cố ý thế nào chứ? Đó là do nàng ta đa nghi, có liên quan gì đến thiếp đâu.”

“Nàng sẽ hại chết chúng ta đấy.” Mặc Lư Tắc đầy đau đớn trợn mắt nhìn nàng.

Triệu Giai Hoa chớp mắt, ra vẻ vô tội lại luống cuống: “Sao lại hại chết ă? Con gái báo bôi của chúng ta bị mất tích, chúng ta tìm con gái, như vậy thì tự hại chết chúng ta sao?”

“Nó không phải là con gái ta!” Lư Tắc mắt không chế quát lên.

Y thở hồng hộc, trợn mắt nhìn Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa nhìn ánh mắt y dần trở nên lạnh băng. Là cái buổi giá của đã tỏ lẩn khinh bỉ.

“Vậy con nó là con gái ai?” Triệu Giai Hoa nhẹ nhàng hỏi.

Lư Tắc trợn mắt nhìn nàng, không nói câu gì.

“Chàng muốn giết con bé, có phải hay không?” Triệu Giai Hoa lại hỏi.

Lư Tắc cắn răng, bàn tay nắm cổ nàng cứng đờ.

“Có lẽ, giết chết nó mới là kết quả tốt nhất. Có lẽ chàng sẽ đem bán con đi, để bà tử môi giới bán nó đi càng xa càng tốt, bán đến chỗ nghèo mạt xa xầm, bán vào lầu xanh kỹ viện, bán đến đâu cũng không thành vấn đề, chỉ cần con bé phải chịu khổ bị hành hạ là tốt rồi, đúng thế không?”

“Nàng là đồ nghiệt chủng! Nàng lừa ta! Ta thích nàng như thế, nhưng nàng lại lừa ta!” Không thể che giấu được nữa, cũng không muốn nguy trang nữa, Lư Tắc cắn răng, lạnh lùng hét to: “Nàng lừa ta!”

Triệu Giai Hoa cũng không có cách nào áp chế được con giận, nàng gào lên: “Ta lừa chàng ư?! Chàng mới là đồ cầm thú mặt người dạ thú! Trước kia vào lúc chàng lấy lòng ta, ta đã nói với chàng là ta đang chờ Triệu công tử, ta vừa ý chàng ấy, chàng ấy cũng thích ta, chàng ấy sẽ chuộc thân cho ta. Ta đã nói với chàng thế rồi! Kết quả chàng đã làm gì hả? Chàng phái người nửa đường chặn đánh chàng ấy, giả làm cường đạo cướp bóc, rồi lại tìm Từ bà mối đến dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt ta. Ta đợi mãi chờ mãi, nhưng không đợi được chàng ấy, ta đau lòng tuyệt vọng, ma ma trong lầu lại luôn bắt nạt ta, ta không ở trong lầu nổi nữa, nên lúc ấy mới đi theo Từ bà mối. Ta từng tự nhủ rằng, nếu đã chọn chàng thì sẽ một lòng một ý đối xử với chàng. Là chàng tình sâu ý nặng, luôn nhớ ta không quên, tâm tư rộng rãi, không so đo qua lại với ta, không so đo ta đã từng chung tình với người khác, là chàng đã cứu ta vào lúc nước sôi lửa bỏng. Ta cảm kích chàng. Nhưng thì ra tất cả đều là âm mưu.”

Lư Tắc sững sờ, bất giác nói lỏng tay ra, lùi bước về sau.

Triệu Giai Hoa nói đến mức kích động, mắt đã ứa lệ, “Ta không lừa chàng, ta nói thật với chàng đấy. Ta không ngờ đã mang thai, nhưng khi ấy ta đã đến thành Trung Lan rồi, chúng ta cũng đã bái đường thành thân. Ta không biết nên nói với chàng thế nào. Nhiều lần muốn mở miệng, muốn chàng bỏ ta, ta sẽ sự nuôi con, nhưng lại chưa nghĩ ra nên nói thế nào. Ta coi trọng cuộc sống yên ổn, ta cũng không muốn chàng phải khổ sở. Nhưng cuối cùng ta vẫn quyết tâm sẽ nói. Ta đã nghĩ xong nên chọn lời thế nào rồi, ta còn luyện tập qua nữa. Chỉ là còn chưa kịp mở miệng thì đã tình cờ phát hiện Từ bà mối rất sợ chàng, ta phát hiện thì ra chàng vốn không hiền như vẻ bề ngoài, chàng lên lút liên thủ với sông bạc giết người. Cho nên ta sợ, ta sợ nói ra sẽ chọc giận nàng, ta sợ mình không giữ được tính mạng, sợ chàng hạ độc thủ làm tổn thương con ta. Nên ta đã giấu con bé đi rồi.”

“Nhân Nhi ở đâu?”

“Chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Lư Tắc trở tay tát lên mặt Triệu Giai Hoa, quát lên: “Nói thật đi!”

Lại một tiếng “bốp” nặng nề vang lên, mặt Triệu Giai Hoa bị đánh lệch sang một bên, khóe môi nàng nứt toác, một tia máu chảy ra.

Triệu Giai Hoa đau đớn nhũn chặt chân mày, nhưng khi quay mặt lại thì đã trở nên bình tĩnh. Nàng nói đều đều: “Con bé chết rồi. Bị chàng tàn nhẫn sát hại hay hà hiếp bán đi, còn không bằng để tự tay ta tiễn nó ra đi bình thân không đau đớn.”

“Nói dối! Làm sao nàng có thể làm con bé bị thương được!” Lư Tắc hét to.

“Sau khi biết chàng đã làm những chuyện đó, không có gì là ta không ngờ cả.” Triệu Giai Hoa lạnh lùng nhìn y, “Triệu công tử từng tới tìm ta, đúng thế phải không? Chàng ấy thoát chết rồi, mà vẫn chưa chết, có phải chàng rất ngạc nhiên đúng không?”

Quả thật Lư Tắc rất kinh ngạc, y ngây ra như phỗng.

Triệu Giai Hoa tiếp tục nói: “Triệu công tử không biết nội tình, chỉ nghe nói ta đã gả đến thành trung Lan, chàng ấy vẫn chưa từ bỏ ý định, định chất vấn vì sao ta không đợi chàng ấy, thế nên mới tìm đến ta. Chàng ấy đã tìm được Từ bà mối rồi, nghe nói ta sinh được một cô con gái, tính toán ngày tháng, chàng ấy cảm thấy có thể là của mình, cho nên chàng ấy mới để Từ bà mối đưa chàng ấy đến tửu lâu, muốn xem phu quân ta gả là hạng người thế nào, chàng ấy hy vọng có thể đưa ta đi. Rồi chàng giả bộ lương thiện để gần không biết chuyện gì, đồng ý dẫn chàng ấy đi gặp ta, sẽ ở trước mặt hỏi xem ta đồng ý không, kết quả chàng lại đưa chàng ấy đến sông bạc, ngay trước mặt Từ bà mối, để bọn côn đồ giết chết chàng ấy.”

Lư Tắc giật nảy, “Làm sao nàng biết những điều này.”

“Từ bà mối hám của, lột lấy vàng bạc trang sức trên người chàng ấy đi bán. Lúc ta đi dạo tiệm thì thấy được nhẫn và ngọc trụ đeo hông của chàng ấy, sau khi nghe ngóng, cuối cùng biết được là Từ bà mối làm. Nên ta mới đi hỏi nàng ta.”

Lư Tắc cười nhạt: “Bà tử kia đúng là đồ ngu.”

“Ta dọa nàng ta, nàng ta liền khai sạch ra với ta hết. Nàng ta nợ sông bạc rất nhiều tiền, suýt bị chặt tay rồi, là chàng ra mặt cứu nàng ta, đồng ý trả nợ giúp cho, nhưng có yêu cầu là nàng ta phải làm việc cho chàng. Chính chàng lừa ta từ huyện Phong An về đây, thuyết phục ta gả cho chàng. Quả thật nàng ta đúng là đồ ngu xuẩn, nàng ta không ngờ đây là ván bài do chàng sắp sẵn.”

“Nực cười, tìm một bà mai thì cần gì phải bày cục chứ. Chi tiền mời một người, hai người, hay là ba người đi chẳng nữa, thì vẫn còn hơn là trả nợ cho nàng ta.”

“Đây không phải là để nàng ta giúp giết người phóng hỏa miệng kính như bùng sao. Không chỉ nợ bạc một lần, mà hết lần này đến lần khác, dụ nàng ta đi đánh bạc, để nàng ta không thoát thân được.”

Lư Tắc khẽ hí mắt, suy tư tình hình trước mắt: “Nàng còn biết gì nữa?”

“Không nhiều lắm. Dù Từ bà mối ngu xuẩn, nhưng nàng ta lại nhát gan. Cho dù nàng ta không nói, thì ta cũng có mắt có tai, ta sẽ quan sát, biết suy tính. Lúc này ta mới phát hiện ra, thì ra người ta gả cũng không phải là lão bản tửu lâu bình thường.”

Thật sự chỉ có những thứ ấy? Lư Tắc hỏi lại: “Đây là chuyện đã bao lâu rồi?”

“Trước khi Từ bà mối chết. Ta đang định kéo nàng ta cùng tự cứu, nhất là sau khi ta biết chàng đã biết Nhân Nhi không phải xương máu ruột thịt của chàng, ta cảm thấy nhất định phải làm chút gì đó mới được. Ánh mắt mà chàng nhìn Nhân Nhi, hận ý đó, căn bản không cách nào che giấu nổi. Ta nghe lén được sau khi chàng say rượu đã bàn bạc với Lâu Chí nên đối phó với Nhân Nhi thế nào.” Triệu Giai Hoa rũ mắt, bị ai nói: “Nhưng ta còn chưa nghĩ được nên thuyết phục Từ bà mối thế nào, ta không hiểu về nàng ta lắm. Nàng ta có nhiều điểm yếu ở trong tay chàng như thế, ta cũng phải tìm được điểm yếu của nàng ta. Nhưng còn chưa kịp bắt đầu thì nàng ta đã chết mất rồi. Nàng ta chết rồi, lúc này ta mới ý thức được, tuy ta đã ở trong thành Trung Lan này ba năm, nhưng lại như chú chim bị giam cầm trong lồng. Ta không thoát ra được, không có bằng hữu, ngoài áo cơm không thiếu không sót, thì ta chẳng có gì cả.”

“Có đầy đủ cơm áo, nàng còn muốn gì nữa?” Lư Tắc đập mạnh vào mảng tường bên tai nàng ta, hét lên đầy tức giận: “Nàng đừng có quên bản thân chỉ là một ca kỹ tệ nạn, trên đời này trừ ta ra, sẽ không có ai đối tốt với nàng như thế nữa. Ta để ý đến danh tiếng mặt mũi của nàng, vì thế mới cố ý nguy hại thân phận giả cho nàng, ta cho nàng ở nơi lộng lẫy, ăn sơn hào hải vị, cho nàng nô bộc để sai bảo. Ta đối tốt với nàng như thế, mà nàng lại cảm ứng ta. Điều này thì dễ thôi, chuyện đã qua ta cũng không định so đo nữa, chúng ta có thể sinh con tiếp, chỉ cần Nhân Nhi không có ở đây, thì những chuyện trước đó sẽ xem như chưa từng xảy ra.”

“Làm sao có thể chưa từng xảy ra cơ chứ.” Triệu Giai Hoa cười lạnh: “Người đang làm trời đang nhìn, chàng tưởng giết người là không cần đền mạng, làm chuyện ác thì sẽ không có ai trừng trị? Dù ta có tệ nạn đi chẳng nữa, cũng sẽ không cưỡng ép lừa chàng cưới ta, dù ta có tệ nạn đi chẳng nữa, cũng biết phân biệt thiện ác xấu đẹp, chàng tưởng cho ta chén ăn là ta nên quỳ gối cảm tạ đội ơn đội đức của chàng? Chàng sai rồi!”

Chợt Lư Tắc duỗi tay ra, lấy sức bóp chặt cổ nàng ta.

Triệu Giai Hoa nhìn vào mắt y, hỏi y: “Chàng muốn giết ta sao? Giết thì giết đi. Giết ta rồi, ta sẽ xuống hoàng tuyền đoàn tụ với Triệu công tử và con gái. Ta biết sớm muộn gì chàng cũng sẽ ra tay. Sau khi Từ bà mối chết, ta ngày ngày vắt óc suy nghĩ nên làm sao đây? Ta không có bằng chứng, cho dù có báo quan cũng chỉ sợ chàng xảo quyệt thoát được, đến lúc đó chàng sẽ còn đối phó ngược lại ta. Ta muốn tìm người giúp, đáng tiếc không tìm được. Cho tới khi ta nghe nhắc đến An Như Thần.”

Lư Tắc cả giận siết chặt tay, cắn răng hỏi: “Nàng đã nói gì với nàng ta rồi?”

Triệu Giai Hoa vùng vẫy bắt lấy cổ tay Lưu Tắc: “Không có gì nhiều cả, chuyện ta biết được quá ít. Ta cảm thấy Từ bà mới là do chàng giết, nhưng ta sợ không phải, đến khi đó lại nói sai với nàng ấy. Ta sợ ta nói nàng ta sẽ không tin, dù sao thoát nhìn chàng có vẻ giống người tốt, lại có đồng đảng người giúp. Nhưng những gì nên nói ta đều nói cho nàng ấy cả rồi, nàng ấy cũng sẽ đi điều tra. Chàng có thấy ánh mắt nàng nhìn Nhân Nhi không? Nàng ấy thích Nhân Nhi. Nhân Nhi mất tích cũng giống muối muối nàng mất tích, nàng ấy không vì gì khác, cho dù vì hai đứa bé thì cũng sẽ tra xét đến cùng. Nàng ấy sẽ cắn chặt chàng không buông. Chàng có người ở quan phủ ư? Sau lưng An Nhượng Thần có Long đại tướng quân! Chàng giết ta thì sao? Trên đời này vẫn còn có người đang sống canh chừng chàng. Lướt trời lồng lộng nhưng khó lọt, chàng đã làm chuyện xấu, nhất định sẽ bị vạch trần. Sẽ có người trả thù thay Triệu công tử, thay Nhân Nhi, thay cho ta nữa.”

Lưu Tắc không nghe lọt được nữa, y nắm lấy quai hàm của Triệu Giai Hoa, nhét vào miệng nàng ta một viên thuốc. Triệu Giai Hoa không muốn nuốt, liều mạng giãy dụa, chân tay đá lung tung, nhưng không địch lại nổi sức lực của Lưu Tắc.

Sau khi Lưu Tắc xác nhận nàng đã nuốt thuốc xuống, liền dùng sức bóp cổ nàng ấy: “Nàng sẽ hại chết chúng ta mất. Ta cũng không muốn kết quả giống Từ bà mới. Cho nên nàng phải chết.”

An Nhượng Thần buồn bã ngồi ngây trong phòng. Thời gian ngây người khá lâu, Xuân Hiểu thấy thế không nhịn được bèn hỏi nàng sao rồi, An Nhượng Thần thở dài nói: “Xuân Hiểu này, ta cảm thấy mình thật vô dụng.”

Xuân Hiểu ngây ra, rõ ràng không biết nàng nói lời này là ý gì.

“Bây giờ trong lầu Từ Vân đang điều tra nội gián, ta lại không giúp được chút nào. Ta lại không có manh mối gì trong vụ án của Triệu Giai Hoa, giờ tướng quân và Tà đại nhân không ở đây, chuyện gì cũng chẳng làm được.”

Xuân Hiểu đồng tình nhìn nàng. Rõ ràng An quân sự là một cô nương, làm sao phải quản những chuyện vốn nên do các hán tử quan gia quản chứ.

An Nhượng Thần miễn cưỡng lấy lại tinh thần: “Nếu không thì thế này đi, Xuân Hiểu, người giúp ta tìm người chuyển lời đến nhị muội, nói là ta muốn gặp muội ấy.”

“Không phải cô nương xích mích với nhà sao.”

“Giờ không có chuyện gì làm, dù sao cũng phải tìm ít chuyện mà làm. Bọn họ muốn chiếm hỏi coi thường ta, ta cũng không thể ngồi chờ chết được.”

“Đúng thế.” Xuân Hiểu thấy nàng nói vậy thì nhất thời hăng hái lên, “Em sẽ đi tìm người chuyển lời. Cô nương cứ giáo huấn bọn họ vào, không thể lại bị xem thường được.” Chuyện An Nhượng Thần bị phụ thân đánh đập ép gả cho ông già sáu mươi ở huyện lân cận, Xuân Hiểu đều biết cả, “Cô nương muốn gặp muội muội vào lúc nào?”

An Nhượng Thần chớp mắt: “Em nói xem, ta truyền lời cho gọi muội muội đến đây, liệu có quá đáng không?”

Xuân Hiểu không cảm thấy quá đáng tẹo nào. Nàng đích thân đến An phủ một chuyến, truyền lời lại. Nói là tâm trạng An quân sự không được tốt, muốn tìm nhị cô nương trò chuyện. Muốn gặp ngay bây giờ, dĩ nhiên, cũng không phải ép nhị cô nương đi ngay, chỉ là không biết có thích đi hay không, chứ chưa chắc lần sau cô nương quản sự nhà ta còn có tâm tình để chuyện trò.

Xuân Hiểu có lòng muốn xả giận cho An Nhượng Thần. Nói một thôi một hồi không hề có chữ tục nào, giọng lại vô cùng uyển chuyển, nhưng chính là tâm cao khí ngạo, trong miệt thị thêm phần nhục nhã.

Người của An gia nghe thế thì mặt xanh mét. Cô nương quân sự là cái thá gì chứ! Cũng chỉ là một tôi tớ! Mà tôi tớ này lại có mặt si người làm đến cửa vênh mặt hất hàm sai khiến cô nương “nhà người khác”!!!

Nhưng bọn họ lại không phản bác được. Bởi vì đó là quân sự bên cạnh tướng quân.

Hoàng thượng người có thấy không, làm quan lại bắt nạt dân chúng.

Suýt nữa An Chi Phủ đã bị sặc chết bởi hộp máu của mình.

Xuân Hiểu khá là hài lòng, cao ngạo rồi đi. Trên đường trở về còn chịu khó luyện tập nét mặt biểu cảm, định để An Nhượng Thần biết sắc mặt của người An gia thế nào.

An Nhượng Hi sầm mặt đến lầu Từ Vân. Đại tỷ phái a hoàn phách lối như thế đến khiêu khích, làm lửa giận của nàng ta không thể ít hơn mẫu thân Đàm Thị được, thậm chí nàng ta cảm thấy mình còn oan ức hơn cả mẫu thân phụ thân.

Bởi vì người bị kẹp giữa hai bên bị hô tới quát lui chính là nàng ta.

Từ trước đến nay chỉ là bị người ta nói xấu sau lưng, bây giờ An Nhượng Thần lại công khai nhục mạ nàng, nàng trở thành trò cười cho An gia.

Có trời mới biết lũ hạ nhân rách miệng sẽ nhả ra những lời khó nghe gì, truyền đến trên phố phường, nàng còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Nhưng cho dù là vậy, nàng ta vẫn phải đến lầu Từ Vân. nàng ta mà không đi, bao nhiêu oan ức trở nên vô dụng, rồi sẽ quay lại cái cục diện nàng ta

không có chút giá trị nào, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt. An Nhượng Hi cảm thấy mình không thể bị ăn hiếp uống công vậy được. Chỉ có thể nhẫn nhịn, nài ta cứ nhịn, nhịn cho đến ngày xuất đầu, nhất định nàng ta sẽ cho biết tay.

An Nhượng Hi an ủi cha mẹ, cho thấy vì cái nhà này, mình chịu chút nhục cũng chẳng là gì. Nàng ta cẩn thận ăn mặc, trang phục lộng lẫy trang điểm tinh tế, ăn mặc sang trọng xinh xắn, dẫn theo mấy a hoàn và người ở, ngồi kiệu mềm đến lầu Từ Vân.

Xuân Hiểu đang hăng hái bắt chước tình hình của An gia cho An Nhượng Thần xem thì nghe thấy vệ binh báo lại, vội khê khàng đi xem. Khi quay về thì che miệng đầy vui mừng: “Cô nương, cô nương, muội muội của cô đến rồi, lần này phô trương thật đấy, dẫn theo bốn a hoàn bốn người ở nam, nhưng cũng chỉ đến cửa mà thôi, tính muốn so nhiều người với chúng ta chắc. Có lẽ do nghĩ vậy nên mới ra oai mà đến, có điều còn chưa lại gần thì đã bị vệ binh cản lại rồi.”

An Nhượng Thần gật đầu, màn phô trương này thật là tốt, như vậy ai cũng biết nàng gấp muội muội, “Đã để muội ấy vào chưa?”

“A hoàn người ở đều đang chờ ở cửa trắc viện, không cho họ vào. Em đã dẫn nhị muội của cô nương đến phòng khách nhỏ rồi. Cô nương cứ từ từ mà đi, để cho nàng ta chờ.”

An Nhượng Thần cười một tiếng, còn thật sự chậm rãi nhấm nháp ly trà. Đến phòng khách nhỏ, y như nàng đoán, An Nhượng Hi sầm mặt, gom góp không ít thịnh nộ rồi.

“Xem ra không tình nguyện đến đây nhỉ.” An Nhượng Thần cố ý nói.

An Nhượng Hi còn định dè nén lửa giận, kết quả cơn giận lập tức bị những lời của An Nhượng Thần châm đốt. Nàng ta cười lạnh nói: “Hôm nay tỷ tỷ thật có bản lĩnh quá đấy, làm quân sự này rồi càng muốn gì được nấy, làm người hầu trong quan nha, tuy cũng là người ở, nhưng tự ta thấy còn oai hơn cả dân chúng đấy.”

An Nhượng Thần cũng lạnh lùng trả lời: “Dân chúng khác ta không biết, nhưng An gia ấy à, dĩ nhiên ta phải tốt hơn bọn họ thì mới phải với bản thân.”

An Nhượng Hi cảnh giác hỏi: “Tỷ muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

“Ngược lại ta muốn hỏi muội muội, muội muốn thế nào?” An Nhượng Thần nói, “Muội đến cầu xin ta tìm hôn sự cho muội, nhưng chớp mắt đã sắp mười ngày trôi qua, muội lại không có chút tâm hơi nào. Nếu ta xin tướng quân làm thật, nhưng té ra vốn dĩ muội không có tâm tư đó, ta uống phí một trận, còn không có cách nào ăn nói với tướng quân, mặt mũi ta biết đặt đâu vào đâu, sau này còn làm sao ở cạnh tướng quân được.”

An Nhượng Hi hơi chột dạ mím môi.

“Nên ta mới muốn tìm muội muội hỏi rõ, rốt cuộc muội định thế nào. Nếu muội không có quyết tâm làm việc cho ta để đổi lấy cơ hội gả ra ngoài quận, vậy chúng ta hãy nói rõ với nhau từ sớm, kể từ đây không qua lại gì nữa, coi như kết thúc sạch sẽ, đôi bên đều không chậm trễ.”

“Đương nhiên là ta thật lòng rồi, nếu không có ai lại chịu để tỷ hiếp đáp như thế.” An Nhượng Hi cứng miệng đáp, nói xong lại cảm thấy lời này khá khó nghe, nhưng không kịp nuốt về được nữa. Thế là lại mềm giọng, lập lại: “Không phải tỷ để ta thăm dò tin tức sao, ta tính thăm dò mấy tin có ích đã, như vậy tỷ cũng có thể vui mừng, tỷ muội chúng ta mới có lời chuyện trò được. Nếu không tỷ để ta nhìn sắc mặt, lại không muốn giúp ta, há chẳng phải ta đã đi một chuyến uống công rồi sao.”

“Thế ư?” An Nhượng Thần lạnh lùng nói: “Vậy thì tốc độ thăm dò tin tức của muội đúng là chậm.”

An Nhượng Hi cãi lại: “Trong chuyện hàng hóa ngọc thạch này, làm thế nào để lấy ra từ thương bạc tệ, chỉ có Tiền lão gia biết. Hôm đó muội nhân lúc Vinh Quý vui vẻ mà hỏi mấy câu. Vinh Quý cũng không biết chuyện. Đề ấy nói chính cha cũng lo lắng, nhưng Tiền lão gia miệng kín như bình, cha cũng không tiện hỏi nhiều. Tình hình như thế, làm sao muội thăm dò được? Nhưng mà tỷ thì có thể, tại sao tỷ không đi mà hỏi? Lại còn trách ta.”

“Làm sao muội biết ta không thăm dò? Cha không biết, không phải còn có người biết sao?”

An Nhượng Hi sững sờ, bật thốt lên: “Tiền lão gia?”

An Nhượng Thần nhìn nàng ta chăm chú: “Có phải muội đã nói gì với Tiền lão gia không?”

An Nhượng Hi không dám nhìn vào mắt nàng, trong miệng vẫn cãi bướng: “Ta tránh lão ta còn không kịp, làm sao nói chuyện với lão chứ.”

An Nhượng Thần cười nhạt: “Muội nói với Lục đại nương, có người biết nàng ấy là người giúp ta, bảo nàng ấy chú ý ra vào.”

“Vi muội tốt bụng.”

“Cha mẹ biết Lục đại nương giúp ta, cùng lắm chỉ là dựng mấy chuyện vớ vẩn, ví dụ như tạo tin giả để nàng ấy đưa đến chỗ ta. Cho dù có ý định gì thì cũng sẽ nói với muội. Chỉ có một người khác, làm chuyện xấu sẽ không nói với muội, tâm địa lại ác độc, hận ta thấu xương.”

An Nhượng Hi vội kêu lên: “Cho dù ta không nói, cha mẹ hoặc Vinh Quý cũng sẽ nói với lão. Dù sao ta cũng phải nói gì đấy để thoát thân, mà tất nhiên lão ta rồi cũng sẽ biết chuyện đó, có do ta nói hay không thì có gì quan trọng chứ, ta suy đi nghĩ lại...”

Nói đến đây chợt nàng ta ngậm miệng lại. Nàng ta gốc thật, cuồng quít quá nên quên hết đi. Rõ ràng nàng ta có thể bảo là do cha nói, còn nàng tình cờ biết được, có lòng tốt đi báo lại với Lục đại nương. Nàng nhìn An Nhượng Thần, cảm thấy trong mắt tỷ ta như toát lên vẻ “quả nhiên người xấu xa hết như ta đoán”.

An Nhượng Hi khẽ cắn răng, ưỡn thẳng sống lưng. Nàng ta không xấu, dù sao nàng ta cũng phải tính toán cho mình. Huống hồ dù nàng ta không nói tin tức này thì Tiền Bồi cũng sẽ biết.

“Muội muốn thuận lợi mọi bề thì ta cũng không cản muội, nhưng bất kể là muội muốn bảo hồ lô da*, hay là tiếp tay cho giặc, thì cũng nên cân nhắc lại đi. Tiền Bồi không phải kẻ dễ trêu đùa. Muội lấy lòng lão ta, nhưng đã để lộ nỗi sợ hãi của bản thân trước lão. Lão sẽ để mắt đến muội, tóm lấy nhược điểm của muội. Muội đừng có quên, đến cha còn sợ lão ta, ngay cả thái thú đại nhân cũng kiêng dè lão, làm sao muội có thể là đối thủ của lão được chứ.”

(*Bảo hồ lô da: Thành ngữ chỉ việc bán bạc với kẻ ác mà muốn hy sinh lợi ích riêng của họ thì nhất định không thành công. Ở đây ý nói An Nhượng Thần phải hy sinh cho An Nhượng Hi.)

Tìm An Nhượng Hi đập thành thịch, nhớ lại ánh mắt nhìn nàng ta chăm chú của Tiền Bồi khi ở trong xe ngựa mà sợ hãi. Nàng ta nuốt nước bọt, nói: “Tỷ nói tới nói lui, chính là muốn nói cho ta biết là không nhờ vả cha mẹ được, còn Tiền Bồi lòng dạ ác độc, chỉ có tỷ là người tốt, ta phải dựa vào tỷ, có đúng hay không?”

“Không đúng. Muội sai rồi. Ta không phải người tốt, nên ta đã nói rõ, muội làm việc cho ta, ta mới có thể làm việc cho muội. Ta không thấy được thành ý của muội, không lấy được gì từ muội, thì muội cũng chẳng có chút công dụng gì với ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ không giúp muội việc gì cả. Rốt cuộc muội vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời cha sắp xếp, để ông ta bán muội với giá cao.”

An Nhượng Hi cắn môi nói: “Ta không hỏi được, quả thật đến Vinh Quý cũng không biết bằng cách nào lấy được sổ hàng ngọc thạch đó về. Ta cũng không thể hỏi nhiều quá, sợ có hiểu nhầm.”

“Vậy thì đợi ta nghĩ xem muội còn có thể làm gì nữa đã, nghĩ xong rồi sẽ nói cho muội sau.” An Nhượng Thần lạnh lùng nói: “Muội về đi.”

An Nhượng Hi mở to đôi mắt: “Chỉ có thể thôi sao? Nghĩ xong điều gì thì sẽ nói cho ta sau?” Lửa giận của nàng ta bốc cao ba trượng, lại bị thái độ của An Nhượng Thần chọc giận lần nữa, “Tỷ hay quá nhỉ, tưởng ta là nô tỳ gọi đến là đến hả!”

“Đương nhiên không xem muội là nô tỳ. Ta đâu có để muội châm trà rót nước.”

Nói đến đây, An Nhượng Hi lại nổi đóa, nàng ta đến đợi cả nửa buổi, bị An Nhượng Thần khiển trách nửa ngày, ngay đến một cốc nước cũng không cho nàng ta. Nàng ta thờ phỉ phò đứng bật dậy, toan mắng người nhưng lại do dự.

An Nhượng Thần không thèm nhìn thẳng vào nàng ta, đứng lên đi thẳng ra ngoài: “Lần sau gặp lại nhé, muội muội. Không tiễn.”

An Nhượng Thần đi rồi, An Nhượng Hi bực tức giậm chân.

Quay về AN phủ, Đàm Thị kéo An Nhượng Hi đến hỏi xem An Nhượng Thần đã nói những gì. Bao oan ức phải nín nhịn suốt dọc đường cuối cùng cũng được xả ra, An Nhượng Hi ôm mẹ khóc lớn.

Đàm Thị sợ hết hồn, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

An Nhượng Hi nào dám nói điều kiện trao đổi giữa mình với An Nhượng Thần, chỉ đành lau nước mắt kêu gào: “Tâm tình tỷ ta không tốt nên mới tìm con đến để trút giận. Không nói chính sự gì hết, chỉ là bới mấy khuyết điểm mà châm chọc con.”

Đàm Thị nổi con tam bành: “Con tiện nhân kia, ức hiếp người quá đáng!”

An Nhượng Hi khóc toáng lên.

Đàm Thị vội ôm con gái vào ngực an ủi: “Đừng khóc nữa, cứ để tiện nhân kia tỏ vẻ mấy hôm, sau này nhất định chúng ta sẽ chinh chiến nó. Oan ức của con, nhất định mẹ sẽ đòi lại cho con.”

An Nhượng Hi vùi đầu vào ngực mẹ, càng khóc thảm thiết.

Rất nhanh, trên dưới AN phủ đều biết, nhị cô nương và đại cô nương có tranh chấp, đại cô nương không tốt lại dám trút giận lên AN gia. Mỗi thù này kết lớn quá, e là sẽ phải làm khổ nhau đây.

Nói về bên Long Đại, đúng là hắn nhận được quân báo từ Sở Thanh, Nam Tần có một tiểu đội binh sĩ tinh đánh lên vào đồn binh bọn họ, nhưng thật ra là giương đông kích tây, trọng điểm là phái ba binh sĩ Nam Tần vượt biên theo dõi quân tình trong doanh trại của họ. Hiện đã đánh lui đội quân tập kích kia, tiêu diệt được một trinh thám, bắt sống hai tên. Khẩn cầu Long Đại đến doanh trại ở dốc Thạch Linh xử lý chuyện này.

Chuyện nghe thì rất đơn giản, nhưng Long Đại biết, những chi tiết trong chuyện này đang đi theo đúng hướng hắn nghĩ. Không thể bỏ qua thời cơ được, vậy là Long Đại chuẩn bị sắp xếp, dẫn binh đi.

Trước khi đi thì bất ngờ nổ ra chuyện Tạ Cương phải lên đường đến huyện Phong An, gian tế trong quân để lộ đuôi hồ ly không phải là chuyện xấu, bắt được càng sớm thì càng tốt. Trước giờ cũng đã gặp nhiều tình huống đột nhiên phát sinh còn phức tạp hơn thế, chẳng qua là lần này có thêm một An Nhục Thần.

Rõ ràng cô nương đó đã phát hiện được gì rồi, lại còn tự mình nghĩ cách. Rõ ràng hắn cho nàng cơ hội nhưng nàng lại không nói, điều này làm hắn cảm thấy khá phức tạp. Vừa vui cho nàng tự tin biết cảnh giác, lại lo trước an nguy của nàng. Nàng cũng không phải là lão tướng già dặn đầy kinh nghiệm, nhưng hắn lại không hỏi... tin tưởng nàng.

Nếu nàng cảm thấy nắm chắc được, vậy thì hắn cũng sẽ nghĩ thế. Dù chính nàng không đến thỉnh giáo hắn, nhưng hắn cũng rất vui vì nàng có chủ ý riêng.

Nghĩ về tâm tình này còn khó hơn cả quân tình. Có chút khó chịu, lại cũng thoải mái.

Cứ thế Long Đại lòng tràn đầy nghi ngờ lo lắng đến doanh trại ở dốc Thạch Linh.

Đến nơi, xem tra khảo thăm vấn ở giữa sân, lại tỏ oai phong, khiển trách toàn bộ binh lính trong doanh trại, yêu cầu chấn chỉnh kỷ cương quân đội, quân uy nghiêm minh. Rồi sau đó lại chê hai tên trinh thám bị bắt này chỉ là tiểu tốt, không có ích gì.

“Giết đi. Chém đầu ném về lại Nam Tần. Để bọn chúng biết kết quả của việc xâm lăng.” Sở Thanh đề nghị, rồi lại nhìn dáng vẻ hoảng sợ của hai tên tù binh kia.

“Tướng như vậy chính là lập uy sao?” Long Đại lạnh giọng nói.

Sở Thanh không dám nói gì thêm, hai tên tù binh bị che mắt, cũng chẳng dám thờ ơ. Chúng không thấy được dáng vẻ của Long Đại, nhưng nghe thôi cũng biết người này là ai. Sống hay chết, chẳng qua là một câu nói của người này.

“Thả chúng về, tha sống.”

Nhất thời hai tên tù binh thở phào.

“Thế mới để Nam Tần biết, căn bản chúng ta không hề sợ.”

“Tướng quân!” Sở Thanh cuống quýt muốn khuyên ngăn, nhưng Long Đại đã phát tay áo rồi đi.

Tìm hai tên tù binh này lên đến tận cổ họng, sợ chuyện sẽ thay đổi. Lại nghe vị Sở tướng quân kia hùng hổ chửi kháy một hồi, cuối cùng rống lên với vệ binh: “Bắn tên thư cho Nam Tần, hẹn bọn chúng trưa ba ngày sau gặp ở tiền tuyến!!!”

Sau đó là tiếng thở hổn hển kèm bước chân giẫm mạnh đi ra ngoài rồi lại quay vào, hai tên tù binh nghe Sở Thanh hét lên: “Tiếp tục thẩm tra cho ta, moi sạch hết tất cả những chuyện chúng biết.”

Sở Thanh xả tức xong, nổi giận đùng đùng chạy đến trong trường ở phía khác của doanh khu. Long Đại đang ngồi bên trong. Sở Thanh đi vào, thở hắt ra, xoa mặt, không còn thấy lửa giận đâu nữa.

Long Đại ngẩng đầu nhìn hắn, rồi sau đó tiếp tục chăm chú đọc cuốn sách trong tay. Sở Thanh nhìn mặt bìa, nhất thời kích động, chính là “Long tướng quân liệt truyện” trong truyền thuyết đấy. Hắn vội vã bước lên hai bước: “Tướng quân, không bằng huynh xem quân báo đúng đắn đi, còn mấy sách tiêu khiển thế này thì cứ để mật tướng đọc hộ.”

“Cái tốt không học, chỉ học được thói mồm mép láu lỉnh của Trạch Thanh.” Long Đại liếc xéo hắn, rồi nhanh chóng đọc lướt, thật ra hắn nhớ hết nội dung, nhưng An Nhục Thần mới nhắc nhở hắn, nên hắn nghĩ nàng muốn nói gì đó, “Tên kia đã đến chưa?”

“Đến rồi, tướng quân có lệnh, đó không phải là ngựa chiến thúc roi đến. Đang ở trong huyện.”

“Ừ.” Long Đại đáp. Đã nhanh chóng lật xong hết cuốn liệt truyện, tiếp tục mở “Long tướng quân tân truyện” ra lật, vừa nói: “Trong lầu Từ Văn có mật thám trà trộn, trinh thám thực thi nhiệm vụ của Tạ Cương đã bị đánh chặn đường. Tướng Tòng đang điều tra xem ai tiết lộ bí mật.”

Sở Thanh nhủ mày: “Trà trộn vào được lầu Từ Văn biết bao khó khăn, lại còn có thể tiếp xúc với quân lệnh, xem ra mật thám kia cũng có chút bản lĩnh. Là nhiệm vụ gì mà để hắn không tiếc bại lộ bản thân?”

“Liên quan đến thế lực mật thám trong thành, nên Tạ Cương đã tự đi rồi.”

Sở Thanh liền hiểu ra: “Tạ Cương làm việc ôn hòa, xử lý quả quyết, nhất định có thể đuổi kịp chúng.”

Long Đại vẫn nhanh chóng lật sách.

“Trong sách có gì vậy?”

“Không có gì.”

Sở Thanh: “...” Vậy sao hần lại nghe nói là sách truyện nịnh nọt nhỉ?

Sở Thanh nhìn Long Đại lật soàn soạt, thật là ngứa tay mà. Bèn dứt khoát đi đến bên bàn, sờ mép sách cũng được.

Bỗng Long Đại khép sách lại, vỗ lên bàn. Sở Thanh bị dọa cho giật mình, đến sờ mép sách cũng không được?

Lúc này Long Đại đã biết ý của An Nhượng Thần rồi - điệu hổ ly sơn. Trong hai cuốn sách đều là những câu chuyện dùng đến kể “điệu hổ ly sơn”.

Long Đại cau mày suy nghĩ, không biết nàng phán đoán điều ấy từ đâu ra? Nhưng dù sao kinh nghiệm của nàng vẫn chưa đủ, nên cũng có thể phán đoán sai.

Sở Thanh nhìn về mặt Long Đại: “Sao thế?”

“Không sao. Đã phái người truyền tên thư cho Nam Tần chưa?” Long Đại đổi chủ đề, là hần dặn An Nhượng Thần, càng ít người biết càng tốt, lúc hần sắp đi, nàng sẽ dùng chiêu này.

“Đã thu xếp rồi, ba ngày sau.”

“Ừ.” Long Đại gật đầu. Điều tra huyện Phong Huyền đã có Tạ Cương, trong thành Trung Lan có Trương Tùng. Hai nơi sẽ không có sai sót gì. Nếu thật sự có tình huống gì, hần cô nương kia sẽ biết làm gì.

Sáng sớm, An Nhượng Thần đã đợi Lục đại nương.

Lục đại nương đưa rau xong, cất sổ sách đi, đến phòng khách nhỏ để gặp An Nhượng Thần, câu đầu tiên chính là hỏi: “Hôm qua cô nương lại gây âm ỉ với An gia nữa sao?”

“Đại nương nghe nói rồi?”

“Đúng thế. Chuyện kiểu đó luôn lan truyền nhan mà.” Lục đại nương có hơi lo lắng cho nàng, “Thế nhưng cô nương có phiền toái gì vậy?”

An Nhượng Thần gật đầu. “Muốn nhờ đại nương giúp đây. Nhưng không phải chuyện của An gia, lại rất nguy hiểm.”

Nhất thời Lục đại nương trở nên nghiêm túc: “Chuyện gì?”

“Từ trước đến nay ta toàn liên lụy đến đại nương, nhưng đại nương không so đo, nay đại nương lại bị Tiền Bồi và cha ta theo dõi, ta rất hồ thẹn với đại nương. Chỉ là chuyện trước mắt không cách nào so được với những điều đó, ta cần phải nói rõ với đại nương, nếu nhúng tay vào, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Lại phải quản kín miệng, che giấu bí mật.”

Hai mắt Lục đại nương sáng ngời, hạ thấp giọng hỏi: “Cô nương muốn mời ta cùng đối phó mặt thám sao?”

An Nhượng Thần gật đầu.

Lục đại nương tiến lên một bước, dùng sức siết tay An Nhượng Thần, nói bằng giọng vô cùng khẳng định: “Ta đồng ý.”

“Đại nương.” Tuy cũng nằm trong dự đoán, nhưng An Nhượng Thần vẫn bị chấn động. Nàng đúng là quá may mắn, lại gặp được người như thế.

“Nếu ta là đàn ông, ta cũng muốn ra chiến trường bảo vệ tổ quốc. Nay không phải là trên chiến trường, ở trong nhà mình, cống hiến một phần sức lực cho tổ quốc, ta đồng ý.”

“Đại nương, vì để bảo đảm thuận lợi, chuyện này chỉ có thể có hai người chúng ta biết mà thôi.”

Lục đại nương gật đầu, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong quân có gian tế, ta phát hiện được manh mối mới, không dám nói toạc ra. Nhưng thời gian cấp bách, phải điều tra tiếp. Nếu không, manh mối sẽ bị đối phương tiêu hủy. Nhưng ta vốn ở lầu Từ Vân, nhất định sẽ có người canh chừng nhất cử nhất động của ta, ngay đến quân lệnh bí mật mà gian tế kia cũng có thể biết được thì dù ta muốn làm gì, nhất định cũng không thoát khỏi tai mắt hần. Cho nên, hôm qua ta mới cố ý gây gổ với nhị muội.”

Lục đại nương hiểu ra: “Hôm nay lại tìm đến ta, cũng định là vì chuyện của An gia, không liên quan đến bên này.”

“Đúng thế.”

“Vậy cô nương nói cho ta biết xem An gia đã tạo nghiệt thế nào.”

An Nhượng Thần bị giọng điệu nghiêm túc nhưng nói càn của Lục đại nương chọc cười.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

An Nhượng Thần nghiêm mặt, hỏi: “Đại nương có biết từ lâu Chiêu Phúc không?”

“Đương nhiên tôi biết. Tôi có quen Lur lão hán chuyên cung cấp nguyên liệu cho từ lâu đó, nếu xét về nguyên liệu thượng đẳng trong cả thành này thì hẳn là nhất đấy, thậm chí ngoài quận cũng có mỗi, có thể lấy được ít đặc sản hiếm hoi. Có lúc tôi muốn hàng gì còn phải đến tìm hắn nữa. Hắn luôn luôn cúi dựa dẫm, lại hơi tham lợi. Còn cả Thiết Trụ chạy phòng nữa, là con của họ hàng hàng xóm tôi, xưa nay thường đưa ít đồ ăn ngon đến chỗ hàng xóm tôi, còn hay gặt đầu chào tôi nữa.” Lục đại nương dừng lại, nói: “Cô nương, nếu cần trèo lên nhân vật lớn thì tôi không có cách gì. Nhưng tôi sống ở Trung Lan khéo chuyện Trung Lan, là người Trung Lan chính hiệu, phận đàn bà muốn lo toan cả đời, đương nhiên phải giao tiếp với đủ loại người ở chợ phường. Tiểu thương sai dịch, thôn cô điền phụ, tôi đều quen không ít.”

“Vậy đại nương có biết sông bạc Tự Bảo không?”

“Biết chứ. Huynh đệ ở cùng quân của hán tử nhà tôi bị gãy chân què tay trên chiến trường, sau khi quay về không có chuyện gì làm, vì kế sinh nhai mà từng làm canh công cho sông bạc kia, tôi thường đến đưa thức ăn cho chàng. Cũng coi như là quen người ở đó. Đáng tiếc năm trước hắn đã bệnh nặng qua đời. Hắn có nhận nuôi một cô nhi, tên là Tề Chính, đến nay thằng bé vẫn được giữ làm chân chạy vặt ở chỗ đó, gần mười bốn rồi, tôi thường xuyên đến thăm, định tìm giúp nó chỗ khác để kiếm sống, dù sao sông bạc cũng là nơi lộn xộn, không thể cố định lâu dài được.”

An Nhượng Thần dẫn đầu, như vậy xem ra có chút hy vọng thăm dò rồi.

“Đại nương, ta bị cuốn vào trong chuyện này, là có liên quan đến Từ bà mối.” An Nhượng Thần thuật lại đầu đuôi sự tình một lần, lược bỏ đi những chuyện giữa mình và Long đại tướng quân trong quá trình, chỉ nói là vì liên quan đến mật thám, kinh động đến quân đoàn, lúc năng báo quan đã cầu xin được vào quân đốc sức, vì vậy tướng quân đã thu nhận năng. Bây giờ chuyện thành ra thế nào, manh mối là gì, năng cũng nhất nhất báo lại.

Lục đại nương nghe xong, cảm khái nói: “Mật thám lợi dụng Từ bà mối khống chế những cô nương kia, có lẽ cũng rất mất thời gian, từ chọn người cho đến sắp xếp, cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

“Bọn chúng cũng có người trong quân đội, nhất định ở những nơi khác cũng bố trí người.” An Nhượng Thần nhấn mạnh lần nữa, nhắc nhở Lục đại nương rằng thế lực mật thám Nam Tần có thể không bình thường.

Đầu óc Lục đại nương xoay chuyển rất nhanh: “Nay vì để tránh mật thám trong quân theo dõi, tìm ra manh mối của mật thám trong thành trung Lan, cô nương cũng định làm như Từ bà mối vậy.”

“Ta từng được tướng quân và các vị đại nhân khác chỉ dạy, nên có biết một hai về cách mật thám làm việc. Nay mật thám chăm chú theo dõi động tĩnh quân đội, theo dõi động tĩnh của ta, nhưng nhất định sẽ không ngờ chúng ta dùng cách giống chúng, đang điều tra ngược lại chúng.”

Lục đại nương gật đầu, hăng hái bảo: “Ai lại để ý đến một bà tử sai sử, nông dân trong ruộng và ăn mày trên đường? Cô nương, không phải tôi khoác lác đâu, nhưng tài mắt lảng giềng không thể kém hơn so với trong phủ trạch được. Tướng quân đại nhân từ vùng khác đến, muốn bố trí trong thành cũng phải dựa vào thái thú nha môn sắp đặt, nhưng như cô nương nói, thế lực mật thám chôn quá sâu, có lẽ quân đội cũng có điều kiêng kỵ. Mật thám có thể như vậy, thì chắc chắn không phải mấy tháng mấy ngày là làm được. Bọn chúng đã là răn bản địa trong thành, muốn so chiêu với chúng, thì cũng phải có răn bản địa tương trợ mới được.”

“Đại nương nói rất đúng.” An Nhượng Thần hạ giọng: “Chuyện này chúng ta không thể để quân đội biết, chỉ có thể âm thầm làm việc. Đợi tìm được bằng chứng xác thực, đến lúc đó mới có thể khiến mật thám không kịp ứng phó.”

Lục đại nương gật đầu.

“Chắc chắn chuyện Triệu Giai Hoa nàng ta bị bệnh là giả, ta sợ nàng ta đã bị cầm tù, không có tự do.”

“Tôi không qua lại nhiều với Lur phủ lắm, tạm thời chuyện của Lur phu nhân tôi không nghĩ ra được cách nào để điều tra.” Lục đại nương nói, “Nhưng tôi có thể hỏi thăm hành động của Lur lão bản được, Lur lão hán qua lại với y nhiều năm, nên cũng hiểu y. Quan hệ giữa sông bạc và từ lâu Chiêu Phúc là như thế nào, tôi cũng có thể nghe ngóng được một hai.”

“Xin đại nương cẩn thận. Vị Lur lão hán này cũng ra vào các phủ như đại nương, lại còn có mối buôn bán làm ăn với bên ngoài quận huyện, có rời khỏi thành cũng không khiến người ta nghi ngờ, rất thuận lợi để truyền tin và vật, đối với mật thám mà nói, đây là một nhân vật đáng để chiêu gọi.”

Lục đại nương hiểu ra: “Cô nương nói đúng.”

“Còn có hai manh mối nữa, cần đại nương phải phí tâm.” An Nhược Thần nói: “Một là Trần bà tử và a hoàn Bình Nhi của Lưu phủ. Nếu không phải thật lòng tin tưởng, Triệu Giai Hoa sẽ không giao con gái cho hai nàng đưa ra khỏi cổng. Kết quả sau khi xảy ra chuyện, Lưu Tắc nói muốn đuổi bọn họ đi. Chưa đến hai ngày sau, Lưu Nhân đã mất tích. Còn nữa, cũng là điều ta cảm thấy quan trọng, chính là Lý Tú Nhi.”

An Nhược Thần nói lại mối liên quan giữa Lý Tú Nhi và Triệu Giai Hoa cho Lục đại nương nghe, sau đó nói: “Triệu Giai Hoa hoàn toàn không ngại để lộ quan hệ của nàng ta và Lý Tú Nhi cho ta biết. Nên Lý Tú Nhi cũng là một ám thí, nhất định nàng ta biết một vài chuyện.”

An Nhược Thần đã sớm nghĩ xong nên đối phó với Lý Tú Nhi như thế nào, rồi nói với Lục đại nương thế này thế nọ, Lục đại nương cảm thấy rất được.

Sau khi hai người ti mi bàn bạc, An Nhược Thần lại bảo: “Lục đại nương với hàng xóm hành động, có thể gieo rắc ít lời được không, bảo là trước mắt tình hình giữa Nam Tàn và Đại Tiêu ta rất căng thẳng, nghe nói quan phủ đề phòng mật thám vận chuyển tiền hàng người vật, nên gần đây tốt nhất mọi người yên phận chút, trước đây có gì mờ ám thì nhanh chóng dứt lốt lo liệu cho tốt, tránh bị nắm thóp. Hôm nay quan phủ muốn tìm những người này ra để trị tội, giết gà dọa dọt.”

“Vi sao lại thế?”

“Những phú thương quan thân kia, có chuyện mua bán nhà ai là không có ít dơ bẩn? Nói không chừng còn chính họ giúp Giải tiên sinh lên vận chuyển đồ. Trong lòng nếu có quỷ, ắt hẳn sẽ đề phòng. Nếu chuyện này đồn ra giữa phố, mọi người sẽ nhanh chân nói cho nhau biết, các nhà vội vã chuẩn bị dứt lốt, sự chú ý trên phố sẽ chuyển đến nơi phố phường. Chắc chắn cha ta cũng ở trong số đó. Không chừng Lưu lão hán mà đại nương nói cũng sẽ đề ý chuyện này.”

Lục đại nương hiểu ra: “Vậy lúc tôi đi tìm hiểu sẽ nói chuyện. Hơn nữa mọi người đề ý đến chuyện này nhiều, sẽ coi nhẹ hành động của chúng tôi. Chỉ cảm thấy cô sẽ lợi dụng cơ hội đối phó với An gia, coi thường Triệu Giai Hoa.”

An Nhược Thần gật đầu: “Chưa hẳn đã có hiệu quả, nhưng đảo lộn mọi thứ lên cũng không sai. Đại nương, lúc đại nương truyền lời nhớ ả nấp đấy, đừng để người ta phát hiện ra căn nguyên là bắt đầu từ đại nương.”

Lục đại nương đáp: “Chuyện này không thành vấn đề, yên tâm.”

“Còn nữa, đại nương và ta không thể gặp mặt quá thường xuyên được, cần phải giữ giống như trước, nếu không sẽ làm người khác nghi ngờ. Ta nhớ đại nương biết chữ?”

“Có biết một ít.”

“Vậy lúc đại nương đến đưa rau là đưa thẳng đến hậu tạp viện, kiểm nhận ngay trước mặt vệ binh, sau đó đại nương cầm hóa đơn đến phòng kế toán ở Tây viện để ký sổ phải không?”

“Đúng thế.”

“Lúc đến phòng kế toán của Tây viện, có vệ binh đi theo không?”

“Không có ai đi theo cả. Tôi luôn đi nhanh về nhanh, không bao giờ đi dạo đi lạc, những huynh đệ vệ binh kia cũng biết phụ gia tôi là quân hộ, nên khá khách khí quan tâm đến tôi. Có lúc tôi xách đồ nặng quá, cũng sẽ giúp khuôn vác xách hộ.”

“Vậy thì tốt. Từ hậu tạp viện đến phòng kế toán cần đi qua hành lang, ở chỗ ngoặt thứ hai, bên cạnh có cây tùng bách, ở hòn đá thứ ba dưới mái hiên, có thể cất giấy dưới đó. Hôm qua ta có đặt ở đó một lá bùa, chính là loại giấy hoa tiên* cầu an bình thường khi đến chùa cầu phúc. Hằng ngày chúng ta cứ như thế mà liên lạc. Như lần này, chuyện chia thành một hai ba, sòng bạc là một, Lưu Tắc là hai, Lý Tú Nhi là ba, chuyện nào có tiến triển thì có thể viết số tương ứng lên giấy. Nếu cần hẹn gặp mặt, dùng giấy hoa tiên của chùa nào đó viết giờ lên, chúng ta sẽ giả như vô tình gặp được ở chùa vào giờ đấy. Nếu có chuyện khẩn cấp cần bàn bạc ngay thì trực tiếp đến tìm ta, sau đó cứ đá vào hai chân nhị muội ta**, để muội ấy chạy đến làm ồn, chúng ta gặp mặt nói chuyện, đương nhiên là liên quan đến An phủ.”

(*Giấy hoa tiên: một thứ giấy khổ nhỏ mà vẽ màu đẹp dùng để viết thơ từ cho lịch sự, vì thế mới gọi thư từ là tiên.)

(**Ám chỉ hành động gây sự.)

Lục đại nương ghi nhớ trong lòng, gật đầu.

“Ngoài ra, chuyện chúng ta điều tra án, nhất thiết không thể truyền ra ngoài. Đại nương nhờ người làm việc cũng phải chia rõ, liên lạc một tuyến, đừng để nhiều người liên quan đến nhau lắm. Chúng ta không biết người nào mới đáng tin. Nếu có người nói, không thể nói tên thật ra được, cứ bảo là...” An Nhược Thần nghĩ ngợi, “Cứ bảo là Linh tiên sinh*.”

(*Linh có nghĩa là chuông.)

“Linh tiên sinh?”

“Đúng thế. Còn người cung cấp tin tức mạnh mẽ cho ta, không phải Lục đại nương, mà là Điền lão gia.”

Lục đại nương ghi nhớ từng chuyện. Lại kiểm tra rõ ràng lại với An Nhục Thần những chi tiết cần điều tra. Đến lúc này mới cáo từ.

Lúc nàng rời đi có đi ngang qua hành lang đó, để ý hòn đá ở chỗ ngoặt thứ hai. Nàng ta giả vờ đi đến nhìn kỹ từng bậc, quan sát bốn vế vắng lặng, rồi ngồi xuống xoa giày, nhắc hòn đá thứ ba lên, quả nhiên bên dưới có giấy hoa tiên. Lục đại nương nhanh chóng rút giấy ra nhét vào trong tay áo, để viên đá nằm ngang, sau đó rời đi như không có chuyện gì.

Long Đại lúc này, đang ngồi ở trong thôn dưới chân núi huyện Thạch Linh, ngồi đối diện là Vi huyện lệnh của huyện Thạch Linh và Trần huyện lệnh của huyện Cao Đài. Đây cũng là một trong chuyện quan trọng dẫn đến docks Thạch Linh.

Hai huyện lệnh đưa mắt nhìn nhau, có chút khó xử: “Điều Long tướng quân nói bọn ta biết, nhưng sự việc quan trọng, quân đội muốn bố trí phòng ngự vào trong thôn, quá nhiều bậc tính, bọn ta biết trấn an thế nào đây? động tĩnh lớn như vậy, làm sao dám không báo thái thú đại nhân được? Theo như luật thì phải vào lúc thời chiến mới có thể bao vây thôn.”

Long Đại lạnh lùng nói: “Ta cũng đã ở đây rồi, còn chưa phải là thời chiến sao? Có phải cần binh tướng Nam Tàn đánh đến cầm đại đao gác lên cổ của hai vị thì mới là thời chiến? Bỏn tướng quân không phải đang thương lượng với các người. Mà đang hạ quân lệnh. Huyện Thạch Linh nằm sau chiến trường ở docks Thạch Linh, huyện Cao Đài kế tiếp theo đó, nếu khai chiến, hai nơi này chính là yếu địa, quân đội cần phải bố trí sắp xếp trước thời hạn.”

Trần huyện lệnh định nói gì đó, nhưng Long Đại đảo mắt liếc qua, Trần huyện lệnh vội ngậm miệng.

Long Đại nói tiếp: “Vị trí hai huyện cũng rất quan trọng, chuyện liên quan đến quân cơ thì dù có làm lớn hơn đi nữa cũng phải hoàn thành cho được. An nguy của bách tính, bỏn tướng quân luôn đặt trong lòng, cho nên mới báo trước, để các người sớm khai thông. Từ hôm nay, binh tướng trong quân vào huyện nha trợ giúp hai vị đại nhân, nhất định trong kỳ hạn phải thu xếp ổn thỏa theo lời ta. Hai vị đã nhân biết chưa?”

Long Đại phát tay, lập tức một hàng binh sĩ đứng bên cạnh hai vị quan huyện. Một người trong đó ngược gương mặt trẻ con lên cười một tiếng, chính là Tông Trạch Thanh.

Hai vị quan huyện vội vã gật đầu.

Long Đại lại nói: “Chúng đại nhân còn có vấn đề gì không?”

Trần huyện Lệnh nhìn Vi huyện lệnh, lấy hết dũng khí, hỏi: “Nhưng giấu thái thú đại nhân không báo, hạ quan không dám đương nổi trách nhiệm này.”

“Nếu sau này thái thú có trách cứ các người, các người cứ đưa công hàm lệnh thư của ta ra cho ông ta xem, tất cả có ta đây, không đến lượt các người đảm đương. Nhưng nếu các người không tuân theo quân lệnh, tự ý làm bậy, ta e chúng vị đại nhân đây cũng không có số để gánh vác đâu.”

Mặt hai vị huyện lệnh trắng bệch ra.

Long Đại nghiêm túc nói: “Sau này luận công ban thưởng, đương nhiên hai vị đại nhân cũng có phần.”

Hai vị huyện lệnh đưa mắt nhìn nhau, có phải nửa câu sau là nếu không làm theo quân lệnh, e là không có số để lĩnh thưởng?

Kết quả Long Đại không nói gì. Hắn chỉ nhìn bọn họ, thấy hai vị huyện lệnh gật đầu liên tục, không dám nói một chữ không. Không những không dám từ chối, ngay đến ý đồ của Long đại tướng quân cũng không dám hỏi nhiều.

Sau khi Lục đại nương đi, An Nhục Thần vẫn không rời khỏi lầu Từ Vân. Sau khi nàng xin Phurong Nguyên chỉ giáo chuyện quân sự thì đến giáo trường luyện tập quyền cước. Đến Khánh ở bên chỉ điểm cho nàng. Vừa giúp nàng ra dấu chiêu thức vừa tán gẫu: “Lục đại nương tìm cô nương có chuyện sao?”

An Nhục Thần miễn cưỡng quét chân một cái, lại nhìn Điền Khánh nhắc chân dễ dàng. An Nhục Thần đứng trên đất thờ hồn hèn: “Không phải nàng tìm ta, mà là ta tìm nàng. Trong nhà ta biết chuyện nàng ấy từng giúp ta trốn nhà, ta sợ liên lụy đến nàng.”

Điền Khánh rất đồng tình, rồi đề tài chuyển sang chuyện động tác của An Nhục Thần chưa đủ, không hỏi thêm về Lục đại nương nữa.

Đến chiều muộn, An Nhục Thần nhận được tin của Long Đại. Tin là do trưởng sứ Lý Minh Vũ sai người đưa đến. An Nhục Thần mở ra đọc, tin viết rất đơn giản, chỉ nói là hắn đã đến nơi, mọi chuyện thuận lợi. Dặn nàng nghiên cứu luyện tập những chuyện mà hắn dạy nhiều hơn.

An Nhục Thần suy nghĩ rất lâu, cuối cùng viết một phong thư hồi đáp, chỉ có hai chữ: “Tuân lệnh.”

Đến trưa Lục đại nương đưa thức ăn đến cho Tề Chính ở sông bạc Tự Bảo. Tề Chính rất vui, mỗi lần Lục đại nương đến là cậu có thể được ăn ngon. Tề Chính kéo Lục đại nương ngồi xuống ghé đá ở hậu viện trong sông bạc, trò chuyện đôi chút chuyện sinh hoạt với nàng. Lục đại nương nhìn bốn bề yên ắng, nhỏ giọng hỏi cậu: “Ở đây có an toàn không? Ta có nghe nói chút chuyện.”

Tề Chính sững sốt, hơi hoảng hốt: “Đại nương đã nghe được gì?”

Lục đại nương cũng ngây ra, vốn chỉ tính hỏi thăm quan hệ của Lưu Tắc với lão bản sông bạc là Lưu Chí mà thôi, nhưng nhìn phản ứng của Tề Chính, chẳng lẽ thằng bé có phát hiện được đại sự gì khác sao?

Thế là Lục đại nương nói: “Lần này con phải nghe ta, không thể nán lại đây được nữa, đi với ta thôi.” Nàng khuyên thẳng bẻ đã hai năm, nhưng thẳng bẻ không chịu, chẳng lẽ còn có nội tình?

Quả nhiên Tề Chính vẫn nói lời kia: “Không được, con không đi.”

“Vì sao?” Lục đại nương xụ mặt, “Con tính giấu ta đến khi nào?”

Tề Chính cúi đầu, sau một hồi do dự mới nhỏ giọng nói: “Cha Dương đã ra đi hai năm rồi, chỉ có đại nương là người thân của con. Con biết đại nương đối tốt với con. Không phải con cố ý muốn giấu đại nương, nhưng chuyện này rất nguy hiểm, con biết đại nương là người tốt, cha Dương cũng thường xuyên nhắc đến tình nghĩa với Lục đại thúc với con, nếu đại nương biết chuyện này, ắt hẳn đại nương sẽ nhúng tay vào. Con không muốn đại nương nguy hiểm.”

Lục đại nương sững sốt, không ngờ lại là lý do này. Nàng bắt lấy tay Tề Chính: “Con nói rõ ra đi, là chuyện gì, có liên quan gì đến hán tử nhà ta không?”

“Không, không.” Tề Chính vội nói: “Không liên quan đến Lục đại thúc. Chỉ là...” Cậu nhìn hai phía, chắc chắn không có người thì lại nhìn Lục đại nương, thấy vẻ mặt nàng là biết lần này không thể lừa được, bèn cắn răng, thấp giọng nói: “Trong sông bạc này có bí mật.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

*Từ chương này trở đi sẽ điều chỉnh lại nhân xưng của Lục đại nương là “bà”, những chương trước tố không sửa vì lười quá T_T (các bạn thông cảm...) Bản ebook sẽ được sửa từ đầu đến cuối.

Lục đại nương cau mày lắng nghe.

Tề Chính nói: “Cha Dương phát hiện có gì đó không đúng. Hôm đó cha nói với con, bảo con hôm sau đi tìm đại nương, sau này sẽ theo đại nương kiếm sống, ông phải ra khỏi thành, e là không có cách nào chăm sóc con được. Con hỏi ông ấy vì sao, ông mới nói là con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Con quần lầy ông hỏi, ông chỉ bảo, trong thành xảy ra chuyện lớn, ông phải đi tìm Mục tướng quân ở thành Liêu báo án.”

“Mục tướng quân?” Lục đại nương ngăn ra. Hồi trước chồng và con bà cùng Dương đại ca đều phục vụ trong đoàn quân Mục gia. Là chuyện gì mà dù bị gãy tay què chân, vẫn phải đến nơi xa xôi như thế tìm quân đội?

Tề Chính nói tiếp: “Con không hiểu, nếu có chuyện báo quan, vì sao không tìm thái thú đại nhân. Cha Dương nói trong thành có mật thám, ai biết thái thú đại nhân có tin hay không, trực tiếp báo cho quân đội còn đáng tin hơn.”

Lục đại nương chết lặng: “Đây là chuyện lúc nào?”

“Hai năm trước ạ. Chính là trước khi cha Dương qua đời.”

Lục đại nương quá đổi kinh ngạc, không ngờ từ lâu như thế, đã có người phát hiện ra chuyện mật thám. Bà lập tức có liên tưởng không tốt, “Dương đại ca bị bệnh thế nào?” Hồi trước chính do bà lo liệu hậu sự, bà mua một ngôi mộ an táng ở ngoại thành, ở đó còn chôn cất chồng và con bà, cũng giữ lại một chỗ cho mình.

Tề Chính đỏ mặt: “Con thấy không phải là bị bệnh. Cha Dương dẫn dò con xong thì đi gác đêm ngay. Ông ấy định chờ hôm sau sau khi con đi thì sẽ lên đường. Lúc ấy con không nghĩ nhiều, vâng lời đi ngủ. Nhưng sáng hôm sau, bọn họ đến nói với con là cha Dương bị nhiễm phong hàn, ngã bệnh, bọn họ bố trí ở một căn phòng khác. Con liền đến xem, mặt cha Dương tái xanh, đang còn ngủ say. Bên cạnh có một đại phu, nói là vội đến khám bệnh cho cha.”

Lục đại nương gật đầu, những điều này bà cũng biết, lúc ấy Tề Chính khóc tìm đến bà, bà lật đặt đến thăm, đúng là bệnh rất nặng. Đại phu nói bệnh cũ tái phát, cộng thêm nhiễm lạnh ban đêm lại còn uống rượu, nên không khả quan. Kê toa cho uống mỗi ngày, nhưng cũng không thấy biến chuyển tốt, kéo dài ba ngày rồi ra đi.

Tề Chính nói: “Khi ấy bọn họ không để con chăm sóc cho cha, nói con còn nhỏ, dễ lây bệnh. Nhưng nhân lúc không có ai con lén đi vào, đứng lúc cha đang tỉnh, ông dùng hết sức nói với con, bảo con rời khỏi chỗ này, còn nói giữ lại thi thể của ông. Lúc ấy ông nói không rõ lời lắm, vất vả lắm con mới nghe được chút.”

“Giữ lại thi thể của ông ấy?” Lục đại nương hỏi: “Vậy nên sau khi ông ấy qua đời, con mới xin ta đi nhặt xác an táng thay ông ấy đúng không?”

Tề Chính gật đầu, “Con không có bạc, nếu không phải hạ táng thì cũng chỉ có thể đốt. Nhưng cha Dương nói muốn giữ lại.”

Long Đại hiểu rồi, “Con cảm thấy cái chết của Dương đại ca kỳ lạ nên mới không muốn đi, muốn ở lại điều tra chân tướng.”

Tề Chính gật đầu.

“Thằng bé này.” Lục đại nương ôm Tề Chính vào lòng, “Con nên nói sớm cho ta mới phải.” Lục đại nương nghĩ đến Dương đại ca bị giết hại, lệ nóng tuôn tràn thấm ướt vạt áo.

“Nói cho đại nương biết, nhất định đại nương sẽ không ngồi nhìn. Trên đời này, chỉ có đại nương là đối tốt thật lòng với con. Con sợ đại nương cũng bị hại.”

“Đương nhiên ta sẽ không ngồi nhìn rồi. Nếu Dương đại ca bị người ta giết hại, nhất định ta sẽ đòi lại công bằng cho ông ấy.”

Tề Chính dùng sức gật đầu, “Hai năm này, con cứ giả vờ không biết gì, cuối cùng đi theo đám Ngưu ca lẩn lộn. Cũng điều tra được ít chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đại nương chớ để ý. Những chuyện này nguy hiểm, đại nương biết cũng không tốt đẹp gì.”

“Con chỉ là một đứa bé, không ai giúp con, làm sao con trả thù thay Dương đại ca được. Đại nương không sợ nguy hiểm” Lục đại nương sờ đầu Tề Chính, “Đại nương phải bảo vệ con, nếu không xuống đến cửu tuyền, gặp Dương đại ca, đại nương biết ăn nói sao với ông ấy. Tuổi con còn nhỏ, lại ở sông bạc này, quen biết không nhiều người, nhưng đại nương thì không như thế. Đại nương có thể tìm được người giúp. Tề Chính, con phải nói cho đại nương biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tề Chính cắn môi: “Đại nương phải bảo đảm sẽ không ép con rồi đi, sẽ không ngăn con điều tra.”

“Vậy con phải bảo đảm với đại nương là phải thật cẩn thận, không được mạo hiểm”

“Sẽ không đâu ạ.” Tề Chính khá tự hào: “Con giả vờ giỏi lắm. Hai năm qua, không ai nghi ngờ, bọn họ không biết chuyện con đang điều tra.” Tề Chính lại nhìn xung quanh, ở đây yên tĩnh, ít người qua lại, thế nên cậu lại hạ giọng nói tiếp: “Tạm thời chưa tìm ra manh mối của mật thất, nhưng con thấy bọn họ giết người. Chuyện này còn có liên quan đến Từ bà mối.”

Lục đại nương hoảng hốt. Lại còn cả Từ bà mối nữa. “Giết ai cơ?”

Tề Chính nói: “Con không quen. Là một vị công tử. Công tử ấy đi theo Lưu lão bản và Từ bà mối đến. Lúc đó con mới đưa trà cho khách ở đại sảnh xong, thấy Lưu lão bản kéo người đi vào, đi đằng sau là Từ bà mối sắc mặt khác thường, bọn họ đi thẳng vào mật thất. Mật thất này cũng là một bí mật. Bên ngoài nhìn thì không khác gì nhà gian bình thường, nhưng có lần con thấy rõ có người đi vào, bên đi đến tính nghe trộm bọn họ nói chuyện, kết quả trong phòng lại không có ai, như có phép thuật vậy. Sau đó con lại thấy những người đó đi ra từ căn phòng kia. Vậy là con biết trong phòng đó có điều kỳ lạ. Con thấy Lưu lão bản bọn họ đi vào, bên bám gót bọn Ngưu ca đi ngang qua, con muốn xem rốt cuộc đã có chuyện gì, kết quả đứng ở cạnh cửa nhìn, thì ra trong tủ có có quan, xoay một cái, tủ liền mở ra. Công tử bị bọn Ngưu ca túm tay che miệng, kéo vào trong đó.”

Lục đại nương vội hỏi: “Có biết được tên họ của công tử kia không, mặt mũi đáng đáp ra sao?”

Tề Chính lắc đầu: “Không nghe thấy bọn họ gọi tên y. Chỉ thấy đáng vẻ thư sinh trắng nõn văn nhã, mi thanh mục tú.”

“Sau lại thì sao?”

“Sau lại con đã rời khỏi đó. Một lúc sau thì con làm vài chuyện vặt, thời cảm thấy gian trôi qua rất lâu, chắc hẳn bọn họ đã đi ra rồi. Con bèn tính đi đến thăm dò xem trong mật thất kia có gì.” Tề Chính vừa nói đến đó, liền bị Lục đại nương trợn mắt nhìn.

Tề Chính vội xua tay: “Đừng giận đừng giận, con rất cẩn thận mà. Đây không phải là muốn tìm được bằng chứng mật thất, tìm được bằng chứng bọn họ mưu hại cha Dương sao, con cũng phải đi tìm Mục tướng quân báo án.” Cậu nói tiếp: “Con vẫn mở cơ quan, phát hiện đằng sau tủ quần áo là một hành lang dẫn đi xuống. Cũng không biết vì sao mà bên trong không cảm thấy ngột ngạt, nhìn hành lang thì thấy rất sâu. Con liền đi xuống. Kết quả đi được một chặng thì thấy có bố trí mấy gian phòng. Con sợ hãi tính quay về, chợt nghe thấy tiếng của bọn họ. Bọn họ đã giết vị công tử kia rồi, còn bảo là định chặt chém rồi vất ra ngoài thành. Ném vào trong núi, cho dã thú ăn sạch sẽ, sẽ không có người phát hiện. Lưu lão bản nói ngày nào thùng nước cam ở tủ lâu cũng ra khỏi thành, sẽ không có ai biết.”

Lục đại nương vừa nghe thế, sợ đến mức tim ngừng đập. Một hồi lâu mới hồi thần hỏi: “Chuyện này xảy ra từ khi nào?”

“Mười lăm tháng tư.”

Cũng chính là trước khi An Nhược Thần nghe thấy Từ bà mối và Tạ tiên sinh bàn bạc, chắc chắn công tử này không phải là Tạ tiên sinh. Lục đại nương thấm tính trong lòng.

Tề Chính lại nói: “Lúc đó con nghe bọn họ nói như vậy, sợ đến mức nhũn cả chân, nên không dám nghe tiếp nữa. Liền vội vã lẳng lẽ đi ra. Sau khi ra ngoài thì bị sai đến đại sảnh dâng trà đưa điểm tâm. Con chạy trước chạy sau ra ra vào vào, lại thấy Lưu lão đi đi về phía mật thất. Không lâu sau thì bọn họ cùng ra ngoài. Lưu lão đại với Lưu lão bản đi lên lầu, còn Từ bà mối thì ra đại sảnh đánh bài, chưa chơi xong hai ván đã âm thầm đi vào mật thất. Con theo dõi động tĩnh của nàng. Sau khi nàng ra khỏi mật thất, cũng không biết vì sao mà tỏ ra vô cùng mừng rỡ, như nhặt được bảo bối vậy. Sau đó nàng ta chết, con liền đoán, liệu có liên quan đến chuyện này hay không.”

“Sau khi Từ bà mồi chết, liệu có chuyện đặc biệt nào xảy ra không?”

Tề Chính nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không ạ.”

“Trong sông bạc, con có từng gặp vị công tử nào gọi là Tạ tiên sinh không?”

“Có một lão họ Tạ đến, nhưng đã già rồi mà. Ở nơi phố tây đó. Con nghe bọn họ nói đến mấy lần. Thiếu nợ không trả được, phải bán cháu gái đi.”

Lục đại nương cau mày. Vậy chắc chắn không phải người này.

“Trong sông bạc có công tử tiên sinh nào tiếp xúc nhiều với Từ bà mồi không?”

Tề Chính lắc đầu, hỏi: “Đại nương hỏi thăm chuyện này làm gì?”

“Đại nương nghe nói Từ bà mồi có liên quan đến mật thám, cho nên người mà nàng ta tiếp xúc, cũng sợ có dính líu. Nàng ta chết rồi, có lẽ cũng chết giống Dương đại ca, đều bị diệt khẩu.”

Tề Chính cắn răng: “Đáng tiếc con không điều tra được manh mối gì.”

Lục đại nương vội dặn: “Con đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa. Những người này không phải hiền lành gì, Dương đại ca đã chinh chiến sa trường, kinh nghiệm dày dặn, vẫn còn bị chúng hại chết trắng trợn. Nếu không phải con, đại nương cũng không biết cái chết của ông ấy lại kỳ lạ như vậy. Con đừng ý mình nhỏ tuổi người khác không để ý, nếu làm chứng nghi ngờ, con sẽ nguy hiểm ngay.”

“Con không sợ.”

“Nhưng đại nương sợ. Con không thể gặp nạn được.” Lục đại nương sờ đầu Tề Chính, “Chuyện này mình con đảm đương không nổi, đại nương sẽ xử lý chung với con. Nhưng con phải đồng ý với đại nương, sau khi chuyện này kết thúc, con nghe ta, rời khỏi nơi này, đại nương sẽ tìm việc cho con.”

Tề Chính gật đầu: “Chỉ cần có thể trả thù cho cha, cái gì con cũng làm.”

Lục đại nương dặn dò Tề Chính tỉ mỉ một hồi, Tề Chính nghiêm túc lắng nghe.

Sau khi từ già Tề Chính, Lục đại nương đi vòng qua từ lâu Chiêu Phúc, một chuyến này làm bà sợ mất hồn vía, toàn bộ vải lụa ở từ lâu Chiêu Phúc đã đổi thành màu xanh nhạt, tuy không âm đậm lạnh lẽo như màu trắng, nhưng một từ lâu yên ổn lại đổi thành như vậy thì đúng là khá dọa người. Đi một vòng, không thấy chuông đỏ mà An Nhược Thần nói đâu, ngược lại trên nếp lụa ở mỗi cửa sổ đều treo một chiếc chuông trắng.

Lục đại nương nhanh chóng đi tìm Thiết Trụ chạy bàn hỏi thăm. Thiết Trụ lo lắng nghiêm mặt nói: “Nhà đông gia có tang, từ hôm nay bọn ta không tiếp khách nữa rồi. Đợi nửa tháng sau mới khai trương lại.”

Lục đại nương hết hồn: “Tang sự? Là ai qua đời vậy?”

“Phu nhân của đông gia. Mấy ngày trước con gái đi lạc, phu nhân không chịu nổi đã kích mà đổ bệnh, đến mức không dậy nổi, còn điên điên khùng khùng, nghe nói đêm qua nhân lúc đông gia ngủ say không để ý, đã để lại di thư treo cổ tự vẫn. Tìm đại phu đến cứu, nhưng không cứu nổi, cứ vậy mà ra đi.”

Lục đại nương kinh hãi không thốt nên lời.

Thiết Trụ oán trách, “Đột nhiên hôm nay nói không đón khách nữa, phải giải thích với từng khách đã đặt bàn trước, trả lại ngân lượng, ngày mai bọn ta sẽ được nghỉ. Cũng không biết có trả tiền công nửa tháng này hay không.”

Lục đại nương vội vã cáo từ, không biết nên làm sao. Quá đột ngột, chuyện này không thăm dò cũng được, nhưng nghe ngóng rồi mới biết có việc như thế, bà phải cấp tốc nói cho An Nhược Thần.

Nhưng mới gặp vào sáng hôm nay. Nếu xảy ra chuyện, phía mật thám chắc chắn sẽ giám sát chặt chẽ. Giờ bà đi lại như thế, liệu có khiến người ta nghi ngờ không?

Đúng rồi, có cách rồi.

Lục đại nương đi về phía An phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Mẫn công tử bình tĩnh nhìn thi thể Triệu giai Hoa ở trước mặt. Lưu Tắc âm u đứng bên cạnh.

“Ta đã tra hỏi những gì nàng ấy nói rồi. Nàng vốn có một tình lang, nàng muốn đi tìm hắn, nhưng biết ta sẽ không bỏ qua cho nàng. Chuyện của chúng ta, trước đó Từ bà mối đã để lộ một hai câu với nàng ấy, nhưng không rõ rốt cuộc nàng ấy đã biết những gì, chỉ nói ta có thù đoạn làm xương làm gãy. Sau khi Từ bà mối chết, nàng cảm thấy đây là một cơ hội. An Nhược Thần báo quan trốn nhà đã làm nàng ấy để ý, nàng muốn lợi dụng nàng ta. Thế nên mới cố ý lừa gạt, đưa đến sự chú ý của An Nhược Thần, muốn để An Nhược Thần đối phó ta. Như thế, nàng sẽ nhân lúc rối ren mà thoát thân.”

“Chính người tự ra tay?” Mẫn công tử nhìn vết siết trên cổ Triệu Giai Hoa.

“Chỉ đành vậy.” Giọng của Lưu Tắc nghe có vẻ đau lòng, nhưng vẫn coi như là tỉnh táo, “Cũng không thể bị một tiện nhân làm liên lụy được.”

“Nàng ta đã nói gì với An Nhược Thần?”

“Không có gì, chỉ nói nàng bị ta và Từ bà mối ép gả đến đây, ám chỉ ta không lương thiện như bề ngoài. Nàng không có bằng chứng, nói không ai tin, nên cũng chỉ nói mấy lời đúng sai lẫn lộn, khơi mào sự chú ý của An Nhược Thần.”

“Vậy con gái đâu?”

“Nhắc tới mới nhớ, chính là ở chỗ nữ nhân độc ác này. Nàng nói nàng đã giết con gái, chỉ vì để giả họa cho ta. Vốn nàng không nói được ta đã làm chuyện ác gì, dù sao cũng phải nắm trong tay một hai chuyện. Thế là tự mình ra tay, nguy tạo thành tai nạn. Nếu ta xảy ra chuyện, chẳng những nàng có thể thoát thân mà còn có thể lấy được gia sản của ta, đến lúc đó lại đi tìm tình lang.” Lưu Tắc quay đầu nhìn Giải tiên sinh, đầy cảm phẫn nói: “Công tử nói xem, có phải nàng quá ác độc không. Chỉ hận trước đây ta không nhìn ra.”

“Thích một cô gái chốn lầu xanh, người còn trông chờ nàng ta đơn thuần ngây thơ ư?”

Lời của Giải tiên sinh đập mạnh vào lòng Lưu Tắc, cho đến nay y chưa bao giờ nhắc đến với vị Mẫn công tử này Triệu Giai Hoa là gái lầu xanh ở ngoài quận.

“Công tử nói phải.” Lưu Tắc cúi đầu cung kính.

Lai lịch của Triệu Giai Hoa, chỉ có Từ bà mối biết. Từ bà mối có quá nhiều điểm yếu trong tay y, nên y đoán nàng ta sẽ không dám đi nói lung tung. Chỉ là hôm nay xem ra, nàng ta đã nói cho Mẫn công tử này rồi.

Lúc trước Mẫn công tử nói cần một bà tử đi khắp nơi trong thành biết bầu vú quan hệ với các hộ, y liền giới thiệu Từ bà mối. Nhưng cụ thể Từ bà mối làm gì, y không biết. Từ bà mối tham tiền thích đánh bạc, điểm này đã bị giữ chặt. Mẫn công tử không để y ra mặt, mà đích thân đi chiêu mộ Từ bà mối. Tuy xưa nay Lưu Tắc và Từ bà mối có qua lại, ép nàng ta làm chuyện giúp mình, nhưng chưa từng nghe Từ bà mối nhắc đến Mẫn công tử nửa lời. Y cũng không tiện hỏi, bởi vì Mẫn công tử không cho phép.

Y đoán có lẽ Từ bà mối cũng không biết, hai người bọn họ đang làm việc cho cùng một người.

Giờ nghĩ lại có phần hối hận, y không nên vì sợ Từ bà mối tố cáo công tử y hỏi thăm mà không chịu nghe ngóng, vốn Từ bà mối đã tiết lộ tuốt lượt tất cả mọi chuyện của y cho Mẫn công tử rồi, mà y thì chẳng hay biết gì. Điều này làm cho y rất không thoải mái. Y không phải do Mẫn công tử chiêu mộ. Y đồng ý hợp tác với người có quyền cao hơn kia, kết quả sau khi nghe theo dặn dò làm việc cho Mẫn công tử, y cảm thấy càng ngày mình càng không được coi trọng. Hở một tí là Mẫn công tử lại vênh mặt, gạt y rất nhiều chuyện. Đi đến ngày hôm nay, y cảm thấy khó mà nhẫn nhịn được nữa.

Nhưng Lưu Tắc vẫn giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục nói: “Sẽ dứt lốt phía quan phủ cho tốt. Nội tử ngủ trưa cùng con, không cần thận làm con chết ngạt, sợ ta trách cứ, nên mới nguy tạo thành con bị bắt cóc, rồi làm ầm lên quan phủ. Sau khi từ nha môn về, nàng luôn áy náy tự trách, uất ức sinh bệnh, nói năng cũng bắt đầu điên điên. Cuối cùng đêm qua đã không chống lại nổi áy náy đau khổ mà tự vẫn chết. Trong di thư có nói rõ tất cả, có điều nàng cứ điên điên như thế, nhưng không hề nói giấu thi thể của con ở đâu.”

Mẫn công tử không nói gì, hẩn nhìn thi thể của Triệu Giai Hoa.

Lưu Tắc lại nói: “Từ lâu đóng cửa nửa tháng, ta phải làm tang sự cho nội tử. An Nhược Thần sẽ không nghe ngóng được gì. Dần dà thời gian qua đi, nàng sẽ đi điều tra nơi khác.”

Rốt cuộc lần này Mẫn công tử đã có phản ứng - hẩn gạt đầu.

“Công tử yên tâm, chuyện công tử dặn dò, tuyệt đối ta sẽ làm cho thỏa đáng. Ta cũng không phải là Từ bà tử. Chuyện công tử không để ta hỏi, cho đến nay ta không bao giờ nhiều lời. Đến lúc chết Từ bà mối cũng không biết chuyện ta và công tử có quen biết.” Thậm chí y cũng không hỏi Mẫn công tử rằng có phải cái chết của Từ bà mối có liên quan đến hắn không. Thật ra không cần hỏi cũng biết, y không ngốc.

“Ta yên tâm.” Mẫn công tử nói: “Vậy thì người cứ xử lý hậu sự cho tốt. Tạm thời chúng ta không liên lạc.”

Lưu Tắc cung kính đáp. Ra ngoài cửa kiểm tra thấy không có ai, mới để Mẫn công tử lặng lẽ rời đi.

Lưu Tắc quay lại vào nhà, nhìn di dung âm đạm của Triệu Giai Hoa, khẽ vuốt mặt nàng “Nếu nàng an phận nghe lời, thì đâu đến nỗi này.”

Về phần Lục đại nương chạy đến An phủ, cầu kiến nhị cô nương An Nhượng Hi. Nhận được câu trả lời là nhị tiểu thư đang ngủ trưa, không tiếp khách. Lục đại nương không gấp gáp, chỉ nói canh cửa thông báo lại lần nữa, bà là được An quản sự lầu Từ Vân nhờ chuyển lời đến An gia nhị cô nương, nếu nhị cô nương xác nhận không gấp, vậy thì để bà đi về báo lại.

Canh phòng cầu nhàu, nhưng cũng không dám mạnh mẽ, đành vào nhà thông báo lại.

Đúng là An Nhượng Hi đang ngủ trưa, bị nha hoàn gọi dậy nghe chuyện này thì tức đến mức muốn hất cả giường. Tốt lắm, rất tốt! Tường An Nhượng Hi nàng là trái hồng mềm muốn bóp lúc nào thì bóp sao. An Nhượng Hi cấp tốc chải đầu thay y phục, lạnh lùng lại đoan trang ngồi trong phòng tiếp khách gặp Lục đại nương.

“Đại nương hôm nay được lắm, bắm lấy đại tỷ rồi, làm chân chạy vặt.”

Lục đại nương cười một tiếng: “Cũng là nhờ phúc của nhị cô nương. Sáng nay đại cô nương kêu tôi đến, nhắc đến chuyện hôm qua gặp nhị cô nương. Biết nhị cô nương chú ý săn sóc tôi, nên bảo tôi có cơ hội thì cảm ơn nhị cô nương.”

An Nhượng Hi sầm mặt, bà ta tới để châm chọc nàng sao?

Lục đại nương nói tiếp: “Tôi mới bảo vậy để hôm nay tôi đến. Đúng lúc đại cô nương nói nhớ món điểm tâm phòng bếp trong nhà làm, vô cùng thơm ăn, nên giờ muốn được ăn. Nàng nói những món mà nàng thích ăn, cũng không biết nhị cô nương có biết không, muốn mời nhị cô nương chọn mấy món đưa qua cho nàng ấy. Nàng nói nha hoàn của nàng không biết ăn nói, hôm qua chuyển lời đã chọc giận nhị cô nương, vừa đúng lúc hôm nay tôi đến, nên nhấn lại lời giúp nàng ấy.”

An Nhượng Hi siết chặt nắm đấm, đúng thế, hôm qua nha đầu kia không biết nói năng gì cả, cứ mở miệng là thật sự muốn tát nó mấy cái. Nhưng trái lại Lục đại nương thì biết, nhưng là trong bóng có kim, cho dù có tát cũng không thể hả giận.

Hôm qua mới nói là không để nàng ta bùng trà rót nước, không sai khiến nàng ta như nha hoàn, vậy hôm nay chính là muốn bù vào sao?

An Nhượng Hi cắn răng, nhẫn nhục không chửi ầm lên.

Lục đại nương lại nói vô cùng nhẹ nhàng: “Theo tôi thấy, chuyện ném điểm tâm không phải là gì to tát, nếu nhị cô nương bận, không đưa được thì thôi. Chắc đại cô nương cũng sẽ không nói gì với cô nương đâu. Dầu sao bây giờ không còn ở với nhau, có lẽ nàng ấy chỉ nhớ lại thõn nhỏ, nên buột miệng nói thế mà thôi. Tôi sẽ đi trả lời lại với nàng ấy, nói là nhị cô nương bị bệnh, không tiện đi lại, vậy có được không?”

Lại còn nguyên rửa nàng bị bệnh cơ đấy!

An Nhượng Hi cắn răng nghiêng lợi: “Ta đưa! Không phải chỉ là mấy miếng điểm tâm thôi sao. Thứ đại tỷ thích ăn, ta biết! Phiền đại nương báo lại với đại tỷ, bảo tỷ ta chờ!”

Bốn chữ cuối cùng rất vang rất có lực, giống như thứ nàng ta muốn đưa không phải là điểm tâm, mà là dao.

Lục đại nương cũng chẳng để ý, lên tiếng đáp rồi rời đi.

Cũng không đợi Lục đại nương đi xa có nghe thấy hay không, An Nhượng Hi ở trong phòng nổi đóa nắng to đồ tiện nhân, tiện phụ này nọ, lại còn vỗ bàn đập ghế. Lục đại nương chẳng màng đến nàng ta, rào vội bước chân đi về lầu Từ Vân.

An Nhượng Thần nghe nói Lục đại nương cầu kiến, nói là chuyển lời của An gia nhị cô nương, liền biết có chuyện gấp phát sinh. Chỉ là nàng không ngờ đó lại là tin tức của Triệu Giai Hoa.

An Nhượng Thần bàng hoàng một hồi lâu mới tỉnh lại.

“Con gái nàng đâu?”

“Tôi cũng không biết.”

“Vậy còn Lưu lão bản?”

“Đang sắp xếp hậu sự. Thiết Trụ chỉ nói đông gia phụ nhân qua đời, nếu Lưu lão bản cũng xảy ra chuyện, nhất định hắn sẽ nói. Hơn nữa công việc ở tù lâu được sắp xếp trật tự đâu ra đấy, ta thấy chương quỹ không có vẻ gì là hoảng hốt, hẳn đông gia lão bản không sao.”

An Nhượng Thần hoàn toàn không có manh mối gì. Bị điên nên tự vẫn? Chuyện này sao có thể chứ!

“Lục đại nương, đại nương đến chỗ Lý Tú Nhi xem, cẩn thận an toàn, đừng để người khác phát hiện đến đại nương. Cái chết của Triệu Giai Hoa không bình thường, nếu bị người ta diệt khẩu, vậy ắt Lý Tú Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cứ dùng cách ta đã nói với đại nương, cộng thêm tin tức của Triệu Giai Hoa dọa nàng ta, nhất định phải moi bằng được mọi lời khai ra.” An Nhượng Thần lấy ít ngân lượng từ trong ngực ra, đây là số tiền trước đây nàng để Lục đại nương thuê phòng, bây giờ lại cho thêm Lục đại nương, “Dọa xong rồi thì cho ít tiền, nàng ta cần tiền, chắc chắn sẽ nói ra.”

Lục đại nương nhận lấy, hỏi: “Cô nương dự định thế nào?”

“Ta không thể động được, cứ làm như không biết gì. Nhất định mật thám sẽ theo dõi ta, ta sẽ vờ như không có chuyện gì xảy ra, ổn định chúng trước. Đại nương nghe xem Lý Tú Nhi nói như thế nào, nếu thật sự nàng ta biết được vài chuyện, thì nghĩ cách giấu nàng ta đến nơi an toàn trước đã.” Nàng nghĩ ngợi, rồi nói một địa điểm với Lục đại nương.

Lục đại nương nói: “Vậy cô nương cẩn thận. Tồi nghe nói, sông bạc Tụ Bảo với Lưu lão bản là cùng một phe, còn có cả Từ bà mối nữa. Bọn họ từng cùng nhau giết một vị công tử. Không biết là thân phận gì. Vào hồi tháng tư, địa điểm là trong mật thất ở sông bạc Tụ Bảo.”

“Mật thất?” Trong gian phòng thứ ba bên tay trái ở hậu viện sông bạc. Đồ trang trí trong tủ là chốt mở. Tề Chính từng lên đi xuống, nói bên trong có hành lang rất dài, còn có mấy căn phòng nữa.”

“Thì thế được xử lý thế nào?” Nếu có thể tìm được thi thể, là có thể có vật chứng.

“Nói là chặt thành khúc đặt trong thùng nước cam của tửu lâu Chiêu Phúc rồi vận chuyển ra ngoài thành. Tính vất vào núi để dã thú ăn sạch, không lưu lại dấu vết.”

An Nhục Thần nghe mà buồn nôn. Những kẻ này, lại độc ác đến thế.

“Còn nữa, tôi có nhắc đến với cô nương vị Dương đại ca bị thương trên chiến trường, bắt đắc dĩ phải giữ cổng cho sông bạc Tụ Bảo vì kẻ sinh nhai ấy...”

“Là vị bị bệnh chết kia ư? Sao thế?”

Lục đại nương từ từ, cố kiềm nén cảm xúc: “Thì ra ban đầu Dương đại ca đã phát hiện ra chuyện mật thám.” Rồi bà thuật lại chuyện Tề Chính đã nói không sót câu nào.

An Nhục Thần phản ứng rất nhanh: “Ông ấy nghi ngờ mình trúng độc.”

Lục đại nương gật đầu: “Ông ấy không nói chuyện được, chỉ đành giữ lại thi thể của mình để làm chứng.”

An Nhục Thần khẽ cắn răng: “Nhưng cho dù chúng ta tìm được ngổ tác để nghiệm thi, chứng minh ông ấy trúng độc chết, thì cũng không có bằng chứng chỉ ra ai đã hạ độc.”

Điều này đúng là hiện thực bất đắc dĩ. Lục đại nương cũng không biết làm sao cho phải, chỉ biết nên nhanh chóng xử lý chuyện trước mắt: “Tôi sẽ đi tìm hiểu trước sau rõ ràng, sáng sớm ngày mai sẽ đi tìm Lý Tú Nhi. Có kết quả thì lại đến báo cho cô nương hay.”

Chân trước Lục đại nương vừa rời đi, chân sau An Nhục Hi đã đến. Nàng ta vẫn như hôm qua, dẫn theo mấy nha hoàn người hầu, hùng hùng hổ hổ đi đến. Gặp Lục đại nương ở cửa lầu Từ Vân, còn hung hăng trợn mắt nhìn bà.

Lục đại nương cao giọng nói: “Nhị cô nương yên tâm, cô nương bảo tôi chuyển lời gì, tôi đều đã nói hết với An quân sự rồi.”

An Nhục Hi tính quay sang nói đôi câu với bà ta, nhưng Lục đại nương dứt lời thì xoay đầu bước đi, hoàn toàn không cho nàng cơ hội.

An Nhục Hi lại đợi rất lâu mới gặp được An Nhục Thần.

An Nhục Hi không hòa nhã với An Nhục Thần mấy, đẩy mạnh hộp thức ăn đến trước mặt nàng, suýt nữa đã rơi xuống đất, “Đây, đồ tỳ muốn ăn.”

An Nhục Thần mở ra nhìn, nhớ đến thi thể bị chặt khúc mà Lục đại nương nói, liền vội đẩy lại.

An Nhục Hi giận dữ: “Tỳ đừng có hà hiếp người quá đáng. Trưng ra cái vẻ buồn nôn đấy cho ai xem hả!”

“Đây không phải là thứ ta thích ăn.”

“Dù sao tỳ tỳ cũng đâu muốn ăn thật.” An Nhục Hi không nhịn được trợn tròn mắt. Ai thèm để tâm tỳ ta thích ăn gì, nàng chỉ chọn đại mấy món trong phòng bếp mà thôi. Mà quan trọng là không biết tỳ ta muốn điểm tâm gì. Nàng ta hỏi: “Rốt cuộc tỳ muốn gì, muốn làm nhục ta đến lúc nào nữa hả? Là muốn đợi ta không chịu nổi, tỳ lại cố ý moi móc lỗi của ta sao? Rồi lấy cớ không phải là không giúp ta, mà là ta không kiên nhẫn?”

“Đúng là.” An Nhục Thần thờ ơ đáp: “Có thể này mà muội đã không chịu nổi. Nếu thật sự đến thời điểm phải chống lại An gia tranh thủ hôn sự, thì muội lấy đâu ra kiên nhẫn với nghị lực đây? Đến lúc đó không chỉ ta uống phí một trận mà còn bị muội làm liên lụy, ta là đồ ngốc sao?”

An Nhục Hi sững sốt: “Chẳng lẽ có manh mối về hôn sự rồi?”

“Dĩ nhiên không có.” An Nhục Thần lạnh lùng tạt chậu nước lạnh, “Không phải đã nói rồi sao, bây giờ muội không có kiên nhẫn không có nghị lực, làm sao dám giúp muội đây.”

An Nhục Hi cắn răng: “Hôm qua tỳ còn nói ta vô dụng.”

“Đúng quá còn gì. Ta nói lại lần nữa cũng vậy. Muội vừa vô dụng lại không có kiên nhẫn nghị lực, làm sao giúp muội?”

“Tỷ...”

An Nhượng Thần lạnh lùng tron mắt, lờm đáp lại câu mắg chừi phía sau của An Nhượng Hi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

An Nhượng Thần lạnh nhạt nói: “Muội nhớ đấy, muội chỉ là con gái của một thương nhân, ăn mặc khá hơn bách tính chút thôi, nhưng kiến thức thì quá nông cạn. Đừng tự đánh giá cao bản thân, muội chỉ thế mà thôi. Ta gọi muội đến thì muội đến, đến rồi mới có cơ hội.”

An Nhượng Hi hất cằm, cũng lạnh lùng nói: “Được thôi, ta đến rồi đây. Cơ hội đâu?”

“Lần này, ta sẽ nói cho muội một bí mật.”

An Nhượng Hi nghi hoặc: “Bí mật gì?”

“Muội có muốn biết, ta trốn khỏi nhà như thế nào không?”

Nhất thời An Nhượng Hi chấn động: “Trốn thế nào?” Nàng ta không thể nào đoán ra nỗi, đến cha mẹ và Vinh Quý ba bốn lượt đề cập đến cũng không nghĩ ra.

“Muội có còn nhớ, hồi nhỏ tứ muội từng nuôi một con chó vàng đi lạc không?”

“Là con chó bị Vinh Quý sai người đánh chết ấy sao?”

“Đúng thế. Tứ muội rất thích chú chó kia. Đại đệ lại sai người đánh chết chó. Ta lên đem chôn con chó, nói với tứ muội là con chó đó đã ra ngoài tìm vợ rồi, nên mới không thấy đâu. Nhưng không ngờ, khi con chó còn sống, nó từng đào một cái lỗ chó ở góc tường hậu viện của tứ muội. Tứ muội thương ta phải bị gả cho Tiền Bồi, nên nói lại việc này cho ta biết. Muội ấy còn lên đào cho lỗ to hơn hộ ta nữa.”

An Nhượng Hi ngây người: “Tỷ chui ra từ lỗ chó đó?”

“Ừ.”

“Thế tứ muội thì sao?”

An Nhượng Thần không trả lời, chỉ nói: “Tứ muội còn nhỏ tuổi, nhưng lại có chính kiến hơn cả ta với muội. Ở tuổi của muội ấy, ta còn chẳng dám nghĩ đến chuyện trốn nhà hay không. Nhưng tứ muội lại dám. Vì để cho ta có thể rời đi, mà muội ấy còn lên đề dành tiền, lại âm thầm đào lỗ chó vì ta...”

Nhắc đến An Nhượng Phụng hiền lành đáng yêu nay sống không thấy người chết không thấy xác, cổ họng An Nhượng Thần như bị lấp đi. Nàng hơi dừng lại, nhìn An Nhượng Hi mà nói: “Nhị muội, bây giờ muội cũng rơi vào tình cảnh như ta với tứ muội, ắt biết tâm tình lúc đó của bọn ta. Nếu muội có tin gì của tứ muội, dù chỉ là một tia khả năng, cũng nhất định phải nói cho ta biết. Nếu có cơ hội, xin hãy bảo vệ con bé.”

“Đã lâu thế rồi mà.” An Nhượng Hi cảm thấy hy vọng thật mong manh.

“Ngày nào chưa thấy thi thể thì ngày đó ắt có hy vọng. Nhị muội, nhị nói đúng, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, tuy xưa nay không quá gần gũi, nhưng cũng chẳng thù chẳng oán. Nếu muội thật lòng với ta, ta cũng sẽ thật lòng với muội. Điều tiếc nuối duy nhất trong lòng ta, ấy là không thể bảo vệ tốt tứ muội. Ở An gia có rất nhiều chuyện không thể làm theo ý muội, điều này ta biết. Chuyện gì Tiền Bồi cũng làm được, ta cũng biết. Nhưng chúng ta cũng không thể để dòng đời đưa đẩy, cam chịu số phận được.”

An Nhượng Hi nghe mà xúc động, nhưng trong lòng vẫn cảnh giác đây là hóa mù tỷ ta tung ra, gây to thêm táo ngọt, mưu mô khó lường.

“Muội về đi, có thể nói cho cha biết ta tìm muội là hỏi thăm chuyện hàng hóa ngọc thạch phía Nam Tàn, nhưng muội không tiết lộ bất cứ điều gì. Cũng có thể nói cho bọn họ biết muội moi được thông tin ở ta, biết ta trốn nhà từ lỗ chó. Muốn nói gì thì tùy muội. Tóm lại là cứ để bọn họ cảm thấy muội gặp ta khá có hiệu quả. Như vậy đến lượt muội gặp ta, không cần phải kiếm cớ nữa. Lần sau vào lúc chúng ta gặp mặt, ta sẽ nói cho muội biết vài điều khác. Nếu thật sự muội có bản lĩnh không vâng lời bọn họ, thì sẽ chuẩn bị kế hoạch hôn sự sau.”

Lúc An Nhượng Hi về nhà, Đàm Thị đã chờ sẵn ở trong phòng con gái. Sau khi An Nhượng Hi đi khỏi bà mới biết chuyện này, lòng nóng như lửa đốt, thấy con gái thì vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Tiệm nhân kia lại giờ trò gì sao?”

An Nhượng Hi há miệng, nhưng lại nuốt chuyện lỗ chó vào, nàng nói: “Cũng không nói gì cả, chỉ tìm con cái vả phở ư mà thôi. À đúng rồi, tỷ ta muốn hỏi thăm số hàng ngọc thạch Nam Tần kia của cha là dùng thủ đoạn gì để đem về, nhưng con chỉ chăm chọc tỷ ta chứ không nói gì.”

Đàm Thị nhú mày: “Tiện nhân kia muốn nắm thóp An gia chúng ta đây mà.”

An Nhượng Hi cúi đầu, hơi chột dạ, nói: “Nhất định không phải tỷ ta mới nghĩ ra bây giờ, hôm nay lỡ miệng hỏi, nhất định là do không tìm được những điểm yếu nào khác của cha.”

Đàm Thị trái lo phải nghĩ, rất không yên tâm, “Tiện nhân kia đã có tính toán, chúng ta vẫn phải coi chừng. May mà trước đây lúc nó ở nhà đều đề phòng nó. Nó còn nói gì nữa không?”

“Không ạ. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy câu oán hận đó thôi.” An Nhượng Hi vừa đáp vừa nghĩ đến lỗ chó. Không biết lỗ kia trông như thế nào, không biết bây giờ tứ muội còn sống hay đã chết.

“Mẹ biết con đã phải chịu oan ức rồi.” Đàm Thị không biết suy tính của An Nhượng Hi, chỉ coi nàng ta bị chọc tức làm mất hứng, an ủi bảo: “Nhưng con làm tốt lắm. Còn phải chịu oan thêm một hồi nữa. Hôm nay nó nói chuyện với con rồi, con đi thêm mấy chuyến nữa, xem xem rốt cuộc nó có ý định gì. Nó muốn tìm sơ hở của chúng ta à, chúng ta còn tìm của nó đây.”

An Nhượng Hi gật đầu: “Nữ nhi biết rồi.” Nàng còn biết lúc tứ muội cười vô cùng đầm đìa đáng yêu, còn biết đại tỷ mà nổi giận thì đáng sợ đến thế nào. Các nàng oán hận nhau, không tin nhau, dễ gặp mặt là lại cãi vã, châm chọc, chơi xấu nhau. Ngẫm lại thì vận mệnh tứ muội các nàng đúng là buồn cười, rõ ràng nhà ở đại trạch, có nô tỳ người hầu phục vụ suốt ngày, nhưng cuối cùng lại muốn chui qua lỗ chó ấy...

Giải tiên sinh đứng đợi trong con hẻm vắng vẻ, đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng gặp được người hấn đợi.

Hắn không vẫy tay, chỉ bước lên trước mấy bước, để người nọ trông thấy hắn. Người nọ cảnh giác xác nhận không có ai theo dõi, lúc này mới đi vào đầu hẻm, đưa lưng về phía Giải tiên sinh, nói: “Sao đột nhiên lại gặp mặt gấp gáp thế, ở đây quá gần lầu Từ Vân.”

“Cần phải làm một chuyện, có vài việc cần xác nhận lại.”

“Người nói đi.”

“Chuyện của Triệu Giai Hoa, An Nhượng Thần biết được bao nhiêu rồi?”

“Đều là những chuyện trong quân mới biết. Còn những chuyện khác thì hình như nàng ta không có nhiều manh mối lắm. Tướng quân dặn dò nàng ta chờ tự tiện hành động, đợi Tạ Cương về đã. Nên nàng ta không có động tĩnh gì, hình như chán nản thật, còn gây gổ với An gia nữa.”

Giải tiên sinh cau mày: “Gây gì với An gia?”

“Thì ồn ào gây sự với nhị muội đấy.”

“Có chuyện gì của Tiền Bội không?”

“Chưa từng nghe nói.”

Giải tiên sinh im lặng.

“Sao?”

Giải tiên sinh thấp giọng nói: “Triệu Giai Hoa chết rồi.”

“Chết rồi?” Người nọ lấy làm kinh hãi.

“Người không biết ư? Xem ra An Nhượng Thần cũng không nhận được tin tức.”

“Đúng thế, lúc ta ra ngoài, nàng ta đang tiếp nhị muội. Nhị cô nương kia trông khá hung hăng, xem ra tức không ít.”

“Người chắc chắn An Nhượng Thần không có manh mối?”

“Nếu có thì nàng ta đã đi điều tra rồi. Nàng ta không ra ngoài, tâm tình khá ủ ê, chỉ luyện quyền cước làm vài việc vặt, sau đó gặp người bên An gia, không có động thái gì đặc biệt.”

“Bên Lý Tú Nhi thì sao?”

“Tạm thời không thấy An Nhượng Thần liên lạc với nàng ta. Nhưng nếu biết tin Triệu Giai Hoa chết, hẳn sẽ điều tra.”

Giải tiên sinh nghĩ ngợi rồi bảo: “Được rồi. Người cứ tiếp tục giám sát nàng ta đi.”

“Người có kế hoạch gì?” Người nọ hỏi.

“Có lẽ không cần phải chịu tổn thất Lư Tắc. Ta cần xem thêm chút nữa.”

“Biết rồi.”

Người nọ đứng dựa vào tường như không có chuyện gì xảy ra, sau lưng không có âm thanh tiếng động nào, Giải tiên sinh đã đi rồi.

Ngày hôm nay trong thành Trung Lan không có quá nhiều chuyện. Triệu Giai Hoa tự tử cũng không đưa đến con sóng lớn, trừ việc từ đầu đường đến cuối hẻm bắt đầu thảo luận chuyện đông gia Lư lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc thật đáng thương, con gái không còn, nương tử cũng mất. Vốn là náo nhiệt đặc ý, đảo mắt đã thành kẻ góa vợ. Nha môn phái người đến Lư phủ xem tình hình, ghi chép lại án, rồi điều tra khắp nơi, nhưng không tìm được thi thể của cô con gái Lư Nhân bị Triệu Giai Hoa giết lầm, lục soát đến tận khuya cuối cùng cũng thôi, mọi người trở về, để hai hôm nữa Lư Tắc đến nha môn kết án.

Trời vừa hừng sáng là Lư Tắc đã đi, sau khi ra khỏi nha môn, y cẩn thận nhìn xung quanh. Không thấy ai đặc biệt, cũng không có người theo dõi y.

Lư Tắc không ngồi xe ngựa, không đưa người ở theo, đi một mình về tửu lâu Chiêu Phúc. Dọc đường gặp phải láng giềng người quen, khách khí đáp lời chào hỏi, nhận được rất nhiều nỗi niềm thông cảm xót thương.

Đi đến tửu lâu, Lư Tắc thấy ở ô cửa sổ treo lụa ấy đã có thêm một chiếc chuông, y giật mình, bước vào tửu lâu, hỏi thăm chương quỹ xem tình hình đã giải quyết đến đâu rồi, sau đó lên lầu hai, như là đang kiểm tra tình trạng trong lầu vậy. Trong tửu lâu hoàn toàn vắng khách, y yên tâm bước vào một nhả gian, lấy ra một tấm giấy từ phía sau tủ tường. Trên tờ giấy viết, “Lý Tú Nhi cửa hàng y phục Khương gia”, trong đó hai chữ “Tú Nhi” bị gạch bỏ.

Là bố trí nhiệm vụ cho y.

Đây là Mẫn công tử đang thăm dò y, hay tỏ thái độ hân tin y lần nữa?

Lư Tắc bình tĩnh tra xét khắp nơi trong tửu lâu một lần, tính lại sổ sách với chương quỹ và phòng thu chi, để bọn họ chính thức đóng cửa dẹp tiệm.

Lư Tắc đi xuyên qua con phố từ sau bếp, vào nhà mình, cố ý dừng lại dạo dò với gác cổng mấy câu đối đáp khi khách đến thăm. Nhà có tang lễ, nhất định những việc vụn vặt sau khi khách đến thăm sẽ rất rối ren. Mấy người gác cổng cẩn thận nghe, nhất nhất đáp lại.

Lư Tắc vào nhà, trở lại cư viện của mình, cho toàn bộ nha hoàn người hầu lui cả, bảo là muốn nghỉ ngơi.

Trong sông bạc Tự Bảo, Tề Chính ngựa ngáy không nhìn được đi đến bên ngoài mặt thất. Tuy đã đồng ý với Lục đại nương sẽ không dễ mạo hiểm, nhưng thật sự mặt thất này là một nơi hay ho để cất giấu bí mật. Cậu luôn cảm thấy chắc chắn bên trong có manh mối. Chỉ là mãi chưa tìm được cơ hội để đi vào, lúc này bốn bề yên ắng, liệu có phải là cơ hội tốt không?

Đang do dự không biết có nên đi vào vận công tắc chốt mở không, thì chợt nghe kết một cái, trong phòng có động tĩnh.

Tề Chính sợ hãi trốn vào sau bức tường trong phòng. Chỉ một lát sau, thấy Lư Tắc đi ra từ trong căn phòng đó.

Tề Chính tròn to hai mắt, vô cùng kinh ngạc. Cậu rất chắc chắn, hôm nay Lư lão bản chưa từng đến sông bạc. Vậy y đi vào mặt thất từ đâu thế?

Lư Tắc đi ra thì cảnh giác ngó nhìn xung quanh, sau đó đi về phía Tề Chính ẩn thân.

Tề Chính dính chặt vào tường, không dám thở mạnh.

Lư Tắc đi ngang qua lối đi bên người Tề Chính, chỉ cách cậu có bốn năm bước. Cơ thể Tề Chính run bắn lên. May mà Lư Tắc không quay đầu nhìn lại, y đi thẳng, xuyên qua cửa viện, bóng lưng biến mất.

Tề Chính đứng nguyên một lúc lâu, chắc chắn xung quanh không còn động tĩnh nữa, lúc ấy mới thở phào. Chân mềm nhũn đến mức không đứng vững nữa, cậu liếc nhìn cửa nhả gian, quả thật không cam lòng, nhưng lại sợ. Đấu tranh một hồi, cuối cùng vội vã rời đi trước. Ngộ nhờ Lư lão bản quay trở lại thì mọi việc hỏng hết.

Lúc này Lư Tắc đã lặng lẽ đi lên lầu, ngồi đối diện Lâu Chí.

“Sao rồi, điều tra được chưa?” Lư Tắc hỏi.

Lâu Chí lắc đầu, “Hắn quá cảnh giác. Chỉ đi quanh cơ mối trong thành, lần nào cũng mất dấu. Các huynh đệ cũng không dám bám chặt, sợ bị hấn phát hiện, không hay lắm”

“Nên đối với hắn, ngoài ba chữ Mẫn công tử ra, chúng ta không biết được điều gì khác.” Lư Tắc cắn răng.

“Ra tay như thế quá nguy hiểm.” Lâu Chí nói: “Hắn không phải người làm cho chúng ta, ngộ nhờ xảy ra điều bất trắc gì...”

“Thế nên hắn phải bị An Nhược Thần và quân lính giết chết. Như thế sẽ không có ai đào bới được gì. Người bên trên cũng sẽ không biết là chúng ta

làm” Lưu Tắc nói: “Đi đến nước này, không phải hất chết thì là ta mất mạng. Nếu ta mất, huynh cũng không cách nào bình yên được. Giờ chúng ta ở chung một thuyền, hấn sẽ không tha cho một ai cả.”

Lâu Chí trầm ngâm: “Nhưng nếu không điều tra rõ lai lịch của hấn, chỉ e để lại hậu họa.”

“Hấn chỉ là một kẻ giao liên, hấn chết rồi, đương nhiên cần có người giành lấy. Ít nhiều gì ta cũng biết tình thế trong thành, ngoài ta ra, không có người nào thích hợp hơn.”

“Nếu hấn chết, không phải là đệ làm chủ sự, mà là một người mới tiếp nhận sao? Đến lúc đó liệu có điều tra đến trên người chúng ta không?”

“Vậy thì chờ đến lúc đó hẵng nói sau, chí ít còn tốt hơn là bị hấn giết bây giờ.” Lưu Tắc liền nói: “Huynh thử nghĩ kết quả của Từ bà mỗi đi. Lần trước họ Mẫn này đã phát câu rồi, nói An Nhục Thần đã để mắt đến ta. Một khi hấn thấy không ổn thỏa thì chuyển ra tay giết người chỉ là sớm muộn mà thôi. Nói không chừng lúc này hấn đang liên lạc với sát thủ đấy.”

“Nhưng đệ đã giết đệ muội còn gì.”

“Đó chỉ là kế hoãn binh, kéo dài chừng nào hay chừng ấy. Huynh đừng quên, An Nhục Thần cũng theo dõi sông bạc đấy, nàng ta chính là loại cao đa chó*, là phiên toán không vất đi được. Nên nàng ta phải chết. Nhưng An Nhục Thần mà chết thì họ Mẫn sẽ tìm chúng ta tính sổ, đến lúc đó không phải chúng ta vẫn gặp tình cảnh như hôm nay sao!”

(*Một loại cao đỉnh rất chặt, ý chỉ bám chặt không rời.)

Lâu Chí bực dọc mím môi, không lên tiếng.

Lưu Tắc biết gã có oán hận chưa nói ra, bèn bảo: “Chuyện này cứ trách ta đi. Nhưng qua cửa ải này rồi thì đằng sau sẽ suôn sẻ cả. Trước đây huynh có bao nhiêu phiền toái còn lớn hơn thế này, không phải chúng ta vẫn cùng nhau vượt qua sao.”

Lâu Chí nghẹn lời không nói được gì, im lặng một lúc lâu, rồi gật đầu: “Được rồi. Vậy đệ bỏ trí thỏa đáng đi.”

Lưu Tắc thở ra một hơi, cầm tờ giấy kia đưa cho Lâu Chí, nói: “Họ Mẫn kia để chúng ta giết người, hạn là hai ngày.”

Lâu Chí nhận lấy nhìn xem: “Lý Tú Nhi này là người nào?”

“Là ở cửa hàng y phục mà A Hoa đã đến, An Nhục Thần cũng từng đến đó rồi.”

Lâu Chí nhíu chặt chân mày, trợn mắt nhìn tờ giấy kia.

Lưu Tắc nói: “Nên huynh xem, chỉ cần có một tia khả nghi, họ Mẫn kia đều muốn tiêu diệt hết. Không giết hấn, chúng ta khó tránh tai vạ được.”

Lục đại nương đến cửa hàng y phục Khương gia. Mới đầu Lý Tú Nhi không thèm để ý đến bà. Khách quá đông, mà nhìn cách ăn mặc của Lục đại nương thì không có vẻ giống có thể may đồ ở đây, nàng ta chỉ nghĩ Lục đại nương đến đây góp vui, nhìn các kiểu vải gấm vóc, hăm mộ ước ao. Nhưng không ngờ nhân lúc bên cạnh nàng không có ai, bà từ đó đột nhiên đi đến thấp giọng nói: “Tôi thay mặc Từ bà mỗi đến hỏi chuyện chất vải, phu nhân tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện được không.”

Lý Tú Nhi như nghe thấy sấm, mặt cứng lại, hồi lâu sau mới gượng cười nói: “Ma ma nói đùa rồi.”

Lục đại nương lắc đầu: “Muốn loại vải đặc biệt, vẫn nên tìm một nơi để nói kỹ hơn.”

Lý Tú Nhi lùi bước về sau, cố nặn ra nụ cười mà nói: “Hay ma ma đến nhà khác xem sao, e rằng tiệm nọ này không có loại vải thích hợp với ma ma.”

Trước khi đến Lục đại nương đã âm thầm tập diễn mấy lượt, tình hình đều như dự liệu, thế là nói: “Vậy để tôi về về trả lời lại. Chỉ là lần sau người đến chọn vải sẽ không phải là ta nữa. Xin phu nhân hãy bảo trọng, cũng xin nhà mẹ phu nhân bảo trọng.” Nói xong liền quay người tỉnh rồi đi.

Lý Tú Nhi kéo tay bà lại theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Lục đại nương xoay người lại nhìn nàng ta. Lý Tú Nhi thôi cười, sắc mặt trắng bệch. Do dự một lúc lâu mới nói: “Mắt của ma ma khá kén chọn, không bằng đến nhà gian ở phía sau ngồi uống chút trà, đợi ta lấy vài loại vải tốt hơn đến cho ma ma chọn kỹ.”

“Cũng được.” Lục đại nương biết điều, không hề khách khí mà khoát tay, tỏ ý Lý Tú Nhi dẫn đường đi.

Đương nhiên Lý Tú Nhi không dẫn Lục đại nương đến nhà gian, hai người tới một góc ở hậu viện, còn chưa đứng yên thì Lục đại nương đã nhỏ giọng nói: “Triệu Giai Hoa chết rồi. Người tiếp theo chính là cô. Trong lòng ta không đành lòng, nên đến đây cứu cô.”

Từ cửa hàng đến hậu viện chỉ chừng một trăm bước ngắn ngủi, trong đầu Lý Tú Nhi đảo qua mấy ý nghĩ, tưởng tượng đủ khả năng mà người này đem đến, nhưng lại không ngờ là tin này.

Sét đánh giữa trời quang.

Lục đại nương nhìn về mặt nàng ta, nói: “Bình tĩnh lại đi, ở đây còn có người qua lại, đừng làm người khác nghi ngờ.”

Lý Tú Nhi vội cúi đầu, từ từ lấy lại sức, lúc ấy mới lên tiếng: “Bà là người phương nào?”

Lục đại nương nói: “Sau khi Từ bà mồi chết, bọn họ muốn tìm người thay thế, có điều ta không ngu ngốc như Từ bà mồi.”

Lời nói mơ hồ, nhưng Lý Tú Nhi đã nhanh chóng cắn câu, “Các người yên tâm, ta luôn kín miệng như bưng, điều này Từ bà mồi biết.”

“Từ bà mồi chết rồi.”

Lý Tú Nhi vội nói: “Ta không có gì để tiết lộ với người ngoài cả, ta cũng không biết gì.”

“Vô tội như Triệu Giai Hoa? Triệu Giai Hoa cũng đã chết rồi.”

Lý Tú Nhi đứng bất động tại chỗ, nuốt nước bọt đánh ực, đầu tranh nói: “Ta cũng không quen nàng ta. Chẳng qua Lưu phu nhân thường đến đây may y phục mà thôi, cũng như các vị khách khác.”

“Vậy nếu không quen, tại sao lại biết khuê danh của Lưu phu nhân? Cô len lút lấy tiền của nàng ta, sao có thể giống các vị khách khác được?”

Lý Tú Nhi hoảng sợ, ngón tay run lên, vội vàng nắm hai tay lại, cắn môi.

Lúc này Lục đại nương nói: “Không phải ta đến để đối phó với cô. Mà ta đến để cứu cô. Chuyện này chưa xong đâu, chết một người thì sẽ còn người khác, chẳng lẽ cả cuộc đời này chúng ta cứ bị bọn họ khống chế như thế? Xảy ra chút bất trắc, không còn giá trị lợi dụng là chết oan ngay?”

Lý Tú Nhi mất hồn mất vía, vẫn đang đầu tranh: “Ta không biết bà nói gì cả. Ta không quen bà.”

“Triệu Giai Hoa chết rồi. Khi còn sống nàng ta chỉ qua lại với cô, cô nghĩ xem mình còn có thể sống được bao lâu nữa?”

“Nàng ta chưa hề qua lại với ta, mà là An Nhược Thần, hai người các nàng mới là có liên quan đến nhau. Ta tận mắt trông thấy, các nàng hẹn gặp ở chỗ ta để liên lạc. Nhưng những chuyện khác thì ta không biết.”

“Cô đừng lãng phí thời gian nữa.” Lục đại nương trầm giọng nói: “An Nhược Thần ở lầu Từ Vân, vệ binh canh giữ nghiêm ngặt, còn cô thì sao? Có ai bảo vệ? Mẹ cô và nghĩa muội của, có ai bảo vệ không? Cô chết rồi, ai đến phụng dưỡng mẹ cô đây? Nghĩa muội kia của cô cũng không phải nơi chốn tốt đẹp gì, liệu có bỏ bà ta lại, cuồn tiền tài chạy mất không. Mẹ cô không thấy đường, cho dù là đi ăn xin cũng chịu được mấy ngày chứ.”

Những điều này liên tục đâm vào chỗ yếu của Lý Tú Nhi. Nàng ta bịt miệng, đè nén sợ hãi ghen ghét của bản thân.

Lúc này Lục đại nương mới ngo nghiêng xung quanh, rồi bước lại gần nàng ta, nhỏ giọng đọc một địa chỉ, sau đó nói: “Trước khi đến đây ta đã đi xem rồi, có thể tạm lánh mấy ngày. Cô không tin ta, ta vẫn cứ muốn cứu mạng cô, không thể để hết người này đến người khác chết được.”

Lý Tú Nhi nhìn bà đầy ngờ vực, Lục đại nương lại hỏi: “Trên người cô có tiền ngân không?”

Lý Tú Nhi cắn môi: “Đã đưa cho mẹ ta hết cả rồi.”

Lục đại nương đưa một đỉnh bạc đến, “Cô cầm trước cái này đi.”

Lý Tú Nhi nhìn đỉnh bạc kia mà động lòng. Nàng ta đưa tay nhận.

Lục đại nương hỏi lại: “Nơi ta nói cô đã nhớ chưa?”

Lý Tú Nhi gật đầu.

“Đừng để người khác nghi ngờ, lát nữa cứ ra ngoài như bình thường, đến tối tìm lý do nói với Khương lão bản là phải rời đi mấy ngày. Cứ nói mẩu thân bị bệnh hoặc là ở chỗ khác. Nếu phát hiện có kẻ khả nghi lại gần thì mau trốn đi. Đừng đến chỗ mẹ cô, sẽ dẫn nguy hiểm đến đấy. Đến chỗ ta nói, đặt một giỏ trúc ở ngoài cửa, tự khắc ta biết cô đang ở đó. Sẽ đưa đồ ăn đến cho cô. Đợi sau khi xử lý chuyện xong, an toàn rồi, ta sẽ thông báo cho cô về nhà.”

Lục đại nương nói cứ như thật, lúc này Lý Tú Nhi đã tin lời bà. Nàng ta hỏi: “Phải mất bao lâu? Đến khi nào mới tính là an toàn đây?”

Lục đại nương nghĩ ngợi rồi nói: “Đội khi chân tướng cái chết của Triệu Giai Hoa được rõ ràng.”

“Rốt cuộc là ai đã giết Lưu phu nhân?”

Lục đại nương hỏi ngược lại: “Cô có biết là ai giết Từ bà mối không?”

Lý Tú Nhi mới nói: “Từ bà mối là tự sát.”

“Thật khéo quá, Triệu Giai Hoa cũng là tự sát.”

Lý Tú Nhi ngậy người ra.

“Các nàng đã nói gì với cô rồi? Những chuyện này sẽ hại đến tính mạng của cô đấy.”

“Không có gì cả. Từ bà mối chỉ bảo tôi thăm dò tin tức, ngoài ra không làm gì khác.”

“Từ bà mối đã sớm qua đời, trọng điểm là Lưu phu nhân kia. Cô tự tiện mang chuyện trong tổ chức truyền ra ngoài, cô đúng là to gan.”

Lý Tú Nhi sợ hãi kêu lên: “Ta không hề làm!”

Lục đại nương nhìn xung quanh, Lý Tú Nhi cảnh giác, vội hạ giọng giải bày: “Ta không làm. Là nàng đến tìm ta. Nàng nói nàng biết ta là người của Từ bà mối, Từ bà mối chết rồi, sẽ không còn ai phối hợp với ta nữa, nhưng nàng có thể giúp ta. Ta cần tiền cho mẫu thân chữa bệnh, thế nên mới giúp báo tin với nàng ta, mua xe ngựa gì đó.”

“Báo tin gì? Mua xe ngựa làm gì?”

Lý Tú Nhi do dự.

Lục đại nương la nàng ta: “Đã đến bước này rồi cô, có muốn mạng nữa hay không hả! Cô nói cho ta rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn thì ta mới có thể xử lý sạch sẽ hậu hoạn giúp cô được. Ta cũng không muốn bị cô làm liên lụy.”

Lý Tú Nhi run bắn lên vì sợ, vội nói: “Nàng ta muốn tiếp xúc với An Nhượng Thần, cũng muốn biết sau Từ bà mối sẽ là ai liên lạc với ta. Nhưng chưa có ai đến cả, còn bà rề rà mãi không đến, sau đó An Nhượng Thần đến, ta liền nói cho nàng ta biết. Nàng bảo ta tìm người mua xe ngựa, bố trí mấy rương hàng bên trong, vận chuyển xiêm y vải vóc. Những thứ kia đều là nàng mua cả, bảo ta nói là khách thương ở ngoài quận đưa hàng đến. Nhưng lúc nào chuyển đến ai sẽ vận chuyển thì ta không biết, cũng không quản. Chỉ cần tìm thợ mộc làm xe xong, thuê phu xe tốt là được.”

“Chuyện này xảy ra từ lúc nào? Xe ngựa kia ở đâu?”

“Khoảng một tháng sau khi Từ bà mối chết, nàng liền đến tìm ta. Sau đó bọn ta luôn giữ liên lạc, nhưng số lần không nhiều lắm. Nàng cho ta tiền, ta làm việc cho nàng. Xe ngựa đặt ở cửa hàng xe Diêu Ký, đội khi làm xong thì ta sẽ đưa hàng đến cho nàng ta, rồi sau đó sẽ không xen vào nữa.”

“Còn gì nữa không?” Lục đại nương hỏi.

“Không có.”

“Thật không?” Lục đại nương sầm mặt.

“Quả thật không có. Nàng ta rất cẩn thận, số lần bọn ta gặp mặt cũng không nhiều. Nàng cũng không cho ta đi tìm nàng ta, sợ người khác thấy ta với nàng gặp nhau.” Lý Tú Nhi cẩn thận ngó nhìn xung quanh, “Ta phải đi làm việc đây, rồi đi quá lâu sẽ khiến tướng công nghi ngờ.”

Lục đại nương kéo nàng ta lại: “Nhớ lời ta nói, mấy ngày nay phải tránh đi. Nếu không có chỗ nào đi thì hãy đến chỗ ta đã nói mà nấp.”

Lý Tú Nhi gật đầu, rồi nhanh chóng quay vào lại trong cửa hàng. Đội khi nàng ta bận rộn xong quay lại tìm người, thì đã không thấy bóng dáng Lục đại nương đâu.

Giải tiên sinh đứng cạnh cây táo ở vườn rau sau am Tịnh Tâm, nhét một tờ giấy vào bên dưới cây nên trong lồng đèn đỏ. Trên giấy không viết chữ gì, chỉ có nét gạch chéo. Ý bảo hủy bỏ hành động tối nay. Hắn biết Tịnh Duyên sư thái có thể đọc hiểu. Dựa theo cách đã hẹn, Giải tiên sinh treo đèn lồng lên cây táo.

Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy táo trên cây không còn nhiều lắm, Giải tiên sinh không nhìn được nhìn thêm hai lần. Hắn đi quanh cây táo một vòng, lại cúi đầu nhìn xuống tàng cây. Luôn cảm thấy có điều không đúng, nhưng hắn không chỉ ra được.

Chỉ là hắn một lòng tin rằng phải suy xét kỹ lưỡng trong mọi chuyện thì mới thành được, nếu trực giác không đúng, nhất định phải kiểm tra lại.

Giải tiên sinh lại nhìn am Tịnh Tâm, bước đến toan leo tường vào, bỗng cửa sau kết một tiếng mở ra.

Tịnh Duyên sư thái đang đứng ở sau cửa.

“Sư thái.” Giải tiên sinh mỉm cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mặt Tịnh Duyên sư thái không biểu cảm. Khi mở cửa đột nhiên thấy một người to lớn đứng ở đó thì cũng không có vẻ kinh hãi lắm. Bà ta ngược mắt nhìn đèn lồng trên cây, hỏi: “Sao thế?”

“Tạm thời kế hoạch có thay đổi.”

“Không giết nữa?” Giọng bình thường hết như “hôm nay không cần mua rau nữa?”.

“Đúng thế.”

“Đôi tới đôi lui, các nguoi tưởng giết nguoi là trò đùa à?”

Cơ mặt Giải tiên sinh giật giật, rốt cuộc là ai xem giết nguoi là trò đùa chứ.

Tịnh Duyên sư thái không màng đến phản ứng của hắn, nói: “Được rồi, ta biết rồi. Nguoi lấy đèn lồng xuống đi, không cần treo nữa. Không tiễn.” Tịnh Duyên sư thái dứt lời, cũng chẳng xoay nguoi bước đi. Chỉ đứng đấy nhìn.

Giải tiên sinh có chút phẫn nộ, nhưng lại không thể nói gì. Đành lấy đèn lồng xuống thả dưới tầng cây, vỗ hai tay như phui đi tro bụi không tồn tại, rồi như lơ đãng hỏi: “Hai hôm nay sư thái không ra ngoài.”

“Không hề.”

“Trong am có nguoi ngoài đến không?”

“Có hương khách?”

“Có nhân vật nào khả nghi không?”

“Trừ nguoi ra thì không có ai.” tđ bình tĩnh đáp.

Giải tiên sinh không vui, không nhin được hỏi: “Đúng là sư thái không dễ nói chuyện chút nào.”

Tịnh Duyên sư thái đáp: “Muốn tìm kẻ dễ nói chuyện thì đi lầu xanh đi, nơi đây là am miếu.”

Giải tiên sinh bị chặn họng rất không thoải mái, am miếu?! Hừ, còn dám tự mình nói đây là am miếu đứng đắn sao? Có am miếu nào giết nguoi không chớp mắt thế không?!

“Nếu thấy nguoi nào khả nghi thì thông báo lại cho ta.” Giải tiên sinh lười dông dài với bà ta, phát tay áo rồi đi.

Tịnh Duyên sư thái bình tĩnh nhìn bóng lưng hắn biến mất trên đường núi, rồi xoay nguoi quay vào viện tử.

Trong khe cửa ở trác tiện trong am Tịnh Tâm, có một con mắt lộ ra, đang quan sát tình hình ngoài trác viện. Tịnh Duyên sư thái bước đến, nguoi sau cửa lui ra sau, Tịnh Duyên sư thái mở cửa ra, sau cánh cửa là một cô nương tuổi chừng mười hai mười ba, mặt mày vui vẻ, ngọt ngào cất tiếng: “Sư thái.”

Tịnh Duyên sư thái gật đầu như lời đáp rồi đi vào. Tiểu cô nương đi theo bà vào gian phòng nhỏ duy nhất bên trong. Vốn là nơi chứa đồ lặt vặt, nay sửa sang chuẩn bị lại nên có phần sạch sẽ, một giường một tủ một bàn một ghế, nhìn cũng đơn giản thoải mái.

Tịnh Duyên sư thái ngồi xuống chiếc ghế duy nhất ở trong phòng. Bà ta gọi: “Tịnh Nhi, con ngồi xuống, ta có lời muốn nói.”

Tiểu cô nương được gọi là Tịnh Nhi ấy ngồi xuống giường. Gương mặt trắng nõn đôi mắt mở to, toát lên vẻ đáng yêu xinh xắn.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé, rồi nói: “Con có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?”

Vào hôm mười lăm tháng mười, bà đang ở cửa thành nam ở thành Trung Lan thì gặp phải tiểu cô nương này, khi đó bà đang chuẩn bị rời khỏi thành thì tiểu cô nương đi đến âm thầm kéo ống tay áo của bà, khẽ nói: “Sư thái, xin hãy cứu con.”

Thế là Tịnh Duyên đưa cô bé ra khỏi thành. Trên đường hỏi chuyện, cô bé nói mình không nhớ chuyện gì. Chỉ biết khi tỉnh lại thì mình đang ở trong căn phòng đồ vỡ, đầu rất đau, ở ngoài có hai nguoi cô bé không biết đang nói chuyện với nhau, bảo là muốn bán cô bé vào lầu xanh. Cô bé sợ quá liền trốn đi. Thấy trong phòng có bọc gói đồ, dường như là y phục của cô bé, thế là lấy đeo vào sau lưng rồi chạy thoát từ cửa sổ. Cô bé không nhớ mình là ai, đến từ nơi nào, quá hốt hoảng nên đi lạc đường, bất ngờ chạy đến cửa thành, không nơi nương tựa, gặp được Tịnh Duyên sư thái bèn xin bà cứu mạng.

Tịnh Duyên bèn chứa chấp cô bé, để cô bé nấu mình nơi phòng nhỏ bên trong trác viện này, bình thường không được ra ngoài - đỡ cho những kẻ ấy tìm được cô bé, rồi lại gọi cô bé là Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi lắc đầu: “Vẫn không nhớ ra được chút gì cả, đã làm phiền sư thái rồi ạ.”

“Không phải ta muốn đuổi con, chỉ là con mất liên lạc với người nhà, vẫn nên mau chóng gặp lại mới phải, nếu không bọn họ sẽ lo lắng lắm.”

Tịnh Nhi cắn môi, trong mắt lộ nét hoảng hốt.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé nói: “Đừng sợ, ở chỗ này của ta cũng không hề gì, không thiếu con miếng cơm nào đâu.”

Tịnh Nhi vội gật đầu cảm ơn.

Tịnh Duyên sư thái lại nói: “Có điều gần đây có nhiều cô nương nhà người ta thất lạc quá, nghe nói trong thành Trung Lan cũng có tiểu cô nương nhà họ An mất tích.”

Tịnh Nhi cúi đầu, khẽ đáp: “Thật đáng thương, hy vọng nàng ấy cũng gặp được người tốt như ta gặp sư thái.”

“Nghe nói tuổi tác cũng khoảng chừng con, là một tiểu cô nương mười hai tuổi.”

Tịnh Nhi dè dặt hỏi: “VẬY, GIỜ AN GIA THẾ NÀO RỒI?”

“Ta không rõ lắm. Chỉ nghe trên phố nói thế thôi, không có hỏi kỹ.”

“À.” Tịnh Nhi gật đầu.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé, lại nói: “Nếu con đã không nhớ ra chuyện gì, thế có muốn vào trong thành nhìn xem An gia thế nào không, ngộ nhờ con chính là người bị giật phi bất cóc từ An gia...”

Tịnh Nhi vội xua tay: “Không không. Con nhớ ra rồi, hình như con từ ngoài quận đến. Lúc đó ở trong phòng nghe bọn họ nói chuyện, nhắc đến đường xa như thế thật là vất vả, con đoán chắc chắn là ở ngoài quận rồi.”

Tịnh Duyên sư thái không lên tiếng.

Tịnh Nhi nghĩ ngợi rồi nói: “Không phải con không muốn tìm người thân, chỉ là con từ ngoài quận đến đây, ắt không phải là tiểu thư của An gia rồi, nếu cứ đi như vậy có khi khiến người ta tưởng con là đồ lừa gạt, hoặc hoặc giả nói rằng những tên tặc kia đã từng thấy con, vậy thì phiền lắm.”

Tịnh Duyên sư thái nói: “Có lý. Vậy con yên tâm ở lại đây đi. Đợi sau này nhớ ra người nhà là ai thì sẽ tìm bñj họ sau.”

“Đa tạ sư thái.” Tịnh Nhi nghĩ ngợi rồi lại hỏi, “À đúng rồi, sư thái, hôm đó lúc ra khỏi thành, hình như có thấy ngọn cờ lớn có viết chữ “Long”, không lẽ trong thành này, Long đại tướng quân Long Đẳng đang trú đóng ạ?”

“Đúng thế.”

“Ồi, con đã nghe về uy danh của Long đại tướng quân đã lâu, thật sự ngưỡng mộ. Nếu sư thái có cơ hội gặp tướng quân, liệu có thể dẫn con đi theo được không?”

Tịnh Duyên sư thái cười: “Ta là người xuất gia, làm gì có cơ hội gặp tướng quân.”

“Ồ.” Tịnh Nhi không che giấu được thất vọng.

Tịnh Duyên sư thái nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu thấy bức bối thì đọc kinh thư đi. Đúng rồi, kinh văn hôm qua ta cho con, đã chép chưa?”

Tịnh Nhi đỏ mặt: “Cái đó, cái đó, không nhớ được chuyện gì nữa rồi, đến cả chữ cũng không viết được.”

Tịnh Duyên sư thái cười: “Không sao. Đó cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” Tịnh Duyên sư thái trấn an mấy câu, để cô bé tự chơi một lúc rồi đợi đến lúc dùng cơm thì sẽ gọi sau.

Tịnh Nhi đợi Tịnh Duyên sư thái rồi đi bèn nhót mình ngồi trong phòng trầm tư, bỗng dùng sức gõ vào đầu mình, đúng là đồ ngốc, rõ ràng không biết chữ, tại sao lại nói liều là thấy chữ “Long” ở cờ lớn chứ. May mà sư thái không để ý đến sơ hở này.

Tịnh Duyên sư thái quay về phòng mình, đóng kính cửa, cầm thanh kiếm đang lau một nửa ở trên bàn lên tiếp tục lau, lưỡi kiếm sáng bóng, soi được cả gương mặt lạnh như băng của bà. Bà kiểm xong, bà ta nhắc một viên gạch lên, để lộ một rương gỗ lớn. Bà mở nắp rương ra, đặt thanh kiếm lên bộ y phục dạ hành nằm trong đó. Nếu tối nay không cần giết người thì cất đi.

Nhắc đến không biết chữ, An Nhược Thần cũng trầm tư.

Sau khi Triệu Giai Hoa giết con gái liền đau buồn tự vẫn đã trở thành đề tài nóng hổi ở đầu đường cuối hẻm, nha môn đã kết án rồi, đương nhiên An Nhược Thần không thể giả vờ như không biết. Trước đó nàng đã niềm nở trước động tĩnh của Triệu Giai Hoa, dĩ nhiên phải có phản ứng mãnh liệt đối với cái chết của nàng ta thì mới hợp lý.

Thế là nàng đến nha môn tính xem hồ sơ vụ án, nhưng lại bị chủ bạc Giang Hồng Thanh từ chối. Giang Hồng Thanh nói vụ án này đã quá rõ rồi, không liên quan đến mật thám và quân vụ, hơn nữa An Nhượng Thần chẳng qua chỉ là quân sự lầu Tù Vân, không có quyền kiểm tra hồ sơ ghi chép. Nếu muốn xem thì phải đưa công hàm văn thư của quân đội đến.

Thế là An Nhượng Thần về lầu Tù Vân tìm trưởng sử Lý Minh Vũ để lấy văn thư đến nha môn xem hồ sơ, Lý trưởng sử cau mày, đầu tiên là nói bận việc nên đuổi nàng đi, sau đó nàng lại đến, hần hỏi là vị đại nhân nào bảo nàng đến lấy văn thư? Sau một hồi qua lại thì nói đây chỉ là một vụ án nhỏ, đợi tướng quân hoặc Tà đại nhân quay về rồi xử lý sau. Hần nghiêm túc nói: “An quân sự đừng quên, lúc tướng quân đi đã dặn như thế nào rồi? An quân sự cứ làm xong bốn phận của mình là đủ rồi, đừng tự tiện hành động.”

An Nhượng Thần rất ảo não, nàng tính đi tìm Tường Tùng, nhưng Tường Tùng lại không có ở đây. Thế là nàng đành phải đến Lưu phủ một chuyến, quả nhiên bị người canh cổng cản lại. Lý do của canh cổng cũng hợp tình hợp lý, có quá nhiều nhà đến thăm viếng, nhất thời rối ren, lão gia bận rộn tang sự, không có cách nào tiếp đãi tốt được, e rằng có sai sót sơ suất, nên ngoài người thân ra, tạm thời không tiếp đãi những vị khách quý khác. Đợi khi mọi chuyện đã xong thì lần nữa kính mời các vị cảm ơn.

Lúc này An Nhượng Thần bày tỏ là mình đến thăm hỏi, nói tuy mình mới quen biết Lưu phủ nhân không lâu, nhưng quả thật có duyên, nghe tin dữ mà lòng đau như cắt, hy vọng có thể có cơ hội chia buồn. Canh cổng cam kết nhất định sẽ chuyển lời lại cho lão gia. An Nhượng Thần sốt ruột chẳng biết làm thế nào, đành phải quay về lầu Tù Vân.

Rất tốt, biểu hiện của nàng rất bình thường, động tĩnh cũng rất lớn, lần này có lẽ mật thám khắp thành đều biết nàng tác nghẽn đầu mối, không làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Đang cúi đầu quay về phòng thì trên đường đi gặp phải Phương Nguyên. Phương quân sự vẫn sạch sẽ gọn gàng như vậy, nở nụ cười điềm đạm, khẽ hỏi nàng: “Nghe nói An quân sự muốn xem thứ này?” Bao vải gã cầm trong tay để lộ một góc.

An Nhượng Thần cúi đầu nhìn, là hồ sơ vụ án của Triệu Giai Hoa.

An Nhượng Thần mừng rỡ ngẩng đầu lên, Phương Nguyên bình tĩnh nói: “Nếu nói ai quen thuộc nhất với nhân mạch của thái thú đại nhân, thì trong lầu Tù Vân này không ai có thể hơn ta cả. Chỉ là nếu trưởng sử đại nhân không muốn, An quân sự đừng để lộ ra là được.”

An Nhượng Thần gật đầu liên tục.

Phương Nguyên đưa bao vải cho nàng, rồi khom người quay đầu bước đi.

An Nhượng Thần nhanh chóng mở hồ sơ ra. Trên hồ sơ viết, Triệu Giai Hoa để lại di thư, chữ trong di thư đúng là bút tích của nàng, câu văn lung tung, hối hận vì mình đã lỡ giết con gái, lúc thì nói con gái báo thù, lúc lại nói con gái lạnh, mình phải đi theo con, vân vân mây mây.

Chợt An Nhượng Thần hiểu ra một câu mà Triệu Giai Hoa đã nói với nàng. Triệu Giai Hoa nói mình không biết chữ nhiều lắm. Thật ra nàng ta biết chữ, nàng ta ký tên trên hồ sơ vụ án ở nha môn, chắc chắn ở nhà có bản sao của nàng, cho nên mới có thể so sánh bút tích. Nhưng nàng ta lại cố ý nói mình không biết chữ.

An Nhượng Thần tròn mắt nhìn hồ sơ, di thư là giả. Nếu có phong thư hay mảnh giấy viết mà Triệu Giai Hoa để lại cho nàng thì cũng sẽ là giả. Đây là lời nhắc của Triệu Giai Hoa. Nàng ta đề phòng có người giả danh mình làm ra kiểu chuyện như thế này.

An Nhượng Thần lại lần nữa đánh giá Triệu Giai Hoa, nữ nhân này quá thông minh. Mỗi một câu nàng ta nói, đúng là thật sự phải coi trọng.

Trong doanh trại ở sườn dốc Thạch Linh, Long Đại cũng đang đọc thư. Trong thư chỉ có hai chữ “tuân lệnh”.

Chỉ hai chữ, nhưng hần nhìn rất rất lâu. Tựa như viết trong thư không phải là “tuân lệnh”, mà là trăng giang đại hải khác.

Sở Thanh lại gần, bình luận: “Chữ của An cô nương cũng không tệ nhỉ, trong tú lệ lại có nét phóng khoáng sức lực, ắt hẳn là một cô nương thông minh.”

Long Đại liếc hần, không lên tiếng.

Sở Thanh nói tiếp: “Thư trả lời này đơn giản mà có lực, khôn khéo hiểu chuyện, ắt hẳn là một cô nương biết nghe lời.”

Long Đại gấp thư lại, bỏ vào trong ngực. Không đáp lời Sở Thanh. Có thể nghĩ được nhiều như vậy, không đánh giấc thì đúng là rảnh rỗi quá rồi.

“Ta không có rảnh đầu tướng quân, ta nói thật đấy.” Sở Thanh lại còn nhấn mạnh câu cuối, lập tức bị Long Đại đá ra ngoài lều.

“Sắp xếp cho xong chuyện chuyển giao tù binh ngày mai đi, đừng có làm sai đây.”

Sở Thanh chấp tay sau lưng nhân tàn rồi đi, tướng quân thật là, đã đầu vào đó hết cả rồi, còn cần gì phải dè dỏ nữa chứ. Không phải hai chữ “tuân lệnh” này rất tốt sao, tướng quân có gì không hài lòng chứ, nghiền ngẫm lâu như vậy, liệu còn có thể nhìn ra thủ đoạn bịp bợm à.

Lại nhắc đến Lý Tú Nhi bên này, kế hoạch tiến hành không hề thuận lợi. Nàng ta trái lo phải nghĩ những lời của Lục đại nương, cũng không dám tin tưởng hoàn toàn. Nhưng thả tin là có, vẫn nên ra ngoài tránh nạn thì hơn, nàng định đưa cả mẫu thân và nghĩa muội đi, cứ nói đưa mẫu thân ra ngoài quận khám bệnh là được. Ở đó một thời gian rồi quay về sau. Nhưng lúc này đã gần đến cuối năm, không phải là thời cơ tốt. Bận rộn một ngày mới được nghỉ ngơi, nàng thấy tâm trạng tương công có vẻ không tệ, thế là đưa ra thỉnh cầu đưa mẫu thân ra ngoài khám bệnh, nhưng lại bị từ chối ngay. Chính thất Tướng Thị còn không cho nàng mặt mũi, quát nàng cố ý chọn thời điểm bận rộn mà thêm loạn, muốn Khương gia xấu hổ, cố ý khoe khoang mình quan trọng lắm. Chỉ là một tiểu thiếp chứ có gì đâu, nghĩ mình là ai vậy chứ, nàng ta như vậy, tiện tay là có thể tóm lấy. Đừng xem mình quan trọng lắm. Có bản lĩnh đi thì đừng về nữa.

Khương Vĩ mặc cho thê tử mắng mà không bênh vực Lý Tú Nhi. Lý Tú Nhi bị mắng mà dằn dụa nước mắt, nhưng vừa khóc thì lại bị mắng nữa.

Lý Tú Nhi im lặng về phòng, trong lòng bết muốn danh ngôn chính thuận rồi đi thì không được. Nàng không ngủ được, càng nghĩ càng ảm ức, nghĩ đến cuộc hôn nhân không vừa ý của mình, nghĩ đến mẫu thân đang bệnh, nghĩ đến bản thân bị người ta nắm nhược điểm mà lợi dụng, ngày ngày sống trong sợ hãi, không thấy được bến bờ. Nước mắt không ngừng tuôn trào, nhưng lại không dám khóc ra tiếng, sợ quá nhiều đến phòng bên cạnh thì lại bị ăn mắng.

Khóc một hồi ngủ một hồi, nhất thời cũng chẳng biết đã canh mấy rồi. Trong lúc mơ màng, chợt nghe thấy âm thanh quái lạ, sau đó nàng ngửi thấy mùi khét do đốt vải.

Lý Tú Nhi bàng hoàng, lời của bà tử nói lúc sáng chạy quanh đầu. Triệu Giai Hoa chết rồi, người tiếp theo chính là cô.

Nàng gấp gấp nhảy cẫng lên, nhanh chóng mặc xiêm áo vào, lấy bọc y phục mà ban ngày nàng đã lén chuẩn bị nhét vào dưới gầm giường ra. Sau đó nàng nhìn qua nơi khe cửa, dường như khói đen bốc lên từ cửa hàng phía trước, có hai bóng người lén lút đi về phía nhà kho, ở đó đặt rất nhiều vải, xem chừng chính chúng đã đốt cửa hàng, giờ muốn đốt kho tiếp. Mà có hai người khác đang đi về phía phòng nàng.

Lý Tú Nhi sợ hãi bịt miệng lại, nhanh chóng lách mình ra sau tường, sợ bị chúng nhìn thấy.

Trong phòng bốc cháy, chắc chắn mọi người phải đi dập lửa. Còn nàng như chết ngộp trong phòng, biến mất trong cơn hoảng loạn, cuối cùng nói là trong lúc dập lửa vô tình bị thiêu chết. Lý Tú Nhi nhắm hai mắt, tìm đập thỉnh thỏch, đoán chừng dựa theo tình hình hôm nay nàng bị chửi, nếu tướng công và Tướng Thị đi báo án, sẽ nói là do nàng bị mắng nên mới ghi hận đốt cháy cửa hàng, kết quả bản thân lại vô tình bị thiêu chết.

Lý Tú Nhi nghĩ đến đây, đeo bọc y phục vào, lặng lẽ đi đến nơi cửa sổ, đang định chạy trốn ra ngoài thì tính toán lại vẫn không đành lòng, đưa tay cầm một bình hoa, ôm bình hoa leo ra ngoài cửa sổ. Sau đó nàng gắng sức ném bình hoa lên nóc nhà, rồi cũng mặc kệ sau đó ra sao, lập tức xoay người chạy ra sau tạ viện, xuyên qua cửa viện, chạy ra góc phố, trốn vào bóng tối gắng sức chạy thật nhanh.

Một tiếng xoảng vang lên, không biết bình hoa đập vào nóc nhà hay bị rơi xuống đất rồi, trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng vang dội vô cùng lớn.

Lý Tú Nhi nghe thấy, nàng cảm thấy mình đã cố hết sức rồi, cầu nguyện mọi người bình an, chính nàng cũng rất muốn sống.

Lý Tú Nhi biến mất trong đêm. Mà cửa hàng y phục Khương gia nhanh chóng chìm ngập trong tạp âm “đi lấy nước” “mau cứu hỏa” “người đâu, cứu mạng” đầy kinh hãi rồi reo. Ánh lực rừng rực, chiếu sáng cả một vùng trời đêm.

Trời còn chưa sáng, nhưng nửa thành Trung Lan đều đã thức giấc.

Ngọn lửa ở cửa hàng y phục Khương gia quá lớn, lan rộng trái phải, những căn hộ bên cạnh của bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, rất nhanh cả con phố đều đã tỉnh giấc, mọi người dồn sức dập lửa. Nhưng lại có kẻ nhân lúc cháy nhà mà hôi cửa, nhân lúc các nhà ra ngoài cứu hỏa thì vào phòng trộm cắp. Nhất thời tiếng kêu la khóc thét xen lẫn tiếng mắng chửi cứ quanh quẩn bên tai chẳng dứt.

Thái thú Diêu Côn cũng bị dựng dậy, nghe được chuyện này thì tức tốc phát người đi dập lửa trị an. Nghe nói thế lửa vừa lớn vừa lan nhanh, trộm cướp ngang ngược, Diêu Côn nhanh chóng mặc qua phục vào, tự mình đến hiện trường chỉ huy.

Đến lúc trời hừng sáng, cuối cùng con lửa cũng đã được dập tắt, có nhà cửa phòng ốc bị sụp đổ, có người bị thương, cả con đường toàn là nước đen sì lan tràn một vùng.

Diêu Côn tổ chức viện trợ, phát người đến từng nhà hỏi han kiểm soát tình hình. Các y quán trong thành cũng được gọi đến chữa trị, thi thể được kiểm kê, viết lên địa chỉ phát hiện, rồi tìm người nhà đến nhận. Còn rốt cuộc vì sao mà ngọn lửa bốc cháy, là bất ngờ hay vì điều gì khác thì các bộ khoái đã nhận lệnh điều tra trực học.

Lục đại nương đứng lẫn trong đám đông, cùng hỏi thăm lắng giềng quen thân. Nghe được chuyện thì hít một hơi lạnh.

Nghe nói lửa bắt đầu từ cửa hàng y phục Khương gia, trong nhà hẳn toàn là vải vóc vật liệu dễ bắt cháy, đúng là có tiểu nhị gác đêm, dù vậy cũng không biết vì sao lại có lửa. Nhưng đã không còn thấy tiểu nhị đâu nữa. Đến thiếp thất Lý Tú Nhi cũng vậy. Không biết liệu có trong số thi thể bị đốt cháy không.

Vừa rồi thái thú đại nhân đã hỏi Khương Vĩ và Trương Thị. Trương Thị nói đêm qua Lý Tú Nhi ồn ào muốn về nhà mẹ đưa mẹ đi khám bệnh, bọn họ không đồng ý. Lý Tú Nhi khóc ầm ĩ. Trương Thị nghĩ ngờ Lý Tú Nhi muốn đốt xiêm y trút giận, có lẽ vì vậy mà bắt lửa. Cuối cùng không ngờ không khống chế được thể lửa, tạo thành bi kịch.

“Nhất định đại nhân phải bắt con tiện nhân kia lại, tuyệt đối phải róc xương nó.” Trương Thị kêu khóc.

Khương Vĩ lại nói Lý Tú Nhi là người hiền lành nhất gan, xưa nay luôn chuyên cần chăm làm, nghĩ chắc không biết làm chuyện này. Có lẽ lửa thiêu cháy, nàng không kịp chạy thoát, đã gặp nạn rồi. Vừa nói vừa rơi lệ.

Đôi vợ chồng vì chuyện này mà tranh cãi ồn ào ở trên phố. Trương Thị không buông tha, nhận định là do Lý Tú Nhi độc gác gây ra, còn Khương Vĩ một lòng tìm thi thể, muốn tìm lại di thể của Lý Tú Nhi.

Thái thú Diêu Côn nghe mà nhúc nhủ, phát người gấp rút đến nhà mẹ Lý Tú Nhi xem sao, nếu do nàng ta gây nên thì chắc chắn sẽ trốn về nhà mẹ. Hàng xóm láng giềng ba nơm bảy miệng đều nói hộ Lý Tú Nhi, nói nàng ta là một cô nương lương thiện hiếu thuận. Nên ắt là có kẻ cướp muốn vào cửa hàng cướp tiền, bất cẩn đụng phải vật dễ cháy. Rất nhiều nhà bên cạnh rồi rít báo án, nói nhà mình bị trộm, cũng có người cung cấp manh mối, nói là thấy kẻ trộm mặc y phục đen che mặt.

Lục đại nương nghe quanh một hồi, trong lòng nặng trĩu. Tuy đã đoán được đối phương sẽ ra tay với Lý Tú Nhi, nhưng không ngờ lại dùng đến thủ đoạn tàn bạo như vậy, đốt nhà cướp tiền giết người, làm người ta vô cùng căm phẫn. Như thế, mục đích muốn giết Lý Tú Nhi sẽ bị chôn vùi, không ai phát hiện được.

Lục đại nương hỏi thăm rồi nhìn xung quanh, thầm nghĩ không biết có ai theo dõi hành tung của mình không. Bà không dám để lộ sơ hở, trưng ra nét mặt nhiều chuyện hỏi thăm lại rành rọt hiểu kỳ đôi ba câu, sau đó đến đưa rau cho các nhà như thường lệ. Trên đường giao hàng có ý đi đường vòng ngang qua nơi mà nàng đã nói với Lý Tú Nhi, thấy cửa nhà đóng kín, ngoài cửa đặt một chiếc giò trúc đầy nắp. Lục đại nương nhận ra chiếc giò ấy, chính là nàng đã đặt trong căn nhà đó. Lục đại nương bình tĩnh lại.

An Nhục Thần cũng đã nghe nói đến vụ án này. Có quá nhiều hộ gia đình dính vào, người bị hại rất đông, ầm ĩ đến mức phía quân đội cũng phải hái người ra khám xét tuần vệ, canh phòng nghiêm ngặt để phòng mặt thám nhân lúc loạn mà vào thành làm điều ác. Trong lầu Từ Vân cũng tăng cường canh vệ, tăng vệ binh nhân thủ. Những hồ sơ vụ án có liên quan cũng nhanh chóng được đưa đến lầu Từ Vân.

Vậy là An Nhục Thần lại đi tìm trường sử Lý Minh Vũ. Và nàng lại bị cự tuyệt. Giống như lần trước, vẻ mặt từ chối giống nhau, lý do từ chối giống nhau, ngay đến tư thế đứng cũng giống nhau. An Nhục Thần cũng làm đủ trò, vừa sốt ruột vừa giậm chân. Nhưng vừa xoay người, nàng lại lặng lẽ đi tìm Phương Nguyên.

Phương Nguyên cũng rất chắc chắn, không nói nhiều một câu, âm thầm mà giúp nàng lấy được hồ sơ vụ án.

An Nhục Thần nghiêm túc nhìn hồ sơ. Mười ba thi thể, có bốn thi thể tìm thấy từ cửa hàng y phục Khương gia, trong đó có một thi thể nữ, đã cháy khét không còn nhận ra. Tìm An Nhục Thần đập như trống chầu, không biết thi thể nữ này có phải là Lý Tú Nhi hay không.

Trên hồ sơ lại viết, có năm người cung cấp lời khai nhìn thấy có gã mặc đồ đen bịt mặt hành hung, nhưng không nói có bao nhiêu người, cũng không rõ là cao thấp mập ốm thế nào, vì lúc ấy quá hoảng hốt ồn ào. Một người trong đó được xác nhận là do ham hóng hót mà nói dối, không thấy hắc y nhân nào.

Cửa hàng y phục Khương Thị là nơi bắt đầu bốc cháy, nhưng không phải tất cả ngòi lửa đều từ cửa hàng Khương Thị lan ra. Có người khai rằng khi nhà mình bốc cháy, vẫn còn cách cửa hàng Khương Thị rất xa.

Không có ghi chép khám nghiệm tử thi của ngũ tác, còn chưa tiến hành được bước kia.

An Nhục Thần vừa nhìn vừa nghĩ ngợi, định tìm manh mối hữu dụng từ trong này. Chợt đúng lúc Xuân Hiểu ở ngoài nhà vào báo, nói là trường sử Lý Minh Vũ đến thăm.

An Nhục Thần sợ hết hồn, tường chuyện Phương quân sự giúp nàng trộm hồ sơ vụ án đến đã bị lộ, nàng vội thu cất mọi thứ, đã chuẩn bị xong tâm tư muốn giải bày, kết quả ra ngoài nhà thì lại thấy Lý Minh Vũ nghiêm túc nói: “Nghe nói gần đây cô nương lui tới khá thường xuyên với mọi người trong nhà.”

An Nhục Thần sững sờ.

Lý Minh Vũ lại nói: “Lầu Từ Vân là nha môn quan đội, cũng là phủ của tướng quân, là trọng địa trong quân, không phải nơi tùy tiện ai muốn vào thì cũng vào được. Cô nương cũng dốc sức vì quân đội, nên chuyên tâm chăm chỉ, đừng đùa với trong nhà như thế, không ổn thỏa lắm.”

An Nhục Thần vội vã đáp: “Lý đại nhân dạy phải.”

Nhưng Lý Minh Vũ lại hỏi: “An quân sự nhiều lần muốn lấy hồ sơ ghi chép vụ án, vậy có tính toán gì không?”

An Nhục Thần không rõ ý của Lý Minh Vũ lắm, không dám tùy tiện trả lời.

Lý Minh Vũ nói: “Hỏi như thế là vì dù sao An quân sự cũng theo Tà đại nhân làm việc, theo ý tướng quân đại nhân đã dặn, không có Tà đại nhân ở đây, nhưng nếu An quân sự có chuyện cấp bách, ta cũng biết cả rồi, sẽ xử lý giúp.”

Giọng điệu này làm An Nhượng Thần nghẹn lời, “Không có chuyện gì cấp bách lắm, đợi các đại nhân quay về đã.”

Lý Minh Vũ nhìn xoáy vào nàng: “Vậy thì tốt. Ta hỏi rõ rồi, đợi các vị đại nhân quay về, An quân sự cũng đừng nói là ta làm khó An quân sự.”

An Nhượng Thần tự biết thấp cổ bé họng, đành nở nụ cười thừa vâng.

Sau khi Lý Minh Vũ rời đi, Xuân Hiểu an ủi An Nhượng Thần: “Cô nương chớ để bụng. Trường sử đại nhân chính là như thế, lúc nào cũng xụ mặt, nhìn đâu cũng chăm chăm, giống như nhìn ai cũng lười biếng vậy.”

An Nhượng Thần đáp mấy câu, tâm tư vẫn còn xoay quanh vụ án. Nàng nghĩ, không biết Lục đại nương có chuyển tin được không. Thế là nói muốn đi giải sầu. Nàng làm như đi dạo, tránh vệ binh tuần tra, nhân lúc bốn bề vắng lặng thì đi đến hành lang nàng đã hẹn với Lục đại nương, nhắc viên đá thứ ba lên, quả nhiên thấy bên dưới có tờ giấy bình an.

An Nhượng Thần nhanh chóng thu giấy hoa tiên vào trong tay áo, viên đá đặt năm ngang, rồi như không có chuyện gì đi về phòng.

Vào phòng rồi mới lấy giấy hoa tiên ra xem. Bên trên viết một chữ “ba”, sau đó đánh dấu lên từ “An trạch” ở tờ giấy.

An Nhượng Thần hưng phấn, “ba” là chỉ Lý Tú Nhi, “An trạch” ám chỉ nàng đã thành công trốn vào căn nhà các nàng sắp xếp, nàng ta còn sống!

An Nhượng Thần đốt giấy hoa tiên, đi qua đi lại trong phòng, tính toán xem nên làm thế nào. Lý Tú Nhi ẩn nấp như vậy không phải là kế hoạch lâu dài, nàng ta nhớ mong mẫu thân, không chừng đến mình cũng không sống nổi. Chắc chắn nàng phải đi gặp nàng ta một lần, phải mau chóng gặp được nàng ta.

An Nhượng Thần đi ra ngoài, không dẫn Xuân Hiểu theo, nhưng phải báo cho Điền Khánh và Lư Chính. Đây là quy định của Long Đại, bất kể nàng ở đâu, tất phải có người bảo vệ. Nếu ngay đến cả Điền Khánh, Lư Chính cũng không thông báo mà len lút chuồn đi thì rất khả nghi. Nếu bị nội gián biết được, ắt chuyện sẽ bị tiết lộ.

Hôm nay Điền Khánh ra ngoài cùng nàng, trên đường nghe mọi người rôm rả vụ án cửa hàng y phục Khương Thị, Điền Khánh hỏi An Nhượng Thần không đi xem chút sao?

An Nhượng Thần nói chắc chắn bây giờ ở cửa hàng y phục toàn là nha sai quan binh, cửa hàng bị cháy e cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, có đến thì cũng chỉ thêm loạn. Nay Lý trưởng sử đã nhắc phải đợi Tà đại nhân và tướng quân về rồi tính sau, nàng không muốn gây phiền toái.

Điền Khánh nghe vậy thì làm mặt quý, “Lý trưởng sử.” Dường như cũng có phê bình kín đáo với người này. An Nhượng Thần chỉ cười không đáp.

Sau đó An Nhượng Thần đến gần An phủ, tìm một thiếu niên chuyển lời cho An phủ. Chỉ chốc lát sau An Nhượng Hi đã dẫn nha hoàn đi đến phố gặp An Nhượng Thần, nói: “Sao thế? Hôm nay đích thân tới đây, không ra oai sai bảo ta nữa à? Chẳng lẽ tỷ muốn về xem sao?”

An Nhượng Thần làm vẻ mặt chán ghét: “Giờ ta không muốn đến cái nơi quý quái ấy. Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện riêng đi. Không được mang theo nha hoàn, muội có đến không?”

Tất nhiên An Nhượng Hi đi rồi.

Hai tỷ muội đi loanh quanh trên đường, cuối cùng dừng lại tại một thủy các - đó là một quán trà, là nơi phẩm trà nghe khúc. An Nhượng Thần nói đi một rồi, ngồi nghỉ ở đây đi.

An Nhượng Hi không có ý kiến, nàng ta ôm một bụng nghi vấn, không biết An Nhượng Thần tính làm trò gì.

Điền Khánh thấy các nàng dừng lại thì đứng ở đối diện chờ. An Nhượng Thần đưa mắt ra hiệu, Điền Khánh gật đầu đã rõ.

An Nhượng Thần đưa muội muội vào nhả gian trong thanh thủy các, gọi bình trà xanh, không muốn nghe khúc, rất nhanh trong nhả gian chỉ còn lại hai người các nàng. An Nhượng Hi không ngại trang lứa, sầm mặt hỏi: “Lần này lại muốn như thế nào nữa?”

An Nhượng Thần ung dung thông thả đáp: “Ta đã nói rồi, lần tới gặp mặt ta sẽ nói cho muội biết ít chuyện.”

An Nhượng Hi ngồi thẳng: “Nói đi.”

“Muội có nghe nói chuyện cửa hàng y phục Khương Thị bị cháy, liên lụy đến cả con phố, hơn mười người chết thảm, thiêu hủy hơn nửa phố không?”

“Nghe rồi.” Nói đến vụ thảm án này, An Nhượng Hi rất nghiêm túc.

“Một số thợ vái của cửa hàng y phục Khương Thị là từ Nam Tàn đến, muội có biết không?”

An Nhượng Hi ngây ra: “Chẳng lẽ cửa hàng bị đốt và vận chuyển hàng hóa Nam Tàn có liên quan nhau sao?”

An Nhượng Thần lắc đầu: “Cụ thể thì ta cũng không biết. Ít nhất là trên hồ sơ ghi chép vụ án của nha môn không hề viết như vậy. Nhưng gần đây có tin đồn kiểm tra chặt chẽ hàng thông quan từ thương bạc tì, vậy thì chuyện này khá kỳ lạ.”

An Nhượng Hi nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

An Nhượng Thần nói: “Ta thấy khá là lạ, nếu chỉ cướp tiền thì lấy tiền đi là được rồi, vì sao còn phải đốt cửa hàng, liệu có phải vì muốn che giấu chứng cứ gì không?”

Lập tức An Nhượng Hi liên tưởng đến sổ hàng ngọc thạch của An Chi Phủ, đó cũng là dựa vào thủ đoạn bất chính mới lấy ra được.

An Nhượng Thần lại nói: “Đương nhiên, những điều đó cũng chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của ta. Nhìn bề ngoài chắc chắn quan phủ sẽ không nói như thế, dấu sao vẫn còn phải ngầm kiểm tra thương bạc tí. Ta hy vọng muối sẽ điều tra chuyện này giúp ta, gặp phải loại chuyện như thế đương nhiên ta cũng sẵn lòng nhắc nhở muối. Nhưng chuyện này một mình muối biết là đủ, dù sao cũng chỉ là đoán chừng.”

An Nhượng Hi không nói câu nào, nàng ta cũng không nghĩ ra chuyện này thì có lợi ích gì.

An Nhượng Thần lại hỏi tình hình An phủ, liệu có đang tìm từ muối không. An Nhượng Hi đáp từng câu một.

Một lát sau, An Nhượng Thần nói nàng muốn đi nhà xí, bảo An Nhượng Hi ngồi chờ nàng.

An Nhượng Thần ra khỏi nhà gian thì nhanh chóng đi về phía hậu viện của thanh thủy các. Lúc đi nàng nhìn lướt qua con phố ở đối diện, Điền Khánh đang ngồi nói chuyện với chủ hàng rong. An Nhượng Thần nhanh cơ hội bước đi nhanh, băng qua hậu viện, từ cửa sau đi ra ngoài.

Sau lại chạy như điên, lúc trước nàng cũng từng điên cuồng lao đi như thế, nàng vẫn còn nhớ rõ tình hình và cảm nhận trong ngày hôm ấy, đó là thời điểm thay đổi vận mệnh cả đời nàng.

Hẻm Bình Hồ Đông.

Chính nơi đây nàng đã thấy Từ bà mối và Giải tiên sinh bí mật bàn bạc, từ đó mọi thứ đều đổi thay.

Nhưng lần này nàng không phải muốn đến căn nhà đó, mà là căn bên cạnh - chính là nơi trước kia Từ bà mối và Giải tiên sinh gặp mặt.

Đây là nơi ở cũ của Từ bà mối, nếu không phải khi ấy đúng lúc nàng bắt gặp thì sẽ chẳng ai ngờ căn phố trạch này lại còn dùng được. Sau khi Từ bà mối chết, căn nhà này bị quan phủ lục soát, sau đó trở thành nơi hoang phế. An Nhượng Thần cần một gian nhà an toàn cho Lý Tú Nhi, Long Đại đã từng dạy nàng, nếu một người ở trong thành thăm dò dài lâu, cần phải có địa điểm kín đáo để chạy trốn hoặc tạm thời lánh nạn. Điều ấy hoàn toàn khớp với đối sách nàng đã để Lục đại nương thuê nhà giúp nàng trước kia. Nhưng lần này nàng không thể chuẩn bị trước được, đành phải thử vận may.

May mắn là có thể dùng được. Lục đại nương đã sắp xếp xong xuôi, cứu được Lý Tú Nhi.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Ai mà ngờ lại có người dùng căn nhà trước đây Từ bà mối bí mật bàn bạc với mật thám để trốn tránh màn đuổi giết của mật thám cơ chứ.

An Nhượng Thần nhìn giò trúc trước cửa, gõ một cái. “Là ta, An Nhượng Thần.”

Sau cửa có tiếng bước chân, nhưng then cửa không mở.

“Nhanh lên đi, ta không có thời gian.”

Lý Tú Nhi ở đằng sau nhìn xuyên qua khe cửa, do dự đầu tranh chốc lát, cuối cùng mở cửa ra.

An Nhượng Thần lách người đi vào, nhanh chóng đóng cửa lại.

“Là cô tìm bà từ đó đến nói chuyện với tôi sao?”

“Mẫu chốt là bây giờ cô vẫn còn sống.” An Nhượng Thần không có thời gian hàn huyên khách sáo với nàng ta, nhanh chóng thuật lại tình hình của cửa hàng y phục Khương Thị và hàng xóm. Lý Tú Nhi nghe thấy kết quả thảm thiết của vụ án phóng hỏa, sợ hãi bùm miệng lại.

“Nha môn đã tìm đến mẹ cô để hỏi chuyện rồi, cô có nói cho bà ấy biết gì không?”

Lý Tú Nhi lắc đầu nguây nguây: “Đêm qua ta chạy thẳng đến đây, không dám về mà tới đây luôn.”

“Tốt lắm, bây giờ ngoài hung thủ ra thì không ai biết cô sống chết thế nào, nếu cô còn muốn gặp mẹ mình thì nhất định phải nghe lời ta. Nếu không ta sẽ đá cô ra ngoài, như thế cô chỉ có hai kết quả, một là chưa kịp đến nha môn báo quan thì đã bị hung thủ giết chết, hai là đến nha môn, thái thú đại nhân sẽ xem cô là ác nhân sát hại hơn mười bách tính, phóng hỏa cho hả giận, bị nhốt vào ngục vắn trăm.”

Lý Tú Nhi hoảng hốt đến mức mắt hồn mất vía, òa lên khóc.

An Nhục Thần đỡ lấy vai nàng ta, nhìn thẳng vào mắt nàng ta: “Không có thời gian để cô khóc đâu. Cô hãy trả lời mấy câu hỏi của ta đi. Bây giờ chỉ có ta mới có thể cứu được cô.”

Lý Tú Nhi dùng sức gật đầu, lệ vẫn còn đọng ở hốc mắt.

“Cô có biết Giải tiên sinh không? Từ bà mỗi có từng nhắc đến hắn không?”

Lý Tú Nhi lắc đầu.

“Nói!”

“Chưa từng nghe qua. Từ bà mỗi chưa bao giờ nói còn có người nào khác cả, mà ta cũng không dám hỏi.”

“Cô đã nói cho nàng ta biết những tin tức gì?”

“Không, không có gì quan trọng cả, ta không hại chết ai cả, ta thề đấy.”

“Có quan trọng hay không không phải do cô nói là được. Cô nghĩ cho kỹ đi, có tin tức nào nàng ta cảm thấy hứng thú, từng khen cô làm rất khá chưa, hoặc có dặn dò cô phải đặc biệt để ý đến ai không?”

Lý Tú Nhi cố suy nghĩ, nói ra mấy cái tên. Trong đó bao gồm cả phu nhân thái thú Mông Giai Nguyệt. Nói là nàng đem vài vốc may y phục đến cho phu nhân thái thú, Từ bà mỗi bảo nàng tán gẫu chuyện thường ngày, thăm dò hỏi xem phu nhân thái thú và thái thú đại nhân có hòa thuận với nhau hay không, lại hỏi phu nhân thái thú gần gũi với những phu nhân nào, mượn lý do mời chào buôn bán để thăm dò quan hệ của nữ quyền nhà các ông quan lớn. Còn nói Từ bà mỗi dặn nàng lúc đưa y phục đến phủ thì phải quan sát bố cục, canh phòng an ninh trong phủ đối phương, vân vân. Cả lúc mấy cô nương muốn đến may y phục xem vài vốc nữa, sẽ kín đáo cho nàng biết vài tin, nàng sẽ chuyển tin lại cho Từ bà mỗi.

“Có từng nhắc đến Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc không?”

Lý Tú Nhi lắc đầu, “Ta chỉ biết mỗi Lưu phu nhân, nàng thường đến đây may y phục. Nhưng trước kia nàng cũng chỉ là may đồ mua vài vốc, sau khi Từ bà mỗi chết nàng mới báo ta làm việc.” Lý Tú Nhi thuật lại một lần những gì Triệu Giai Hoa đã giao phó.

An Nhục Thần cẩn thận hỏi rõ, nói với nàng ta: “Được rồi, cô yên tâm trốn ở đây đi. Ngoài ta và bà tử hôm qua đến tìm cô ra, cô không được tin ai cả. Nếu có người tìm được cô thì cứ nói Từ bà mỗi đã từng cho cô bằng chứng, nhưng cô giấu đi rồi. Như thế mới có thể bảo vệ được tính mạng.”

Lý Tú Nhi lại sợ hãi òa khóc.

“Ta sẽ mau chóng giải quyết, để cô có thể về nhà được.” An Nhục Thần lại dặn dò mấy câu nữa. Sau đó tức tốc chạy về thanh thủy các.

An Nhục Hi ngồi trong nhả gian đã sớm không chờ nổi nữa, thấy An Nhục Thần về thì nghi ngờ nhìn nàng: “Đi nhà xí thôi mà lâu thế sao?”

An Nhục Thần nhấp một hớp trà, nói: “Còn gặp người trò chuyện dăm ba câu.”

An Nhục Hi cau mày: “Trò chuyện cũng tốn sức quá nhỉ, thở hổn hển kia kìa.”

An Nhục Thần cười không đáp.

An Nhục Hi càng nghĩ càng thấy khả nghi: “Không phải tỷ lợi dụng ta để làm gì đấy chứ?”

An Nhục Thần cười nhạt hỏi ngược lại: “Muội cảm thấy mình có gì để lợi dụng?”

An Nhục Hi lại cúi kinh nổi giận, lập tức sầm mặt.

“Được rồi được rồi, trưng sắc mặt ra cho ai nhìn thế chứ!” An Nhục Thần cũng giả vờ mất hứng. Ngoảnh đầu tính tiền rồi rời đi.

An Nhục Hi cũng đi ra theo nàng, trợn mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp dần xa kia, trong lòng dấy lên nghi hoặc.

Quay về lầu Tử Vân, Điền Khánh hỏi An Nhục Thần: “Lúc rời đi sắc mặt An nhị cô nương khá khó coi, hình như có vẻ khả nghi, cô nương có cần ta tìm người theo dõi nàng ta không?”

“Khả nghi là ám chỉ căm giận oán hận ta sao? Nếu nàng ta thân thiết dễ gần mới là khả nghi. Hôm nay xảy ra những chuyện này, trong thành đã đủ loạn rồi, người còn không đủ dùng, bên nhị muội ta không cần để ý.”

Điền Khánh không nói gì nữa, lui xuống.

An Nhượng Hi về đến nhà cũng hoảng sợ, Tiền Bội lại tới nữa.

Lập tức An Nhượng Hi có liên tưởng không tốt. Cửa hàng y phục Khương Thị bị đốt, liên lụy toàn con phố, nếu quả thật do thương bạc ti thua mua trái với luật vận chuyển hàng hóa, vậy nay Tiền Bội đến, có phải là vì chuyện hàng hóa ngọc thạch mà đến thăm dò không?

An Nhượng Hi không nhìn ra manh mối gì. Bởi vì Tiền Bội không hề nhắc gì đến số hàng kia, chỉ ít là ở trước mặt nàng không nói gì. Trái lại chỉ tán gẫu chuyện trong nhà, lại khen An Nhượng Hi càng lớn càng xinh đẹp đoan trang, hỏi An Chi Phủ đã hứa hôn với người ta chưa.

Tóc gáy An Nhượng Hi dựng đứng, sợ đến mức cơ thể cứng đờ.

Cũng may An Chi Phủ chỉ cười ha hả đáp đôi ba câu khách sáo, không treo lên người nàng tấm bảng “hàng đợi bán”.

Sau đó Tiền Bội đổi đề tài, nói: “Gần đây dường như nhị cô nương khá gần gũi với đại cô nương, qua lại thân thiết nhỉ?”

Tóc gáy An Nhượng Hi lại lần nữa dựng lên, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Đàm Thị vội nói: “Nhắc đến đây, thật đúng là phải khen Hi Nhi rồi. Không phải là Tiền lão gia có dặn dò, muốn ổn định con tiện nhân An Nhượng Thần kia, rồi thăm dò tin tức từ chỗ nó sao. Hi Nhi đã thật sự nhẫn nhục mang trọng trách rồi. Nay tiện nhân kia có uy phong, nói chuyện toàn đâm thọc nhau, nhưng Hi Nhi nhẫn nhịn cả, không ghi thù con tiện nhân kia, có thể thương xuyên qua lại.”

Tiền Bội bật cười: “Vậy thì đã để nhị cô nương chịu oan ức rồi. Nhưng lời này của phu nhân sai rồi, sao lại vì ta chứ. An Nhượng Thần muốn đối phó An gia, các người thăm dò tin tức nàng ta, có đề phòng, đó là điều tốt với An gia.”

Một câu nói đã giữ bỏ sạch sẽ liên quan đến mình, An Chi Phủ và Đàm Thị lại không thể không luôn miệng gật đầu đáp đúng thế.

“Vậy, thời gian này nhị cô nương đã trò chuyện những gì với đại cô nương?”

Đầu óc An Nhượng Hi rối bời, mở miệng mà không biết đáp sao. Đàm Thị trợn mắt nhìn nàng: “Không phải thăm dò nó xem tìm được điểm yếu gì của chúng ta để đối phó sao?”

An Nhượng Hi cắn răng, nói: “Đúng là như thế, nghe nói phía quan phủ sẽ thẩm tra chuyện thương bạc ti nhận hối lộ, vi phạm kỷ cương. Đại tỷ khá đặc ý, cho rằng đã nắm được thóp của chúng ta, có hỏi con trước kia cha đã lấy lại số hàng ngọc thạch kia như thế nào. Con vô đồng ý sẽ nghe ngóng giúp tỷ ta, sau đó nói với tỷ là chuyện này không phải yếu điểm gì để nắm thóp. Tỷ ta nổi giận với con, nhưng lại cảm thấy con vẫn còn khả dụng.”

Tiền Bội gật đầu, lại hỏi: “Nhắc đến đây, đại cô nương làm việc bên cạnh tướng quân, nghe nói uy phong凛冽, nhưng thực tế lại tứ cố vô thân. Long tướng quân coi như nhất thời bị nàng ta làm cho mê muội, nhưng mục đích cuối cùng là đánh giác hộ quốc, đâu để ý đến nàng ta được nhiều như thế. Dưới cái nhìn của người ngoài, nàng ta là đồ yêu hồ lẳng lơ dựa vào tướng quân mà trèo lên, đương nhiên nhìn nàng ta không thuận mắt rồi.”

“Không sai, đúng là như vậy.” Đàm Thị vội phụ họa.

Tiền Bội hỏi: “Theo nhị cô nương nhìn xem, đại cô nương gấp gáp tìm nhị cô nương trò chuyện như thế, liệu có chỗ nào khác thường không?”

Tìm An Nhượng Hi đập mạnh vô cùng, nàng do dự lần nữa, rồi lắc đầu nói: “Không thấy tỷ ta có gì khác thường cả, vẫn là đáng vẻ trèo cao, vênh vao hống hếch.”

Lúc nói lời này, Tiền Bội vẫn nhìn nàng. An Nhượng Hi chợt dạ cúi đầu.

Ngày hôm đó Tiền Bội ở lại dùng bữa. Khi trời tối, Lục đại nương đến đưa đồ thay An Nhượng Thần, là một hộp điểm tâm. Bà ta bảo An đại cô nương có nói hôm đó nhị cô nương tốt bụng đưa đồ nàng thích ăn đến, nay nàng cũng trả lễ lại, tặng mấy món mà đầu bếp của lầu Từ Vân làm cho nhị cô nương, để nhị cô nương đếm thử. Đại cô nương nói, nhị cô nương đối tốt với nàng, tất nhiên nàng cũng sẽ đối tốt với nhị cô nương.

An Nhượng Hi nghe canh công chuyển lời, lại nhìn hộp điểm tâm trong tay canh công, thật sự hy vọng An Nhượng Thần đứng ở trước mặt nàng, để nàng ném hộp điểm tâm này vào mặt tỷ ta.

Tỷ ta có ý hại nàng hả!

Nhưng Đàm Thị không nghĩ như vậy, Đàm Thị nhân cơ hội lời kể công với Tiền Bội nói con gái chịu tội thân cũng coi như có hồi đáp. Nay hai tỷ muội thân thiết với nhau, sau này sẽ có cơ hội gây khó dễ cho An Nhượng Thần. Tiền Bội cười không nói, Đàm Thị thì chăm chăm nhìn An Nhượng Hi.

An Nhượng Hi chỉ cảm thấy lòng rối bời hỗn loạn.

Lúc này ở trong lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An, tìm Tạ Cương chìm xuống vực thăm.

Quả thật ở đây có một căn phòng treo chuông trang trí, chủ nhân căn phòng là Tích Âm. Tích Âm này hoàn toàn không có quan hệ với Điền Nhân, cũng chính là Triệu Giai Hoa. Tích Âm mới đến lầu Phẩm Hương chưa đến nửa năm, còn Điền Nhân đã rời khỏi đây ba năm rồi. Cho đến bây giờ hai người

chưa từng gặp mặt, cũng không quen nhau.

Mà bản thân Điền Nhân cũng không có gì đáng nghĩ, nàng ta không phải đột nhiên đến lầu Phàm hương, mà chính là một nữ cô nhi mới mười một tuổi đã bị bán vào đây, qua một tay ma ma chỉ dạy, học đàn tập khúc, giống như những ca kỹ khác, bước lên con đường từ bán nghệ thành bán thân. Nên nàng ta không thể nào mặt thám đến từ Nam Tần mọi nơi đây để che giấu thân phận được.

Nhưng Tạ Cương vẫn tra ra được ít manh mối. Trước kia Triệu Giai Hoa đi cùng Từ bà mối là bị ép buộc. Ma ma trong lầu Phàm Hương có khai, Điền Nhân xinh đẹp hát hay, rất được hoan nghênh. Nhưng nàng chỉ chung tình duy nhất với một vị công tử họ Triệu, lại còn tự định chung thân với người kia, Triệu công tử ấy đã cho ma ma bạc, để Điền Nhân không cần phải tiếp thêm khách, còn hẳn quay về xoay sở tiền, chuộc thân cho Điền Nhân. Điền Nhân rất vui, mong ngóng đợi chờ. Nhưng Triệu công tử còn chưa quay lại thì có một bà tử lạ mặt đến. Bà tử kia tự xưng là họ Từ, ra tay hào phóng, nói là đến thay Lưu lão bản. Nàng ta cho ma ma một số tiền lớn, chuộc thân Điền Nhân. Bởi vì trước đó ma ma đã đồng ý với Điền Nhân và Triệu công tử rồi, thế nên nói là để xem ý của Điền Nhân đã.

Điền Nhân trò chuyện với bà tử kia rất lâu, nhưng không hề đồng ý. Ngoài mặt thì bà tử nói với Điền Nhân sẽ kiên nhẫn, nhưng sau lưng lại cho ma ma thêm bạc, để ma ma đánh mắng Điền Nhân bắt nàng ta tiếp khách, rồi lại tìm những tỷ muội khác ngày ngày chằm chọc cười nhạo bên tai Điền Nhân. Triệu công tử mãi không đến, Từ bà tử kia thuyết phục mấy bận, rốt cuộc Điền Nhân liền đi theo nàng ta.

Lưu lão bản? Tạ Cương đã đoán ra được đây là ai.

Ma ma cũng nói Lưu lão bản kia kinh doanh từ lâu. Đi ngang qua đây, lúc đến lầu Phàm Hương thì nhìn trúng Điền Nhân, bỏ ra nghìn vàng để đổi lấy một tiếng cười, say đắm Điền Nhân vô cùng, tới lui mấy bận. Nghe nói có mấy lần không phải vì làm ăn đi ngang qua, mà là có ý đến. Nhưng, vị Lưu lão bản muốn chuộc thân Điền Nhân cũng bị từ chối. Không ngờ y không hề từ bỏ ý định, lại tìm bà tử đến thuyết phục.

Ma ma nói Từ bà tử chỉ bảo là quận Bình Nam, chứ không nói rõ tình hình. Nhưng nàng ta có âm thầm hỏi qua phu xe của bà tử, biết nàng ta ở thành Trung Lan. Rồi một thời gian sau, đột nhiên Triệu công tử xuất hiện, nói năm đó đi nửa đường gặp tai nạn, suýt nữa bỏ mạng, đường thương đến hai năm, lo lắng Điền Nhân không biết như thế nào nên tìm đến đây.

Từ phu xe tra được hành tung, cũng giống bọn họ. Nhưng điều làm Tạ Cương cảnh giác không phải sự dè dặt của Từ bà mối, mà là Triệu Giai Hoa bị ép gả cho Lưu Tắc, nếu như vậy thì đảo lộn quá rồi.

Chết tiệt, trùng phải kế diệu hồ ly son của y rồi!

Long Đại cười tuấn mã của mình lao đi như gió, đứng trên chỗ đài cao ở dốc Thạch Linh, nhìn hai danh phó tướng dưới quyền Sở Thanh dẫn theo hai đội binh sĩ, áp giải hai tên lính Nam Tần kia đến gần biên giới.

Đối diện bọn họ là binh đoàn Nam Tần, đại tướng Nam Tần là Đoàn Mộc Kiệt đứng phía trước đội quân. Thấy binh lính Nam Tần được giải về thì vung tay cho người đến đón.

Sở Thanh đứng tại tiền tuyến, hét ra lệnh thù hata người.

Lúc này hai danh phó tướng mới thả người ra, trình văn thư lên. Sở Thanh lớn tiếng quát: “Phụng mệnh hộ quốc đại tướng quân Long Đằng, hiện phóng thích binh sĩ Nam Tần đã xâm phạm Đại Tiêu ta, cắt tóc lột bào, lấy làm cảnh cáo. Nếu các ngươi còn dám xâm phạm, ắt sẽ không tha.”

Đoàn Mộc Kiệt thấy binh lính đã đưa hai binh sĩ bị bắt về thì cứng mồm nói: “Các ngươi đừng ngông cuồng, bọn tướng quân phụng mệnh hoàng đế Nam Tần, bảo vệ biên giới ta, tuần thủ biên phòng, là các ngươi vượt biên giết người, bắt giữ binh sĩ ta. Đại Tiêu ngươi vô si vô đức, nhất định sau này sẽ đòi lại trên chiến trường.”

Sở Thanh nghe hẳn nói câu này thì quay đầu nhìn Long Đại đứng trên vách núi cao. Long Đại giơ tay lên, Sở Thanh ngoái đầu lại hét lớn với Đoàn Mộc Kiệt: “Muốn đánh thì đến đây, nói nhảm làm gì!”

“Cứ đợi mà xem.” Đoàn Mộc Kiệt cũng quay đầu nhìn lên đài cao, vỗ ngựa xoay người dẫn quân rời đi.

Dưới ánh mặt trời sáng chói mắt, Long Đại một thân khôi giáp chói lóa, cười trên con tuấn mã màu đen cao to đầy uy vũ, ngọn cờ lớn chữ “Long” ở sau lưng tung bay trong gió. Đoàn Mộc Kiệt đi được một đoạn thì ngoái đầu lại, cách khoảng cách này mà vẫn cảm nhận được cái oai phong đến nhức mắt của Long Đại.

Long Đằng! Long Đằng! Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy!

Trong lòng Đoàn Mộc Kiệt có suy tính, sau khi quay về doanh trại liền thẩm tra hai tên binh sĩ kia trước, hai người đều nói giống nhau. Đại tướng quân Long Đằng kiêu căng ngạo mạn, còn tướng quân Sở Thanh nóng nảy không có chủ ý nhiều. Bọn họ đã làm theo kế hoạch, nếu như bị bắt thì sẽ khai báo tình báo giả.

Đoàn Mộc Kiệt rất hài lòng, gấp rút viết quân báo. Bẩm báo chính mắt mình đã thấy Long Đằng xuất trận thi lệnh. Từ binh vào doanh, giết hay thả, Sở Thanh không dám làm chủ. Ứng chiến ở tiền tuyến, Sở Thanh cũng phải nhìn Long Đằng ra hiệu. Do dự chần chừ trước quyết sách, nhưng dễ kích động nổi giận. Nếu không nhờ vào thân thù của Long Đằng thì phòng ngự ở dốc Thạch Linh còn lâu mới bằng sông Từ Hạ.

Đoàn Mộc Kiệt viết quân báo xong, dán kín lại rồi đưa một bức đến Kiều đại tướng quân đang hạ trại ở sông Từ Hạ, một phong thư khác thì đưa đô thành Nam Tần mời Huy vương thân khai.

An Nhượng Thần ở trong phòng Long Đại, đối diện là vị trí chỗ ngồi quen thuộc của Long Đại. Nàng đang suy tư. Hôm nay mượn chuyện đưa diễm tâm cho nhị muội để nhờ Lục đại nương truyền tin và đi thăm dò. Còn nàng cũng có đấu tranh khổ não, cần Long Đại chi điểm. Thật đáng tiếc, tướng quân không có ở đây.

An Nhượng Thần ngồi ở đó trầm tư khá lâu, còn nói với vị trí của Long Đại: “Vậy cứ quyết định như thế đi, tướng quân.”

An Nhượng Thần đi đến cửa hàng y phục Khương Thị. Cả con đường vẫn hỗn loạn bữa bãi, rất nhiều người đang di chuyển đá gỗ, thu thập phế tích. An Nhượng Thần từng tưởng tượng đến tình cảnh bi thảm, nhưng khi tận mắt thấy không khí trầm lắng bao trùm con phố lớn, nàng vẫn khó tránh khỏi đau lòng.

Nàng đi thẳng, tìm được người mình muốn tìm - phu nhân thái thú Mông Giai Nguyệt.

Từ sáng Mông Giai Nguyệt đã ở đây rồi, bà ta dẫn người vợ và đến đưa thức ăn cho bách tính trong phố, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, phân phát những thứ thiết yếu trong cuộc sống, thăm hỏi phu nhân con thơ và người già đã mất người thân. Người nào gặp khó khăn, tổn thất ra sao, bà ta đều ghi nhớ từng việc.

Bận rộn cả một ngày, nha hoàn khuyên bà nên về phủ nghỉ ngơi, bà ta đang định cự tuyệt thì trông thấy An Nhượng Thần.

“Phu nhân.” An Nhượng Thần bước đến thi lễ. Lại nhìn nha hoàn bên người bà ta.

Mông Giai Nguyệt nhận ra An Nhượng Thần, từng gặp An Nhượng Thần trước khi nàng rời khỏi An gia. Sau đó bà ta chỉ nghe nhắc đến tên và chuyện của nàng. Bây giờ thấy nàng đến chào như thế, Mông Giai Nguyệt liền gạt nha hoàn sang một bên.

An Nhượng Thần nói nhỏ với bà mấy câu, Mông Giai Nguyệt liền đưa nàng về phủ thái thú.

Thái thú bận rộn vụ án này, Mông Giai Nguyệt ba lần bốn bận phái người mời ông về nhưng ông đều không chịu. Cuối cùng quả thật bị giục nhiều quá đến mức hết cách thì mới sầm mặt đi về, tính dạy dỗ thế tử một phen, trước nay luôn là người chăm sóc cho dân, tại sao hôm nay lại không hiểu chuyện như thế.

Kết quả sau khi về phủ, ông bất ngờ trông thấy An Nhượng Thần. Còn phu nhân nhà ông lại rất nghiêm túc, có vẻ như đã bí mật thương thảo với An Nhượng Thần được một lúc lâu rồi.

Lúc An Nhượng Thần đi ra từ phủ thái thú thì sắc trời đã tối, nàng ngẩng đầu lên nhìn tinh tú trên trời cao, chấp tay sau lưng giẫm lên ánh trăng từ từ bước đi.

Điền Khánh và Lư Chính theo sau lưng nàng. Điền Khánh đóng vai Lư Chính, nhỏ giọng nói: “Huynh có cảm thấy không, An quân sự rất có phong thái của Long tướng quân.”

Lư Chính nhìn, rồi không khỏi bật cười. Nếu nhìn kỹ thì thật sự có chỗ giống, “Nàng ấy ở lâu trong chỗ thái thú đại nhân làm gì thế?”

“Có lẽ nàng đang nghĩ xem nên bắt hung thủ phóng hỏa thế nào.”

“Không phải là Lý Tử Nhi sao?”

Điền Khánh lắc đầu: “Không biết. Không biết thái thú đại nhân tra xét một ngày có tiến triển gì không. Có lẽ An quân sự đến để hỏi thăm mà thôi.”

Lư Chính than thở: “Thấy mặt nàng có vẻ nghiêm trọng, hình như không có thu hoạch gì.”

Nhưng An Nhượng Thần như không có thu hoạch gì lại đi đến Lưu phủ, trong màn đêm đen cầu kiến Lưu Tắc. Trước khi đập cửa, nàng bảo Điền Khánh ẩn thân đi, chỉ dẫn theo Lư Chính.

Cửa bật mở, canh cổng nhìn thấy là nàng thì không cho vào.

An Nhượng Thần chẳng gấp gáp gì, từ tốn nói: “Đi nói với lão gia các người, hoặc là bây giờ gặp ta ngay, hoặc chờ thái thú đại nhân phái quan sai đến tịch thu tài sản, cứ dễ y chọn.”

Canh cổng bị dọa sợ sùng sốt, nhưng đoán chắc An Nhượng Thần đang dọa mình, dù quan sai có cậy mạnh đến đâu thì cũng không thể vô duyên vô cớ bắt người đi được. Canh cổng trung ra dáng điệu nghiêm chỉnh, đang định lý luận với nàng thì An Nhượng Thần quay đầu sang bên, nói với Lư Chính ở sau lưng: “Không chịu thông báo, chém đầu hắn.”

Lư Chính không nói hai lời lập tức rút kiếm ra.

Nhất thời canh cổng hoảng sợ trắng bệch cả mặt, không dám bật ra chữ nào, ngoảnh đầu đi chạy thẳng vào nhà.

An Nhượng Thần bình tĩnh nhìn bóng lưng hắn biến mất, sau đó nói với Lư Chính: “Lát nữa ta vào trong ấy, chính huynh phải cẩn thận, đề phòng có người đánh lén. Bọn họ không biết Điền đại ca có đến, sẽ tránh huynh lên ra ngoài, bảo Điền đại ca đi theo, nhìn xem là đi đâu. Nếu tối nay ta không thể bình an ra ngoài, các huynh hãy quay về lãnh binh đến bắt giữ Lưu Tắc.”

Lư Chính cau mày: “Không bằng ta vào cùng với cô nương.”

“Không.” An Nhượng Thần lắc đầu, “Nếu y thấy ta dẫn người đến, sẽ có mấy lời khó nói ra được.”

An Nhượng Thần đi vào.

Canh công nom nớp lo sợ dẫn nàng đến trước mặt Lư Tắc, sau đó vội vã lui ra.

Lư Tắc khá nghiêm túc, bình tĩnh nói: “Ta quả thật không biết, không gặp An cô nương là vi phạm điều lệ cơ đấy, còn bị tịch thu cả tài sản. Ta muốn tìm thái thú đại nhân phê bình mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

“Ta mời từ chỗ thái thú đại nhân về, nếu Lư lão bản đồng ý, ta không ngại đi cùng Lư lão bản một chuyến nữa.” Không ai mời nàng ngồi, nhưng An Nhượng Thần vẫn tự mình tìm ghế ngồi xuống.

Lư Tắc tròn mắt nhìn nàng, không nói câu nào.

An Nhượng Thần nhìn thẳng vào y, nói: “Ta không vòng vo với Lư lão bản nữa. Chuyện là thế này, Long tướng quân sắp về rồi, ta vốn nên đợi tướng quân về rồi báo lại chuyện cho ngài ấy, để ngài ấy sắp đặt xử lý. Nhưng ta sợ Lư lão bản không có số đợi được tướng quân về.” Dĩ nhiên câu này chỉ là dọa y, nàng vốn chẳng biết bao giờ Long Đại mới về, nên nàng mới sốt ruột như thế. Có điều sốt ruột thì sốt ruột, nàng không thể để người khác biết được.

Lư Tắc cũng ngồi xuống: “Ta không hiểu An cô nương đang nói gì.”

“Trước đây khi ta ngả bài với Từ bà mối, nàng ta cũng vờ như không hiểu ta nói gì giống Lư lão bản vậy đấy. Sau lại, nàng ta chết rồi.”

Mặt Lư Tắc không cảm xúc.

An Nhượng Thần nhìn y, nói: “Lời trước đây ta nói với Từ bà mối, bây giờ nói lại một lần với Lư lão bản. Ta biết người có liên quan đến mật thám, người đang làm việc cho chúng. Nếu người đồng ý tương trợ tướng quân bắt mật thám về quy án, tướng quân có thể bảo vệ được một mạng của Lư lão bản.”

Lư Tắc lắc đầu: “Nhất định là cô nương có hiểu lầm rồi.”

“Ta có hiểu lầm cũng không sao, ta không giết lão bản. Nhưng nếu Giải tiên sinh có hiểu lầm thì không tốt, hắn sẽ giết người.”

Lư Tắc cười nói: “Ta đã nói cô nương có hiểu lầm mà, ta không quen biết ai là Giải tiên sinh cả.”

“Vay lão bản có biết Lý Tú Nhi không? Nàng ta vẫn chưa chết.”

“Ta cũng không quen Lý Tú Nhi nào cả.” Lư Tắc xoa trán, “Mấy ngày qua ta bận giải quyết tang sự của phu nhân, thật tình không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Có phải đã có chuyện gì làm An cô nương hiểu lầm hay không?”

“Quả thật ta hiểu lầm quá nhiều.” An Nhượng Thần nói, “Ví dụ như, ta hiểu lầm rằng tôn phu nhân chưa chết.”

Bàn tay xoa trán của Lư Tắc khựng lại.

“Ví dụ như, ta hiểu lầm rằng tôn phu nhân muốn lột trần tội ác các người làm, người không thể không tạo dựng màn chết giả của nàng ta, tránh Giải tiên sinh ra tay giết thật.”

Lư Tắc buông tay, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “An cô nương đừng đùa quá mức.”

An Nhượng Thần lắc đầu, bình tĩnh mỉm cười: “Ta biết những điều này là bởi vì, di thư là giả, nguyên nhân cái chết là giả, tôn phu nhân coi con gái như tính mạng của mình, làm sao có thể giết con bé được. Nhưng người không tìm được con bé đúng không? Đã báo án rồi, nếu bên quan phủ không kết án thì người không cách nào chấm dứt được. Tôn phu nhân không chết, người cũng không có cách nào ăn nói với Giải tiên sinh được. Vậy là người dứt khoát cho hai người chung một số phận, nguy tạo di thư, chỉ một câu bị điên liền muốn che giấu hết thảy. Thật đáng tiếc, người không thể che giấu được.”

“Ta nghĩ An cô nương cũng bị điên rồi.”

“Con gái ngươi ở trong tay ta.”

Rốt cuộc sắc mặt của Lưu Tắc cũng thay đổi.

“Lý Tú Nhi cũng ở trong tay ta.”

Lưu Tắc không nói lời nào.

“Ta đoán riêng hai chuyện này cũng đủ để Giải tiên sinh vô cùng mất hứng rồi.” An Nhược Thần nói: “Nhưng có lẽ lại là ta hiểu lầm. Ta hiểu lầm Giải tiên sinh bảo ngươi giết Lý Tú Nhi, một là để trừ hậu họa, hai là biểu thị lòng trung thành. Ta hiểu lầm như thế là bởi vì, muốn bịt miệng thì chỉ cần giết một người là đủ, dù có dựng thành vụ án giặc cướp thì cũng không nên làm liên lụy đến bách tính cả con phố như vậy. Chuyện này Giải tiên sinh đã làm, giống như trước đây hắn đã giết Trần lão bá ở hẻm Bình Hồ Đông vậy. Mà các ngươi đốt sạch cả dãy phố, sát hại nhiều người như thế, cướp của nhiều nhà như vậy, chính là vì để che giấu rằng vốn các ngươi không muốn giết người. Là làm cho Giải tiên sinh xem. Đốt cháy thì thể thành ra như thế, ai mà biết được có phải là Lý Tú Nhi hay không.”

Lưu Tắc âm thầm siết chặt quả đấm.

“Nếu Giải tiên sinh biết ngươi không làm được việc, lại còn lừa hắn, ngươi nói xem, hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Hoặc là thế này, ta đi báo quan, nói Triệu Giai Hoa vẫn chưa chết, đề quan phủ đến lục soát nhà ngươi. Bất luận ngươi có chủ ý gì, ta đều có thể phá hỏng được hết. Nếu ngươi còn muốn sống yên ổn, làm Lưu lão bản tửu lâu của ngươi, thì ngươi nhất định phải làm theo những gì ta nói.”

Lưu Tắc cười nhạt: “Khẩu khí của An cô nương lớn thật.”

An Nhược Thần mỉm cười: “Ta dám đến đây, dĩ nhiên là có chuẩn bị chu toàn rồi. Trước đó vòng vo với ngươi cả buổi là vì ta không có bằng chứng. Nhưng hôm nay ta đã nắm được thóp của ngươi rồi, trong tay ta còn có nhân chứng, ta chiếm thế thượng phong. Ngươi nghe cho rõ đây, nếu ta không thể ra khỏi cánh cửa này, thì lập tức quân binh sẽ ập vào bắt cả nhà ngươi đi vấn tra. Nếu ta đi ra khỏi cánh cửa này, Giải tiên sinh sẽ biết ngươi phản bội hắn. Hắn cũng sẽ tìm đến đích thân ra tay xử ngươi ngay. Ngươi nhìn xem, đúng là chuyện lớn khó khăn. Hình như làm gì thì cũng phải chết cả.”

Lưu Tắc mỉm cười, không khỏi ngẫm thừa nhận, An Nhược Thần nói đúng.

An Nhược Thần nhìn y, lại nói: “Nhưng ngươi còn một lựa chọn nữa. Ta ra khỏi cánh cửa này, chán nản uể oải, tức tối bất bình, không điều tra được gì, thấy thì thể của tôn phu nhân nhưng đành bỏ tay, ta đúng là hổ thẹn với tướng quân. Còn ngươi, treo chuông lên, hẹn Giải tiên sinh đến. Giao hắn cho ta, ngươi liền an toàn.”

Lưu Tắc đảo mắt, nhanh chóng suy nghĩ.

“Trước đây Từ bà mới nghe ta đề nghị, nói sẽ về cân nhắc lại. Nhưng cân nhắc quá lâu, kết quả ta cũng không kịp biết rốt cuộc nàng ta lại muốn đi con đường kia.”

Đương nhiên Lưu Tắc biết con đường mà Từ bà mới đã đi, là đường chết. Còn y thì không muốn.

“Giải tiên sinh là một kẻ đa nghi.” An Nhược Thần lạnh nhạt nhắc nhở y.

Lưu Tắc biết. Nên y rất rõ những điều An Nhược Thần bày ra đó toàn là chiêu độc. Nàng ta còn khó dây dưa hơn cả y nghĩ. Y đã đánh giá thấp nàng rồi, rõ ràng y đã mưu đồ hết toàn bộ, nhưng nàng ta lại giành trước một bước.

Lưu Tắc im lặng rất lâu, rồi mở miệng nói: “Ta không quen Giải tiên sinh.”

“Vậy ngươi biết ai?”

“Ở chỗ ta, hắn họ Mẫn, ta gọi hắn là Mẫn công tử.”

Đầu An Nhược Thần kêu “ong ong”, nhớ lại hôm đó trong tửu lâu Chiêu Phúc, nàng đã đi lướt qua vai “Mẫn công tử” đi rồi nhưng quay lại để mua vịt bát bảo. Là hắn sao?!

“Khoảng hai ba mươi tuổi, ôn hòa nhã nhặn, ngũ quan cân đối, nhìn không có gì đặc biệt, thân người rất cao.”

“Đúng thế.”

An Nhược Thần hít một hơi, đúng là hắn. Nàng đã đi lướt qua vai hắn, hắn cứ đường hoàng như thế mà đảo qua đảo lại trước mắt nàng.

“Tên đầy đủ của hắn là gì?”

“Không biết.”

“Ở đâu?”

“Không biết.”

Lưu Tắc đọc được nét nghi ngờ trong mắt An Nhượng Thần, bèn nói: “Đúng là không biết. Cho đến giờ toàn là hấn tìm ta, ta từng cho người theo dõi hấn, nhưng cũng bị hấn cắt đuôi được.”

“Người đã giúp hấn làm gì?”

“Thăm dò tin tức, xem xét chọn người, quay vòng tiền bạc.”

“Dùng từ lâu và sòng bạc?”

“Đúng thế.”

“Các người bắt đầu từ khi nào?”

“Cỡ bốn năm trước.”

“Bắt đầu thế nào?”

“Nếu ta còn có thể sống mà gặp Long tướng quân thì chính miệng ta sẽ nói với hấn. Nếu cô nương muốn biết nhiều chuyện hơn thì phải để ta gặp Long tướng quân đã.”

An Nhượng Thần nhìn chằm chằm Lưu Tắc. Nàng biết đây là điều kiện trao đổi của Lưu Tắc. Muốn tình báo thì bảo đảm y được bình an, nếu y còn có thể sống để gặp Long tướng quân, thì chứng tỏ Giải tiên sinh hay Mẫn công tử, đều không thể giết y.

“Người hẹn hấn ra đi, chúng ta có thể bắt hấn lại.”

Lưu Tắc cười nhạt: “Có phải cô nương vốn không biết nên đối phó với hấn như thế nào không? Trong lầu Từ Vân có người của hấn.”

“Là ai?” Nói đến đây, An Nhượng Thần rất nghiêm túc.

“Ta không biết.” Lưu Tắc lắc đầu: “Cô nương có tin không, Từ bà mới làm việc cho ta, nhưng đến chết nàng cũng không biết ta cũng làm việc cho Mẫn công tử. Chính là thế đấy. Ta biết hấn có người trong quân, có người ở nha môn, có người tại phố phường, nhưng ta cũng không biết đó là ai.”

“Tại sao?”

“Nếu dò xét thì kết quả là cái chết, vậy vì sao còn phải mạo hiểm nghe ngóng chứ?”

“Làm việc cho hấn, người được lợi gì?”

Lưu Tắc cười: “Cô nương tưởng từ lâu của ta có thể lớn nhất thành Trung Lan, nổi danh nhất quận Bình Nam, là dựa vào một mình ta ư? Có tiền có bằng hữu thì mới làm việc được. Cô nương không làm thì sẽ có người khác làm. Người khác đã làm, dĩ nhiên phải tiêu diệt kẻ cản đường là cô nương rồi.”

“Nếu đã nhờ vào bằng hữu, vậy chắc hẳn người không thể nào không biết chút gì về Mẫn công tử được. Không phải một trong công việc của người là xem xét chọn người sao? Từ bà mới không biết người làm gì, nhưng người biết nàng.”

“Chuyện ta biết, ta sẽ nói cho Long tướng quân.”

“Dù sao người cũng phải cho ta biết một hai cái tên, nếu không sao tướng quân thấy người đáng giá chứ.”

“Nếu ta không đáng giá thì cô nương cũng sẽ không ngồi đây. Vậy trái lại cô nương nói cho ta biết đi, cô nương đáng giá chỗ nào. Cô nương chỉ là một tiểu tót, ta không quan tâm cô nương dùng thủ đoạn gì để tiếp cận Long tướng quân, nhưng cô nương chỉ là một nữ tử, cho dù cô nương có thể làm Long tướng quân mê muội, nhưng vị trí của cô nương ở lầu Từ Vân cũng thế mà thôi. Chỉ là một hạ nhân, cô nương có thể có ích lợi gì?”

“Ta cho là tác dụng của mình đã rất rõ ràng rồi.” An Nhượng Thần nhìn y chăm chú, “Không phải ta chết thì là người chết. Hoặc chúng ta có thể chọn con đường tốt hơn, để mọi người có thể bình an.”

Lưu Tắc từng bước ép lại gần nàng, mặt đầy hung dữ: “Làm sao ta có thể xác định được cô nương đứng bên nào? Mọi người đều bình an ư? Cô nương đang kể chuyện cười đây à. Năm lần bảy lượt Mẫn công tử giao phó bảo không thể động đến cô, tại vì sao? Có lẽ vì cô vốn là người của hấn, cô ở bên cạnh tướng quân, dùng những con cờ là bọn ta đây để lấy sự tin tưởng của tướng quân, lấy được những tình báo quan trọng hơn.”

An Nhượng Thần ngăn người: “Hấn nói thế sao? Còn tứ muội của ta, các người có tin tức của con bé sao?”

Lưu Tắc nhìn phản ứng của nàng, lùi bước về sau, lắc đầu nói: “Bởi mới nói cô vốn không biết gì cả. Cô không hiểu con người hấn, không biết kế hoạch của hấn, không biết thân phận hấn, không biết nhược điểm của hấn, không biết bản lĩnh của hấn... Vậy mà lại muốn bắt hấn! Cô dựa vào đâu?!”

An Nhượng Thần khẽ cắn răng, “Người hẹn hấn đi ra là được. Tuy có nguy hiểm, nhưng bây giờ là thời cơ tốt nhất. Tướng quân không có ở đây, hấn sẽ lơ là, còn người có chuyện cần bàn bạc với hấn, hấn sẽ đến. Các người đốt nửa con phố, giết nhiều người như vậy, làm lớn chuyện đến thế, nhất định hấn

không hài lòng. Đợi thêm nữa thì hoặc là hấn đã giết người diệt khẩu, hoặc là hấn đã phát hiện nguy hiểm mà nấp đi, người có hẹn hấn cũng không đến. Tất cả mọi người sẽ không tìm được hấn.”

“Hấn sẽ biết là cạm bẫy, sẽ có người thông báo ngay cho hấn.” Lưu Tắc đứng lên, không có nửa chút bình tĩnh, “Cô cũng xuẩn ngốc như A Hoa, nữ nhân các người chỉ biết chuyện xấu.”

“Trong quân không có người hành động, nha môn muốn vây bắt thủ phạm phóng hỏa, không ai muốn bắt mật thám. Không có ai biết kế hoạch của chúng ta, ai sẽ thông báo cho hấn đây?”

Nhất thời Lưu Tắc ngây ra như phỗng.

“Trừ khi người bí mật bán tin.” An Nhượng Thần nói: “Trừ khi người tự tìm đường chết.”

Lưu Tắc nhìn thẳng vào An Nhượng Thần, nghĩ ngợi, rồi lại ngồi xuống: “Cô giải quyết phía nha môn thế nào, lại có thể để bọn họ nghe lệnh của cô?”

“Đợi người nói rõ chuyện mật thám với Long tướng quân, ta sẽ nói cho người biết ta đã làm thế nào.”

Lưu Tắc đang nghĩ tính khả thi trong chuyện này.

An Nhượng Thần nói: “Ta nghĩ ta không cần nhắc nhở người, đừng có dẫm vào vết xe đổ của Từ bà mối.”

Lưu Tắc giương mắt nhìn nàng.

An Nhượng Thần chớp thời cơ: “Người liên lạc với Mãn công tử này như thế nào?”

“Chuông.” Lưu Tắc khẽ cắn răng, “Dùng chuông.”

An Nhượng Thần nán lại trong Lưu phủ khá lâu, lâu đến mức Điền Khánh không nhịn được mà đi tìm Lư Chính bàn bạc xem có nên lên vào Lưu phủ nhìn xem không. Dẫu sao An cô nương đã trải qua vài chuyện, nếu Lưu Tắc thật sự là mật thám, sợ là một mình nàng không đối phó nổi. Lư Chính đồng ý. Đang định bảo Điền Khánh ở bên ngoài tiếp ứng, còn hấn vào trong xem thế nào thì cửa Lưu phủ bật mở.

An Nhượng Thần sầm mặt đi ra.

Điền Khánh, Lư Chính vội bước lên hỏi tình hình.

An Nhượng Thần nói: “Chỉ có thể chờ tướng quân về mới cạy được miệng y.”

Điền Khánh cau mày: “Vậy thì cũng nên bắt hấn trước.”

“Không được.” An Nhượng Thần xụ mặt rất nghiêm túc, “Nếu bắt nhầm người, tướng quân sẽ bị người ta nắm thóp. Nếu không bắt nhầm người, những mật thám khác thấy Lưu Tắc bị bắt, nhất định cũng sẽ thoát thân ẩn nấp. Vẫn nên chờ tướng quân về định đoạt đã. Chúng ta không có bằng chứng, y không khai cung, không thể làm được gì cả. Nay y tưởng ta đến để hù dọa y, chúng ta vẫn còn có thể kéo dài chút thời gian. Đợi tướng quân về, chuyện sẽ dễ hành sự hơn.”

Ba người cùng trở về, chợt nửa đường gặp một bà tử, An Nhượng Thần dừng bước: “Đó là người bên cạnh phu nhân thái thú.”

Bà tử kia thấy An Nhượng Thần thì vội vã đi đến: “Áy da, An cô nương, thật là đúng lúc quá. Hôm nay phu nhân nói thấy cô nương ăn mặc giản dị, muốn tặng cô nương áo khoác dày mới làm, đây là một phần tâm ý của phu nhân nhà ta. Kết quả ta vừa đến lầu Từ Vân thì cô nương không có ở đó, ta đành phải về. Đang định để mai ghé qua lại, nhưng giờ lại đúng lúc gặp mặt thế này. Vậy đành giao cho cô nương ở đây vậy.”

“Đa tạ ma ma.” An Nhượng Thần vội đón lấy. Vào lúc tiếp nhận áo khoác, có một tờ giấy lặng lẽ nhét vào trong tay bà tử. Bà tử mượn áo khoác che đi vội vã cầm giấy trong lòng bàn tay, sau đó tự nhiên nhét vào trong tay áo. Bà ta cười nói với An Nhượng Thần: “Đã nhận được rồi. Ta phải đi đáp lời với phu nhân mới được.”

Không lâu sau, Mông Giai Nguyệt đã nhận được tin tức của An Nhượng Thần - đã thuyết phục được Lưu Tắc, đôi phương treo chuông hẹn người, buổi trưa ngày mai hẹn gặp mặt ở cách cửa thành đông một dặm.

Mông Giai Nguyệt đưa giấy cho Diêu Côn xem, đọc xong thì châm đèn đốt giấy đi.

Diêu Côn vẫn chưa nguôi giận: “Chúng lại dám để mắt đến nàng.”

Mông Giai Nguyệt cầm tay ông ta: “Phu quân thiếp là thái thú quận Bình Nam, đương nhiên đám mật thám kia sẽ coi thiếp là mục tiêu rồi. Ngày mai là cơ hội tốt, đại nhân cần phải bắt tên cầm đầu lại, Long tướng quân không có ở đây, công lớn này chính là đại nhân, bảo vệ quận Bình Nam bình an, bách tính sẽ cảm kích đại nhân.”

Diêu Côn kéo bà vào lòng: “Trong ngày thường nàng phải cẩn thận nhiều hơn đây, lúc ra vào phải dẫn thêm mấy hộ vệ nữa.”

Lòng Mông Giai Nguyệt ngọt ngào vô cùng, mỉm cười với Diêu Côn, có phu quân như thế, còn gì hài lòng hơn.

Sáng sớm hôm sau An Nhựt Thần đã ra khỏi cửa, nản đi ngang qua tửu lâu Chiêu Phúc nhìn xem, trên mỗi dải lụa ở mỗi ô cửa sổ đều treo hai chiếc chuông, một trắng một đỏ. Đây cũng là tín hiệu đưa ra, đã hẹn xong rồi.

An Nhựt Thần sẵn lòng đánh cược ván bài này.

An Nhựt Thần ngồi trong một quán trà hai lầu ở con phố sau lưng Lưu phủ, ở đây có thể thấy cây đại thụ ở hậu viện Lưu phủ và từng khu vực nhỏ, cũng có thể thấy cửa tiền viện của sông bạc Tự Bảo.

Ở đây cũng khá gần nha môn, nếu đến trưa thái thú đại nhân bắt người thành công thì nàng cũng có thể biết trước.

An Nhựt Thần ung dung uống trà chờ đợi.

Tề Chính cảm thấy trưa nay không khí trong sông bạc có gì đó không đúng lắm. Mặc dù thời gian này không phải là lúc sông bạc làm ăn nên ra, nhưng chưa bao giờ vắng vẻ như hôm nay. Hơn nữa lúc sáng sớm còn có một vị công tử đến tìm Lưu lão bản, hai người gặp nhau mà không nói gì, chỉ nhìn nhau rồi đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Nếu là lúc trước thì Tề Chính chẳng thêm để ý, nhưng từ khi Lục đại nương hỏi cậu gì mà Tạ tiên sinh rồi công tử nào đó, cậu luôn đặc biệt chú ý. Vị công tử này, hẳn cũng là người khả nghi.

Có lẽ vị công tử này chính là nguyên nhân khiến sông bạc quanh quẩn, bọn họ ngăn khách không cho vào, có lẽ là vì không muốn để nhiều người thấy vị công tử này. Dĩ nhiên, những điều này đều là Tề Chính đoán mò.

Nhưng Tề Chính cảm thấy đây cũng là thời điểm tốt, mọi người đều dồn chú ý lên vị khác này, thế nếu cậu lên vào mật thất kiểm tra, chắc sẽ không bị phát hiện.

Thế là Tề Chính đi. Lần này không xảy ra chút bất trắc nào, cậu thuận lợi vặn mở cơ quan, đi vào mật đạo.

Trong mật đạo khá tối, chỉ có ngọn đuốc trên vách tường hắt lên ánh sáng. Tề Chính vừa đi vừa lo lắng đến mức nghe rõ tiếng tim đập.

Trong mật đạo không có ai, lúc đi qua mấy căn mật thất kia cũng nhìn vào, nhưng không có người nào. Một gian mật thất lớn trong số đó còn được bài trí rất sa hoa, giường tủ bàn ghế đều có đủ, người ở bên trong cũng không thành vấn đề. Còn một gian khác trông giống được phòng, tủ ô vuông được kê sát tường, mỗi một ô là một ngăn kéo, khá giống tiệm thuốc bên ngoài. Có mấy gian khác hình như dùng để nhốt người, trên vách tường có còng khóa xích sắt thô to. Tề Chính nhớ đến vị công tử bị giết, da gà nổi lên.

Cậu đi xuống tiếp, bắt tri bắt giác lại đi đến cuối cùng, cũng là mặt sau của một chiếc tủ, hơi giống cửa sau của mật thất sông bạc.

Không phải là đi vòng trở lại đây chứ?

Tề Chính dè dặt sờ lên sau cửa, không giống gỗ thường. Bất cần thế nào sờ phải chốt mở, cửa “soạt” mở ra. Tề Chính sợ hãi giật mình, vội trốn sang một bên. Cửa mở ra, ngoài cửa không có âm thanh gì. Tề Chính đợi lại đợi, quả thật không có động tĩnh. Cậu ló đầu ra ngoài, phát hiện đây là một căn phòng giống thư phòng.

Chưa từng thấy, không biết là ở đâu.

Tề Chính cẩn thận lục lọi ngăn kéo bàn sách, lại nhìn tủ sách, chỉ hận mình không chịu học chữ nhiều, phần lớn không nhận ra được mặt chữ, nếu không thì có thể tìm ra danh sách hoặc bằng chứng gì đó thì tốt quá rồi. Nhưng không chừng ở mật thất phòng thuốc đó có cất giấu, có điều làm sao mới có thể dẫn quan phủ đến lục soát được đây.

Tề Chính đang nghĩ thế thì chợt nghe có tiếng bước chân ở bên ngoài thư phòng. Tề Chính sợ hãi ngồi sụp xuống. Sau đó cậu nghe thấy tiếng người nói chuyện, là giọng của Lưu Tắc, y đang dặn hạ nhân cảnh giác, phải xóc lên hơn mười hai phần tinh thần.

Tề Chính thấy kỳ lạ, vì sao phải cảnh giác? Cậu âm thầm thò đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đây là một tòa nhà lớn, cậu chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là phủ trạch của Lưu lão bản. Tề Chính cau mày, chẳng lẽ là nhà của Lưu lão bản thật sao? Phủ trạch của y được sửa lại thông với sông bạc?!

Tề Chính thấy Lưu Tắc đi ra ngoài thì vội vã quay về lại bên bàn sách, hay là cứ tìm mấy cuốn giống danh sách hay sổ sách mang đi trước, để Lục đại nương nhìn xem sao, nói không chừng có thể là bằng chứng.

Đang lật giờ thì nghe một tiếng “két” vang lên, nhất thời tóc gáy toàn thân Tề Chính dựng đứng cả. Theo bản năng cậu khom người nằm sấp xuống, lại nghe thấy “soạt” một tiếng, là tiếng cửa mật thất mở ra.

Máu toàn thân người Tề Chính đông lại.

cậu nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người, lại nghe thấy giọng của Lâu Chí: “Chớ hành động thiếu suy nghĩ, nghe ta ra hiệu làm việc. Năm người các ngươi đi cùng ta, những người khác đợi ở đây trước. Đợi bọn ta gọi thì các ngươi hẵng đến.”

Tề Chính sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy dọc gò má.

Tiếp theo là âm thanh cửa thư phòng mở ra. Có mấy tiếng bước chân đi ra ngoài, còn có mấy người ở lại. Tề Chính núp dưới bàn sách cố gắng không phát ra động tĩnh. Vừa mới đến đấy bàn thì chiếc ghế đang ở cạnh cậu bị người ta dịch chuyển.

Tề Chính trơ mắt nhìn khoảng trống dưới bàn không có vật gì che đây, chỉ sợ những người đó cúi người xuống là có thể thấy.

Lưu Tắc một thân một mình ở trong hậu thất linh đường, y đang mớm thuốc cho Triệu Giai Hoa nằm trong quan tài.

Viên thuốc tan ra trong nước, Triệu Giai Hoa mới nuốt được. Lúc này nàng ta hơi mở mắt, hô hấp yếu ớt.

Lưu Tắc dứt hết thuốc, tiện tay đặt chén thuốc lên bàn bên cạnh, dịu dàng nói với Triệu Giai Hoa: “Ta biết nàng không thoải mái, nhưng chuyện này chẳng còn cách nào khác nữa cả. Uống thuốc đi nào, lát nữa nàng sẽ lấy lại tí sức. Hôm nay ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây. Nàng đừng trách ta, ta cũng không trách nàng nữa. Trước đó là ta không tốt, quá tức giận, nhưng ta sẽ không như vậy nữa, bây giờ cả ta và nàng đều đã chết. Hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nàng nói đúng, có lẽ có thể lợi dụng được An Nhục Thần, nàng ta diệt trừ Mẫn công tử, ta đưa nàng cao chạy xa bay, đi đến chỗ khác sống qua ngày. Trải qua lần này, chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, nàng cũng đừng giận ta nữa.”

“Ai làm hiền đệ giận?” Một giọng nói tục tằng đột nhiên vang lên, dọa Lưu Tắc giật nảy mình.

Lưu Tắc xoay người lại, là Lâu Chí. Nãy giờ y chỉ mãi lo Triệu Giai Hoa, không để ý có người vào.

Tim Lưu Tắc dừng đập, nhưng rất nhanh khôi phục, cười nói: “Sao đại ca lại đến đây?”

Lâu Chí nhìn y rồi lại nhìn quan tài, nói: “Có chuyện muốn hỏi hiền đệ.”

Lưu Tắc đáp: “Được, chúng ta đến thư phòng đi.”

“Nói ở đây đi.”

Lâu Chí vừa nói vừa muốn lại gần quan tài, nhưng Lưu Tắc đã ngăn hắn lại, “Nội tử đã qua đời, chớ quấy rầy nàng nữa. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

“Chết đã chết rồi, có gì mà quấy rối chứ.” Lâu Chí thô lỗ nói.

Lưu Tắc nhú mày, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

An Nhục Thần vẫn dán mắt theo dõi sông bạc và Lưu phủ, bụng thấy lạ vì sao sông bạc lại chặn khách không cho vào. Không thể nào có tiền mà không kiếm được, trừ khi có sắp đặt gì đó. An Nhục Thần cau mày, đáng tiếc không nhìn thấy được rộng hơn, không rõ động tĩnh bên trong.

Đang nghĩ xem có nên làm gì đó không thì chợt có một người ngồi xuống trước mặt.

An Nhục Hi.

An Nhục Thần giật mình nhướn mày.

An Nhục Hi nhìn theo ánh mắt của An Nhục Thần, nhưng không thấy được phong cảnh gì đặc biệt, bèn hỏi: “Tỷ tỷ đang làm gì thế?”

“Sao muội lại ở đây?”

“Ra ngoài đi dạo, thấy tỷ tỷ lại đi loanh quanh, chuyện này không giống như chuyện tỷ tỷ có thể làm.” Nom mặt An Nhục Hi cứ như kiểu “đã tóm được thóp của tỷ rồi”, “Nhưng ta đợi mãi mà không thấy tỷ tỷ đi ra, nên mới đến xem thế nào.”

“Nay không rảnh hàn huyên với muội muội, muội đi nhanh cho.”

“Thế à?” An Nhục Hi vô cùng mất hứng, “Vậy phải đợi đến lúc tỷ tỷ gọi ta bảo đến thì mới là thời điểm thuận lợi hàn huyên với ta sao?” Nàng ta hơi dựa ra sau, bày ra dáng điệu ta không đi đấy để xem tỷ làm được gì, “Hôm qua Tiên lão gia tới nhà, còn nhắc đến tỷ tỷ đấy. Nếu ta nói với lão ta thấy tỷ có vẻ kỳ lạ, dường như đang làm vài chuyện không để người khác nhận ra, lén la lén lút, tỷ nói xem sẽ như thế nào?”

“Sẽ ném muối vào đại lao, đợi đến lúc muối học cách quản tốt cái miệng của mình thì thả ra.” An Nhượng Thần lạnh lùng nói.

An Nhượng Hi sầm mặt: “Tỷ coi trọng mình quá rồi, nha môn là của tỷ chắc, tỷ muốn nhốt ai thì nhốt người đó?”

“Đừng có nói ta có thể nhốt muối hay không, chỉ xét mỗi việc muối khiêu khích ta thế thôi thì có gì hay?” An Nhượng Thần nhìn thẳng nàng ta, lắc đầu: “Tại sao muối không học chút thông minh đi chứ, muối còn tưởng mình ở nhà, để cha định đoạt, để mẫu thân muối định đoạt?”

An Nhượng Hi ghen hòng, lạnh nhạt đáp trả: “Chẳng lẽ ngoan với tỷ thì là thông minh lên sao?”

“Đúng thế.” An Nhượng Thần không nhìn nàng ta nữa, tiếp tục theo dõi Lưu Tắc và sóng bạc, “Chỉ ít là không có gì xấu đối với muối.”

An Nhượng Hi lại nhìn theo tầm mắt nàng, nhưng vẫn không thấy manh mối gì. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt với An Nhượng Thần, nói: “Tỷ muốn lợi dụng ta thì cũng phải nói cho rõ chứ.”

“Ta bảo muối rồi đi nhanh nhanh rồi đấy thôi, không phải đã nói rất rõ rồi sao?” An Nhượng Thần không tức giận. Đang định đuổi nàng ta đi thì thấy cửa sau Lưu Tắc đột nhiên bật mở, có một người dường như muốn lao ra, nhưng lại bị kéo trở về.

An Nhượng Thần thất kinh, đứng lên chạy nhanh xuống dưới lầu. An Nhượng Hi không nhìn thấy cảnh ban nãy nên cũng không rõ gì, cũng chạy theo, kêu lên: “Tỷ làm gì thế?”

Lưu Tắc đối mặt với Lâu Chí ở linh đường một hồi lâu, cuối cùng kéo ghế đến cho hắn ngồi, rồi ngồi xuống đối diện hắn.

“Không biết đại ca có chuyện gì muốn hỏi ta?”

“Vốn muốn hỏi vì sao lại treo chuông lên. Không phải chúng ta đã hẹn đến ngày đầu thất* sẽ ra tay sao? Đưa An Nhượng Thần và Mẫn công tử tới, chuyện tang lễ hỗn loạn, lẫn vào tân khách không ai nói được, tóm lại là mật thám muốn đối phó với An Nhượng Thần, kết quả hai người đều chết hết, còn làm liên lụy đến những người khác. Không phải đã quyết định xong rồi sao?”

(*Là ngày thứ bảy sau khi người qua đời, vào ngày này người thân thường cúng tuần hay còn gọi là cúng thất.)

“Chuyện âm ỉ của Lý Tú Nhi quá lớn, có chút mất khống chế tình hình, ta lo Mẫn công tử trách tội thì chuyện sau này không dễ làm. Nên dù sao cũng phải ổn định hẳn trước.”

“Vậy vì sao phải giấu ta, không thương lượng với ta.”

“Đâu có ý định giấu huynh. Đang định tìm huynh bàn bạc thì huynh đã đến rồi đấy thôi. Đêm qua An Nhượng Thần đến tìm ta, nàng ta nói Long đại tướng quân sắp về rồi, nàng ta phát hiện được manh mối của Mẫn công tử, bảo ta khai ra. Ta không nói gì, nàng ta cũng hết cách. nhưng Mẫn công tử là một hậu họa, chúng ta phải mau chóng giải quyết hẳn.”

“Nàng ta phát hiện được manh mối gì?”

“Nàng ta nhận ra dáng của Mẫn công tử, biết hẳn là khách quen trong tửu lâu ta. Nên tối qua đến tra hỏi, muốn lợi dụng vụ án của Lý Tú Nhi ép ta mở miệng. Nàng còn nói Lý Tú Nhi ở trong tay mình.”

“Cái gì?” Lâu Chí bàng hoàng.

“Nàng ta nói Lý Tú Nhi biết rất nhiều chuyện. Nên nàng ta đã tìm được manh mối của Mẫn công tử rồi.”

Lâu Chí nhíu chặt mày: “Mồm miệng Từ bà mối không chặt chút nào.”

“Nhưng Từ bà mối không biết chúng ta.” Lưu Tắc nói.

Lâu Chí nghĩ ngợi.

“Nên chỉ có diệt trừ Mẫn công tử và An Nhượng Thần, chúng ta mới có thể tự vệ.” Lời của Lưu Tắc rất khẩn thiết, “Ta đang định đi tìm huynh bàn bạc, nếu không nhân dịp này, ta bắt tên họ Mẫn ở liễu đình trước, sau đó dẫn An Nhượng Thần đến một nơi. Đợi Long tướng quân quay lại, mọi thứ đã kết thúc rồi.”

“Nhưng ta còn có một câu hỏi.” Lâu Chí nói: “Nếu đã chết, vì sao còn cần uống thuốc?”

Lưu Tắc sửng sốt, theo ánh mắt Lâu Chí nhìn sang, kịp nhận ra thứ hắn nói là gì.

Chén thuốc y mớm cho Triệu Giai Hoa, đặt trên bàn nhỏ cạnh quan tài.

“Đệ nói hiện tại ta đã đến rồi, vậy người trong quan tài là sống hay chết?”

Lưu Tắc dờ người.

“Đệ bố trí nhiều hoa ở linh đường như thế này, theo lý mà nói là để giấu mùi hôi của tử thi. Nhưng giờ ta thấy, có vẻ như là để che giấu vốn không có thi thể thôi vậy.”

Lưu Tắc cắn chặt răng. Bình thường y khá khôn khéo miễn tiện, nhưng lúc này lại không biết nên nói thế nào mới phải.

Lâu Chí nói: “Nói thật với đệ, những thứ đệ đoán đều không sai. Quả thật Mặc công tử cảm thấy tình cảnh của đệ quá nguy hiểm, sẽ mang đến cái gai phiền phức cho cả kế hoạch. Đệ rất quan trọng, nên đệ nhất định không thể rơi vào tay Long Đăng. Nhất là sau khi đệ muội bắt đầu lại gần An Nhược Thần, quá nguy hiểm. Nên hẳn muốn giết bọn đệ. Đệ, và cả nương tử của đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu là lúc trước thì Tề Chính chẳng thêm đề ý, nhưng từ khi Lục đại nương hỏi cậu gì mà Tạ tiên sinh rồi công tử nào đó, cậu luôn đặc biệt chú ý. Vị công tử này, hẳn cũng là người khá ngời.

Có lẽ vị công tử này chính là nguyên nhân khiến sông bạc quanh quẩn, bọn họ ngăn khách không cho vào, có lẽ là vì không muốn để nhiều người thấy vị công tử này. Dĩ nhiên, những điều này đều là Tề Chính đoán mò.

Nhưng Tề Chính cảm thấy đây cũng là thời điểm tốt, mọi người đều dồn chú ý lên vị khác này, thế nếu cậu lên vào mật thất kiểm tra, chắc sẽ không bị phát hiện.

Thế là Tề Chính đi. Lần này không xảy ra chút bất trắc nào, cậu thuận lợi vặn mở cơ quan, đi vào mật đạo.

Trong mật đạo khá tối, chỉ có ngọn đuốc trên vách tường hắt lên ánh sáng. Tề Chính vừa đi vừa lo lắng đến mức nghe rõ tiếng tim đập.

Trong mật đạo không có ai, lúc đi qua mấy căn mật thất kia cũng nhìn vào, nhưng không có người nào. Một gian mật thất lớn trong số đó còn được bài trí rất sa hoa, giường tủ bàn ghế đều có đủ, người ở bên trong cũng không thành vấn đề. Còn một gian khác trông giống được phòng, tủ ô vuông được kê sát tường, mỗi một ô là một ngăn kéo, khá giống tiệm thuốc bên ngoài. Có mấy gian khác hình như dùng để nhốt người, trên vách tường có còng khóa xích sắt thô to. Tề Chính nhớ đến vị công tử bị giết, da gà nổi lên.

Cậu đi xuống tiếp, bắt tri bắt giác lại đi đến cuối cùng, cũng là mặt sau của một chiếc tủ, hơi giống cửa sau của mật thất sông bạc.

Không phải là đi vòng trở lại đấy chứ?

Tề Chính dè dặt sờ lên sau cửa, không giống gỗ thường. Bất cẩn thế nào sờ phải chốt mở, cửa “soạt” mở ra. Tề Chính sợ hãi giật mình, vội trốn sang một bên. Cửa mở ra, ngoài cửa không có âm thanh gì. Tề Chính đợi lại đợi, quả thật không có động tĩnh. Cậu ló đầu ra ngoài, phát hiện đây là một căn phòng giống thư phòng.

Chưa từng thấy, không biết là ở đâu.

Tề Chính cẩn thận lục lọi ngăn kéo bàn sách, lại nhìn tủ sách, chỉ hận mình không chịu học chữ nhiều, phần lớn không nhận ra được mặt chữ, nếu không thì có thể tìm ra danh sách hoặc bằng chứng gì đó thì tốt quá rồi. Nhưng không chừng ở mật thất phòng thuốc đó có cất giấu, có điều làm sao mới có thể dẫn quan phủ đến lục soát được đây.

Tề Chính đang nghĩ thế thì chợt nghe có tiếng bước chân ở bên ngoài thư phòng. Tề Chính sợ hãi ngồi sụp xuống. Sau đó cậu nghe thấy tiếng người nói chuyện, là giọng của Lưu Tắc, y đang dặn hạ nhân cảnh giác, phải xốc lên hơn mười hai phần tinh thần.

Tề Chính thấy kỳ lạ, vì sao phải cảnh giác? Cậu âm thầm thò đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đây là một tòa nhà lớn, cậu chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là phủ trạch của Lưu lão bản. Tề Chính cau mày, chẳng lẽ là nhà của Lưu lão bản thật sao? Phủ trạch của y được sửa lại thông với sông bạc?!

Tề Chính thấy Lưu Tắc đi ra ngoài thì vội vã quay về lại bên bàn sách, hay là cứ tìm mấy cuốn giống danh sách hay sổ sách mang đi trước, để Lục đại nương nhìn xem sao, nói không chừng có thể là bằng chứng.

Đang lật giờ thì nghe một tiếng “két” vang lên, nhất thời tóc gáy toàn thân Tề Chính dựng đứng cả. Theo bản năng cậu khom người nằm sấp xuống, lại nghe thấy “soạt” một tiếng, là tiếng cửa mật thất mở ra.

Máu toàn thân người Tề Chính đông lại.

cậu nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người, lại nghe thấy giọng của Lâu Chí: “Chớ hành động thiếu suy nghĩ, nghe ta ra hiệu làm việc. Năm người các ngươi đi cùng ta, những người khác đợi ở đây trước. Đợi bọn ta gọi thì các ngươi hãy đến.”

Tề Chính sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy dọc gò má.

Tiếp theo là âm thanh cửa thư phòng mở ra. Có mấy tiếng bước chân đi ra ngoài, còn có mấy người ở lại. Tề Chính núp dưới bàn sách cố gắng không phát ra động tĩnh. Vừa mới đến đấy bàn thì chiếc ghế đang ở cạnh cậu bị người ta dịch chuyển.

Tề Chính trơ mắt nhìn khoảng trống dưới bàn không có vật gì che đậy, chỉ sợ những người đó cúi người xuống là có thể thấy.

Lưu Tắc một thân một mình ở trong hậu thất linh đường, y đang móm thuốc cho Triệu Giai Hoa nằm trong quan tài.

Viên thuốc tan ra trong nước, Triệu Giai Hoa mới nuốt được. Lúc này nàng ta hơi mở mắt, hô hấp yếu ớt.

Lưu Tắc dứt hết thuốc, tiện tay đặt chén thuốc lên bàn bên cạnh, dịu dàng nói với Triệu Giai Hoa: “Ta biết nàng không thoải mái, nhưng chuyện này chẳng còn cách nào khác nữa cả. Uống thuốc đi nào, lát nữa nàng sẽ lấy lại tí sức. Hôm nay ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây. Nàng đừng trách ta, ta cũng không trách nàng nữa. Trước đó là ta không tốt, quá tức giận, nhưng ta sẽ không như vậy nữa, bây giờ cả ta và nàng đều đã chết. Hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nàng nói đúng, có lẽ có thể lợi dụng được An Nhược Thần, nàng ta diệt trừ Mẫn công tử, ta đưa nàng cao chạy xa bay, đi đến chỗ khác sống qua ngày. Trải qua lần này, chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, nàng cũng đừng giận ta nữa.”

“Ai làm hiền đệ giận?” Một giọng nói tục tằng đột nhiên vang lên, dọa Lưu Tắc giật nảy mình.

Lưu Tắc xoay người lại, là Lâu Chí. Bây giờ y chỉ mãi lo Triệu Giai Hoa, không để ý có người vào.

Tim Lưu Tắc dừng đập, nhưng rất nhanh khôi phục, cười nói: “Sao đại ca lại đến đây?”

Lâu Chí nhìn y rồi lại nhìn quan tài, nói: “Có chuyện muốn hỏi hiền đệ.”

Lưu Tắc đáp: “Được, chúng ta đến thư phòng đi.”

“Nói ở đây đi.”

Lâu Chí vừa nói vừa muốn lại gần quan tài, nhưng Lưu Tắc đã ngăn hắn lại, “Nội tử đã qua đời, chớ quấy rầy nàng nữa. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

“Chết đã chết rồi, có gì mà quấy rối chứ.” Lâu Chí thô lỗ nói.

Lưu Tắc nhú mày, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

An Nhược Thần vẫn dán mắt theo dõi sông bạc và Lưu phủ, bụng thấy lạ vì sao sông bạc lại chặn khách không cho vào. Không thể nào có tiền mà không kiếm được, trừ khi có sắp đặt gì đó. An Nhược Thần cau mày, đáng tiếc không nhìn thấy được rộng hơn, không rõ động tĩnh bên trong.

Đang nghĩ xem có nên làm gì đó không thì chợt có một người ngồi xuống trước mặt.

An Nhược Hi.

An Nhược Thần giật mình như cơn mưa.

An Nhược Hi nhìn theo ánh mắt của An Nhược Thần, nhưng không thấy được phong cảnh gì đặc biệt, bèn hỏi: “Tỷ tỷ đang làm gì thế?”

“Sao muội lại ở đây?”

“Ra ngoài đi dạo, thấy tỷ tỷ lại đi loanh quanh, chuyện này không giống như chuyện tỷ tỷ có thể làm.” Nom mặt An Nhược Hi cứ như kiểu “đã tóm được thóp của tỷ rồi”, “Nhưng ta đợi mãi mà không thấy tỷ tỷ đi ra, nên mới đến xem thế nào.”

“Nay không rảnh hàn huyên với muội muội, muội đi nhanh cho.”

“Thế à?” An Nhược Hi vô cùng mất hứng. “Vậy phải đợi đến lúc tỷ tỷ gọi ta bảo đến thì mới là thời điểm thuận lợi hàn huyên với ta sao?” Nàng ta hơi dựa ra sau, bày ra dáng điệu ta không đi đấy để xem tỷ làm được gì, “Hôm qua Tiên lão gia tới nhà, còn nhắc đến tỷ tỷ đấy. Nếu ta nói với lão ta thấy tỷ có vẻ kỳ lạ, dường như đang làm vài chuyện không để người khác nhận ra, lén la lén lút, tỷ nói xem sẽ như thế nào?”

“Sẽ ném muội vào đại lao, đợi đến lúc muội học cách quản tốt cái miệng của mình thì thả ra.” An Nhược Thần lạnh lùng nói.

An Nhược Hi sầm mặt: “Tỷ coi trọng mình quá rồi, nha môn là của tỷ chắc, tỷ muốn nhốt ai thì nhốt người đó?”

“Đừng có nói ta có thể nhốt muối hay không, chỉ xét mỗi việc muối khiêu khích ta thế thôi thì có gì hay?” An Nhượng Thần nhìn thẳng nàng ta, lắc đầu: “Tại sao muối không học chút thông minh đi chứ, muối còn tưởng mình ở nhà, để cha định đoạt, để mẫu thân muối định đoạt?”

An Nhượng Hi ghen hòng, lạnh nhạt đáp trả: “Chẳng lẽ ngoan với tỷ thì là thông minh lên sao?”

“Đúng thế.” An Nhượng Thần không nhìn nàng ta nữa, tiếp tục theo dõi Lưu Tắc và sóng bạc, “Chỉ ít là không có gì xấu đối với muối.”

An Nhượng Hi lại nhìn theo tầm mắt nàng, nhưng vẫn không thấy manh mối gì. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt với An Nhượng Thần, nói: “Tỷ muốn lợi dụng ta thì cũng phải nói cho rõ chứ.”

“Ta bảo muối rồi đi nhanh nhanh rồi đấy thôi, không phải đã nói rất rõ rồi sao?” An Nhượng Thần không tức giận. Đang định đuổi nàng ta đi thì thấy cửa sau Lưu Tắc đột nhiên bật mở, có một người dường như muốn lao ra, nhưng lại bị kéo trở về.

An Nhượng Thần thất kinh, đứng lên chạy nhanh xuống dưới lầu. An Nhượng Hi không nhìn thấy cảnh ban nãy nên cũng không rõ gì, cũng chạy theo, kêu lên: “Tỷ làm gì thế?”

Lưu Tắc đối mặt với Lâu Chí ở linh đường một hồi lâu, cuối cùng kéo ghế đến cho gã ngồi, rồi ngồi xuống đối diện gã.

“Không biết đại ca có chuyện gì muốn hỏi ta?”

“Vốn muốn hỏi vì sao lại treo chuông lên. Không phải chúng ta đã hẹn đến ngày đầu thất* sẽ ra tay sao? Đưa An Nhượng Thần và Mẫn công tử tới, chuyện tang lễ hỗn loạn, lẫn vào tân khách không ai nói được, tóm lại là nặt thám muốn đối phó với An Nhượng Thần, kết quả hai người đều chết hết, còn làm liên lụy đến những người khác. Không phải đã quyết định xong rồi sao?”

(*Là ngày thứ bảy sau khi người qua đời, vào ngày này người thân thường cúng tuần hay còn gọi là cúng thất.)

“Chuyện âm ỉ của Lý Tú Nhi quá lớn, có chút mất khống chế tình hình, ta lo Mẫn công tử trách tội thì chuyện sau này không dễ làm. Nên dù sao cũng phải ổn định hẳn trước.”

“Vậy vì sao phải giấu ta, không thương lượng với ta.”

“Đầu có ý định giấu huynh. Đang định tìm huynh bàn bạc thì huynh đã đến rồi đấy thôi. Đêm qua An Nhượng Thần đến tìm ta, nàng ta nói Long đại tướng quân sắp về rồi, nàng ta phát hiện được manh mối của Mẫn công tử, bảo ta khai ra. Ta không nói gì, nàng ta cũng hết cách. nhưng Mẫn công tử là một hậu họa, chúng ta phải mau chóng giải quyết hẳn.”

“Nàng ta phát hiện được manh mối gì?”

“Nàng ta nhận ra dáng của Mẫn công tử, biết hẳn là khách quen trong tửu lâu ta. Nên tối qua đến tra hỏi, muốn lợi dụng vụ án của Lý Tú Nhi ép ta mở miệng. Nàng còn nói Lý Tú Nhi ở trong tay mình.”

“Cái gì?” Lâu Chí bàng hoàng.

“Nàng ta nói Lý Tú Nhi biết rất nhiều chuyện. Nên nàng ta đã tìm được manh mối của Mẫn công tử rồi.”

Lâu Chí nhíu chặt mày: “Mồm miệng Từ bà mối không chặt chút nào.”

“Nhưng Từ bà mối không biết chúng ta.” Lưu Tắc nói.

Lâu Chí nghĩ ngợi.

“Nên chỉ có diệt trừ Mẫn công tử và An Nhượng Thần, chúng ta mới có thể tự vệ.” Lời của Lưu Tắc rất khẩn thiết, “Ta đang định đi tìm huynh bàn bạc, nếu không nhân dịp này, ta bắt tên họ Mẫn ở liễu đình trước, sau đó dẫn An Nhượng Thần đến một nơi. Đợi Long tướng quân quay lại, mọi thứ đã kết thúc rồi.”

“Nhưng ta còn có một câu hỏi.” Lâu Chí nói: “Nếu đã chết, vì sao còn cần uống thuốc?”

Lưu Tắc sững sờ, theo ánh mắt Lâu Chí nhìn sang, kịp nhận ra thứ gã nói là gì.

Chén thuốc y mớm cho Triệu Giai Hoa, đặt trên bàn nhỏ cạnh quan tài.

“Đề nói hiện tại ta đã đến rồi, vậy người trong quan tài là sống hay chết?”

Lưu Tắc chờ người.

“Đề bố trí nhiều hoa ở linh đường như thế này, theo lý mà nói là để giấu mùi hôi của tử thi. Nhưng giờ ta thấy, có vẻ như là để che giấu vốn không có thi thể thối vậy.”

Lưu Tắc cắn chặt răng. Bình thường y khá khôn khéo mẫn tiệp, nhưng lúc này lại không biết nên nói thế nào mới phải.

Lâu Chí nói: “Nói thật với đệ, những thứ đệ đoán đều không sai. Quả thật Mẫn công tử cảm thấy tình cảnh của đệ quá nguy hiểm, sẽ mang đến cái gai phiền phức cho cả kế hoạch. Đệ rất quan trọng, nên đệ nhất định không thể rơi vào tay Long Đăng. Nhất là sau khi đệ muội bắt đầu lại gần An Nhục Thần, quá nguy hiểm. Nên hần muốn giết bọn đệ. Đệ, và cả nương tử của đệ.”

Trả lời

Dùng đạo cụBáo cáo

meiipan

139#

Tác giả|Đăng lúc3 giờ trước|Chi xem của tác giả

Chương 60

Lòng Lư Tắc nặng trĩu. Lâu Chí khẳng định như vậy, chứng tỏ Mẫn công tử đã đến tìm gã. Mà Mẫn công tử bỏ qua mình để tìm Lâu Chí thì chỉ có một khả năng.

“Đệ nói đệ hiểu rõ thành Trung Lan này nhất, hiểu rõ cách xử lý của Mẫn công tử, đệ thấy không ai có thể thay thế đệ. Nhưng đệ làm rồi, còn có người có thể thay thế.” Lâu Chí dừng lại, trầm giọng nói: “Chính là ta.”

Quả nhiên. Lư Tắc không nói gì, chỉ nhìn Lâu Chí.

“Đệ đếm tìm ta, để ta cùng đối phó với họ Mẫn. Họ Mẫn ấy lại đến tìm ta, bảo ta theo dõi đệ, phòng đệ làm chuyện gì điên rồ. Thậm chí hần còn ngầm gợi ý cho ta nói những câu kia trước. Không phải chuyện rất thú vị sao? Hai người các người, đều tìm cùng một người giúp việc.”

Lư Tắc nhắm hai mắt, đau khổ cúi gằm đầu xuống: “Ồ trong lòng ta, huynh không phải là người giúp việc, mà là huynh đệ.”

Lâu Chí cười nói: “Ta cũng nghĩ thế, cho nên dù ta hơi đồng ý với lời của họ Mẫn, nhưng ta vẫn sẵn lòng đứng về phía đệ. Ta làm như đệ nói, đã sắp xếp tìm cách làm sao để họ Mẫn kia và An Nhục Thần chết đi, không để lại dấu vết gì. Ta nghiêm túc cân nhắc, nếu thất thủ, vậy đường lui của hai huynh đệ chúng ta sẽ ra sao.”

Lư Tắc vẫn cúi đầu.

“Nhưng hôm nay đột nhiên họ Mẫn đến tìm ta, hỏi đệ vì sao lại muốn hẹn hần ra liêu đình. Hần nói đêm qua đệ nói chuyện với An Nhục Thần rất lâu, e là trong chuyện này có gì kỳ lạ. Hần bảo ta tới chứng thật xem sao, nếu có chuyện khẩn cấp thì báo tin cho hần, hần sẽ đến xem sao.”

Lư Tắc cười nhạt trong bụng, y đã nói với An Nhục Thần là Mẫn công tử này không phải là người bình thường, tai mắt của hần thật đáng sợ.

“Vì để phòng ngừa vạn nhất, ta đã đưa người đến.” Lâu Chí nói, “Nếu có người của quân đội mai phục ở đây ép buộc đệ, ta sẽ giúp đệ giải quyết hết.”

Lư Tắc ngẩng đầu lên, nhìn Lâu Chí nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó xem xem kế hoạch của đệ thế nào, rồi chúng ta lại bàn bạc lại.” Lâu Chí cũng nhìn lại y, nhấn mạnh: “Nhưng, bây giờ ta đã đổi ý rồi.”

Lư Tắc chờ hần nói tiếp.

“Nếu đệ giết vợ mình thật, ta sẽ đứng về phía đệ. Còn nếu không, ta đứng về phía họ Mẫn.”

Tim Lư Tắc rơi xuống vực sâu. Y nhìn thẳng vào mắt Lâu Chí, biết gã nghiêm túc.

“Huynh đệ, hai ta quen biết nhau gần mười năm, chung hoạn nạn cùng giàu sang, cùng dốc sức đến ngày hôm nay. Có nữ nhân nào mà chưa từng gặp qua, đệ muốn kiểu gì thì ca ca đây đều có thể tìm đến cho đệ, tội gì đệ cứ cố chấp với một con kỹ nữ như vậy? Đệ bị nàng ta bỏ bùa mê thuốc lú rồi sao?”

Lư Tắc không nói lời nào.

Mặt Lâu Chí đầy vẻ đau lòng: “Tất cả đều bị hủy hoại trong tay nàng ta. Chính đệ cũng biết rõ còn gì. Nên đệ mới để nàng ta già chết! Để tên họ Mẫn không phải ra tay với hai người, có đúng thế không? Ngay đến ta mà đệ cũng giấu! Đệ có thể gạt được bao lâu chứ! Nói thật, ta vốn không quan tâm nàng ta sống hay chết, nhưng nếu đệ đã chọn con đường già chết này, thì đệ phải biết nàng ta nguy hiểm đến mức nào. Nàng ta đưa An Nhục Thần đến là có mục đích gì? Tính đưa hai ta và chỗ chết sao?! Như thế mà đệ vẫn bỏ qua cho nàng ta sao? Đệ điên rồi!”

“Chẳng qua nàng ấy chỉ nhất thời hồ đồ mà thôi, đợi chuyện qua đi, cả họ Mẫn lẫn An Nhục Thần đều chết, nàng sẽ tỉnh ngộ.”

“Không cần nàng ta tỉnh ngộ.” Lâu Chí lạnh lùng nói: “Đệ cần mới đứng.”

Lưu Tắc nhìn Lâu Chí, hốc mắt ửng đỏ.

“Giết nàng ta đi.” Lâu Chí lấy một thanh chủy thủ ra, đưa đến trước mặt Lưu Tắc, “Giết nàng ta. Sau đó ta và đệ cùng giết họ Mẫn kia, rồi giết An Nhượng Thần. Ai chống lại đường của chúng ta, giết không ta.”

Lưu Tắc trợn mắt nhìn thanh chủy thủ kia, tay khẽ run lên.

Lâu Chí kéo lấy tay y, đập chủy thủ vào lòng bàn tay y, quát lên: “Chẳng lẽ đệ cam tâm bị con nữ nhân này hại chết sao? Nàng ta không chết, chúng ta mãi mãi không có ngày yên ổn. Kỳ nữ vô tình, vốn đệ không nên cưới nàng ta. Nàng ta đem lại phiền toái cho đệ còn chưa đủ sao? Nàng ta cấm sùng đệ, bóp nát tim đệ, muốn mạng của đệ, còn gì do dự để giết nàng ta chứ?! Nàng ta phải chết!”

Lưu Tắc siết chặt chủy thủ.

Lâu Chí quát lớn: “Giết đi!”

Lưu Tắc gào lên một tiếng đầy tức giận, chợt vọt đến trước, đâm chủy thủ vào người Lâu Chí.

Nhưng y chẳng ngờ, Lâu Chí đã có phòng bị từ sớm.

Lưu Tắc hét lớn thì Lâu Chí cũng rống to, gã lắc người né ngã xuống ghế, lộn nhào trên mặt đất, thoát khỏi công kích của Lưu Tắc.

Lưu Tắc dồn toàn lực vào cú đâm này, nhưng cuối cùng lại bị hụt, đụng phải ghế liền té lún quay.

Lâu Chí nhanh chóng xoay mình nhảy lên, chân quét một cái, đá bay ghế về phía cửa, rầm, cửa bật mở, Lâu Chí quát to: “Giết!”

Thủ hạ của Lưu Tắc đang giữ ngoài cửa giờ dao toan xông vào, lại bị hộ viện của Lưu gia luôn ẩn thân trong tối đề phòng ngăn lại. Hai bên không nói nhiều, chém giết qua lại.

Xưa nay hộ viện côn đồ hai bên Lưu - Lâu đều được tập võ chung với nhau, công phu võ nghệ chẳng kém cạnh gì, đây dựa dẫm dựa nhau thế này, khó phân cao thấp. Nhưng ở trong phòng, Lâu Chí và Lưu Tắc lại rất nhanh phân được cao thấp.

Lâu Chí làm buồn bán hắc đạo, đánh giết là chuyện cơm bữa. Còn Lưu Tắc lại chuyên lời kéo quan trường quyền quý, đi con đường lễ độ văn nhã, bàn về thân thù, đương nhiên y kém hơn hẳn Lâu Chí hàng năm kiếm sống bằng lưỡi đao. Sau mấy hiệp, dấu hiệu thua đã lộ rõ rệt.

Lâu Chí nện ghế lên người Lưu Tắc, Lưu Tắc kêu thảm thiết, bị đánh ngã trên đất, chủy thủ văng ra khỏi tay rơi xuống một bên.

Hai người cũng không để ý có tiếng vang do chén vỡ.

Lưu Tắc muốn nhặt chủy thủ lên nhưng đã bị Lâu Chí vỗ một chưởng, y vội lẩn mình tránh thoát. Lâu Chí đoạt lấy chủy thủ, nhào về phía Lưu Tắc. Lưu Tắc không kịp đứng dậy, bị Lâu Chí đá vào đầu gối cản lại. Cổ Lưu Tắc bị siết chặt, theo bản năng tóm lấy tay Lâu Chí, nhưng một tay khác của gã đã giờ chủy thủ lên.

Lưu Tắc trợn mắt nhìn thanh chủy thủ đâm về phía mình, lại chợt nghe tiếng hét “” vang lên đầy thất thanh, một dòng máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên mặt y.

Áp lực trên cổ buông lơi, Lưu Tắc bất chấp vết máu trên mặt, dùng sức đá văng Lâu Chí, lăn một vòng tránh ra, rồi nhảy cẫng lên.

Đưa tay lên lau mắt, Lưu Tắc thấy rõ. Mặt mày Triệu Giai Hoa tái nhợt, nàng yếu ớt nắm một mảnh chén vỡ, trên mảnh vỡ có dính máu. Mà tay Lâu Chí bị lấy cổ loạng choạng lùi lại mấy bước, máu trào ra từ kẽ tay gã.

“Ngươi là đồ kỹ nữ khôn nạn!” Mặt Lâu Chí đầy hung ác, chợt lao tới Triệu Giai Hoa.

“Không!” Lưu Tắc không kịp suy nghĩ gì nữa, y nhào đến, chắn trước mặt Triệu Giai Hoa.

Đau đớn truyền đến từ dưới ngực.

Lưu Tắc chợt hít một hơi, dốc hết sức đập mạnh vào Lâu Chí.

Cả hai đều ngã ra sau. Lưu Tắc đè lên người Triệu Giai Hoa, thấy nàng đang ôm lấy mình từ đằng sau, “Tướng công.”

Lưu Tắc không nói được gì, y thấy Lâu Chí đã bò dậy, cầm chủy thủ lại lần nữa xông đến. Đúng lúc này từ ngoài nhà có hai hộ viện Lưu phủ xông vào, chặn Lâu Chí lại.

“Đi mau.” Lưu Tắc nặn ra hai chữ.

Triệu Giai Hoa yếu ớt không có sức, vốn chẳng kéo nổi y. Lưu Tắc quay đầu nhìn đôi mắt rung rung của nàng, nhất thời lòng hoảng hốt.

An Nhượng Thần gắng sức chạy thật nhanh đến Lưu phủ. Trong đầu nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ —— Xảy ra chuyện rồi! Lưu Tắc, Triệu Giai Hoa,

chứng cứ, phải giữ được!

An Nhựt Hi không rõ gì nên chạy theo sau nàng, lớn tiếng hỏi.

Đào mất một cái đã chạy đến cửa sau Lư phủ, đột nhiên có một người mình mẩy đầy máu ngã cái rầm ra ngoài cửa, An Nhựt Hi thét lên đầy chói tai. Một hán tử cầm đao thấy hai tỷ muội An Nhựt Thần thấy gã hành hung, bèn chạy nhanh lên trước tính diệt khẩu.

Lư Chính, Điền Khánh đã phi thân đến, giương kiếm lên ngăn gã lại. An Nhựt Thần nhìn một đám người đánh nhau trong sân, vội nói với Lư Chính, Điền Khánh: “Phải tìm bằng được Lư Tắc, không để y chết.”

An Nhựt Hi vẫn còn đang hét ầm lên sau lưng nàng. An Nhựt Thần quay đầu lại gào lên với nàng ta: “Đi báo quan, mau lên!”

Báo quan? Báo quan!

“Ừ, ừ.” An Nhựt Hi quay đầu cầm cổ chạy. Chạy đi mấy bước thì kịp phản ứng quay đầu lại nhìn, lại thấy An Nhựt Thần chạy vào trong sân Lư phủ.

“Tỷ!!!” An Nhựt Thần thét lên.

An Nhựt Thần ngoái đầu lại hét: “Đi nhanh lên!”

“Ngăn nàng ta lại!” Một tên côn đồ quát lớn, cầm đầu xông về phái tỷ muội An thị.

Nhất thời An Nhựt Hi sợ hãi đứng đực ra.

An Nhựt Thần ngồi sụp xuống, quét chân một cái, chân rơi xuống đất rồi xoay người lại, giơ chân lên đá ra sau.

“Bịch” một tiếng, tên côn đồ kia bị đá bay ra ngoài.

An Nhựt Hi trợn mắt há mồm.

Và An Nhựt Thần cũng thế.

Oa oa oa! Thật là muốn để tướng quân đại nhân trông thấy quá! Nàng lại làm được rồi! Ất hẳn tướng quân sẽ khen ngợi...

Đội đã, tên côn đồ bò dậy, hùng hổ lao tới, ngoài ra còn có thêm hai kẻ khác nữa.

An Nhựt Thần lại ngoái đầu hét to lần nữa với An Nhựt Hi: “Đi nhanh đi, đi báo quan đi!”

An Nhựt Hi không ngừng chạy biến đi, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, An Nhựt Thần vẫn không đi, trưng ra dáng vẻ nghênh chiến, nhưng dáng vẻ lần này quả thật đúng là khó coi! Đúng là làm trò cười cho thiên hạ mà! Tưởng mình là cao thủ võ lâm sao? An Nhựt Hi rất muốn tát tỷ hai phát để tỷ ta tỉnh táo lại. May mà một trong hai hộ vệ bên cạnh tỷ ta đã xoay người chạy đến bảo vệ. Một cước một quyền một kiếm, nhanh chóng đánh ngã mấy kẻ kia.

An Nhựt Hi chạy mấy bước lại ngoảnh lại, thấy An Nhựt Thần đã chạy vào sân, An Nhựt Hi tức giận, đồ ngốc kia, thật muốn đạp vào hai chân tỷ ta! Rốt cuộc tỷ ta đang nghĩ gì vậy!!!

An Nhựt Thần vào sân thì chạy thẳng đến linh đường. Nàng đã quá quen thuộc với bố trí ở Lư phủ rồi, thuộc nằm lòng bản vẽ. Trước kia cũng từng nghe qua, tây viện được bày biện lại thành linh đường. Nàng phải nhanh chóng tìm được Lư Tắc hoặc Triệu Giai Hoa, bọn họ là nhân chứng quan trọng!

Lư Chính và Điền Khánh che chở nàng suốt dọc đường, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì trong Lư phủ này, đột nhiên lại có nhiều côn đồ hộ viện như thế, cũng chẳng biết đứng về phía nào, dù sao thấy bên cạnh có người là chém tất. An Nhựt Thần mạo hiểm chạy đến, đúng lúc thấy vợ chồng Lư Tắc ngã xuống đất. Lâu Chí vung chùy thủ lao đến, hai gã hộ viện ngăn hãm lại.

Nhưng hai gã hộ viện kia chẳng phải là đối thủ, đào mất một cái đã bị đoạt lấy kiếm. Lâu Chí đánh ngã hai người kia, lại lao đến giết vợ chồng Lư Tắc.

“Xem kiếm đây!” An Nhựt Thần mở miệng kêu to. Lâu Chí nghe tiếng theo bản năng né người đi, định thần nhìn lại, kiếm cái cục cút! Là con tiện nhân giao hoát An Nhựt Thần gây chuyện.

Nhưng trong thời gian dừng lại đó đã đủ để Lư Chính, Điền Khánh chạy đến. Bọn họ một người tấn công Lâu Chí, một người ngăn lại hai tên côn đồ đến giết.

“Giữ người sống!” An Nhựt Thần vừa hét vừa chạy về phía Lư Tắc.

Cả người Lư Tắc toàn máu là máu. Triệu Giai Hoa vùng vẫy muốn bò dậy đỡ y.

An Nhựt Thần nhìn tình cảnh bi thảm của y, tim lạnh đi một nửa, “Người không thể chết được.”

Có Lư Chính, Điền Khánh gia nhập, rốt cuộc hộ viện của Lư phủ đã có thể rảnh tay, có hai người chạy vội đến muốn cứu đông gia.

“Mau đưa hắn đi đi.” An Nhục Thần kêu lên, còn mình đỡ Triệu Giai Hoa dậy.

Hai gã hộ viện một trước một sau nâng Lư Tắc lên, mọi người muốn chạy ra cửa chính. Nhưng đi được nửa thì gặp phải thủ hạ của Lâu Chí và hộ viện của Lư phủ đang đánh nhau, một người thấy bọn họ chạy trốn thì lập tức vung đao chém đến. Hai hộ viện không thể không đặt Lư Tắc xuống, đỡ lấy.

An Nhục Thần và Triệu Giai Hoa đang còn yếu ớt một người kéo một bên, kéo Lư Tắc vào trong căn phòng bên cạnh, cuống cuống vội vã đi vào mới nhìn xem đây là đâu, thì ra là thư phòng.

An Nhục Thần đặt Lư Tắc xuống, vội đi đóng cửa lại. Kéo dài được chừng nào hay chừng ấy, bây giờ khắp nơi trong thành đều là nha sai binh sĩ tuần vệ, nơi này chém giết thành ra như thế, chắc hẳn sẽ nhanh chóng có người đến thôi. Nhị muội đã đi báo quan rồi, ắt sẽ có người đến cứu bọn họ.

Triệu Giai Hoa nằm bên cạnh Lư Tắc, đã sớm mệt rũ rồi chẳng còn tí sức lực. Lúc này thấy Lư Tắc thoi thóp, lệ khóc thành dòng.

An Nhục Thần không để ý đến hai người họ, nâng đẩy bàn ra, tính chặn cửa lại. Không ngờ bên dưới bàn lại có một tiểu thiếu niên chừng mười tuổi nhẩy ra, mặt kinh hoàng lo sợ, mắt lớn trừng mắt nhỏ với nàng.

An Nhục Thần rất quả quyết, cầm ghế lên tính đánh xuống, thiếu niên kia ôm đầu hét to: “Ta không phải là người xấu.”

Lúc này Lư Tắc thở hắt hắt, yếu ớt nói: “Tê... Tê Chính...”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Tê Chính vội đến gần: “Lư lão bản. Tôi, tôi không phải là người xấu, tôi không đến để đánh nhau. Tôi sợ bọn họ phát hiện ra mình nên cứ trốn dưới gầm bàn, sau đó đánh nhau, bọn họ ra ngoài...” Tê Chính muốn giải thích, nhưng đột nhiên nhớ ra không có cách nào giải thích được vì sao mình lại đến Lư phủ.

Nhưng chẳng ai màng cậu đến đây thế nào.

Triệu Giai Hoa thấy Lư Tắc có thể mở miệng thì hô lên: “Tướng công.” Nàng nắm chặt tay Lư Tắc, khóc không thở được.

An Nhục Thần ở bên cạnh gọi: “Tê Chính? Đệ là Tê Chính con nuôi của cha Dương?”

Tê Chính sùng sốt, quay đầu nhìn nàng: “Tỷ biết cha sao?”

An Nhục Thần nói: “Không biết, nhưng ta biết chuyện của ông ấy. Ông ấy muốn báo chuyện mật thám, cũng là điều bọn ta muốn điều tra.”

Tức khắc Tê Chính chấn động.

Tiếng đánh nhau hò hét bên ngoài càng kịch liệt, An Nhục Thần nhìn ra cửa, gọi Tê Chính cùng đến chặn cửa lại.

Hai người hộ sức đẩy bàn đến sau cửa, rồi Tê Chính chạy đến cửa sổ xem xét tình hình. An Nhục Thần nhanh chóng đi xem vết thương của Lư Tắc. Mặt Lư Tắc xám trắng, rõ ràng không thể nhanh được. An Nhục Thần la lên: “Người đừng có chết, nói cho ta biết tên, còn có ai là mật thám nữa!”

Lư Tắc chẳng màng đến nàng, y chỉ nhìn Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa cũng không nói rõ được trong lòng mình là hận hay là oán, nàng chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Mau nói cho ta biết.” An Nhục Thần nắm lấy vai Lư Tắc: “Người không thể chết như thế được, người là nhân chứng quan trọng!”

Lư Tắc nhìn Triệu Giai Hoa, khổ cực nói: “Ta...”

An Nhục Thần không dám động đến y, chỉ im lặng chờ y nói chuyện.

“Không... trách nàng, nàng cũng... đừng... trách ta... nữa.”

An Nhục Thần tròn mắt nhìn hán, cái gì?

“Được.” Nàng nghe thấy Triệu Giai Hoa đáp như vậy.

Rồi sau đó Lư Tắc như được giải thoát, bỗng bật tiếng, nhắm nghiền hai mắt.

Triệu Giai Hoa nằm bên người Lư Tắc khóc lớn.

An Nhục Thần ngậy người, lòng vô cùng nặng nề.

Chết rồi? Y chết rồi sao?

Nàng thật sự không dám tin. Đưa tay dò thử hơi thở của Lư Tắc, đúng là không còn nữa.

An Nhục Thần tròn mắt nhìn y, nghe Triệu Giai Hoa khóc lóc mà cũng muốn khóc theo. Nàng thất bại rồi, nàng đã sai rồi, rõ ràng là truyện quan trọng đến thế, nhưng lại bị nàng phá hỏng. Nàng không nên tham lam muốn bắt Giải tiên sinh, nếu như bắt chấp tất cả, bắt giữ Lư Tắc trước thì liệu có phải chuyện sẽ khác rồi không. Mấy mật thám kia chạy thì cứ chạy đi, chỉ ít nàng còn Lư Tắc.

Nhưng bây giờ...

An Nhục Thần phát hiện mình thật sự muốn khóc. Nàng bật mượng muốn làm xong chuyện này, nhưng rồi kết quả lại thành ra như thế. Nàng đúng là đồ bỏ đi, nàng không biết phải ăn nói với tướng quân như thế nào.

Tề Chính cũng muốn khóc, các người khóc cái gì chứ, có định chạy thoát thân không vậy.

Còn đồ bên ngoài đã đập cửa, Tề Chính vội vã tìm kiếm chốt ở tù sách, vừa tìm vừa kêu: “Chúng ta đừng khóc nữa được không? Giờ bảo vệ tính mạng trước đi!”

An Nhục Thần nhìn hành động của cậu, phản ứng lại, mặt thất sao?

Trong Lư phủ cũng có mật thất?

Tề Chính đã tìm được chốt, tù sách chậm chậm tự di động, để lộ mật đạo. Tề Chính ngoảnh đầu lại la lên: “Đi mau!”

An Nhục Thần cắn răng, cấp tốc lục soát trong học bàn, cũng không thèm nhìn mà nhét đại mấy sổ ghi chép danh sách ký sự vào ngực, lại kéo Triệu Giai Hoa còn đang thút tha thút thít, gác tay nàng ta lên vai mình: “Giữ lại tính mạng, cô còn phải gặp con gái mình nữa đấy.”

Triệu Giai Hoa hoàn hồn, gắng sức bước lê đôi chân, “Cô tìm được con bé rồi ư?”

“Vẫn chưa. Nhưng ta đoán là, Bình Nhi với Trần bà tử đưa con bé đi rồi đúng không? Cô để bọn họ giấu con trong xe ngựa, đưa ra khỏi thành.”

“Lư Tắc...”

“Y chưa biết. Tối qua ta nói con gái ở trong tay cô, y rất ngạc nhiên. Con gái cô bình an.”

Triệu Giai Hoa vừa khóc vừa cười, nhờ có An Nhục Thần mà cố chạy về phía trước. Trong mật đạo u ám, nàng lại thấy được hy vọng của tương lai. Nàng đặt hy vọng lên người An Nhục Thần, nàng đã làm đúng rồi.

Tề Chính dẫn các nàng chạy, nói cho các nàng biết mật đạo này thông với sông bạc, vừa nãy Ngưu ca ở sông bạc đã cho người chạy về dẫn nhiều người hơn đến Lư phủ, đoán chắc bên kia không có ai. Trốn ở bên đó, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn chút.

Nói xong thì đã chạy đến sông bạc, Tề Chính ló đầu ra ngoài nhìn trước, trong nháy mắt không có ai, cậu bước ra rồi vẫy tay với An Nhục Thần. An Nhục Thần đỡ Triệu Giai Hoa ra ngoài cùng cậu. Kết quả đi chưa được bao xa thì bị một tên đại hán phát hiện.

“Đứng lại!”

An Nhục Thần đỡ Triệu Giai Hoa đi xa như thế, từ sớm đã mất sức rồi, đành đẩy Tề Chính đi hô hoán: “Chạy nhanh đi.”

“không được.” Tuy Tề Chính còn nhỏ, nhưng nói có nghĩa khí. Cậu nhìn xung quanh rõ nhất một cây gậy trúc ở bên tường, đặt ngang trước mặt hai vị cô nương, rất có khí khái của tiểu nam tử hán.

Đại hán kia nhìn chiêu thức của Tề Chính, hét một tiếng gậy dao bổ về phía cậu. Tề Chính cắn răng chuẩn bị gậy đập lên liễu mạng. Kết quả đại hán kia còn chưa giết thì một chiếc phi tiêu bay ra từ sau lưng Tề Chính, đánh úp vào mặt đại hán, ghim giữa con mắt trái của hán. Đại hán la thảm một tiếng, đại đao rơi xuống đất, người quỳ trên nền, tay bị mất, máu chảy như suối.

Tề Chính sững sờ, quay đầu nhìn lại, An Nhục Thần run tay rút phi tiêu về.

“Thật là lợi hại.” Tề Chính không khỏi khen ngợi.

Lợi hại sao? An Nhực Thần nuốt nước bọt, rõ ràng là nàng đã ngấm chuẩn ngực mà.

Còn chưa biết nên nói gì thì nghe thấy bốn phía rất ồn ào. Đại hán bị thương kêu la thảm thiết đã dẫn dụ sự chú ý của người khác, cũng không biết từ đâu ra âm bỗng có nhiều côn đồ thế. Cầm đao cầm côn cầm kiếm, thấy Tề Chính và An Nhực Thần đã thương người mình, tất cả đều chạy về phía này, còn có người la to: “Giết chúng!”

An Nhực Thần sợ hãi ngây ra: “Không phải đệ nói bên này ít người sao?”

Tề Chính cũng sửng sốt: “Rõ ràng đệ nghe thấy Ngưu ca bảo gọi hết người đến rồi mà, chẳng lẽ bọn họ còn chưa kịp chạy đến sao?”

Nên tình hình bây giờ là đám bọn chúng vừa mới tập kết thì ba người họ đến để người ta luyện tay sao?

An Nhực Thần quát to: “Ai là quân sự, ra đây nói chuyện!”

Đàm phán ư? Bọn côn đồ lâu la không có hứng thú. Có người kêu lên: “Trời trước rồi nói sau.” Tức thì xông lên trước.

Chỉ là kẻ nọ vừa dứt lời, lập tức bị một mũi tên từ trên trời giáng xuống bắn trúng.

Bịch, ngã xuống đất.

Nhất thời chúng côn đồ loạn um lên, có người kêu gao có kẻ chạy trốn, lại còn có tên xông về phía bọn An Nhực Thần, tính bắt con tin cho có đường lui.

Có mấy binh sĩ mặc quân phục nhảy xuống từ nóc nhà, tiến vào vòng chiến. Có người tay cầm cung tên đứng trên nóc nhà bảo vệ. An Nhực Thần vui mừng quá đổi: “Quan binh đến rồi, chúng ta được cứu rồi!”

Tề Chính khua khoáng gây trúc, đánh lui được một người. Lúc này tiếng vó ngựa vang lên, An Nhực Thần ngoái đầu nhìn lại, suýt nữa mừng đến mức phát khóc.

“Tướng quân!”

Người đến chính là Long Đại.

Tuần mã màu đen vút đi như gió, đám lâu la rồi rít né tránh. Long Đại bước ra từ trong biển người, chạy nhanh đến trước mặt An Nhực Thần.

Ngựa dừng lại, Long Đại cúi đầu nhìn An Nhực Thần.

Trong đám người có côn đồ và binh sĩ chém giết mù quáng, lớn tiếng hô to: “Chúng ít người, giết sạch đi.”

Long Đại không mặc quan phục, không ai biết thân phận của hắn. Côn đồ thấy hắn thì dừng lại, rồi gươm đao lên chém về phía ngựa và chân hắn.

Long Đại hét một tiếng, ngựa đến chông vó đá phăng người đi. Long Đại ở trên lưng ngựa nhảy vọt lên, vung ngược tay chém đại đao, hai đầu người rơi xuống đất.

Người xung quanh hô lên, rồi rít lùi về phía sau. Lần đầu tiên An Nhực Thần thấy giết người như vậy, nàng ngây ra như phỗng. Suýt nữa Tề Chính đã nôn ra.

Long Đại hạ xuống đứng vững, nhìn về mặt của An Nhực Thần, kéo nàng lại, ném nàng lên lưng ngựa: “Cô đi trước đi.”

An Nhực Thần còn chưa phản ứng kịp. Người xung quanh vẫn vây bên cạnh, nhưng tướng quân ở đây, nàng không sợ. Nhưng quan trọng là, nàng không biết cưỡi ngựa mà.

Long Đại nhìn nàng ngơ ngác, dường như có chút tức giận, quát nàng: “Đi mau!”

Đi như thế nào bây giờ? An Nhực Thần mù mờ nhìn Long Đại.

Long Đại tức giận, vung đao ngăn lại, quét ngã hai tên côn đồ đang chém binh sĩ của hắn, sau đó huýt sáo một tiếng. Tuần mã màu đen nghe theo chỉ thị, tung vó chạy ngay, An Nhực Thần hoàn toàn không chuẩn bị kịp, có chuẩn bị cũng không ngồi vững, nhất thời hét lên một tiếng đầy chói tai, nảy xóc hai lần ở trên lưng ngựa, rồi ngã xuống.

Thành công, ngã hôn mê luôn.

Lúc An Nhực Thần tỉnh lại, phát hiện ra mình đang ở trong phòng ngủ của mình.

Lâu Tử Văn, nàng về lại rồi?

Phút chốc hồi ức tràn vào đầu.

Luru Tắc, Triệu Giai Hoa, Lâu Chí, Tề Chính... còn cả tướng quân nữa!

Chợt An Nhượng Thần ngồi dậy, sau đó đau đớn kêu lên, phát hiện xương toàn thân rời rạc, hết như bị ngã.

Đứng rồi, nàng ngã còn gì, ngay trước mặt tướng quân, từ trên ngựa ngã xuống đất.

An Nhượng Thần rên một tiếng rồi nằm xuống lại, kéo chân lên chôn mình.

Lúc nàng xoay thân đá móc xinh đẹp thì tướng quân không thấy, lúc nàng ném phi tiêu đầy phóng khoáng tướng quân cũng không thấy, tướng quân chỉ thấy nàng té ngã từ lưng ngựa đầy thảm hại.

An Nhượng Thần nhớ lại nhiều chuyện hơn. Dây phớ bị đốt, Luru Tắc chết, còn có nhiều người chết nữa, nàng vô dụng, nàng không bắt được Giải tiên sinh, không bắt được gian tế trong quan. Nàng xúi giục thái thú đại nhân, làm lớn nha môn, nhưng nhìn tình hình ở Luru phủ, hẳn là ở phía liễu đình đã uống công rồi. Nàng chẳng làm được nên cơm cháo gì cả, nàng đứng là vô dụng.

An Nhượng Thần càng nghĩ càng đau lòng, không nhịn được òa khóc.

Khóc mệt rồi lại thiếp ngủ, đến khi mơ màng có ý thức thì lại cảm thấy mình sắp chết ngạt, nhấc chân lên há mồm thở dốc, bỗng tỉnh lại. Mở mắt ra, trong phòng đốt nến, đã tối rồi sao?

Mắc nhức nén đau bò dậy, ngủ tiếp thì thành tàn phế mất.

Xuân Hiểu nghe thấy động tĩnh thì đi vào nhà, vui mừng hô lên: “Cô nương tỉnh rồi sao? Đã đói chưa? Đồ ăn và canh đã hâm nóng cho cô nương rồi.”

Nhắc đến thế thì đúng là đói thật, An Nhượng Thần biết điều không khách khí ăn một bát cơm ba đĩa thức ăn một chén canh, lúc này mới cảm thấy mình như sống lại.

Ăn no rồi mới có tinh thần, lúc này nàng mới hỏi Xuân Hiểu mình về như thế nào.

“Tướng quân ôm về.”

An Nhượng Thần xấu hổ đến độ muốn đập mặt vào tường, lại còn để tướng quân đại giá đưa nàng về.

“Đại phu đến thăm cô nương, nói không có gì đáng lo ngại lắm, nếu đứng lên thoải mái thì không sao.” Xuân Hiểu thu dọn bát đĩa, từ sức ăn mà nhìn thì An quân sự khỏe thật đó, không cần phải lo lắng nữa.

“Tướng quân còn đến thăm cô nương.” Xuân Hiểu còn nói tiếp.

“Lúc nào?”

“Chính là lúc cô nương che chăn khóc.”

An Nhượng Thần thật muốn đào cho mình một cái hố.

“Tướng quân nói, cứ để nàng ấy khóc.” Xuân Hiểu học theo giọng Long Đại.

An Nhượng Thần không còn lời gì để nói.

“Sau đó lúc cô nương ngủ thì tướng quân có đến một lần nữa. Ngồi ấy không cho em vén chăn, ngồi ấy nói ngạt thở thì dĩ nhiên sẽ tỉnh, không cần phải để ý đến nàng ấy.”

An Nhượng Thần: “...” Tướng quân đúng là vị hảo hán biết chăm sóc người.

An Nhượng Thần ngồi rất lâu, chỉnh đốn lại suy nghĩ, do dự lúc này có nên đi theo Long Đại báo cáo những chuyện đã xảy ra trong thời gian vừa rồi hay không, cũng muốn hỏi kết quả chuyện ngày hôm nay. Thời gian có hơi trễ, tướng quân ngủ chưa nhỉ? Nhưng hôm nay gặp mặt cũng không kịp nhìn rõ, chưa nói được mấy câu, nàng thật sự muốn gặp hẳn quá.

An Nhượng Thần do dự, rốt cuộc vẫn quyết định đến viện tướng quân nhìn trộm xem sao.

Lúc đến nơi, vệ binh ở cửa viện khoát tay cho nàng vào, điều này chứng tỏ tướng quân chưa ngủ. An Nhượng Thần có chút phấn chấn. Vừa vào thì gặp phải trưởng sử Lý Minh Vũ ở trong phòng Long Đại, chắc cũng suốt đêm báo chuyện. An Nhượng Thần nghe thấy Lý Minh Vũ đứng ở cửa vẫn còn nói: “An quân sự làm việc lỗ mạng, không có quy củ, lại hay đem chuyện nhà đến trong phủ nha, đây cũng không phải hậu viện của phủ nhà nàng ta, bị binh sĩ nhìn thấy thì sẽ có suy nghĩ gì. Tiết lộ quân lệnh, kéo theo quân kỷ không nghiêm, sẽ bị người nhân sơ hờ mà tính kế.”

Ý nói là nàng bôi xấu quân kỷ sao? An Nhượng Thần vội nấp vào góc tường, người ta đang cáo trạng nàng, nếu bắt gặp thì lúng túng lắm.

Chỉ là nấp đi thì không còn nghe được gì nữa. Cũng không biết tướng quân đáp thế nào.

An Nhực Thần muốn bỏ cuộc giữa chừng, cảm thấy bây giờ không phải là thời cơ tốt để đến bàn chuyện với tướng quân. Đợi một lúc, trưởng sử Lý Minh Vũ đi ra, An Nhực Thần nhìn bóng lưng hần biến mất, trong lòng thở dài mấy hơi, rồi vẫn nhắm mắt đi gõ cửa Long Đại.

Long Đại đáp, An Nhực Thần đẩy cửa đi vào, còn chưa mở miệng thì Long Đại đã nói: “Ta còn đang nghĩ không biết cô tính về ngủ tiếp rồi mới đến hay thế nào.”

Thì ra tướng quân đã biết nàng đến rồi. An Nhực Thần đỏ mặt: “Không phải là vì thấy tướng quân bận sao, không biết có nên quấy rầy không.”

“Vậy vì sao cuối cùng lại quyết định quấy rầy?”

An Nhực Thần nhếch môi: “Vệ binh đều thấy tôi đến cả rồi, nếu ngay cả cửa tôi cũng không vào mà chạy, bị tướng quân biết thì còn tưởng tôi đúng là kẻ xấu đến theo dõi quân cơ, vậy thì biết làm sao.”

“Ừ.” Long Đại dùng mũi phát âm, nhưn mày nhìn nàng, “Nổi tính đùa bỡn đấy à? Nghe lên người ta nói chuyện còn lý sự.”

An Nhực Thần cắn môi, không dám bắt bẻ, nhưng bụng nghĩ mình đâu nghe lên, quang minh chính đại đến mà.

Long Đại lại nói: “Nhìn cô nhảy lui nhảy tới khỏe nhỉ, chắc không ngã bị thương gì.”

“Tôi đâu có nhảy lui nhảy tới, tôi đi đứng đoan trang mà.” An Nhực Thần cảm thấy nên cãi lại điều này chút.

Long Đại cười. Hần vừa cười, An Nhực Thần lại cảm thấy trong phòng như có hoa nở, gió ấm thổi vào mặt. Vội đoan trang hề kho, nói chuyện chính sự: “Tướng quân, những người hôm nay thế nào rồi? Có bắt được Lâu Chí không? Triệu Giai Hoa có sao không? Tề Chính bị thương ư? Lưu Tắc đã chết rồi à? Mẫn công tử đâu, đã bắt được chưa.”

Long Đại chỉ vào ghế, đợi nàng ngồi xuống mới bắt đầu nói.

Giống An Nhực Thần đoán, Mẫn công tử không xuất hiện. Thái thú Diêu Côn sắp xếp người mai phục đã uống công một trận rồi. Lưu Tắc chết, Lâu Chí cũng bỏ mạng trong trận chiến. Triệu Giai Hoa trúng độc, đã mời đại phu đến khám, nàng nói có lời muốn nói với An Nhực Thần, hy vọng có thể gặp được An Nhực Thần.

Tề Chính không sao, chỉ là nghe bọn binh sĩ gọi Long tướng quân thì cứ ôm chặt đùi Long Đại hô to có chuyện quan trọng muốn bẩm báo. Long Đại hỏi cậu có chuyện gì, cậu ngây người, rồi mới kịp phản ứng hình như không cần báo nữa, nhưng đã mở miệng rồi, còn nói trong thành có mật thám. Long Đại trả lời lại cậu: “Biết rồi.”

An Nhực Thần nghe thế thì cười phì. Chân tướng quân ôm hay thật đó, ai ai cũng thích ôm.

“Cậu ta còn nói cha nuôi của mình vì chuyện này mà bị giết bằng thuốc độc. Nhưng cậu ta không tìm được bằng chứng.” Long Đại nói: “Ta đã đồng ý, sẽ nghiệm thi tra án.”

An Nhực Thần dùng sức gật đầu.

Long Đại lại nói tiếp, Tề Chính bẩm báo chuyện bí đạo với những thủ đoạn thường ngày của sông bạc với hắn. Triệu Giai Hoa nói nàng ta phát hiện Lưu Tắc có hành động kỳ lạ, nên mới gây mâu thuẫn với y mà dẫn đến những chuyện trước đó, nàng ta còn nói mình từng bị Lưu Tắc giết. Người hầu a hoàn của Lưu phủ báo cáo những việc hôm nay đông gia dặn dò sắp xếp, còn đồ hộ viện của sông bạc khai kế hoạch và phân phó của Lâu Chí. Thái thú Diêu Côn cũng cẩn thận nói An Nhực Thần có thỉnh cầu ông ấy phải quan sai bắt giữ nghi phạm.

An Nhực Thần càng nghe càng không chịu thấu, oan ức muốn giấu cũng không được.

“Sao thế?” Long Đại nhưn mày nhìn nàng.

An Nhực Thần vòng vo nửa ngày, “Nếu, nếu tôi không ngã thì tốt quá.” Như thế nàng còn có thể bẩm báo, rõ ràng nàng cũng suy đoán được bảy tám phần, đâu phải muốn giành công gì, chỉ là có nhiều lời có thể nói với tướng quân, cuối cùng lại biến thành mình muốn biết tin tức từ chỗ tướng quân. Tướng quân nói cũng thật đơn giản, vài ba câu đã nói xong.

Long Đại nghiêm mặt

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gập, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

An Nhục Thần không để ý đến biểu cảm của Long Đại, ngón tay gãi mặt bàn đầy ảo não: “Đám côn đồ hộ viện kia không có quá nhiều bản lĩnh, tướng quân lấy một địch trăm cũng không thành vấn đề. Thật ra cũng chẳng cần tôi đi trước.”

Sắc mặt Long Đại càng khó coi hơn. Đang trách ta đấy ư?

An Nhục Thần cúi đầu, vẫn chưa phát hiện ra, vẫn đang thấp giọng lải nhải: “Tề Chính và Triệu Giai Hoa cũng chưa từng trốn, không phải vẫn bình an vô sự sao? Thật ra ta cũng có thể giúp tướng quân bận bịu.” Lần tới nếu muốn nhắm bắn vào ngực đầy lùi kẻ địch, nòng nhắm vào chân là được đúng không? Đắm vào mắt thì có vẻ tàn nhẫn lắm máu quá. An Nhục Thần nghĩ đến hình ảnh đó mà còn thấy chán ghét, không khỏi nhăn nhúm mặt mày.

“An quân sự.” Rốt cuộc Long Đại cũng không nhịn được.

“Hả?” An Nhục Thần ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đọng lại tí oán trách.

“Thân là quân sự của nha phủ tướng quân, sao lại không biết cười ngửa! Có hợp lý chút nào không hả?!”

An Nhục Thần há to miệng, đờ đẫn. Bây giờ nói đến chỗ nào thế? Cười ngửa?!

Trách tôi sao?

Lúc này An Nhục Thần mới chậm chậm phát hiện ra tướng quân khá mất hứng. Nét mặt nhàm chán có vẻ vi diệu. Ừm, hình như còn mất tự nhiên nữa?

Tướng quân mất tự nhiên cái gì? An Nhục Thần nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt Long Đại.

“Từ ngày mai, cô học cười ngửa hàng ngày cho ta!” Long Đại rất nghiêm túc.

“Hả?” Nói giờ giọng là giờ giọng ngay.

“Bây giờ tối rồi, về ngủ đi.”

“Hả?” Không phải đang trò chuyện rất tốt sao? Nàng còn có nhiều lời chưa nói mà!

An Nhục Thần ngạc nhiên bị đuổi ra ngoài. Long Đại không cần đá, nhưng cái kiểu vẩy tay chê bai “cô đi nhanh lên đi” đó làm An Nhục Thần bị thương còn nhiều hơn so với đạp một phát.

Trời đêm sang sáng, ánh sao lấp lánh, cảm xúc lại có chút tệ hại.

An Nhục Thần thở dài, nhất định là do ngủ nhiều quá.

An Nhục Thần chấp tay sau lưng đi bộ trong sân Long Đại, thấy có tướng quân tới, nhanh chóng đi vào. Xem ra tướng quân khá bận rộn, có lẽ mọi người đang thăm vấn người của Lưu phủ và sông bạc cả đêm, An Nhục Thần nghĩ ngợi rồi đi về sương phòng ở tây viện.

Triệu Giai Hoa được thu xếp ở trong sương phòng, ngoài cửa có vệ binh canh giữ. An Nhục Thần hỏi thăm tình hình với vệ binh, Triệu Giai Hoa ở trong phòng đã tỉnh, nghe thấy giọng nàng thì vội kêu lên. An Nhục Thần đi vào.

Triệu Giai Hoa vẫn là dáng vẻ yếu ớt ấy, nằm trên giường khép hờ mắt, cổ gồng gượng tỉnh táo.

“Ta vẫn đang đợi cô tới.” Triệu Giai Hoa nói, “Không biết tình hình của cô thế nào, sợ lúc cô tới thì ta ngủ, bỏ lỡ mất.”

“Có chuyện gì?”

Triệu Giai Hoa quay đầu nhìn ra cửa, cửa vẫn đóng, trong phòng chỉ có nàng ta và An Nhục Thần. Nàng ta quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Con gái ta, đừng nói cho bất kỳ ai biết.”

“Ta chưa nói.” An Nhục Thần dịch chân thay nàng ta, “Ta cũng chẳng thần thông quảng đại đến thế, không biết con bé đang ở đâu.”

Triệu Giai Hoa cười: “Ta muốn nói cho cô biết chỗ của con bé. Dù gì ta e trong thời gian ngắn không thể đi xa được. Lưu Tắc đã chết, ta muốn con bé có thể về bên người ta.”

“Cô muốn ta đi đón nó?”

Triệu Giai Hoa hỏi: “Được không? Bây giờ ta chỉ tin tưởng một mình cô.”

An Nhục Thần cười: “Nhưng sao ta nhớ trước đây cô nói không tin ta nhỉ.”

“Đúng thế. Ban đầu cô cũng sẽ không tin ta.” Triệu Giai Hoa nói: “Ta với Bình Nhi và Trần bà tử đã bàn nhau xong rồi, nếu trong vòng một tháng ta không đến thì các nàng sẽ đổi chỗ khác. Nếu có người tìm các nàng, ngoại trừ cô ra thì không được tin ai. Vốn ta định báo quan, để bọn họ vào trong thành tìm, kéo dài hai ngày cho các nàng có thời gian chạy xa. Đợi các nàng an toàn thì ta sẽ nói toàn bộ chuyện cho cô biết, bất kể cô có tin hay không, bất kể cô sẽ tìm Lưu Tắc nói gì, thì lúc đó ta cũng đã đi rồi.”

“Đáng tiếc trong ngày hôm đó cô đã bị nhốt?”

“Đúng thế. Tình hình còn tệ hơn tôi nghĩ nhiều.”

“Con gái cô gặp nguy hiểm, có liên quan đến mật thám không? Mẫn công tử muốn lợi dụng yếu điểm của vợ chồng cô uy hiếp, và Luru lão bản định nhượng bộ?” Vừa rồi Long Đại không nhắc đến chuyện này, nghĩ có lẽ Triệu Giai Hoa chưa tiết lộ.

“Không phải.” Triệu Giai Hoa mím môi, chỉ nói: “Không liên quan đến mật thám. Thứ cho ta không thể nói nhiều hơn, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhà Luru Tắc đã chết, tạm thời ta không có ý định rời thành Trung Lan. Trước khi ta đổi ý, con gái ta phải sống ở đây.” Nàng ta dừng lại, búi gối nói: “Nhắc đến đây, ngoài Trung Lan ra, ta cũng chẳng còn nơi nào khác có thể gọi là nhà.”

An Nhượng Thần biết, nàng gật đầu, không truy hỏi thêm nữa.

“Xin lỗi, nếu ta có manh mối hữu dụng, nhất định sẽ nói cho cô biết.” Triệu Giai Hoa thấy nàng im lặng thì vội giải thích, “Đáng tiếc ta không biết nhiều lắm, không giúp được gì nhiều. Trước đây ta thật sự không biết tướng công làm những việc kia. Sau lại cũng nhờ Từ bà mối mà biết được vị cố nhân của ta chết trong tay bọn họ. Từ bà mối đã thừa nhận chuyện này với ta, nhưng nàng ta cũng không nhắc đến mật thám. Nàng chết rồi ta mới đặc biệt để ý, mới phát hiện ra khác lạ. Ta thấy trong thư phòng của Luru Tắc có khá nhiều chuông, nhưng chẳng lại chẳng treo trong nhà. Rồi sau đó ta tình cờ thấy chuông ở cửa sổ từ lâu, mỗi lần chuông xuất hiện là chẳng lại bắt đầu bận rộn. Ta cũng từng muốn tìm ra người treo chuông, nhưng không thấy gì. Tiếp đó ta phát hiện con gái mình gặp nguy hiểm, nên mới có những kế hoạch sau đó.”

Triệu Giai Hoa nói hết một lượt vì sao mình lại chọn An Nhượng Thần, bố trí kế hoạch như thế nào. “Ta nghĩ dù ta chết, trên đời này vẫn còn có một người sẽ không bỏ qua cho chàng. Nhất định cô sẽ truy xét đến cùng, có phải thế không?”

“Ừ.” An Nhượng Thần gật đầu, nhấn mạnh, “Ừ.”

“Thật ra đi đến mức này, ta lại không biết có nên hận chàng không. Ban đầu ta cảm thấy, dựa vào sự yêu mến của chàng, nhất định ta có thể báo thù.” Triệu Giai Hoa chớp mắt, không để lộ roi xuống, “Hôm nay hẳn coi như là báo thù đi, nhưng ta lại chưa từng thấy vui.”

An Nhượng Thần không biết nên nói gì cho phải, báo thù gì đây cũng không tiện hỏi. Luru Tắc rất yêu Triệu Giai Hoa, điểm này không nghi ngờ gì, nhưng tình cảm của Triệu Giai Hoa dành cho Luru Tắc ra sao, An Nhượng Thần không biết, nàng đoán có lẽ chính Triệu Giai Hoa cũng không biết.

Đi ra khỏi phòng Triệu Giai Hoa, An Nhượng Thần lưng chừng bước dạo, đang đi thì ngẩng đầu lên, tại sao lại đèn bên ngoài viện của tướng quân rồi?

Nàng đi dọc theo sân Long Đại hết một vòng, đang định về thì thấy trước mặt có người chặn lại.

Long đại tướng quân nhướn mày đang nhìn nàng: “Tối khuya rồi còn không ngủ mà quanh quẩn ở chỗ ta, có người thấy thì chắc chắn sẽ cho là cô có mưu đồ đấy.”

An Nhượng Thần: “...” Tướng quân mới vừa về thành đánh một trận thảm vấn nửa ngày, mệt mỏi như vậy mà còn chưa ngủ lại đi dạo thì mới đáng nghi ấy!

Hai người mất lớn trùng mắt nhỏ. Long Đại không để cho nàng đi, mà mình cũng chẳng định đi.

An Nhượng Thần cảm thấy, tình hình này mà đặt ở vùng hoang dã thì nhất định là gặp phải tặc cướp bóc rồi. Nếu đã bị chặn thì nói chuyện chính sự đi vậy. “Tướng quân, tôi cần ra ngoài một chuyến, có thể sắp xếp xe ngựa cho tôi được không, phải thêm đội vệ binh đáng tin đưa tôi đi. Tôi đi khoảng ba bốn ngày sẽ về.”

Long Đại ngạc nhiên: “Muốn đi đâu?” Lúc ra khỏi phòng trông nàng đầy oan ức, không phải là vì thế mà đòi rời đi đấy chứ.

An Nhượng Thần đem chuyện nói ra. Long Đại gật đầu: “Nếu đã thế thì đi đi. Ta cũng phải đi mấy ngày, đang định đến chỗ cô nói một tiếng.”

Lòng An Nhượng Thần đầy ám áp, tâm tình tốt lên đầy khó hiểu, “Tướng quân định đi đâu?”

“Doanh trại ở tiền tuyến còn có quân vụ phải làm.” Hắn gấp rút chạy về đây ngay trước mặt binh tướng Nam Tần khi giao trả tù binh xong, thật ra vẫn còn chuyện chưa làm xong.

“Ồ.” Lúc này An Nhượng Thần mới nhớ ra mình không nên hỏi.

“Ta đã giao phó xong việc điều tra vụ án bên này, bọn họ sẽ cẩn thận thẩm vấn quân sự và những côn đồ kia ở Luru phủ với sông bạc.”

Nói đến đây, An Nhượng Thần nhớ đến cái sai của mình. Nàng cắn môi, cảm thấy xấu hổ khó mà mở miệng được.

Long Đại nhướn mày: “Sao thế?”

“Tôi, tôi lỡ mồm kích động, phạm phải sai lầm lớn. Xin tướng quân trách phạt.”

Long Đại nhìn dáng vẻ của nàng, lông mày giật giật, ngẩng đầu lên nhìn trời sao, lúc này mới nói: “Đã muộn thế này rồi, trời cũng lạnh. Hay về phòng

trách phạt đi.” Nói xong chấp tay sau lưng xoay người dẫn đầu đi về trong viện.

An Nhượng Thần 安, nếu không phải ở lầu Từ Vân, nếu không phải là tướng quân đại nhân, thì thật sự chẳng khác gì gặp phải kẻ xấu hạo sắc. Nhưng việc lớn bậc này, quả thật phải vào trong nhà nói rõ mới thích hợp. An Nhượng Thần thở dài, đây là lần thứ hai trong đêm này nàng bước vào phòng Long Đại.

Long Đại ngồi xuống, An Nhượng Thần vội tỉnh táo lại: “Tướng quân tha tội. Là tôi quá lỗ mãng rồi. Tôi không biết lúc nào tướng quân về, cũng không biết phía Tạ đại nhân thế nào rồi. Nhưng sau khi Tạ đại nhân đi, tôi đoán chúng ta đã đúng phải kể điều hồ ly sơn, sợ mấy ngày nay bên mật thám sẽ thanh toán diệt khẩu hủy diệt chứng cứ, nên trong lòng sốt ruột, đúng là quá lỗ mãng. Nếu tôi có thể thận trọng bình tĩnh chút, đợi tướng quân về xử lý sau thì Lưu Tắc sẽ không chết, lúc này y đã khai ra hết, và cũng có thể bắt được Giải tiên sinh.”

Long Đại hỏi: “Cô nói xem, là quyết định như thế nào?”

“...” An Nhượng Thần căng thẳng, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Long Đại bèn hỏi kỹ hơn: “Vì sao lại hẹn Lưu Tắc hôm nay, vì sao lại nhờ thái thú đại nhân giúp đỡ?”

An Nhượng Thần vội nói: “Trong lầu Từ Vân có nội gián. Nội gián kia biết cả chuyện Tạ đại nhân giao quân lệnh cho trinh thám, đương nhiên cũng biết tôi đang điều tra Lý Tú Nhi và Triệu Giai Hoa. Biết được Triệu Giai Hoa để lại đầu mối cho tôi, biết Triệu Giai Hoa và Lý Tú Nhi ở cùng một phe. Sau khi Triệu Giai Hoa chết, Lưu Tắc chính là uy hiếp. Cũng giống Từ bà mối trước kia. Án phóng hỏa cửa hàng y phục Khương Thị đã chứng minh điểm này. Bọn chúng muốn giết Lý Tú Nhi diệt khẩu. Nhưng chuyện này quá âm ỉ, vốn không nên ồn ào đến vậy. Tướng quân đã dạy tôi, mật thám làm việc, quan trọng nhất là điều tra tình báo, lấy khiêm tốn ôn hòa làm chủ, có thể không sinh sự, không để lại đầu mối thì sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ban đầu vị Trần lão bá cho tôi thuê phòng, còn cả Từ bà mối nữa, đều chết lặng lẽ không tiếng động, không thể nào điều tra ra được. Nhưng chuyện ám sát Lý Tú Nhi lại không giống. Vậy nên tôi to gan suy đoán, chuyện này là Lưu Tắc phụng mệnh làm việc, nhưng người y cử đi không thể hoàn thành nhiệm vụ, đành phải giết nhiều đột nhiều nhà, nhiều loạn tầm nhìn, che giấu tai mắt.

“Sao cô biết hẳn làm nhiệm vụ thất bại?” Long Đại hỏi: “Thái thú đại nhân tự mình kiểm tra nghiêm ngặt một ngày, cũng không kết luận được Lý Tú Nhi sống hay chết, mọi người Khương gia cũng không thể chỉ rõ trong số thi thể có Lý Tú Nhi hay không. Khi kiểm tra so sánh thi thể người mất tích ở các nhà, cảm thấy có một thi thể nữ hân là của Lý Tú Nhi, chỉ có điều ngộ tác còn không dám chắc chắn, thái thú đại nhân còn đang chờ tin đây.”

“Lý Tú Nhi ở trong tay tôi, tôi đã giấu nàng ta đến một nơi an toàn rồi.”

Long Đại ngạc nhiên nhướn mày.

An Nhượng Thần bậm môi, nói tiếp. Nàng nói mình đã lấy chuyện này để uy hiếp Lưu Tắc. Vì nàng đoán sau khi Lưu Tắc hành động thất bại lại làm như vậy, nhất định là do muốn kéo dài thời gian. Chuyện Lý Tú Nhi chưa chết sẽ không giấu được bao lâu, còn y muốn nhân dịp tri hoãn này để làm chút chuyện. Hay nói cách khác, giữa Lưu Tắc và đầu sỏ Giải tiên sinh hay Mẫn công tử ở bên mật thám có bất đồng, đây là điểm có thể lợi dụng, cũng là sự kiện khẩn cấp cần nắm chắc thời gian để sử dụng ngay, nên nàng mới vội vã hoảng loạn tự ý giải quyết.

“Lưu Tắc nói y không biết Giải tiên sinh, người tiếp xúc với y là Mẫn công tử. Tuổi tác thân hình hai người này tương tự nhau, nhưng tôi không thể xác định được liệu có phải là cùng một người hay không. Trước kia tôi từng gặp Mẫn công tử ở tửu lâu rồi. Lần này nếu tôi gặp lại hẳn, nhất định sẽ nhận ra.” An Nhượng Thần dừng lại rồi nói tiếp: “Lưu Tắc biết rất nhiều nội tình, y nói y giúp Mẫn công tử dò hỏi tin tức, xem xét người thích hợp, lại còn quay vòng tiền ngân. Nhưng y nói chỉ đồng ý bẩm báo chi tiết với tướng quân. Nhưng tôi lại lỗ mãng kích động quá mức, không đợi tướng quân trở lại, y đã chết rồi, không lấy được manh mối của y. Còn Lâu Chí nữa, gã cũng đã chết. Manh mối quan trọng đều đã bị mất.”

An Nhượng Thần dứt lời, xấu hổ không chịu nổi, cúi gầm đầu. Nàng đã phụ ủy thác của tướng quân, đúng là thẹn với tướng quân quá.

Mãi lâu mà trong phòng không có tiếng động, Long Đại không nói gì. An Nhượng Thần lại chẳng dám ngẩng đầu lên, nàng quyết định bất kể tướng quân muốn trách nàng xử phạt nàng thế nào, nàng cũng sẽ dễ chịu hơn. Sau này quyết không thể tái phạm cái sai giống nhau được.

Đợi rồi lại đợi, cuối cùng Long Đại mở miệng, hần nói: “Không phải còn có cô sao?”

An Nhượng Thần sững sốt, không dám tin thật, cho là mình nghe nhầm, nàng ngẩng đầu lên nhìn Long Đại.

“Ai nói manh mối quan trọng nhất đã mất, không phải còn có cô sao? Lưu Tắc chết, Lâu Chí chết, nhưng Triệu Giai Hoa còn sống, Lý Tú Nhi còn sống, trong Lưu phủ, tửu lâu, sông bạc, có rất nhiều tiêu nhị, văn thư, sách lục, phòng thu chi vẫn còn đầy. Chúng ta biết bí đạo, tìm được ngân kho trong bí đạo, ở đó có rất nhiều tiền ngân, có danh sách, mặc dù đều dùng tên giả và biệt hiệu, bọn chúng lại không đựng được vào số tiền kia rồi. Còn có đủ loại vũ khí nữa, cũng đã thu hồi toàn bộ. Những thứ này đều là manh mối. Nếu cô không kịp thời xử lý, đợi ta về, e là những thứ này đã bay đi mất.” Long Đại nói: “Một tên đầu sỏ còn đồ họ Ngưu là trợ thủ đắc lực của Lâu Chí, hần khai nói, Lâu Chí và Lưu Tắc từng có kế hoạch muốn giết Mẫn công tử với cô, lập bí đạo đi, chuyển những vật chứng kia đi chỗ khác, quét sạch sẽ dấu vết những chuyện chúng từng làm cho mật thám. Sau đó mới xử lý quan hệ trong thành, định để Lưu Tắc thay thế vị trí của Mẫn công tử. Chỉ là sau đó Lưu Tắc phản bội Lâu Chí, nên Lâu Chí mới đổi kế hoạch, nhưng gã không ngờ Lưu Tắc lên kế hoạch chạy trốn vào ngày hôm đó, triệu tập tay chân hộ viện phòng bị. Nên mới xảy ra hỗn chiến ấy.”

An Nhượng Thần giật mình, chuyện còn phức tạp hơn nàng tưởng nhiều.

Long Đại nói: “Tuy kết quả không được như ý, nhưng xét trong phạm vi cô có thể xử lý thì cô đã làm khá tốt rồi.”

An Nhượng Thần vẫn ảo não: “Nhưng tôi chờ lâu cả buổi, tướng quân đã về rồi. Nếu tướng quân ở...”

“Theo kế hoạch của ta, đáng lẽ hôm nay ta không nên về. Huống hồ nếu ta ở đây, Mẫn công tử sẽ không có gan dây dưa với bọn Lưu Tắc, có rất nhiều chuyện sẽ không đi theo kế hoạch đã định. Nhưng vì ta không có ở đây, lại để Tạ Cương rời đi, nên mới có kết quả như ngày hôm nay.”

Long Đại nhìn An Nhượng Thần: “Cô sắp xếp bố trí như thế là không sai. Thiếu sót duy nhất trong chuyện này là, cô không có quyền lực. Cô không điều được nhân thủ, không có thể lực của riêng mình, không nắm được tài nguyên trong tay.”

An Nhượng Thần cắn môi, nàng thân là con gái thương nhân trốn nhà ra đi, còn nói gì mà quyền lực chứ, tướng quân không trách nàng, còn khẳng định nàng làm được việc, điều này đã đủ để nàng thỏa mãn rồi. Nàng tự cảm thấy mình đã dốc toàn sức lực, chỉ là tự trách bản thân không làm xong chuyện.

“Cô tứ cố vô thân, không biết gian tế trong lầu tử Vân là ai, nên cô đã đi cầu thái thú phái người đi. Điều Côn nói với ta, cô dò la mật thám lại tra ra được phu nhân ông ta, lúc cần thiết sẽ hạ thủ phu nhân ông ta để uy hiếp. Chưa trừ khử được mật thám, phu nhân ông ta sẽ chưa an toàn được.”

An Nhượng Thần xấu hổ: “Đúng là có chuyện này thật, nhưng tôi chỉ hơi phóng đại tí thôi. Thái thú đại nhân yêu phu nhân sâu đậm như thế, tôi nghĩ nói như thế ông ấy sẽ dễ ý nhiều hơn.”

“Đúng là ông ta dễ ý thật. Hôm nay lúc nghị sự với ta, không đùn đẩy nhiều chuyện mật thám.” Long Đại nói, “Cô nhìn thấu thái thú đại nhân rồi đấy, biết lợi dụng điểm yếu của ông ta mà gây khó dễ.”

An Nhượng Thần tính nói thật ra mình cũng không chắc, nhưng bị ép đến giây phút cấp bách, chỉ đành mạo hiểm thử một lần. Nhưng nàng còn chưa mở miệng thì Long Đại lại nói: “Thật ra lúc này ta về, cũng là vì cô.”

Đề tài xoay chuyển hơi nhanh. An Nhượng Thần ngỡ ngàng, rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra, cướp lời nói: “Tướng quân đã xem hiểu kế diệu hồ ly son sao? Tôi cảm thấy thư của tướng quân chính là ý này. Lúc tôi viết thư hồi âm có nghĩ, tướng quân dặn dò tôi chớ hành động thiếu suy nghĩ, tôi bèn ngoan ngoãn nghe lời, để tên nội gián kia tưởng là thật, sẽ làm hấn xao nhãng.”

Long Đại bị ngắt lời, tức giận ra mặt: “Lần sau có thể viết nhiều thêm mấy chữ nữa. Bình thường nói nhiều như vậy, đến lượt thư hồi âm chỉ vồn vện mỗi hai chữ, nếu ta là nội gián kia thì có thể nhìn ra cô cố ý rồi.”

“Tướng quân không phải nội gián mà cũng nhìn ra đấy thôi.”

Long Đại bị cô chặn họng, máu chột là cái này sao? Là cái này sao?!

An Nhượng Thần phát giác mình bàn cãi thì không ổn, vội trung ra đáng điệu đoan chính ngoan ngoãn.

“Có lúc cô thông minh hơn cả ta dự liệu, nhưng đôi khi lại thấy cô đúng là ngớ ngẩn.” Long Đại nói như thế.

An Nhượng Thần không biết là đang khen nàng hay đang chê nàng nữa, thế là tự nói lý cho mình: “Có ai có thể hoàn mỹ đâu, tướng quân, tôi sẽ cố gắng.”

“Cố gắng làm gì?”

Đúng thế, cố gắng làm gì? An Nhượng Thần nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó cất tiếng biểu lộ lòng trung thành: “Cố gắng làm xong chức quản sự, hóa giải ưu sầu vì tướng quân.”

Long Đại tròn mắt nhìn hàng hồi lâu, chột thờ dài: “Ngay đến cái sai của mình mà cô cũng không biết, làm sao ta có thể trông cậy cô hóa giải ưu sầu chứ.”

An Nhượng Thần nghe không hiểu, nhưng lần này nàng thông minh nói: “Xin tướng quân chỉ điểm.”

“Cô kịp thời xử lý quả quyết thì triển là đúng. Chỉ là cô ở trong lầu Tử Vân không có địa vị lắm. Nhưng cũng vì thế mà kẻ địch coi khinh cô, cô mới có cơ hội lợi dụng. Nên nếu muốn tổng kết kinh nghiệm thất bại lần này, cô nên lãnh giáo ta phải thành lập thế lực như thế nào, xin ta nhiều quyền lợi hơn nữa.”

Da mặt An Nhượng Thần gập gật, tuy da mặt nàng dày, bị ép thì sẽ to gan, nhưng nào dám làm cái chuyện xin tướng quân cho mình thế lực chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Lúc này Long Đại lấy trong ngực ra một khối lệnh bài làm từ ngọc, bên trên khắc chữ “Long”. Hắn đặt lệnh bài lên bàn, đẩy đến trước mặt An Nhượng Thần, nói: “Đi tìm cô là chủ yếu là muốn đưa cô cái này. Lúc ta không có ở đây, nếu gặp phải tình hình nguy cấp, nhớ lấy, là tình hình nguy cấp, không ai có thể làm chủ thay cô, cô có thể dùng lệnh bài này để điều động binh tướng.”

An Nhượng Thần khiếp hãi nhìn, thứ này nóng bỏng tay, nào dám muốn.

“Tôi hy vọng không có ngày cô phải dùng đến nó, dù sao với thân phận địa vị của cô, dùng thứ này cũng khá tốn sức. Dùng không xong sẽ khiến người nói ra nói vào, cũng dễ rước họa.”

Đúng thế đúng thế. An Nhượng Thần gật đầu cái rụp, nào dám muốn chứ.

“Chỉ bằng tướng quân cho tôi thứ gì thực dụng hơn đi.” An Nhượng Thần mặt dày nói.

Vừa nói xong đã bị Long Đại trợn mắt nhìn: “Thứ này còn không thực dụng sao?”

An Nhượng Thần bị chặn họng, vội nịnh nọt: “Thực dụng, thực dụng chứ. Giống tướng quân dạy tôi dùng chủy thủ vậy, nếu tôi có bản lĩnh luyện tập tốt thì sẽ giết được địch, nhưng nếu không tập đẳng hoàng thì sẽ làm mình bị thương.”

“Vậy thì luyện cho tốt vào!” Long Đại sầm mặt.

“Ồ.” Cầm thì cầm, ai còn sợ thứ tốt chứ. An Nhượng Thần nhét lệnh bài vào ngực. Nghĩ đi nghĩ lại thì có hơi sợ, “Tướng quân, nếu lệnh bài này rơi vào tay người khác, liệu có phải bọn họ cũng có thể điều binh không?”

“Đúng thế.” Long Đại cố ý trợn nàng.

An Nhượng Thần nhăn nhó mặt mày, nên mới bảo mình lỡ mồm kic động rồi mà, bây giờ rút lui có kịp không?

“Về mặt ấy của cô là sao?”

Là về mặt chê nó đắt, đáng tiếc nàng không dám nói. An Nhượng Thần bảo: “Đa tạ tướng quân tín nhiệm.”

Thứ Long Đại đưa nàng chê ra mặt, nhưng An Nhượng Thần không dám có ý khác thường.

“Cô nói thứ đồ thực dụng là cái gì?”

“Hả?” An Nhượng Thần vẫn còn khổ não vì khối lệnh bài, nhất thời không kịp nhận ra.

“Vừa nãy cô nói, cho cô cái này còn không bằng cho cô thứ thực dụng hơn, là chỉ cái gì?”

Còn có thể đổi sao? An Nhượng Thần phản chấn tinh thần, “Tướng quân, tôi thiếu tiền.”

Long Đại: “...”

An Nhượng Thần nhìn nét mặt Long Đại, nhất thời tinh thần xẹp đi nửa, “Áy, ý tôi là, tôi nghe ngóng tin tức mua chuộc người ấy, luôn cần chút bạc để đút lót. Tôi đến đây cũng đã một thời gian rồi, mà cái đó, hình như chưa nghiêm túc thảo luận chuyện tiền bạc với tướng quân bao giờ. Sau đó thì sao, không chỉ nguyệt ngân của tôi, nếu có thể thì cho nhiều chút, lúc ấy tôi ra ngoài làm việc cũng thuận lợi hơn.”

Lý do này rất hợp lý, mắt An Nhượng Thần lấp lánh nhìn Long Đại.

Long Đại cũng đang trợn trừng nhìn nàng, tám lệnh bài kia có thể truyền lệnh có thể điều binh, còn không đáng tiền sao? Bộ thiếu ăn mặc gì của nàng sao, đúng rồi, đưa nàng bạc bảo nàng trang điểm ăn mặc vào, kết quả xem nàng biến mình thành cái dạng gì đây, hần cũng chịu đựng chưa hề chê bai, vậy mà nàng lại không biết điều.

“Khuya rồi, nên về ngủ đi đã.” Long Đại phát tay, lại bắt đầu đuổi người.

An Nhượng Thần ngẩn người, tại sao lại không nói chuyện nữa? Còn có nhiều chuyện muốn nói nữa mà. Rốt cuộc có cho tiền hay không vậy?

Long Đại đóng cửa. An Nhượng Thần trợn mắt nhìn cán cửa một hồi rồi thở dài, chắp tay sau lưng đi bộ về phòng.

Lòng tướng quân, đúng là kim dưới đáy biển mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, An Nhượng Thần vừa dậy thì nghe Xuân Hiểu báo lại không ít chuyện.

Một là tối qua Long tướng quân đã rời đi.

Hai là tối qua Long tướng quân đã hạ lệnh chuẩn bị hai xe ngựa cùng hai đội vệ binh để An Nhượng Thần sai phái, đội trưởng vệ binh đã đến viện tử của An Nhượng Thần để chào hỏi, nói là bất cứ lúc nào cũng luôn đợi lệnh nghe sai bảo.

Ba là sáng sớm nay thái thú đại nhân đã phái người đến mời, nói là hôm qua Long tướng quân giao phó, vụ án mật thám sẽ do An quân sự điều tra giải quyết, chi tiết công việc đội An quân sự đến sẽ bẩm báo sao, cũng sẽ trợ giúp điều tra. Thế nên thái thú đại nhân cử người đến thúc giục, yêu cầu hôm nay An Nhượng Thần đến nha môn thái thú.

Bốn là tiền sinh phòng thu chi báo An Nhục Thần có rảnh thì đến phòng một chuyến để nhận tiền ghi sổ.

Năm là Lý trưởng sử yêu cầu An Nhục Thần đến để hoàn thiện văn thư án lục.

An Nhục Thần vừa ăn sáng vừa nghe báo cáo vừa tính toán xử lý thứ tự trước sau những chuyện này. Chợt Xuân Hiểu thêm vào: “À đúng rồi, Lục đại nương đưa rau đến cũng có lời nhắn, nói hôm qua nhị muội của cô nương té ngã bị thương mất cá chân. Nhưng nghe nói không đáng ngại lắm, còn đang ở nhà dưỡng thương. Lục đại nương sợ cô nương lo lắng nên để lại lời.”

An Nhục Thần che trán, đúng là nàng đã quên khuấy nhị muội mất tiêu, sao lại ngã vậy chứ?

Xuân Hiểu hớn hờ ra mặt: “Em đã hỏi kỹ rồi. Thì ra hôm qua An nhị cô nương chạy đến nha môn báo quan, vừa chạy vừa hô to cứu mạng, đằng sau có một đám người bám theo, cũng không biết phải cứu ai nên theo nàng xem náo nhiệt. Kết quả người khác thấy được, còn nói người đi theo đó đang bắt nạt An nhị cô nương, liền kêu la lên ngăn lại. Tóm lại là vô cùng hỗn loạn, An nhị cô nương còn chưa chạy đến nha môn đã bị ngã. Trợn chân không bò dậy nổi. Người ngoài liền hỏi nàng làm sao, nàng mới báo là báo quan cứu người. Người ta hỏi cứu ai, nàng nghĩ cả buổi mới nói là cứu tỷ ta. Người ta lại hỏi tỷ tỷ người ở đâu, nàng lại không chỉ ra được căn nhà kia là ở đâu, bèn nói là ở sau lầu lầu Chiêu Phúc.”

Xuân Hiểu diễn rất nhập thần, một người chia làm nhiều vai diễn, nhìn An Nhục Thần bật cười.

“Sau đó có người tốt bụng nói sẽ báo quan giúp nàng, rồi lại thuê một cỗ kiệu cho nàng, để nàng về phủ. Bao con mắt nhìn chăm chăm, nghe nói rất thâm hại mắt mặt mũi.” Xuân Hiểu còn nói: “Nói như thế thì nhị muội của cô nương cũng không hẳn xấu lắm.”

An Nhục Thần cười hỏi Lục đại nương vẫn còn ở đây sao? Xuân Hiểu đi xem rồi quay về báo là chưa đi. Thế là An Nhục Thần đi gặp Lục đại nương, nghe nói chuyện nhị muội với bà ấy, nhờ bà ấy đưa một tấm bùa bình an cho nhị muội, nói cảm ơn nàng ấy. Xuân Hiểu đứng cạnh cười hi hi, bảo cô nương luôn cầu phúc trong miếu, lúc này đã không uống công. An Nhục Thần nhân lúc Xuân Hiểu đi lấy túi thơm đựng bùa, dặn dò Lục đại nương mấy câu về chuyện của Lý Tử Nhi. Lúc đại nương cũng đã nhân cơ hội nói Thôi cô nương luôn quan sát xung quanh lầu lầu Chiêu Phúc, để ý thấy gã bán hàng rong luôn bán ở cạnh lầu lầu, mới sáng sớm trải sạp ra vừa nhìn trên cửa sổ có chuông xuất hiện liền rời đi nhanh. Thôi cô nương bám đuôi theo, cùng theo đến sườn núi Đinh Tùng ở thành đông. Thấy kẻ bán hàng treo bốn chiếc chuông lên bốn góc đình bên sườn núi. Sau đó kẻ kia liền về lại cạnh lầu lầu tiếp tục bày sạp, rồi không còn gì khác lạ nữa.

An Nhục Thần biết vị Thôi cô nương này là một kẻ ăn mầy hoạt động gần lầu lầu Chiêu Phúc. “Thôi cô nương thấy có ai đến lấy chuông hoặc đến quan sát không?”

“Không có. Sáng nay trước khi tới tôi còn đi xem, trên góc đình vẫn treo bốn chiếc chuông.”

An Nhục Thần gật đầu. Nàng nghĩ, Lưu Tắc là lão bản của lầu lầu, treo chuông ở lầu lầu y thì y có thể thấy, nhưng người nắm tình hình với y thì sao? Cũng không thể ngày ngày đứng giờ đến lầu lầu nhìn xem có chuông hay không được.

Vào cái hôm truyền tin Triệu Giai Hoa chết, chuông treo ở lầu lầu thay đổi, đây là tín hiệu truyền ra của Lưu Tắc. Sau lại nàng cũng đã chứng thật từ miệng Lưu Tắc, y cũng không biết Mẫn công tử ở đâu, vẫn luôn là Mẫn công tử đến tìm y.

Mới đầu An Nhục Thần đã thỏa thuận qua với Lục đại nương, muốn tìm người thích hợp quan sát lầu lầu, tìm người treo chuông, hoặc tìm ra cách truyền tin. Bây giờ tuy không tìm được tung tích của Mẫn công tử, nhưng đã biết được cách thức rồi - Lưu Tắc treo chuông, kẻ bán hàng rong đưa tin.

Đang nói chuyện thì Xuân Hiểu cầm đồ từ từ chạy về. An Nhục Thần nói một câu hai nghĩa với Lục đại nương: “Vậy làm phiền đại nương vậy.”

Lục đại nương hiểu ý gật đầu nhận lời.

Xuân Hiểu vẫn chưa hài lòng lắm, muốn mình đưa đến cho nhị cô nương, chính mắt nhìn đáng về thâm hại của nhị cô nương.

“Không phải vừa nãy em còn khen nhị muội ta không phải là người xấu sao.” An Nhục Thần nhướn mày. Gần đây nàng cảm thấy chân mầy của mình rất linh hoạt.

Xuân Hiểu cười hi hi: “Không xấu, nhưng cũng không muốn chậm trễ gặp nhị cô nương.”

An Nhục Thần có ý thờ dài: “Xem ra vẫn là nhị muội làm người ta vui mừng, em chỉ có nhớ muội ấy ngã mà không nghĩ xem ta cũng ngã. Mau đến phòng bếp nói giúp ta, hâm chút canh cá bồi bổ đi.”

“A.” Xuân Hiểu như sực nhớ ra An Nhục Thần nhà mình cũng bị ngã thật, “Em đi ngay đây.” Rồi chậm chậm chạy về phía phòng bếp, được một quãng thì quay đầu lại: “Cô nương, nói như vậy, hai người đứng là tỷ muội ruột.” Cười xong lại chạy đi.

An Nhục Thần thờ dài trong bụng, đúng thế, thật đúng là tỷ muội ruột.

An Nhục Thần đã tách ra khỏi Xuân Hiểu, đi về phía sương phòng tây viện, sau khi bàn bạc với Triệu Giai Hoa liền đi đến phủ thái thú. Thái thú Điều Côn một đêm không ngủ, liên tục thẩm vấn, trên mặt đã hiện lên nét mệt mỏi, nhưng thấy An Nhục Thần đến thì vẫn nhiệt tình tiếp đãi nàng.

Chỉ mới cách một ngày mà thái độ đã khác một trời một vực. An Nhục Thần được đãi ngộ đằng hoàng đậm hoàng sợ, trái lại khá dè dặt. Rất sợ xảy ra chút gì không may lại rước phiền toái về cho Long Đại.

Điều Côn tỉ mỉ nói rõ việc thẩm tra với An Nhựt Thần, nói đã phong tỏa bốn cửa thành rồi, nghiêm ngặt điều tra người ra vào. Đêm qua Long Đại nói với ông ta mật thám và Mẫn công tử là một, ông đã ra lệnh quan sai thẩm vấn tiểu nhị chuồng quý tử lâu và những thương hộ xung quanh, đúng là có vị khách quen biết Mẫn công tử, đáng tiếc không ai biết lai lịch và nơi ở của hắn. Ông đã sai người vẽ bức họa, dán khắp nơi trong thành, truy nã người này.

An Nhựt Thần nhìn bức họa, đúng là có mấy phần giống thật. Nhưng Mẫn công tử này không quá nổi bật, dựa vào cách ăn mặc cũng chỉ e không dễ nhận ra. Nhưng nếu đã có không ít người biết hắn, như thế nhất định hắn cũng không dám ung dung trên đường như trước nữa.

An Nhựt Thần vội báo: “Đại nhân, ta nghe Triệu Giai Hoa nói, nàng đã từng thử truy xét người treo chuông, đáng tiếc không tìm được. Nhưng nàng thấy hành động của kẻ bán hàng rong cạnh tử lâu có vẻ quái lạ, có thể là người truyền tin cho Mẫn công tử kia.” Nàng miêu tả lại đặc điểm của kẻ bán hàng rong, lúc này Điều Côn phải người đi lùng bắt.

Điều Côn lại hỏi kỹ An Nhựt Thần vài vấn đề, nhắc đến vụ án phóng hỏa cửa hàng y phục Khương Thị, An Nhựt Thần nói: “Đúng là Lý Tú Nhi là người chỉ điểm của Tử bà mối, lại có tiếp xúc với Triệu Giai Hoa, tin Triệu Giai Hoa chết vừa truyền ra, nàng ta tất sẽ khủng hoảng nên mới chạy trốn. Hôm nay đại nhân điều tra phá án, nếu Lý Tú Nhi nghe tin, nhất định sẽ về đầu thú, mong đại nhân xét đến nàng có công cung cấp manh mối, trước nay cũng không phạm phải chuyện gì lớn, xin xử nhẹ nàng ấy.”

Điều Côn nhún mày. An Nhựt Thần thấy thế thì vội nói: “Đại nhân xử nhẹ nàng ấy, ta mới thuyết phục được những cô nương khác từng bị Tử bà mối lợi dụng, hỏi xem rốt cuộc đã báo tin gì với Tử bà mối.”

Điều Côn nghe cũng có lý, bèn gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, kẻ bán hàng rong bị trời đưa về. Hôm qua hắn nghe tin thẩm án ở Lưu phủ, không dám bày bán, bộ khoái nghe ngóng được nơi ở của hắn liền trốn nấp ngay. Hắn sợ tới mức run rẩy bầy, đáng tiếc hắn cũng không biết nhiều. Hắn chỉ nói Lưu Tắc cho mình tiền, bảo hắn khi nào thấy trên cửa sổ tử lâu treo chuông thì lên sườn núi treo bốn chiếc chuông đỏ vào bốn góc đình. Chỉ cần treo lên thôi, những việc khác không cần lo. Hắn cũng không biết mấy thứ chuông này dùng để làm gì, chỉ cần treo lên mà có thể cầm tiền nên hắn làm luôn. Làm thế đã được gần ba năm, ngoài treo chuông ra, hắn chưa bao giờ làm chuyện gì khác.

“Những thứ chuông này có gì chú ý?” An Nhựt Thần hỏi.

Kẻ bán hàng rong lắc đầu nói không biết. Hắn chỉ biết nếu trên cửa sổ tử lâu treo chuông màu xanh lam hoặc màu đỏ thì hắn không cần để ý, còn nếu treo những màu khác thì hắn sẽ treo bốn chuông đỏ lên đình là được.

Điều Côn cho người áp giải kẻ bán hàng rong đi, lại nói với An Nhựt Thần: “Xem ra hắn chỉ là một kẻ truyền tin. Lưu Tắc dùng màu sắc khác nhau với số lượng chuông chứng tỏ tin tức khác nhau, còn tên này chỉ là đi thông báo cho Mẫn công tử hoặc kẻ nào đó biết Lưu Tắc có tin mới mà thôi.”

An Nhựt Thần bóp cổ tay: “Đáng tiếc chúng ta không biết đối phương là ai, ở đâu.”

Điều Côn nói: “Ồ gần sườn núi Đình Tùng. Đó là nơi có địa thế cao, treo chuông lên đình, người ở vùng lân cận chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy. Vì Mẫn công tử kia đã không muốn để người khác biết chỗ ở của mình, lại muốn lấy được tin tức thì phải tìm một cách để mình có thể nhận được tin. Thấy chuông, chính là Lưu Tắc có chuyện để tìm, như thế hắn sẽ đến tử lâu, sẽ không bỏ qua.”

Điều Côn nói xong liền gọi bổ đầu và đô úy Hậu Lập Lương đến, để bọn họ chia ra dẫn người bao vây khu vực lân cận sườn núi Đình Tùng, lục soát từng nhà Mẫn công tử.

Thái thú đại nhân cơ trí và quả quyết như vậy, làm An Nhựt Thần thay đổi ấn tượng về ông ấy từ trước, nhìn với con mắt khác xưa. Quả nhiên có thể ngồi vững ghế quan này ắt phải có chút bản lĩnh, có làm việc hay không thì chẳng qua là để xem ông ấy có muốn làm hay không mà thôi. Quả nhiên Mông Giai Nguyệt là mạch môn của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Điều Côn nhìn An Nhựt Thần, cũng thờ dãi nói: “Ban đầu An cô nương nửa đêm đánh trống, ta đã nói cô nương chỉ vì tranh chấp gia đình mà cảm phẫn, lại chẳng ngờ cuối cùng phải dựa vào cô nương, nhất cử phá tan tổ chức mật thám mai phục trong thành Trung Lan.”

“Nếu có thể bắt được Mẫn công tử kia thì tốt.”

“Cho dù chưa bắt được, chúng cũng coi như xong đời ở quận Bình Nam ta.”

Xong đời sao? An Nhựt Thần không lạc quan. Nàng vẫn chưa quên nội gián trong lầu Tử Vân. Cho dù Mẫn công tử kia không có cách nào hoạt động

trong thành, cho dù thế lực trong thành thị đã sụp đổ tan rã, nhưng còn trong quân thì sao, trong quan phủ thì sao?

Trong một căn phủ trạch hoa lệ, Mẫn công tử ngồi trong phòng nhìn bốn góc của đình ngắm cảnh trên núi Đình Tùng xa xa có treo chuông, mặt đầy phiền muộn.

Hắn đang ngồi đối diện một người, nhưng người nọ lại có vẻ tươi cười, “Ta đã nói sớm rồi, An Nhượng Thần sẽ là phiền phức lớn, nhưng ngươi cứ khẳng khẳng không chịu ra tay với nàng ta.”

Mẫn công tử lạnh lùng quay đầu qua nhìn đối phương: “Nếu ta can ra tay với kẻ nào thì là do ta cảm thấy cần thiết trước đại cuộc, chứ không phải vì người.”

“Vì cái gì cũng được, nhưng nàng ta không nên tự do tự tại như thế. Ngươi nhìn mà xem, nếu bây giờ ngươi muốn ra ngoài, còn phải dịch dung hóa trang, không cách nào thì triển quyền cước ở thành Trung Lan được. Ngươi lấy mặt mũi nào mà về Nam Tần đây? Ta đây cũng bực bội thay ngươi.”

Cười trên nổi đau của người khác rõ ràng đến thế, Mẫn công tử hận đến mức nghiến răng.

Người nọ lại nói: “Bây giờ chỉ e là Diêu Côn đã bố trí nhân lực bắt đầu lục soát khắp thành rồi. Ngươi ở chỗ này của ta rất an toàn. Chỉ là bước tiếp theo định làm gì, ngươi phải nghĩ kỹ. Không phải ta cứ ở trong thành suốt, có chuyện thì ngươi phải nói trước.”

Mẫn công tử không đáp. Hắn biết người này đang nhắc nhở an toàn hôm nay của mình đều là nhờ hắn. Tuy rất bất mãn, nhưng phải công nhận người này nói thật. Bước tiếp theo làm thế nào, hắn cũng không biết. Hắn đã dùng bỏ câu truyền tin đi, đợi giao việc.

Cảm giác này, thật là bực bội.

An Nhượng Thần ở nha môn một ngày, nhưng cũng không nhận được nhiều tin tốt. Lý Tú Nhi đến đầu thú, nàng ta nói theo lời Lục đại nương căn dặn, không nhắc một chữ đến sự tồn tại của Lục đại nương, chỉ nói An Nhượng Thần đã từng bảo mật thám ác độc, hơn nữa cái chết của Từ bà mối và Triệu Giai Hoa cũng làm nàng ta khủng hoảng. Nàng ta vốn đưa mẹ đến vùng khác khám bệnh tránh tai họa, nhưng lại không đi được. Thấy có người đốt nhà, nàng liền nhanh chóng trốn đi. Trước khi đi còn ném bình hoa báo hiệu, sau khi rời khỏi đây thì nhớ ra Từ bà mối có một tòa nhà cũ đã bỏ hoang nên bèn đến đó đợi, hoàn toàn nói theo những gì Lục đại nương đã dạy.

Lý Tú Nhi nói xong liền nhìn sang An Nhượng Thần, An Nhượng Thần nháy mắt trấn an nàng ta, Lý Tú Nhi thấy vẻ mặt nàng như vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Lục đại nương nói nếu không đầu thú thì sẽ để lại hậu họa, nếu nàng đến, An cô nương sẽ châm chước cho nàng. Nghĩ chắc bọn họ sẽ tuân thủ lời hứa.

Quả nhiên thái thú đại nhân không quá nghiêm khắc với lời nàng ta nói, chỉ vặn hỏi kỹ hỏi đầu Từ bà mối đã để nàng làm chuyện gì, Lý Tú Nhi cẩn thận đáp. Cuối cùng Diêu Côn không ném nàng vào ngục, cho phép nàng về nhà.

Lý Tú Nhi cảm tạ ngút trời. Lúc nàng ta lui ra, An Nhượng Thần nhẹ nói một câu: “Nếu vì chuyện này mà phu gia không thể tha cho cô thì cứ đến tìm ta.” Lý Tú Nhi nghe thấy lời ấy, nước mắt tuôn trào. Hai ngày nay sống trong lo lắng sợ hãi, lo cho tính mạng của mình, lo cho an nguy của mẫu thân, cũng sợ ngày sau không có nơi nương tựa. Nay An Nhượng Thần nói một câu, chỉ cảm thấy thật sự có người quan tâm đến mình. Nàng cúi người thật thấp lui xuống.

Thái thú thấy thế, vội sai người hộ tống Lý Tú Nhi, nói rõ nguyên nhân với phu gia nàng ta, để phu gia không trách cứ nhiều.

Có điều ngay trong đêm ấy, Lý Tú Nhi vẫn đến lầu Từ Vân, chẳng những nàng bị Khương Vĩ viết hưu thư bỏ thiếp, lại còn bị hàng xóm láng giềng chửi rủa. Nàng không có nơi nào để đi, muốn về nhà mẹ nên nay đến từ giả An Nhượng Thần. An Nhượng Thần cho nàng ta gặp Triệu Giai Hoa. Triệu Giai Hoa nắm tay nàng ta nói: “Chuyện ngày đó ta đã cam kết với cô nhất định sẽ giữ lời.” Lý Tú Nhi khóc lóc một hồi, cuối cùng cáo biệt hai người, đi về tìm mẹ nàng.

Hai ngày sau, vẫn không tìm được tung tích của Mẫn công tử. Cũng đã tra hỏi sơ bộ xong mọi người ở tửu lầu Chiêu Phúc và sông bạc Tự Bảo. An Nhượng Thần hưởng quyền ở tửu lầu Chiêu Phúc họ Triệu Giai Hoa, tất cả đã sắp đặt thỏa đáng, thế là theo địa chỉ mà Triệu Giai Hoa đã đưa, nàng ra khỏi thành đi đón Lưu Nhân.

Quá trình đón người rất thuận lợi. Bình Nhi và Trần bà tử kia đã được Triệu Giai Hoa dẫn dò nên rất tin tưởng An Nhượng Thần, nghe bảo là đưa các nàng về gặp Triệu Giai Hoa thì lập tức thu dọn đồ đạc lên xe ngay. Còn về Lưu Nhân, thấy có táo ngọt kẹo đường là thân thiết với An Nhượng Thần ngay.

Về đến nơi, mẹ con Triệu Giai Hoa gặp nhau cũng không nói nhiều lắm, ngược lại An Nhượng Thần lại cảm giác rõ mình bị điều tra.

Vốn trước khi nàng đi đã chuẩn bị đội vệ binh cùng xe ngựa rồi, nhưng trưởng sử Lý Minh Vũ có phê bình kín đáo, vặn hỏi nàng và đội trưởng vệ binh một phen. Lúc trước trong vụ án mật thám của Lưu Tắc, Lý Minh Vũ kiểm tra An Nhượng Thần còn tí mĩ hơn cả thái thú Diêu Côn điều tra. Vô cùng ân cần trước việc An Nhượng Thần lấy được thông tin thế nào. Thậm chí hắn còn nói trong mấy ngày đó rõ ràng An Nhượng Thần không ra khỏi cửa, chỉ tiếp xúc nói chuyện với muội muội, làm sao lại có cơ hội báo hiệu cho Lý Tú Nhi được, vì sao có thể nhận được tin từ chỗ Lý Tú Nhi, là biết trước hay sau này mới biết, nếu biết trước thì vì sao không báo cho tướng quân, nếu biết sau thì là vào lúc nào? Triệu Giai Hoa đã từng nói gì, nói lúc nào, vì sao lại nghi ngờ Lưu Tắc, vì sao Tạ Cương vừa rời đi thì nàng mới nói chuông và lầu Phẩm Hương không liên quan đến nhau. Vì sao vào hôm Lưu Tắc và Lưu Chí ác đấu đó nàng lại có mặt ở hiện trường, vì sao muội muội nàng cũng ở đó. Biết được chuyện kẻ hàng rong như thế nào. Còn nói rõ là tướng quân từng dặn nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ, nàng lại thừa một đẳng làm một nẻo, là đạo lý gì...

Rất nhiều câu hỏi cặn kẽ làm An Nhượng Thần rất khó chịu. Mặc dù nàng biết vì liên quan đến chi tiết ghi chép vụ án, còn nàng tránh đề cập đến chuyện Lục đại nương nên lời khai cũng không hẳn hoàn mỹ lắm, có điều thái độ của Lý Minh Vũ khiến nàng chẳng ưa nổi. Hắn nghi ngờ nàng nhiều hơn bất kỳ ai, cũng để ý đến chi tiết hành động của nàng hơn hẳn mọi người. Chỉ cần chụp được một sơ hở nhỏ là sẽ không tha cho, dường như đang đợi nàng không tự bào chữa được, tự lộ thiếu sót.

Trên đường đi đón Lưu Nhân, Lưu Chính an ủi An Nhượng Thần, nói Lý trưởng sử luôn là người nghiêm túc, đối với ai cũng thế, chính vì hắn nghiêm túc cẩn thận nên tướng quân mới giao cho hắn quản lý tạp vụ ghi chép lại án thư trong lầu Từ Văn, bảo An Nhượng Thần đừng để trong lòng. Điền Khánh nghe thế liền bĩu môi, bất mãn đối với Lý trưởng sử thể hiện ra thấy rõ.

An Nhượng Thần đón tiếp xong liền xoay người đi, Xuân Hiểu nói với An Nhượng Thần, Lý Minh Vũ nhân lúc nàng không có ở đây đã đến viện lật giờ kiểm tra vật phẩm, còn hỏi một đồng câu hỏi với đám người Xuân Hiểu. Lục đại nương, vệ binh giữ cửa, còn cả quân sự Phương Nguyên nữa, đều bị Lý Minh Vũ tra hỏi. Xuân Hiểu rất không vui, cảm thấy chữ quan của Lý Minh Vũ cũng chẳng cao gì mà cứ tỏ ra oai phong như thế.

Những chuyện này làm An Nhượng Thần cảnh giác, ngoài bình thường xử lý chuyện vặt trong phủ, ra vào nha môn vì vụ án ra thì nàng không làm gì khác nữa. Cũng không tiếp xúc trực tiếp với Lục đại nương, chỉ âm thầm nhận tin tức của bà ta, nói không thấy có người đến lấy chuông ở đình Đình Tùng. Trong phủ trên phường cũng gió yên sóng lặng, không có hành tung manh mối nào của mật thám.

Lúc An Nhượng Thần về, Tạ Cương cũng đã quay lại từ huyện Phong An. An Nhượng Thần nghe nói Lý trưởng sử đã đi trước một bước tỉ mỉ bẩm báo lại vụ án trong thời gian qua với Tạ Cương, cũng tỏ cáo luôn hàng vi của An Nhượng Thần. Trong lòng An Nhượng Thần khá không thoải mái. Nhưng Tạ Cương không nói gì, ngay trước mặt An Nhượng Thần chỉ nói nàng xử lý kịp thời, làm được là bỏ qua.

An Nhượng Thần cảm thấy hình như Lý trưởng sử không phục lắm, đặc biệt để tâm đến chuyện của nàng.

Sau đó Long Đại cũng trở về. Hắn và Tạ Cương thường xuyên bận rộn, cứ lui lui lại lại giữa quận phủ nha môn và doanh trại ở ngoại ô. An Nhượng Thần không biết là chuyện gì, cũng không hỏi. Bên nàng cũng đang bận đây. Độc của Triệu Giai Hoa đã giải trừ không ít, nhưng cơ thể vẫn còn yếu ớt. A hoàn hạ nhân của Lưu phủ kẻ bị bắt thì bắt, bị đuổi thì đuổi, số còn lại thì Triệu Giai Hoa không yên lòng, đuổi đi không ít người. Mà Lý Tú Nhi về lại nhà mẹ cũng không tốt, có người cho rằng chính nàng hại chết láng giềng nửa con phố, còn nói nàng ta là gian tế phản quốc, luôn tìm đến cửa nhục mạ, trường thôn cũng ra mặt yêu cầu bọn họ rời đi. Triệu Giai Hoa nghe được tin đó, bèn dứt khoát nhận ba miếng một nhà Lý Tú Nhi vào Lưu phủ.

Còn về phía tửu lâu, cũng một phen chinh đốn lại như thế, từ trước đến nay chương quỹ một lòng trung thành với Lưu Tắc, khá xem thường Triệu Giai Hoa, Lục đại nương bèn đề cử một chương quỹ khác. Sau khi Triệu Giai Hoa nói qua, liền thay nhân công trong tửu lâu hết bảy phần. Số còn lại đều vâng lời có thể dùng được. Lý Tú Nhi quản lý sự vụ ở phủ trách thay nàng, chương quỹ mới thu xếp công việc của tửu lâu, Tề Chính cũng vào tửu lâu, giúp chạy chân làm việc vặt, bắt đầu học tập chạy khách, rất hăng hái.

Tuy Triệu Giai Hoa vẫn còn yếu ớt, nhưng mọi chuyện đã dần dần đầu vào đấy. Nàng mời An Nhượng Thần đến tửu lâu Chiêu Phúc mới ăn cơm, nói với nàng: “Nếu sau này có bất cứ chuyện gì cần ta giúp, chỉ cần cô mở miệng, ta tuyệt đối sẽ không từ chối.”

An Nhượng Thần bật cười: “Chuyện đầu tiên đó, chính là nhất định phải làm nên ăn ra. Cô làm ăn khá khẩm, cướp khách của ba căn tửu lâu của An gia là ta vui rồi.”

Trải qua những chuyện này, lại là nữ tử làm chủ, nguyên khí ở tửu lâu Chiêu Phúc bị mất nặng, danh tiếng cũng rơi xuống vực sâu, những đại quan quý nhân kia tránh bị hiềm nghi, e là trong thời gian ngắn cũng sẽ không đến lại đây. Tình hình sau này nhất định sẽ không dễ, nhưng Triệu Giai Hoa vẫn cười ha ha, đón nhận khích lệ của An Nhượng Thần, tỏ vẻ nhất định mình sẽ cố gắng.

Sở với cảnh vui mừng trong khổ sở của bên An Nhượng Thần, thì tình hình ở An gia lại có chút vi diệu.

Trên phương diện làm ăn mua bán, sinh ý của An gia đột nhiên khá lên rất nhiều.

Một là phía tửu lâu, vì tửu lâu Chiêu Phúc xảy ra chuyện nên những khách nhân mở tiệc mời cuối năm đã chuyển từ tửu lâu Chiêu Phúc đến nhà khác, ba căn tửu lâu của An gia cũng bỗng chật ních mỗi ngày.

Thêm cả An Nhượng Thần lập được công lớn trong án bắt mật thám, khắp thành đều biết con gái lớn của An gia vào quân đốc sức đã trở thành anh hùng, không chỉ đứng vững trong quân đội mà còn làm thái thú đại nhân và phu nhân xem trọng nàng. Chẳng những thái thú đại nhân đưa lễ cho An Nhượng Thần, mà còn mời nàng vào phủ làm khách.

Mọi người dường như đã quên khuấy đi chuyện trước đây An gia và cô con gái lớn này vì chuyện ép cưới trốn nhà mà nảy sinh oán thù, chỉ cảm thấy An gia xán lạn, chẳng những muốn chạy đến tửu lâu An gia ăn cơm, mà còn thuận tiện nhân dịp cuối năm mà nịnh nọt đưa lễ, cầu giao tình.

Nhưng An Chi Phủ lại không cảm thấy quá vui sướng. Kiếm được tiền đương nhiên là tốt, ông ta chỉ mừng mỗi việc này. Nhưng người người đến đều phải khen An Nhượng Thần mấy câu là sao? Khác gì luân phiên tát lên gương mặt già nua của ông ta chứ. Rồi còn đứa con gái thứ hai ngu dốt của mình nữa, ngu thế nào mà bị tiện nhân An Nhượng Thần kia sai khiến chạy loạn cả thành. Té chân ngã người, trở thành trò cười.

An Chi Phủ cảm thấy là An Nhượng Thần có ý, tuyệt đối tạo bất lợi hại An Nhượng Hi, khiến An gia bọn họ mất mặt.

Liên quan đến chuyện này, lửa giận của Đàm Thị còn cao ngút hơn cả An Chi Phủ. Ngoài việc mắng chửi đứa con gái xuẩn ngốc của mình ra, bà ta còn đem bùa bình an mà An Nhượng Thần bảo Lục đại nương đưa đến, đem canh mà a hoàn đưa tới đều đập nát phá hỏng hết. Tiện nhân kia được ngày rạng rỡ, nhưng lại làm hại con gái bà ta bị người đời cười nhạo, cục tức này sao nuốt trôi được.

Còn An Nhực Hi, không nói được rốt cuộc là thế nào. Nàng cảm thấy rất mất thể diện, cũng rất tức giận.

Dấu sao ngày đó đi theo sau mộng là một đám người muốn xem náo nhiệt, cuối cùng người bị cười nhạo, khổ sở leo lên kiệu về là nàng.

Nhưng nàng nghe nói An Nhực Thần bình an vô sự thì lại thở phào một hơi, nghe nói tỷ ta cho người đưa đồ đến thì nổi tâm tính muốn hừ lạnh, coi như tỷ còn có lương tâm. Nghe nói tỷ ta trở thành anh hùng thì lại cảm thấy không phải việc gì xấu, nếu đại tỷ trèo cao, như thế cũng có thể giúp đỡ nàng nhiều hơn.

Đĩ nhiên điều kiện tiên quyết là, nếu như tỷ ta sẵn lòng chịu giúp nàng.

An Nhực Hi đã đánh cược, mình oan ức thành ra thế này, nếu đại tỷ còn không giúp nàng thì dù nàng có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho tỷ ta.

Trong thời gian này An Nhực Hi đóng cửa không ra ngoài, một là dưỡng thương, hai là không có mặt mũi nào. Trong nhà có tân khách lui tới rất nhiều, nhưng chẳng liên quan gì đến nàng cả. Có điều bỗng một ngày Tiền Búi đến thăm, nói gần cuối năm rồi, có nán lại trong thành Trung Lan một vài hôm, đến thăm bằng hữu các nhà, cũng nhân tiện đến viếng thăm An gia.

Thế là Đàm Thị bảo An Nhực Hi ăn mặc đàng hoàng đến tham dự gia yến. Vết thương ở chân An Nhực Hi đã khá hơn, người khác có thể từ chối, nhưng người này nàng lại chẳng dám.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

An Nhực Hi ngồi trên ghế mà lòng run rẩy, sợ Tiền Búi để ý đến mình. Nhưng càng sợ điều gì thì điều ấy lại đến. Tiền Búi không chỉ để ý đến nàng mà còn tán dương nàng, lại hỏi chuyện hôn sự của nàng nữa. Không những hỏi, mà còn nhiệt tình nói mình sẽ lưu ý xem có nhà nào thích hợp không.

Đứa An Nhực Hi suýt nữa rơi xuống đất. Vị Tiền lão gia này còn vồn vã hôn sự của nàng hơn cả cha ruột, nếu nói không có ý định quý quai gì thì nhất định nàng sẽ không tin.

Tiền Búi hỏi hôn sự xong, An Nhực Hi chắc chắn sau đó sẽ hỏi tình hình qua lại gần đây giữa nàng với đại tỷ. Quả nhiên Tiền Búi liền hỏi một câu không biết đạo này đại cô nương thế nào rồi?

An Nhực Hi trợn mắt nhìn bát trước mặt, ăn chẳng ngon tí nào.

Chỉ nghe Tiền Búi nói nhị cô nương và đại cô nương liên thủ bắt giặc, truyền thành giai thoại, đây đúng là chuyện tốt. An phủ sinh ra hai nữ nhi giỏi, vẫn là An lão gia có cách dạy dỗ. Nay thấy vết thương ở chân nhị cô nương đã chẳng hề gì, trái lại có thể tiếp tục lui tới với đại cô nương.

An Nhực Hi không biết Tiền Búi lớn tuổi hay thế nào mà lúc nào cũng lái nhai một chuyện như thế. Nhưng cũng không thấy rốt cuộc lão muốn làm gì. Lần nào cũng đem hôn sự ra dọa nàng, lần nào cũng đều yêu cầu nàng đi gặp đại tỷ một lần.

Sau đó thì sao?

An Nhực Hi nhớ lại An Nhực Thần nói: Muội để lão thấy mình đang sợ, ắt lão sẽ nắm chắc muội.

An Nhực Hi đang chờ đợi thì bị Đàm Thị âm thầm đá vào chân, An Nhực Hi giật mình bừng tỉnh, vội cười đáp vâng với Tiền Búi, nàng sẽ tiếp tục hư tình giả ý với đại tỷ, liên lạc giao tâm với đại tỷ nhiều hơn nữa.

Một bữa cơm ăn thật khổ sở, cuối cùng An Chi Phủ muốn cùng Tiền Búi nghe nhạc bàn bạc chuyện làm ăn, An Nhực Hi vội cáo lui.

Đi ra khỏi sảnh viện thì thở phào nhẹ nhõm, mới bước đi vài bước khoan thai thì nghe thấy có người gọi. Ngoái đầu lại nhìn, thì ra là tứ di nương Đoàn Thị.

“Nhị cô nương có rảnh thì lại chỗ ta uống trà cho tiêu cơm đi.” Đoàn Thị nói thế.

An Nhực Hi sợ hết hồn, tuy thời gian này tứ di nương đã bình thường lại, như đã chấp nhận sự thật tứ muội mất tích, có lẽ sẽ không về nữa, nhưng An Nhực Hi lại chột dạ, luôn sợ bà ta. Nay nghe thấy bà ta mời, đang định từ chối thì đã bị Đoàn Thị chụp lấy cổ tay.

Mấy ngày nay Đoàn Thị rất an phận bình tĩnh, nhưng gầy đi rất nhiều. Xương khớp tay bà ta nổi rõ, dường như dùng hết sức mà nắm, là cổ tay An Nhực Hi đau đớn, “Nhị cô nương đến ngồi chút thôi, ta có mấy lời muốn nói với nhị cô nương.” Bà ta dí sát vào An Nhực Hi, thấp giọng nói.

Điều này làm An Nhực Hi sợ, nhưng cũng tò mò. Tứ di nương thì có thể nói gì với nàng? An Nhực Hi giật mình, chẳng lẽ, tứ di nương có manh mối của tứ muội sao?

An Nhượng Hi bèn đi.

Đoàn Thị đưa An Nhượng Hi vào phòng, tự mình rót trà nóng cho An Nhượng Hi, lại để a hoàn đem điểm tâm lên. Thái độ hòa nhã, giọng thân thiết, lại khen a hoàn của An Nhượng Hi mấy câu, tặng nàng ta điểm tâm trái cây để nàng ta ra ngoài chơi với a hoàn của mình.

Chúng người hầu vui mừng, cười nói nhẹ nhàng, nhất thời An Nhượng Hi có ảo giác gia trạch hòa thuận.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại bà ta và An Nhượng Hi, Đoàn Thị cười dịu dàng chuyện trò mấy câu trong nhà, sau đó hỏi An Nhượng Hi hôm đó làm sao mà lại đến Lưu phủ dò án với An Nhượng Thần?

An Nhượng Hi lúng túng vuốt tóc: “Ta chưa từng đi thăm dò với tỷ tỷ, chỉ là đúng lúc gặp phải mà thôi.”

Đoàn Thị cười nói: “Ta tò mò hỏi Mai Hương, nàng nói đúng là hôm đó ngẫu nhiên gặp đại cô nương, sau khi đại cô nương lên trà lâu, nhị cô nương liền ở bên ngoài đợi, đợi một lúc lâu mới để Mai Hương đi mua huân hương rồi về phủ trước.”

An Nhượng Hi cứng đờ ra, hỏi thăm tin tức của nàng từ chỗ a hoàn là có ý gì?

“Đúng là nghĩ đến chưa mua huân hương nên để Mai Hương đi mua thôi. Sau đó có nói mấy câu với tỷ tỷ, rồi tỷ tỷ nói có chuyện phải làm, bảo ta đi trước, kết quả bất gặp cảnh giết người trong Lưu phủ. Ta liền vội đi báo quan.” Nàng dừng lại, nhìn Đoàn Thị nói: “Chuyện này ta đã báo qua với cha, toàn phủ đều biết cả. Từ di nương muốn nói gì?”

Đoàn Thị nở nụ cười nói: “Nhị cô nương chớ hiểu lầm, ta không có ý gì khác. Chỉ là nghe trên phố nói, trong Lưu phủ có bí đạo, nhốt khá nhiều người. Không biết nhị cô nương có vào theo không, có thấy người trong đó không. Liệu có Phương Nhi nhà ta không?”

An Nhượng Hi ngần ngại, rồi lẽ mề đứng lên, “Chẳng lẽ ý tứ di nương là, ta và đại tỷ cấu kết với người ngoài, giấu tứ muội đi sao? Sao ta có thể làm được chuyện như thế chứ?”

“Không không.” Đoàn Thị vội kéo An Nhượng Hi lại, “Nhị cô nương chớ tức giận, ta thật sự không có ý gì khác, do không thể tiếp cận được nên chỉ có thể hỏi thăm nhiều mà thôi. Không phải nói nhị cô nương thế nào, mà là tiện nhân An Nhượng Thần kia ác độc, chuyện gì cũng làm được. Ta cảm thấy, nàng ta để nhị cô nương đi báo quan, phần nhiều là âm mưu cả, sau lưng nàng ta chính là quan, còn cần nhị cô nương phải báo quan sao? E là nàng ta muốn che giấu gì đó, nên mới đuổi nhị cô nương rồi đi.”

An Nhượng Hi thật sự không biết nên nói gì cho phải. Chỉ đành an ủi: “Tứ di nương đừng quá lo lắng. Thái thú đại nhân và Long tướng quân đã cử người niêm phong kiểm tra bí đạo kia rồi, đã lục soát toàn bộ bên trong, lại dùng bùn gạch lấp kín, đây là chuyện cả thành Trung Lan đều biết. Nếu bên trong có giấu người, giấu tứ muội, thì làm sao gạt được?”

Đoàn Thị ngậm ngùi, im lặng một lúc lâu rồi bất chợt hỏi: “Tiện nhân kia có từng nói với nhị cô nương, nàng ta đã dùng cách gì lừa Phương Nhi đi khỏi nhà không? Canh cổng nói không hề thấy ai ra ngoài cả, rốt cuộc Phương Nhi đi ra thế nào?”

Tim An Nhượng Hi đập nhanh hơn, do dự một lúc mới nói: “Tỷ ta không nói, ta cũng không biết.”

Đoàn Thị thất vọng nhìn An Nhượng Hi, cứ nhìn chăm chăm như vậy hồi lâu, bỗng chợt nói: “Ta cảm thấy, Phương Nhi chưa rời khỏi phủ này. Ngày hôm đó, chính tiện nhân An Nhượng Thần kia đã giết Phương Nhi, giấu thi thể trong phòng nàng ta...”

“Tứ di nương!” An Nhượng Hi nổi cả da gà da vịt, nàng cố nhịn không ôm lấy hai tay, nói: “Vào hôm tứ muội mất tích, đại tỷ còn đang bị nhốt trong phòng mà.”

“Đúng thế.” Qua một lúc lâu Đoàn Thị mới đáp, “Nàng ta quả thật quá độc ác! Quá độc ác!”

An Nhượng Hi không đáp lời, chỉ cảm thấy cả người rét run. Còn tưởng rằng tứ di nương bình thường, thì ra chỉ là bà ta học được cách che giấu cái điên đi, An Nhượng Hi ngồi không yên, nàng muốn rời khỏi đây thật nhanh.

Lúc này Đoàn Thị lấy một túi giấy nhỏ từ trong ngăn kéo ra, nói với An Nhượng Hi: “Nhị cô nương, chúng ta là người một nhà. Tứ di nương nhờ nhị cô nương một việc.” Giọng nói thần thái lúc này của bà ta lại vô cùng bình thường.

An Nhượng Hi cười gượng: “Mời tứ di nương cứ nói.”

Đoàn Thị nhét túi giấy vào trong tay An Nhượng Hi, tay bà ta vừa lạnh lại cứng, suýt nữa An Nhượng Hi cũng lạnh run lên theo.

Đoàn Thị mỉm cười, nói cực nhỏ, đầy vẻ thần bí: “Nhị cô nương gần gũi với tiện nhân kia, như vậy cũng tốt. Ta thấy các người còn đưa đồ ăn qua lại với nhau, như vậy cũng tốt. Thuốc bột này nhị cô nương cầm đi. Đợi lúc đến phủ tướng quân thì thả thuốc bột này vào nước trà hoặc điểm tâm của tiện nhân kia...”

An Nhượng Hi sợ hãi hét một tiếng nhảy căng lên: “Sao có thể được chứ!”

Đoàn Thị nhìn An Nhượng Hi cười nói: “Sao lại không được, hai người nói chuyện với nhau, dù sao cũng phải uống trà dùng điểm tâm. Nếu không thì, nhị cô nương để phòng bếp làm chút đồ ngon đưa đến cho nàng ta, rồi trộn thuốc bột vào là được. Nàng ta ăn vào phải đến mấy giờ sau mới đau bụng,

thùng ruột mà chết. Không ai biết là nhị cô nương làm đâu. Nhị cô nương xem, ta cũng có lòng tốt, không muốn hại người khác nên mới nói với nhị cô những thứ này.”

“Ta đi gặp tỷ ta tỷ ta liền chết, sao lại không biết ta chứ!” An Nhượng Hi suýt nữa quát lên. Nữ nhân này điên rồi à? Còn nói mình có lòng tốt, chẳng lẽ bà ta định nói là mình bỏ vào điểm tâm nàng đưa đến cho đại tỷ, cho nàng và đại tỷ ăn chung chết chung sao!

Đoàn Thị kéo tay An Nhượng Hi, kéo nàng về lại ghế, đề tay trên bàn. Tay bà ta lạnh như băng, sức lực lại rất lớn, An Nhượng Hi bị hù dọa, càng không dám giãy giụa.

Đoàn Thị nhét túi giấy vào tay An Nhượng Hi, cười nói: “Nhị cô nương lo quá rồi, làm sao biết được là nhị cô nương chứ. Nhị cô nương là tỷ muội ruột với nàng ta. Tỷ muội ruột sao có thể hại nhau. Không có ai độc ác hơn con tiện nhân kia cả, chỉ có nàng ta mới có thể hại chết tỷ muội ruột, còn người khác sẽ không như thế. Nhị cô nương cầm đi, nếu có cơ hội thì bỏ vào. Còn nếu không có, nhị cô nương tìm cơ hội dẫn ta đến lầu Từ Vân, hoặc sắp đặt cho ta gặp nàng ta một lần. Đích thân ta đi thì chỉ e tiện nhân kia không dám gặp ta. Nhị cô nương dẫn ta theo, nàng ta sẽ gặp thôi. Đến lúc đó ta xử nàng ta, không liên quan gì đến nhị cô nương.”

Tay An Nhượng Hi run lên, muốn vắt túi giấy kia nhưng tay đã bị Đoàn Thị siết chặt.

“Nhị cô nương cứ cầm đi, đi gặp nàng ta, xem có cơ hội thì hành động, được không?” Ánh mắt Đoàn Thị lạnh lẽo như rắn, giọng vô cùng chắc nịch. Nhất thời An Nhượng Hi bị trấn áp, không dám nói không, chỉ gật đầu theo bàn nằng.

Đoàn Thị cười, cuối cùng thả nàng đi.

An Nhượng Hi không dám nán lại nữa, lật đặt cáo từ. Đi ra cửa mà tim vẫn còn đập loạn. Nàng rất sợ người khác bắt gặp, cầm trong tay túi giấy mà không dám buông. Cũng không chờ a hoàn nữa, rào bước đi nhanh về lại phòng, lúc này mới thở nhẹ. Bỏ túi giấy lên bàn, ngồi đằng xa tròn mắt nhìn nó. Nhìn mãi cảm thấy đau mắt, cứ như trúng độc vậy, lại vội ném vào trong ngăn kéo. Không nhìn nữa là cảm thấy an toàn.

Sau đó chợt An Nhượng Hi nghĩ ra, trong bụng nảy sinh một suy đoán đáng sợ. Sau khi tứ muội trốn nhà, Đoàn Thị không thể ra khỏi cửa được, ra vào đều có người đi theo. Nếu trong túi giấy này là độc thật, vậy bà ta lấy từ đâu ra? Chắc chắn bọn hạ nhân không dám mua cái này giúp bà ta. Nói như thế, bà ta đã có độc này từ rất sớm rồi. Vì ai mà chuẩn bị? Đã từng dùng chưa?

An Nhượng Hi càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lạnh ứa ra.

An Nhượng Thần vừa mới về lầu Từ Vân thì nghe vệ binh nói Long đại tướng quân muốn gặp nàng. An Nhượng Thần khá hưng phấn, sau khi hỏi thăm, biết tướng quân đang ở trong trường ngựa tại trác viện. An Nhượng Thần nhanh chóng đi đến.

Đến trác viện, từ xa đã thấy Long Đại. Hắn đang chải lông cho một con ngựa đỏ. Đứng bên cạnh chú ngựa cường tráng, làm hắn thêm phần cao to rắn chắc.

Dùng bàn chải chải dọc cổ ngựa cho đến lưng rồi đi xuống mông ngựa làm bả vai và cánh tay hắn nổi bắp thịt cuộn cuộn, tay hắn rất dài, bàn tay lại lớn, nhìn rất có sức, nhưng động tác lại khá nhẹ nhàng.

Lúc này Long Đại ngoái đầu lại, phát hiện An Nhượng Thần thì nhẹ răng cười với nàng. An Nhượng Thần mới nhận ra mình đã lén nhìn trộm hắn một lúc lâu.

“Cô đến đây.” Long Đại vẫy nàng đến.

Không hiểu sao An Nhượng Thần lại căng thẳng, nắm chặt hộp điểm tâm trong tay. Điểm tâm do đầu bếp mới ở tửu lâu Chiêu Phúc làm, nàng thấy khá ngon, không nhịn được muốn mang một hộp cho tướng quân nếm thử. Lúc Tông Trạch Thanh trò chuyện với nàng có từng nói, khi vào chiến trường giết địch, còn chưa giao chiến, chỉ nắm binh khí thôi mà đã cảm thấy hộp xen lẫn hưng phấn, tim đập thình thịch. Hôm nay trong tay nàng không có binh khí, chỉ cầm điểm tâm thôi mà tim đã đập mạnh rồi, có cảm giác như muốn xông lên giết địch vậy.

An Nhượng Thần cắn môi, rốt cuộc nàng kích động vì gì chứ?

Bước đến rồi, Long Đại nhướn mày nhìn cô: “Về mặt này là có chuyện gì?”

“Đã lâu không gặp tướng quân, có chút căng thẳng.” Giải thích rất tốt, An Nhượng Thần khích lệ bản thân.

“Đã lâu?” Long Đại bật cười, “Bao lâu chứ?”

Năm ngày.

Suýt nữa An Nhượng Thần đã thốt lên, may mà kịp thời dừng lại. “Tướng quân mỗi ngày đi sớm về trễ, bận rộn biết bao, vẫn nên chú ý thân thể.” Nhìn mà xem, nay nàng nói chuyện rất khéo léo đưa đẩy, đề tài xoay chuyển thật tự nhiên.

Long Đại hơi nghiêng đầu nhìn nàng, tim An Nhượng Thần lại như muốn xông pha trận mạc.

“Đây là gì?” Kết quả Long Đại lại hỏi chiếc hộp trên tay nàng.

An Nhượng Thần cúi đầu nhìn, đáp: “Điểm tâm.”

“Ăn ngon không?”

“Ngon lắm.” An Nhượng Thần gật đầu. Đầu dám mặt dày nói là cố ý cảm về cho hắn chứ. Để muộn lát nữa, lên đặt vào trong phòng hắn là được rồi.

Long Đại lại nhìn nàng.

An Nhượng Thần ngẩng đầu ưỡn ngực đứng nghiêm theo bản năng.

Bỗng Long Đại nhìn thẳng vào mặt nàng, nói: “Lần trước có nói với cô, bảo cô học cưỡi ngựa, học đến đâu rồi?”

An Nhượng Thần: “...” Lúc ấy tướng quân nói vậy, ngày hôm sau liền rời đi, sau khi về cũng không nói nữa, nàng cũng đã vất chuyện đó ra sau đầu rồi.

Chẳng lẽ đó không phải là chế giễu mà là mệnh lệnh sao?

An Nhượng Thần nhìn con ngựa, bất giác lùi về sau một bước.

Cái đau buốt khi bị té vẫn còn mới như in. Hơn nữa may chỉ là bị đau chứ không gãy tay gãy chân, đầu óc và phần ngực không bị giẫm đạp, nhất định là quá đổi may mắn rồi! Chính vì thế lúc nàng đi thấp hương lấy bùa cầu an còn đập đầu thêm với Bồ Tát.

Long Đại nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng mà nhướn mày: “Cô lại đây!”

An Nhượng Thần bước lên hai nước. Theo bản năng ôm hộp vào lòng che ngực lại. Nàng nhớ đại hắc mã kia của tướng quân toàn đá sau, con ngựa đỏ này thì nhỏ hơn chút, không biết võ nghệ thế nào.

“Sờ nó đi.” Long Đại hất cằm chỉ vào con ngựa đỏ. Giọng hắn trước sau như một luôn phát hiệu lệnh, có cảm giác ra lệnh nàng đi đến làm Đấng Đò Từ*.

(*Đấng Đò Từ được dùng ví von với kẻ háo sắc.)

An Nhượng Thần còn đang do dự thì bị Long Đại trợn mắt nhìn, vội bước lại gần con ngựa, duỗi dài cánh tay ra rồi mà chỉ mới đụng vào con ngựa chút xíu.

Con ngựa giật mình cử động, An Nhượng Thần lập tức nhảy lui sau như bị đá.

Long Đại không tức giận, dứt khoát vươn tay cầm tay nàng kéo lại bên mình.

An Nhượng Thần sợ hết hồn, tim đập bùm bụp liên hồi như đánh trống trận.

Tay tướng quân rất lớn, hơn nữa lại còn ấm áp.

Tim An Nhượng Thần phi vút lên cao, bắt đầu giết địch.

“Cô lại đây, đứng gần chút, cô mà sợ là sẽ ảnh hưởng đến nó đấy.”

An Nhượng Thần chớp mắt, nói gì vậy? À, đúng rồi. Con ngựa.

Bây giờ nàng không sợ đâu, chỉ là nàng có chút kích động.

Long Đại nắm tay nàng đặt lên thân ngựa. Lần này con ngựa không nhúc nhích nữa, lông da nó bóng loáng trơn mượt, cũng ấm áp nữa. An Nhượng Thần theo lực Long Đại cầm tay mình, nhẹ nhàng sờ lưng ngựa.

Long Đại buông tay ra, nàng vẫn còn đang say sưa vuốt ve.

“Thích nó không?” Long Đại hỏi.

“Thích.” Nó khiến nàng đứng rất gần tướng quân.

“Nó là một con ngựa tốt, dễ thuần khỏe mạnh, vừng vàng, có sức chịu đựng.” Long Đại nói.

“Vâng vâng.” An Nhượng Thần cảm thấy bản thân mình cũng vậy, nếu tướng quân khen nàng như khen con ngựa này thì thật tốt.

“Ta tự mình chọn, hơi mất thời gian chút.” Long Đại lại nói tiếp.

“Đúng là con ngựa tốt.” An Nhượng Thần đáp, dù sao cũng nên nịnh bợ tướng quân.

Long Đại bật cười. Tim An Nhục Thần lại bắt đầu đập bùm bụp. Tướng quân cười lên trông rất dễ nhìn, bản thân hẳn có biết không?

“Cô đặt tên cho nó đi.”

“Chiến Cỗ*.” An Nhục Thần không hề nghĩ ngợi. bùm bụp bùm bụp, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, chính là trống trận còn gì.

(*Chiến Cỗ nghĩa là trống trận.)

Long Đại: “...”

An Nhục Thần nhẹ nhàng vỗ đầu ngựa. Chiến Cỗ, cái tên này rất khỏe, rất oai phong, xứng với tướng quân. Chiến Cỗ ời Chiến Cỗ, mặc dù đáng người không được cường tráng như con mấc mã kia, nhưng tướng quân đã tự mình chọn người, người phải nỗ lực nhiều vào, nhất định có thể làm tướng quân vui vẻ.

“Vì sao gọi là Chiến Cỗ?”

“Nghe oai phong mà cũng hay hay.” An Nhục Thần chớp mắt nhìn Long Đại, trong mắt tràn đầy mong đợi, “Cái tên này có được không?” Sau này khi tướng quân cười ngựa ra ngoài, người khác sẽ tán dương “Con ngựa này thật anh vĩ khôi ngô, tên là gì thế?” Tướng quân đáp: “Chiến Cỗ.”

Người khác sẽ nói cái tên này thật hay, là ai đặt vậy? Tướng quân lại đáp: “An quân sự nhà ta.”

Ây da, đúng là thật khiến người ta vui mừng mà.

An Nhục Thần mỉm cười, nhìn Chiến Cỗ lại cảm thấy nó anh tuấn thêm mấy phần.

“Cô thấy được là tốt rồi.” Long Đại nói.

An Nhục Thần ra sức gật đầu. Nàng cảm thấy rất hay.

“Chiến Cỗ là cô nương.”

An Nhục Thần: “...”

“Là cho cô cười.”

An Nhục Thần: “...”

Đội đã, đội một chút.

An cô nương, con ngựa này của cô thật là đẹp mắt, tên là gì vậy? Cái gì? Chiến Cỗ ư? Không phải là cô nương sao? Người nào đặt tên vậy???

Tình cảnh hoàn toàn khác nhau.

“Ấy...” An Nhục Thần ngăn người nhìn Chiến Cỗ, lại nhìn Long Đại. Long Đại không nhìn nàng, hẳn đang vẫy phu xe đến dẫn dò lấp yên ngựa cho Chiến Cỗ.

An Nhục Thần lại nhìn Chiến Cỗ, an ủi trong lòng, thật ra thì, cái tên này cũng không tệ, đúng không?

Chiến Cỗ thở hắt ra qua đường mũi mà nhìn nàng.

An Nhục Thần và Chiến Cỗ mắt lớn trừng mắt nhỏ, cho đến khi phu xe đến đặt ghế giẫm để lên ngựa.

Long Đại đưa mắt ý bảo An Nhục Thần lên ngựa đi.

An Nhục Thần ôm chặt hộp điểm tâm của mình.

Long Đại trừng nàng.

Bộ điểm tâm này quý giá lắm hay sao hả? Lại không cho hắn ăn.

An Nhục Thần phán đoán tình hình, xem ra hôm nay Long đại tướng quân rất rảnh, không thể không học cười ngựa rồi. Quả thật thời gian này hiếm có cơ hội gặp hắn, hôm nay coi như không thiệt gì. Cười thì cười, nếu ngã thì ắt hẳn tướng quân sẽ đỡ nàng.

An Nhục Thần chạy chậm đặt hộp điểm tâm xuống bên đường, rồi chậm chậm chạy về lại. Tướng quân đứng cạnh Chiến Cỗ chờ nàng, thân người cao ráo, tuấn tú oai hùng. Thỉnh thoảng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng. Trong lòng An Nhục Thần lại đánh trống nữa rồi. Hai má đỏ ửng, nàng nhanh chóng chạy lại cạnh chú ngựa, một cú đạp lên ghế, ung dung xoay người.

“A a a ~~~” Tiếng hét chói tai của An Nhượng Thần khá là bất nhã.

Nếu không phải Long đại tướng quân bắt được thất lung đỡ lấy nàng, thì có lẽ lúc này nàng đã lật sang bên kia của Chiến Cỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

An Nhượng Thần ngồi yên, cúi đầu, quả nhiên thấy tướng quân tròn mắt nhìn nàng.

“Càng ngẩng càng phải học.” Long Đại nói.

An Nhượng Thần đỏ mặt, nàng đâu có cố ý ngẩng chứ, chỉ là có hơi kích động thôi mà. Hơn nữa bây giờ cúi đầu là thấy tướng quân, chút kích động ấy lại trở nên lớn hơn. Lại còn có thể trông xuống tướng quân nữa chứ.

An Nhượng Thần nhìn đến mấy lần, vừa nhìn vừa không nín được cười.

Dáng vẻ tướng quân ngược mặt trông thật là đẹp mắt.

“Ngồi thẳng rồi cười, nếu không ngẩng thật đấy.” Long Đại giáo huấn nàng.

“Không sợ.” Nàng vẫn cứ cười, nếu ngẩng thật thì ắt hẳn tướng quân sẽ đỡ nàng.

“Không biết chắc đâu.”

“Cái gì?”

“Không nghe lời mà ngẩng thì ta sẽ không đỡ cô. Gãy chân rồi cô mới nhớ lời dạy dỗ.” Long Đại bình tĩnh nói.

Nụ cười của An Nhượng Thần cứng lại, không nhìn được mà bấu môi, tướng quân lại dọa người ta rồi. Suýt nữa đã quên cái sở thích này của tướng quân.

An Nhượng Thần háng giọng, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngồi thẳng.

Long Đại khoát tay, để phu xe lui xuống. Hắn dắt dây cương, kéo con ngựa bước đi chậm rãi. Ngựa vừa cử động, An Nhượng Thần ở trên lưng ngựa đã bắt đầu lắc lư, nàng căng thẳng nắm chặt yên ngựa, đi được một lúc, quen với dao động, lúc này mới thả lỏng được.

“Sau này Chiến Cỏ thuộc về cô, cô nhớ ngày ngày phải chăm sóc nó, học cách lo liệu.” Long Đại dắt ngựa đi, nói cùng nàng.

“Vâng.”

“Không những nên học cưỡi ngựa mà quyền cước phòng thân cũng không được lơ là.”

“Vâng.”

“Đừng có trả lời mau lẹ thế. Lúc ta không có ở đây, cô luyện rất ít.” Long Đại vạch trần nàng.

An Nhượng Thần đỏ mặt, đao kiếm quyền cước gì chứ, nàng không có thiên phú tẹo nào.

“Ta đã sai người chế một bộ cung tên cho cô rồi, bình thường nếu rảnh thì cô luyện tập thêm.”

An Nhượng Thần ra sức gật đầu: “Nếu tướng quân cần tôi ra chiến trường, tôi sẵn sàng đi ngay!”

Long Đại quay đầu sang trừng nàng: “Tính làm loạn hả? Để cô ra chiến trường?”

An Nhượng Thần không dám phản bác lại, quả thật có chút vui mừng mà lỡ lời. Tướng quân dắt ngựa cho nàng, nàng lại có thể vì chuyện này mà vui đến độ tóc trắng xóa.

“Đầu năm thái thú đại nhân thiết yến, mở tiệc mời quan thân quan trọng trong quận Bình Nam đến, cô đi với tôi đi.”

“Vâng ạ.” An Nhượng Thần đáp rất vui sướng.

Long Đại không nhìn được mà quay đầu lại nhìn nàng, đã xảy ra chuyện gì mà lại đáp hẳn với giọng điệu của tiểu nhị thế này?

“Hai ngày nay Phương quân sự đã về phủ thái thú rồi, cô sớm bàn bạc sắp xếp người tốt với y đi, người nào nên thêm thì cứ thêm.”

An Nhượng Thần gật đầu, chuyện này nàng đã biết, Phương quân sự có nói với nàng rồi.

“Vẫn chưa tìm được Mẫn công tử và gian tế trong quân, cô phải để ý nhiều hơn nữa.” Long Đại nói: “Mẫn công tử đã bị lộ tướng mạo, tình hình như thế, hẳn đã không còn giá trị ở thành Trung Lan nữa rồi. Nếu hẳn là trinh thám của ta, ta sẽ phái hẳn đến nơi khác, dùng khuôn mặt mới thay thế. Như thế có nghĩa là, hẳn cần liên lạc nói rõ ràng chuyện trong thành với mật thám mới. Hẳn không có thể lực lớn trên phố phường, phải tổ chức lần nữa, thế chắc hẳn có người trong quân và nha môn.”

“Trong nha môn cũng có ư?”

“Đã có thể nằm vùng trong quân, vì sao lại bỏ qua nha môn? Điểm này ta và thái thú đại nhân đã bàn bạc qua rồi, tạm thời ông ta không nghĩ ra người thân cận bên mình có gì khả nghi. Chỉ là ghi trong sổ sách có không ít manh mối của quan viên thương bạc tí. Gần đây thái thú đại nhân sẽ xử lý bên thương bạc tí trước. Thời gian trước cứ mãi không động là do đang tra cứu nội bộ. Nay tình thế đã rõ, trong mấy ngày tới sẽ bắt người.” Long Đại quay đầu sang nói với An Nhượng Thần: “Chuyện số hàng kia của cha cô xuất biên giới cũng không phạm luật, Lưu Đức Lợi đã làm xong thủ tục từ sớm rồi, chẳng qua là chưa giao hàng cho ông ta mà thôi.”

An Nhượng Thần gật đầu: “Vậy nhất định là do Tiền Bùi giờ trò quỷ rồi, dùng yếu điểm này để uy hiếp cha tôi gả tứ muội cho lão.”

“Mà cha cô vẫn tưởng là đã dùng thủ đoạn gì phạm luật phản quốc mới lấy được hàng về. Nếu bên thương bạc tí bị kiểm tra nghiêm ngặt, Lưu Đức Lợi bị bắt giữ, vậy cha cô thì thế nào?”

“Dọa chết ông ta rồi.” Bỗng An Nhượng Thần nghĩ sâu xa hơn, nàng đã rõ ý của tướng quân rồi.

“Vu khống là phải trị tội.”

Quả nhiên. Trong lòng An Nhượng Thần thấy ấm áp. Tướng quân bận rộn quân vụ, nhưng vẫn nhớ đến chuyện của nàng, nàng bèn gật đầu đầy cảm động.

Long Đại nghiêm túc thỏa đáng: “Chuyện nhà cô ta sẽ không quản, cô tự xử lý đi. Chỉ cần đừng gây phiền toái để lại thóp, đến lúc đó, ta cũng sẽ không che chở cho cô đâu.”

An Nhượng Thần nhìn gương mặt nghiêm túc của Long Đại, không nhìn được mỉm cười, sau đó nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn giọng nói: “Tướng quân yên tâm, tôi, không, nô tỳ nhất định sẽ học thật tốt, bảo vệ tướng quân!” Tướng quân không bảo vệ nàng cũng không sao, nhưng nàng phải bảo vệ hẳn!

Long Đại nhìn nàng, dường như mặt không thể nghiêm túc nổi nữa, lẩm bẩm nói: “Lại càn quấy rồi.”

An Nhượng Thần nghe được, nghiêm mặt nói: “Cũng không phải là càn quấy. Tướng quân à, từ khi tôi vào lầu từ Vân là đã biết rồi. Điều tướng quân cần không phải là mềm mỏng phụ đạo người ta, mà là một hán tử thiết mã có thể dốc sức có thể báo đáp tướng quân. Tuy tôi không có quá nhiều bản lĩnh, nhưng tôi chăm chỉ này, tôi cố gắng này, nhất định sẽ không phụ công ủy thác tướng quân.”

Long Đại tức giận: “Ủy thác cô trở thành hán tử thiết mã rồi sao?”

An Nhượng Thần lắc đầu nguây nguây: “Tuy tôi không thể trở thành hán tử thiết mã được, nhưng tôi có thể làm bà tử trung thành nha. Tướng quân à, đến lúc tôi già, cũng nguyên dốc sức vì tướng quân.” Nhìn Lục đại nương người ta đi, nghĩa hiệp quả cảm mạng lưới rộng lớn, là tấm gương của nàng.

Long Đại im lặng. Nhìn nàng hồi lâu, mặt không cảm xúc đưa dây cương cho nàng: “Được rồi, dắt cô đi hai vòng, đã hiểu chưa?”

Ồ! An Nhượng Thần sững sờ, nàng chưa hiểu biết gì đâu, dắt bên dưới với ngồi bên trên là hai chuyện khác hẳn nhau mà.

“Nhẹ nhàng kẹp lấy bụng ngựa, để ngựa đi từ từ, giật dây cương nào.”

An Nhượng Thần làm theo. Chiến Cỗ không có phản ứng.

An Nhượng Thần lại thử lần nữa, Chiến Cỗ vẫn không có phản ứng.

An Nhượng Thần nghĩ lại, có lẽ do chân nàng ngắn nên kẹp không thành lực được.

“Có thể dùng chân đá nhẹ được không?” Nàng hỏi.

“Cô thử xem.” Long Đại khoanh tay trước ngực đứng bên nhìn.

Thử xem? Thử xong rồi bị ngựa đạp ngã thì tướng quân có đỡ nữa không? An Nhượng Thần không dám hỏi. Hán tử thiết mã bà tử trung thành, nàng có thể chứ!

An Nhượng Thần lấy hết dũng khí cắn răng, dùng chân đá vào, lúc này Chiến Cỗ đã có cử động, bắt đầu bước đi. Nhưng đi bất thành linh thế lại dọa An Nhượng Thần sợ đến mức suýt nữa hét ầm lên, nhưng sau kinh hãi lại là niềm hân hoan. Nhìn đi, nàng biết cười ngựa rồi này. Nhưng chưa vui mừng được hai bước thì Chiến Cỗ đã dừng lại.

Không phải chứ, Chiến Cô nguoi lười biếng như thế đấy à, đi có hai bước là coi như xong rồi sao? An Nhục Thần lúng túng nhìn Long Đại.

Long Đại nghiêm túc nói: “Tập đàn hoàng vào.” Rồi rời đi.

Đi! Lại đi nữa rồi! An Nhục Thần sững sờ.

Không có ai ở bên cạnh nhìn thì sao nàng dám tập? Tướng quân đang phạt nàng ư? Nàng đã làm gì sai chứ? Rõ ràng vừa thăm thiết biểu đạt ý trung thành đó mà.

Lúc này mình An Nhục Thần tro tro đứng trong giáo trường ở hậu viện, muốn ngoái đầu lại xem Long Đại đi đâu, nhưng lại không dám vận mình quá đà, sợ kinh động đến ngựa lại làm mình ngã thì chết.

Không dám cử động, dứt khoát sờ cổ ngựa: “Chiến Cô à, nguoi làm ngựa sắt leng keng, ta là hiệp nữ can đảm, chúng ta cũng có thể tạo được oai phong. Đừng vội, lát nữa có người đến là có thể đỡ ta xuống.”

Chiến Cô phun khí, đập vó tiến lên trước. An Nhục Thần thở dài, thật sự vừa nãy nàng không làm gì sai sao? Nghiêm túc nghĩ lại, nàng thấy không có thật, rõ ràng nàng rất thành khẩn tỏ lòng trung thành mà.

Lúc này Tạ Cương vừa xong chuyện mới về lại phủ, cưỡi ngựa đi vào từ cửa hông, liếc thấy một người một ngựa đang chọc nhau trong giáo trường cách đó không xa.

“An quân sự?” Tạ Cương nhận ra, “Nàng ta đang làm gì vậy?” Tạ Cương không vội đi đến kiểm tra An Nhục Thần mà nhìn xung quanh một vòng trước, thấy cạnh chuồng ngựa có Lư Chính, Điền Khánh, cả trưởng sử Lý Minh Vũ nữa, bèn đi đến hỏi.

“Hình như Long tướng quân đang dạy An quân sự cưỡi ngựa.” Lư Chính đáp. Vừa đáp vừa cười trộm.

“Ồ.” Tạ Cương lại nhìn xung quanh lần nữa, “Tướng quân đâu rồi?”

Vừa dứt câu hỏi đã thấy Long Đại cười con đại hắc mã nhảy ra từ chuồng ngựa chạy về phía An Nhục Thần.

An Nhục Thần nghe thấy tiếng vó ngựa giẫm đất cà lộc cà lộc, bèn ngoái đầu lại nhìn: “Tướng quân.”

“Học được chưa?” Long Đại cưỡi ngựa đến trước mặt nàng. Lần này An Nhục Thần lại được ngựa mặt nhìn hấn. Ngựa hấn cao hơn nàng, người cũng cao hơn nàng nốt.

Học được cái gì chứ? Nếu là phạt cưỡi ngựa thì học được rồi.

An Nhục Thần trưng ra vẻ mặt đau khổ: “Tuy cái tên Chiến Cô nghe rất oai, nhưng hơi xấu hổ, còn phải thích ứng đã.”

Long Đại cao giọng cười to, hấn thúc vào bụng ngựa, ngựa hấn liền lao ra ngoài, phi nhanh nhảy chồm lên vây quanh An Nhục Thần hai vòng.

Tạ Cương cảm thấy không nên nhìn, Lư Chính và Điền Khánh bên cạnh cũng ngây người, còn Lý Minh Vũ ngoảnh phắt đầu đi.

Lư Chính hỏi: “Tạ đại nhân, tướng quân mấy tuổi rồi?” Tình hình này gọi là tình quái sao?

Tạ Cương dùng sức ho khan, thật là không có mặt mũi trả lời hộ tướng quân.

Về phía An Nhục Thần, nàng cũng đang ngẩn người. Tướng quân huynh làm mẫu như thế nhanh quá tôi không nhìn kịp, chủ yếu là chỉ để ý đến tư thế oai hùng của tướng quân chứ không để ý quan sát động tác bản lĩnh điều khiển ngựa.

Huống hồ dạy người ta cưỡi ngựa là dạy như vậy sao? An Nhục Thần hơi có cảm giác bị xem thường, tướng quân huynh cười tôi có phải không?

Nhưng thoát nhìn tướng quân rất vui, hấn lại cưỡi ngựa chạy quanh nàng hai vòng, con ngựa nhảy lên đầy phóng khoáng, còn hấn anh vĩ tuần tú, lúc cười lộ trông thật đẹp mắt. An Nhục Thần hận đầu mình không thể xoay một vòng để nhìn cho đủ. Tướng quân vui vẻ, An Nhục Thần cũng thấy mình vui theo. Cho dù bị phạt thì vẫn vui mừng.

Cuối cùng Mẫn công tử nhìn phong thư lần nữa, sau đó đốt thư dưới nến.

“Sao nào?” Người ngồi đối diện hỏi.

“Vương gia đã nhận được danh sách mật thám của Đại Tiêu và Nam Tần rồi.” Về mặt Mẫn công tử không hề cười mở.

Người đối diện hấn mỉm cười: “Nghĩ chắc vương gia sẽ rất bất mãn với nguoi đây. Nguoi ở đây lại chẳng làm nên cơm nên cháo gì. Đến nay Long Đẳng cũng không xuất binh khai chiến. Thế lực trên phố của nguoi gần như bị xóa sạch rồi, bản thân rơi vào tình cảnh trốn tránh ẩn náu. Ngay đến danh sách mật thám Đại Tiêu, cũng phải tự bên vương gia lấy được từ chỗ kinh thành. Ta cũng buồn thay nguoi, quay về biết ăn nói thế nào với vương gia đây.”

Mẫn công tử không muốn nói lý với hắn, nếu có thể thì hắn chỉ muốn một đao kết liễu kẻ này, đáng tiếc, hoàn thành nghiệp lớn còn phải trông chờ vào hắn. Mẫn công tử nói: “Ta sẽ làm một chuyện cuối cùng rồi chấm dứt tất cả. Sau đó sẽ có người đến thay thế ta, ta sẽ bàn giao lại hết tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây với hắn. Hắn sẽ đến tìm ngươi. Hắn sẽ nói với ngươi là hắn họ Giải, đến thành Trung Lan mua bán.”

“Được rồi. Ta sẽ tiếp đãi hắn như tiếp đãi ngươi vậy, hỏi hắn có vàng hay không.”

“Hắn nói hai chiếc chuông mới đủ vàng, đó mới là câu trả lời đúng.”

Giải tiên sinh là biệt hiệu, hàm ý người tháo chuông. Lúc đầu khi hắn mới tới, nói là một chuông đã đủ vàng. Hắn là người đầu tiên đảm nhận vai trò Giải tiên sinh, cứ vậy rồi đi thật sự không phục. Lên kế hoạch đặt cược gần năm năm, tất cả cơ sở trong thành này đều là hắn từng chút từng chút gây dựng nên, vất vả gian khổ trong đó, chỉ có mình hắn thấu. Kết quả bây giờ hắn lại phải khổ sở ra đi, chấp tay nhường thành tích của mình cho người khác, đợi đến lúc nghiệp thành, cũng không phải là hắn chiến thắng sau cùng.

Mẫn công tử khẽ cắn răng, ngoài chuyện phải nên hoàn thành đó, hắn còn phải làm ra chút thành tích để nở mày nở mặt quay về mới có thể hài lòng nổi.

Mẫn công tử đã dịch dung, dán râu đội tóc hoa râm, mặc xiêm áo vải thô, đi một chuyến đến am Tịnh Tâm.

Đã gần hết năm rồi, ngay đến kiểu am miếu luôn vắng người như am Tịnh Tâm cũng có nhiều hương khách.

Mẫn công tử đi ra vườn rau sau am theo lệ, thấy ở đó có hai đứa bé đang bắt sâu chơi. Hai đứa thấy Mẫn công tử cũng không sợ, hi hi gọi “lão bá”. Mẫn công tử không để ý chúng, đang định đi vòng qua nơi khác thì có người gọi tên hai đứa bé, chúng đáp một tiếng rồi chạy đi mất.

Mẫn công tử lại đi, không có ai đến vườn rau nữa, hắn bèn đi đến dưới gốc cây táo, cầm đèn lồng lên, nhét một tờ giấy vào dưới giả cắm nến, sau đó treo đèn lồng lên.

Tiếp đó hắn lặng lẽ ở cửa sau, không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng cửa vẫn gài then. Hắn tung người nhảy lên, xoay mình vào bên trong tường.

Hắn chỉ mới vào hậu viện hay một lần, nhưng cũng có ấn tượng về chung bày sắp xếp. Tất cả mọi thứ vẫn như cũ. Mẫn công tử vừa quan sát vừa đi vào bên trong, lúc đi đến cửa trúc viện thì thấy một quả cầu đá rơi trên đất.

Mẫn công tử dừng bước, đang định cúi người nhặt lên nhìn kỹ thì chợt sau lưng có người nói: “Lão trượng đi nhầm chỗ rồi, tiền sảnh mới là nơi dâng hương cầu phúc. Sau này là chỗ ở của bản ni, không tiếp đãi khách.”

Mẫn công tử dừng tay, xoay người lại. Thấy chỉ có một mình Tịnh Duyên sư thái thì nói: “Là ta.”

Biểu cảm của Tịnh Duyên sư thái vẫn không đổi, đáp: “Xem ra gần đây lão trượng không thuận lợi lắm, vẫn nên rời đi sớm thì hơn.”

Mẫn công tử tức giận trong bụng, biết Tịnh duyên sư thái đang nói mỉa tình cảnh của hắn. Vụ án trong thành ồn ào lớn như vậy, công thêm việc hắn dịch dung đến đây, tự nhiên bà ta biết cả.

Mẫn công tử cảm thấy bị áp chế khắp nơi, nay đến một ni cô mà cũng dám châm biếm hắn như vậy. Hắn nói: “Không so được với sư thái gần đây bận rộn, không chậm trễ chính sự là tốt rồi. Cũng không phải hương khách nào cũng dễ nói chuyện như ta.”

Tịnh Duyên sư thái chỉ tiền viện: “Xin lão trượng trở về đi.”

Mẫn công tử thấp giọng nói: “Nơi phật môn này của sư thái, sao lại có quả cầu đá đồ chơi này?”

Tịnh Duyên sư thái tỉnh táo đáp: “Có hương khách dẫn trẻ con đến. Ngươi đi vào từ tường sau, hắn vừa rồi có thấy mấy đứa trẻ. Có lẽ là trẻ con nhà ai vô tình để lại, ta lượm giúp họ, tránh phải quay lại tìm.” Nói xong liền cúi người nhặt cầu đá lên, thu vào trong tay áo. Mặt vô cùng bình tĩnh, cứ như chưa từng nghe có thứ gì khả nghi.

“Có phải ngươi có chuyện gì giấu diếm không? Nhân lúc này nói với ta thì sẽ không có ai truy cứu, nếu không đổi thành người khác đến, có thể không giống đâu.”

“Đợi người khác đến, để chính hắn nói với ta tại sao lại không giống đi.”

Mẫn công tử nhìn xoáy vào Tịnh Duyên sư thái một lúc lâu, rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Tĩnh Duyên sư thái nhìn cửa trúc viện, rồi xoay người đi về tiền viện. Tồi muộn cùng ngày, sau khi Tĩnh Duyên sư thái tiễn hương khách cuối cùng đi thì đến cây táo cạnh vườn rau lấy thư trong lồng đèn, trong thư viết tên người và thời gian, đây là nhiệm vụ giao cho bà.

Tĩnh Duyên ngồi trong phòng nhìn thư rất lâu, cảm nhận rõ từng chút mùi vị trong lòng. Hình như đã lâu lắm rồi chưa giết người, bà cảm thấy không được thoải mái cho lắm, khó chịu khó nói ra. Bà ta đốt thư đi, rồi cầm kiếm ra cẩn thận lau chùi.

Chỉ là sau khi giết người, lại có cảm giác khó chịu khác.

An Nhục Hi chạm mặt An Nhục Thần tại tửu lâu Chiêu Phúc. Đây là lần đầu tiên hay người gặp nhau từ sau sóng gió ở Lưu phủ.

An Nhục Hi nhìn có vẻ căng thẳng, An Nhục Thần nhìn nàng ta, đầy ung dung thản nhiên. Đối với muội muội này, nàng không thể thả lỏng được. Nhưng nàng lại lợi dụng muội muội, sau tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ, nàng vẫn sẵn lòng giúp muội ta. Không thể nói là tỷ muội tình thâm được, nhưng có lẽ do có ít ỏi này.

“Muội vẫn muốn gả đến quận ngoài phải không?” An Nhục Thần hỏi.

An Nhục Hi gật đầu, lại còn nói câu giận dỗi, “Nhờ tỷ ban tặng, danh tiếng của ta ở trong thành Trung Lan đã lớn hơn chút rồi.”

An Nhục Thần ngập ngừng trà, thật sự không muốn so đo cùng nàng ta. Nàng nói: “Chuyện lão bản nương tử lâu Chiêu Phúc này, muội có nghe nói gì không?”

“Chuyện tướng công nàng ta là mật thám ư? Dư luận xôn xao khắp cả thành, sao lại không nghe được gì chứ.”

“Chính nàng ta là được gả đến quận ngoài, kết quả xảy ra chuyện, gọi trời trời không đáp, kêu đất đất không thừa, đây là mật thám, quan phủ có thể xét xử nghiêm ngặt, nhưng nếu chỉ là chút chuyện nhỏ không phạm luật, ví dụ như thường xuyên đánh mắng làm nhục, không có người nhà mẹ đẻ phối hợp thì liệu phải làm thế nào cho phải?”

An Nhục Hi nhún mày, lừa giận lại bốc lên: “Tỷ tỷ không muốn giúp ta phải không? Thấy ta không có gì đáng để dùng đúng không?”

“Không có gì đáng để dùng là nói thật, gả đến quận ngoài không tốt cũng là nói thật. Muội cứ thử nghĩ đến mẹ ta đi, nhà mẹ ta ở quận ngoài, hề xảy ra chuyện là không thể dựa dẫm được, còn mẹ muội vốn ở quận huyện lân cận, thường xuyên đi đi lại lại về nhà mẹ, không phải rất tốt sao.” An Nhục Thần chẳng nghĩ gì nhiều, trù tính mấy cửa hôn sự mà chính mắt nàng thấy thì đúng thật là như vậy.

Nhưng An Nhục Hi lại sốt ruột: “Cái gì mà mẹ tỷ mẹ ta chứ, ý chỉ mắng chuyện mẹ ta hồi trước ưc hiếp tỷ đúng không? Nhắc đến nhà mẹ là chuyện gì chứ? Mẹ tỷ thì hay ho gì, ai cũng không thích bà ta cả. Mẹ ta có thể nào đi nữa thì cũng giúp đỡ cả nhà chúng ta không ít, nên chúng ta mới có thể có ngày hôm nay, mẹ ta bỏ ra không ít sức đâu. Các người chỉ biết nói mát, chỉ biết mang lòng oán hận, liệu có từng nghĩ đến tình cảnh của người khác không? Tại sao ta lại muốn gả ra quận ngoài, không phải tỷ rõ nhất sao? Hai ngày trước Tiên lão gia lại đến, lại lặp lại những lời đó, cái gì mà hôn sự, cái gì mà tỷ của cô nương thế nào, ta gả đi rồi, không phải tỷ bớt lo việc này sao?”

An Nhục Thần cau mày: “Muội nói chuyện nghiêm chỉnh lại đi.”

“Ta nói gì mà không nghiêm chỉnh hả. Tỷ chê ta vô dụng còn gì. Ta nói cho tỷ biết, ta không hề vô dụng tí nào. Tử di nương muốn bảo ta hạ độc tỷ, báo thù huyết hận cho tử muội, nhưng ta có ra tay không? Nếu không phải có ta thì không chừng Tử di nương đã tìm người khác ra tay thật rồi, hoặc là muốn tự mình tìm cách đến hại tỷ. Ta còn tốt bụng báo tin cho tỷ, tốt bụng không hại tỷ thật.”

“Không hại ta là coi như tốt bụng sao?” An Nhục Thần tròn mắt nhìn nàng ta, “Tiêu chuẩn tốt bụng của nhà muội sao lại thấp thế chứ.”

“Chỉ ít là tốt hơn so với tỷ nịnh bợ thấy ta vô dụng liền đá văng đi.”

“Ta có đá muội ư? Không phải do thấy mấy cô nương gả đi phải chịu khổ nên ta mới nhắc nhở muội trước sao. Bản thân muội nghĩ thông là được, đừng có quên, sau khi gả đi sẽ chẳng có ai có thể giúp được muội đâu. Cho dù phu gia có chặt chân muội, hành hạ muội, thì đó cũng chỉ là chuyện nhà.”

“Cũng không thể chọn trước điều tốt được.” An Nhục Hi lớn giọng.

“Người ta ở quận ngoài thế nào ai mà biết, ai biết liệu có được hay không. Muội nhìn Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc này xem có được không, nhưng kết quả thì sao?”

An Nhục Hi ngẫm nghĩ, nhất thời kiêu ngạo xẹp xuống, “Thế, tóm lại đều phải gả. Mệnh của nữ tử chúng ta chính là như vậy. Ở nhà bị cha mẹ định đoạt, gả cho người ta thì bị phu gia định đoạt. Cha mẹ không thể chọn, chỉ mong chọn được phu gia tốt chút.” An Nhục Hi bĩu môi, “Dù sao cũng phải thử chút. Ta đã nói với tỷ rồi, ta thật sự tốt bụng. Tiên lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định, lão ta quen thân với mọi nhà trong quận này, ta gả đến đâu lão cũng sẽ đến cửa báo ta tìm tỷ trò chuyện gì đó, không phải chính tỷ cũng phiền lòng sao. Cả tử di nương cũng tìm đến cửa nói, hôm nay đã mua độc mới rồi, cô nương đưa cho tỷ tỷ để nàng ta ném thử chút xem.”

An Nhục Thần: “...”

“Tỷ không chê phiền nhưng ta thì có.”

An Nhục Thần thờ dài: “Ta chỉ muốn nhắc muội lần nữa. Nếu muội đã quyết xong thì đưa bát tự* cho ta. Ta sẽ nghĩ cách lo liệu giúp muội.”

(*Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự“.)

Mắt An Nhượng Thần sáng lên: “Thật không?” Rồi vội vã đọc bát tự.

An Nhượng Thần ghi lại rồi nói với nàng ta: “Thái độ của mẹ muội ra sao, xem chừng muội đã chuẩn bị cả rồi. Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, dù có là tướng quân cũng chưa chắc đã trôi chảy. Ta có thể tìm ba mai ở quận ngoài để ý đến nhà tốt cho muội, nhưng rốt cuộc hôn sự có được hay không, còn phải nhìn ý cha và mẹ muội. Phía cha cả hai chúng ta đều hiểu, muội cứ lôi kéo mẹ muội cho tốt, dù được bà ấy giúp muội thì chuyện này mới nắm được phần thắng.”

An Nhượng Hi gật đầu: “Điều này ta biết, ta sẽ nói với mẹ.” An Nhượng Thần vừa đáp vừa nghĩ đến mẫu thân thiên vị đệ đệ, một lòng chỉ muốn nắm chắc An gia, không kiềm chế được mím chặt môi. Đối với mẫu thân mà nói, nhi tử mới có thể trông cậy.

An Nhượng Thần lại nói: “Còn nữa, để muội cảnh tỉnh đây, thái thú đại nhân muốn xử lý thương bạc ti. Mấy ngày nay sẽ hành động, nói là cuối năm thiết yến tỏ uy ân mừng. Lần này vì chuyện của tửu lâu Chiêu Phúc và sông bạc Tự Bảo mà nắm được chứng cứ bên kia. Không phải số hàng của cha không sạch sẽ sao, ắt hẳn ông ta sẽ vội vã nghĩ cách. Đến lúc đó bị dính lú, ta sợ hôn sự của muội càng không dễ làm.”

An Nhượng Hi giật mình: “Chuyện này là thật ư?”

“Đương nhiên là thật. Không phải cha đứt lót quan hệ trong nha môn nhiều lắm sao, bảo ông ta đi hỏi thăm là biết.”

An Nhượng Hi nhăn mày.

An Nhượng Thần lại nói: “Nếu là ta thì ta sẽ ra tay trước, cáo trạng thương bạc ti hà hiếp bách tính, ép bách tính giao tiền bảo vệ hàng. Rõ ràng thái thú đại nhân đã ra lệnh phong tỏa biên giới, nhưng thương bạc ti lại nói chỉ cần trả tiền thì có thể dễ dàng đi qua. Làm ăn mua bán ấy, phải bỏ ra bao nhiêu tài sản tính mạng mồ hôi nước mắt, tự nhiên bị dắt mũi dẫn đi, đầu óc nóng lên nên làm chuyện hồ đồ, lúc đó đã đứt tiền hối lộ rồi. Ấu cũng là bất đắc dĩ, lại sao sau chuyện này giận mà không dám nói gì, nhưng nay nghe thấy thái thú đại nhân nguyện vì dân làm chủ, nên mới tố cáo, tố giác tội của thương bạc ti, cầu xin đại nhân lấy lại lẽ phải. Như thế, tuy có thể phải bồi thường chút ngân lượng tiền phạt, nhưng sẽ không dính lú vào vụ án này, bị vấy nước bẩn là tư thông với địch phản quốc.”

An Nhượng Hi nghi ngờ nhìn nàng: “Tỷ mà lại hảo tâm thế ư?”

An Nhượng Thần lắc đầu: “Ta không hảo tâm đến thế. Chỉ là ta không thể nào rời khỏi thành Trung Lan được, có người muội muội luôn đến tìm ta khóc lóc nói muốn gả cho người tốt, nàng ta không chê phiền nhưng ta thì có.”

An Nhượng Hi bị chặn họng, hậm hực rời đi.

An Nhượng Thần lại đặt một hộp điểm tâm, lại hàn huyên đôi chút với Triệu Giai Hoa, lúc này mới ôm hộp điểm tâm rời đi. Mới đi ra khỏi cửa chưa được mấy bước thì lại cảm thấy như có ánh mắt theo dõi, Lur Chính, Điền Khánh thường đi theo nàng âm thầm bảo vệ, sẽ không để nàng này sinh cảm giác này, vậy là nàng bình tĩnh lặng lẽ nhìn xem, lại thấy trưởng sử Lý Minh Vũ đứng trong một cửa tiệm ngoài tửu lâu nhìn chăm chú. Thấy An Nhượng Thần nhìn sang, hẩn vờ như không có chuyện gì quay đầu sang cầm hàng hóa lên nói chuyện với chủ quầy.

An Nhượng Thần cau mày, ngoái đầu tìm bóng người Lur Chính, hôm nay hẩn theo mình đi ra cửa. Lur Chính ngồi uống trà trong một sạp trà, thấy nàng đưa mắt đến hỏi thì nhún vai ý bảo không biết. An Nhượng Thần thầm lắc đầu, cũng chẳng để trong lòng. Nàng chỉ nhớ điểm tâm, tính lúc về nhất định phải trực tiếp đặt điểm tâm vào phòng tướng quân. Sau lần học cưỡi ngựa bị phạt đứng lằn trước, nàng quên bồng mất tiêu chuyện điểm tâm, đợi đến lúc nhớ ra liền đến chuồng ngựa tìm, nhưng phu xe nói chiếc hộp kia cứ để ở đó mãi, không biết là của ai nên bọn họ đã chia nhau ăn rồi.

An Nhượng Thần đau lòng, nhất định lần này không được quên, phải cho tướng quân ăn.

Lý Minh Vũ thấy An Nhượng Thần đi xa, rồi lại thấy Lur Chính cũng rời đi, thế là lập tức đặt vật trong tay xuống, tiếp tục bám đuôi từ xa. Hẩn đã hỏi Lur Chính và Điền Khánh rồi, An Nhượng Thần không thích đưa a hoàn bà tử theo, nàng lui tới tự do trong lầu Tử Vân, không ai giám sát đi theo, bọn họ chỉ bảo vệ an nguy của nàng lúc nàng ra ngoài. Mà nàng ta ra ngoài tiếp xúc với người khác, trong mắt Lý Minh Vũ là rất khả nghi. Nhưng tướng quân lại tin tưởng nàng ta, Lý Minh Vũ cảm thấy vô cùng không thỏa đáng.

Bỗng An Nhượng Thần dừng lại, nàng đang nhìn sạp bán đồ chơi ven đường. Lý Minh Vũ lách người trốn vào trong hẻm. Đang định thò đầu ra nhìn xem động tĩnh của An Nhượng Thần, chợt có một âm thanh xa lạ vang lên sau lưng hẩn: “An Nhượng Thần là mật thám.”

Lý Minh Vũ sợ hết hồn, theo bản năng tính quay đầu lại, nhưng giọng kia lại nói: “Đừng ngoái đầu, nếu không ta sẽ rời đi ngay, ngươi không có cơ hội bắt nàng ta nữa đâu.”

“Ngươi là ai?”

“Người biết lai lịch nàng ta.”

“Mật thám?” Tim Lý Minh Vũ đập mạnh, “Ngươi là Giải tiên sinh sao?”

“Thật sự có Giải tiên sinh ư?” Người nọ hỏi ngược lại.

Nhất thời cả người Lý Minh Vũ lạnh toát.

“Ai đã gặp Giải tiên sinh? Ai nghe qua cái tên này? Chỉ có mỗi An Nhượng Thần đúng không?”

Lý Minh Vũ dốc sức lục tìm trong đầu, đúng thế, chỉ có An Nhượng Thần. Hắn đã xem qua tất cả hồ sơ ghi chép về vụ án, người nhắc đến cái tên này đều là An Nhượng Thần. Là nàng ta nói nghe lén được Từ bà mối và Giải tiên sinh bí mật mưu đồ, là nàng ta nói dùng tên Giải tiên sinh đe dọa Từ bà mối ép tự thú với Long tướng quân, vẫn luôn là An Nhượng Thần. Mà bắt giữ những nhân chứng hoặc người có liên quan khác thì tất cả chỉ biết đến Mẫn công tử.

“Người truy nã sau cùng của các ngươi, không phải là Mẫn công tử sao?” Người nọ như có thuật đọc tâm, nói ra nghi ngờ của Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ cố bình tĩnh, không dám ngoài đầu lại, chỉ hỏi: “Ngươi là ai? Mẫn công tử ư?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, An Nhượng Thần còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của các ngươi. Tại sao nàng ta có thể thuận lợi vào lầu Từ Vân? Nàng ta chỉ là con gái của một thương nhân, ở chốn khuê phòng, không có chút hiểu biết nào, dựa vào đâu mà điều tra được mật thám? Từ bà mối chết thế nào, tự tử ư? Hay bị Giải tiên sinh giết? Nhưng không ai trông thấy Giải tiên sinh cả, nhưng An Nhượng Thần lại cứ đi lại khắp thành. Tại sao nàng ta biết Long tướng quân? Làm sao để Long tướng quân có hứng thú với nàng, làm sao cảm thấy nàng có thể giúp một tay trong chuyện bắt mật thám?”

Lý Minh Vũ từng nghe ngóng, lúc trước không để ý, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe lờ ra lờ vào, thế là dứt khoát hỏi thăm rõ ràng. Quen biết thế nào? Là trùng hợp quá đúng mức. Làm sao lại có hứng thú? Vì nàng nghe trộm được Giải tiên sinh và Từ bà mối bí mật lập mưu. Vì sao vào lầu Từ Vân? Vì Từ bà mối chết, muội muội mất tích, nàng ta nói mật thám sẽ đối phó mình.

Lý Minh Vũ nhắm hai mắt, là Giải tiên sinh thật sự đẩy An Nhượng Thần đến bên người Long tướng quân. Nhưng ngoài nàng ta, quả thật không thấy ai nhắc đến Giải tiên sinh cả. Nay đã phá giải tổ chức mật thám, cũng chỉ biết kẻ thù liên lạc là Mẫn công tử. Người này nói đúng, ở đâu ra Giải công tử chứ? Mà bất cứ lúc nào An Nhượng Thần này cũng nghĩ cách lấy lòng nọt tướng quân, cả ngày cứ quanh quẩn bên tướng quân.

“Dựa vào một nữ tử yếu đuối như nàng ta, một người một ngựa, làm sao đánh bại được Lưu Tắc?” Người kia vẫn đang kích động nỗi nghi ngờ của Lý Minh Vũ.

“Ngươi muốn thế nào?” Lý Minh Vũ hỏi.

“Nàng ta bất nhân, đương nhiên ta sẽ bất nghĩa. Nàng ta muốn leo lên cao rồi đá văng ta ra, để ta phải chịu oan ức, quả thật rất không được. Nàng ta lập công lớn, che giấu các vị đại nhân, tự cho là bình yên, dù sao nên có người vạch trần nàng ta.”

Lý Minh Vũ có chút kích động, cảm giác máu sôi lên: “Vạch trần thế nào?”

“Ngươi đừng vội, ta có điều kiện đây. Trên tay ta có bằng chứng An Nhượng Thần và An gia tư thông với địch bán nước...”

“An gia.” Lý Minh Vũ chợt cảm thấy rõ ràng, thảo nào, lúc An Nhượng Thần phá tan đội ngũ của Lưu Tắc ấy, chính là đang liên lạc với An gia.

“Không sai, không chỉ An gia mà còn những nhà quyền quý khác giúp nàng ta nữa. Trong kế hoạch, nàng ta vào lầu Từ Vân, mê muội Long tướng quân, nắm lấy tình báo. Ta đều có bằng chứng những thứ này trong tay đây. Nhưng ta có một điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Dĩ nhiên Lý Minh Vũ sẽ không ngốc đến mức cho rằng người ta sẽ giao không thứ quan trọng như vậy cho hắn. Thế là bèn hỏi: “Điều kiện gì?”

“Vào ngày ta đưa chứng cứ cho ngươi, ngươi phải điều động vệ binh kiểm tra cửa thành đông đi, chỉ cần một lúc đó là được.”

Lý Minh Vũ cứng đờ: “Ngươi muốn chạy trốn sao? Không thể nào ta giúp ngươi chạy trốn được.”

Người sau lưng cười nhạt: “Vậy thì ta không chạy nữa, ngươi cứ đợi bước tiếp theo An Nhượng Thần ra tay với ngươi đi, ngươi cứ đợi nàng ta giao tình báo cho Nam Tàn đi, ngươi cứ đợi đầu Long Đẳng rơi xuống đất, đợi quận Bình Nam thất thủ...”

Lý Minh Vũ không nói được câu nào.

“Bỏ qua cho ta là thiệt hại lớn, hay cả Đại Tiêu thiệt hại mới là lớn?”

Lý Minh Vũ do dự hồi lâu, cuối cùng đáp: “Được. Lúc nào ngươi đưa chứng cứ cho ta, đưa thế nào, còn ta điều động vệ binh rời khỏi cửa thành đông

khi nào đây?”

“Ngươi chắc chắn lúc nào có thể điều động vệ binh trước đã, sau đó trước thời hạn của ngươi một ngày, đi đến đình Đình Tùng, tháo bốn chiếc chuông ở góc đình xuống. Sau khi ta thấy, sáng sớm ngày hôm sau sẽ đặt một nửa chứng cứ ở bên dưới ghế trong đình Đình Tùng, ngươi tự đi mà lấy. Buổi trưa, ngươi đến cửa thành đông điều động vệ binh, sau khi ta thuận lợi rời khỏi đây thì sẽ đặt một nửa chứng cứ còn lại ở dưới ghế trong liêu đình ở ngoài cổng thành, ngươi lấy một nửa kia đi là coi như xong.”

Tâm tư Lý Minh Vũ xoay chuyển, tính toán mức khả thi trong chuyện này. Hắn có thể phái người mai phục ở ngoài liêu đình, đợi lấy được chứng cứ thì sẽ bắt kẻ này lại.

“Nếu ngươi nói chuyện này trước với bất kỳ kẻ nào, ta khó mà tránh khỏi việc An Nhượng Thần có thể đối phó trước với mình được, hoặc là đối phó ngươi. Tai mất ngầm của nàng ta rất lợi hại. Nếu ta cảm thấy có một tia một tí không an toàn nào thì ta sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không giao chứng cứ ra. Chỉ có khi ta an toàn rời khỏi thành Trung Lan, ngươi mới có thể lấy được toàn bộ chứng cứ, đó mới là đồ hữu dụng.”

Lý Minh Vũ giật nảy mình, cảm thấy mình bị nhìn thấu. Hắn giãy giụa nói: “Đình Đình Tùng với liêu đình, đều là địa điểm được ghi chép trong hồ sơ vụ án.”

“Đúng thế, là nơi Lưu Tắc dùng để liên lạc. Vụ án Lưu Tắc đã kết thúc, nên những nơi này mới là nơi an toàn nhất, ai mà ngờ sẽ có người mạo hiểm đến để liên lạc chứ?”

“Sao ta có thể kiểm tra chứng cứ là thật?”

“Vây phải xem ngươi có sẵn lòng mạo hiểm hay không. Ta không rảnh cho ngươi kiểm tra, điều ta muốn là một cơ hội còn sống rời khỏi đây, còn nữa, ta không muốn An Nhượng Thần được đắc ý. Nàng ta dám một đạp đá ta ra, một mình hưởng vinh hoa phú quý, còn ta thành kẻ nơi đây mai đó, nàng ta và những người sau lưng nàng ta đừng hồng phúc tốt!” Giọng đầy căm phẫn, cắn răng nghiến lợi.

Lý Minh Vũ suy nghĩ một lúc, nghiêng răng nói: “Được, ta đồng ý với ngươi.”

Người ở sau lưng không trả lời.

Lý Minh Vũ đợi rồi đợi, tưởng đối phương muốn nói thêm yêu cầu gì đó, nhưng kết quả lại chẳng có âm thanh nào. Hắn chợt ngoái đầu lại, phát hiện sau lưng đã không còn bóng người nào.

Hai chân Lý Minh Vũ mềm nhũn, dựa vào tường. Nếu không phải đang ở đầu hẻm trên phố kẻ đến người đi, tiếng hô của hàng rong vang bên tai không dứt, thì hẳn thật sự cho rằng vừa rồi chỉ là giấc mộng.

An Nhượng Thần quay về lầu tử Ván, thấy Long Đại không có ở đây, vô cùng phấn khởi đặt hộp điểm tâm trên bàn hán rồi rời đi.

Đến khi trời tối, nàng để phòng bếp chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, bày một bàn tiệc rượu nho nhỏ ở trong viện tử của mình, mở tiệc mời Phương Nguyên. Phương Nguyên sắp về phủ thái thú, An Nhượng Thần muốn trả ơn thời gian qua y đã chăm sóc và hướng dẫn nàng, lại muốn mượn cơ hội này hỏi thăm hẳn có quan hệ giao thiệp bên ngoài không, nhờ hẳn tìm bà mối tìm một cửa hôn sự ở quận ngoài. Tuy xưa nay một già một trẻ không thường tán gẫu với nhau nhưng cũng khá hợp ý, Nhìn Phương Nguyên có vẻ thận trọng bình tĩnh lương thiện, nhưng lại nóng lòng muốn giúp người, An Nhượng Thần vừa tán thưởng lại vừa tôn trọng y. Tự nàng vào lầu Tử Ván, Phương Nguyên luôn im lặng giúp nàng, không nịnh nọt lấy lòng, không chê coi thường. An Nhượng Thần nghĩ đến không lâu sau này dù muốn gặp mặt cũng chẳng dễ dàng như hôm nay, không khỏi có chút đa cảm. Liên tiếp mời Phương Nguyên ba ly rượu.

Lúc Long Đại đến, An Nhượng Thần và Phương Nguyên đang cười lớn vì một câu chuyện lý thú. Ánh trắng, đèn lồng, rượu ngon, thật đúng là bầu không khí thích hợp.

Là An Nhượng Thần trông thấy hẳn trước, nàng còn nở nụ cười trên mặt, đôi mắt cong cong, khoe miệng khê nhưn, gò má hây hây. “Tướng quân!” Nàng lớn tiếng gọi, giọng vừa yêu kiều vừa giòn tan.

Phương Nguyên nghe tiếng xoay người lại nhìn, vội đứng dậy thi lễ. Lúc này An Nhượng Thần mới lật đặt đứng dậy thi lễ cùng.

Long Đại khoát tay: “Không sao, các người ăn tiếp đi.”

Nhưng Phương Nguyên khá thức thời, khách khí lễ độ nói: “Cũng đến lúc kết thúc rồi, tướng quân liền tới.” Rồi lại nói với An Nhượng Thần: “Được An quân sự chiều đãi, ta vô cùng cảm kích. Những chuyện An quân sự đã nói ta nhớ rồi, lát nữa ta sẽ liên lạc thử, được thì sẽ nói với An quân sự.”

“Đa tạ đa tạ.” An Nhượng Thần cũng khách khí đáp lại.

Phương Nguyên cáo từ rời đi, An Nhượng Thần nhìn theo bóng lưng y, đến khi xoay đầu lại thì phát hiện Long Đại đang nhìn mình chăm chăm.

Nàng vội vẫy tay với Long Đại: “Tướng quân đã dùng bữa chưa? Để tôi bảo người đổi chén đĩa, ăn thêm chút nữa đi.”

“Không ăn.” Long Đại chấp tay sau lưng bước ra ngoài, “Đi tới đi lui.”

Đi đến cửa viện thì quay đầu lại, phát hiện An Nhượng Thần vẫn còn đứng ngây tại chỗ, hân nhưn mảy: “Đi thôi.”

“Ồ ồ.” An Nhượng Thần đuổi sát theo, thì ra “đi tới đi lui” là bảo nàng đi cùng, chứ không phải hấn tới đây là vì “đi tới đi lui” đi ngang qua. An Nhượng Thần bất giác học dáng vẻ chấp tay của Long Đại. Nên mới nói tâm tư của tướng quân không dễ đoán, lời ít ý nhiều quả thật không được.

“Mỗi lần về muộn đều thấy cô có người cùng uống rượu chuyện trò.” Đi được một đoạn, đột nhiên nói.

An Nhượng Thần lắc đầu, “Sao có thể chứ, tướng quân về muộn có mấy đâu, số lần không về còn nhiều hơn, chỉ ngẫu nhiên gặp hai lần thôi mà.” Vừa nói vừa bật nhảy hai bước.

Hình như hễ nàng uống rượu là tâm tình không tệ chút nào, suýt nữa Long Đại đã đưa tay ra đỡ sợ nàng ngã, nhưng tay khẽ nâng lên rồi lại rút về, vẫn chấp tay sau lưng bước đi.

“Thế nếu tướng quân có thời gian, cũng lại uống rượu tán gẫu đi.”

Long Đại mỉm cười: “Cô uống say mới có gan mời ta như thế?”

“Đúng thế.” An Nhượng Thần gật đầu, lại lắc đầu: “Tôi không say.” Nói xong lại muốn bật nhảy, nhưng nhìn qua Long Đại, thấy tướng quân bước đi chững chạc như thế, nàng cũng nên chững chạc theo.

“Tướng quân, sao huynh đi bộ lại thích nhìn mặt đất thế.” An Nhượng Thần cúi đầu nhìn, dưới đất có gì đẹp đâu, “Mặt đường được tu sửa, sẽ không vấp ngã đâu.”

“Ta không thích uống rượu.” Long Đại nói sang chuyện khác.

“Tại sao?” An Nhượng Thần quay đầu nhìn hấn hỏi.

Chuyện đề tài thành công, Long Đại mỉm cười đáp: “Uống rượu xong sẽ như thế này.”

“Hả?” An Nhượng Thần dừng lại.

Long Đại cũng dừng theo, “Sao thế?”

“Không phải nói có cái gì mà ba quân ăn mừng mở tiệc rượu sao, còn cả trích máu vào rượu thề trước chiến trận, rồi cả yến tiệc hoàng thượng ban cho, thêm cả xã giao quan trường nữa, không phải cũng phải uống sao? Vậy phải như thế này chứ không phải thế này.”

Dáng vẻ nghiêm túc so bì của nàng thật đáng yêu. Long Đại cười to: “Đau thì nhin, lúc luyện võ khổ cực giết địch bị thương cũng sẽ đau, cái đó thì có thấm gì.”

“Ồ.” An Nhượng Thần chấp tay tiếp tục đi, đi được một đoạn lại không nhin được hỏi: “Vậy rốt cuộc có gì để nhin?”

“Làm sao cô biết đường bằng phẳng?”

“Ngày nào tôi cũng đi mà.” Vì nghĩ xem chỗ nào có thể giấu giấy đưa tình báo nên nàng đã đi khắp toàn bộ lầu Từ Văn.

“Tuy ta không thích uống rượu, nhưng lại thích uống canh.” Long Đại lại đổi đề tài.

“Ồ.” An Nhượng Thần vẫn còn đang nghiên cứu gạch.

“Không hỏi vì sao ư?”

“Vì sao?” Nàng đúng là quân sự biết nghe lời.

“Vì lúc hành quân hoặc thời chiến chuẩn bị rất nhiều lương khô, có lúc đến nước cũng không uống được, nên ta mới thích uống canh.”

“Được thôi.” Vậy sau này nàng sẽ dặn phòng bếp làm nhiều canh cho tướng quân, “Vậy trên đất có gì đẹp để nhin?”

Long Đại bật cười ha ha. Hễ nàng uống hơn hai ly là cứ nhai đi nhai lại một chủ đề. “Vậy cô nhin xem, nếu thấy có gì đặc biệt thì nói với ta.”

“Được.” Nàng đang nhin nè, nhưng đâu thấy gì đâu. Ngoài chiếc bóng, lá rụng, bụi đất ra, còn gì nữa?

Long Đại sóng vai cùng nàng. Hai người im lặng đi một đoạn.

Sau đó đột nhiên An Nhượng Thần nghĩ: “Tướng quân đến tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cô sao?”

“Có thể chứ.” Không nhin được lại bật lên, tướng quân đến tìm nàng, nàng thật sự rất phấn khích.

“Sau khi ta về phòng phát hiện ra một hộp điểm tâm.”

“...” An Nhượng Thần không bật nhảy nữa.

“Cũng không biết là ai để lại.” Long Đại cố tình nói, nhìn gương mặt đỏ bừng đầu mày nhú lại có vẻ lúng túng của An Nhượng Thần, hần nghiêm mặt: “Hỏi vệ binh, vệ binh nói chỉ có An quân sự lên lút đi vào.”

Lúc này An Nhượng Thần nhảy lên: “Nào có lên lút chứ, tôi quang minh chính đại mà.” Lúc đi vào còn ngẩng đầu ưỡn ngực đầy nghiêm trang.

“Tốt xấu gì cũng nên để lại chữ chứ.”

Mặt An Nhượng Thần nóng lên: “Thế không phải là biết rõ sao. Điểm tâm đó là để tướng quân ăn thôi. Vệ binh cũng thấy rồi, là chính tôi để lại đó thôi. Tướng quân ăn cảm thấy mùi vị không tệ thì là ngon thôi.”

“An quân sự.” Long Đại trừng mắt nhìn nàng, “Điểm tâm này không rõ lai lịch, cô lấy được từ đâu, số lượng nhiều ít thế nào, có phải từng bị người ta động vào túi không, có phải có người ăn trộm hay không, tại sao lại cảm thấy, muốn kết quả gì, hạn sử dụng bao lâu, là nhân gì, ngọt hay mặn, chỉ cho một mình ta ăn hay để ta phân chia cho người khác nữa...”

An Nhượng Thần xụ mặt, tướng quân đại nhân huynh nghiêm túc quá đấy?

Long Đại nghiêm túc hỏi: “Hắn phải nên để chữ lại.”

An Nhượng Thần há to miệng, nhất thời nghẹn họng không biết nói gì.

Long Đại lại điềm đạm nói: “Cô có thể nói, tuân lệnh.”

“Tuân lệnh.” An Nhượng Thần nghe lời đáp, dừng một chút lại bỏ sung hai chữ, “Tướng quân.”

“Thế nên khi về bỏ sung mảnh giấy đi.” Long Đại mỉm cười.

Nụ cười này làm gió xuân lướt qua mặt, cỏ xanh tỏa ngát hương, quả thật An Nhượng Thần không có cách nào nói “không” được, thậm chí trong đầu nàng đã bắt đầu nghĩ nên viết mảnh giấy này thế nào cho phải.

Kết quả cuối cùng viết mảnh giấy đó đến bốn lần.

Lần đầu tiên là viết lại theo những gì tướng quân nói, mua gì ở đâu, nhân gì, để hai ngày vẫn không hư gì gì đó, viết viết một lúc lại cảm thấy mình quá qua quýt.

Thế là xé đi viết lại lần nữa, lần này có nhiều cảm tình hơn. Nàng viết câu cảm ơn Long đại tướng quân, cảm ơn hắn đã cứu mình một mạng, còn kiên nhẫn bồi dưỡng chiều cổ đến nàng, lại còn giúp nàng tìm muối muối. Bây giờ nàng rất tốt, có nhiều kiến thức, có thể làm được chính sự, có thể kết giao với bằng hữu tâm đầu ý hợp, có thể phát huy khả năng của mình. Tất cả những thứ này, đều là vì có Long tướng quân. Nàng viết ra hết những lời cảm ơn ân tình, còn khen hắn là hiệp sĩ có tâm địa lương thiện, trợ giúp kẻ yếu, có lòng hiệp nghĩa. Nên nàng mới mua chút điểm tâm bày tỏ cảm tạ...

Khoan đã, trước này viết ân trọng như núi, từ ngữ văn vẻ mỹ miều, nhưng đi theo sau lại chỉ là một hộp điểm tâm nho nhỏ, không được không được, điểm tâm này xuất hiện quá không thành khẩn. Hơn nữa viết quá nhiều, chắc tướng quân không đủ kiên nhẫn để xem đâu. Còn nữa, lá thư này đọc vào rất tùy tiện, liệu có thể làm tướng quân hiểu lắm gì nàng không nhỉ.

Ừm, tóm lại là cảm giác không đủ tự nhiên.

Suy nghĩ hồi lâu, bắt đầu viết lần thứ ba. Lần này sáng khoái hơn nhiều. Đại ân của tướng quân, không thể không báo đáp, điểm tâm bánh táo phù dung, ba ngày không hư, ăn ngon mua tiếp, vui vẻ thích ý.

Rất tốt, lần này đã hài lòng rồi. Mảnh giấy này không hề có vẻ văn chương bất lực mà lại thể hiện rõ ý muốn nói. Trong nghiêm túc toát lên vẻ gần gũi, tốt lắm. Có điều chữ lại chưa viết xong.

Thế là An Nhượng Thần viết lại lần thứ tư.

Sau đó cực hài lòng.

Nàng nhân lúc còn say sải chân chạy nhanh đến viện tử của Long Đại, quả quyết đưa giấy hoa tiên đến trước mặt hắn: “Tướng quân, cho huynh giấy này!”

Cũng không đợi Long Đại phản ứng, nàng đã chạy vụt đi như làn khói.

Chạy ra sân thì thấy vệ binh canh cửa viện, nàng vẫy vẫy tay, tỏ ý mình không hề lên lút. Sau đó vừa quay người lại thì nàng trông thấy Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ đứng dưới gốc đại thụ ngoài viện của Long Đại, cũng không biết là muốn vào hay mới đi ra nữa. An Nhượng Thần bất thành linh thấy hắn mà sợ hết hồn, sức tình lại thì vội thi lễ: “Chào Lý trưởng sử.”

Lý Minh Vũ đáp lại lễ, xoay người rồi đi.

An Nhượng Thần ngậm ngẩn, cảm thấy thế này mới gọi là lén lút. Chứ nàng không phải. Nàng mang theo tâm tình tốt đi về.

Lý Minh Vũ đi một đoạn, lúc đi vào bóng râm dưới cây mới xoay người lại nhìn, thấy An Nhượng Thần nói năng tùy tiện không đứng đắn vừa nhảy vừa chạy. Hắn nhìn theo bóng lưng nàng biến mất, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn xoay người về lại phòng mình. Vốn định tới nói với tướng quân chuyện mặt thám đến tìm hắn, nhưng hắn cũng không rõ có nên hay không, vì tướng quân đã bị yêu nữ này mê hoặc rồi.

Nhưng sau đó vẫn muốn đến thăm dò thử, nếu tướng quân còn có một tia cảnh giác với yêu nữ này thì hắn sẽ nói ngay. Thành cũng được mà bại cũng được, cứ để bản thân tướng quân đưa ra quyết định. Chỉ là vừa đi đến cửa thì đã thấy An Nhượng Thần hai mắt sáng lên gò má đỏ bừng chạy ra. Lòng Lý Minh Vũ chợt lạnh đi, không phải hắn coi thường tướng quân, chỉ là hắn không tài nào hiểu nổi vì sao tướng quân lại bị yêu nữ này mê hoặc.

Lý Minh Vũ cảm thấy bất luận thế nào, lúc này đều không phải là thời cơ thích hợp để bàn bạc chuyện này với tướng quân. Ngài ấy mới bước ra từ cấm đồ đệ dàng, giờ hắn đợi cho một chậu nước lạnh thế này, sợ sẽ tạo ra hiệu quả ngược.

An Nhượng Thần trở về phòng, cảm thấy mình đã hoàn thành xong một chuyện lớn, có thể yên tâm rồi. Gọi a hoàn đến chuẩn bị nước nóng, định rửa mặt đi ngu. A hoàn bưng một chậu đồng lớn đến, đặt ở trên giá, pha nước ấm vừa phải, cũng chuẩn bị khăn xong. An Nhượng Thần đứng lên đi đến, bỗng lúc này ở ngoài cửa truyền đến giọng của Xuân Hiểu, nói: “Cô nương, Long tướng quân sai người đưa thư đến.”

“Thư! An Nhượng Thần khiếp hãi nhảy căng lên, chợt xoay mình lại.

Nàng chỉ đưa một mảnh giấy, người ta lại đáp trả bằng một phong thư?! Lại còn nhanh thế sao?!

Động tác xoay người quá lớn, rầm một tiếng, đụng phải chậu nước và giá. An Nhượng Thần giật mình, vì tránh chậu nước kia mà vội vã lùi về sau, lại một tiếng rầm vang lên, nàng đã ngã phải ghế, vấp phải bàn. Bàn lắc lư nhưng không nghiêng, có điều tiếng xoảng liên tục vang lên, bình nước cốc nước ở trên bàn rơi xuống đất. Bên kia lại tiếp tục kêu cái keng, giá chậu nước rớt xuống đụng phải bình phong, bình phong đổ móc vào vải treo ở cuối giường.

Xoẹt một tiếng, vải lụa bị xé rách. Một chuỗi tiếng động ồn ào cuối cùng cũng dừng lại.

An Nhượng Thần và a hoàn trong phòng đều tròn mắt há mồm, mãi vẫn chưa tỉnh lại.

Xuân Hiểu vừa bước vào phòng cũng ngăn người ra, nghĩ một lúc lại giờ thư lên, hỏi: “Cô nương, đặt thư ở đâu đây?”

An Nhượng Thần che mắt lại, thật đúng là chẳng có thể nào nhìn thẳng vào căn phòng này và nàng ấy nữa. Vươn tay ra, Xuân Hiểu đặt thư vào trong tay nàng, An Nhượng Thần làm như không có chuyện gì im lặng nhét thư vào ngực, sau đó bình tĩnh phân phó gọi người vào dọn dẹp.

Bà tử và a hoàn vội vã đi vào, An Nhượng Thần bước ra ngoài cho thoáng khí, để mọi người dọn dẹp. Nhưng vừa mới ra thì lại cứng người. Nàng thả ở trong phòng bị nặn làm thịt còn hơn đi ra đây.

Ngoài cửa có đến mấy người, tiểu viện của nàng thật đông đúc. Lư Chính, Điền Khánh đều ở đây, sau đó là Trương Tùng và cả Tạ Cường.

Đáng sợ nhất là, Long đại tướng quân cũng ở đây.

Không phải ngã rớt chậu đá ghé đồ giá rớt bình phong thôi sao? Động tĩnh lớn đến mức gọi tất cả mọi người đến ư?

An Nhượng Thần chấp tay sau lưng cố trấn định, “Chào chúng vị đại nhân.”

Trương Tùng nói nhỏ: “Người không biết còn tưởng có thích khách mất.”

Mặt An Nhượng Thần đỏ lên, cảm thấy thích khách đến cũng không đáng sợ như lúc này. Nhất là bị tướng quân nhìn xoáy vào như thế, các huynh không cảm thấy sao? Căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

An Nhượng Thần nhìn mọi người, mọi người cũng đang nhìn nàng.

“Có con chuột.” An Nhượng Thần bình tĩnh nói.

Vừa dứt lời thì thấy lông mày của Long đại tướng quân nhướn cao. Lông mày An Nhượng Thần bắt giác cũng nhướn lên theo, đáng tiếc không đủ linh hoạt. Luyện thành điều đó đâu có dễ, lòng nàng lặng lẽ dời đi tâm tình căng thẳng.

Chỉ chớp mắt, nhìn đến sau lưng mọi người, ở chỗ cửa viện kia còn có mấy người đang đứng, có vệ binh và cả trưởng sử Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ thấy nàng nhìn qua thì xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Lần này Lý Minh Vũ cảm thấy, hắn không cần phải nói gì với tướng quân nữa. Mật thám thần bí kia nói đúng, An Nhượng Thần còn nguy hiểm hơn bọn họ tưởng tượng nhiều, cố tình gây chuyện, còn đầu mày cuối mắt cùng tướng quân, âm thầm trêu đùa, cái kiểu sát chiêu tình bơ này mới thực sự nguy hiểm.

Hắn quyết định mạo hiểm, hắn muốn lấy được chứng cứ. Hắn phải đặt chứng cứ trước mặt Long tướng quân, vạch trần bộ mặt thật của An Nhượng Thần.

Dù bị mật thám kia lừa cũng không hề gì, để hắn ta chạy thoát cũng cùng kết quả với việc bây giờ mọi người không bắt hắn ta. Hắn không làm gì sai cả, lần này đáng để mạo hiểm.

Một lúc lâu sau, An Nhượng Thần trốn trong vào trong chăn rồi mới dám mở phong thư ra đọc. Nhưng đây cũng không thể gọi là thư được, chỉ vồn vện hai chữ: Ăn ngon.

“Oa...” An Nhượng Thần gào khóc, kéo chăn trùm đầu chôn mình lại.

Lý Minh Vũ ở đó đèn đọc sách trong thư phòng, nghiêm túc nghiên cứu bố trí phòng ngự ở cổng thành đông. Sau khi thế lực của Lưu Tắc bị diệt trừ, cả thành rảo riel truy nã Mân công tử. Cũng tăng thêm người ở các cổng thành, ngoại trừ trạm gác cố định ra thì còn có thêm tuần tra nữa.

Trạm gác cổng thành không thuộc sự quản lý của hắn, nhưng hắn lại quen biết người làm ở vị trí này. Mà liễu đình lại cách cổng thành đông một dặm. Mật thám kia nói nếu hắn cảm thấy có gì sai thì sẽ không để lại chứng cứ, hắn dự định sau khi ra khỏi thành sẽ ở liễu đình xem tình hình cổng thành sao? Sợ hắn bố trí người lập tức đuổi bắt hắn ta ư?

Nếu hắn làm đúng hẹn thì nhất định sẽ mang đồ theo người. Vậy lời uy hiếp của hắn ta chỉ là sáo rỗng. Không, hắn ta sẽ không ngu ngốc đến mức đó, chắc chắn hắn ta còn có người giúp. Đợi hắn ta ra khỏi cổng thành, an toàn rồi đi, trợ thủ của hắn mới có thể để lại chứng cứ ở trong liễu đình.

Là như thế đúng không?

Lý Minh Vũ suy tính hành động ở cổng thành đông, vừa muốn tạo hỗn loạn chốc lát để mật thám kia ra được khỏi thành, lại phải bắt giữ hắn ở ngoài thành, nếu đồ ở trên người hắn ta thì sau khi bắt là có thể lấy được, còn nếu không có thì đợi hắn đi xa rồi bắt giữ, đồng bọn của hắn ta cũng không biết, sẽ để lại chứng cứ.

Nên quan trọng là, kẻ theo dõi hắn ở cổng thành đông là ai, cũng đã bố trí xong người ở ngoài thành im lặng không tiếng động căn hắn lại.

Lý Minh Vũ suy nghĩ, nghiêm túc nghĩ suốt một đêm.

An Nhượng Hi vừa về phủ thì lập tức tìm Đàm Thị nói chuyện thương bạc ti sẽ bị điều tra. Đàm Thị kinh hãi, đợi đến khi nhá nhem tối An Vinh Quý và An Chi Phủ từ cửa hàng về liền vội vã nói chuyện này ra.

An Vinh Quý nửa tin nửa ngờ, cảm thấy có khi An Nhượng Thần nói lung tung cố ý hù dọa bọn họ. Nhưng An Chi Phủ lại khá căng thẳng.

Tuy hàng hóa ngọc thạch để ông ta kiếm được không ít, nhưng chuyện lấy hàng lúc đó đúng là cây kim đâm vào tim ông ta, cho rằng là một mầm đại tai họa. Huống hồ trước đó khi tâu lâu Chiêu Phúc bị điều tra, trên phố phường còn có lời đồn nói rằng thương bạc ti đã bị thái thú đại nhân theo dõi, mọi người có qua lại tới cũng nên cẩn thận. Còn khi tâu lâu Chiêu Phúc bị xử lý, các tâu lâu khác cũng lâm vào một phen nguy hiểm, vì có rất nhiều nguồn hàng thực phẩm xuất phát từ một nơi, cũng rất sợ dính vào tình nghi tư thông với địch phản quốc.

Còn An gia ông ta không chỉ có tâu lâu lọt vào tầm ngắm mà có cả tiệm đồi tiền nữa, quan trọng nhất là ngọc thạch của ông ta, những thứ khác nhà nào cũng có, duy ngọc thạch là tài nguyên độc nhất mà ông ta hao tâm tốn sức có được. Ông ta đã sớm nghe thấy lời đồn nói rằng An gia không sạch sẽ, có cái này cái kia với Nam Tản. Công thêm việc hồi trước ông ta là hảo hữu với thương nhân mỏ ngọc thạch kia ở Nam Tản, qua lại liên lạc rất gần gũi, lại còn giống trống khua chiêng hặn không thể khiến tất cả mọi người đều biết. Thế nên ông ta rất sợ.

Hai ngày trước khi Tiền Bùi đến, An Chi Phủ còn cố ý hỏi Tiền Bùi chuyện này, nếu thương bạc ti bị điều tra, vậy chuyện hàng ngọc thạch có gặp phiền toái không.

Nhưng Tiền Bùi cứ phớt lờ không trả lời ông ta, chỉ lo trêu đùa ca nữ, uống rượu nghe khúc. Trong mắt An Chi Phủ, phản ứng lần này của Tiền Bùi chính là chột dạ.

An Chi Phủ càng cuống quýt, vì bối cảnh quan hệ của Tiền Bùi rộng lớn chắc hơn ông ta nhiều. Người ta với thái thú đại nhân là quan hệ có thể gọi thẳng tên nhau, còn An Chi Phủ ông ta chỉ là một thương nhân, chỉ nhiều hơn người thường mấy đồng bạc mà thôi. Nếu thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn Tiền Bùi sẽ đem ông ta ra chịu tội thay.

An Chi Phủ cũng không có dũng khí đợi đến ngày hôm sau, ông ta để An Bình đến nha môn nghe ngóng ngay trong đêm.

An Bình đi một lúc lâu mới về, nói là đã đưa bạc rồi, cuối cùng cũng hỏi rõ được. Quả thật thương bạc ti bị điều tra rồi. Lúc này cả Lưu Đức Lợi và mấy quan viên quan trọng đều đã bị giam, tin tức không được tiết lộ vì còn có mấy án không rõ, sợ sau khi để lộ tin thì sẽ có người huy chứng cứ hoặc chạy trốn. Nay ở chỗ thái thú đại nhân, chính tay bố trí người thay thế Lưu Đức Lợi và một lần nữa chinh đồn lại thương bạc ti. Nói là vụ án và người liên quan rất nhiều, hồ sơ ghi chép đầy bàn. Vì giờ đây có quan hệ với bên Nam Tần nên thái thú đại nhân định tạm thời bỏ qua mấy vụ án nhỏ, còn những đại án quan trọng liên quan đến nam Tần thì sẽ được nghiêm ngặt điều tra trước, không tha cho cái nào.

An Chi Phủ đỏ mặt mồ hôi lạnh. An Bình còn nói tiếp, thật ra đã có mấy người bị thái thú đại nhân gọi đến hỏi, Tiền lão gia Tiền Bồi còn bị gọi đi một lần.

An Chi Phủ trợn mắt há mồm, vì sao không nghe Tiền Bồi nhắc đến chút gì cơ chứ, không những không nhắc đến mà còn cười nói với ông ta như không có chuyện gì. An Chi Phủ càng nghĩ càng sợ, thấy nhất định mình đã bị bán đứng bị hãm hại rồi, muốn đi chất vấn Tiền Bồi ngay, nhưng nghĩ một lúc lại chẳng dám. Trần trọc cả đêm, mãi không ngủ được.

Mà tối nay An Nhược Thần cũng không ngủ ngon. Nàng ôm hai chữ “ăn ngon” vào lòng, dường như mơ thấy rất nhiều chuyện. Những giấc mơ vụn vặt, nàng chỉ nhớ được một ít.

Nàng mơ thấy mình cưỡi Chiến Cỗ, chạy trên chiến trường. Trên chiến trường ngập tràn hoa tươi cỏ thơm, còn cả làn gió mang theo mùi hương nhẹ nhàng. Nàng nghe thấy tiếng hét lớn đánh nhau, nhưng nàng không nhìn thấy mà cũng không sợ. Nàng biết nơi đây là chiến trường, nhưng bên cạnh nàng lại có yên lòng mỹ lệ.

Lúc tỉnh dậy An Nhược Thần còn có chút mơ hồ, đúng là giấc mơ kỳ quái. Hình như nàng còn nằm mơ thấy bí đạo tối om, rồi lại như thấy lầu cao, hình ảnh chợt lóe lên, điều nàng ghi nhớ rõ ràng nhất chính là chiến trường kia.

An Nhược Thần nghĩ ngợi, phát hiện mình đang cười. Rõ ràng nàng không biết cười ngượng, nhưng trong mơ nàng cưỡi Chiến Cỗ rất oai phong. Rõ ràng chiến trường đáng sợ là thế, nhưng nàng lại thấy hoa tươi cỏ xanh. Vì sao chứ?

Vì tướng quân. Nàng nhớ ra rồi, trong giấc mơ, nàng thấy tướng quân mỉm cười.

An Nhược Thần ngồi dậy, cất phong thư “ăn ngon” siết chặt trong tay. Nàng nhìn mình trong gương, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngủ không ngon, nhưng tinh thần rất sung mãn. Nàng quyết tâm phải tập cưỡi ngựa cho tốt, cảm giác lao vút đi trong mơ thật đẹp.

Ấn sáng xong, gặp quân sự bà tử ở các viện, xử lý giao phó công việc quân sự, sau đó tự mình đến phòng Long Đại dọn dẹp, thấy hộp điểm tâm đã trống rỗng, nàng vô cùng vui vẻ. Nghe ngóng được hình trình hôm nay của Long đại tướng quân, biết được hân sẽ về dùng cơm tối, vậy là nàng bèn dẫn phòng bếp tối nay nấu canh cá. Sau đó chạy đến trác viện, đầu tiên là làm thân với Chiến Cỗ đã, chải lông nó cho nó ăn, sau đó nhờ phu xe dạy nàng ngồi lên yên thế nào, cưỡi ngựa ra sao.

Phu xe không dám thờ ơ, nhưng cũng không dám giống tướng quân nâng An Nhược Thần lên lưng ngựa. Thế là An Nhược Thần luyện tập giẫm lên bực phóng người nhảy lên ngựa rất lâu. Sau đó bận chút việc vặt, xong việc thì luyện tập tiếp, lúc này nàng đã lên ngựa thành công, nhưng ngựa vẫn không đi. Phu xe lại giảng giải thêm, An Nhược Thần cố thử. Cuối cùng phải là Lư Chính và Điền Khánh ra tay, thế là một người cẩn thận cưỡi ngựa làm mẫu, một người chạy theo bên cạnh bảo vệ. Sau đó Tạ Cương về thấy thế, cũng gia nhập vào đội ngũ hướng dẫn, mà An Nhược Thần lại thật sự có thể cưỡi ngựa chạy.

An Nhược Thần khắp khối mừng thầm, Tạ Cương bảo cô tạm nghỉ đừng tập lâu quá, nếu không nhức eo đau lưng sẽ rất mệt. Nhưng An Nhược Thần lại không ngại, có điều lại làm phiền Lư Chính, Điền Khánh chạy theo ngựa mệt mỏi, nàng thấy không nỡ. Vậy là tạm thời tập đến đây.

“Đừng nói với tướng quân chuyện này.”

“Vì sao?”

“Muốn làm tướng quân ngạc nhiên.” An Nhược Thần cười tươi, chấp tay hành lễ cầu khẩn, thật là đáng yêu.

Mọi người cũng đồng ý.

An Nhược Thần thưởng bạc cho phu xe, buổi tối lại tăng thêm thức ăn cho Lư Chính và Điền Khánh, vậy là bọn họ cùng chia sẻ rượu thịt với các huynh đệ vệ binh. Lý Minh Vũ thấy thế liền hỏi nguyên nhân, Lư Chính và Điền Khánh nhìn nhau, nói hôm nay An quả sự tập võ có tiến triển nên thiết đãi bọn họ công cốc khổ dạy dỗ.

Lý Minh Vũ không nói gì thêm, chỉ thâm nghĩ trong bụng, quả nhiên là một kẻ biết thu phục lòng người.

Ngày hôm sau Long Đại ra ngoài từ sớm, An Nhược Thần nhân cơ hội lại luyện tập lên ngựa. Trước khi Tạ Cương đi còn chỉ điểm cho nàng. Sau đó là Lư Chính, Điền Khánh giúp nàng tập trong suốt hành trình. Mà tuy cái tên Chiến Cỗ nghe rất dũng mãnh, nhưng lại trung thành dễ bảo, một ngày nay An Nhược Thần có tiến triển khá thần tốc, không cần người đi theo nữa, một mình chạy hai vòng, đại công cáo thành.

Điều này khiến An Nhược Thần sung sướng thưởng cho Chiến Cỗ hai củ cà rốt: “Chiến Cỗ à mày đúng là quá tuyệt vời, ăn nhiều chút nhé.”

Lư Chính đứng bên cạnh ngăn người: “Nó tên Khiêu Vũ hay là Chiến Cỗ thế?” Lúc trước khi hướng dẫn cưỡi ngựa hân không nghe rõ, cứ tưởng là

Khiêu Vũ chứ*.

(*Khiêu Vũ phát âm là tiàowũ, còn Chiến Cỗ phát âm là zhàn”gũ.)

Điền Khánh nói: “Dĩ nhiên gọi là Khiêu Vũ rồi, nó là một cô nương mà.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng gọi là Khiêu Vũ cũng kỳ quái quá nhỉ?

An Nhượng Thần: “...” Cho Chiến Cỗ thêm hai củ cà rốt, gọi lớn tiếng rõ ràng: “Chiến Cỗ, ăn nhiều một chút.”

Lư Chính và Điền Khánh lại lần nữa đưa mắt nhìn nhau, sờ mũi không nói gì.

“Ngựa của Long tướng quân tên là gì?” Đột nhiên An Nhượng Thần hỏi.

“Như Phong.” Điền Khánh đáp.

An Nhượng Thần dựa vào Chiến Cỗ, sớm biết vậy thì Chiến Cỗ nhà nàng nên gọi là “Như Vân” rồi.

Ban đêm, Long Đại đang định luyện quyền thì lư Chính chạy đến, nói An quân sự đang đợi hấn ở giáo trường trác viện, có chuyện quan trọng muốn báo.

Long Đại đi sang, Bốn phía giáo trường điểm rất nhiều bó đuốc đèn lồng, sáng rực như ban ngày. Tạ Cương, Trương Tùng đều ở đây, An Nhượng Thần dắt Chiến Cỗ đứng ở đó, thấy Long Đại thì nhất thời lộ vẻ căng thẳng. Trương Tùng nhỏ giọng nói: “Đừng cứng nhắc, lúc lên ngựa nhớ mượn dùng lực eo.”

Tạ Cương đứng bên ché: “Không từng dạy cưỡi ngựa thì đừng có phát biểu nhận xét được không?”

Điền Khánh nói: “Đừng cứng người, cổ tay phải ổn định, lúc lên ngựa nhớ dùng lực eo.”

Trương Tùng kêu trách: “Không phải ta cũng nói giống thế ư. Vào những lúc thế này thì quân hàm thấp không được tranh biểu hiện tốt biết chưa hả? Bằng không phạt người đi quét sân.”

Tạ Cương quân hàm cao nói: “Chân dùng sức, giữ thẳng bằng tốt.” Nói xong còn nhìn Trương Tùng một cái, “Không lặp lại đấy.”

Trương Tùng lườm hấn.

Phương Nguyên đứng bên cạnh chỉ cười, không nói xen vào. Y nghe được tin nên đến góp vui, im lặng lúc xem náo nhiệt là phẩm chất tốt. Mà người có phẩm chất tốt này còn có trường sử Lý Minh Vũ, hấn cũng chỉ nhìn chứ không nói câu gì.

Lư Chính vừa chạy đến vừa hô: “Đừng cãi nhau nữa, bắt đầu rồi bắt đầu rồi.”

Long Đại nhìn nghi thức này mà bật cười, khoanh tay đứng giữa nhìn An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần cắn môi, giữ bình tĩnh, bắt đầu lên ngựa.

Trương Tùng lại nói: “Ôi chao, chúng ta không nên đứng đây, nên có người đứng bên cạnh ngựa đi, ngộ nhờ An quân sự lật mình bay qua bên kia té ngã thì cũng sẽ có người đỡ.”

“Mô quạ.”

“Im mồm.”

“Có thể không nói gì được không?”

“Đại nhân nói gì cũng đúng cả.” Đây là Điền Khánh quân hàm thấp sợ bị phạt đi quét sân nên nín nọt.

Tất cả mọi người trợn mắt với hấn.

Trong tiếng ồn ào huyền ảo của mọi người, An Nhượng Thần phóng mình lên ngựa, thành công. Nàng thở phào một hơi, kẹp lấy bụng ngựa, hát dây cương, Chiến Cỗ bắt đầu chạy. An Nhượng Thần không chế tốc độ và phương hướng, cưỡi ngựa chạy quanh Long Đại, giống như hấn làm lúc trước vậy. Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Nàng biết cười rồi! An Nhượng Thần đắc ý, nàng thấy Long Đại đang cười, hấn toe toét miệng, đó là cái cười vang đầy côi mớ. Nàng bắt giác cười theo, tiếng cười nhẹ tựa chuông, kèm tiếng vó ngựa lộc cộc vây quanh Long Đại.

Nàng đang chạy, nàng thấy tướng quân cười, thấy được hoa tươi cỏ xanh, cảm nhận được mùi hương hoa cỏ nhẹ nhẹ tản ra trong làn gió.

Long Đại không lên tiếng mà chỉ cười nhìn nàng. An Nhượng Thần bị hấn nhìn, mặt càng đỏ hơn.

Mấy vị hán tử ở xa xa bỗng lúng túng.

“Vốn kế hoạch là muốn khoe chúng ta có công trong hai ngày dạy An quân sự cưỡi ngựa, đúng không?”

“Bây giờ nhìn lại tình hình có vẻ không ổn.”

“Hồi hận vì đã dạy An quân sự cưỡi ngựa quá, chắc chắn tướng quân muốn đích thân dạy.”

“Ta không dạy, chuyện không liên quan đến ta.” Trương Tùng nói. Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn hắn.

Phương Nguyên mỉm cười, lặng lẽ rời đi. Lý Minh Vũ không cười, nhưng cũng rời đi.

Mấy hán tử kia nhìn hành động thông minh của hai người này, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, đồng thời gật đầu rồi cùng chạy biến đi.

“Tướng quân.” An Nhượng Thần ở đây không để ý đến động tĩnh bên kia.

“Ừ.” Long Đại vuốt cổ Chiến Cỗ, đáp lại.

“Tôi biết cưỡi ngựa rồi.” An Nhượng Thần nói. Hai mắt sáng lên, không khác gì nói mau khen tôi đi mau khen tôi đi.

Long Đại bật cười: “Cưỡi không tệ.”

An Nhượng Thần không che giấu được đắc ý trên mặt.

“Viết một bản công hàm báo cáo, nói xem học được thế nào, ngày mai đưa đến trong phòng ta.”

An Nhượng Thần: “...” Thật hay giả vậy?!

“Nếu viết không tệ, ta sẽ dẫn cô cưỡi ngựa đi chơi tiết Thanh Minh.”

An Nhượng Thần: “!!!!!!” Thật hay giả thế?!

Hai ngày nay An Chi Phủ ủ ê mặt mày, ông ta đi tìm bằng hữu bàn chuyện thương bạc ti, nhưng không ai có ý kiến gì hay, nghe thấy tin ai ai đều tự lo cho mình. Muốn đến nha môn kiểm tra xem kết quả điều tra có những gì rồi, kết quả lại thất vọng chán nản đi về. Nói thái thú đại nhân rất coi trọng vụ án lần này, đích thân đốc thúc, nghiêm ngặt thẩm tra những chi tiết nhỏ, không ai dám báo tin tiết lộ về vụ án với người ngoài cả. An Chi Phủ hạ quyết tâm hay là đi tìm Tiền Bồi, kết quả mấy câu nói của Tiền Bồi đã đuổi hắn đi: “Nếu có chuyện gì, liệu ta có thể không báo với ông sao?”

An Chi Phủ tìm An Vinh Quý và Đàm Thị bàn bạc, bây giờ không có ý hay, Đàm Thị liền bảo hay cứ để An Nhượng Hi đến tìm An Nhượng Thần cố ý gợi chuyện, nếu nàng ta có lòng muốn hại nhà mình, nhất định sẽ đi hỏi xem liệu có điều tra đến án ngọc thạch không. An Chi Phủ giận dữ: “Nó mà biết thì phải làm thế nào hả, nếu đã rắp tâm muốn hại chúng ta thì dù không tra được, nó cũng sẽ chủ động nhét chuyện này vào. Chẳng lẽ chúng ta còn phải để Hi Nhi đi nhắc nhở nó sao?”

An Nhượng Hi cảm thấy cơ hội thích hợp, liền nhỏ giọng thưa: “Nữ nhi, nữ nhi có chủ ý này.”

Mọi người quay đầu sang trừng nàng. An Nhượng Hi suy tính trong lòng, nếu nàng có thể gỡ khó khăn cho nhà vì chuyện này, về sau ắt mọi người sẽ coi trọng ý kiến của nàng, vậy thì chuyện hôn sự cũng có thể nói.

“Chuyện là thế này, không bằng cha cáo trạng trước đi.” Nàng nói lại một lần những lời An Nhượng Thần đã nói, cộng thêm phân tích dùng khuyến khích của chính mình.

An Nhượng Phương ngẩn người, nghiền ngẫm.

Đàm Thị la lên: “Ý kiến này hay lắm. Thái thú đại nhân điều tra Lưu Đức Lợi, đang rầu rầu không có nhân chứng tố cáo. Những người đó ai ai cũng sợ bị trách tội chuyện mình hối lộ nên toàn rút đầu rút cổ. Nhất định là thái thú đại nhân mong đợi có nhân chứng giúp đỡ, lúc ấy mới có danh mục nghiêm trị Lưu Đức Lợi, đưa viên quan mới mình đã bố trí lên.”

An Vinh Quý cũng nói, chỉ bằng cứ đến nha môn hỏi thăm xem có bao nhiêu người chịu ra mặt tố giác, thái thú đại nhân thấy chuyện này thế nào, nếu có lợi thì dù chịu thiệt thòi cũng không sao. Lại nói mình khi ấy là bị ép, cũng là người bị hại. Mà như thế cũng không đáng gì đến Tiền Bồi, sau này bắt kẻ thế nào, cũng không đắc tội với hắn.

An Chi Phủ thấy có lý, liền phái An Bình đi một chuyến đến nha môn. Sau khi hỏi thăm thì được biết đúng là như vậy, không một thương nhân nào dám đi làm chứng Lưu Đức Lợi, lúc này thái thú đại nhân không thiếu vật chứng, nhưng nhân chứng chẳng có mấy ai. Chỉ là thái thú đại nhân cũng không sàu lắm, riêng vật chứng đã đủ định tội rồi, không ai trong đám người kia chạy thoát được cả.

An Chi Phủ nghe thấy thế, cuối cùng hạ quyết định. Lẫn trong đám người không chạy thoát được kia, thả chi bằng mạo hiểm giành chạy trước.

Hôm nay An Nhượng Thần nhốt mình trong phòng rất lâu, đang viết công hàm báo cáo cho Long Đại. Tướng quân đại nhân thật đúng là làm quan lâu quá rồi, chuyện gì cũng không muốn trao đổi trực tiếp mà cứ thích xem văn thư. Mới đầu nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện, không phải nói võ tướng đều nôn nóng sao, nghe quan văn do bên trên phái đến nói một đồng lời dài dòng, nhất thời vỗ một chưởng sập quân trưởng.

Được rồi, đó là chuyện do thuyết thư tiên sinh chế, nàng biết. Sau khi tự mình biên hai cuốn sách, nàng cũng thấy không có gì là khó. Chỉ là phải viết học cười ngựa thế nào thì lại khá nan giải.

Cuối cùng An Nhượng Thần viết thẳng ra, nhặt nhèo viết lại quá trình. Thuận tiện cảm tạ chúng vị đại nhân đã hướng dẫn cho nàng. Viết xong lại nghĩ, công hàm báo cáo công vụ đều là hình thức, mặc kệ nó đi, tướng quân chỉ lấy nó để trừu tượng mà thôi. Sau đó nàng cầm công hàm báo cáo chuẩn bị đến phòng tướng quân giao thì dọc nửa đường lại gặp tướng quân, hắn đang nói chuyện với trưởng sử Lý Minh Vũ, dường như đang giao phó chuyện gì đấy. Lý Minh Vũ cũng kính lắng nghe.

Theo bản năng, An Nhượng Thần lẩn mình trốn vào một rừng cây nhỏ lên nhìn, tướng quân thật điển trai, càng nhìn càng thấy đẹp mắt. Dáng vẻ hắn mặc quan phục thật quá uy nghiêm, không cần làm gì, chỉ đứng ở đằng kia thôi cũng đã đủ đẹp như bức họa rồi. An Nhượng Thần thở dài trong lòng, cũng không biết cô nương đứng cạnh tướng quân phải thế nào mới hợp với vẻ oai hùng anh tuấn của hắn.

Bất tri bất giác An Nhượng Thần nhìn lên Long Đại hồi lâu, đợi khi Long Đại và Lý Minh Vũ đi đến nơi đang đứng, nàng mới giật mình nghĩ mình đã bị lộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Phải giải thích việc nàng đứng sau thân cây cả nửa ngày như thế nào đây? An Nhượng Thần thấy mình chẳng có mặt mũi đâu mà giải thích nữa. Tội qua gương mặt Long Đại dặt ngựa ngừng đầu cười với nàng cứ chớp nhoáng xuất hiện trong giấc mơ nàng rồi đấy.

Long Đại sắp đến gần, An Nhượng Thần quyết định rất nhanh, quăng dây móc ra, trèo lên cây cái vèo.

Vừa mới ngồi yên trên cây thì thấy Long Đại và Lý Minh Vũ đi đến dưới tàng cây. Lý Minh Vũ nói: “Hiểu rồi, thuộc hạ sẽ lập tức đi làm.”

“Vậy người đi đi.” Long Đại nói.

Nhất thời An Nhượng Thần cứng đờ, vì sao hai người các huynh không cùng đi đi?

Lý Minh Vũ hành lễ rồi xoay người rời đi. Còn Long Đại đứng dưới bóng cây không nhúc nhích.

Không phải chứ? Đình đầu An Nhượng Thần bốc khói, không dám có cử động nhỏ nào. Không phải tướng quân đại nhân huynh rất bận sao? Nếu bận thì mau đi đi chứ. Dưới tàng cây có gió, lạnh lắm đấy.

Kết quả Long Đại ngừng đầu lên, đối mặt với cặp mắt kinh hoàng của An Nhượng Thần, hắn mỉm cười, rồi nụ cười càng lúc càng sâu, cười đến mức An Nhượng Thần muốn lẩn rung ngả cây, chôn mình đi.

“An quân sự không những tập cười ngựa tốt, mà đến thân thủ cũng tiến bộ rất nhiều. Xem ra cũng học thành đấy.”

Mặt An Nhượng Thần nóng lên, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Đều nhờ tướng quân chỉ dạy tốt.” Nàng đã nghĩ, nếu tướng quân nói phải viết thêm một bản báo cáo về việc luyện phóng móc phi tiêu thế nào, nàng sẽ lập tức sáng khoái đồng ý không nói nhiều. Chỉ xin tướng quân đi nhanh lên.

Kết quả Long Đại lại hỏi: “An quân sự định xuống thế nào?”

An Nhượng Thần: “...” An Nhượng Thần ngó nghiêng xung quanh, đúng thế, vừa nãy kích động quá nên trèo hơi cao. Dùng phi tiêu đi xuống cũng được thôi, nhưng tư thế không đẹp cho lắm. Ôm thân cây đi xuống cũng được, chỉ là chắc chắn động tác sẽ rất khó khăn.

Khó sở nghĩ cách phải làm thế nào Long Đại mới chịu rời đi, chỉ cần tướng quân đi thì dù tư thế không đẹp hay khó khăn thế nào cũng chẳng sao.

Kết quả chỉ trong chớp mắt Long Đại đã nhảy lên, cực kỳ ung dung tự nhiên, ngồi bên cạnh nàng.

“Thì ra ngắm phong cảnh trên này lại đẹp thế.”

“Đúng vậy đúng vậy.” An Nhượng Thần cười khan. Nếu cành cây này bị tướng quân làm gãy thì tốt, đỡ nàng phải cân nhắc vấn đề đi xuống thế nào.

Nhưng cành cây kia lại to cứng vững chắc, không có chút ý định phối hợp nào.

“An quân sự vì ngắm phong cảnh nên mới đi lên sao?” Long Đại lại hỏi.

“Đúng thế đúng thế.” Nàng còn có thể nói gì đây, chỉ đành đáp như vậy. An Nhượng Thần đoán tướng quân chế nhạo nàng xong sẽ thuận tiện tốt bụng đưa nàng cùng xuống, sau đó lại tiếp tục nhạo báng đôi ba câu rồi đi làm việc.

Quả nhiên Long Đại lại mở miệng, hần nói: “Vậy An quân sự ngắm tiếp đi, ta không làm phiền nữa. Còn phải xử lý rất nhiều công vụ, cáo từ trước.”

An Nhượng Thần: “...”

Long Đại nhảy xuống cây, cực kỳ ung dung tự nhiên, sau đó lại còn ngẩng mặt nhìn nàng: “Ta đi đây.”

An Nhượng Thần phồng mặt đến mức đỏ bừng, đi mau đi đi mau đi. “Tướng quân đi thông thả.”

Hừ hừ, tự nàng cũng có thể xuống được. Thật đấy.

Long Đại đi thật, nhưng đi được một đoạn thì ngoái đầu lại nhìn nàng, rồi lại đi mấy bước nữa, vẫn cứ mỉm cười với nàng.

Đúng là đáng ghét, cười oai phong dễ coi như vậy đúng là ghét thật.

An Nhượng Thần ngồi trên cây cả buổi, lăm bắm trong lòng đủ rồi, lúc này mới dùng phi tiêu cắm trên cành cây, đập thân cây từng bước một đi xuống. Mặt đây mắt hứng đi vào phòng Long Đại, đặt công hàm báo cáo đã viết xong lên trên bàn hần. Xoay người lại tính đi thì chợt nhớ ra tướng quân có dặn phải để lại chữ, thế là cầm bút mực viết: “Báo cáo ở đây, mời tướng quân duyệt.” Lại còn vẽ một mũi tên chỉ về hướng đặt công hàm.

Ra khỏi phòng lại đi dạo xung quanh, trong lòng hạ quyết tâm lần sau nhìn tướng quân quyết không thể vượt quá hai mắt, tuyệt đối không!

Còn chưa đến cửa viện tử của mình thì đã thấy Xuân Hiểu chạy đến. Xuân Hiểu nói là đang tìm nàng. Lục đại nương mang theo ít đặc sản muốn cho cô nương nếm thử, định giao trực tiếp cho cô nương.

An Nhượng Thần nghe thế, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, lại cấp bách đến mức không kịp để giấy báo tin, thế là hót hải nhanh chân bước đi.

Lục đại nương đưa nàng đồng trái cây khô không biết lấy từ đâu, sau đó thấp giọng nói với nàng rằng, vào lúc tờ mờ sáng hôm nay, đã có người đi đến đình Đình Tùng tháo bốn chiếc chuông xuống, “Thôi cô nương nói, sắc trời rất tối, lại cách một cự ly xa nên không thấy rõ tướng mạo người kia. Chỉ thấy chiều cao khoảng tầm trung, hơi mập.”

An Nhượng Thần thất kinh: “Sau khi tháo xuống thì sao?”

“Không làm chuyện gì nữa cả, cứ vậy mà đi.”

“Vậy có đuổi theo xem không?”

“Không dám đi theo, lúc đó trời còn chưa sáng, trên đường gần như không có người, người đó lại vô cùng cảnh giác, đi ba bước lại quay đầu nhìn trái phải một lần. Thôi cô nương sợ bị phát hiện gây phiền toái nên chỉ rúc người trong chỗ trốn chứ không nhúc nhích nhiều.”

An Nhượng Thần suy nghĩ, “Đại nương để bọn Thôi cô nương lại theo dõi kỹ vào, nhìn xem sau đó còn gì không.”

“Cô nương yên tâm, ta đã dặn dò rồi.”

Sau khi Lục đại nương rời đi, An Nhượng Thần suy tư rất lâu, vụ án của Lưu Tắc đã trôi qua gần một tháng, chẳng lẽ mật thám lại bắt đầu hành động? Nhưng vì sao lại phải động vào đồng chuông kia chứ. Việc này quá mạo hiểm, quả thật không phải hành động sáng suốt. Chẳng lẽ, đây là tín hiệu mới ư?

Trong quận phủ nha môn, nha đầu Hầu Vũ đang bẩm báo lại với chủ bạc Giang Hồng Thanh, nói trong nha sai tuần tra thành có người báo với hần, ở chỗ đình Đình Tùng thấy có người lấy chuông liên lạc của mật thám xuống.

Giang Hồng Thanh khá là coi trọng, lập tức trình lên Diêu Côn.

Diêu Côn liền gọi nha sai tuần tra thành kia vào hỏi tỉ mỉ, nha sai nói lúc trời vừa sáng bọn họ tuần tra phố phường theo lệ, hần đến khu vực đình Đình Tùng kia, muốn nhân tiện xem có quầy hàng nào bán không không để mua chút điểm tâm ăn. Kết quả thấy một người đàn ông trung niên len lén đến tháo chuông trên đình Đình Tùng xuống. Hần nhớ lúc vây bắt dư đảng Lưu Tắc có nghe nói bọn chúng lấy chuông làm tín hiệu, hần cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ. Nhưng cẩn thận nhìn lại thì gương mặt người kia khá là quen thuộc, chính là người của Long đại tướng quân ở lâu Tử Văn.

Diêu Côn nhướn mày: “Ai?”

“Chính là vị Lý đại nhân Lý trưởng sử thường đến nha môn chúng ta lấy văn thư thông báo.” Tiểu nha sai kia nói: “Đề râu dê, chiều cao trung bình, hơi mập, mặt mũi luôn âm u, thuộc hạ có gặp ngài ấy ở trong nha môn mấy lần. Vì thấy ngài ấy cứ có vẻ không quá hứng thú nên hỏi thăm, nghe nói ngài ấy là Lý trưởng sử đại nhân. Nên mới ghi nhớ.”

Điều Côn im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Sau đó thì sao, hấn ta làm gì?”

“Không làm gì cả, tháo chuông cất vào ngực rồi rời đi.”

“Có biết đi đâu không?”

“Thuộc hạ không đi theo. Lúc ấy thuộc hạ không để ý đến chuyện này. Vì là người của bên doanh quân nên thuộc hạ nghĩ có lẽ cũng giống chúng ta, cũng đang tuần tra làm việc. Nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy nếu đã biết thì vẫn nên báo cáo lại với các vị đại nhân một tiếng.”

Điều Côn nghĩ một chập rồi cho tiểu nha sai lui xuống, sau đó sai người mời Long Đại đến. Đợi một hồi lâu, người kia quay về báo cáo bảo Long Đại tướng quân mới ra ngoài không lâu, Lý trưởng sử tiếp vệ binh đi ra đáp lời, nói là tướng quân đã đến quân doanh ngoài thành để xử lý quân vụ rồi, gần tới mới về.

Điều Côn và Giang Hồng Thanh cùng đưa mắt nhìn nhau, thật là không đúng dịp. Mà xưa nay tạp vụ qua lại giữa nha phủ và quân phủ do Lý trưởng sử tiếp đãi cũng là chuyện thường, nhưng hôm nay vừa đến tìm tướng quân liền bị hấn chặn lại như thế, liệu có phải quá đúng lúc rồi không.

Điều Côn và Giang Hồng Thanh cùng thương lượng, nha sai bên ngoài lại đi vào bẩm báo với Giang Hồng Thanh, nói Lý trưởng sử ở bên lầu Từ Vân phụng mệnh Long tướng quân đến điều tra hồ sơ ghi chép vụ án. Quả đúng là chân sau theo tới để thăm dò. Điều Côn khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ, liền dứt khoát mời Lý Minh Vũ vào hỏi.

Lý Minh Vũ đến, vẫn là đáng vẻ như lúc trước, mặt mày nghiêm túc, thái độ không có chút qua loa, hấn nói mình phụng mệnh Long tướng quân đến lấy ít hồ sơ ghi chép vụ án. Giọng nói nét mặt đều như ngày thường không có gì khác lạ. Điều Côn khách sáo với hấn mấy câu, rồi ông ta hỏi thêm mấy vấn đề liên quan đến án mật thám, điều tra phía quân đội đã có tiến triển mới chưa?

Lý Minh Vũ đáp không có tiến triển gì. Lúc trước khi thẩm án thì Long đại tướng quân không có ở đây, vẫn là do thái thú đại nhân đích thân thẩm vấn, toàn bộ nội dung đều như thế, phía quân đội sẽ không có chuyện có phát hiện mới mà không thông báo.

Điều Côn cố tình nói: “Không phải vụ án kia còn dính líu đến nội gián trong quân sao, Long tướng quân đã nói là bố trí người nghiêm ngặt điều tra, nay đã gần một tháng rồi, một chút tiến triển cũng không có sao?”

Nét mặt Lý Minh Vũ cứng đờ đi thấy rõ. Điều Côn thu hết vào mắt, nghi ngờ càng sâu hơn.

Lý Minh Vũ do dự một lúc rồi đáp: “Cũng không có tiến triển.” Hấn vẫn chưa quên, Điều Côn cũng đã bị An Nhược Thần lung lay, trước khi lấy được chứng cứ thì không cần thiết phải tiết lộ chút thông tin nào.

“Tướng quân có từng thu xếp tra xét hay dự định gì không? Phía bên ta cũng có thể hỗ trợ giúp.” Điều Côn thử thăm dò lần nữa.

“Không có.” Lần này Lý Minh Vũ đáp nhanh hơn.

Điều Côn nhìn hấn chòng chọc, không hỏi thêm gì nữa. Ông ta để Giang Hồng Thanh dẫn Lý Minh Vũ đi lấy văn thư hồ sơ, lại dặn Lý Minh Vũ chuyển đạt lại với Long đại tướng quân ông ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc, mời Long đại tướng quân tối nay nếu có rảnh thì đến một chuyến. Lý Minh Vũ nhận lời, rồi cung kính thi lễ lui ra.

Điều Côn còn gọi nha đầu Hâu Vũ cùng hai bồ đầu khác đến, sai bọn họ tìm mấy người cải trang thành người bán hàng rong trong thành, theo dõi chặt đình Đình Tùng. Nếu mật thám cho rằng vụ án Lưu Tắc đã kết thúc, bọn chúng vẫn có thể dùng nơi đó để liên lạc, hoặc chỗ đó giống như ông ta suy đoán trước đó, treo chuông lên thì mọi nhà ở xung quanh đó đều có thể thấy, là địa điểm tốt nhất để truyền tin, như thế Lý Minh Vũ lấy chuông liền chứng tỏ có thể sau này sẽ còn xảy ra gì nữa. Không thể lơ là cảnh giác được.

Chuyện được sắp xếp rất nhanh, mà Lý Minh Vũ cũng lấy được văn thư rồi nên cáo từ rời đi.

Điều Côn đợi đến đêm khuya nhưng vẫn không đợi được Long Đại đến. Hấn bèn sai người âm thầm đến lầu Từ Vân hỏi thăm, nói Long đại tướng quân đã về lại lầu Từ Vân từ khi trời tối.

Giang Hồng Thanh hỏi Điều Côn, nếu như thế thì có nên phái người đến mời không.

Điều Côn lắc đầu, “Nếu hấn không đến thì chỉ có hai khả năng, một là hấn không muốn đến, hai là Lý Minh Vũ không hề chuyển lời. Theo như ta thấy, khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn. Nếu ỉm có ý lừa gạt thì nhất định hấn sẽ có kế hoạch. Chúng ta mà lại phái người đến thì ắt hấn hấn sẽ cảnh giác. Cứ để cho hấn cảm thấy không có chuyện gì xảy ra, rồi lại nhìn xem hấn muốn như thế nào. Ngày mai ta sẽ nói với Long tướng quân, xem xem là tình hình gì.”

Đúng là Lý Minh Vũ không chuyển lời mời của Điều Côn đến Long Đại. Hấn cứ cảm thấy hôm nay Điều Côn có gì đó khác thường, trực giác cho rằng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao ngày mai hấn sẽ kết thúc tất cả những việc này, bất kể là hấn thành công lấy được chứng cứ hoặc xác nhận được mình đã bị lợi dụng.

Hơn nữa Lý Minh Vũ lại nghe phải một tin tức làm hấn rất không thoải mái, Long Đại muốn đưa An Nhược Thần cưỡi ngựa đi dạo. Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, điều này làm Lý Minh Vũ mắng to trong bụng An Nhược Thần không biết xấu hổ. Vì vậy hấn càng không muốn báo lại chuyện với Long Đại. Đợi đến mai đi! Hấn lấy được chứng cứ rồi, sẽ vạch trần bộ mặt thật của An Nhược Thần.

An Nhược Thần thật sự cưỡi ngựa cùng Long Đại đi ra ngoài. Cưỡi ngựa là do Long Đại nói, tối nay hấn về muộn, nhưng thức ăn vẫn nóng hổi, còn cả

canh nấu rất ngon miệng. Bát canh này làm hân rất thoải mái, nên quyết định tối nay không luyện quyền cước. Hân đi tìm An Nhượng Thần, nói là nàng viết công hàm báo cáo rất tốt, nên hân quyết định thưởng cho nàng, dẫn nàng cưỡi ngựa dạo chơi tiết Thanh Minh.

“Bây giờ ư?” An Nhượng Thần ngẩn người. Viết bản báo cáo không tệ thì thôi cũng được đi, nhưng vào thời điểm này cưỡi ngựa ra ngoài chơi tiết Thanh Minh, vậy rốt cuộc là đi dạo thanh hay là đi dạo đen vậy chứ.

Khỏe miệng An Nhượng Thần giật giật: “Tướng quân đi dạo thanh, thật đúng là đặc biệt.”

Long Đại hùng hồn nói: “Ban ngày không rảnh, giờ đã tối khuya, công thành cũng đã đóng, ở đó có cỏ xanh cho cô dạo. Hơn nữa, quan trọng là đi dạo thanh sao?”

Đúng đúng, tướng quân đại nhân huynh nói gì cũng đúng. An Nhượng Thần ngây ngô hỏi: “Vậy quan trọng là gì?”

Long Đại ghen hờn, càng hùng hồn hơn: “Quan trọng chính là người nào đó luyện tập cưỡi ngựa thêm.”

Vâng vâng, tướng quân đại nhân huynh nói gì cũng đúng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

An Nhượng Thần cưỡi Chiến Cổ chạy chậm cùng Long Đại hai vòng, bỗng nảy ra một ý, nói: “Tướng quân, chi bằng huynh dẫn tôi chạy trong thành một lúc đi, bây giờ đêm khuya vắng người, trên đường không có ai, chạy cũng dễ hơn. Không phải như thế sẽ tập cưỡi ngựa tốt hơn ở giáo trường ư?”

Long Đại quay đầu nhìn nàng, An Nhượng Thần vội nỏ nộ cười lấy lòng, chỉ còn thiếu nước vẩy đuôi mà thôi. Đi đi đi mà, chúng ta ra ngoài đi.

“Được.” Long Đại dẫn An Nhượng Thần cưỡi ngựa ra khỏi lầu Từ Vân, đi quanh trong thành. Dọc đường đi để An Nhượng Thần dẫn đường, nàng chọn đại lộ thẳng mà cưỡi ngựa chạy, khá là vui sướng. Tiếng vó ngựa lộc cộc kèm theo tiếng cười của tướng quân, ánh trăng sáng tỏ, đèn lồng hai bên đường chiếu rọi, hết như mộng cảnh.

An Nhượng Thần mỉm cười, cưỡi ngựa chậm lại, ngoảnh đầu nhìn Long Đại.

Nàng đi chậm Long Đại cũng đi chậm, hoàn toàn phối hợp với tốc độ của nàng.

“Thích lắm hả?” Long Đại hỏi nàng.

An Nhượng Thần gật đầu.

“Nên điều quan trọng không phải là đi dạo thanh đúng không?” Long Đại nói, chờ nàng hỏi “Vậy quan trọng là gì”. Lúc ấy hân sẽ trả lời nàng rằng..

“Tướng quân, huynh nhìn xem, vì sao không có chuông nữa?”

Long Đại sực tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh Đình Tùng ở đằng xa kia, quả thật không còn chuông ở bốn góc nữa rồi.

Long Đại khẽ cau mày, thúc vào bụng ngựa, nói với An Nhượng Thần: “Đi xem thế nào.”

An Nhượng Thần thờ phào nhẹ nhõm, thật tốt quá rồi, xoắn xuýt một ngày không biết nên nói chuyện chuông bị người ta lấy đi với tướng quân thế nào, vì nàng không cách gì giải thích được vì sao lại biết được chuyện ấy. Giờ tự tướng quân phát hiện, vậy thì dễ làm rồi.

Long Đại đến đỉnh Đình Tùng, đi một vòng thì phát hiện ra trong góc có người mai phục. Một bộ khoái trong đó thấy là Long Đại liền bước ra hành lễ trả lời. Long Đại nghe nguyên nhân xong liền để bọn họ tiếp tục theo dõi, còn mình đưa An Nhượng Thần đến phủ thái thú.

Thái thú dc thấy Long Đại đến thăm như vậy thì giật mình. Sau khi nói rõ nguyên do sự việc với Long Đại thì đến lượt Long Đại giật mình. Là Lý Minh Vũ ư?

“Đúng là ta có dặn hân đến lấy văn thư hồ sơ. Nhưng lúc tối khi hân giao cho ta lại không nhắc gì đến chuyện đại nhân mời ta gặp mặt.”

dc nói: “Nha sai dưới quyền ta nhìn thấy rất rõ, nói đúng là Lý Minh Vũ. Lý đại nhân thường xuyên qua lại nhà môn ta, nha sai kia biết hân.”

Long Đại trầm ngâm: “Có lẽ hân cũng có cảnh giác. Hân không dám báo chuyện đại nhân dặn dò, ắt sẽ nhanh chóng có hành động, nghĩ chỉ cần qua khoảng thời gian này là được.”

“Người của tướng quân, nên do tướng quân tra xét.”

Long Đại gật đầu: “Hằng khoan bút dây động rưng đã, ta sẽ phái người thẩm điều tra kế hoạch và mục đích của hân, phía đại nhân cứ tiếp tục theo dõi đình Đình Tùng đi.”

Hai người cẩn thận bàn bạc một hồi, cuối cùng cũng định xong kế hoạch. Sau đó Long Đại dẫn An Nhượng Thần về lầu Từ Vân.

Trên đường đi An Nhượng Thần có hỏi tình hình, Long Đại chỉ nói đã chọn được tình nghi nội gián, cần phải điều tra thêm. Còn những việc khác không nói nhiều. An Nhượng Thần cũng không hỏi nhiều. Sau khi về lầu Từ Vân thì cứ như bình thường, chăm sóc Chiến Cổ rồi về phòng nghỉ ngơi.

Long Đại cũng làm như không có chuyện gì đi về phòng, qua một lúc lâu mới cho gọi Tạ Cương đến. Tạ Cương phái tâm phúc đi theo dõi Lý Minh Vũ, xác nhận hân đã ngủ trong phòng, thế là Tạ Cương đích thân lặng lẽ vào thư phòng của Lý Minh Vũ kiểm tra, vừa kiểm tra thì thật đúng là sấm sét giữa trời quang, cấp tốc báo lại với Long Đại.

“Hân vẽ bản đồ bố trí phòng ngự ở cổng thành đông vô cùng cẩn thận, còn cả danh sách các binh tướng trực ca nữa. Bên dưới tủ giấu bình đèn dầu. Địa hình địa thế mấy dặm ngoài thành cũng được vẽ kỹ. Xung quanh liều đình được đánh dấu cẩn thận. Hân cũng vẽ lại tuyến canh phòng ở cổng thành buổi trưa nữa. Mấy tờ giấy đó có dấu hiệu lật xem đi xem lại rất nhiều lần, cũng có không ít chỗ gạch xóa sửa đổi, rõ ràng là đã suy nghĩ kỹ lưỡng.”

“Vậy là hân định hành động ở cổng thành đông ư?”

“Cổng thành canh phòng nghiêm ngặt, không xảy ra đại loạn được.” Tạ Cương nói.

“Có lẽ đối với hân mà nói, chỉ cần chút rối ren là đã đủ.”

“Hân định nhân lúc loạn để người nào đó chạy thoát ư?” Tạ Cương cảm thấy đây là khả năng lớn nhất.

Long Đại gật đầu, “Hôm nay chuông đã được tháo xuống, lại còn che giấu lệnh của thái thú... Có lẽ sự việc được định vào ngày mai chăng?”

“Không phải ngày mai thì cũng sẽ rất nhanh thôi.” Tạ Cương nói: “Thuộc hạ sẽ lập tức phái người đến cổng thành đông mai phục ngay.”

“Cũng phải bố trí người ở bốn cổng thành nữa, phòng ngừa đây chỉ là biện pháp che mắt của hân, lặng lẽ mà làm, đừng phô trương. Còn nữa, phái hai người đáng tin cậy theo dõi hân, nhớ căn dặn là trước khi thấy hân có hành động ở cổng thành, thì bất kể hân gặp ai, làm gì, cũng không được bại lộ, chúng ta phải bắt lớn.”

Tạ Cương nhận lệnh lui xuống.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, trong con hẻm cách lầu Từ Vân không xa, có hai bóng người gặp nhau. Một người vẫn đưa lưng về phía đầu hẻm, dậm chân một cái rồi vươn rộng tứ chi, giống như thư giãn sáng sớm bình thường vậy.

“Tại sao ngươi lại mạo hiểm như thế.”

“Một lần cuối thôi, hôm nay ta sẽ rời đi. Bên ngươi đã sắp xếp thỏa đáng chưa?”

“Rồi. Đêm qua Long Đại tìm Tạ Cương dặn dò rất lâu, thư phòng của Lý Minh Vũ bị tra xét. Bây giờ hân vẫn còn đang ngủ, mọi người đều theo dõi hân, không ai để ý đến ta.”

“Được. Chuyện của ta cũng đã giao phó xong rồi. Sẽ có người khác đến, hân sẽ tìm ngươi, nói mình họ Giải, hỏi ngươi chuông có vang hay không, ngươi chỉ cần đáp hai chuông mới đủ vang là được rồi.”

“Biết rồi. Ngươi phải đến đâu thế?”

“Ta đến quận Mậu làm chuyện trước đã, sau đó quay về Nam Tàn. Hy vọng sẽ có một ngày, chúng ta có thể gặp lại nhau ở Nam Tàn.”

“Sẽ có. Đến cuối nghiệp lớn sẽ thành, lúc đó chúng ta phải uống ba trăm ly.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười khê, rồi tiếp đó không còn âm thanh gì nữa. Người đứng dựa ở đầu hẻm biết, Giải tiên sinh đã đi rồi. Lần từ biệt này, thật sự chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

“Ta họ Giải.”

“Một chiếc chuông là đủ vang rồi.”

Lúc đó hân nghe giọng nói liền biết ngay là ai, cùng được huấn luyện cùng ăn chung ở chung, vì đại nghiệp mà mỗi người một ngã ẩn nấp kẻ sung sướng người cực khổ, cuối cùng gặp lại nhau ở trong thành. Nào ai ngờ, rốt cuộc vì một đứa con gái thương nhân bình thường mà lại biến thành tình cảnh hôm nay.

Người nọ lại đứng một lúc lâu rồi mới quay về lầu Từ Vân.

Thật ra Lý Minh Vũ cả đêm ngủ không ngon, vừa mở mắt lại cảm thấy tim đập nhanh hơn. Hắn nhanh chóng thức dậy rửa mặt dùng com, tăng như mọi thứ đều bình thường. Nghe nói sáng sớm nay Long Đại đã đi doanh trại ngoài thành thì thở phào nhẹ nhõm. Hắn xử lý xong mấy chuyện vặt vãnh rồi bàn giao nói là mình phải ra ngoài làm việc, sau đó đi ra ngoài.

Dọc đường đi đa nghi chú ý, không phát hiện có người theo dõi. Hắn đến đình Đình Tùng, trong đình có mấy trưởng lão đang ngồi chơi đánh cờ, tốt lắm, hắn giả vờ đi đến nhìn cờ một lúc, sau đó ngồi xuống. Vừa làm như không có chuyện gì ngắm phong cảnh, vừa dùng ngón tay sờ mép ghế, bên này không có gì, lại nhìn cờ tiếp, đổi qua chỗ khác ngồi xuống. Lần này sờ thấy đồ, hắn bèn khom người sửa lại vạt áo cúi đầu nhìn, có một vật giống bọc giấy dầu bọc sách dính vào bên dưới ghế. Lý Minh Vũ nhanh chóng kéo bọc ra nhét vào trong ngực. Sửa lại vạt áo, nhìn bản thân hắn không có gì khác thường, vậy là bèn đứng dậy rời đi.

Trong các vị lão đầu đánh cờ đó có một người là bồ khoái cái trang, lúc Lý Minh Vũ lại gần hắn rất căng thẳng. Cũng may Lý Minh Vũ không phát hiện ra điều gì. Muốn nhìn xem động tĩnh của Lý Minh Vũ nhưng lại sợ hắn phát hiện. Có điều khóe mắt liếc thấy hắn lấy được đồ từ phía dưới ghế. Lý Minh Vũ cảm đồ rồi rời đi. Bồ khoái ở sau lưng siết nắm đấm rồi thả ra, cứ liên tục mấy lần như vậy, đây chính là ám hiệu cho những người khác.

Hai bồ khoái khác lập tức đuổi theo, bám đuôi Lý Minh Vũ.

Bọn họ cũng đã nhận được chỉ thị, nếu Lý Minh Vũ gặp mặt ai thì chia nhau theo dõi, hắn gặp ai làm gì cũng không được bắt giữ, chỉ cần nhớ rõ chuyện hắn làm người hắn tiếp xúc là được.

Lý Minh Vũ rời đi một đoạn thì phát hiện có gì đó không đúng. Hắn nghi ngờ mình đang bị theo dõi.

Hắn điêm nhiên như không tiếp tục bước đi, nhưng khóe mắt lại luôn để ý xung quanh, càng lúc càng khẳng định, hắn đã bị người ta theo dõi. Hắn nhớ lại lời mật thám nói, tai mắt của An Nhựt Thần rất đáng sợ.

Tìm Lý Minh Vũ đập thình thịch, hắn vô cùng căng thẳng. Vốn kế hoạch là hắn về lầu Từ Vân trước, xem kỹ nửa chứng cứ này trước, nếu thật sự hữu dụng thì hắn sẽ xách đèn dầu đến cổng thành đông, tính buổi trưa làm một trận hỏa hoạn nhỏ, dẫn quân lính đi cứu hỏa, sau đó hắn chạy nhanh ra khỏi thành, lấy một nửa còn lại ở liễu đình. Còn nếu là vô dụng, hắn sẽ không đến cổng thành đông.

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy không cần nhìn cũng biết bằng chứng này là thật, bởi vì có người muốn cản hắn lại. Tai mắt của An Nhựt Thần thật đáng sợ. Thậm chí hắn còn không xác định được liệu mình có đem được nửa chứng cứ về lầu Từ Vân hay không.

Trước mặt là một khúc quanh, đột nhiên Lý Minh Vũ vất chân chạy như điên.

Người đang theo dõi hắn sững sờ, có nên đuổi theo hay không? Nếu đuổi thì bại lộ, nhưng không đuổi thì sẽ mất dấu.

Hai bồ khoái đưa mắt nhìn nhau, đuổi!

Không chỉ bọn họ, mà cả những bồ khoái khác và trinh thám Tạ Cương bố trí cũng bắt đầu chạy đuổi theo.

Lý Minh Vũ dùng hết sức mà chạy, hắn phải về lầu Từ Vân, nhất định phải về được. Cho dù không lấy được tất cả thì có một nửa này cũng được. Phải vạch trần nội gián, phải để tướng quân biết được yêu nữ kia nguy hiểm đến mức nào. Đó là một mối họa, rắc họa lên Long tướng quân, rắc họa lên Đại Tiêu bọn họ.

“Ồ đó!”

Một âm thanh hét to.

Lý Minh Vũ liếc thấy ở cuối hẻm có người nhảy đến. Hắn cắn răng, luống cuống chạy bậy bạ, rẽ vào một ngõ rẽ rồi lại đi vào một khúc cua, gió lạnh vù vù tấp vào mặt hắn, trong tai như nghe thấy tiếng tim đập như trống. Dưới chân vấp phải hòn đá làm hắn suýt nữa ngã nhào xuống đất, không biết lùi phải cửa vào gì ở ven đường mà chân đau rất, có điều hắn cũng không màng nhìn. Hắn lao đi như điên, liều mạng xông về phía trước.

Lý Minh Vũ chạy ra đầu hẻm, nhưng thấy ở đầu đường có hai người lăm lết nhìn trái phải, rồi lao về phía hắn. Hắn vội vã xoay người tiếp tục chạy, chợt lúc này thấy ven đường có con ngựa. Lý Minh Vũ vui mừng khôn xiết, mau chóng tháo dây cương ra rồi nhảy phốc lên.

Ngựa hí một tiếng, tung bốn vó phi đi. Lý Minh Vũ nghe thấy có người hô to: “Nhanh lên, hắn lên ngựa rồi!” “Đừng để hắn chạy mất!” Tiếng hô càng lúc càng xa, đã bỏ rơi được bọn họ!

Lý Minh Vũ không nhận được mỉm cười, hắn có thể về lầu Từ Vân, hắn có thể an toàn quay về!

Ở đối diện phía trước có chiếc xe ngựa đi đến, Lý Minh Vũ điêm tĩnh kéo dây cương, quay đầu rẽ vào một lối nhỏ. Hắn biết con đường này, đi phía bên này sẽ đến gần lầu Từ Vân hơn.

Mình rẽ như điên xông lên trước, hắn có cảm giác như mình là anh hùng gan dạ. Bỗng lúc này trước mắt tối sầm, một bóng người từ trên trời hạ xuống, xông đến trước mặt hắn.

Lý Minh Vũ hét lớn theo bản năng!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó liền im bật.

Nhưng đã có người nghe thấy, hân lớn tiếng hét khiến mọi người đuổi về phía này. Có ba người đồng thời chạy đến, nhảy vào lối nhỏ, bỗng ngậy người như phồng.

Lý Minh Vũ đổ xuống từ thân ngựa, cổ kê trên một tảng đá lớn ở ven đường, đầu nghẹo một góc rất mất tự nhiên, hai mắt trợn trắng, tứ chi mềm nhũn, không còn nhúc nhích.

Hắn ngã gãy cổ! Đã chết rồi!

Một lần nữa Giải tiên sinh đứng bên ngoài cửa hậu viện ở am Tịnh Tâm. Đèn lồng nơi cây táo được đặt dưới vòm cây, vườn rau vẫn thừa thớt như thế, để mặc đá lồi chồm không chịu lút lại.

Đúng là một sư thái có chấp.

Giải tiên sinh đi về phía tường viện lại gần chỗ cửa trước, am trước đóng chặt, dán thông báo am chủ ra ngoài hóa duyên không có ở đây. Giải tiên sinh không chút do dự tung người nhảy vào trong am. Hắn biết, trưa nay Tịnh Tâm sư thái sẽ không về.

Trong am vô cùng yên tĩnh, không có ai cả. Nhưng Giải tiên sinh vẫn bước đi nhẹ nhẹ, đi một vòng quanh hậu viện, hắn thấy ở hậu viện treo hai phúc đèn, ngấm ngấm một hồi.

Vừa quay đầu lại thì thấy trên mặt đất có vết ô vuông.

Lần này Giải tiên sinh hừ lạnh trong lòng. Trong những năm hắn tiếp xúc với Tịnh Duyên sư thái, nhưng cho đến bây giờ bà ta chưa từng vui đùa, chưa từng ăn Tết, cũng không thích đồ chơi, chứ đừng nói là để con của hương khách về vui lung tung ở nơi hậu viện này.

Ni cô này không phải người đáng tin cậy. Hắn đã sớm có nghi ngờ trong lòng. Chắc chắn bà ta đã phản bội họ rồi. Hắn phải tìm được bằng chứng, để khi quay về Nam Tần cũng không phải là hai tay rỗng.

Giải tiên sinh ngó nhìn xung quanh, đi đến trước cửa sương phòng khẽ đẩy ra, cửa không cài then, vừa đẩy là mở ngay. Hắn đứng ở cửa nhìn một lúc, rất cẩn thận không bước vào ngay, hắn biết Tịnh Duyên sư thái rất thích bài trí cơ quan. Chỉ một cái nhìn cũng có thể thấy, trong phòng rất đơn giản, một bàn một giường, không có gì đáng để tìm tòi tra cứu.

Hắn lại đi thẳng một đường đến tiền viện, cẩn thận dò xét khắp nơi, thậm chí ngay đến cả để Quan Âm ngồi cũng khám thử, nhưng không tìm được gì khác thường. Thế là hắn lại quay về hậu viện. Lần này hắn trông thấy tiêu trúc viện ở giữa hậu viện và tiền viện. Hắn lại gần nhìn, trên cửa có khóa xích, hắn kéo một cái, ổ khóa đã bị khóa rồi.

Tịnh Nhi ở trong phòng không có chuyện gì làm, đang mơ màng ngủ. Mỗi lần sư thái đi ra ngoài là cô bé lại bị giam trong phòng như thế này. Sư thái nói làm như vậy vì sự an toàn của nàng, mà trong lòng nàng còn cất chứa một bí mật, đương nhiên cũng cảm thấy như thế là an toàn.

Lúc này chợt nàng nghe thấy tiếng xích khóa bị kéo “lạch cạch”, giật mình choàng tỉnh.

Tịnh Nhi chợt ngồi dậy. Động tĩnh này, không giống do sư thái làm.

Một tiếng “cộp” nhỏ vang lên, giống như có người buông lỏng tay, ổ khóa đập vào cửa. Tịnh Nhi hấp tấp bò dậy, kéo y phục đặt ở trên chân khoác lên người, nhanh chóng xuống giường. Phản ứng đầu tiên khi vừa đặt chân chạm đất là chúi xuống gầm giường, nhưng vào rồi mới phát hiện gầm giường quá cao, không che không cản lại được, nếu có người mở cửa thì chỉ cần nhìn một cái là thấy ngay.

Cô bé lại cuống quýt bò ra. Nhớ lại cửa vẫn chưa cài then, bèn vội vã đi đến nhẹ nhàng cài then lại.

Lúc này lại nghe thấy hai tiếng “bịch” “bịch”, hình như có người leo tường nhảy vào.

Có kẻ gian!

Tịnh Nhi bịt chặt miệng, hoảng sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Nàng nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không tìm được chỗ có thể ẩn thân trong căn phòng nhỏ này.

Ngoài nhà có tiếng bước chân, Tịnh Nhi nghe không rõ ràng lắm, nàng cũng không dám đến sát cửa nghe ngóng, sợ tạo ra tiếng động dẫn dắt sự chú ý của người ta. Nàng đứng sau cửa lưng dán vào tường, không dám cử động. Lúc này dù có muốn chui xuống gầm giường cũng không kịp nữa rồi.

Có lẽ người ở ngoài phòng đang kiểm tra viện tử, qua một lúc lâu sau mới bắt đầu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng này ra. Tịnh Nhi cắn môi, ngăn cản mình hét chói tai. Tim nàng đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nàng sợ tiếng tim đập lớn sẽ kinh động đến người ngoài nhà, nhưng càng sợ thì tim lại càng đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 72

Ánh sáng ngoài khe cửa bỗng bị chặn lại. Có thể là người ở ngoài dán mình nhìn vào bên trong qua khe cửa. Cả người Tịnh Nhi lạnh như băng, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn. Người ở bên ngoài đợi một lúc, dường như đang quan sát động tĩnh. Không nhìn thấy nàng! Trong lòng Tịnh Nhi thăm tung hô.

Nàng mở mắt ra, nhưng lại thấy một thanh chủy thủ chen vào khe cửa, từng chút từng chút gạt then cửa lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cách” nhẹ nhàng, then cửa rơi ra khỏi chốt.

Tịnh Nhi trợn mắt nhìn chăm chăm vào cửa, lúc này lại nghe thấy bên ngoài có một âm thanh quen thuộc: “Ngươi làm gì ở đây?”

Sur thái!

Lúc này Tịnh Nhi mới bắt đầu run lên, nước mắt sắp tuôn trào.

Giọng một nam tử cất lên: “Sao bà lại về rồi? Có chuyện rắc rối ư?” Có thể nhận ra hắn vô cùng kinh ngạc.

“Có khi nào ta hành sự lại gây ra rắc rối chưa.” Tịnh Duyên sur thái tiến lên hai bước, đứng trước mặt Giải tiên sinh.

Giải tiên sinh có vẻ bối rối, dù gì cũng bị người ta bắt gặp, nhưng rồi hắn nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, nói như tính nợ với Tịnh Duyên: “Ta để bà bám theo Lý Minh Vũ, bảo đảm hắn phải lấy được đồ, đưa về lầu Từ Vân, không được để xảy ra bất trắc giữa đường, sau đó buổi trưa ở công thành Đông, nhân lúc rối loạn mà giết hắn đi. Bây giờ mới canh mấy mà bà lại xuất hiện ở đây, còn dám nói không gây ra rắc rối sao?”

“Ngươi nói để cho hắn lấy được đồ, hắn đã lấy được rồi. Ngươi nói để hắn chết, hắn cũng chết rồi. Ngươi nói phải để hắn lấy được đồ rồi đưa về lầu Từ Vân, cả thi thể hắn lẫn thứ đồ đó đều đưa về lầu Từ Vân cả rồi, có chỗ nào không đúng?” Tịnh Duyên sur thái lạnh như băng, bình tĩnh đáp lại.

Giải tiên sinh há miệng, nhất thời không phản bác được, rõ ràng chuyện không đúng, nhưng quả thật những chuyện hắn dặn dò đều đã làm xong. Hắn khựng lại, cuối cùng cũng sức tỉnh: “Bà động thủ trước sao? Trên đường hắn quay về lầu Từ Vân bà liền động thủ?”

“Ngươi có nói là không được sao?”

Giải tiên sinh giận tím mặt: “Ta đã nói rất rõ ràng rồi, mỗi một câu nói đều phải hiểu đi chứ. Bà lại dám làm vậy!” Đem đồ giấu tại lầu Từ Vân, sau khi hắn rời khỏi đây thì hắn ta sẽ bị giết nhằm trong hỗn loạn ở công thành, điều đó hoàn toàn không giống với việc mang theo chứng cứ quan trọng nhưng nửa đường lại bị giết hại!

Giải tiên sinh tức đến mức đỉnh đầu bốc khói. Ni cô điên khùng này, đúng là làm rối loạn lên hết cả!

“Nếu ngươi chỉ cần giết người ở công thành đông vào buổi trưa thì để ta đến trưa đi tới đó là được rồi. Vì sao lại để ta đi từ sáng sớm. Hắn có lấy được đồ hay không, có về được nhà hay không, có liên quan gì đến ta đâu?” Tịnh Duyên sur thái lạnh lùng nói: “Ta chỉ giết người, còn những chuyện khác không làm. Chính ngươi cũng rất rõ ràng còn gì. Ngươi muốn ta rời khỏi đây chính là vì muốn đến nơi này để điều tra.”

Giải tiên sinh bị vạch trần ý đồ, sầm mặt đầy khó coi.

Tịnh Duyên sur thái lại nói: “Ngươi xông vào trong am ta, ta rất không vui.”

Giải tiên sinh nghe bà ta nói vậy, bèn dứt khoát nói thẳng: “Bà giấu ta chuyện gì đó, ta cũng không vui. Sao nào, bà muốn làm phản ư? Chỉ có người Tiêu quốc mới thích chơi thứ đồ như phúc đăng này, bà có được nó thế nào? Ô vuông vẽ trên mặt đất đó giống lũ con nít chơi đùa, bà có nó thế nào? Bên trong căn phòng này, bà đang cất giấu người nào?”

Hắn liền đẩy cửa phòng ra, cửa đập vào trên tường, Tịnh Nhi đang đứng trong góc tường sát cánh cửa, không dám hít thở tí nào.

Trong phòng không có một ai.

Giải tiên sinh ngẩn người, nhưng nhanh chóng phát hiện trên giường có chăn đệm được vén lên, dường như vừa mới có người ngủ dậy xong, trên bàn còn có đồ chơi nữa, nhìn kỹ thì chính là đồ của con nít.

“Rốt cuộc bà đang giấu ai?” Giải tiên sinh xoay đầu lại, nhìn chăm chăm Tịnh Duyên sur thái hỏi.

Tịnh Nhi nhắm hai mắt, nuốt nước miếng đánh ực. Sau đó cô bé nghe thấy sur thái nói: “Chuyện ta sẵn lòng để cho ngươi biết thì tự ta sẽ nói với ngươi. Nhưng nếu đã không muốn ngươi biết thì dĩ nhiên sẽ không nói cho ngươi. Ngươi để ý quá nhiều rồi.”

“Sẵn lòng?!” Giải tiên sinh giận dữ, “Bà đúng là to gan. Có thể do bà sẵn lòng hay không sao? Bảo bà làm gì thì bà phải làm cái đấy!”

“Thế ư?” Giọng của Tịnh Duyên sư thái vô cùng lạnh lùng.

Giải tiên sinh bước lên trước một bước, quát: “Ta cảnh cáo bà...”

Còn chưa dứt lời thì một thanh kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Giải tiên sinh hít một hơi lạnh, hoàn toàn không dám tin. Hắn trợn mắt nhìn thanh kiếm, đau đớn từ lòng ngực lan khắp toàn thân.

Tịnh Nhi không trông thấy nên không biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là nghe thấy Tịnh Duyên sư thái nói: “Ta ghét nhất là người khác cảnh cáo ta. Ta cũng ghét nhất người ta bảo ta phải làm cái này không được làm cái kia. Ta nói cho người biết, ta sẵn lòng giết người cho các người là bởi vì ta muốn giết người. Ta muốn giết người, vừa đúng dịp các người cầu ta giết người, chỉ thế mà thôi. Không phải ta sợ các người hay nợ gì các người. Hiểu chưa?”

“Bà...” Giải tiên sinh đau đớn không nói nên lời, máu nhuộm đỏ xiêm y hắn, hắn biết mình sắp chết rồi. Đột ngột như thế, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Nên bây giờ ta muốn giết người thì giết thôi.” Mặt Tịnh Duyên sư thái không chút biểu cảm, “Chỉ đơn giản như vậy.”

Tịnh Duyên sư thái đập một phát lên người Giải tiên sinh, rút kiếm ra. Giải tiên sinh ngã xuống đất, đau đớn thở dốc. Tịnh Duyên sư thái không chút do dự trở tay đâm một nhát kiếm xuống nữa. Nhất thời Giải tiên sinh không còn tiếng động gì.

Tịnh Nhi nghe thấy âm thanh, cũng đoán được bảy tám phần, toàn thân cứng lại vì sợ hãi.

“Con ở đâu?”

Qua một hồi lâu sau Tịnh Nhi mới phản ứng lại được, là Tịnh Duyên sư thái đang hỏi nàng. Nàng rất sợ, nàng cảm thấy mình nên trả lời ngay, thế nhưng dù có mở to miệng mấy vẫn không thốt nên lời, chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng của mình va vào nhau lập cập.

Tiếng động này làm Tịnh Duyên sư thái biết cô bé đang ở đây.

Bà ta đi đến, khép cửa lại nói: “Hắn ta chết rồi. Tạm thời con cứ ở yên trong phòng đi đã. Đợi ta dọn sạch rồi hẵng ra ngoài.”

Giọng đầy bình tĩnh, hết như đang nói đợi ta nấu cơm xong rồi hãy đi ra.

Tịnh Nhi nhìn cửa phòng đóng lại, một lúc rất lâu sau mới từ từ hoàn hồn lại, hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Tịnh Duyên sư thái cũng không để ý đến phản ứng của Tịnh Nhi, không đi vào phòng kiểm tra xem tình trạng của cô bé, không an ủi cũng chẳng giải thích. Bà ta gác thi thể của Giải tiên sinh lên vai, khiêng ra khỏi cửa viện, thuận tay cầm lấy cây cuốc cắm ở cạnh vườn rau, rồi tìm đại một nơi ở cách đó không xa để đào hố chôn thi thể.

Sau đó bà ta quay trở lại, xách một thùng nước xối xả vết máu giữa sân, không thể dội xóa sạch hẳn được. Nhưng bà ta cũng chẳng để ý. Dọn dẹp đồ đạc xong, quay về phòng múc nước tắm rửa thay quần áo, tiếp tục làm cơm trưa.

Thi thể của Lý Minh Vũ bị đưa về lầu Từ Vân, Tạ Cương, Trương Tùng đi trước xử lý sự vụ, Long Đại nhận được tin cũng nhanh chóng chạy về.

Tìm được hai cuốn sách bọc trong giấy dầu trên thi thể Lý Minh Vũ, còn có cả một tờ giấy hoa tiên. Trên giấy hoa tiên viết: Những thứ này có thể xem là chứng cứ chỉ An Nhục Thần là gian tế, đề quân đội và nha môn kiểm tra nghiêm ngặt nàng ta.

Trong hai cuốn sách này, một cuốn là danh sách mông, viết tên của một vài mật thám trong thành Trung Lan, nhưng đa số đối với mấy người Long Đại mà nói thì đều là vô dụng. Gì mà Từ bà mối, Lưu Tắc, Lâu Chí vân vân, người thì chết kẻ thì đã được điều tra, không có gì mới mẻ. Chỉ là trong đó có xen lẫn tên của An Nhục Thần.

Một cuốn sách dày khác ghi chép lại quá trình làm sao chiêu mộ được các mật thám. Trong đó An Nhục Thần là do Từ bà mối chiêu mộ, nội dung không khác những gì An Nhục Thần đã nói ở nha môn. Bên trên có ghi, sau khi Từ bà mối chết, mượn cái chết của nàng ta và mật tích của An Nhục Phụng, để An Nhục Thần cầu quan phủ và quân đội giúp đỡ, nhân cơ hội đó trà trộn vào quân, lấy được tình báo quân đội. Nếu tình hình thích hợp thì dụ dỗ Long Đại, mê muội ý chí, từ đó lấy được ý tưởng sách lược. Nếu như có nhu cầu thì có thể tiến hành kế hoạch ám sát.

Long Đại nhanh chóng đọc qua hai cuốn sách này, nhướn lông mày nói: “Không có?”

“Vâng.” Tạ Cương đáp, “Sau khi hắn lấy những thứ sách này ở đình Đình Tùng xong, phát hiện có người theo dõi thì lập tức chạy trốn như bay.” Rồi hắn thuật lại lời của trình thám và chứng bỏ khoái. Cướp ngựa, lúc chạy trốn không ngồi vững nên ngã gãy cổ.

Trương Tùng hậm hực nói: “Thì ra nội gián chính là hắn, đúng là không ngờ nổi. Cũng khó trách quân lệnh và tuyến phòng ngự lại bị tiết lộ, tất cả văn thư hồ sơ ghi chép đều qua tay hắn, mà hắn cũng biết hết tất cả phòng vệ canh gác ở lầu Từ Vân.”

“Có lẽ hắn định để Mẫn công tử kia chạy thoát, sau đó lấy mấy chứng cứ này để chứng minh mật thám trong quân chính là An quân sự. Như thế vừa giữ được đầu sỏ mật thám, mà đồng thời cũng giải quyết được án cũ nội gián trong quân.” Tạ Cương nói: “Nếu An quân sự bị xác nhận là nội gián, như vậy vụ án mật thám nàng ta được từ trước cũng sẽ bị nghi ngờ, mà tướng quân cũng sẽ bị đổ thừa.”

Long Đại gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “Gọi An quân sự đến đây.” Một vệ binh lĩnh mệnh đi. Long Đại lại khoát tay: “Đưa thi thể đi đi, không cần để nàng ấy thấy.”

Một lát sau, An Nhượng Thần đến. Nghe nói đã phá được án gian tể trong quân, mà tội phạm lại chính là Lý Minh Vũ, lòng không khỏi hốt hoảng. “Lý trưởng sử luôn trung thành tận tâm với tướng quân kia mà.”

“Đó chỉ là bề ngoài thôi.” Tướng Tòng vẫn còn tức giận. Cho dù Lý Minh Vũ hay bộ hạ trực thuộc quyền hân, lại gây ra tai vạ này, đúng là làm mất mặt hân.

Tạ Cương nói qua chuyện một lần với An Nhượng Thần, đưa tranh vẽ ghi chép, đèn dầu lúc Lý Minh Vũ mưu đồ, còn cả hai cuốn sách kia cho nàng xem.

An Nhượng Thần nhìn mấy tờ kế hoạch ở cổng thành: “Đây đúng là bút tích của y sao?” Thật ra nàng cũng nhận ra, nhưng vẫn không dám tin.

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Tướng Tòng vô cùng tức giận, vỗ một chưởng làm gãy một góc bàn sách.

An Nhượng Thần há miệng rồi lại khép lại. Chứng cứ xác thật, lại bắt ngay tại trận, mà thân hình của Lý trưởng sử cũng rất khớp với miêu tả của Lục đại nương về người lấy chuông kia. Nàng không biết nên nói gì cho phải nữa.

“Cô cũng thấy rõ chứ?” Long Đại hỏi An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần gật đầu, đặt hai cuốn sách kia lại trên bàn, đúng là viết rất ra ngô ra khoai. “Mực bút là kiểu mới.” Nàng nói. Đây là phương pháp mà tướng quân đã dạy nàng nhận biết, khoan hăng nói mình là người trong cuộc nên biết nội dung là giả, chỉ cần dựa vào điều này thôi cũng biết sách là giả.

Một phòng im lặng không tiếng động, cũng không có tiếng thở dài.

Một lát sau, Long Đại nói: “Nếu đã như thế thì cứ vậy đi. Chớ để lộ chuyện này ra ngoài, cũng không phải chuyện thể diện gì. Quân uy bị tổn hại, quân kỷ không giữ được, đúng là xấu hổ.”

Tướng Tòng cắn răng: “Mặt tướng biết tội.”

Long Đại lại nói: “Ta đi thông báo một tiếng với thái thú đại nhân đã, để bên ngài ấy cũng có xử lý ổn thỏa.”

An Nhượng Thần cười Chiến Cổ, chạy theo sau Long Đại, lúc này tự nàng cảm thấy cười ngựa đã có tiến bộ hơn. Nhưng đi một đoạn lại phát hiện không đúng, này là cười đi đâu đây?

Long Đại đáp rất hiển nhiên: “Chơi tiết thanh minh thôi.”

An Nhượng Thần: “...” Thật sự là đi chơi lễ sao?

Kết quả Long Đại đưa nàng đến cổng thành đông, chạy một vòng quanh liễu đình. Xuống ngựa ở liễu đình, cẩn thận tra xét xung quanh một lần, mấy người mai phục của nha môn, quân đội đều đã rút lui, chung quanh không một bóng người. Long Đại lại xem kỹ nóc đình ghé đá và cột ở trong đình, nhưng không có bất kỳ ký hiệu hay vật phẩm gì.

An Nhượng Thần ngồi trong đình, nhìn động tác của Long Đại mà hỏi: “Tướng quân, huynh thấy có chỗ nào không đúng sao?”

Long Đại cũng ngồi xuống, đáp: “Chứng cứ chỉ rõ mặt thám là hân quá đầy đủ, còn chứng cứ bảo cô là mặt thám thì có vẻ qua loa quá.”

Đầu An Nhượng Thần đầy dấu chấm hỏi.

Long Đại giải thích với nàng: “Hân mạo hiểm lớn như vậy, thu lấy vật chứng muốn hãm hại cô ở đình Đình Tòng, nếu hân muốn dùng vật chứng này để cáo trạng cô với ta, hoặc cáo trạng với quan lớn hơn ta rằng cô là mặt thám, còn ta bị cô mê muội, vậy thì chứng cứ này chuẩn bị không chu đáo lắm.”

“Cũng không phải là do y chuẩn bị, là Giải tiên sinh giúp y chuẩn bị mà. Y chỉ là đi lấy về thôi.” An Nhượng Thần đoán, “Nếu y bình an vô sự, có lẽ y cũng có thể nhận ra đồng chứng cứ này là vô dụng, sẽ không định sử dụng. Nói không chừng sẽ còn tranh chấp với Giải tiên sinh một phen cũng nên, các người làm việc không tỉ mỉ thì bảo ta làm việc thế nào đây? Thật ra thì như đã nói, tôi cảm thấy viết rất ra hình ra dạng, nội dung đầy đủ, suy đoán hợp lý. Lại rất khớp với những gì tôi nói. Không chừng sẽ có quan gia kết luận đây là bằng chứng.”

Long Đại đuổi người ngồi dựa ra sau, dáng vẻ uể oải lại miễn cưỡng, nói: “Có mấy điểm. Một là hân cần phải giải thích rõ vì sao lấy được nó. Hai là làm sao hân phán đoán được nội dung là thật hay giả. Ba là hân cần phải đối chất với cô. Một khi hân cầm được cái gọi là chứng cứ cáo trạng cô, hân sẽ rất dễ để mình rơi vào tình cảnh vu cáo. Người vu cáo người khác là mặt thám, có thể chính là mặt thám thật. Không phải hân không hiểu đạo lý này.”

“Nên rất có thể y sẽ không đem những thứ này đi để tố cáo. Y không biết bên trong đựng cái gì. Y chưa kịp mở ra thì đã bị ngã chết.” An Nhượng Thần lặp lại điểm này lần nữa. Nghĩ lại mà vẫn chưa tiếp thu nổi, dù sao cũng là người quen ngày ngày gặp mặt, đột nhiên nói không còn là không còn nữa, “Nếu không phải tôi qua chúng ta phát hiện không thấy chuông, có lẽ Lý trưởng sử sẽ không phải chết, có lẽ về sau chúng ta sẽ có cơ hội khác phát hiện sơ hở của hân.”

Long Đại lắc đầu: “Không phải do chúng ta phát hiện không thấy chuông đâu. Mấu chốt là ở phía thái thú đại nhân, có nha sai đã thấy Lý trưởng sử tháo chuông nên báo cho thái thú. Thái thú muốn tìm ta hỏi, cố ý để Lý trưởng sử chuyển lời, kết quả Lý trưởng sử lại che giấu. Trước khi chúng ta phát hiện không có chuông, thái thú đại nhân đã sắp xếp bỏ khoái ẩn nấp ở đó rồi, nhớ không?”

An Nhục Thần nhớ lại quả thật ở đình Đình Tùng có người bước ra hành lễ với tướng quân. Nên tướng quân với thái thú đại nhân vừa chạm mặt, liền phát hiện ra vấn đề của trưởng sử đại nhân. Đợi đã, An Nhục Thần hỏi: “Tướng quân, huynh nói có nha sai thấy Lý trưởng sử đi tháo chuông, là thấy có người lấy đi hay là thấy Lý trưởng sử vậy?”

“Thấy rõ diện mạo, lại nhận ra, chính là Lý Minh Vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

An Nhục Thần mở rộng miệng, rõ ràng lúc Lý Minh Vũ đi tháo chuông là khi trời vừa tảng sáng, ánh sáng không đủ, trừ khi lại gần thì không thể nào thấy rõ tướng mạo được, nhưng nếu đến gần, lại còn nhìn đôi mắt như thế, ắt hẳn Lý Minh Vũ sẽ phát hiện ra. An Nhục Thần áp ứng: “Tướng quân, nếu như, tôi nói là, nếu như Lý trưởng sử bị người ta hại thì sao?”

Long Đại nhìn nàng với vẻ hứng thú, ngồi thẳng dậy: “Nói thử xem nào.”

An Nhục Thần nghĩ một hồi: “Tôi cảm thấy những điều tướng quân nói có lý. Nếu y là mật thám thật, chuẩn bị chứng cứ để vu hại tôi như thế thì quả thật có phần qua loa rồi. Giải tiên sinh hay Mẫn công tử đều làm việc luôn cần trọng, huynh nhìn vụ án của Từ bà mối, Trần lão đầu mà xem, hẳn đều không để lại chứng cứ gì để có thể truy ra hẳn cả. Bao gồm cả việc lần này Lý trưởng sử ngã chết, cũng không để lại bất kỳ manh mối nào liên quan đến Giải tiên sinh hay Mẫn công tử cả. Chỉ có mỗi manh mối là Lý trưởng sử phạm án, không phải thế sao?”

Long Đại gật đầu: “Nếu thật sự là như thế thì chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi.”

“Không chỉ quay lại điểm xuất phát, mà còn hy sinh một nhân tài luôn trung thành tận tâm với tướng quân.”

Long Đại quay đầu sang nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như làn nước, mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng đầy dịu dàng: “Cô biết là hẳn ta không thích cô mà.”

“Thế thì có sao chứ.” An Nhục Thần càng nghĩ càng khổ sở, “Y trung thành với tướng quân là đủ rồi. Nói không chừng cũng vì không thích tôi nên mới bị mật thám lợi dụng. Có lẽ Lý trưởng sử muốn dốc sức bảo vệ tướng quân, thanh trừng yêu nghiệt bên người tướng quân.”

Long Đại cau mày: “Nếu là thế thì ta sai rồi. Hẳn từng nói với ta cô không tốt, có nghi ngờ về cô, ta nghe mà tức giận, chỉ nói hẳn lo lắng thừa thãi mà không giải thích trấn an kỹ.”

“Cũng không cần phải tức giận, rất nhiều người không thích tôi mà.” An Nhục Thần vận ngón tay, “Lúc tôi ở nhà, gần như không có ai thích tôi.”

“Ta thích cô.”

An Nhục Thần sững sốt. Quay đầu sang nhìn Long Đại.

“Ta thích cô.” Long Đại lặp lại gần nữa.

An Nhục Thần càng sững sốt hơn.

“Dù đây không phải là thời cơ tốt, vào lúc này mà nói thế thì có vẻ không hợp tình với Lý trưởng sử lắm, nhưng ta thấy hình như chưa tìm được thời cơ tốt để nói.”

An Nhục Thần ngáy ra như phồng.

Long Đại đợi cả buổi, không nhìn được nhướn mày, có chút thẹn quá hóa giận: “Về mặt này của cô là gì thế, ta nói như thế mà cô chỉ phản ứng vậy thôi à?”

Thật lâu sau An Nhục Thần mới thốt ra câu hỏi thành khẩn: “Bây giờ nói đến đâu rồi?”

“Nói đến chỗ bản tướng quân không muốn nói chuyện với cô nữa.” Long Đại giẫm đất đứng lên, xoay người rời đi.

An Nhục Thần sợ hãi nhảy căng lên, vội vã đi theo, “Tướng quân.”

Long Đại không đếm xỉa gì đến nàng, tháo dây cương của Như Phong, chuẩn bị trở về.

“Tướng quân.” An Nhượng Thần cũng không biết nên đỡ tướng quân trước hay tháo dây Chiến Cổ trước, nếu không để tướng quân chưa được đỡ nhảy lên ngựa chạy đi mất thì dù nàng có tháo dây buộc Chiến Cổ cũng sẽ không kịp.

“Tướng quân.” Vẫn nên đỡ tướng quân trước đi.

Long Đại chợt xoay người lại, cúi đầu xuống, mũi nhắm vào mũi An Nhượng Thần, hỏi nàng: “Vừa rồi ta đã nói gì?”

“Tướng quân không muốn nói chuyện với tôi.” An Nhượng Thần biết điều thừa.

“Đúng thế, không muốn nói chuyện với cô nữa.” Long Đại phóng người lên ngựa, thúc vào bụng ngựa rồi đi.

An Nhượng Thần lại tròn tròn mắt, không phải chứ, giận thật đấy à? Vội vã tháo dây buộc Chiến Cổ, giục ngựa đuổi theo. Được rồi, cũng may tướng quân không vui nên không khó để đuổi theo lắm.

Sắc mặt Long Đại rất khó coi, An Nhượng Thần len lén nhìn mấy lần, không dám bắt chuyện. Long Đại cũng chẳng nói gì, cho đến khi đi qua cổng thành đông, bỗng Long Đại bảo: “Chuyện của Lý trưởng sử còn phải điều tra thêm. Trước hết cô đừng để lộ điều gì, nếu hấn thật sự bị lợi dụng chịu tiếng oan thì phải để cho mặt thám thật yên tâm đã, chúng tưởng rằng đã được như ý thì sẽ lơ là, khi ấy chúng ta mới có cơ hội.”

“Vâng vâng.” An Nhượng Thần vội đáp. Nhắc đến chuyện điều tra án là lại đỡ hơn nhiều, đầu óc của nàng lại khôi phục bình thường.

Tối hôm đó, An Nhượng Thần ngủ không ngon. Hễ nhắm mắt là lại nghe thấy Long Đại nói “ta thích cô”, nhắm mắt lần nữa lại nghe thấy Long Đại nói “ta không muốn nói chuyện với cô nữa”.

An Nhượng Thần thở dài, còn không bằng nghĩ thật kỹ chuyện của Lý Minh Vũ, y là mặt thám thật hay giả? Nằm nghĩ một hồi, nhắm mắt lại lại nghe thấy Long Đại nói “ta thích cô”. An Nhượng Thần thầm gào khóc, kéo chăn qua đầu chôn mình lại, kết quả vẫn nghe thấy Long Đại nói “ta không muốn nói chuyện với cô nữa”.

An Nhượng Thần tìm Lục đại nương xác nhận lại một lần, lúc Thôi cô nương thấy có người tháo chuông, với sắc trời ngày hôm ấy thì liệu đứng từ xa có thể thấy rõ ngũ quan diện mạo không? Lục đại nương đáp, sắc trời rất tốt, không thấy rõ được. An Nhượng Thần bèn biết trong nha môn đã có người bị mua chuộc. Chỉ ít bây giờ có thể chắc chắn là nha sai bảo nhìn thấy đáng vẽ của Lý trưởng sử đó.

Sau đó An Nhượng Thần lại phát hiện ra, nàng bị Long đại tướng quân ghê lạnh. À, không đúng, giữa nàng với tướng quân không nên dùng từ “ghê lạnh” được, tướng quân bận rộn, bình thường bọn họ cũng không gặp nhau là mấy, đây là chuyện rất bình thường. Lúc ấy tướng quân nói thích, có lẽ là muốn bày tỏ khen ngợi mà thôi. Vì nàng có thể hiểu được những điều tướng quân nghi ngờ với vụ án này.

An Nhượng Thần quyết định âm thầm điều tra nha sai đó trước. Thế là nhân cơ hội tiễn Phương quán sự Phương Nguyên về phủ thái thú, nàng đến nha môn một chuyến, trùng hợp là gặp phải An Chi Phủ đang gõ trống báo án.

Hai cha con nàng đã lâu không gặp, nhưng gặp lại thì mắt lớn trừng mắt nhỏ. Trùng cả buổi, An Chi Phủ hừ lạnh một tiếng quay phắt đầu đi. An Nhượng Thần có thể đoán được ông ta đánh trống là vì chuyện gì, thật muốn ở lại xem ông ta mất mặt, nhưng thấy An Nhượng Hi bên cạnh thì lại thôi. Nếu sau này cho nàng một mối hôn sự thì vẫn nên giữ lại đường sống thì hơn.

An Nhượng Thần liếc nhìn An Chi Phủ rồi rời đi.

Đàm Thị tròn mắt nhìn bóng lưng của nàng mà giậm chân, mắng vốn đôi câu rồi lại được An Nhượng Hi khuyên can.

Lần này An Chi Phủ đến là để cáo trạng Lưu Đức Lợi của thương bạc ti chèn ép bách tính, vơ vét tài sản tiền bạc. Đây là kế hoạch mà ông ta dày công suy nghĩ, lại trải qua một phen bàn bạc với An Vinh Quý và Lưu Đức Lợi. Dù sao Lưu Đức Lợi đã mất thế mà vào ngục rồi, nếu bị hấn đâm thọc, nói là do bọn họ dụ dỗ hấn phạm luật để thả hàng thì chi bằng tố cáo hấn ức hiếp dân chúng trước.

Kết quả màn cáo trạng này lại “cực kỳ bi thảm”, Lưu Đức Lợi được gọi đến đối chất trực diện với An Chi Phủ. Lưu Đức Lợi phủ nhận toàn bộ, nói chưa từng thương lượng móc nối chuyện hàng hóa ngọc thạch của An Chi Phủ bao giờ. Hàng đã đến mà An Chi Phủ không lấy, đặt trong kho của thương bạc ti rất lâu mới chịu đến lấy. Tất cả đều dựa theo quy củ mà làm rõ ràng, nào có phạm luật?

An Chi Phủ lại không thể kéo Tiền Bồi vào, đành phải nói là lúc ấy đã cầu xin Lưu Đức Lợi nhiều lần, rồi cũng ăn mấy bữa cơm, tại sao không thừa nhận chứ. Kết quả thái thú kiểm tra hồ sơ, đúng là sổ hàng kia đã sớm đến từ trước khi ông ta hạ lệnh đóng cửa biên giới, đúng là nằm trong kho của thương bạc ti rất nhiều ngày, sau đó An Chi Phủ mới đến ký tên lấy đi. Trong danh sách Lưu Đức Lợi nhận hối lộ cũng không có khoản nào của An Chi Phủ.

Đây là vụ cáo còn gì! Điều Côn rất mất hứng, thẩm tra nửa ngày, lật xem rất nhiều hồ sơ, nhưng lại lãng phí từng ấy thời gian sức lực, tưởng ông ta rành lắm hay sao. Bình thường ắt hẳn thương bạc ti là miếng mỡ của thương nhân, nhưng An Chi Phủ lại muốn nhân cơ hội mà đánh một phát để hả giận, đúng là không ra thể thống gì cả. Có oan báo oan, có án thì tố, còn nếu không có mà đi gây sự, đánh! Nếu không sau này mọi người rành rồi không có chuyện gì lại chạy đến tố cáo thì còn ra thể thống gì.

Vậy là An Chi Phủ bị đánh hai mươi gậy, ném ra khỏi nha môn.

Người An gia tròn mắt há mồm, như sấm giữa trời quang. Lấy sổ hàng này vốn không phải vi phạm luật gì, vậy mà trước đó Tiền Bồi lại nói cứ như sắp

bị chém đầu đến nơi rồi. An Chi Phủ bị đưa về nhà thì nỗi con tam bành, mắng chửi Tiền Bồi đã đảo hố hại ông ta cùng An Nhựt Thần cố tình bắt tin cho bọn họ suốt ba ngày ba đêm.

An Nhựt Hi tức đến mức ngủ không ngon giấc, không dám xuất hiện trước mặt cha, lại còn bị mẩu thân dạy dỗ. Muốn đi tìm An Nhựt Thần tính sổ, nhưng lại phát hiện chuyện này vốn không phải lỗi của người ta. Không phải chuyện phạm luật là do các người nói sao? Trách được ai đây!

An Nhựt Thần nghe tin An Chi Phủ bị đánh mà lòng sung sướng gì đâu, nhưng sau đó lại bị sầu lo đè nén.

Không biết Giải tiên sinh là ai, chưa bắt được Mẫn công tử, chân tướng vụ án của Lý Minh Vũ không rõ ràng, sau khi Phương quân sự về phủ thái thú thì An quân sự năng liên bận việc nhiều hơn, bây giờ còn phải cộng thêm vấn đề học bữa là đồ dành tướng quân.

Theo An Nhựt Thần thấy, trước mắt mà đồ tướng quân là khó nhất. Nếu không làm xong chuyện này thì những chuyện khác cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nàng không nghĩ ra được cách gì hay để đồ tướng quân, lần nào tướng quân cũng đi sớm về trễ, không còn đến tìm nàng đi dạo hay cưỡi ngựa nữa, ngày đến cơ hội để nàng thử mấy biện pháp ngốc nghếch cũng chẳng có.

Nếu vào lúc này mà xảy ra thêm chuyện gì mà bảo nàng đi ôm chân tướng quân khóc kể lẽ thì... An Nhựt Thần nghĩ đến đây thì nổi một lớp da gà.

Nếu không thì phải có manh mối gì đó để nàng có thể nghiêm túc thảo luận “quốc gia đại sự” với tướng quân, ừm, cái này khá hữu hiệu. Trước kia bọn họ toàn như thế. Nhưng nàng cân nhắc và thu thập tin tức, ngoài biết nha sai ngụy tạo chứng cứ vu hại Lý Minh Vũ tên là Giang Mẫn ra thì không biết thêm gì. Ít nhất nàng phải tìm được điểm có thể nói chuyện, mới có thể chỉ trích Giang Mẫn, để các vị đại nhân đi kiểm tra.

Vẫn rầu rĩ lắm, thì ra muốn “dụ dỗ” tướng quân không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sáng sớm ngày hôm đó, trời còn chưa sáng mà An Nhựt Thần đã vội vã dậy, vờ đến chuồng ngựa bận chải lông Chiến Cỗ rồi cho nó ăn, sau đó đợi Long Đại. “Dụ dỗ” không thành thì “tình cờ gặp mặt” vậy.

Thật đúng là “tình cờ gặp mặt”. Long Đại tới chuẩn bị ngựa để lập tức xuất phát, thấy An Nhựt Thần cũng không nói gì, chỉ nhú mày.

Trong lòng An Nhựt Thần gào to - thế này là ý gì đây?

“Chào An quân sự buổi sáng.” Mấy vệ binh chào hỏi nàng.

Điều này đã nhắc nhở An Nhựt Thần, nàng cũng vội nói: “Chào tướng quân buổi sáng.”

“Ừ.” Long Đại đúng là trầm tĩnh.

Trong chúng vệ binh người lên ngựa thì lên ngựa, người vuốt ve ngựa thì vuốt ve thân thiết. Phu xe đã sớm đưa Như Phong đến, Long Đại không nhìn An Nhựt Thần nữa mà phóng người lên ngựa. An Nhựt Thần thấy lòng mình rất tổn thương, Long Đại ngoài đầu lại nhìn nàng, nàng lại tràn đầy sức sống.

Kết quả Long Đại hỏi nàng: “Mới sáng sớm An quân sự đã đến đây, liệu có gì muốn nói với ta sao?”

An Nhựt Thần há miệng, muốn nói “tướng quân à chúng ta hòa thuận lại đi”, nhưng không dám thốt thành lời, vô cùng lúng túng, như thể bọn họ đã “hòa thuận” lại vậy, còn nếu nói “tướng quân à huynh đang phát câu gì thế chứ” thì liệu tướng quân có phát câu hơn nữa không. Haiz, cho nên nếu có thể nói chuyện đằng hoàng thì tốt quá rồi. Bỗng An Nhựt Thần nghĩ đến một chuyện, vội thưa: “Vẫn mãi không tìm được cơ hội nói với tướng quân, không phải tôi đang qua lại với muội muội sao, tôi đã đồng ý với muội ấy là sẽ tìm mấy hôn sự tốt ở quận ngoài cho muội ấy, không biết tướng quân có quan hệ mạng lưới gì với quận ngoài có thể giới thiệu cho tôi được hay không, tôi đi tìm mấy bà mai nói chuyện, rồi gặp vài vị công tử xem sao.”

Lời càng lúc càng nhỏ đi, bởi vì sắc mặt Long Đại càng ngày càng khó coi. An Nhựt Thần lại muốn thờ dài, quả nhiên lòng tướng quân như mò kim đáy bể, rõ ràng trước kia đã thông qua chuyện này với hắn rồi mà, chỉ là mãi không nghiêm túc thảo luận mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Long Đại nghiêm mặt nói: “Nếu vừa ý công tử tốt ở quận ngoài, mà công tử tốt đó cũng vừa ý cô thì làm thế nào?”

An Nhựt Thần vội vã nịnh nọt thể hiện trung thành: “Tôi là quân sự của tướng quân, một lòng trung thành với tướng quân, tận tâm tận lực làm việc cho tướng quân, tuyệt đối sẽ không bị công tử nào mê hoặc cả.”

Long Đại không hề muốn để ý đến nàng, thúc ngựa rời đi.

An Nhựt Thần ngẩn người, thờ dài một hơi, thật sự có thể bay đến tận cổng thành Đông.

Tính toán một lúc, vẫn nên tìm cơ hội khác để hòa giải với tướng quân vậy.

Có điều ngày hôm đó vì chuyện nhị muội tìm bà mối mà đắc tội với tướng quân thì nhị muội đến.

Lúc này An Nhượng Hi không tức giận kích động cũng chẳng còn lấy lòng nữa, nàng ta đi vào ngồi xuống, uể oải lại lạnh lùng mà nói: “Ta vốn không muốn đến, nhưng hôm qua Tiền lão gia đã đến nhà thăm cha, bảo ta đến nói một chuyện với tỷ.”

“Ồ.” An Nhượng Thần tỉnh bơ như không, dù sao chắc chắn cũng chẳng phải chuyện gì hay ho.

“Dựa theo chủ ý của tỷ, cha đã đến nhà môn tổ cáo, sau đó lại bị đánh, chắc tỷ biết chuyện này rồi. Có phải cười nhiều lắm không?”

“Cũng tạm.” Biểu cảm của An Nhượng Thần không có vẻ gì là hứng thú.

“Chuyện này cũng phải trách Tiền lão gia, cha bị lão ta đào bẫy, bị ăn gậy còn phải vờ vui vẻ tiếp đón. Hẳn tỷ cũng sung sướng lắm chứ gì.”

“Chắc là thế.” An Nhượng Thần không có phản ứng gì quá mức.

Kết quả An Nhượng Hi lại vô cùng bình tĩnh, không hề nổi giận mà chỉ nói, “Dù sao thì, ta cũng thấy rõ là thật sự hai tỷ muội ta dù có làm gì cũng không cải thiện được quan hệ, chỉ bằng lợi dụng nhau đi. Ta đến tìm tỷ cũng không lấy được tin tức gì có lợi, nhưng chỉ ít mỗi lần về nhà có thể để ta yên tĩnh một lần thì ta sẽ lại đến.”

“Ta đã nhờ người tìm bà mối ở quận ngoài rồi.” Phương quân sự làm chuyện này còn đáng tin hơn cả tướng quân đại nhân, “Mặt mũi cũng được, đợi qua Tết ta sẽ đích thân đi một chuyến xem xét.”

An Nhượng Hi ngăn người, sau đó lạnh nhạt nói: “Đợi tỷ đi gặp thật rồi hãy nói, chứ nói miệng thì ta không dám tin.”

“Vậy rốt cuộc Tiền lão gia bảo muội chuyện gì?”

“Lão ta nói vào cuối tháng mười đã mua vào hai tiểu nha đầu mười hai tuổi.”

“Là có ý gì?”

“Lão bảo, để ta kinh hoàng mà hỏi tỷ, mãi vẫn không tìm thấy tứ muội, liệu có thể đã bị người môi giới lừa bán đi rồi không?”

“Nếu Tiền Bồi mua được tứ muội thì sẽ không có phản ứng đó.” Tuy An Nhượng Thần nói thế, nhưng chuyện dính đến tứ muội thì trong lòng lại không dám khẳng định. Tâm tính con người Tiền Bồi khó đoán được, có lúc thật sự không rõ lão có thể làm gì.

“Lão bảo ta hỏi tỷ, nha đầu bị lão ta mua đó có khi nào là tứ muội không?”

An Nhượng Thần cười nhạt: “Rồi thì sao, chẳng lẽ ta còn phải đến phủ lão làm khách ư?”

“Chưa biết chắc được.” An Nhượng Hi cũng cười nhạt, “Lão nói nếu tỷ có suy nghĩ đó thì ta được đề nghị có thể đi cùng tỷ, để tỷ yên tâm. Ta mới bảo với lão, có thể tỷ tỷ không thích ta đi theo, người ta có võ tướng hộ vệ.”

“Quả đúng là vậy.”

An Nhượng Hi trợn mắt: “Ta đang chăm chọc đấy.”

“Còn ta trả lại muội thôi.”

Hai tỷ muội trợn mắt nhìn nhau, An Nhượng Hi nghiêng đầu đi, “Dù sao ta cũng chuyển lời rồi đấy. Tùy tỷ muốn thế nào thì làm.”

Nàng có thể làm gì nữa đây, nàng không hề tin Tiền Bồi chút nào. Nhưng càng cảm thấy không thể tin thì trong lòng lại càng không yên.

“Còn nữa, tứ di nương đến hỏi ta chuyện đầu độc thế nào rồi? Ta mới bảo là không có cơ hội. Bà ta mới nói vậy hôm nay người tìm cơ hội đi, ta mới đáp là để xem tình hình đã.” Trông An Nhượng Hi như thể đang thể hiện mình không phải là đồ vô dụng.

An Nhượng Thần thật sự tức giận: “Được rồi được rồi, hôn sự của muội thật sự đang được chuẩn bị đây. Nhưng cũng sắp hết năm rồi, có làm gì thì cũng phải qua Tết mới có thể xin tướng quân cho nghỉ rồi mới đi được. Muội cũng không cần cố ý đến làm phiền ta nữa, biết muội phiền rồi.”

“Xin nghỉ thì cứ xin thôi, còn phải nói với tướng quân nữa. Tỷ cũng không cần cố ý giương oai đâu, biết tỷ oai phong rồi.”

“Đang trêu chọc ta đấy à?”

“Đúng thế.” An Nhượng Hi xụ mặt.

“Được rồi được rồi.” An Nhượng Thần xua tay đuổi người, thật sự không muốn nhìn nàng ta nữa, “Muội về đi. Nói với Tiền Bồi là đại tỷ kinh hãi thất thố

tức giận đến mức đập bàn, nói với tứ di nương hôm nay tâm tình đại tỷ không tốt nên không rót trà, không hạ độc được.”

“Đúng là tỷ còn chưa rót trà cho ta.”

“Ta có ý đấy.” An Nhượng Thần cũng nghiêm mặt, “Không phải có người muốn hạ độc sao, ta cũng nên đề phòng chút.”

An Nhượng Hi “hừ” một tiếng rồi phất tay áo rời đi.

An Nhượng Thần nhìn theo bóng lưng của nàng ta, thờ dài trong lòng, khẽ xoa mi tâm. Thật lòng mà nghĩ thì nhanh chóng gả đi cho rồi, gả xa một chút, gả khá một chút, nàng muội muội này có sống tốt mới thôi không làm người ta ghét.

Tối hôm đó, An Nhượng Thần mặt dày một mực đợi Long Đại ở ngoài cửa viện. Vệ binh nói tướng quân từng bảo An quân sự có thể đi vào, nhưng An Nhượng Thần không đi.

Vệ binh đại ca à huynh có hiểu chuyện hay không thế, đây gọi là khổ nhục kế. Mặc dù không rõ vì sao quan hệ lại trở nên như thế này, nhưng muốn giảng hòa thì phải xài khổ nhục kế mới được. Trời rất lạnh, nàng cứ thế đứng ở bên ngoài, đông cứng thành băng, cũng coi như là biểu hiện thành ý, “Khỏi phải vào, trong phòng không có lò sưởi, cũng chẳng khác gì đứng ngoài này.” Long Đại không sợ lạnh nên trong phòng không cần lò sưởi, thân là quân sự, An Nhượng Thần biết cả điều này.

“Tướng quân nói nếu An quân sự đến thì phải đốt lò sưởi cho nàng.” Vệ binh thành thật đáp.

“Không không, không phải ở bên ngoài còn có người trò chuyện cùng sao.”

“Nếu An quân sự có việc gấp thì có thể triệu dịch binh đưa tin, như thế sẽ nhanh hơn.” Vệ binh tốt bụng đề nghị.

An Nhượng Thần bắt đầu nhìn vệ binh, “Không vội, cũng không cần phải gấp như thế, không sao đâu, ta chờ được mà.” Sau này vệ binh đại ca huynh nhớ nói lại với tướng quân là ta đứng đợi lâu lắm đấy nhé.

Mà một lần đợi này đúng là lâu thật, phải rất khuya Long Đại mới về, thấy An Nhượng Thần đứng ở cửa viện thì sửng sốt.

“Tướng quân tướng quân, huynh đã về rồi.” An Nhượng Thần bật nhảy đi đến.

“Tìm ta có chuyện sao?” Long Đại hỏi.

“Có có.” An Nhượng Thần gật đầu cái rụp.

“Tướng quân, An quân sự đã đợi lâu lắm rồi.” Vệ binh nói. Lập tức An Nhượng Thần nhìn hắn với ánh nhìn đầy cảm kích, vị vệ binh đại ca này, huynh nhanh nhẹn thông minh như thế, nhất định là tiền đồ rộng mở.

“Việc cấp bách sao?” Long Đại vừa hỏi vừa đi vào trong.

An Nhượng Thần vội chạy theo nịnh nọt: “Tướng quân, hôm nay nhị muội tôi đến tìm tôi, muội ấy bảo cuối tháng mười nhà Tiền Bui có mua hai tiểu nha đầu khoảng mười hai tuổi.”

“Thế à?” Long Đại đốt lò sưởi lên.

“Tôi đoán hẳn đây là kế dụ địch, nhưng nhất thời cũng không đoán được lão ta có ý gì? Cũng không thể lừa tôi qua đó rồi đánh một trận được, đến lúc đó chắc chắn tướng quân sẽ không bỏ qua cho lão ta, hẳn lão ta sẽ không ngốc đến thế.”

“Làm sao cô biết ta sẽ không bỏ qua cho hắn?” Long Đại ngồi xuống, vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Hả?” An Nhượng Thần ngẩn người, chẳng lẽ mình bị hại mà tướng quân sẽ bỏ qua cho người làm hại nàng ư? Nàng nghĩ rồi bảo: “Xâm phạm binh sĩ tướng quân, làm hại tài vật trong quân, phá hỏng phòng ngự quân sự đều coi là tội phản quốc. Nếu tôi bị xâm hại thì cũng có thể miễn cường tính là trường hợp đầu tiên chứ?” An Nhượng Thần giơ một ngón tay lên.

“Vậy cô định đến Tiền phủ chọc giận lão ta, để lão đánh cô một trận đòn đau, sau đó ta sẽ lấy tội phản quốc để trừng lão?” Long Đại rất nghiêm chỉnh.

An Nhượng Thần nghĩ một lúc lâu, mặt dày tự động đi đến ngồi xuống trước mặt Long Đại, thành khẩn hỏi: “Tướng quân à, tôi có chỗ nào chọc giận huynh sao?”

“Không hề.” Mặt Long Đại đầy vẻ vô tội, “Ta đã thử đồ của năm mới rồi, rất vừa người. Sau này đến phủ thái thú, ta cũng đã thấy quan phục mới may và trang sức phối hợp rồi, An quân sự lo liệu rất thích đáng. Thức ăn mỗi ngày đều rất ngon miệng, lại còn có canh để uống, rất hợp ý ta. Đệm giường sạch sẽ gọn gàng, trong phòng dọn dẹp không dính một hạt bụi, công văn tin hàm đều được phân loại chỉnh lý, văn thư tứ bảo cũng tiện tay để xài.”

An Nhượng Thần gật mạnh đầu, đúng thế, nàng rất bỏ công quan tâm đến cuộc sống thường ngày của tướng quân.

“Nếu ta nói có gì không hài lòng thì đúng là có, nhưng chỉ sợ nói ra lại làm An quân sự hiểu lầm ta nói năng lỗ mãng.”

An Nhượng Thần: “...”

Mặc dù nói là lo có hiểu lầm, nhưng Long Đại vẫn cứ nói: “Năm nay An quân sự vừa tròn mười tám, nhưng hết lần này đến lần khác lại không chú ý lời ăn mặc, suốt ngày ăn mặc âm đạm bản thủ, tóc thì bôi đại lên trên đầu, còn thô kệch hơn cả binh sĩ, dung nhan như thế, quả thực là ngại nhìn ngó.”

Suýt nữa cảm An Nhượng Thần rơi xuống đất, đợi đã, đây là đang nói chuyện hoang đường gì thế. Xiêm áo của nàng gọi là giản dị, cũng đâu có bản, tuy có vẻ hơi già nhưng không hề qua loa tí nào, cái gì gọi là thô kệch hơn binh sĩ chứ. Lại còn ngại nhìn ư?!

“Có đôi lời muốn nói, nữ nhân vì người mình yêu mà ăn vận, cho dù coi như trong lầu Tử Văn này không có người An quân sự yêu, nhưng cũng không cần phải làm người khác sợ yêu đến thế.”

An Nhượng Thần ngẩn người hóa đá. Vậy là tướng quân đại nhân hiểu rõ binh pháp như thần này cảm thấy nàng sợ người khác “yêu” mình nên mới có tình ăn mặc xấu xí thế này? Có xấu đến mức đó ư!!!

“Còn nữa, nơi này vệ binh canh giữ muôn trùng, không cần thiết phải lo sợ bỏ mạng, cô cũng cần bó ngực mỗi ngày nữa. Người không biết lại còn nói cô bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị chạy trốn.”

An Nhượng Thần chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên, còn chê nàng bó ngực sao?! Đúng là không cần phải chạy trốn, nhưng không phải ngày ngày cần luyện võ cưỡi ngựa sao? Có phải tướng quân huynh không có ngực lớn nên không hiểu được nỗi khổ của ngực lớn không!

“Tướng quân!” An Nhượng Thần giậm đất đứng lên, “Tướng quân thẳng thắn như thế thật khiến người ta cảm động, như thế tôi cũng nên thẳng thắn mới phải.”

Cũng không đợi Long Đại đáp lại, An Nhượng Thần đã nói: “Lông mày tướng quân lúc nào cũng như sơn cao, rất linh hoạt biến đổi, nhưng điều đó cũng rất dễ tiết lộ cảm xúc, tiết lộ quân cơ, tướng quân nên cẩn thận xử lý! Đã nói xong rồi, nô tỳ xin cáo lui!”

Sau đó xoay người chạy đi, đến tiết lộ quân cơ mà cũng nói ra được, đúng là nói khoác rất hay.

An Nhượng Thần tuy chạy rất nhanh nhưng thực chất vẫn dừng đứng lỗ tai lên, không nghe thấy Long Đại gọi nàng lại, trong lòng khó nói được là thất vọng hay vui mừng. Chạy được một quãng mới hồi hận, xong rồi, còn nói phải hòa giải, kết quả không phải càng bế tắc hơn sao. Không được không được, nàng còn chưa nói chính sự mà.

Hơn nữa, chức quan của tướng quân tương đối lớn, hần nàng phải nên nhường hần mới đúng.

Nghĩ như thế, trong lòng được trấn an rất nhiều. Đúng thế, nàng nên nhường tướng quân.

An Nhượng Thần lại xoay người lại, cửa phòng Long Đại vẫn còn mở, hần vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, nét mặt có phần phiền muộn. A, có phải tướng quân cũng đang kiểm điểm vì bản thân đã lỡ lời không? An Nhượng Thần càng cảm thấy bọn họ nên hòa giải, nhường tướng quân là không sai.

“Tướng quân, tôi vẫn còn chưa nói chính sự.”

Long Đại thấy nàng quay lại, nhất thời biểu cảm trên mặt lại quay về dạng hoang nghiễm túc. Hần giọng hỏi, “Chuyện gì?”

An Nhượng Thần nói: “Chính là vụ án của Lý trưởng sử, nha sai đầu tiên báo nói thấy Lý trưởng sử tháo chuông tên là Giang Mãn.”

“Ừ?”

“Giang Mãn nói hần đến đình Đình Tùng là muốn xem xem có ai rao bán gì không để mà mua bữa sáng. Nha sai có nhiệm vụ tuần tra đường phố, hai người một tổ, hần tự động rời tổ đến đình Đình Tùng, đây là thứ nhất. Thứ hai, cạnh đình Đình Tùng có quầy bán bánh, cũng là quầy bán thức ăn duy nhất ở cạnh đó, khoảng giờ tỵ là dọn quầy, khách quen đều biết cả. Nếu là ăn sáng cũng sẽ không đến đình Đình Tùng mà tìm. Còn điều thứ ba, con người Giang Mãn đó không hề có thói quen ăn sáng.”

Long Đại lắng nghe, lần này là nghiêm túc thật. Hần hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Không có. Tuy dựa vào những điều này thì không thể kết luận rằng nha sai kia nói dối được, có thể hần không phải là khách quen, không biết thời gian dọn quầy, hôm đó đột nhiên muốn ăn sáng, những điều này đều không thể nói là bất hợp lý được, nhưng vẫn có nghi ngờ, đúng chứ? Hơn nữa thời gian mà hần nói điều đó là khi trời đã sáng, nếu thấy rõ mặt người thì hần cạnh đó cũng nên có người khác đi lại, nhưng chỉ có mỗi một mình hần thấy được Lý trưởng sử, còn Lý trưởng sử lại không thấy hần. Rõ ràng đình Đình Tùng là ở nơi cao, rất dễ nhìn thấy xung quanh.”

Long Đại không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

An Nhượng Thần lại nói: “Lý trưởng sử khá cẩn thận, đi giữa đám đông vẫn phát hiện có người theo dõi sau lưng, nếu là sáng sớm không có ai mà lại bị người ta thấy rõ mặt mũi, vậy tại sao y lại không phát hiện ra có người đang nhìn mình? Hơn nữa Giang Mãn có nói, vì nhận ra Lý trưởng sử nên mới không để ý, cứ tưởng là phía quân đội đang điều tra án, nhưng sau đó ngẫm nghĩ vẫn nên báo lên thì hơn. Mới đầu đã là không để ý, nếu không đi lên chào hỏi thì cũng sẽ không bỏ trốn. Vậy làm sao Lý trưởng sử lại không thấy được hấn?” An Nhượng Thần dừng lại: “Tướng quân, nghi ngờ trước đó của huynh là chính xác, trong vụ án này còn có chỗ kỳ lạ, chúng ta có thể bắt đầu điều tra lại từ chỗ nhà sai. Nếu thật sự hấn ta nói dối nguy tạo chứng cứ, như vậy cho thấy người sai khiến hấn chính là mặt thám.”

Long Đại nhìn nàng mấy lượt, bất chợt thở dài: “Từ sớm ta đã cảm thấy, nếu cô là thân nam nhi thì tốt biết bao, bồi dưỡng tốt thì ắt hẳn sẽ là mưu sĩ giỏi. Rồi sau đó lại nghĩ, cô thân là con gái cũng rất tốt...”

Long Đại còn chưa dứt lời thì An Nhượng Thần đã sốt ruột, nàng ngừng đầu ưỡn ngực nói: “Tướng quân, bất kể là một hán tử hay là một cô nương, chỉ cần có lòng son dạ sắt thì cũng có thể đầu đội trời chân đạp đất.”

Long Đại bị nàng chặn họng, câu tiếp theo không cách nào nói ra được. Hấn phát tay, tức giận đuổi An quân sự “đầu đội trời chân đạp đất” nhà hấn đi về.

Quay về phòng, An Nhượng Thần ngồi trước gương cả buổi, rất không cam lòng: “Có xấu như thế sao?!”

Lục rương tìm y phục, chọn bộ đồ tươi sáng xinh xắn. Lại mở hộc tủ ra, cũng có vài món đồ trang sức. Nằm dài trên giường ngủ, bên tai còn vang vọng lời của tướng quân: “Quả thực là ngại nhìn.”

Hứ!

Ngày hôm sau, An Nhượng Thần thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng, ăn mặc gọn gàng chu đáo đến chuồng ngựa đợi “tình cờ gặp” tướng quân.

Lúc mặc y phục trang điểm đã dọa sợ Xuân Hiểu, “Hôm nay cô nương muốn đi đâu thế?”

“Đi cho Chiến Cổ ăn sáng.”

Xuân Hiểu: “...”

Đi đến chuồng ngựa lại dọa mã phu, “Hôm nay cô nương muốn đi đâu thế?”

“Đi cho Chiến Cổ ăn sáng.”

Mã phu: “...”

Ăn mặc như thế, Chiến Cổ còn có thể nhận ra cô không?

Chải lông ngựa cho ngựa ăn, đợi một lúc lâu cuối cùng Long tướng quân cũng đã đến. Chúng vệ binh nhìn An Nhượng Thần mà giật mình, chỉ có Long Đại như không thay đổi như thường.

“Chào buổi sáng tướng quân.” An Nhượng Thần dùng khí thế đầu đội trời chân đạp đất để chào hỏi.

“Chào buổi sáng.” Long Đại bình tĩnh lạnh nhạt, như thể không thấy sự thay đổi của An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần bĩu môi, trong lòng âm thầm có chút không vui.

Long Đại lên ngựa, lúc đi ngang qua người An Nhượng Thần thì chợt nói: “Ngày mai cứ mặc thế để đi dự tiệc cùng ta, như thế này mới ra dáng ra vẻ chứ.”

An Nhượng Thần: “...”

Không đợi An Nhượng Thần có phản ứng, Long Đại đã thúc ngựa rời đi, đi được một đoạn thì đột nhiên quay lại, đến bên cạnh An Nhượng Thần nói: “Sau này cứ như thế đi, như thế trông mới nên hôn.”

Lúc này An Nhượng Thần sực tỉnh, vội vàng đáp: “Tuân lệnh, tướng quân!”

Long Đại nhún mày khẽ mỉm cười rồi rời đi. Lần này hấn không ngoài đầu lại nữa.

Suýt nữa An Nhượng Thần đã nhảy dựng lên, nhưng chợt nhớ đến bên cạnh còn một đám mã phu đang đứng nhìn, quân sự như nàng phải giữ dáng vẻ, đành xoay lại ôm lấy Chiến Cổ, vui mặt vào người nó. Chiến Cổ à, vậy là coi như ta và tướng quân đã làm hòa rồi đúng không?

Đĩ nhiên Chiến Cổ không thể đáp lời được. Có điều An Nhượng Thần lại rất vui vẻ. Ngay bản thân nàng cũng cảm thấy là như vậy, đã làm hòa rồi.

An Nhựt Thần chấp tay sau lưng quay về viện tử chuẩn bị ăn sáng. Nhớ đến nụ cười của tướng quân trước lúc đi lại không nhịn được nhảy cẫng lên, hi hi, đã hòa thuận rồi. Có điều tướng quân vẫn cứ nhưn mày không đổi, nhưng tướng quân nhưn mày vẫn đầy phóng khoáng như thế, không đổi cũng chẳng sao. Không tiết lộ được quân cơ đâu.

Tĩnh Nhi và Tĩnh Duyên sư thái cũng đang ăn sáng. Mấy ngày qua hai người chẳng ai nói lời nào. Tĩnh Duyên sư thái vốn đã không hay nói nhiều, giờ đây thân phận đặc thù đã bị lộ, bà ta càng không muốn nói chuyện hơn. Còn Tĩnh Nhi lại không biết nên nói gì, cô bé rất sợ, muốn hỏi vài câu nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào, cũng không biết có nên hỏi hay không. Tĩnh Duyên vẫn đối đãi với nàng như trước, hết như cái chuyện đáng sợ đó chưa từng xảy ra, bà gọi nàng đến ăn cơm, cho nàng đồ chơi để chơi, nhưng không khóa cửa trắc viện nữa.

Tĩnh Nhi không biết đây có phải là đang thử thăm dò nàng hay không. Nàng cũng không định chạy trốn, nàng chẳng biết có thể trốn đến đâu cả, quay về thành Trung Lan có an toàn không? Nàng cũng không biết là không phải chỉ có một mình Tĩnh Duyên gây khó dễ khi nàng trốn. Thế nên nàng cũng giả vờ như chuyện kia không hề xảy ra, có điều nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chẳng cách nào che giấu được, dù vô tình hay cố ý vẫn giữ khoảng cách với Tĩnh Duyên, ngoài cùng ăn cơm thì phần lớn thời gian còn lại nàng đều ở trong phòng.

Vào lúc này đã ăn sáng xong, Tĩnh Duyên bỗng nói: “Ta sẽ không làm ngươi bị thương, ta biết ngươi là ai.”

Tĩnh Nhi vừa định nói mình ăn xong sẽ về phòng, nhưng nghe thấy thế thì sững sờ, ngồi thẳng người lên.

Tĩnh Duyên sư thái nhìn nàng, ánh mắt không còn lạnh căm nữa, bà ta nói: “Mấy ngày qua ngươi không rời đi, ta nghĩ chắc người không biết có thể đi được đâu. Tạm thời mà nói thì đúng là chỗ của ta an toàn hơn những nơi khác nhiều, nhưng sau này thì không chắc.”

“Sư thái biết con là ai ư?” Tĩnh Nhi khiếp sợ mở miệng.

“Vốn không hề biết ngươi là cô nương của An gia, nhưng ta nhận ra ngươi. Hai năm trước, lúc ta vào thành Trung Lan khát thực, từng gặp ngươi ở trên đường. Ngươi và tỷ tỷ của mình. Lúc ấy ngươi vừa mới mua bánh bao, thấy ta khát thực bèn đưa bánh bao cho ta ăn. Vì là bánh bao nhân thịt nên ta từ chối. Ngươi xoay người đi chực khóc, tỷ tỷ ngươi nói đồ ngốc, người xuất gia chỉ ăn chay. Sau đó ta đi được một đoạn thì ngươi thờ hồng học đuổi theo, đưa cho ta một túi táo đường, ngươi nói xin lỗi, vậy đường có thể ăn được không? Ta nhận lấy, ngươi ngẩng đầu cười toét miệng với ta.”

Tĩnh Nhi không lên tiếng, nàng không nhớ chuyện này. Nàng đúng là An Nhựt Phương, nàng nhớ mang máng là mình từng cùng đại tỷ ra ngoài rồi cho người ta nào bánh bao nào táo đường, nhưng nàng không nhớ là người nào chứ nói gì là tướng mạo.

“Nếu con gái của ta vẫn còn sống trên đời, hẳn nó cũng bằng ngươi rồi. Ta đến đây đã mấy năm, ngươi là đứa trẻ đầu tiên không sợ ta, về mặt của ngươi lúc đó làm ta nhớ đến con bé. Vào ngày mười lăm tháng mười đó, ta vào thành Trung Lan khát thực như thường, ta lại gặp ngươi lần nữa, chỉ có điều lúc này ngươi ngược mặt nói với ta là “sư thái, cứu mạng“. Ta vừa nhìn đã nhận ra ngươi ngay, nên mới đưa ngươi về.”

An Nhựt Phương cắn môi, cúi đầu nhỏ giọng nói như tiếng muỗi kêu: “Xin lỗi, con không có ý nói dối.”

“Không sao.” Tĩnh Duyên lạnh nhạt đáp: “Ta vẫn chưa gặp người nào không nói dối cả. Mỗi một người, trời sinh cũng sẽ nói dối.”

Hốc mắt An Nhựt Phương đỏ lên: “Quả thật con không biết nên làm gì bây giờ. Tỷ tỷ đã nhường cơ hội chạy trốn cho con, kết quả con đã bỏ lỡ, con không thể về nhà nữa, con sợ lắm.”

Tĩnh Duyên sư thái nhìn nàng: “Không cần sợ, ai bắt nạt ngươi thì cứ giết hắn.”

An Nhựt Phương run lên, sợ hãi ngẩng đầu, sư thái đang đùa phải không?

Nhưng nét mặt của Tĩnh Duyên sư thái là nghiêm túc thật, bà ta hỏi tiếp: “Sau khi ta thu nhận ngươi thì từng có vào thành Trung Lan dò xét, phát hiện khắp nơi đang đi tìm tử cô nương của An gia, lúc ấy mới biết thân phận của ngươi.”

“Khắp nơi là sao ạ?” An Nhựt Thần hỏi.

Tĩnh Duyên sư thái hỏi: “Chính là nhà ngươi tìm, tỷ ngươi tìm, quan phủ tìm, quân đội tìm, Tiền phủ tìm, mật thám cũng đang tìm..”

An Nhựt Phương kinh ngạc mở to miệng, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại có nhiều người tìm nàng đến thế chứ.

“Mới đầu ta nghe nói ngươi bị ép gả cho một lão già tên là Tiền Bồi, ta đã muốn đi giết hắn rồi. Nhưng sau khi điều tra, phát hiện nếu giết hắn thì có lẽ còn có nhiều chuyện phiền phức hơn nữa. Nhưng quả thật bây giờ cũng chẳng hơn gì...” Tĩnh Duyên sư thái trầm ngâm, tự nhủ: “Hay là đi giết luôn?”

An Chi Phủ thất kinh nổi da gà khắp người.

Cũng may Tĩnh Duyên nhanh chóng chuyển đề tài: “Ta cũng đã điều tra tỷ tỷ của ngươi, nay nàng ta ở trong lầu Tử Vân, bên cạnh Long tướng quân...”

Nghe được điều này, An Nhựt Phương ngạc nhiên mừng rỡ hô to: “Đại tỷ bình an vô sự sao?! Tỷ ấy có khỏe không?”

“Ta hỏi thăm được lúc đó nàng ta khá tốt, bây giờ nhìn tình hình mật thám, chắc chắn nàng ta rất tốt. Nhưng nàng ta cũng không an toàn, ta không dám đưa ngươi qua đó.”

“Vi sao? Có phải tỷ tỷ chưa chấp con thì cha mẹ sẽ kiện tỷ ấy lên quan không?”

“Tỷ tỷ nguoi có rắc rối, nàng quan tâm đến nguoi, nàng chính là rắc rối của con.”

An Nhựt Phươg nghe giọng điệu đó, phỏng như đang muốn nói – phiền toái như thế thì giết luôn đi. Nàng nuốt nước bọt, muốn nói đừng làm tổn thương tỷ con, nhưng sư thái chưa từng nói có ý đó, ngộ nhờ nàng nói ra nhắc nhở sư thái thì sao.

An Nhựt Phươg không dám nói tiếp, Tịnh Duyên trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Tóm lại trước mắt nguoi cứ tạm thời ở đây đi đã. Trước khi có kẻ phiền phức tiếp theo đến, để ta xem nên xử trí nguoi thế nào.”

Tịnh Duyên dọn dẹp chén đĩa định rời đi, An Nhựt Phươg không nhịn được hỏi: “Sư thái, mẹ con có khỏe không?”

Tịnh Duyên sư thái dừng tay, giơng mắt nhìn An Nhựt Phươg: “Nguoi nhớ mẹ sao?”

“Nhớ.” Hốc mắt An Nhựt Phươg đỏ lên.

“Lúc ta dò la nhà nguoi, nghe nói nàng ta đóng cửa không ra ngoài, không biết là có khỏe hay không.”

An Nhựt Phươg mím chặt môi, giọt lệ đọng trên lông mi chực lăn xuống. Tịnh Duyên sư thái im lặng, nhìn chăm chăm giọt nước mắt kia, An Nhựt Phươg chớp chớp rồi lại dụi mắt, xóa bỏ giọt lệ ấy. Tịnh Duyên kinh ngạc, lại thất thần ngẩn nguoi. Qua một lúc lâu mới hỏi: “Nhớ nhà ư?”

Cuối cùng An Nhựt Phươg khóc nức lên: “Nhớ ạ, nhưng con sợ.”

“Vi mẫu thân nguoi không thể nào bảo vệ nguoi được.” Tịnh Duyên lầm bầm: “Một mẫu thân không có cách gì bảo vệ con gái của mình, liệu còn là mẫu thân không?”

An Nhựt Phươg òa lên khóc lớn: “Đừng trách mẹ con, đừng trách mẹ con...”

Trên mặt Tịnh Duyên lộ nét đau buồn, cắn chặt hàm răng, chột xoay nguoi bước đi.

Tạ Cươg tuân lệnh của Long Đại tổi qua, dẫn theo vệ binh đưa An Nhựt Thần đến nha môn, báo với thái thú đại nhân, truyền gặp Giang Mãn.

Chính là nha sai Giang Mãn ngày đó thấy Lý trưởng sử tháo chuông.

Kế hoạch là như thế này, vì không muốn bút dây động rừng nên chỉ nói là cần hoàn thiện hồ sơ vụ án của Lý Minh Vũ, hỏi kỹ chi tiết Giang Mãn thấy Lý Minh Vũ tháo chuông. Sau đó đưa Giang Mãn đến đình Đình Tùng để xác nhận lại vị trí, hấn đứng ở đâu, Lý Minh Vũ đứng ở đâu, thấy thẳng mặt ở đâu.

Nếu Giang Mãn không nói cho tròn được thì sẽ dẫn Giang Mãn về lầu Từ Vân. Nếu tại nơi đây Giang Mãn chỉ rõ hợp tình hợp lý, Tạ Cươg kiểm tra không sai thì sẽ cảm ơn Giang Mãn lạnh lợi, kịp thời thông báo, để thái thú đại nhân và Long tướng quân xử lý kịp thời, bắt được sâu bọ trong quân.

Nhưng cả Tạ Cươg và An Nhựt Thần lại không hề ngờ rằng, lúc đến nha môn, Giang Hồng Thanh nghe mục đích đến thì từ chối, đáng tiếc nói hôm qua đài phúc đăng ở bờ sông đổ, rất nhiều thợ mộc và bách tính ở trên đài ngã xuống nước, chúng nha sai đi cứu viện trước, Giang Mãn bất hạnh anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ, đã chết chìm rồi.

An Nhựt Thần trợn mắt há mồm, nào có chuyện trùng hợp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Tạ Cươg hỏi kỹ chuyện này, Giang hồng Thanh tường thuật từng việc một. Dựa theo tập tục ngày Tết của thành Trung Lan, những ngày lễ Tết phải treo phúc đăng, cầu phúc sang năm được mưa thuận gió hòa, thân thể khỏe mạnh, mọi chuyện như ý. Thế là cứ hằng năm thái thú đại nhân sai nguoi dựng đài thả đèn ở bờ sông ngoại ô, cả một vùng ven sông kéo dài mười dặm treo đầy phúc đăng, sáng trưng như ban ngày, trên đài có xây lan can bậc thềm, để lúc bách tính thả đèn được an toàn. Sắp đặt này cũng đã bảy năm rồi.

An Nhựt Thần gật đầu, thân là cư dân của thành Trung Lan, nàng cũng biết chuyện này. Hằng năm vào đêm mùng một, cả nhà bọn họ sẽ đến đài để ngắm đèn thả đèn.

“Năm nay đã dựng đài xong rồi, hôm qua thợ mộc đã kết thúc công việc kiểm tra củng cố, bách tính cũng đua nhau đi đầu treo đèn. Thời điểm này lúc

nào cũng khá rối loạn, thái thú đại nhân mới phái hai đội nha sai đến để duy trì trật tự. Nhưng nào ngờ vẫn có chuyện khó phòng trước được, có người ồn ào chen chúc gây chuyện, đài vẫn chưa được gia công tốt nên đổ xuống, rất nhiều người đều rơi xuống nước. Chúng nha sai xuống sông cứu người, dân chúng không sao, chỉ một vài người là kinh hãi với bị thương nhẹ, có điều có hai nha sai hy sinh vì nhiệm vụ. Thái thú đại nhân đã lệnh chúng tôi an ủi người nhà họ, phải lo liệu cho tốt.”

Tạ Cương nhìn An Nhược Thần, hỏi tình hình của một nha sai đã hy sinh khác.

Đây là một thiếu niên vừa tròn mười tám, người bản xứ, vừa mới làm nha sai không lâu. Có điều hắn ta không quen thân gì với Giang Mãn, cả hai người đều không ở cùng một tổ. Thiếu niên kia bơi lội rất giỏi, đã cứu được mấy người lên rồi, nhưng có lẽ do tiêu hao thể lực quá nhiều mà đến cuối lại không thể cứu bản thân lên được, cứ vậy chìm xuống. Những người khác nhanh chóng đi cứu, có điều đã không kịp. Lúc đưa lên đã tắt thở. Tình hình gần giống với Giang Mãn.

Chủ bạc Giang Hồng Thanh nói đến đây thì khẽ than, cảm thấy tiếc nuối, “Đều là nhi lang khỏe mạnh cả. Mới đây Giang Mãn vừa lập được công lớn, lần này lại anh dũng như thế, bất hạnh bị hại, thái thú đại nhân muốn truy tặng hắn.”

An Nhược Thần đến bờ sông, chỗ đài thả đèn vẫn khá là náo nhiệt, Rất nhiều thợ mộc đang sửa đài, củng cố an toàn. Có người tập nển, đốt tiền giấy vàng bạc, có người treo phướn trắng, trên đó viết diếu văn và tên của Giang Mãn và một nha sai khác, mọi người tự động cúng dường tưởng niệm hai vị nha sai.

An Nhược Thần hỏi kỹ tình hình xảy ra bất ngờ trong ngày hôm qua, rồi lại tìm thợ mộc hỏi tình hình đài phướn trắng. Không có gì khả nghi, tất cả đều quá bất ngờ, hợp tình hợp lý, người đến đông đảo. An Nhược Thần khó chịu vì người chết, cũng vì vụ án mà cảm thấy như đưa đám.

Nặng nề bất đắc dĩ đè lên ngực nàng. Không có cách nào chứng minh được Giang Mãn chết vì bị mưu hại, cũng không chứng minh được Giang Mãn làm chứng giả, nhất là sau khi hắn đã trở thành anh hùng hy sinh. Rốt cuộc Lý trưởng sử là gian tế trong quân hay là một người vô cùng trung thành lại bị lợi dụng, tất cả những điều đó cũng không có cách gì chứng minh được.

Hôm nay Long Đại về sớm, sau khi dùng cơm tối rồi nghe Tạ Cương báo cáo lại chuyện hôm nay, hắn bèn đi tìm An Nhược Thần.

An Nhược Thần thần thần ngẩn ngơ, bị Long Đại lôi đi dạo tản mát.

An Nhược Thần đi dạo cũng không có tinh thần gì, Long Đại ngắt cành cây cho nàng. An Nhược Thần cảm thấy tướng quân đúng là quan tâm mình, nàng đang muốn trút bỏ buồn rầu, tiện tay quất vào bụi cây ven đường, nhưng nghĩ một lúc lại thấy đáng về này sai quá sai, vẫn phải nên giữ khí chất ở trước mặt tướng quân, thế là vội vã ném cành cây đi, nàng là một thiếu nữ đoan trang, phải ghi nhớ điều này.

Long Đại nhìn mà da mặt giật giật, thế là có ý gì? Cứ vậy mà ném đi sao?! Đi lâu như thế, vất vả lắm mới thấy một cành cây xèo bông nhỏ, chỉ duy nhất một đóa! Ngắt cho nàng là để nàng quất chơi rồi ném đi sao?

Long Đại cũng không nói gì, mà sự thật là không có cách nào nói với nàng.

Hai người cứ cầm đầu cầm cổ mà đi, đi đến giáo trường thì An Nhược Thần hỏi: “Tướng quân, có thể ngồi một lúc được không?” Nàng thấy mệt rồi.

Long Đại gật đầu, An Nhược Thần đưa hắn lên sườn dốc ở trong giáo trường mà ngồi xuống, lại đưa mắt nhìn quanh.

“Cô thích nơi này sao?” Long Đại hỏi.

An Nhược Thần gật đầu.

Long Đại do dự rồi hỏi: “Vì sao?”

Nếu nàng nói vì cùng ở đây ăn thịt uống rượu với Tổng tướng quân khá vui, thì hắn sẽ không nói thêm lời nào nữa.

“Bởi vì nơi đây, tướng quân đã dạy tôi rất nhiều bản lĩnh.”

Long Đại háng giọng, cổ tỏ ra nghiêm chỉnh.

“Những chuyện mà trước kia tôi không bao giờ biết mình có thể làm được, lại học được ở tại nơi này.” An Nhược Thần không để ý đến biểu cảm của Long Đại, tiếp tục nói, “Nhưng có rất nhiều chuyện dù tôi muốn làm thì vẫn không thể làm được.”

Long Đại nhìn nàng.

An Nhược Thần cúi đầu, lùa cỏ khô bên dưới, “Tướng quân, Giang Mãn đã chết rồi.”

“Ta biết.”

“Manh mới lại đứt đoạn rồi. Hơn nữa không phải hắn bị giết chết, không phải bị diệt khẩu, chỉ ít từ ngoài nhìn vào là như vậy. Hắn chết một cách oanh liệt vinh quang, không thể bởi ra được chỗ sai nào.”

“Ừm.”

“Nhiều người chết như vậy, người này nói tiếp người kia, thế nhưng chúng ta vẫn chưa bắt được hung thủ thực sự.” An Nhượng Thần vô cùng buồn chán, “Tuy lần trước huynh đã dạy dỗ khuyên giải tôi, thế nhưng tôi vẫn không nhận được mà nghĩ, nếu như tôi quả quyết hơn có bản lĩnh hơn, thì liệu có phải đã có thể giành giật trước bọn chúng không. Nếu lúc ấy tôi không sợ gian tế ở trong quân, tìm Tướng tướng quân trực tiếp đi bắt Lưu Tắc...”

Lần trước rõ ràng là Tông Trạch Thanh khuyên nàng, có điều Long Đại cũng không định sửa điều này. Hắn nói: “Nhất định Tướng Tòng sẽ thẩm tra cô trước, sau đó mới phái lính cần vụ phi ngựa đi báo tin cho ta, đồng thời bao vây tửu lâu và Lưu phủ. Lúc ấy gian tế trong quân sẽ báo tình hình lại với Mẫn công tử, Lâu Chí cũng sẽ hành động. Nếu là như thế, có lẽ ngay đến cái tên Mẫn công tử này cô cũng không lấy được.”

Long Đại lại nói: “Rồi có lẽ sẽ có tình huống thứ ba. Không xảy ra thì chưa biết được. Cô không thể lấy nếu như để hủy bỏ thành quả đã nhận được. Có khi còn tệ hơn thế, đến lúc đó cô lại sẽ nói, nếu sớm biết thì tôi nên kiên định hơn, không nên làm như thế” Hắn bắt chước giọng của An Nhượng Thần.

Đúng là thế thật. Vậy nên an ổn mới ảo não. An Nhượng Thần thờ dài, lại nghĩ đến giọng điệu khi Long Đại nói câu cuối mà buồn cười.

“Có điều cô nói đúng, có một số việc nếu không kịp tôi làm thì e sau này phải hối hận.”

An Nhượng Thần nhìn hắn.

Long Đại háng giọng, mở miệng tựa như muốn nói gì đó, rồi lại do dự mà khép miệng. Sau đó lại mở miệng, hắn nói: “Ta chưa nói với cô nhi, lúc ta còn rất nhỏ đã từng theo phụ thân và tổ phụ ra biên ải trú đóng, không lên chiến trường nhưng ở trong doanh trại, ở trong nhà, đều nghe thấy bọn họ nói chiến trường thế nào rồi ra sao, giết địch hộ quốc, hào khí vạn trượng. Trong lòng ta cảm thấy, tập giỏi võ hay giết người đều là chuyện rất dễ dàng. Đến năm ta mười hai tuổi, cha đưa ta lên tiền tuyến, để ta học được thêm kiến thức. Không phải khai chiến, chỉ là hai quân đối lập nhau, cách nhau còn khá xa. Không khí lúc ấy khá căng thẳng, ta rất sợ, ngựa của ta lại kích động. cô cũng biết đại quân bày trận vốn rất nghiêm khắc khốc liệt, thế mà lại có một thẳng nhóc cười ngựa ở bên cạnh nhích tới nhích lui...”

An Nhượng Thần cười “phì” một tiếng.

Long Đại xấu hổ cười: “Trận đó không đánh, đối phương đã rút lui trước. Sau khi quay về cha ta hỏi đã xảy ra chuyện gì, ta nói là con ngựa không tốt.”

An Nhượng Thần không nhận được cười vang.

Long Đại cười nhìn nàng. Sau đó hắn nghiêm mặt nói: “Thật ra trong kinh thành, có rất nhiều con cháu nhà quan lại quyền quý đã có đính hôn kết thân từ khi nhỏ, lúc ta mười sáu mười bảy, có người muốn đến làm mai, cha ta mới nói, giờ mới có mấy tuổi chứ, chưa lập được công lao cho quốc gia thì làm sao có thể cưới vợ được. Nhưng chuyện người ta đến cửa làm mai vẫn không ít. Hôn nữa ta biết rất nhiều người đều đã kết thân rồi, ta mới cảm thấy, chuyện này không có gì khó. Hôm nào rảnh thì có thể cưới vào.”

Vậy rốt cuộc bây giờ hắn đã có mấy thế thiếp rồi? An Nhượng Thần chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này của tướng quân. Lúc này đột nhiên hắn nhắc đến, nàng lại thấy tim mình đập dữ dội. Lát nữa hắn nói đến thế thiếp trong nhà thế nào ra sao, ắt hẳn nàng phải ca ngợi nhi. Thật ra con người nàng ắt biết nịnh hót, từ ngữ ca tụng không hề ít, nhưng sao bây giờ người lại ngăn ra thế này, đầu óc trống rỗng, không nhớ nổi từ gì cả.

Sau đó An Nhượng Thần nghe thấy mình hỏi: “Huynh cười ngựa không tốt, sau đó thì sao?”

Lập tức nàng bị tướng quân tròn mắt nhìn.

An Nhượng Thần chột dạ, đây chẳng phải là mình rẽ vào lại đề tài mà tướng quân đã rời đi sao.

Long Đại tròn mắt cả buổi, nhưng rồi lại tiếp lời, “Sau đó cha ta nói cười ngựa không tốt là do tập chưa đủ, bảo ta tập luyện thêm. Ngồi trên ngựa luyện trường đao, nhưng phải không chế để ngựa không nhúc nhích. Ta bị phạt ba ngày.”

Rồi hắn lại tiếp tục tròn An Nhượng Thần: “Còn muốn hỏi gì nữa?”

“Vậy tập có tốt không?” An Nhượng Thần cũng không biết làm gì nữa, nhắm mắt hỏi tiếp.

“Cô nói gì?” Không phải đang nói nhắm mắt chứ.

An Nhượng Thần rụt cổ lại: “Thế sau đó thì sao?” Tướng quân muốn nói lấy vợ dễ dàng thì cứ nói thôi. Nàng cũng cảm thấy lập gia đình không khó, rảnh thì có thể gả đi thôi, chẳng qua là nàng luôn dốc sức vì quốc gia, không có thời gian rảnh mà thôi. Hừ. Đúng thế, lát nữa nàng cũng nói như vậy.

“Về sau nữa ư?” Long Đại tròn mắt, “Năm mười bốn tuổi, ta lên chiến trường giết địch, đối trận với Đông Sở quốc. Ta cho là mình sẽ sợ, nhưng thực chất đầu óc trống rỗng, phó tướng đối phương thực ngựa cảm thương xông về phía ta, ta kẹp bụng ngựa phi lên nghênh đón, ta cứ ngỡ mình là người đầu tiên bị chém ngã, ta biết tên hắn, ta sẽ nhớ hắn. Nhưng trước khi giết hắn thì một tiểu binh ở bên cạnh đã chém về phía bụng ngựa ta, ta không nghĩ nhiều, lập tức vung đao lên, một đao chém đứt đầu hắn...”

An Nhượng Thần sợ hãi co người lại. Nàng đang nghĩ về chuyện hôn sự mà, bên này lại nói chém đầu, quả nhiên không thể nào hiểu rõ được cách tướng quân nói chuyện.

“Sợ sao?” Long Đại hỏi nàng.

An Nhượng Thần gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Long Đại nhún mày, không rõ ý của nàng lắm. Hắn nói: “Giết địch trên chiến trường chính là như thế. Mấy trăm mấy ngàn người tham chiến, nếu không vung đao giết người, nhanh chóng tiêu diệt đối thủ thì ấy chính là đưa bản thân vào nguy hiểm. Hôm đó ở sông bạc, ta cũng là bị đặt vào tình thế cấp bách...”

An Nhượng Thần nhớ ra rồi, lúc ấy Long Đại vừa tới là chém đầu người ngay. Nghĩ đến hình ảnh đó, nàng lại rụt cổ.

Long Đại thấy nàng như vậy thì hơi phiền não: “Nên lúc đó mới bảo cô đi trước, không muốn cô thấy cảnh máu tanh chết chóc, ta cũng không phải là người tàn nhẫn, không ngờ cô lại nghĩ xấu vậy. Lúc ấy để cô lên ngựa đi đi, không ngờ cô lại phé như thế.”

Trách nàng à? An Nhượng Thần rất vô tội. Nàng la lên: “Quả thật đến cuối tôi cũng không thấy gì mà, tướng quân cũng coi như đạt được mong muốn rồi.”

Lại còn giả mồm! Long Đại trợn nàng.

An Nhượng Thần bị trợn trừng rất oan ức, cũng không biết nên làm gì cho phải. Đúng là kỳ lạ, sao gần đây nàng cứ nói chuyện đầu đầu với tướng quân thế chứ. Lúc trước nghị sự luôn rất ấn ý vui vẻ mà.

Bỗng Long Đại đứng lên xoay người, dường như muốn đi. An Nhượng Thần lật đật đi theo, nhìn bờ vai rộng của Long Đại mà chẳng biết làm gì.

Long Đại đứng im không nhúc nhích, đưa lưng về phía nàng, An Nhượng Thần cũng không biết hắn đang nghĩ gì. Hắn không đi, đương nhiên nàng không dám động. Hắn rất cao, nếu nàng đi lên hai bước dựa vào thì cùng lắm chỉ có thể ngang đến vai hắn... Khoan đợi đã, nghĩ lung tung gì vậy, nàng vốn không thể bước lên dựa vào được, nhất định vừa rồi chỉ là liếc mắt đo mà thôi.

Đang nghĩ vớ vẩn thì Long Đại đột ngột quay người lại, An Nhượng Thần chột dạ giật mình, lùi về sau một bước, theo bản năng nói: “Tôi không có.”

Long Đại cũng chẳng để ý nàng không giải thích được không có cái gì, chỉ nói: “Vừa nãy ta còn chưa nói xong.”

“À.” An Nhượng Thần lấy lại bình tĩnh, vội bảo: “Mời tướng quân nói.”

Long Đại nói: “Trước khi ra trận, khi đã định xong đối thủ, ta cho rằng ta sẽ nhớ tên của người đầu tiên mình giết, nhưng thật sự ta không hề biết tên họ của tiểu binh kia. Lúc đó hắn vốn không phải là mục tiêu của ta, chỉ xông ngang đến mà thôi. Ta cho rằng người đầu tiên mình chém ngã chính là tên phó tướng kia, nhưng nhiều năm sau bọn ta vẫn gặp mặt nhau, khi đó cùng Đông Sở bang giao, hai chúng ta còn cùng nâng cốc nói chuyện. Ta ngỡ rằng có thể cùng cha sống vai tác chiến mấy chục năm, nhưng lúc ta mười tám tuổi ông ấy đã qua đời. Ta nghĩ rằng rất nhiều người đều lấy vợ sinh con sớm, có lẽ ta cũng không phải ngoại lệ. Nhưng có rất nhiều chuyện đều không phải thế. Ta tưởng thành thân là chuyện rất đơn giản, chỉ cần chọn một cô nương xong là có thể thành thân được. Nhưng đến khi ta thật sự gặp được cô nương mà ta muốn lấy, thì lại chẳng biết phải nói gì với nàng ấy cả.”

An Nhượng Thần cúi đầu, trong lòng buồn đau. Tướng quân à, tôi thật sự không muốn nghe chuyện phu nhân nhà huynh đâu, huynh gặp thế nào, định thân ra sao, nói gì với nàng ấy, tôi thật sự không muốn biết đâu.

“Không đúng.” Bỗng Long Đại tức tối nói: “Thật ra ta có lời muốn nói với nàng ấy, chẳng qua là không tìm được cơ hội tốt, nhưng khi ta nói rồi, nàng lại cứ đánh trống lảng ngắt lời mãi.”

An Nhượng Thần cảm thấy vị phu nhân này sai rồi, tướng quân nói chuyện thì người phải lắng nghe mà nghe chứ, lại còn dám ngắt lời.

“Ta nói chuyện cô có nghe không đấy?”

“Nghe đây nghe đây.” An Nhượng Thần vội đáp lại. Nàng đã làm rất tốt chức quân sự rồi, mỗi một câu tướng quân nói nàng đều nghiêm túc nghe. Dù nàng khoái thích nghe thì cũng không ngắt lời.

Nếu nghe thì vì sao không ngẩng đầu lên. Long Đại bất mãn nhìn chằm chằm đỉnh đầu An Nhượng Thần. Tóc nàng đen nhánh mượt mà, ở dưới ánh trăng lại càng bóng loáng mê người, tai nhỏ đầy đáng yêu, mái tóc trắng nõn nhìn có vẻ rất dễ bóp, đường viền cổ nhỏ bé duyên dáng, khi cúi đầu thì từ góc độ của hắn còn có thể thấy vết sẹo màu hồng nhạt ở dưới cổ áo. Đó là dấu vết nàng bị phụ thân đánh.

“Nàng ấy từng phải chịu khổ không ít.” Long Đại vừa nói vừa bắt chéo tay ra sau lưng, ngón tay ngứa ngáy, nhưng bây giờ không phải là lúc vụng động. “Mới đầu ta cũng không có cảm giác đặc biệt gì với nàng, ta chỉ cảm thấy nàng ấy thông minh dũng cảm, là một nhân tài.”

“Ồ.” An Nhượng Thần nhìn mũi giày, mặc dù không biết tại sao, nhưng tướng quân khen phu nhân nhà mình lại khiến người ta buồn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Long Đại nói tiếp: “Sau đó có lần thấy nàng ấy gần gũi với Tông Trạch Thanh, ta khá mất hứng, thế nên đến doanh trại ở lại mấy hôm, nhưng càng ở bên ngoài lại càng nhớ nàng, thế nên ta mới chắc chắn, trong lòng ta nàng không giống những cô nương khác. Ta quay về, dạy nàng quyền cước, bàn bạc cùng nàng, để nàng lo liệu cuộc sống thường ngày của ta...”

An Nhục Thần càng nghe càng cảm thấy sai sai, vì sao nghe điều này lại có vẻ quen tai vậy nhỉ.

Nàng ngẩng đầu nhìn Long Đại, tim đập điên cuồng.

Bùm bụp bùm bụp.

Vui như trống trận rền vang, mạch máu giãn căng ra.

“Nàng ấy thông minh đến mức làm người ta kinh ngạc, nhưng cũng ngốc đến độ làm người ta căm phẫn. Có lúc không rõ nàng ấy thật sự không hiểu hay đang giả vờ. Ta nói với nàng ấy ta thích nàng, nhưng nàng chỉ để ý đến cái câu lúc ta bức mình đã bảo mình không muốn nói chuyện với nàng nữa.” Long Đại nhìn thẳng vào mắt An Nhục Thần, “Nàng ấy có thể phát hiện được dấu vết của đối phương, phân tích được nhất cử nhất động của mặt thám, nhưng lại không hiểu cử chỉ ta dành cho nàng, không biết lời ta thổ lộ.”

An Nhục Thần giật mình há miệng. Đừng nghĩ nhiều nữa, tim đừng đập nữa.

Nhưng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“An Nhục Thần cô nương, ta chưa bao giờ thích một cô nương nào như thích nàng cả. Ta thích nàng.”

An Nhục Thần cảm thấy bản thân sắp không hít thở nổi nữa rồi.

“Nếu còn nghe không hiểu nữa, đánh trống lảng hay thất thần, ta sẽ phải phạt nàng đọc một trăm lần.”

Đội đã, nói đến đâu vậy? An Nhục Thần hít sâu để gỡ trống được nghĩ, “Phạt em đọc một trăm lần cái gì cơ?”

“Long Đằng thích An Nhục Thần.”

An Nhục Thần: “...”

“Nếu đọc không hữu hiệu thì chỉ có thể viết.”

An Nhục Thần: “...”

“Cho đến lúc nào nàng không đánh trống lảng không thất thần hoàn toàn hiểu được ý thì mới thôi.”

“Biết rồi biết rồi.” An Nhục Thần vội vã gật đầu. Đọc một trăm lần cái gì cũng được, chép một trăm lần cũng được tuốt, chỉ sợ tướng quân đại nhân nổi tính trẻ con bắt nàng viết xong rồi dán lên cổng thành mà thôi. Dựa theo trình độ buông thả của tướng quân đại nhân, nàng cảm giác hẳn có thể làm được chuyện này.

“Nếu đã biết rồi thì trả lời đi.” Long Đại nghiêm túc đứng đắn.

An Nhục Thần: “...” Tướng quân à, vừa rồi huynh nói thích tôi chứ không phải nói tìm tôi quyết đấu đúng chứ? Sao về mặt này lại dọa người đến thế.

“Nàng lại thất thần rồi.” Long Đại cau mày.

“Em không có.”

“Vậy là nàng đang nghĩ nên tặng lời đi thế nào.”

“Em không có.”

“Thế thì cho đáp án đi.” Long Đại nghiêm mặt.

Nếu có thể tạm thời ngắt xiu đi thì tốt quá.

An Nhục Thần ngẩng mặt nhìn tướng quân đại nhân, hẳn rất điển trai, dù xụ mặt cũng rất dễ nhìn, đến cau mày cũng thế nốt, ánh mắt hẳn thâm thúy sáng ngời, trong mắt lộ ra nét căng thẳng.

Tướng quân đại nhân căng thẳng kia!

Cũng giống nàng!

An Nhượng Thần lại hít sâu một hơi rồi mở miệng, thấy động tác này của nàng làm tướng quân đại nhân thêm phần căng thẳng thì tim nàng lại đập nhanh hơn.

“Đợi em cân nhắc đã.” Nàng nói nhanh.

“Gì cơ?” Long Đại nghe không rõ. Nói nhanh như thế làm gì.

“Để em cân nhắc đã.” Mặt An Nhượng Thần đỏ bừng, nói chậm hơn rồi, nhưng giọng nhỏ đi rất nhiều.

“Cân nhắc cái gì?” Long Đại cau mày.

An Nhượng Thần cắn môi, nhất thời chẳng biết nên nói thế nào.

“Nhất định nàng cũng thích ta.” Long Đại nói.

Mặt An Nhượng Thần căng phồng đỏ au, trực tiếp vạch trần như thế có hợp không hả tướng quân?!

Long Đại lờ đi khuôn mặt đỏ bừng của nàng, lại nói tiếp: “Vốn dĩ ta không thiếu nợ gì nàng, nhưng ta có ân với nàng là thật, Ta không lấy quyền quý ra ép nàng, nhưng chức quan nhị phẩm của ta là thật. Ta không dùng tướng mạo để dụ dỗ cô, nhưng ta trông khí thế oai hùng cũng là thật.”

An Nhượng Thần sững sờ, tướng quân huynh đang nói nghiêm túc đấy ư? Đây là đang khoe sở trường của mình hay muốn tăng phần đáng yêu mèo khen mèo dài đuôi?

“Ta biết nhất định nàng thích ta. Ta cũng không hề lừa dối như nàng, nàng đối với ta thế nào, ta biết cả.” Trong giọng nói tràn ngập tự tin và đầy khẳng định.

Cái gì cũng bị hắn nói ra hết sạch rồi, An Nhượng Thần không thể không cẩn thận thỉnh giáo: “Vậy tướng quân bảo em trả lời câu gì?”

“Bao giờ thì thành thân?”

Cầm An Nhượng Thần như muốn rớt xuống.

“Cả ta lẫn nàng đều không còn nhỏ tuổi nữa, tuy thời cơ không tốt lắm, nhưng nàng cũng hiểu đấy, hiện giờ dù có là dịp nào thì cũng không tốt. Không biết lúc nào sẽ xảy ra chiến tranh, cũng chưa chắc bao giờ bắt được mặt thám. Nhưng cũng không thể vì những điều ấy mà không làm những chuyện nên làm. Ta đóng quân tại biên ải, cũng từng trấn thủ ba năm. Bọn ta không thể lại kéo dài tiếp mấy năm nữa. Nếu đã tâm đầu ý hợp thì định hôn thôi. Nên đặt mua những gì thì mau chóng đặt đi, đừng trì hoãn.” Long Đại phân tích như phân tích tình hình chiến tranh.

An Nhượng Thần chớp mắt, vẫn đang trong tình trạng thích ứng.

“Nàng nói sao?” Long Đại hỏi.

“Để em cân nhắc tí đã.”

“Cân nhắc gì nữa?”

An Nhượng Thần lại im lặng, nhìn đáng vẻ này của Long Đại, xem ra nếu nàng không nói thì hắn sẽ không bỏ qua, “Tướng quân, vì sao mặt thám không giết em?”

Long Đại nhìn thẳng vào nàng, trong phút chốc bắt đầu đi lui đi tới, mặt đầy tức giận: “Nàng nhìn đi, ta biết ngay mà, không phải thất thần thì chính là đánh trống lảng!”

“Em không có mà.”

“Còn không thừa nhận à!”

“Em đang nghiêm túc suy nghĩ.” An Nhượng Thần kéo hắn lại, ngẩng đầu đối diện với hắn, “Em nghiêm túc mà. Vì sao lại không giết em? Tướng quân xem trọng em, tướng quân hậu đãi em, có phải bọn chúng đang chờ ngày tướng quân bày tỏ với em không?”

Long Đại bình tĩnh lại nhìn nàng.

“Tướng quân không có nhược điểm, không thể nắm thóp được.”

Nhưng nếu yêu phải một cô nương thì từ không sẽ thành có.

“Không kịp nữa rồi An Nhượng Thần à.” Long Đại nói, “Nếu quả thực đây là kế của chúng, thì ta đã trúng kế rồi.”

Chột hốc mắt An Nhượng Thần nóng lên, cảm giác những lời này còn khiến nàng rung động hơn cả câu “ta thích nàng” kia. Không chỉ là “ta thích nàng”, mà “dù biết rõ rất nguy hiểm nhưng ta vẫn thích nàng”.

An Nhượng Thần lật đặt cúi đầu, nước mắt rơi xuống bãi cỏ. Nàng chớp mắt, xóa đi vết lệ còn vương. Khi ngẩng đầu lên lại thì đã ung dung hơn nhiều. Nàng nói với Long Đại: “Để em cân nhắc đã.”

Long Đại nhướn mày không hài lòng: “Không phải đã có kết luận rồi sao? Đã trúng kế rồi, không cần suy xét nữa.”

An Nhượng Thần cũng nhướn mày không hài lòng: “Bộ không thể cân nhắc những thứ khác sao? sau khi trúng kế thì cũng nên nghĩ xem phải làm thế nào chứ!”

Long Đại mở miệng định nói thì lại bị An Nhượng Thần ngắt lời: “Hôm nay muộn rồi, về ngủ thôi. Hôm khác lại bàn sau.” Nói rồi chấp tay đầy khí thế rồi đi.

Long Đại không ngờ rằng cục diện lại xoay chuyển thế này, cô nương này đột nhiên trở nên lợi hại như thế, còn chưa đợi hắn kịp phản ứng thì bỗng nàng quay ngược lại đi đến cạnh hắn, nhón chân lên nắm lấy vạt áo hắn: “Chàng không được phép nói chuyện này với người khác đâu đấy.”

“Nói gì?”

“Nói chàng thích em.”

“Chuyện đó mà còn cần phải nói sao?!” Tướng quân nhăn mặt..

“Vậy cũng đừng nói là em thích chàng.”

“Chuyện này càng không cần phải nói.” Về ghét bỏ của tướng quân đại nhân càng biểu hiện rõ ràng hơn.

“Dù sao cũng phải giữ bí mật.” An Nhượng Thần cau mày vô cùng nghiêm túc, nhưng vừa dứt lời thì lại thấy cả người bị siết chặt, nàng đã được tướng quân đại nhân ôm vào lòng.

Bên tai là tiếng than thở dịu dàng của hắn: “Thì ra ôm nàng vào lòng là cảm giác này.”

Nhất thời An Nhượng Thần mềm nhũn, tim mềm ra mà người cũng thế. Nàng do dự, cuối cùng đưa tay vòng qua ôm lấy tướng quân đại nhân.

Thì ra ôm hông tướng quân đại nhân là cảm giác này. Nàng cũng muốn cất tiếng than thở quá.

Long Đại bật cười, nàng cảm nhận được lồng ngực hắn rung lên.

Sau đó tai nàng bị nhào nặn, sau đó là đầu bị xoa nhẹ, hắn đưa tay vuốt tóc nàng, xoa đến mức làm mặt nàng sắp bị thiêu cháy.

Nàng ngẩng đầu muốn nhìn về mặt của hắn, nhưng hắn lại nhân cơ hội này mà cúi đầu xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập, nhưng không né tránh. Hắn tiến lại gần gò má, như muốn in dấu lên môi nàng, động tác của hắn rất chậm rãi, như thể cho nàng cơ hội từ chối.

Tim An Nhượng Thần đập thình thịch, tuy do dự nhưng không nhúc nhích, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng hét chói tai vang lên ở cách đó không xa.

Cả Long Đại lẫn An Nhượng Thần đều chấn động, nhanh chóng nhìn về phía kia. Là một mã phu xách đèn lồng đi đến, trông thấy bọn họ. Mã phu hét lên xong mới sực nhận ra mình đã trông thấy cảnh gì. Hắn ta lùi lại mấy bước, khoát tay lia lịa: “Tướng, tướng, tướng...” Còn chưa nói xong câu đã quay đầu bỏ chạy.

An Nhượng Thần ngậy người nhìn bóng lưng mã phu kia biến mất, cảm thấy mình không còn mặt mũi nào mà đến chuồng ngựa nữa.

Long Đại xoa mặt nàng, để nàng nhìn về phía mình, trịnh trọng hỏi: “An quân sự, có muốn diệt khẩu người này không?”

An Nhượng Thần chột dạ đẩy hắn ra, nhanh chân chạy đi, mặt nóng như lửa, tim đập còn hơn xướng khúc. Dĩ nhiên không thể diệt khẩu được rồi, không thể diệt được khẩu, nhưng nàng có thể dùng chân mình được đúng không!

Lúc vừa ngủ còn lo lắng, rất sợ tướng quân đuổi theo.

Kết quả không có gì.

Sau đó lại cảm thấy có chút thất vọng, tiếp đến nàng trèm chán qua đầu lên cười, cười rồi lại thấy khổ sở.

Ngày hôm sau An Nhượng Thần dậy trễ, vì trước nửa đêm không ngủ được, sau nửa đêm lại ngủ quá ngon, say đến mức không có ai gọi nàng, đợi khi nàng thức giấc thì nghe nói tướng quân đã ra ngoài rồi.

Cũng tốt, như thế nàng có thời gian suy nghĩ thật kỹ.

Đợi đến chiều, vệ binh báo lại, nói tướng quân đã về rồi, mời An quân sự chuẩn bị, lát nữa phải đến phủ thái thú dự tiệc.

An Nhượng Thần nhanh chóng ăn mặc chỉnh chu, lại tự mình kiểm tra một lượt lễ vật tướng quân phải đem đi dự tiệc, cũng đầy đủ không thiếu sót gì, sau đó bước đến viện tử của Long Đại. Long Đại đang xem công hàm, thấy nàng đến thì ngẩng đầu lên, nói: “Đợi ta xem xong đã.”

An Nhượng Thần đáp “vâng”, tự ý đi chuẩn bị xiêm y trang sức dự tiệc cho hấn, những thứ này đều đã chuẩn bị xong, lấy ra kiểm tra một lần, phân loại rồi đặt trên giường hấn. Lại lật ra thiệp chúc mừng năm mới nàng đã chuẩn bị trước đó, theo lễ phải đưa những thứ này cho các quan viên, kết quả trên thiệp không có viết gì, Long Đại cũng không ký tên.

An Nhượng Thần đặt thiệp lên bàn, Long Đại đang phê chuẩn phần công hàm kia. An Nhượng Thần đợi hấn viết xong mới đưa thiệp qua, lại đưa một tờ giấy khác đến, “Vừa hay bút mực có ở đây, chàng chép lại những câu này rồi ký tên đi, tổng cộng mười lăm phần.”

Long Đại nhướn mày. An Nhượng Thần nói: “Đã đưa cho tướng quân từ lâu rồi mà tướng quân không viết. Những thứ này phải dùng hôm nay đây.”

Long Đại nhìn nàng, ánh mắt quá đổi nồng nàn, An Nhượng Thần vội lùi về sau hai bước, “Tướng quân nhanh viết đi, không là không kịp đâu đây.”

Long Đại nhìn nàng rồi thở dài, nghe lời nghiêm túc cầm bút lên. An Nhượng Thần ở cạnh phục vụ, hấn viết xong một tờ là nàng lại để qua một bên phơi khô mực, Long Đại viết xong rất nhanh, An Nhượng Thần giờ tay cầm lấy tờ cuối cùng thì cô tay bị Long Đại giữ lại, An Nhượng Thần hết hồn, trong chớp mắt đã bị hấn kéo vào lòng.

An Nhượng Thần không dám la lên, sợ sẽ khiến vệ binh ở ngoài chú ý. Nàng ngồi trên đùi Long Đại, theo bản năng ngoái đầu nhìn cửa phòng.

Long Đại xoay mặt nàng về lại, An Nhượng Thần vội nói: “Cửa đang mở kia.”

Long Đại cau mày: “Sao lúc nàng đi vào không đóng cửa?”

“Trước nay có đóng đâu.”

Long Đại nói: “Vậy giờ nàng đi đóng đi.”

An Nhượng Thần đỏ mặt: “Còn lâu. Người khác sẽ cho là chúng ta muốn làm gì đó đấy.”

Long Đại vô cùng nghiêm túc: “Ta định làm vài chuyện, dù sao cũng không tiện diệt khẩu nhiều quá.”

Lại trêu nàng nữa rồi, An Nhượng Thần chun môi, nhảy xuống khỏi đầu gối hấn, dọn dẹp lễ thiệp trên bàn: “Tướng quân mau thay áo đi.”

“Nàng cân nhắc thế nào rồi?” Long Đại cũng không cho người nào phục vụ, tự mình ra sau bình phong bắt đầu thay y phục.

“Ừm, quả thật có suy nghĩ chút.” An Nhượng Thần chuẩn bị đồ đạc đầy đủ rồi đứng chờ.

Chỉ một lát sau Long Đại đã đi ra, nhướn mày nhìn nàng, “Kết quả thế nào?”

Đúng là tướng quân điển trai thật đấy. Lòng An Nhượng Thần ngọt như mía lùi, tiến lên sửa lại cổ áo và trang sức bên hông cho hấn. Sau đó bị Long Đại giữ lấy: “Kết quả cân nhắc.”

“Tình hình là thế này.” An Nhượng Thần nghiêm túc bắt đầu nói, “Mật thám không giết em, hấn thật sự có một phần nguyên nhân này, em thân mật với tướng quân chính là kết quả bọn họ mong muốn. Có lẽ trước đó còn có nguyên do mà khinh thường đánh giá thấp em, nhưng nay thế lực của Lưu Tắc đã bị diệt trừ, Mẫn công tử bị lộ, tướng quân đã từng nói, bọn chúng cần phải phân bố lại lần nữa. Có lẽ sẽ có người quản lý mới đến, mà người quản lý này, thấy tình hình trong thành Trung Lan như vậy, chắc tình cảnh cũng không giống nhau.”

“Đúng là như thế.”

“Nên em muốn nhân cơ hội này làm xong mấy chuyện trước đã. Đầu tiên là rắc rối từ phía nhà em. Bọn họ vẫn không chịu dừng lại. Tuy trước đó để cha bị trọng hình hai mươi côn, ắt ông ấy sẽ yên phận một thời gian, nhưng Tiền Bội lại không hề ngừng dây dưa, nhất định phía cha em cũng sẽ bị xúi giục không bỏ qua. Nên em muốn là, một phải nhanh chóng làm thành hôn sự của nhị muội, muội ấy muốn gả cho một nhà ở quận ngoài, rồi khỏi chốn thị phi này. Nói thật, tuy em không thấy muội ấy có lòng dạ gì xấu xa, nhưng dù sao muội ấy cũng đứng về phía cha và mẹ mình. Em vừa thương muội ấy, đồng thời lại đề phòng. Nếu muội ấy gả đi xa, với em mà nói, có khi lại còn tốt.”

Long Đại cau mày. Nhớ đến những lời tìm một công tử tốt gì gì đó.

An Nhượng Thần không chú ý đến tâm tư bé nhỏ trong hấn, tiếp tục nói: “Còn cả Tiền Bội nữa, lão cố ý để nhị muội nói lão ta mua nha đầu, không biết ý muốn gì. Nhưng con người lão đã ghi hận em rồi, điều này là chắc chắn. Giờ đây ngay đến vụ án của thương bạc ti cũng không thể lờ lão ra, e rằng trong tay lão không chỉ có thóp Lưu Đức Lợi, mà ngay đến thái thú đại nhân cũng kiêng dè lão mấy phần. Em muốn nhân dịp này, vừa hay gặp mặt Tiền đại nhân một lần, xem xem thái độ của thái thú đại nhân và Tiền đại nhân trong chuyện này là thế nào.”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Còn tứ di nương của em hơi điên, bà ấy bảo nhị muội hạ độc em. Nhị muội em lại không dám, nhưng muội ấy cũng không áp chế được bà ấy. Nói đến đây, thực ra bà ấy cũng là một phụ nhân đáng thương, đợi nhị muội em gả xa rồi, em sẽ không để ý đến người bên An gia nữa.”

Long Đại nói: “Nàng quá mềm lòng rồi.”

An Nhượng Thần trả lời: “Những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua hơi phiền phức tí mà thôi. Quan trọng nhất làm nếu Mẫn công tử đi thật, vậy người đến thay thế hẳn có tâm tư thủ đoạn thế nào. Trong nha môn và quân đội còn có người của chúng, trong thành Trung Lan định tổ chức lại lần nữa thế nào, có kế hoạch gì với quân cờ là em đây? Thăm dò rõ đường đi của địch, chúng ta mới tìm được đối sách. Mà Mẫn công tử coi như chiến bại rút lui ở thành Trung Lan, vậy thì có ảnh hưởng thế nào đến chiến sự tiền tuyến? Khoảng thời gian này tướng quân bận rộn, nhất định là đang sắp đặt những việc này.”

Long Đại thán: “Ta không biết nên vui hay phiền trước những thứ nàng cân nhắc này nữa.”

“Vì sao?” An Nhượng Thần nhướn mày, nàng không rõ lắm, mình nghiêm túc như thế thì có gì mà phiền chứ.

“Ta đang nói chuyện tình với nàng, nàng lại lo âu nghị luận chiến sự cùng ta. Có phải nàng không đặt tình cảm của ta trong lòng không?”

“Có đặt mà, không phải đang nói đây sao. Tướng quân quan tâm em, sắp xếp Lư đại nhân Điền đại nhân bảo vệ em, dạy em võ nghệ, cho em binh khí, hướng dẫn em đủ mưu lược đối sách, tướng quân muốn bảo vệ em, trong lòng em biết chứ. Em cũng muốn bảo vệ tướng quân. Tất nhiên tôi sẽ không lười biếng, sẽ học tốt luyện giỏi, không làm tướng quân phải lo lắng. Tướng quân có thể yên tâm làm việc, không cần lo lắng gì. Trước mắt chúng ta chưa biết được ý đồ của mật thám, trước khi biết rõ bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng, chúng ta cứ giữ nguyên như bây giờ là được. Tướng quân nói xem, người ngoài nhìn vào đương nhiên biết rõ, nhưng suy đoán trong lòng và chính chúng ta giống trống khua chiêng chuyện vui đó lại là hai chuyện khác nhau. Chúng ta không nói thì bên mật thám cũng sẽ không chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Long Đại ngắt lời nàng: “Ý nàng là muốn nói, cả hai ta đều có tình với nhau, nhưng giờ không được nói cho người khác biết.”

“Vâng.” An Nhượng Thần gật đầu, “Hằng khoan nghị hôn đã, còn nhiều chuyện cần phải làm hơn. Em nghỉ, chúng ta phải có mật ngữ riêng mà chỉ mới hai ta hiểu...”

Lời còn chưa dứt thì lại bị Long Đại kéo vào lòng ôm, nàng nghe thấy hắn cười khê: “Ừ, nàng thừa nhận mình có tình với ta là đủ rồi, nàng chấp nhận có thể nghị hôn là tốt rồi.”

An Nhượng Thần ngăn người, đợi đã, có phải nàng trùng kế rồi không? Tướng quân đại nhân vốn không hề gấp gáp định hôn gì cả, hắn còn lâu mới mất não như thế, chẳng qua hắn chỉ muốn nhìn dáng vẻ nàng cuồng cuồng vì hắn một lòng vì hắn mà thôi.

Cái gì gọi là thừa nhận là đủ chứ.

An Nhượng Thần đỏ mặt. Nàng cũng đâu định không thừa nhận đâu! Phải dùng đến cách như thế đối phó nàng sao!

An Nhượng Thần lén néo hông tướng quân trả thù.

An Nhượng Thần cùng Long Đại đến phủ thái thú dự tiệc.

Thật vui khi có thể gặp lại Phương Nguyên.

Thái thú Diêu Côn thân mật đón Long đại tướng quân, còn An Nhượng Thần giao lễ vật đã chuẩn bị xong cho Phương Nguyên. Tuy chỉ mới xa cách mấy ngày thôi, nhưng hai người vẫn có rất nhiều chuyện để nói. Đã liên lạc với bà mai ở quận ngoài rồi, lần này lại sắp xếp chỗ ngồi, cùng với thái thú phụ nhân Mông Giai Nguyệt chuẩn bị lễ cho An Nhượng Thần.

Trò chuyện khá lâu, làm Long Đại sau đó âm thầm hỏi An Nhượng Thần: “Ta không cần phải đề phòng Phương quân sự đúng không?”

An Nhượng Thần nghiêm túc đáp: “Em cảm thấy Phương quân sự khá là đáng tin, hắn không dính líu gì đến mật thám đâu.”

Long Đại cũng nghiêm túc nói: “Ta đang nói chuyện giữ bí mật kia.”

An Nhượng Thần liếc xéo hắn.

Lần này yến thái thú khá long trọng, mời quan viên lớn nhỏ trong quân, mọi người khách sáo cùng nhau, nhất thời trở nên rất náo nhiệt.

Long Đại và thái thú ngồi đầu, gần đây chuyện mật thám bị bắt lan truyền khắp thành, mọi người đều ríu rít nịnh nọt Long Đại và Diêu Côn. Diêu Côn đưa ra cảnh giác với quan viên khắp nơi phải kiểm tra nghiêm ngặt người địa phương, nghiêm phòng mật thám trà trộn vào. Nam Tần có dụng ý không

tốt, các nơi dừng vì cuối năm mà lơ là cảnh giác. Long Đại cũng yêu cầu mọi người phải tăng cường canh phòng về mặt quân sự, lương thực, binh mã cũng không được sơ sót, một khi khai chiến thì cần các phe trợ lực.

Thật ra Long Đại đã sớm thăm dò tình hình kho lương lương thảo quân bị dân binh ở toàn huyện các lệnh, nhưng lúc này lại hỏi lần nữa, chúng quan viên cũng cẩn thận tỉ mỉ bẩm báo. Sau đó thái thú mới nói cuối năm sắp cận kề, về sau các vị phải khổ cực rồi, nên nay thiết yến đãi mọi người trước, tất cả cùng trấn giữ biên ải, dốc sức vì nước, san sẻ vì hoàng thượng. Cứ thế này thế nọ một hồi dong dai, mọi người rồi rít nâng cốc hưởng ứng.

Theo An Nhượng Thần thấy, bề ngoài thì thái thú khéo đưa đẩy rất nhiều, nhưng thực chất Long Đại đối đáp nâng cốc xã giao cùng quan hệ với mọi người rất rõ ràng, nếu không cũng không thể chỉ điểm cho nàng cẩn thận như thế được, chẳng qu lúc hấn đối ngoại đều làm mặt lạnh, ra vẻ võ tướng lỗ mãng, nhưng An Nhượng Thần nghĩ, đây nhất định là kế sách của tướng quân, tướng quân làm gì cũng có đạo lý của mình cả.

Bình thường trong trường hợp không từ chối được rượu như thế này, thì dù có nhức đầu cũng phải làm như không sao mà uống, nhưng lần này hấn không cần phiền lòng nữa, uống thì uống thôi, vừa hay quay về có thể kêu nhức đầu với người nào đó, xem nàng sẽ như thế nào.

Lúc này thái thú Điều Côn chúc rượu, Long Đại nâng cốc theo, cùng mọi người uống cạn một hơi.

Nhưng rồi lại sừng sốt.

Trong cốc lại là nước lọc.

Nhất thời Long Đại vừa ảo não lại xen lẫn vui mừng.

Đúng là muốn học Tông Trạch Thanh mắng một câu thô tục, đạo này có muốn nhức đầu giả say cũng không được ư? Nhưng người trong lòng lại lo lắng cho hấn như thế, vì hấn mà lên đôi thành nước lọc, khiến hấn thoải mái vô cùng.

Long Đại ngoái đầu lại nhìn, An Nhượng Thần đứng hầu ngay sau lưng hấn, bưng bầu rượu, mặt mũi đoan chính, thấy hấn nhìn đến thì vội đưa mắt sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra. Có người mời rượu Long Đại, An Nhượng Thần lại vội rót đầy cốc cho hấn. Long Đại uống một hơi hết sạch, khẽ mỉm cười với người mời rượu ấy.

Cốc nước lọc này lại ngọt vô cùng tận.

Bữa yến tiệc này, mọi người đều truyền nhau tui Long tướng quân nói tình hình biên ải nghiêm trọng, nhưng xem ra cũng không đến nỗi nào, bởi vì suốt cả bữa tiệc tâm tình của tướng quân rất tốt, cứ nói nói cười cười với người ta, còn uống không ít rượu.

Tiệc tan, mọi người đều giải tán. Điều Côn giữ Long Đại lại, dẫn đến một gian trung tự nhà thất, chỉ chốc lát sau mấy quan viên quan trọng cũng bị gọi đến. Xem tình hình này, chắc đã có chuyện xảy ra rồi.

Quả nhiên Điều Côn nói, hôm nay trước bữa tiệc ông ta mới nhận được công văn của thái thú quận Mậu Sĩ Bình Thanh, nói là thời gian trước sứ giả của Đông Lăng quốc đã đưa văn thư muốn vào kinh thành gặp hoàng thượng, dâng hiến lễ năm mới. Sĩ Bình Thanh bẩm báo lên đã được hoàng thượng ân chuẩn. Nhưng mấy hôm trước Sĩ Bình Thanh nhận được danh sách gặp mặt của sứ đoàn Đông Lăng, trong đó lại có hai tên đại sứ của Nam Tàn. Lý do của sứ đoàn Đông Lăng là trong lễ vật có phần của Nam Tàn chuẩn bị, Đông Lăng và Nam Tàn cùng dâng lễ.

Điều Côn phần nộ nói Sĩ Bình Thanh biết rõ quận Bình Nam của ông ta đang phong tỏa biên giới điều tra sứ giả Nam Tàn, vậy mà hấn ta lại không từ chối hai tên đại sứ Nam Tàn kia.

Long Đại ngạc nhiên, lần này nam Tàn ra chiêu đúng là nằm trong dự liệu của hấn, “Cứ giả vờ làm như có oan khúc là được.”

“Cũng không phải thế.” Điều Côn rất không thoải mái. Không phải là Nam Tàn thế nào, mà ông ta thấy, điều ấy chẳng khác gì Sĩ Bình Thanh có ý giờ dãi của ông ta.

Quận Bình Nam gần quận Mậu, Nam Tàn gần Đông Lăng, như thế có nghĩa là, quận Bình Nam kề cận Nam Tàn, còn quận Mậu lại liền với Đông Lăng. Cả hai quận đều là quận biên giới, nhưng quận Bình Nam lại rộng rãi dồi dào hơn quận Mậu, mà Nam Tàn lại mạnh hơn Đông Lăng, như thế đã nói rõ, quận Bình Nam chính là một miếng mỡ, tốt hơn nhiều so với quận Mậu. Năm đó lúc tiền thái thú Mông Văn Sơn của quận bình Nam qua đời, Sĩ Bình Thanh của quận Mậu đã đến thọc gậy bánh xe, cùng tham gia hòa đàm với Nam Tàn, người dân quận Mậu khá kỳ vọng vào hấn, thành tích cũng được người người xưng tụng. Nhưng quận Mậu không phải là cốn béo bở, năm đó Điều Côn cảm thấy, Sĩ Bình Thanh là muốn vị trí thái thú quận Bình Nam này.

Nhưng cuối cùng vẫn là Điều Côn tuổi gần ba mươi ngồi lên chức vị thái thú quận Bình Nam, Sĩ Bình Thanh không phục không cam lòng bộc lộ rõ từ lời ăn tiếng nói. Sau đó quan hệ giữa hai quận trở nên khá vi diệu. Dù vô tình hay cố ý thì Sĩ Bình Thanh cũng cố đụng độ với Điều Côn cho được, bắt kẻ là tuần tra hay ở trước mặt hoàng thượng, nếu Điều Côn có gì không tốt thì hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lần này Điều Côn lo chuyện Nam Tàn, Sĩ Bình Thanh liền dâng tấu chương lên hoàng thượng, bày tỏ lo lắng trước tình hình biên cương, cảm thấy Điều Côn hà khắc như thế chỉ làm cho quan hệ giữa hai nước thêm rạn nứt, lại thấy đột nhiên thái độ Nam Tàn như vậy có phải là kết quả của việc quận Bình Nam mãi không xử lý quan hệ hai bên hay không, có phải có người trong quận cố ý lừa trên gạt dưới trong công việc không?

Sau khi Điều Côn biết chuyện này thì tức điên người, may mà bên này còn có Long Đằng chống đỡ cục diện. Hắt ông ta bát nước dơ “hà khắc”, có Long Đằng Long đại tướng quân mặt lạnh ở ngay đây, ông ta hà khắc chuyện gì? Đúng là ông ta đóng cửa biên giới, nhưng đó là do Long tướng quân đồng ý đấy. Là ông ta can sứ thần Nam Tàn sao? Đó là Long tướng quân nói các người giao nộp mặt thám mới được phép đi gặp hoàng thượng.

Kết quả thì sao, đúng là người ta sắp xếp rất nhiều mật thám ẩn nấp trong thành, quận Bình Nam của ông ta xử lý những chuyện này, thế là có công lớn.

“Cũng may chúng ta bắt được nhiều mật thám gian tế, cũng đã sớm báo lên hoàng thượng rồi. Nam Tần không chiếm được lý đầu. Tấu chương của ta đã đến kinh thành trước sứ thần Nam Tần rồi.” Điều Côn vừa nói vừa nhìn Long Đại. Trước khi thiết yến ông ta đã biết chuyện này, trong tiệc nhiều người ồn ào ông ta không tiện nói nhiều, nay mời Long Đại cùng mấy trợ thủ đắc lực tâm phúc đến chính là vì muốn cùng bàn bạc chuyện này, nhìn xem có phải là mằm họa hay không.

Long Đại không lên tiếng, trái lại chủ bạc Giang Hồng Thanh lại nói: “Sứ thái thú làm việc như vậy đúng là không ổn thỏa. Sứ thần đi cầu hòa, làm gì có chuyện nửa đường cắm vào đoàn sứ thần nước khác.”

Tiền Thế Tân mới hỏi: “Có khi nào do Nam Tần cảm thấy khó nói với đại nhân và Long tướng quân, nên muốn trực tiếp cầu hòa với hoàng thượng? Có điều mật thám của bọn họ ở trong thành hành động dòn dập, trông không giống “muốn hòa” chút nào. Chẳng lẽ là muốn mượn tay đại nhân và tướng quân che đậy, để quận Bình Nam chúng ta cho rằng bọn chúng đang nghĩ cách để sứ thần đi cầu hòa thì tiền tuyến sẽ không đánh giặc? Đợi khi chúng ta khinh thường coi nhẹ thì lúc ấy cũng trở tay không kịp.”

Điều Côn nhún mày, lại nhìn sang Long Đại. Ông ta không cảm thấy Sứ Bình Thanh có bản lĩnh cầu kết với bên ngoài để hại chính mình, nhưng rốt cuộc Nam Tần định làm gì, ông ta không hiểu rõ. Nếu muốn cầu hòa thì vì sao không trực tiếp đến tìm quận Bình Nam mà nói? Lại bỏ gần cầu xa. Nếu đánh thật thì sứ thần còn chưa vào kinh, bên này máu đã chảy thành sông rồi. Đây cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề tốt.

Còn nữa, chuyện mật thám Mẫn công tử và vây cánh của hắn, ông ta đã gửi công hàm yêu cầu Nam Tần giải thích, nhưng Nam Tần lại từ chối không thừa nhận. Sự thật bày ra trước mắt đó mà lại không chịu nhận.

“Thân phận hai sứ thần của Nam Tần là như thế nào?” Đột nhiên Long Đại hỏi.

Điều Côn ngẩn người, chuyện này thì không biết thật.

“Đại nhân dò la lai lịch thân phận của hai vị sứ thần này đi.” Long Đại nói, “Đồng Lăng dựng đài cho Nam Tần ca diễn, hát kịch gì, phải xem đào kép là ai đã.” Hắn dừng lại một lúc rồi nói, “Lúc nào bọn họ lên kinh?”

Giang Hồng Thanh vội đáp: “Chỉ mấy hôm nữa thôi, ý của Sứ thái thú thì chưa đến bốn ngày đã là giao thừa nên sẽ thiết yến ba ngày ở quận Mậu trước đã. Mong một sứ thần lên kinh, trong tháng giêng sẽ đến kinh thành.”

Long Đại gật đầu rồi không nói gì nữa.

Mọi người lại bàn bạc thêm một lại. Điều Côn dặn dò hồi hăm cả đêm, dùng ngựa chiến đưa đến cho Sứ Bình Thanh, xác nhận thân phận đại sứ Nam Tần, cũng bày tỏ bất mãn của mình với Sứ Bình Thanh trước cách xử lý chuyện này, bảo rằng chính ông ta sẽ viết tấu chương dâng lên hoàng thượng bẩm báo khuyết điểm. Giang Hồng Thanh vội ghi chép lại. Điều Côn lại cùng mọi người bàn xem nên viết tấu chương thế nào để tránh hậu họa, sau đó mới giải tán.

Ra khỏi cửa, lại thấy thái thú phụ nhân Mông Giai Nguyệt và An Nhục Thần đang đứng ở ngoài cửa. Điều Côn vội hỏi chuyện gì.

Thì ra lúc Điều Côn đang nghị sự với chúng quan, Mông Giai Nguyệt kéo An Nhục Thần đến trò chuyện. An Nhục Thần mượn đề tài cuối năm nói mình với tứ muội tỷ muội tình thâm, còn nghe nhị muội nói rằng Tiền Bùi khoe khoang hắn ta mua hai tiểu nha đầu tuổi tác xấp xỉ, nằng nặng lòng lắm nhưng đành bất lực. Tóm lại là đau buồn đáng thương, bi thảm khổ sở, chỉ rất rõ ám hiệu.

Mông Giai Nguyệt nghe thế thì vừa giận vừa sợ lại vừa đồng tình. Nàng cũng nghe nói chuyện Tiền Bùi đã chừng ấy tuổi nhưng hoang dâm vô độ, trước đó cũng nghe nhắc đến hôn sự của tỷ muội An gia, nay chuyện đã qua lâu lắm rồi, Tiền Bùi lại vẫn dám đem nỗi đau của cô nương nhà người ta đến khoe khoang thị uy, đúng là hết sức vô si. Lúc này Mông Giai Nguyệt tỏ ý sẽ làm chủ cho An Nhục Thần, kéo An Nhục Thần đến ngoài gian phòng chúng đại nhân đang nghị sự.

Mông Giai Nguyệt giữ Tiền Thế Tân lại, đi vào phòng đến trước mặt Điều Côn nhỏ nhẹ nói chuyện, Tiền đại nhân không a dua nịnh bợ, bách tính kính yêu, nhưng Tiền lão gia lại làm việc hồ đồ, bà thân là phụ nhân không nói được gì người ta, nhưng biết được chuyện xấu cũng không thể không nhắc nhở chúng vị đại nhân. Bây giờ thời cuộc thành ra như thế, nếu không quản nghiêm Tiền lão gia, đợi đến lúc lão ta gây ra chuyện khác người, chỉ e sẽ có người cô ý nắm thóp nhân cơ hội mà sinh sự. Hai người các ngài một là con trai, một là môn đệ, đến lúc đó lại nói các ngài đồng phạm dung túng thì làm sao biện giải cho rõ được.

Mông Giai Nguyệt rất khiêm tốn, nhưng câu nói câu này cũng có lý, đúng là có cương có nhu. Điều Côn không nói câu nào, Tiền Thế Tân lại vô cùng xấu hổ. Sau đó khi Điều Côn tiễn Tiền Thế Tân ra cửa phủ, vô cùng cảm phần thấp giọng nói với hắn: “Người quản lão ta cho tốt vào, nếu không sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị hắn hại chết.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Trên đường về, Long Đại và An Nhượng Thần cùng ngồi một xe ngựa.

Lúc Long Đại chen lên thì An Nhượng Thần khá hốt hoảng: “Tướng quân, chúng ta đã nói rồi mà.”

“Đúng thế, chẳng qua ta uống mấy chén, vừa rồi nghị sự lại mất sức, giờ có hơi nhức đầu. Vừa nãy ta cũng đã nói với vệ binh rồi, choáng đầu nên không cưỡi ngựa được.” Long Đại xoa trán, đúng là có dáng vẻ đau đầu.

An Nhượng Thần há miệng, thật không biết nên nói gì nữa.

Xe ngựa lên đường, An Nhượng Thần vén rèm len lén nhìn ra bên ngoài, chứng vệ binh cưỡi ngựa bảo vệ bên xe ngựa, nét mặt ai ai cũng đều rất nghiêm chỉnh, như là không để ý đến việc đường đường là đại tướng quân, không cưỡi ngựa mà lại chen chúc ngồi xe ngựa với quân sự.

“Nàng đang chột dạ chứ gì, đã nghĩ nhiều rồi.” Long Đại nói.

An Nhượng Thần bĩu môi, đâm thọc một cô nương như thế liệu có hợp không?

“Xem ra hôm nay nàng thu hoạch không tệ.” Lúc đi ra thấy nàng dường như khá vui mừng.

“Đúng thế. Còn tướng quân?”

Long Đại lắc đầu: “E không phải là tin tốt gì.” Hắn thấp giọng kể lại, làm An Nhượng Thần giật mình. “Chuyện này có hợp quy củ không?”

Nàng không biết chuyện quốc gia đại sự, nhưng chưa nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện thế này bao giờ.

“Theo lý mà nói thì không hợp. Nhưng không có phép tắc nào nói không được làm như thế. Sử thái thú và Điều thái thú không hợp nhau, hắn ta giữ sứ đoàn lại để ăn Tết, chắc chắn phải đưa người ngựa lên kinh báo với hoàng thượng trước, đến lúc đó sứ đoàn vào kinh thành, hai người đó có cần vào diện gặp mặt hay không, cũng do hoàng thượng định đoạt. Sử thái thú không đắc tội với bên nào, lại cho Đồng Lăng mặt mũi.”

An Nhượng Thần suy nghĩ rất lâu: “Hai người kia, liệu có khi nào là thích khách không?”

Long Đại phá lên cười, nằm xuống đùi An Nhượng Thần: “Đây cũng là điều khiến ta thích bàn chuyện với nàng, nàng luôn nghĩ rất xa.”

An Nhượng Thần tức giận đẩy hắn ra, cũng không biết đây là đang khen hay lại nhạo báng nàng nữa, tướng quân đại nhân chàng có thấy mình nằm trên đùi một cô nương như vậy thích hợp không hả? Đây là hành vi của kẻ sàm sỡ đấy.

“Là khen nàng đấy.” Long Đại như nghe thấy tiếng lòng của nàng, sau đó nắm lấy bàn tay đang đẩy hắn ra: “Ta uống say mà.”

“Chưa nghe ai nói uống nước là lại say bao giờ.” An Nhượng Thần lật tẩy hắn.

Long Đại mỉm cười: “Ồ, ta uống nước chứ không phải rượu sao? An quân sự à, vì sao nàng lại đổi rượu của ta?”

An Nhượng Thần: “...” Nàng lại trúng kế rồi phải không?

An Nhượng Thần không nói lời nào.

Long Đại lại nói: “Nếu nàng nói là vì sợ ta như lúc đầu thì ta sẽ mừng lắm.”

An Nhượng Thần không chống đỡ nổi, nắm tay hắn lại: “Được rồi, là không muốn chàng như lúc đầu.”

Long Đại mỉm cười, An Nhượng Thần cúi đầu nhìn hắn, cảm thấy tướng quân đúng là quá giỏi hoạt, nhìn hắn như thế, nhận ra hắn thật điển trai.

“Ta có dự cảm xấu.” Bỗng Long Đại nói.

An Nhượng Thần nhất thời nghiêm túc, đợi hắn nói tiếp.

“Nên phải nắm chắc thời gian thân mật nhiều hơn với nàng.”

An Nhượng Thần: “...” Dự cảm xấu là cái cớ cho cái sự sàm sỡ của chàng sao?

Về phần Tiền Thế Tân vừa về Tiền phủ, bèn báo quân sự nhà mình gọi quân sự nhà Tiền Bồi ở bên cạnh đến, hỏi rõ hắn ta thời gian qua lão gia làm những gì, trong mấy tháng qua có nha đầu mới không, bất kể là mua hay được đưa đến cũng phải tỉ mỉ bẩm báo.

Quân sự kia sợ hết hồn, lật đặt báo y theo sự thật, trong tháng qua có hai tiểu nha đầu, cả hai đều mười ba mười bốn tuổi. Được lão gia An gia đưa tới đợt tháng mười. Tiền Thế Tân nghe xong thì nổi giận đùng đùng đi tìm Tiền Bồi.

Tiền Bùi đang viết chữ, không hề nhìn con trai.

“Xin ra mắt phụ thân.” Tiền Thế Tân hành lễ.

“Có chuyện gì?”

Tiền Thế Tân đứng lên, nhìn chằm chằm Tiền Bùi: “Ta đã nói với cha rồi đấy, gần đây tình thế không được ổn lắm, bảo cha làm gì cũng nên khiêm tốn chút, cha có nhớ không đấy?”

“Trí nhớ của ta vẫn còn tốt.” Tiền Bùi cười, đứng thẳng người nhìn chữ do lão viết rồi đặt bút xuống. Vẫn không hề nhìn Tiền Thế Tân, xoay người đến tủ sách tìm sách.

Tiền Thế Tân nén giận, nói tiếp: “Cha đã lớn tuổi rồi, an hưởng tuổi già, vui đùa chút thú, nhi tử vốn không nói nhiều. Nhưng thời gian này tình hình biên ải không tốt lắm, quan hệ với Nam Tần khá phức tạp, là thời điểm dễ đưa đến mầm tai họa, cha nhớ đấy, cẩn trọng lời ăn tiếng nói. Còn về An gia, cha ít qua lại thôi.”

Tiền Bùi giờ sách, cũng không nhìn mà chỉ nói: “Ta qua lại với ai còn phải để người quản sao?”

Tiền Thế Tân nói thẳng: “Nay An Nhượng Thần có Long Đại chống lưng, cha chớ đụng vào nàng ta.”

“Tại sao người không nói là nàng đụng vào ta?”

“Hôn sự với An gia đã hủy rồi. Ngại với nàng ta còn có dây mơ rễ má gì nữa. Vậy mà cha cứ liên tục buông lời nói mua nha đầu gì đó khiêu khích nàng ta, đây là ý gì?”

Động tác trên tay Tiền Bùi khựng lại, lão đóng sách, đặt vào trong ngăn kéo, cuối cùng cũng xoay người sang nhìn con trai: “Nàng ta tìm người cáo trạng sao?”

“Nàng ta tìm phu nhân thái thú.”

Tiền Bùi nghĩ ngợi rồi cười ha hả: “Cô nương này đúng là thú vị. Rất biết cách vòng vo.”

Tiền Thế Tân gào lên: “Phụ thân!”

Tiền Bùi không để ý đến hấn, vẫn cứ cười ha hả: “Cô nương này hay lắm Lại vòng vo đến tận chỗ Mông Giai Nguyệt, làm khó Điều Côn rồi.”

“Cha.” Tiền Thế Tân sầm mặt: “Nhi tử đã nói rồi, đừng trêu chọc gì nàng ta, cũng đừng chọc vào Long tướng quân, còn những chuyện khác, nhi tử mặc kệ ngài.”

Tiền Bùi cười nói: “Nói cứ như kiểu người quản được ta ấy nhỉ?”

Tiền Thế Tân tức đến xanh mặt: “Cha cứ hưởng phúc là được rồi, đừng gây họa gì nữa, nếu không nhi tử không có cách gì lo chu toàn cho cha đâu.” Nói rồi quay người phát tay áo rồi đi.

Tiền Bùi nhìn theo bóng lưng hấn, mỉm cười nói: “Có câu gừng càng già càng cay, các người không hiểu gì cả. Luôn cho rằng cánh mình đã đủ cứng cáp, có thể bay được rồi, xem người khác như kẻ hồ đồ. Nếu không phải ta thì người làm gì có ngày hôm nay?”

Tiền Thế Tân quay về nhà mình, đi một loanh quanh trong vườn hoa mới tiêu tan cơn giận, đang định về phòng thì chợt nghe thấy bên tường truyền đến tiếng chuông. Hấn dừng chân nhìn bốn phía, cũng không có người nào khác, thế là bước đến góc phát ra tiếng chuông, khi cách một đoạn thì hấn hỏi: “Người nào ở đây?”

Từ trong góc tối có một người bước ra, hơn ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, mắt nhỏ dài, mặt tròn. Trước nay Tiền Thế Tân chưa thấy gã bao giờ.

“Tiền đại nhân.” Người nọ hành lễ.

Tiền Thế Tân cẩn thận quan sát gã một phen, khách khí hỏi: “Tiên sinh họ gì?”

“Họ Giải.”

“Tạ trong cảm tạ*?”

(*Tạ và Giải đồng âm, đây cũng là nguyên nhân khiến An Nhượng Thần hỏi đầu nghe nhầm.)

Người nọ cười, “Không phải.”

Tiền Thế Tân lại hỏi: “Giải tiên sinh thích chuông sao?”

Người nọ đáp: “Chuông vang mới hữu dụng. Tiền đại nhân thấy thế nào?”

“Ừ.” Tiền Thế Tân gật đầu, “Hai chiếc chuông mới đủ vang.”

An Nhượng Hi lấy hết dũng khí rồi bước vào viện tử của Đoàn Thị phòng bốn.

Đoàn Thị thấy nàng đến, hai mắt sáng lên, nhoẻn miệng cười, “Nhị cô nương đến rồi.”

An Nhượng Hi nhìn quanh, Đoàn Thị vội cho a hoàn lui xuống. Bà ta lại An Nhượng Hi đến ngồi, lại tự mình rót nước cho An Nhượng Hi.

An Nhượng Hi căng thẳng nắm chặt bàn tay: “Tứ di nương.”

“Hôm nay nhị cô nương lại đến lầu Tử Vân nữa rồi sao? Hôm trước không có cơ hội, thế hôm nay có ra tay không?” Đoàn Thị ngồi xuống, hiền từ hỏi han.

An Nhượng Hi lắc đầu: “Ta không đến lầu Tử Vân. Lần này đến là muốn nói với tứ di nương, e rằng ta không có cách nào giúp tứ di nương làm chuyện này được. Bên cạnh đại tỷ có người hộ vệ, a hoàn cũng không rời khỏi nửa bước. Mỗi lần ta đến đều cần vệ binh thông báo, ta đã nghĩ kỹ rồi, vốn không hề có cơ hội hạ thủ. Hơn nữa đại tỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Hơn nữa mà nói, giờ đây đại tỷ là quân sự ở lầu Tử Vân, nếu tỷ ấy gặp chuyện, ắt hẳn Long đại tướng quân cũng sẽ không bỏ qua cho An gia chúng ta.”

Về hiền từ trên mặt Đoàn Thị biến mất không còn tăm hơi.

An Nhượng Hi nhắm mắt nói tiếp: “Tứ di nương thử nghĩ đi, cha cáo trạng Lưu đại nhân ở thwong bạc ti, kết quả bị thái thú đại nhân đánh hai mươi trượng. Nếu chúng ta hạ độc với đại tỷ, không phải Long tướng quân và thái thú đại nhân sẽ chém đầu cả nhà chúng ta sao?”

Đoàn Thị không nói câu gì.

An Nhượng Hi nhìn Đoàn Thị, nàng cố ý đẩy thời gian trôi qua, hy vọng Đoàn Thị có thể tỉnh táo phần nào. Rồi sau chuyện cha bị đánh, cả nhà hoảng hốt mới nhắc đến chuyện này, nghĩ như vậy ắt hẳn tứ di nương nên biết có làm gì cũng phí công, nhưng nhìn bà ta, dường như vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Tứ di nương, di nương thử nghĩ đi, cũng không thể vì một mình đại tỷ mà chôn hố đào cả nhà chúng ta được, di nương nói xem có đúng không? Thái thú đại nhân vẫn đang tìm tứ muội, nói không chừng qua một thời gian nữa là có thể tìm thấy. Đến lúc đó tìm được tứ muội rồi, kết quả muội ấy vừa về mà đã bị chém đầu vì chúng ta hại chết đại tỷ, có phải là quá oan ức không?”

Đoàn Thị nghe những lời này, nhũn mày nghĩ ngợi.

“Tứ di nương, chúng ta thảo luận kỹ hơn đi. Chuyện này ta không nói với bất kỳ ai cả, di nương cứ xem như mình chưa từng có suy nghĩ này là được. Chúng ta vừa bắt phải vụ kiện cáo, đừng nên gây họa thêm nữa. Di nương cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt, như thế đợi tứ muội trở về, mới có thể vui vẻ gặp lại đúng không?” An Nhượng Hi cảm thấy Đoàn Thị vẫn không nghe lọt, nhưng nàng vẫn cứ cố khuyên.

“Được.” Sau một hồi im lặng, đột nhiên Đoàn Thị nói.

An Nhượng Hi hơi bất ngờ, nhưng đồng thời cũng thở phào, “Tứ di nương có thể nghĩ được như vậy thì tốt quá.”

“Nếu đã không cần, vậy người đưa chỗ độc đó cho ta đi.”

An Nhượng Hi cứng người.

“Không phải không làm được sao? Đưa ta đi.” Đoàn Thị nhẹ nhàng nói, ánh mắt sáng lạ thường, nhìn chăm chăm An Nhượng Hi.

An Nhượng Hi bị nhìn đến mức tim đập mạnh, nàng vội bực giấy ở trong ngực ra, còn chưa kịp đặt lên bàn thì Đoàn Thị đã ra tay cướp lấy.

An Nhượng Hi sợ hãi suýt kêu lên, mu bàn tay bị móng tay Đoàn Thị cào một đường, đau rất.

Đoàn Thị nhìn bọc giấy, đúng là thứ đó rồi. Bà ta cười một tiếng, rồi nói với An Nhượng Hi: “Người không nói cho người khác biết, tốt lắm. Người đi đi.”

An Nhượng Hi nghe thấy ba chữ cuối cùng thì vội vã xoay người chạy đi. Chạy ra đến sân vẫn còn chạy tiếp, chạy ra xa mới dựa vào tường thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi.

Trong mấy ngày liên tiếp quận Bình Nam không hề xảy ra chuyện gì đặc biệt, bình an bước vào đêm ba mươi.

An Nhượng Thần đi cùng vệ binh a hoàn bà tử, cảm phúc đăng đến bờ sông thả. Theo tập tục của Đại Tiêu, vào thời điểm năm mới, viết một nguyện vọng đặt vào phúc đăng rồi thả nó trong nước, cầu cho nguyện vọng này có thể thành sự thật vào năm mới.

Trong tay An Nhượng Thần có hai phúc đăng, một đèn là của Long Đại, một đèn là của nàng.

Long Đại không ăn Tết ở thành Trung Lan, vào thời điểm này, hẳn phải ở cùng với chúng binh tướng trên tiền tuyến của mình.

Vào đêm trước khi đi An Nhục Thần bị đánh thức lúc nửa đêm. Vừa định la lên thì lại thấy mặt Long Đại. Thì ra hắn xoa lên mặt nàng, gọi nàng dậy.

“Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là đợi ngày ta quay lại thì đã sang năm mới, nếu không làm chuyện này thì phải đợi sang năm mới làm được, mất một năm, lâu quá.”

Đầu óc An Nhục Thần mơ hồ, sang năm không phải chỉ qua hai ngày thôi ư? Thế mà là lâu sao?

Rồi sau đó nàng cảm thấy môi mình mềm ra, Long Đại đưa đầu đến gần, hôn lên nàng.

Nhất thời đầu An Nhục Thần ong một tiếng, hoàn toàn trống rỗng.

Đến khi Long Đại ngẩng đầu lên, trong đầu nàng chỉ còn lại nụ cười và mùi vị cánh môi của hắn.

Rồi nàng nghe hắn nói: “Dáng vẻ ngơ ngác của nàng thật sự khiến người ta thích đấy.”

Nàng lại tiếp tục ngẩn ngơ.

Hắn nói tiếp: “Nghĩ ngày kết hôn đi, đây không phải là đùa nàng đâu.”

Nói rồi hắn đưa đầu đến, lại làm đầu óc nàng trống rỗng lần nữa, không suy xét được gì cả.

An Nhục Thần đứng bên bờ sông, nhớ đến hai chiếc hôn đó là mặt lại đỏ lên. Nhưng tướng quân nói đúng, nếu đợi lúc chàng về thì đã sang năm mới mất rồi, đúng là lâu thật.

An Nhục Thần cúi người, thả phúc đăng của Long Đại vào sông trước, nhìn ngọn đèn theo nước dần trôi xa.

Trong phúc đăng kia có nguyện vọng chính tay Long Đại viết. Tâm nguyện phúc đăng cũng cần có chú trọng, không phải viết gì cũng được, mà phải viết điều người cảm thấy khó khăn cần thần linh phù hộ, cần thêm chút may mắn mới có thể thực hiện, nhưng đồng thời có năng lực là cũng sẽ làm được.

Mọi người đều nói, nếu là nguyện vọng nảy sinh bất ngờ hoặc không thể nào thực hiện được thì có viết vào phúc đăng cũng vô dụng. Nguyện vọng của phúc đăng chỉ có thể được một, không nên lãng phí.

Năm nay nguyện vọng của Long Đại là: Không nên khai chiến.

An Nhục Thần cũng thả phúc đăng vào dòng sông, nàng viết nguyện vọng là: Nếu Lý trưởng sử bị oan, hy vọng tìm ra hung thủ, trả lại trong sạch cho y.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Trên núi, tại am Tịnh Tâm, An Nhục Phuong cũng thả một ngọn đèn nho nhỏ. Không thể đến bờ sông, nàng chỉ có thể đặt vào trong chậu nước. Nguyện vọng phúc đăng là nàng nhờ sư thái viết giúp.

Mong cho mẹ được vui vẻ an khang.

“Tại sao lại là điều này?” Tịnh Duyên hỏi nàng.

“Ồ trong nhà con, muốn vui vẻ an khang phải cần vận may.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhục Phuong là sự hiểu biết không tương xứng với tuổi.

Tịnh Duyên không nói gì. Chỉ cùng nàng ngồi nhìn ngọn đèn nho nhỏ bập bềnh trong chậu nước.

“Sư thái, sư thái không cầu nguyện gì sao?” An Nhục Phuong quay đầu sang nhìn bà.

“Ta không có nguyện vọng.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói.

An Nhục Phuong nhìn bà ta, sau đó quay đầu đi nhìn đèn của mình, ai mà biết được, mỗi một người cũng nên có nguyện vọng chứ nhỉ?

Chợt lúc này Tịnh Duyên nói: “Cầm đèn của người đi, mau quay về tiểu viện.”

Giọng Tịnh Duyên vô cùng nghiêm túc, An Nhục Phuong hốt hoảng, lật đặt nghe lời cầm đèn lên chạy như bay về trác viện, khép cửa lại, thổi tắt đèn.

đi, núp ở sau cửa nhìn.

Không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy được gì. Nhưng An Nhượng Phương biết, nhất định đã có chuyện xảy ra rồi.

Tĩnh Duyên hất đổ chậu nước rồi dựng chậu dựa vào tường, sau đó mở cửa hậu viện ra, đứng ở cửa.

Một người đàn ông đang bước đến từ vườn rau. Dưới ánh trăng, gã dễ dàng cất bước, thấy phiến đá nằm chênh thì nâng chân bước qua. Gã chẳng màng đến Tĩnh Duyên đang đứng ở cửa mà đi tới dưới gốc cây táo, cầm lồng đèn màu đỏ kia lên nhìn kỹ. Sau khi cất lại lồng đèn mới xoay người, quan sát Tĩnh Duyên một hồi, rồi khẽ cười với bà ta.

Tĩnh Duyên không cười. Bà ta cũng quan sát gã nam nhân này một phen, đáng vẻ hơn ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, mặt tròn. Bà ta không quen.

“Sư thái.” Người nọ cất tiếng trước.

“Ngươi là ai?”

“Ta họ Giải.”

Mặt Tĩnh Duyên sư thái không cảm xúc, cũng không tiếp lời.

Người nọ nói nữa: “Sư thái có thích chuông không?”

“Không thích.”

Người nọ cười rộ lên: “Quả nhiên sư thái giống hệt như hần nói. Sư thái cảm thấy phải bao nhiêu chuông mới đủ vang?”

“Hai.” Tĩnh Duyên sư thái nhìn người này, phiến đá nằm chệch, đèn lồng dưới bóng cây, người này lần đầu tiên tới nhưng lại không hề xa lạ với những thứ này.

“Muốn hỏi sư thái một câu hỏi.” Giải tiên sinh số hai nói.

“Ta chỉ quan tâm đến giết người, không trả lời gì cả.”

Giải tiên sinh lại cười: “Ta biết, nhưng câu hỏi này rất quan trọng.” Gã dừng lại, nhìn chăm chú Tĩnh Duyên sư thái, “Ta có một huynh đệ cùng họ, đáng lý mấy ngày trước vốn nên gặp ta rồi. Nhưng huynh ấy lại không hề đến.”

Tĩnh Duyên sư thái vẫn cứ lạnh mặt.

Giải tiên sinh nhìn sư thái, lúc này mới nói tiếp: “Lần cuối sư thái thấy huynh ấy là khi nào, huynh ấy có nói gì không?”

“Ngày hai mươi tháng mười hai đặt giấy trong đèn lồng, bảo ta ngày hôm sau đến cổng thành đồng giết người.”

“Đó là để lại tin tức, vậy có thấy mặt không?”

“Không.”

“Lần cuối gặp mặt là lúc nào?”

“Ngày mười sáu tháng mười hai, hần đến dặn ta để ý người sẽ bị giết, phải chuẩn bị, đợi hần thông báo.”

Giải tiên sinh gật đầu, bởi vì mục tiêu là người trong lầu Từ Vân, lại rất quan trọng, nên cần phải để ý quan sát trước. Điều này gã biết. Cuối cùng mục tiêu được giết chết thành công, không để lại chút sơ hở nào, gã cũng biết. “Lần cuối sư thái thấy huynh ấy, huynh ấy có nói gì không?”

“Nhiều hơn một câu hỏi rồi đấy.” Tĩnh Duyên sư thái nói.

Giải tiên sinh ngắt người một lúc mới kịp nhận ra Tĩnh Duyên sư thái đang oán hận. Gã cười một tiếng nói: “Được rồi, đây quả thật là một câu hỏi cuối cùng. Khi huynh ấy mất tích, sư thái có manh mối gì về tung tích của huynh ấy không?”

“Không có.”

Tĩnh Duyên sư thái đáp rất dứt khoát.

Ánh trăng chiếu vào mặt bà ta, nét mặt kia bình tĩnh không chút gợn sóng. Giải tiên sinh nhìn bà ta một hồi, cuối cùng cáo từ.

Trong đêm khuya, trên sông Tứ Hạ, mặt sông lấp lờ ánh nến, tựa như những vì tinh tú đầy điểm lệ.

Từng ngọn phúc đăng dần trôi nổi trên mặt nước, tại sóng nước đập dềnh lóe lên ánh nến ảm áp, làm tăng thêm mấy phần cát tường yên tĩnh.

Trên đài phòng ngự cao cao, vệ binh canh gác nhìn những ngọn phúc đăng mà không khỏi mỉm cười, dân Đại Tiêu đều biết, trong phúc đăng kia đều chứa đựng những tâm nguyện tốt đẹp.

Chợt lúc này, một tiếng trống “tùng” vang lên, có mấy người gọi to: “Mau nhìn xem!”

Tiến binh bắn ra mũi tên lửa, chiếu sáng cả một vùng trời.

Rất nhiều vệ binh đều trông thấy, có một chiếc thuyền đang từ bờ bên kia của Nam Tàn tiến lại gần, lập tức triển khai trạng thái phòng bị, người bắn cung đồng loạt xếp hàng trên đài đề, kéo căng dây cung chuẩn bị.

Thế nhưng thuyền chèo đến nơi đó liền dừng lại. Rồi không lâu sau, trên thuyền ném một chiếc thùng gỗ lớn xuống. Trên thùng gỗ cắm cờ lớn hai mặt đen tuyền, một mặt viết chữ “chết” màu trắng, một mặt lại viết ba chữ “Long thân khải”.

Thùng gỗ trôi nổi theo dòng nước, còn chiếc thuyền kia đã nhanh chóng chèo đi, rút lui về phía Nam Tàn.

Chữ “chết” trắng tinh rất chói mắt, nhất là khi bên cạnh nó còn có những ngọn phúc đăng chúc nguyện.

Bên Đại Tiêu nhìn chăm chú mặt sông, xác nhận không có bất cứ điều gì khác thường, sau đó mấy binh sĩ phụng mệnh ngồi thuyền nhỏ, vớt chiếc thùng gỗ kỳ quái đó lên.

Trong đêm đen, một dịch binh đang cưỡi chiến ngựa tức tốc từ quận Mậu chạy về quận Bình Nam, hân mang theo một tin tức xấu khiến người người bất an.

Khi thái thú Diêu Côn nhận được cấp báo từ quận Mậu thì đã là mùng hai năm mới.

Ông ta đọc nội dung xong mà kinh ngạc trợn mắt há mồm, vội sai người nhanh chóng đến tổng doanh trại ở ngoài thành mời Long tướng quân quay về!

Sai dịch cưỡi ngựa suốt nửa gậy chân ngựa, chạy nhanh đi đi về về, thở hổn hển lại báo, vào ngày mùng một Long đại tướng quân nhận được quân báo khẩn cấp, đã đến doanh trại ở sông Tứ Hạ, không ở trong tổng doanh trại.

Trái tim Diêu Côn rút xuống, quân báo khẩn cấp?! Đúng dịp như thế ư, toàn bộ chuyện đều kéo đến cùng nhau?!

Trong doanh trường sông Tứ Hạ, Long Đại nhìn thùng gỗ trên bàn không chớp mắt. Trong thùng gỗ đựng ba đầu người - một nam một nữ một đứa trẻ.

Tả tướng quân Chu Sùng Hải ở ngay bên cạnh, bầm báo kỹ càng quá trình nhận được thùng gỗ. Lá cờ hai mặt ấy cũng được đặt trên bàn, nhúc nhích nói thầm.

“Cũng không biết thân phận ba người này là như thế nào nữa.” Chu Sùng Hải nói, “Nhưng ý đồ khiêu khích tuyên chiến của Nam Tàn đã khá rõ. Sau khi quăng thùng gỗ xuống sông, bọn chúng lên bờ dùng mũi tên lửa bắn cháy phúc đăng trên sông.”

Ở Đại Tiêu phúc đăng đại diện cho điều gì, không phải Nam Tàn không biết. Tiêu hủy câu chúc mừng năm mới của người Đại Tiêu, lại vào ngày tết đưa đầu của một nhà ba người đến, hành động diệt môn này đã quá mức ác độc.

Long Đại im lặng nhìn đầu ba người kia, qua một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Là mật thám mai phục ở Nam Tàn của chúng ta.”

Chu Sùng Hải giật mình.

Long Đại không nói nhiều, cuối cùng hân nhìn đầu của Miêu Khang, rồi đưa tay đẩy nắp thùng gỗ lại.

Hai mươi năm trước Nam Tàn từng khiêu chiến với Đại Tiêu, khi đó tồ phụ của Long Đại là Long Dật nắm giữ ấn soái ứng chiến. Dích thân ông ấy lựa chọn ba thiếu niên lên vào ranh giới địch thăm dò tình báo, chỉ có một người sống sót. Mật thám đó chính là Miêu Khang.

Năm đó khi Miêu Khang nhận lệnh vào Nam Tàn chỉ mới mười lăm tuổi. Người anh hùng còn trẻ, vì Đại Tiêu mà thám thính được không ít tình báo. Sau khi hai nước hòa đàm, Long Dật lệnh cho Miêu Khang ẩn nấp tại Nam Tàn, do thám tình hình và ý đồ thực sự của Nam Tàn. Sau đó Miêu Khang ở lại luôn Nam Tàn, cung cấp tình báo Nam Tàn cho Đại Tiêu. Là mật thám Đại Tiêu cắm rễ sâu nhất ở Nam Tàn, cũng là người hữu dụng nhất.

Long Đại chỉ mới gặp qua Miêu Khang bốn lần. Lần đầu gặp là lúc đi theo phụ thân. Khi ấy Long Đại còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn nhớ biểu cảm đau buồn nước mắt dâng trào như suối của Miêu Khang khi nghe tin tồ phụ Long Dật chết trận. Lúc ấy phụ thân Long Thắng đã nói với Miêu Khang rằng, có rất ít người biết thân phận của hân, nhưng công lao của hân, Long Dật nhớ, Long Thắng ông nhớ, trên dưới đội quân Long gia đều nhớ, ngay đến hoàng thượng cũng biết, nếu hân muốn quay về thì ông có thể sắp xếp.

Miêu Khang lại hỏi ngược lại, các người có chọn được người nào có thể tin tưởng để ẩn nấp trong Nam Tàn hơn ta sao?

Đương nhiên không có.

Miêu Khang lại hỏi tiếp, các người có biết Nam Tàn vẫn còn có dã tâm, không ngừng tranh đoạt hoàng quyền, sau này sẽ có tai họa ngầm không?

Đương nhiên không ai biết rõ hơn Miêu Khang.

Vậy là Miêu Khang nói: “Long tướng quân tin ta dùng ta, nhất định ta không thể phụ lòng ủy thác của Long tướng quân được. Dù ngài ấy sống hay chết, quân lệnh vẫn còn đây. Ta sinh là người Đại Tiều, chết là ma Đại Tiều. Nếu hồn có về đâu, tất vẫn theo đội quân Long gia chinh chiến nam bắc.”

Long Đại nhắm hai mắt, nhớ đến năm ngoái lần cuối gặp Miêu Khang, lúc hắn nói hình như hoàng thất Nam Tần có rục rịch, nhất định Đại Tiều phải cảnh giác, cũng đã nói những lời như vậy.

Nếu hồn có về đâu...

Hắn đã theo ba đời Long gia đại tướng.

Lần này đối lập với biên giới Nam Tần, Long Đại phái mật thám đến Nam Tần, có không ít người đều dựa vào Miêu Khang chi viện chăm sóc, rất nhiều tình báo cũng nhờ Miêu Khang thám thính truyền đến. Mà lúc Long Thắng nghe được Miêu Khang đồng ý tiếp tục ẩn nấp thì cũng đã nói: “Nhất định quân Long gia sẽ không phụ ngươi.” Nên tên của Miêu Khang chẳng mấy ai biết, chưa từng được ghi chép trong sách. Bên trong Đại Tiều, số người biết có một mật thám bí mật chôn giấu rất sâu ở Nam Tần, biết phải liên lạc thế nào, tuyệt đối không vượt quá năm.

Và giờ đây, đầu của Miêu Khang cùng vợ con hắn được bày ra ngay trước mắt Long Đại.

Nam Tần biết thân phận của Miêu Khang.

Dựa theo tình trạng đầu lâu mà xem thì hắn vừa bị giết liền được đưa đến.

Có nghĩa là Nam Tần đã chọn đêm ba mươi, chọn nơi cách Đại Tiều một con sông, trong lúc phúc đăng dập dềnh trên sông, ánh nến tỏa sáng một vùng non nước, đã giết một nhà Miêu Khang.

“Đây rõ ràng là tuyên chiến mà, tướng quân.” Chu Sùng Hải nói. Bây giờ toàn quân đã vào trạng thái ứng chiến, chỉ cần Long Đại phát lệnh, quân thuyền sẽ tấn công Nam Tần ngay.

Long Đại im lặng một hồi, nói: “Nếu tấn công Nam Tần thì chúng sẽ đánh lại.”

“Tướng quân.” Chu Sùng Hải cau mày, chỉ phòng thủ thôi sao? Nam Tần đã đến trên đầu bọn họ mà ngồi rồi, làm sao nhẫn nhịn nổi nữa.

“Canh gác kỹ biên phòng. Ta phải về thành Trung Lan một chuyến.” Long Đại nói. Với hắn mà xem, quan trọng không phải là Nam Tần lại dám khiêu khích như vậy, mà vì sao Miêu Khang lại bị lộ? Miêu Khang chết, đồng nghĩa với việc bỏ cục mật thám của bọn họ ở Nam Tần đã tan rã.

“Tướng quân.” Chu Sùng Hải vẫn không phục, “Không phải chúng ta cũng giữ trong tay mật thám của thành Trung Lan sao, cho dù không đánh thì cũng nên kính lại bọn chúng mấy đầu người chứ.”

“Những người đó là dân Đại Tiều.” Long Đại thờ ơ nói, rồi không nói thêm gì nhiều nữa, xoay người rời đi.

Chu Sùng Hải ngăn người, đến khi kịp phản ứng lại thì hận đến mức cắn răng. Trên cuộc chiến mật thám, Đại Tiều bọn họ đã thua. Đúng là không hết giận nổi, thật muốn đánh một trận cho sáng khoái.

Vào ngày mùng bốn đầu năm, Long Đại quay về thành Trung Lan.

Chưa có khói báo động, chứng minh tiền tuyến chưa khai chiến.

Vừa về đến lầu Từ Vân, Long Đại đã cho triệu Tạ Cương đến gặp. Tạ Cương nghe chuyện mà trợn mắt há mồm, “Thuộc hạ không hề nhắc đến Thư đồng với ai cả. Mật thám phải đi chỗ ở an toàn do Thư đồng bố trí, đến khi đó tìm trong phòng để lại ám hiệu liên lạc. Mỗi người một khác không giống nhau. Thư đồng vô cùng cẩn thận.”

Trên thực tế, chính Tạ Cương cũng không biết rốt cuộc Thư đồng có thân phận gì, chỉ biết là mật thám năm xưa quân Long gia sắp xếp ở Nam Tần. Hắn đã gặp Thư đồng một lần, là một người đàn ông khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, ẩn nấp ở Nam Tần đã lâu, biết rõ tường tận công việc Nam Tần.

Từ cách nói năng và nội dung tình báo của Thư đồng, Tạ Cương đoán Thư đồng đã lẫn vào quan trường Nam Tần, nhưng rốt cuộc hắn ta làm gì, Tạ Cương cũng không biết. Mật thám mà hắn phái đến Nam Tần cũng không biết Thư đồng là ai, chỗ ở an toàn để lại thức ăn, tiền bạc cùng manh mối tình báo, có cả cách thức liên lạc khẩn cấp nữa, nhưng Thư đồng không hề gặp mặt trực tiếp với những thám tử này.

Thư đồng đã bị lộ. Tìm Tạ Cương chìm xuống đáy vực.

Vậy thì e hai mật thám hắn phái đến Nam Tần đã lãnh ít dữ nhiều. Khó trách gần đây không nhận được tình báo, thì ra đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Không thể nào là do phía lầu Từ Vân tiết lộ tin tức được. Thuộc hạ không nhắc đến Thư đồng với bất cứ ai cả.” Tạ Cương nhấn mạnh lại lần nữa.

“Vậy còn chuyện nào khác nữa không?” Long Đại hỏi.

Tạ Cương lắc đầu, trong thành Trung Lan gió yên sóng lặng, không có động tĩnh của mật thám. Nếu nói có chuyện thì chỉ trừ mỗi chuyện này. “Vào hôm mùng hai, thái thú đại nhân phái người đến mời, nói là có việc gấp cần tướng quân qua bàn bạc. Tướng quân không có ở đây, thuộc hạ có đi qua hỏi, thái

thú nói phải chờ tướng quân trở lại.”

Long Đại gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn thô lỗ đẩy mạnh cửa phòng đi ra, Tạ Cương cũng đi theo. Vừa ra khỏi cửa thì đã bị Long Đại cản lại. Long Đại quay đầu nghiêm nghị quát: “Người không cần đi theo, tự mình suy nghĩ cho kỹ, đến lúc ta về sẽ xử lý người.”

Nhiệm vụ mật thám xảy ra bất trắc, Tạ Cương không thể đổ trách nhiệm cho ai khác được, hắn quỳ một chân xuống, trầm giọng nói: “Thuộc hạ biết tội rồi.”

Mấy vệ binh cách đó không xa thấy tình cảnh này, kinh hãi há to miệng, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Long Đại quay về phòng mình, lật xem hồ sơ được đặt trên bàn từ sau khi mình đi, không có chuyện gì đặc biệt khẩn cấp cả. Thế là hắn gọi đội vệ binh đến, chuẩn bị lên đường tới phủ thái thú.

An Nhượng Thần lên kút đứng chờ ở bên tường. Nàng nghe được tin tướng quân vừa về lại phải ra ngoài, vội vã chạy như bay đến, tướng quân gấp gáp như thế, nhất định là có chuyện khẩn cấp rồi, không thể làm chậm trễ chính sự của tướng quân được, đương nhiên cũng không được chậm trễ việc nàng nhìn hắn đâu. Mấy ngày từ biệt này, đúng là nhớ quá.

Long Đại bước đi, chợt thấy bên ven đường có người nửa nấp sau tường, duyên dáng đứng đấy.

Bước chân của Long Đại vẫn không ngừng, nhưng lại rẽ phải đi về phía đó. Vệ binh sau lưng cũng không phản ứng kịp, theo tướng quân rẽ phải. Dù tướng quân có muốn dẫn bọn họ dừng tường thì bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà dừng.

An Nhượng Thần nhìn đội ngũ chỉnh tề khí thế kéo nhau đến chỗ nàng đang đứng, hoảng hốt suýt nữa thì xoay người chạy.

Không phải tính nhìn chàng nhiều thêm sao, tướng quân chàng dọa người như vậy có hợp không?

Long Đại thấy vẻ mặt của An Nhượng Thần mới nhớ ra sau lưng còn có một đoàn đuôi dài. Hắn giơ tay phải lên ra hiệu, đội ngũ vệ binh sau lưng dừng lại.

Rồi sau đấy An Nhượng Thần càng sợ hãi hơn. Bởi vì Long Đại cứ thế bước đến ôm nàng vào lòng ngay trước mặt đội vệ binh.

Lúc này có muốn chạy cũng chẳng kịp nữa rồi. An Nhượng Thần thẫn thờ dài, tướng quân à, còn không bằng chàng cứ để họ đi tiếp. Tình hình này bây giờ cứ hệt như cố ý dẫn bọn họ đến xem vậy.

“Ta đến phủ thái thú.” Long Đại nói bên tai An Nhượng Thần.

Nghe thấy giọng hắn, bao oán trách trong An Nhượng Thần đều biến mất cả. Dường như tướng quân có vẻ mệt. Dù sao nàng cũng vui đầu vào ngực Long Đại rồi, không thấy được biểu cảm của chúng vệ binh, nên chắc có thể lên ôm lại hắn nhỉ.

An Nhượng Thần vòng tay ôm lấy eo Long Đại, cảm giác được Long Đại sờ đầu nàng.

Tìm An Nhượng Thần đập tình thích, bất giác cười ngốc nghếch.

Long Đại buông nàng ra, nàng cũng nhanh chóng buông Long Đại, sau đó xoay người chạy đi, đến khúc mắt cũng chẳng dám liếc nhìn đội vệ binh, chạy hệt như chạy thoát thân, tốc độ kia có thể sánh ngang với gió.

Không thấy không thấy, bọn họ không thấy. An Nhượng Thần cách ra xa, nhìn quanh bốn bề vắng lặng, lúc này mới che mặt lại. Sau khi lên cười ngốc nghếch thì hít sâu mấy hơi, tính giảm nhiệt độ trên mặt xuống, chợt nhớ ra Long Đại đã nói.

“Ta có dự cảm xấu, nên phải nắm chặt thời gian gần gũi với nàng nhiều hơn.”

Dự cảm của Long Đại đã trở thành sự thật.

Tin tức bên phía thái thú Diêu Côn vô cùng tệ.

Trước đó sứ đoàn Đông Lăng đã nói làm khách ở quận Mậu, sang năm mới sẽ lên kinh gặp hoàng đế Đại Tiều, nhưng không ngờ trước đêm giao thừa đã bị tập kích. Bảy người chết chín người bị thương. Trong danh sách bảy người chết đó, có hai sứ thần nam Tần. Sát thủ tập kích bọn họ khoảng chừng trên dưới mười người, che mặt mặc quần áo đen, nói giọng khẩu âm Đại Tiều. Có hai người bị giết, còn lại chạy trốn cả.

Sứ đoàn Đông Lăng vừa khiếp sợ lại tức nhận, sang ngày hôm sau liền đem thi thể về lại Đông Lăng. Ngày hôm đó Sứ Bình Thanh truy xét hung thủ, nhưng không có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Mặt mày Diêu Côn vô cùng nặng nề, ông ta nghiêm túc nói: “Đây không phải là chuyện đùa. Tướng quân không có ở đây, ta đã phái người đến quận Mậu thông thành, sau khi biết rõ sự tình câu chuyện, cũng đã viết tấu chương đệ lên kinh thành rồi. Đồng thời cũng hạ lệnh toàn quận không được buông lỏng, nghiêm phòng mật thám làm loạn.”

Long Đại không nói năng gì.

Diêu Côn nhíu mày hỏi: “Tướng quân, tiền tuyến có động tĩnh gì khác thường không?”

Long Đại gật đầu: “Đúng là có. Trình thám của chúng ta ở Nam Tần đã bị giết rồi. Nam Tần thả đầu người nhà hấn trên sông cho ta xem.”

Diêu Côn thất kinh: “Cũng là chuyện trong hai ngày này?”

“Là đêm ba mươi.”

Diêu Côn chợt đứng lên, bất an đi qua đi lại, nói: “Hung thủ tập kích sứ đoàn Đông Lăng sát hại sứ thần hai nước, cũng không biết là kẻ nào. Nhưng chuyện lần lượt kéo đến quá mức trùng hợp. Trình thám của chúng ta ẩn thân trong Nam Tần bị bắt, vì vậy sứ thần do Nam Tần phái đến gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu ta bị giết. Bọn chúng hoàn toàn có thể nói là chúng ta đang trả thù. Nếu khai chiến, chúng ta có lý do chính đáng để xuất quân, chẳng những chúng ta phải mật thám mà còn giết sứ thần của họ...”

Diêu Côn khoát tay, rồi đột nhiên đứng lại: “Lý do chính đáng để xuất quân ư?! Đúng rồi, có phải đây là âm mưu của Nam Tần không, bọn chúng cầu kết với Đông Lăng, hy sinh vài sứ thần, sau đó mượn cớ này mà xuất chiến. Hơn nữa đoàn sứ thần Đông Lăng cũng bị tập kích, Đông Lăng cũng có không ít người chết bị thương, Nam Tần có thể nhân cơ hội này mà liên thủ với Đông Lăng.”

Long Đại trầm chiêu, vẫn không lên tiếng.

Diêu Côn càng nghĩ càng giận: “Chúng bắt được mật thám ở Nam Tần của chúng ta, còn chúng ta chỉ bắt được gian tế Đại Tiêu bị Nam Tần mua chuộc. Nói ra cũng không thể so với nhau được. Bọn chúng không bằng không chứng, hoàn toàn có thể nói là chúng ta tự tạo vạ án, bêu xấu chúng, còn sứ thần Nam Tần và Đông Lăng đã chết ở biên giới Đại Tiêu chúng ta thật. Sứ Bình Thanh kia cũng không biết làm ăn trò trống gì nữa, đã muốn tiếp đãi sứ thần thì phải siết chặt canh phòng chứ, bây giờ xảy ra chuyện, chỉ đành mặc cho người ta gây khó dễ. À, liệu có khi nào đây là âm mưu của Đông Lăng không, nếu hai nước chúng ta giao chiến, Đông Lăng chúng ta có thể ngư ông đắc lợi. Dầu sao Nam Tần đến cầu gặp mặt lại bị chúng ta từ chối, thế là bị Đông Lăng thừa cơ xen vào. Nếu lúc trước chúng ta đáp ứng yêu cầu của sứ thần Nam Tần kia, nói không chừng...”

“Điều đại nhân.” Long Đại ngắt lời lẩm bẩm của Diêu Côn.

Diêu Côn dừng lại, nhìn sang Long Đại.

Long Đại rất bình tĩnh, ung dung trấn định. Diêu Côn thở phào nhẹ nhõm, cũng tỉnh táo lại đôi phần, ông ta ngồi xuống, chờ Long Đại nói tiếp.

“Đại nhân, chuyện sứ thần bị giết liệu có phải do Nam Tần hay Đông Lăng hay những nơi khác làm ra không, ta không dám kết luận, nhưng có một chuyện chắc chắn - mạng lưới trinh sát của chúng ta ở Nam Tần đã bị đối phương đánh tan. Chúng ta bắt mật thám, cùng giao thiệp với đối phương, còn đối phương bắt được mật thám, không nói hai lời đã giết người đưa đến cho chúng ta xem. Nếu nói trong chuyện này Nam Tần vô tội thì không thể nào.”

Diêu Côn vội nói: “Vậy là Nam Tần gây ra thật sao? Chúng muốn gây chiến, muốn ép Đại Tiêu chúng ta nhượng bộ, lấy bằng được chỗ hời, nhưng sợ chiến lược của mình còn chưa đủ nên kéo theo Đông Lăng. Đông Lăng là ngọn cỏ đầu tường gió chiều nào theo chiều ấy, Nam Tần bèn ra tay giết hại sứ thần, để Đông Lăng đưa ra quyết định?”

Long Đại cũng không hòa theo phỏng đoán này, hần chỉ nói: “Đại nhân, bất kể thế nào đi nữa thì đã có một cánh tay đẩy chúng ta lên chiến trường rồi. E rằng không thể nào tránh khỏi cuộc chiến này được. Đại nhân chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Diêu Côn thở dài thườn thượt, qua một lúc lâu mới nói: “Hai mươi năm trước, ta ở chỗ này nhìn hai nước giao chiến, thời chiến hỗn loạn, dân chúng lâm than, chiến sự cũng phải kéo dài ba năm mới lắng xuống.” Ông ta nhìn Long Đại, “Long tướng quân...”

Long Đại nói: “Gối thương ngồi giáp, bảo vệ an ninh. Đắm máu chặt đầu, quyết ở không lui.”

Diêu Côn nhìn Long Đại, hồi lâu sau mới đứng lên thì lễ.

Diêu Côn và Long Đại nhanh chóng bàn bạc sắp xếp mọi chuyện, Diêu Côn cho mời các quan viên đến dặn dò hạ lệnh, còn Long Đại quay về lầu Từ Vân.

Bước vào lầu Từ Vân, vào công đường, cho gọi Tạ Cương.

Lầu Từ Vân vừa là phủ vừa là nha môn, bình thường có chuyện Long Đại đều ở trong viện của mình hoặc thư phòng xử lý, ít khi mở công đường. Dùng quân nha xử lý công việc, cho thấy chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Rất nhanh, chuyện đã lan truyền khắp lầu Tử Vân. Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tạ Cương nhanh chóng đến, những quan viên tướng lĩnh cao cấp trong quân cũng đã tới.

Long Đại ngồi ngẩn ngẩn trên công đường, thuật lại đơn giản những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua lại. Mọi người nghe tin mà kinh hãi. Long Đại nhìn Tạ Cương nói: “Tạ Cương, ngươi là giáo úy tứ phẩm, chức quan cao hơn hẳn mọi người đang ngồi nơi đây, nên trách nhiệm cũng lớn nhất. Ngươi cai quản tham binh trình đội, trinh sát tiền phong, nhưng lại để kẻ cầm đầu mật thám ở thành Trung Lan chạy thoát, trong quân xuất hiện gian tế, quân tình liên tục bị lộ, bây giờ ngay đến trinh sát được bố trí ẩn nấp trong Nam Tàn cũng đã bị lộ, tự ngươi nói đi, ngươi còn mặt mũi nào mà hưởng bổng lộc của triều đình, có tư cách gì chấp chương chức vụ quan trọng trong quân!!”

Long Đại nói đến lúc tức giận thì vỗ án đường một phát, mọi người đều cup mắt nghiêm nghị, im hơi lặng tiếng.

Tạ Cương mím chặt môi, vô cùng xấu hổ, quỳ xuống sấn cái bịch, “Tướng quân, thuộc hạ biết tội rồi. Thuộc hạ nguyện lập công chuộc tội, xin tướng quân cho thuộc hạ thêm một cơ hội.”

“Cho ngươi thêm cơ hội. Ta sợ là cho Nam Tàn thêm cơ hội!” Long Đại gào lên, “Bây giờ bọn chúng chỉ thiếu nước chạy đến trước quân rường ta mà tiểu tiện nhạo báng!”

Tạ Cương nằm xuống dập đầu: “Tướng quân, thuộc hạ tất sẽ điều tra ra chân tướng tin tức bị tiết lộ, moi ra sơ hở và điểm yếu của Nam Tàn...”

“Không cần.” Long Đại quát lại hắn, nói: “Để ngươi làm những chuyện này nữa, ta sao có thể yên tâm nổi. Về phần mật thám đang ẩn nấp của Nam Tàn, bí mật đến nhường nào, mất bao nhiêu tâm lực, ngay đến những thứ này ngươi cũng không phòng giữ được, chúng ta còn chưa chiến mà đã bại rồi, mất hết mặt mũi, quân uy còn đâu? Tội của ngươi đáng bị đưa đi chém!”

“Tướng quân!” Mọi người cả kinh thất sắc, đồng loạt hô lên. Tạ Cương không nói câu gì, quỳ đó bất động.

Long Đại trợn mắt nhìn hắn, thở gấp nói: “Niệm tình trước đây ngươi có công, chỉ phạt ngươi hai mươi quân trượng trước. Bây giờ là lúc khai chiến nguy cấp, ta không có thời gian xử lý ngươi cho kỹ càng. Ngươi cút đến kho binh Thương Nam đợi lệnh, đến khi chiến sự với Nam Tàn kết thúc, ta lại bẩm báo lên hoàng thượng để người xử lý ngươi.”

“Xin tướng quân nghĩ lại.” Mọi người lại cùng mở miệng. Hai mươi quân trượng cũng được, nhưng đến kho binh Thương Nam đợi lệnh ư? Kho binh kia ở nơi biên thùy xa xôi hoang vắng, chuyên xử phạt tội phạm thu dụng lưu dân, để bọn họ trồng trọt tích lương thực rèn sắt chế binh khí, nếu lúc thời chiến không đủ binh lực thì lại điều bọn họ đến bổ sung. Đày Tạ Cương ra nơi đó, trên danh nghĩa cũng không có gì, nhưng thực tế lại trực tiếp xử hắn tước bỏ chức quan lưu đày trọng tội.

Chu trưởng sử Chu Quân nói: “Tướng quân. Từ trước đến nay công lao của Tạ đại nhân không ít, lại một mực trung thành, dẫu có điều không phải thì cũng là do đánh giá thấp mưu lược của Nam Tàn, bị chui vào kẻ hở. Tướng quân, nay chính là lúc phải dùng người, phạt nặng Tạ đại nhân như thế, coi như trong quân mất một cánh tay, tổn thất quá lớn. Không bằng để Tạ đại nhân lập công chuộc tội, đợi sau cuộc biến lại bàn tiếp tội trạng, xử phạt kỹ càng hơn.”

Sau khi Lý trưởng sử qua đời, Chu trưởng sử tiếp nhận chức vụ của hắn, xử lý chuyện quân vụ văn thư án lục trong lầu Tử Vân. Hắn được đích thân Tạ Cương lựa chọn. Sau khi Lý trưởng sử xảy ra chuyện đó, Chu trưởng sử vô cùng cảm kích Tạ Cương đã tín nhiệm hắn, mà bản thân hắn cũng rất cần trọng, cố gắng chăm chỉ, sợ xảy ra chút gì không may. Nay Tạ Cương bị phạt, hắn bất bình thay Tạ Cương.

“Sai lầm lớn như thế, nếu không phạt nặng thì uy nghiêm của chúng tướng quân đặt vào đâu, trong lòng binh sĩ sẽ nghĩ thế nào? Quân uy không còn, lòng quân tan rã, hết như tứ chi phế cả hoàn toàn, sao có thể đem ra so với bị chém một nhát được?”

Long Đại vừa nói ra, mọi người không còn lời gì để bàn bạc. Đạo lý này rất rõ, không thể nào phản bác được. Uy hiếp phạt nặng, đúng là hủ đoạn vô cùng hữu hiệu ở trong quân.

Tạ Cương không nói câu gì, khi ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ.

“Đưa xuống đi.” Long Đại nhìn Tạ Cương, mặt mày nặng nề vô cùng. Ba chữ này cũng khản giọng mà thốt ra, nhưng thật lâu sau vẫn không ai nhúc nhích.

Long Đại chợt đứng dậy hét: “Mang xuống!” Hắn vỗ án đường, chiếc bàn bốn chân lập tức đứt đôi đổ xuống. Mấy vệ binh sợ hãi vội vã đi lên kéo Tạ Cương. Tạ Cương đứng lên, hất tay họ ra, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Trên công đường yên tĩnh không tiếng động. Mãi lâu sau Long Đại mới đá văng án trác hư hỏng đi, đứng trước mặt mọi người bắt đầu bố trí quân vụ. Như vậy thế này thế nọ thế kia, phân việc xong, tự mỗi người lĩnh mệnh rồi giải tán.

Long Đại rời khỏi công đường thì về thẳng phòng, dặn dò vệ binh mình cần yên tĩnh một mình, cũng không gặp ai.

Trong ngày đó dưới sự che chở của chúng tướng, Tạ Cương bị đánh nhẹ hai mươi quân trượng để ghi nhớ, sau đó chuẩn bị bọc hành lý, cười tuấn mã, chuẩn bị được mấy binh sĩ “áp tải” đến kho binh Thương Nam. Tướng Tùng tiến hẳn, bảo với hắn phải nhẫn nại, cứ đợi một lúc đi, đợi Long Đại bớt giận, bọn họ sẽ tìm cơ hội khuyên Long Đại cho Tạ Cương về. Trước khi về kinh lập mấy công lao, coi như chuyện này cứ thế mà qua.

Tạ Cương một mực sầu muộn, không nói câu nào, chỉ buồn bực đáp cho có.

An Nhược Thần cũng chạy đến, chuẩn bị ít thức ăn để Tạ Cương mang theo. Nàng còn khiếp sợ hơn bất cứ một ai. Đối với nàng mà nói, Tạ Cương giống như ân sư vậy, vậy mà trong quân xử phạt quả quyết nghiêm khắc, còn tàn khốc bất ngờ hơn mọi thứ nàng đã thấy trước kia.

“Tạ đại nhân.” An Nhược Thần không biết nên nói gì cho phải.

Tạ Cương nhận lấy bọc quần áo từ trong tay nàng, khẽ nói một câu: “Đừng buồn lòng. Chuyện chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Tạm thời Nam Tàn chiếm thế thượng phong. Cô cũng phải hiểu rõ tình thế của mặt thám trong thành Trung Lan hơn bất cứ ai, cô không thể buồn lòng được.”

An Nhược Thần sững sờ, nhìn thẳng vào mắt Tạ Cương. Tạ Cương gật đầu với nàng, sau đó làm như không có chuyện gì xoay người rời đi.

Chiều nay Long đại tướng quân không gặp bất cứ ai. An Nhược Thần nghe nói tâm tình của tướng quân không tốt, cũng nghe nói có lẽ để phòng người khác cầu xin tha thứ cho Tạ Cương nên mới như vậy. An Nhược Thần không làm phiền Long Đại, chỉ chú tâm chuẩn bị thức ăn giao cho vệ binh. Một mình nàng đi đi lại lại trong lầu Từ Vân, tiêu hóa tin tức nặng nề nhận được trong cả ngày nay.

Mật thám của Đại Tiêu bọn họ đã thua trận rồi.

An Nhược Thần ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Nghĩ đến câu Tạ Cương nói với nàng: “Đừng buồn lòng.”

Nhất định là sắp đánh giặc rồi. Bọn họ cũng nói chuyện này đã chắc chắn, chẳng qua là xem đợi bao lâu nữa thôi.

An Nhược Thần nhìn trời sao dày đặc, lại nhớ đến Long Đại đã nói với nàng: Một khi khai chiến, cho dù giành thắng lợi thì cũng đã trả giá bằng máu mà sinh mạng.

“Tại sao lại muốn bắt mật thám?” Lúc đó Long Đại đã hỏi nàng như thế.

An Nhược Thần chớp mắt, đứng thẳng sống lưng, đi dọc theo con đường mà Long Đại đã dẫn nàng, quay trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, An Nhược Thần nghe nói trời còn chưa sáng Long tướng quân đã lên đường đến tổng binh doanh ở ngoài thành rồi. An Nhược Thần không để tâm, cũng chẳng để tâm chuyện trước khi đó Long Đại không gọi nàng. Bản thân nàng cũng có rất nhiều chính sự phải làm. Nàng xử lý chuyện vụn vặt trong lầu, nhân lúc kiểm tra thức ăn ở phòng bếp, nhờ giọng hèn Lục đại nương đến lầu Chiêu Phúc gặp mặt. Hôm nay Tề Chính làm việc ở lầu, Lục đại nương thường ra vào nơi đó, hèn ở đây cũng sẽ không khiến người ta nghi ngờ.

Trước khi đến lầu Chiêu Phúc, An Nhược Thần đến phủ thái thú một chuyến tìm Phương Nguyên.

Vốn kế hoạch là hết năm mới sẽ xin phép tướng quân đến ngoài quận xem hôn sự giúp em gái, đáng lý ra hôm nay đã khởi hành rồi, nhưng An Nhược Thần đi không được. Nhưng trước kia đã kính nhờ Phương Nguyên, dù sao nàng cũng phải giao phó một tiếng với người ta.

Phương Nguyên cũng sớm nghe nói đến việc này, An Nhược Thần vừa nhắc là y biết ngay. Y nghĩ một lúc, rồi khách khí hỏi An Nhược Thần: “Dám hỏi cô nương, chuyện này quan trọng thế nào?”

An Nhược Thần ngần ngừ, nên nói như thế nào nhỉ, nếu nói là quan trọng thì cũng rất quan trọng, nhưng nếu bảo không phải là quan trọng, thì đúng là có thể đặt chuyện này sau tất cả. Nàng cười khổ rồi lắc đầu: “Điều này khó mà nói được.”

Phương Nguyên cũng không để ý đến câu trả lời mập mờ này, y nói: “Nếu đã như thế thì ta sẽ lo chuyện này hộ cô nương, cô nương cứ bận chuyện quan trọng hơn đi. Nếu có tin tức gì, ta sẽ nói lại với cô nương.”

An Nhược Thần vội cảm ơn.

Ra khỏi phủ thái thú, An Nhược Thần đi thẳng đến lầu Chiêu Phúc, vừa đi vừa ngắm chiều. Trên đường đông đúc, nàng đi chậm chậm, nhưng có người cuống cuống rào bước đi, An Nhược Thần cũng không để ý chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên bị va một phát, suýt nữa nàng đã ngã xuống đất rồi, đến khi đứng vững thì sững sờ, phát hiện trong tay có một tờ giấy.

Mở ra nhìn, tóc gáy toàn thân An Nhược Thần dựng cả lên.

“An Nhược Phương còn sống.”

Năm chữ, như sét đánh trời quang, nổ đĩnh tai trong đầu An Nhược Thần.

An Nhược Thần vội xoay người lại nhìn, trên đường toàn người với người, hoặc vội vã hoặc từ tốn hoặc ồn ào, nhưng không nhìn thấy là ai đã đụng vào nàng.

An Nhược Thần mở to hai mắt, tròn mắt nhìn mỗi một gương mặt, mỗi một bóng lưng trên đường.

Không ai để ý đến nàng, không một ai có khác lạ, không một ai có vẻ chột dạ.

Không biết là ai. Hoàn toàn chẳng thể nào nhận ra được.

Chỉ chốc lát sau Điền Khánh đã xuất hiện bên cạnh nàng, hần nhận thấy có chỗ không đúng: “Cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

An Nhục Thần vội vo tờ giấy vào lòng bàn tay theo bản năng, hỏi hần: “Huynh có nhìn thấy người nào vừa đụng vào ta không?”

“Không có.” Điền Khánh nhú mày, trên đường nhiều người như thế, thỉnh thoảng tầm mắt hần sẽ bị người qua lại cản trở, “Có người đụng vào cô nương sao? Có bị thương không?”

An Nhục Thần khẽ lắc đầu, nàng vẫn dán mắt về phía con đường, con người nhanh chóng đảo qua đảo lại, quét nhìn người đi đường.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?” An Nhục Thần khác thường làm Điền Khánh cũng rất nôn nóng, lúc này Lư Chính từ phía bên kia chạy tới.

An Nhục Thần nói: “Vừa rồi có người đụng ta, hình như có nói một câu tứ muội của ta vẫn còn sống, nghe không thật lắm, các huynh nhìn hộ tôi xem, có lẽ là Giải tiên sinh.”

“Người cao gầy, khoảng chừng hai hoặc ba mươi, ngũ quan đoan chính, lịch sự lễ độ?” Điền Khánh nhanh chóng thi thắm miêu tả tướng mạo của tên bị dán trên bảng truy nã. Lư Chính và hần cùng đưa mắt nhìn nhau, cả hai nhanh chóng phân chia phương hướng chạy đi tìm kiếm người.

An Nhục Thần đi đến bên tường, tìm một góc không ai chú ý mà dừng chân.

Được rồi, bây giờ đến hộ vệ của nàng cũng đã rời đi. Đã để lại tờ giấy thì ắt hẳn sẽ còn lời muốn nói, bên cạnh nàng đang không có ai. Đến đi đến đi, đến tìm nàng đi.

Nàng rút tay vào ống tay áo, giấu tờ giấy đi. Nàng dần dần khôi phục tinh táo.

“Vi sao mật thám không giết tôi?” Lúc trước nàng đã hỏi qua Long Đại. Trong lòng nàng có câu trả lời. Vì nàng có giá trị.

Tướng quân yêu nàng, hần ôm nàng ngay trước mặt vệ binh.

Sau đó tờ giấy này liền xuất hiện ở đây.

Tiền tuyến sắp khai chiến.

Sau đó tờ giấy này liền xuất hiện ở đây.

An Nhục Thần càng nghĩ càng thấy lạnh. Nàng đang mogn đợi, bất kể là ai, bất kể muốn nói với nàng điều gì làm với nàng việc gì, ra tay đi.

Muốn dùng sống chết của tứ muội để uy hiếp nàng hành sự sao? Đến đi, đến lợi dụng uy hiếp nàng đi.

An Nhục Thần chờ đợi.

Chúng ta đã thua trong cuộc chiến mật thám—— ai ai cũng đều nói như vậy.

Đừng buông lỏng—— Tạ Cương nói như thế.

An Nhục Thần cúi đầu, lấy cơ hội tiếp cận nàng trước đây ra. Nàng không buông lỏng. Có tình hình ắt có bước ngoặt. Dù gì cũng sẽ tốt hơn là không xảy ra. nàng ghi nhớ lời dạy của Tạ Cương, cho dù tìm được người là vô dụng, nhưng đầu gì cũng tốt hơn là không tìm được người.

Tìm An Nhục Thần đập nhanh hơn, nhưng nàng rất bình tĩnh.

Có điều sau một lúc lâu, nàng thất vọng.

Điền Khánh và Lư Chính quay lại mà nhân vật thần bí kia vẫn không xuất hiện. Đương nhiên cả Điền Khánh và Lư Chính đều không phát hiện được manh mối nào. An Nhục Thần không nói gì, chỉ nói nàng muốn vào tửu lâu Chiêu Phúc ngồi một lúc.

Trong nhà gian ở tửu lâu Chiêu Phúc, An Nhục Thần một mình ngồi xuống. Lúc nàng vào cửa Tề Chính có gọi nàng, Tề Chính nháy mắt ra hiệu, An Nhục Thần hiểu ý cậu ta, Lư đại nương đã đến rồi. Nàng chỉ cần tìm một nhà gian, đợi không ai để ý thì Lư đại nương sẽ vào.

Chỉ chốc lát sau, Lư đại nương nhanh chóng bước đến, vội đóng cửa lại. Bà và An Nhục Thần bốn mắt nhìn nhau, An Nhục Thần dứt khoát nói: “Tiền tuyến sắp đánh giặc rồi. Qua hai ngày nữa e rằng tin tức sẽ lan truyền trên phố.” Nàng nói lại đơn giản đại khái chuyện.

Lư đại nương hỏi: “Cần tôi làm gì ư?”

“Có thể tứ muội của ta còn sống, có lẽ ta là mục tiêu tiếp theo của mật thám.”

Lư đại nương lấy làm kinh hãi.

An Nhục Thần vẫn nhớ như in những bóng lưng trên đường, bắt đầu lọc dần ở trong đầu—— kiệu phu, tiểu phu, bán hàng rong, ni cô, thư sinh, tiểu

thư, bà từ, trẻ con...

Nét chữ đàng hoàng, là chữ của người có học. Lúc đựng nạng rất nhẹ, trên người không đem theo hàng hóa. Trẻ con thường ồn ào, cũng không bế con theo. Nữ tử viết chữ cần tú mỹ, ắt sẽ không phải là mấy vị tiểu thư cùng bằng hữu đi dạo kia. Tuy dùng đồng bạn để che giấu là một phương thức hay, nhưng các nạng ăn mặc quá nổi bật.

Đúng thế, quần áo quá nổi bật. Ngón tay An Nhượng Thần gõ nhẹ lên bàn, nghĩ ngợi. Trong nháy mắt bị đựng ấy, nạng đã thấy gì?

Lục đại nương đứng yên một bên, không làm phiền nạng.

Lúc này An Nhượng Thần ngẩng đầu lên nói: “Đại nương, đại nương có biết ni cô am đường ở trong ngoài thành Trung Lan và những vùng lân cận huyện không?”

“Cô nương muốn đổi bữa bình an sao?” Bà ta ám chỉ việc các nạng liên lạc.

An Nhượng Thần lắc đầu: “Ta muốn qua lại xem sao, tìm kiếm đầu mối.” Nạng nhìn thấy sắc màu tối sẫm, nếu không phải xiêm áo của người xuất gia, thì chính là áo vải của khiếu phu. Nhưng lúc đó khiếu phu đang khiêng khiếu, còn những người qua đường mặc xiêm áo xám thì nạng không cách nào tìm được, nhưng ni cô lại có thể. Trừ khi là giả ni cô.

Lục đại nương nói hết những am miếu mà bà ta biết cho nạng, An Nhượng Thần ghi nhớ trong lòng.

“Chỉ có những nơi này, còn những nơi khác thì ta đợi tôi nghe ngóng đã.”

An Nhượng Thần cảm ơn, rồi lại nói: “Nhất định Mẫn công tử đã chạy trốn rồi. Nếu Nam Tần đã dám gây khó dễ, vậy nhất định tổ chức trong thành vẫn còn. Có lẽ đã có người thay hắn. Chắc là người ngoài vừa vào thành gần đây, hoặc vốn là người ẩn nấp như Lưu Tắc, nhưng những hành động dạo này cũng không không bình thường. Hắn sẽ càng tỏ mò chuyện trong thành hơn là tiền tuyến, dung mạo bình thường, chừng chặc lễ độ, không có mẫu thuẫn với người khác, không sinh sự, không trêu chọc quan phủ. Chỉ kết giao với những bằng hữu không khiến ai chú ý.” Hay nói cách khác, chính là một Mẫn công tử khác, khác tướng mạo, giống tác phong.

Lục đại nương gật đầu, ý bảo sẽ cho người để ý.

“Nếu ta là mục tiêu thì hẳn nhất định sẽ nghĩ cách đến gần ta. Ta sẽ thường xuyên ra ngoài đi lại, cho hắn cơ hội. Đại nương nhớ bảo các cô nương theo dõi tôi, để ý những người lại gần tôi.

Nơi cửa chính của tửu lâu Chiêu Phúc, một người đàn ông ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tửu lâu, rồi lại nhìn con phố ở đối diện, sau đó nhấc chân quay đầu đi vào.

Tề Chính ra tiếp đón, “Mời khách quan vào trong.”

Gã nam tử kia mỉm cười gật đầu, đi về hướng căn nhà thất mà An Nhượng Thần đang ngồi.

Gã cao bình thường, mắt nhỏ dài, mặt tròn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Tề Chính thấy người này đi về phía đó thì vội nói: “Khách quan có muốn ngồi chỗ kia không? Gần cửa sổ có thể ngắm cảnh đường phố đấy.”

Người nọ mỉm cười: “Ta thích yên tĩnh, muốn ngồi nhà gian. Thợ Như Tùng còn trống không?”

“Có khách rồi ạ.” Gian đó chính là An Nhượng Thần ngồi.

“Không sao, vậy Phúc Như Hải cũng được.”

Vừa nói vừa đi đến Phúc Như Hải. Cửa mở ra, bên trong không có ai, Tề Chính cũng không thể can gãi được. Khách đi vào rồi ngồi xuống. Gọi hai món ăn và một bầu rượu. Lúc Tề Chính đi ra còn khép cửa lại cho gã, gã kia lại nói: “Không cần đóng, để mở mới thoáng.”

Tề Chính đành để cửa mở, lớn giọng đáp: “Vâng thưa khách quan, cửa để rộng cho ngài ạ.”

Tề Chính xuống bếp báo thực đơn, thấy Điền Khánh tựa vào cửa bếp uống rượu. Cậu cười hi hi: “Điền đại ca, huynh lại trộm rượu uống rồi.”

“Uống quang minh chính đại.” Điền Khánh đưa tay xoa đầu đứa nhỏ, hỏi cậu: “An cô nương làm gì thế?”

“Không biết nữa.” Tề Chính nhún vai, “Đang ở nhà gian dùng trà dùng điểm tâm, cũng không gọi thức ăn. Điền đại ca muốn ăn gì, đệ vào bếp đem ra cho huynh.”

Điền Khánh lắc đầu, lấy một thanh chủy thủ ở trước ngực ra đưa cho cậu: “Cho đệ đây. Dùng phòng thân.”

Tề Chính ngăn người nhận lấy. Đây là một thanh chủy thủ đã cũ, trên chuôi đao còn khắc một chữ Điền.

“Lúc huynh mới học võ đã dùng nó. Bây giờ không cần chủy thủ nữa, mà cũng không có binh khí nào tốt vừa tay để cho đệ. Đệ học dùng cái này trước đi đã. Tuy Lâu Chí đã bị bắt, nhưng thế lực của hắn quá lớn, không chừng sẽ có chuyện trả thù đây. Sau này nếu đánh giặc, trong thành ắt cũng loạn. Đệ một thân một mình, phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Tề Chính cảm động, Điền Khánh biết cậu vì muốn mình oan báo thù cho cha Dương mà ẩn nấp trong sông bạc, sau đó hỏi thân thể của cậu, lại thật sự chăm sóc cậu. Điền Khánh nói, bản thân hắn cũng là cô nhi, sau khi đầu quân cuộc sống mới coi là ổn định. Hắn cảm thấy có duyên với Tề Chính, rảnh rỗi sẽ đến thăm cậu, dĩ nhiên cũng sẽ thuận tiện uống ít rượu.

“Cám ơn Điền đại ca.” Tề Chính nhìn thanh chủy thủ thêm lần nữa, vô cùng vui sướng.

Điền Khánh cười: “Đợi bao giờ rảnh sẽ dạy đệ hai chiêu. Đệ có chuyện gì thì cũng cứ nói với ta.”

“Vâng.” Tề Chính đáp. Nghe thấy phòng bếp gọi mang thức ăn lên, Tề Chính vội nhét chủy thủ vào ngực, rồi chạy biến đi làm việc như một lần khác.

Cửa ở nhà gian “Phúc Như Hải” vẫn cứ mở thế, nam tử kia ngồi đối mặt với cửa, gắp ung dung uống trà đợi thức ăn. Món ăn đầu tiên còn chưa lên, cửa căn phòng “Thọ Như Tùng” đã mở ra. An Nhục Thần bước ra, đối mặt cùng nam tử kia. An Nhục Thần nhìn gã rồi xoay người rời đi. Nam tử kia nhìn chăm chăm vào nhà gian, bên trong không còn ai.

Chỉ chốc lát sau, Tề Chính đã đưa thức ăn lên, vừa rót rượu vừa hỏi hắn: “Nhìn khách quan lạ mặt quá, từ đâu đến vậy?”

Nam tử kia cười nói: “Ta cũng thấy ngươi lạ mặt, là tiểu nhị mới đến hả? Từ lâu này làm ăn không được như xưa rồi.”

Tề Chính cười hi hi: “Đã đổi chủ rồi ạ, nhưng thức ăn vẫn ngon như trước. Khách quan ném thư là biết ngay.”

“Được. Nếu có gì thì sẽ gọi ngươi.”

Tề Chính lui xuống. Sau một hồi bận bịu thì chạy đến con phố sau phòng bếp, Lục đại nương đang ở nơi đó.

“Đại nương, con hỏi rồi, những tiểu nhị khác cũng cảm thấy hắn lạ mặt, chưa gặp qua bao giờ. Nhưng con có nói chuyện với người đó rồi, nghe giọng của hắn, dường như là khách quen. Lúc hắn vào trông cũng có vẻ sành sỏi phương hướng với tên nhà gian. Nhưng khẩu âm lại không phải là khẩu âm Trung Lan.”

“Được rồi.” Lục đại nương nói: “Chớ nói cho người khác biết. Cũng đừng hỏi hắn nhiều quá, đỡ khiến hắn ta nghi ngờ. Lần sau nếu gặp lại hắn thì nói chuyện thêm. Hỏi gì thì nhớ nói lại với đại nương.”

Giải tiên sinh ăn bữa cơm này rất lâu, lúc ra khỏi từ lâu Chiều Phúc gã còn cố để ý xung quanh, thăm nghĩ sau này nên bớt đến đây. An Nhục Thần còn cảnh giác hơn gã nghĩ. Cũng không thấy nàng ta đón tiếp ai, chẳng lẽ đến đây chỉ để ăn cơm thôi sao? Giải tiên sinh không tin cho lắm.

Thoát một cái nửa tháng đã trôi qua. Trong thành này sinh nhiều lời đồn đãi hơn. Rất nhiều người đều nói Nam Tàn và Đại Tiêu sắp chiến nhau rồi. Có người nói đã chính mắt trông thấy, trên sông Tứ Hạ hai quân đã phái thuyền chiến ra giao phong, lại có kẻ nói, trước đó Thạch Linh có rất nhiều kỵ binh chống cự, đã bỏ trống trận thức khai chiến.

Ngày ngày An Nhục Thần đều ra ngoài, đi dạo quanh khắp nơi, từ từ lâu trà quán đến các cửa hàng, lướt qua vai rất nhiều người, cùng ngồi trong một đại sảnh với không ít người, thậm chí nàng còn thường xuyên cắt đuôi Lư Chính và Điền Khánh, nhưng lại chẳng có ai đến gần nàng thương lượng chuyện tứ muội cả.

Nàng còn đến am ni cô, lấy lý do năm mới cầu phúc bái lạy một nơi lại một nơi, mượn cớ mà bắt chuyện với ni cô, xin xăm hoặc giải đáp thắc mắc, tìm xem thư pháp chữ đẹp, nhưng không tìm được bút tích của người viết chữ kia.

An Nhục Thần như đưa đám, có lẽ nàng không tìm ra vì vốn dĩ không phải là ni cô. Nếu đã như vậy thì lại còn khó như mò kim đáy biển, rất khó có kết quả. Nàng thật sự không cam lòng nổi. Chẳng lẽ chuyện này cứ giằng co thế sao? Tại sao mật thám không có động tĩnh, dường như người viết mảnh giấy thật sự chỉ chuyển mỗi tin này cho nàng mà không có bước tiếp theo. Điều này không đúng. An Nhục Thần cảnh cáo bản thân phải kiên nhẫn. Chợt nghĩ đến lúc trước sau khi Long Đại nhận được giấy vẫn không biết tin của người viết chữ, An Nhục Thần lập tức lo ngại.

Hơn nữa không chỉ có mật thám không có động tĩnh. Trên tiền tuyến cũng không có động tĩnh gì. Ngày ngày An Nhục Thần đều để ý nghe ngóng, nghe nói tiền tuyến không khai chiến. Tin tức phía bên Diêu Côn là, Đông Lăng quốc yêu cầu Đại Tiêu giao nộp hung thủ. Thái thú quận Mậu Sứ Nghiêm Thanh không giao ra được. Cho đến nay vụ án vẫn không có tiến triển gì. Hai bên đang lâm vào thế lờ lợ kéo. Đông Lăng đợi ý của Nam Tàn, còn Sứ Nghiêm Thanh lại đợi chỉ thị của hoàng thượng.

An Nhượng Thần rất muốn bàn bạc những chuyện gần đây với Long Đại, nàng cất giữ cẩn thận tờ giấy kia, muốn đích thân giao cho Long Đại. Tạ Cương không có ở đây, phó úy Cổ Văn Đạt thay thế chức vị của Tạ Cương vốn là thuộc hạ của Tạ Cương. An Nhượng Thần không quá tin tưởng hắn. Không phải ý nói người này khả nghi, chỉ là trong chuyện này, Cổ phó úy không nắm rõ tình hình, rất lo lắng trước vụ án, khiến An Nhượng Thần hoàn toàn không có lòng tin nào để bàn bạc với hắn.

An Nhượng Thần định chờ Long Đại về, nhưng đã sắp nửa tháng rồi mà Long Đại cũng chưa về lấy một lần, ngay cả một phong thư gửi cho nàng cũng không có. Trái lại bên Chu trưởng sử ngày ngày đều đem công hàm trong thành giao cho dịch binh, gửi đến cho Long Đại. Về sau có lần An Nhượng Thần không nhìn được, cũng viết một phong thư cho Long Đại, nhưng Long Đại không hồi âm. Điều này không khỏi khiến An Nhượng Thần sinh nghi. Nàng đi hỏi Chu trưởng sử, Chu trưởng sử nói tiền tuyến chưa khai chiến, binh loạn chiến hỏa chưa nổ ra, công hàm lui tới âu cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là thời cục căng thẳng, có lẽ tướng quân trấn giữ tổng doanh binh sẽ yên tâm hơn.

Hợp tình hợp lý, An Nhượng Thần cũng không tiện hỏi thêm gì nữa. Tuy tướng quân đã tỏ tình với nàng, nhưng dường như cả hai đều không hứa hẹn cả đời, còn chưa kịp đến bước thề non hẹn biển kia mà đã gặp thời chiến, dùng lời của Long Đại để nói thì, cũng không phải là thời cơ thích hợp, nếu nàng cứ dây dưa dằng dai, sẽ rất dễ khiến người ta phiền toái mà trách móc.

An Nhượng Thần muốn chờ đợi tình thế, nhưng lại chờ được An Nhượng Hi.

Nói đến An Nhượng Hi, thời gian qua nàng ta không hề hài lòng chút nào. Ngày đầu năm mới thân thích bằng hữu đến rồi đi, nhưng không ai nhiệt tình với nàng ta. Trái lại tam muội An Nhượng Lan từ trước đến nay không hề bắt mắt lại được mọi người khen ngợi, cũng nhận được lễ vật tốt hơn nàng nhiều.

Điều này khiến An Nhượng Hi rất không thoải mái. Nghĩ đến trước nay, nàng ta là cô con gái An gia được cưng chiều nhất. Vậy còn giờ thì sao, mất mặt mũi, hồng thanh danh, trái lại còn bị tam muội đề đầu. Nhưng đó cũng chẳng tính là gì, nàng ta có thể nhịn. Nhưng có một lần nàng ta đi qua vườn hoa, nghe tam muội cùng hai vị tiểu thư nhà giàu tán gẫu, hình như đang nói xấu nàng. Nàng nghe nói cái gì mà bà vú của đại tỷ, lại nói nhị tỷ đút bà ta uống gì đó khiến bà ta ra đi. Nhất thời lửa giận của An Nhượng Hi bốc cao ba trượng, trong lòng nàng ta vốn đã tích tụ đủ oán hận rồi, rõ ràng chuyện kia nàng ta đã giải thích với tam muội rồi, nhưng hôm nay muội ta lại dám dùng chuyện đó để nói bậy bạ với người khác.

An Nhượng Hi sai bước xông lên phía trước, gờ tay giáng một tát tai, quát mắng: “Con tiện nhân nhà ngươi dám nói láo đồ vấy ta!”

An Nhượng Lan bị đánh hét chói tai, hai vị bằng hữu kia ngạc nhiên tròn mắt há mồm. An Nhượng Hi vẫn chưa hết giận, bước lên định đánh tiếp. An Nhượng Lan vội ôm đầu chạy trốn, khóc lóc kêu la bảo tỷ tỷ giết người, có bản lĩnh thì tỷ cũng giết ta luôn đi, vân vân mây mây. An Nhượng Hi tức đến mức nóng đầu, trực tiếp đuổi theo. Hai tỷ muội đụng phải An Chi Phủ cùng bằng hữu thương nhân đại hộ trên yến tiệc.

Sau chuyện này, cả hai tỷ muội đều bị phạt. An Nhượng Hi là vì đánh chửi muội muội, An Nhượng Lan là vì không quản được miệng đem chuyện cấm trong nhà ra đàm luận với người ngoài. Nhưng An Nhượng Hi không phục, trọng điểm là không quản được miệng sao? Trọng điểm là bêu xấu nàng! Nói nàng ta như kẻ phạm tội giết người, lòng dạ ác độc! An Nhượng Hi mạnh mẽ, ngay trước mặt An Chi Phủ lại tính đánh An Nhượng Lan nữa. Kết quả bị An Chi Phủ đập vào tay, nếu không phải được Đàm Thị che chở thì An Chi Phủ đã sai người đem gia pháp đến rồi.

Đây là một chuyện, nhưng có một chuyện khác làm An Nhượng Hi căm tức sợ hãi hơn.

Đó là Tiền Bồi.

Hôm đó Tiền Bồi đến An gia làm khách. An Nhượng Hi trốn tránh lão ta. Nhưng gia yến vẫn phải tham gia. Trong gia yến Tiền Bồi không nhắc lại chuyện gì mà hôn sự của nhị cô nương rồi đại cô nương thế này thế nọ nữa, mà chỉ ăn uống cười nói với An Chi Phủ. An Chi Phủ nhân cơ hội hỏi thăm tình hình chiến tranh trên tiền tuyến, Tiền Bồi nói không sao chớ hoảng sợ, lão đã tìm thái thủ hỏi, không khai chiến. Mọi người cứ vui đùa ăn uống như trước là được, có đánh cũng không đánh đến thành Trung Lan.

An Chi Phủ yên tâm, An Nhượng Hi cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ các người trò chuyện cái gì, chỉ cần không liên quan đến nàng ta là được. Nàng ta ăn một lúc rồi cáo lui về phòng, gần đây An Chi Phủ nhìn nàng ta không được hài lòng lắm, cũng muốn đuổi nàng đi. An Nhượng Hi dẫn a hoàn quay về viện tử, nửa đường lại nghĩ trên tiệc chưa ăn được gì, bèn đi a hoàn đến phòng bếp lấy ít điểm tâm. Kết quả một mình nàng đi chưa được bao xa thì đã bị người từ đằng sau bịt miệng kéo vào góc tường.

An Nhượng Hi nào có nghĩ sẽ gặp kiếp nạn này ngay trong nhà mình, sợ đến mức hồn phi phách tán. Đợi đến khi định thần lại thì thấy một người đi đến - Tiền Bồi.

Tiền Bồi cười nói: “Đã lâu không gặp, nhị cô nương càng lúc càng xinh đẹp đấy.”

An Nhượng Hi kinh hãi mở to mắt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Dường như Tiền Bồi rất hưởng thụ dáng vẻ hoảng sợ của nàng, cứ mỉm cười nhìn nàng mãi, rồi lúc này mới nói: “Nói như vậy với cô nương là muốn để cô nương biết, nếu ta muốn đối phó với người thì không phải thông qua cha người đánh nãng cô nương mấy câu đâu, mà ta sẽ trực tiếp động thủ.”

An Nhượng Hi run lập cập, da gà nổi đầy người.

“Nếu người đã biết thì gạt đầu đi.”

An Nhượng Hi bất chấp sau lưng còn có người kiểm chế mình, hoảng hốt vội gạt đầu.

Tiền Bồi phát tay, người đang giữ An Nhượng Hi kia liền buông nàng ra. An Nhượng Hi còn chưa kịp thở phào thì lại thấy nét mặt Tiền Bồi trở nên hung

ác, lại bóp lấy cổ nàng, đè nàng lên tường.

An Nhượng Hi cả kinh thất sắc, gọi cũng không ra hơi, thở cũng không thở được, vùng vẫy giãy dụa theo bản năng, Tiền Bồi lại tăng thêm lực trên tay, nàng ta không dám cử động. Chỉ trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn lão.

Tiền Bồi nói lỏng tay, An Nhượng Hi há mồm thở dốc, cũng không dám kêu la. Tiền Bồi hài lòng, mỉm cười nói với nàng: “Tỷ tỷ ngươi rất thú vị, ta bảo ngươi đi nói với nàng ta có hai nha đầu vào phủ ta, vậy mà nàng ta lại tố cáo với thái thú đại nhân và nhị tử của ta, còn đem thái thú phu nhân ra nữa.”

An Nhượng Hi hoảng sợ lắc đầu: “Không phải ta bảo tỷ ta làm vậy.”

Tiền Bồi cười nói: “Đương nhiên không phải ngươi rồi. Sao ngươi có thể nghĩ ra được điều đó? Ta vốn tưởng nàng ta sẽ bảo ngươi điều tra hoặc nghĩ cách tìm ta đàm phán dò la, tóm lại là phải kết giao với ta mới phải. Kết quả nàng ta không hề.”

An Nhượng Hi toát mồ hôi lạnh, nghe không hiểu ý Tiền Bồi.

“Cô nương nói xem tỷ tỷ của mình có phải là người thú vị không? Không nghe lời lại ương bướng, bảo nàng ta làm gì nàng ta lại không làm, lại còn nghĩ cách để ngươi không trả treo lại nàng ta được.”

An Nhượng Hi thở hổn hển nói: “Nhất định ta sẽ không như thế, lời dặn dò của Tiền lão gia, ta sẽ nghe theo.”

Tiền Bồi gật đầu, trên tay lại dùng sức thêm. An Nhượng Hi không thở nổi, đau đớn nắm lấy tay lão.

Tiền Bồi nhìn vẻ mặt khổ sở của nàng thì rất hưng phấn, hần lại thả lỏng ra, An Nhượng Hi vội há to miệng hít lấy hít để.

Tiền Bồi cười: “Dĩ nhiên ngươi phải nghe lời rồi, ngươi không phải là nàng ta. Ta cũng không sợ ngươi không nghe lời. Lần này đến là muốn nói với ngươi, đừng cho là mọi việc đều có thể suôn sẻ, giờ trở quý với ta tuyệt đối không phải chuyện tốt. Ngươi nhớ lấy, ta bảo ngươi làm gì thì làm cái đó, nếu làm trái lại nửa ý của ta...” Một thanh chùy thủ đâm thẳng vào tường cạnh mặt An Nhượng Hi.

An Nhượng Hi sợ chết khiếp.

“Nếu làm trái lại nửa ý ta, ta sẽ rạch mặt ngươi, cắt tai ngươi, bán ngươi cho tên nghèo khó rách rưới ở Nam Tàn. Ngươi nghe rõ rồi đấy.”

Nước mắt rơi lã chã, nhưng An Nhượng Hi không dám khóc, ra sức gật đầu.

Tiền Bồi buông nàng ra, An Nhượng Hi ôm cổ cúi người ho khan. Tiền Bồi cười nhìn nàng, đợi khi nàng ho xong, lấy một túi bạc ra đưa cho nàng: “Cầm đi. Mua chút xiêm áo son phấn gì đấy, cứ đến chỗ tỷ tỷ ngươi mà chơi. Ta nghe được vài lời đồn, cũng không biết là thật hay giả, nói tứ muội của ngươi còn sống. Hỏi thăm tỷ tỷ của ngươi đi, nếu nàng ta có tung tích của tứ muội ngươi thì đó là lúc ta phải dùng đến ngươi.”

“Sau, sau đó thì sao?” An Nhượng Hi không dám không nhận.

“Sau đó bao giờ ta dặn dò thì tự nhiên sẽ tìm ngươi.” Tiền Bồi nói.

An Nhượng Hi cầm lấy bạc, hoảng sợ đứng dậy, chỉ biết gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

An Nhượng Hi cầm cự đến hai ngày sau khi Tiền Bồi đi, nhanh chóng ổn định tinh thần rồi đi tìm An Nhượng Thần. Nàng thuật lại chuyện cho An Nhượng Thần hay.

An Nhượng Thần trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: “Tiền Bồi nói, lão nghe đồn tứ muội còn sống ư?”

An Nhượng Hi gật đầu cái rụp, hốt hoảng cầm tay An Nhượng Thần đang đặt trên bàn: “Tỷ tỷ, tỷ nghĩ cách giúp ta đi.”

“Lão nghe được từ đâu?”

“Ta không biết.”

“Nguồn tin của lão rất quan trọng.”

“Chẳng lẽ ta không quan trọng sao?!” An Nhượng Hi nôn nóng tới mức bóp chặt tay An Nhượng Thần, “Lão nói muốn giết ta, còn nói muốn rạch mặt ta,

cắt tai ta, muốn đem ta...” An Nhượng Hi nhớ lại tình cảnh lúc đó mà rùng mình, “Nếu tỷ có tin gì, gì cũng được hết, thì nói lại cho ta đi, đến khi lão tìm ta thì ta còn có lời để nói, coi như trấn an lão.”

“Ta không có tin gì cả, cũng chưa từng nghe nói tứ muội còn sống. Nhưng Tiền Bối này, lão nghe được từ đâu chứ?”

An Nhượng Hi hất tay An Nhượng Thần ra, đứng bật dậy lùi về sau hai bước: “Chẳng lẽ tỷ định để ta đi thăm dò ngược lại Tiền lão gia ư? Bảo ta đi hỏi lão có được tin ấy từ đâu ư? Ta điên rồi chắc! Ta cũng chưa chán sống!”

An Nhượng Thần không nói gì. Quả thật nàng định làm thế, nhưng nàng cũng cảm thấy An Nhượng Hi sẽ không hỏi được gì ở chỗ Tiền Bối cả. Thực tế mà nói, biểu hiện lúc này của An Nhượng Hi chính là rất sợ Tiền Bối, còn vượt xa hơn ngày trước, thậm chí đến ngay cả nàng cũng không ngờ rằng Tiền Bối lại làm đến mức đó. Uy hiếp như thế thật sự quá kinh khủng, mà còn kinh khủng hơn là, cả nàng lẫn muội muội, đều cảm thấy Tiền Bối có thể làm được.

An Nhượng Thần im lặng khiến An Nhượng Hi giật chân: “Tỷ nói gì đi chứ. Ta nên làm gì bây giờ? Lão hỏi lại ta, ta biết trả lời lão thế nào đây? Nếu ta không có chút tin tức gì từ tỷ thì lão sẽ không bỏ qua cho ta đâu.”

“Ta không có tin gì cho muội cả.” An Nhượng Thần nói.

An Nhượng Hi trợn mắt nhìn nàng.

“Ta không bảo vệ được muội.” An Nhượng Thần lại nói.

An Nhượng Hi bình tĩnh lại. Nàng ta đứng thẳng lưng, nhìn An Nhượng Thần ngồi ngay ngắn trước mặt.

“Về hôn sự ở ngoài quận, quả thật ta đã tìm người đi hỏi rồi, nhưng tình hình trước mắt không được tốt, ta không thể rời khỏi thành Trung Lan được. Lúc trước ta đã nói với muội, qua hết năm mới sẽ lập tức đến quận ngoài chọn người giúp muội, nhưng tạm thời bây giờ không thể. Ta cũng không có cách nào cho muội tin tức hữu dụng cả. Thực tế mà nói, dù ta biết tứ muội đang ở đâu thì ta cũng sẽ không nói với muội. Huống hồ ta còn không biết.”

An Nhượng Hi không nói câu nào.

An Nhượng Thần nói tiếp: “Ta cũng không thể tiết lộ tin tức với muội được, giờ ta cũng biết, ta cũng không kiếm được manh mối hữu dụng nào từ muội cả. Tiền Bối ác độc ghê tởm, lão chỉ cần dọa muội một phát là muội sẽ nói tất tần tật ra cho lão. Thậm chí ta còn không dám khẳng định những lời muội nói với ta có bao nhiêu phần thật bụng, có bao nhiêu phần là Tiền Bối dạy muội.”

An Nhượng Hi trợn mắt nhìn nàng, rồi bỗng nhiên cười lạnh: “Thế thì sao nữa? Ta nên đi nói với Tiền Bối là ta đã làm hỏng chuyện. Ta đã nói thật hết mọi chuyện với tỷ tỷ mình, nhưng lại phản tác dụng. Tỷ ta không dám tin ta, tỷ ta sẽ mặc kệ ta, bất kể Tiền lão gia ngài muốn làm gì thì hạ thủ ở chỗ ta cũng không thể đối phó được với tỷ tỷ và tứ muội. Có đúng thế không?” Hốt mất An Nhượng Hi ứng đo, “Ta nên nói thật với lão như thế, sau đó xem tâm trạng lão thế nào, là bỏ qua cho ta hay ghi hận ta rồi hạ thủ với ta, có đúng thế không?”

An Nhượng Thần không biết nên nói gì cho phải, nàng lặng im hồi lâu, nói: “Lần trước ta đã nói với thái thú phụ nhân những việc ác của Tiền Bối, bà ấy liền đi tìm thái thú đại nhân và Tiền đại nhân...”

“Nên Tiền Bối mới then quá hóa giận, đẩy của nợ này lên đầu ta! Tỷ không thấy đáng về kia của lão đâu, hết như ác quỷ!” An Nhượng Hi hét lên, “Nếu tỷ muốn đối phó lão, thì dồn lão vào chỗ chết mà đối phó luôn đi! Tìm người mắng mấy câu, tỷ thì yên ổn rồi, nhưng còn ta thì sao?!”

An Nhượng Thần siết chặt tay: “Ta không có cách nào dồn lão vào chỗ chết được cả, ta không có nhược điểm của lão, ta cũng không thể gây phiền toái cho tướng quân được...” Hốt mất nàng cũng đỏ lên, “Trước kia ta không bảo vệ được tứ muội, giờ đây cũng không bảo vệ được muội.”

An Nhượng Hi nhìn tỷ tỷ, rồi bỗng nhiên như bị rút cạn sức lực, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế. Nàng rất muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy ra nổi. Nàng cứ ngồi lặng như thế một lúc rồi chợt đứng dậy, không nói lời nào, cứ thế cắm đầu chạy đi.

Trong phút chốc An Nhượng Thần thờ hất ra, dựa ra sau lưng ghế che đi hai mắt. Nàng cũng không thể bảo vệ nổi ai cả! Nàng cũng không dám tin nhị muội! Có lẽ đây là kẻ của Tiền Bối, chọn đúng lúc biên ải nguy cấp, tướng quân không có ở đây, nàng không có ai để dựa vào.

An Nhượng Hi về nhà, nhốt mình trong phòng mãi rất lâu. Sau đó nàng ta đi tìm Đàm Thị, nói cho Đàm Thị biết hai ngày trước khi Tiền Bối đến nhà làm khách đã đe dọa nàng. Nàng nói rõ một lượt chuyện mà Tiền Bối đã nói đã làm.

Đàm Thị cả kinh, vội hỏi nàng ta: “Từ cô nương còn sống? Thật hay giả thế?”

An Nhượng Hi nghe thấy lời này, nhất thời trong lòng lạnh đi phân nửa: “Mẹ à, lão nói muốn giết con, còn muốn đem con...” Thực sự không muốn nghĩ đến nó nữa, An Nhượng Hi không thể thốt nên lời.

“Đồ nghiệt, lão chỉ dọa con thế thôi.”

Đàm Thị nhú mày.

An Nhượng Hi lại nói: “Ban đêm con mơ thấy ác mộng, sợ đến nỗi không ngủ được.”

Đàm Thị kéo nàng ta vào lòng: “Vậy con đến chỗ mẹ để ngủ đi. Mẹ sẽ nói chuyện này với cha con, nhưng con cũng biết cha con đấy, ông ấy lại không

dám nói gì với Tiền lão gia. Nhưng còn chuyện tứ muội con còn sống là sao, rốt cuộc là thật hay giả?”

Cõi lòng An Nhượng Hi hoàn toàn lạnh buốt, “Ban đêm cũng không thể đến làm phiền mẹ được. Con chỉ nói chuyện này với mẹ thế thôi, nếu con chết hay tàn phế hay mất tích thật, mẹ hãy nhớ những lời con đã nói nhé, chính là do Tiền lão gia làm. Nếu đến lúc đó cha không dám đối phó với Tiền lão gia, không dám làm chủ vì nữ nhi, ít nhất cha mẹ cũng biết nữ nhi chết thế nào, và hung thủ là ai. Điều con muốn nói là những thứ này.”

Đàm Thị “xi” một tiếng, “Nói bậy gì đấy...”

Nhưng An Nhượng Hi không muốn nghe gì nữa, nàng đứng dậy thi lễ với Đàm Thị rồi rời đi.

An Nhượng Hi bước ra khỏi viện tử của Đàm Thị, nhất thời chẳng biết nên đi đâu. Đây là nhà nàng, nhưng nàng không muốn về phòng, không muốn gặp nẫu thân, cũng chẳng muốn gặp ai cả. An Nhượng Hi cúi đầu lững thững bước đi, phát hiện mình đã đi đến ngoài viện phòng bốn. Nàng rẽ vào tạp viện bị bỏ hoang đằng sau, bước vào trong thăm cỏ nửa khô héo, đi đến bên tường

Không phí bao nhiêu công sức, nàng tìm được lỗ chó mà An Nhượng Thần đã nói.

Tứ muội đã chui ra từ lỗ chó này, đại tỷ cũng bò từ lỗ chó này ra...

Nếu muốn một con đường sống, lại phải trốn giống như chó thế sao?

“Ta không bảo vệ được muội.” An Nhượng Hi nhớ lại lời của đại tỷ. Nàng hít sâu một hơi, thật sự rất muốn khóc, nhưng nước mắt lại không chịu tiết ra. Không ai bảo vệ được nàng. Cũng không ai sẵn lòng bảo vệ nàng. Nàng không xấu mà, nàng thật sự không cảm thấy mình xấu xa. Nàng không giết bà vú già, thật sự không giết. Nàng ghét bị người ta nghi oan, ghét bị người ta định đoạt.

An Nhượng Hi ngồi xuống trước lỗ chó, bó chặt đầu gối chôn mặt khóc ti tê.

Một đêm nay An Nhượng Hi trần trọc trở mình. Không thể ngủ được. Sáng sớm hôm sau, nàng đã chạy đi tìm Chu trưởng sử, hỏi: “Ta có quân tình quan trọng, cần đến tổng binh doanh gặp tướng quân, liệu có ổn thỏa không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Chu trưởng sử trợn mắt, “Nếu là quân tình quan trọng thì có thể dùng mật hàm báo lên tướng quân. Dịch binh rất đáng tin, sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu.”

An Nhượng Thần cũng mặc kệ dịch binh, hỏi tiếp: “Vậy thì tướng quân sẽ bị coi là trái quy tắc sao?”

Chu trưởng sử trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Thực ra không có quy tắc nào nói An quân sự không thể đi cả. Hơn nữa An quân sự đi, cũng không phải là tướng quân trái quy tắc được. Vấn đề nằm ở An quân sự cô đấy, cô là phận nữ tử.” Là nữ tử, nữ tử! Nào có nữ tử nào vào doanh trại bao giờ đâu, An quân sự cô có hiểu không hả?

An Nhượng Thần gật đầu: “Vậy ta đi ngay đây.” Rồi xoay người về phòng chuẩn bị đi.

Chu trưởng sử sững sờ, há miệng tính gọi An Nhượng Thần quay lại bàn bạc, nhưng không biết nên nói gì cho phải. Nghĩ một lúc liền khăn cấp viết cho tướng quân phong thư bẩm báo chuyện này, nếu An Nhượng Thần không đi thì coi như là mình khuyên thành công. Còn nếu An Nhượng Thần đi thì chứng tỏ mình cũng đã khuyên rồi, nhưng không ngăn lại được. Tóm lại y cứ kịp thời bẩm báo, không tính là sai.

Báo hàm của Chu trưởng sử đến sớm hơn một hôm so với An Nhượng Thần. Long Đại trợn mắt nhìn chữ bên trên, đôi mày chau lại, rồi lại phát hiện khác môi cong lên, hần vội nghiêm mặt, đặt báo hàm sang một bên, lại phát hiện khác miệng đang nhếch, thế là lại xoa nắn mặt mày.

Long Đại đứng lên đi lại hai vòng trong trướng, phát hiện mình đang tập nghiêm mặt. Cái chuyện nghiêm mặt này mà còn cần luyện tập sao?

Ngày hôm sau, lúc Long Đại thấy An Nhượng Thần xuống xe ngựa, lập tức hối hận vì hôm qua đã không nghiêm túc luyện tập. Hắn không nói tiếng nào, chấp tay sau lưng quay đầu rồi đi. An Nhượng Thần còn chưa kịp đến hành lễ thì chỉ có thể trông thấy bóng lưng của tướng quân. Vậy là vội vã gấp gấp đuổi theo, vừa đi vừa không nhìn được nhìn quanh.

Oa, đây chính là doanh trại đấy, quả nhiên có nhiều quân gia quá, còn nhiều hơn cả lầu Tử Vân. Người nào người nấy đều tinh thần hăng hái, nghị lực bùng bùng. Các đội các hàng vừa chạy qua kia, chỉnh tề lại có thứ tự, tràn trề sức sống. Giáo chĩa thẳng uy phong vô cùng, đại đao chém khí phách toàn phần...

“Bịch” một phát, đầu An Nhượng Thần đập vào vách chắn cứng rắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, là ngực của Long đại tướng quân. Hắn đang lờm lờm, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng hết như trường giáo đại đao vậy.

“An quân sự.”

“Có ạ, tướng quân.”

“Nàng đến đây để kiểm duyệt binh tướng của ta sao?”

An Nhượng Thần sờ mũi: “Tướng quân, em có quân tình quan trọng muốn báo.”

Long Đại trợn mắt nhìn nàng, rồi lúc này mới gạt đầu, xoay người tiếp tục dẫn đường. Lần này An Nhượng Thần không dám nhìn lung tung nữa, vội bước theo nhanh phía sau Long Đại, đi theo hần vào trong trường.

Vừa vào trường đã tò mò rồi. Nhìn nơi này một chút, sờ nơi đó một cái, “Em nghe nói trong tổng doanh trại còn có phòng ốc nữa.”

“Bình tướng ở chỗ nào thì ta ở chỗ đó.” Long Đại đáp.

An Nhượng Thần nghe giọng mới phát hiện Long Đại đi theo sau mình, nàng xoay người lại, suýt nữa đã đụng vào Long Đại.

Long Đại lùi ra sau.

An Nhượng Thần nhìn quanh phòng, không có ai khác. Nàng tiến lên một bước.

Long Đại không lùi về sau nữa.

An Nhượng Thần ngẩng mặt nhìn Long Đại, đầu hần lại cúi thấp xuống. Chóp mũi hai người chạm vào nhau.

“An quân sự, nàng đến để nhiễu loạn lòng quân sao?” Long Đại hỏi vô cùng nghiêm túc.

An Nhượng Thần rất có kích động muốn nhón chân nào đến hôn tướng quân, không biết nét mặt hần sẽ thế nào. Nhưng nàng không dám. Nàng nhìn vào mắt Long Đại, đấu tranh một lát rồi cuối cùng cũng thôi, “Em đúng là có quân tình quan trọng muốn bẩm báo mà.”

An Nhượng Thần đưa tờ giấy kia cho Long Đại. Long Đại cầm lấy, vừa nhìn đã tỉnh táo lại: “Là người nào đưa cho nàng?”

An Nhượng Thần kể lại một lần, lại nói về hướng mình đang điều tra, có điều vẫn chưa có gì tiến triển. Rồi sau đó lại nói chuyện Tiền Bồi uy hiếp An Nhượng Hi. “Lão ta nghe nói tứ muội còn sống, chỉ không biết là lấy tin này từ đâu ra? Em vốn nghĩ không biết đây có phải là kế do lão bố trí không, có ý dẫn dụ em cắn câu, nhưng chữ viết trên giấy giống hệt tờ trước đây tướng quân nhận được, ắt Tiền Bồi sẽ không để lại chữ cho tướng quân, hơn nữa, bút tích của hần cũng không phải như thế.”

Long Đại nhíu mày, nghiêm túc suy tư: “Tiền Bồi nhận ra người đã để lại chữ, hoặc đã nhận ra người có liên quan với kẻ này?”

“Có phải lão ta cùng phe với mật thám không?”

“Nếu đã như vậy mà lão còn tiết lộ tin tức lão biết chỉ có mật thám mới rõ với muội muội nàng, còn bảo nàng ta nói lại với nàng, đúng là ngu ngốc.”

An Nhượng Thần ủ rũ: “Em còn nhờ những người này hỏi thăm tung tích của tứ muội, không biết là không nên tiết lộ tin tức như thế. Hoặc có lẽ do người để lại chữ kia đã tiết lộ rồi.”

“Người để lại chữ này, ta vẫn cảm thấy rất khả nghi.” Long Đại lại nhìn tờ giấy kia lần nữa, “Trong thành có mật thám và muội muội nàng còn sống, vốn hai chuyện này đều là chuyện mọi người biết rất có khả năng. Người này báo tin lại không báo cụ thể gì để kiểm tra. Ai là mật thám, muội muội nàng đang ở đâu, những việc này đều không nói. Trong thành có mật thám, sau câu nói này thì không còn tin tức gì nữa. Nếu đã không cho tiếp phần sau thì vì sao trước đó lại báo tin?”

“Hần nói với em là muội muội còn sống, sau đó cũng không nói gì thêm.”

“Vậy mục đích báo tin của người này là gì?” Long Đại nghĩ mãi không ra.

“Tướng quân, em muốn dẫn dụ người này ra.”

Long Đại chau mày: “Dẫn dụ thế nào?” Tuy hỏi thế nhưng trong lòng hần cũng lờ mờ đoán được.

“Thật ra chuyện tướng quân và em thân mật đã bị tiết lộ phong thanh rồi.” Mã phu kia đã thấy họ ôm nhau, đội vệ binh cũng thấy tướng quân kéo nàng vào lòng, “Sau đó thì có người đưa cho em tin tức của tứ muội. Nếu không nói gì thêm, có lẽ bọn họ đang chờ thời cơ, hoặc giả là cảm thấy thời khắc mấu chốt vẫn chưa đến, vẫn không thể chắc chắn. Thế nên mới cần em. Em khóc lóc kể lể với chàng, khiến chàng thương tiếc, như thế là có thể thân mật hơn rồi.”

“Nhất định chúng biết loại chuyện khóc lóc kể lể làm người ta thương tiếc này vốn không dính líu tí gì với nàng.”

“Dĩ nhiên là có dính líu rồi.” An Nhượng Thần nhướn mày, rất có dáng vẻ của Long Đại, đáng tiếc lông mày không quá linh hoạt, “Chỉ cần có tác dụng thì em có thể khóc lóc giả vờ đáng thương được.”

“Ừ, đúng là nói thật. Đến cả gan xông vào doanh trại gặp tướng quân mà nàng cũng có thể làm được mà.”

“Tướng quân.” An Nhượng Thần lại nhướn mày, “Tướng quân đừng chế nhạo em nữa, em đang nói chuyện nghiêm túc.”

“Ta cũng đang trả lời nghiêm túc.”

“Lúc tướng quân quá nghiêm túc sẽ làm người ta hiểu nhầm đấy.”

“Thế ư?” Long Đại nhướn cao chân mày, “Vậy nhất định là do nàng ngờ vực quá sâu rồi.”

An Nhượng Thần kiềm chế kích động sờ vào lồng mày hấn, vội chấp tay ra sau lưng nói: “Tóm lại, em cần phải làm ít chuyện để bọn chúng chắc chắn sẽ cho rằng em là điểm yếu của tướng quân, như thế nếu chúng có kế hoạch gì, muốn lợi dụng tứ muội để uy hiếp em thì sẽ có hành động. Bọn chúng có động tĩnh, chúng ta mới có manh mối để điều tra được. Còn cả phía nhị muội của em nữa, Tiền Bội vẫn luôn nghi ngờ em, nếu chuyện em và tướng quân thân mật truyền đến chỗ lão, chính em sẽ gặp lão, như thế lão sẽ không gặp nhị muội của em, và khi ấy cũng sẽ không ra tay với muội ấy nữa.”

Long Đại thờ dãi nói: “Khóc lóc kể lể với nàng khiến nàng thương xót, trở thành điểm yếu của nàng, sau đó lại lợi dụng nó để uy hiếp nàng. Nàng biết dùng những thủ đoạn này với ta, vậy không phải là An gia và Tiền Bội để nhị muội nàng dùng với nàng đấy sao?”

An Nhượng Thần sững sờ.

“Bây giờ bất luận nàng có gặp nhị muội của nàng hay không, nếu Tiền Bội đã hạ thủ với nàng ta, lợi dụng để uy hiếp nàng, thật sự nàng có thể thờ ơ ư?”

An Nhượng Thần cứng họng.

“Cũng giống như lợi dụng tứ muội nàng vậy.”

An Nhượng Thần không nói nên lời.

Long Đại tính vuron tay ra, nhưng được nửa chừng lại rút về, chỉ nói với nàng: “Nàng nhẹ dạ rồi.”

An Nhượng Thần im lặng một lúc rồi hỏi: “Vậy còn tướng quân, lòng dạ tướng quân rắn chắc lắm sao? Nếu có người dùng em để uy hiếp tướng quân, bảo tướng quân phản bội lòng quân, phản bội Đại Tiêu, vậy tướng quân có bối rối, khuất phục nghe theo không?”

“Đương nhiên sẽ không.”

An Nhượng Thần gật đầu: “Vậy em yên tâm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Long Đại có cảm giác nghẹt thở, không phải bình thường nếu các cô nương nghe thấy mình không quan trọng, lại không được tình lang quý trọng thì sẽ đau lòng khổ sở sao? Ủ, đúng rồi, hấn không nên quên, An quân sự của hấn không phải là cô nương như thế.

“Tướng quân, em không bảo vệ được tứ muội, không bảo vệ được nhị muội, ngay đến bảo vệ bản thân em cũng chưa chắc đã làm được, nhưng em cảm thấy, dù gì cũng nên dốc hết sức vào mọi việc. Em có thể diệt trừ thế lực của Lưu Tắc thì cũng có thể làm thế với mật thám. Sau khi tìm được manh mối là có thể bắt được chúng. Trên cuộc chiến mật thám này, tuy chúng ta đã thua một đoạn, nhưng tuyệt đối sẽ không để Nam Tân ung dung thoái mái.”

“Khẩu khí không nhỏ.”

“Là nhờ tướng quân dạy dỗ tốt.” Nói nịnh nọt là nịnh được ngay, ton hót rất lưu loát, kỹ thuật thành thạo.

“Nên nàng định tức tốc thành thân với ta sao? Trở thành phu nhân tướng quân, giá trị của nàng sẽ lớn hơn, mật thám trối nàng lại, một kẻ tâm địa sứt đá như ta sẽ không màng để ý, nàng chết ngay tại tiền trận, còn ta giành được tiếng tăm, đợi đến khi trở lại kinh thành sẽ được hoàng thượng khen thưởng, kết thân với cửa tốt hơn.”

An Nhượng Thần xụ mặt, mắt hững hờ nhìn Long Đại.

“Ta nói đúng chứ?” Long Đại nhướn mày.

“Nếu thật sự có ngày đó, tướng quân nên nhớ đừng bao giờ để ý đến đấy. Còn nữa, nói thế nào đi chăng nữa thì phu nhân tướng quân cũng coi là vì quốc hy sinh, cũng nên truy phong chiếu mệnh phu nhân gì đó mới phải đạo chứ? Đừng để ý đến An gia, chỉ cần chuyển mộ phần của mẹ và em về huyện Đức Xuyên quê mẹ em, táng chung cùng tổ phụ em là được rồi. Như thế em cũng coi như cho bọn họ nở mặt, sống không oan uổng. Còn nữa, Long tướng quân đều có hai bản truyện, Long phu nhân tướng quân cũng nên có bản truyện kỳ mới đúng. Đến lúc đó tướng quân nhớ tìm thuyết thư tiên sinh giỗ viết mấy thoại bản hay ho cho em nhé, lưu truyền lại sự tích của em.”

Long Đại tức giận nhìn nàng. An Nhượng Thần ngẩng đầu ưỡn ngực: “Được rồi, em đã để lại di ngôn xong rồi.”

“Cố ý chọc giận ta phải không?”

“Thế ạ?” An Nhượng Thần cũng cố nhướn mày, đáng tiếc lông mày chỉ nhích được có chút xíu, “Vây nhất định là tướng quân nhỏ mọn quá rồi.”

Long Đại không nhịn được, đưa ngón tay chọc vào mi tâm nàng, “Đang trách ta đấy à. Còn khóc lóc kể lể cầu thương tiếc xong rồi ư?”

“Tướng quân thích thế sao? Vây nên em đã đến rồi đây.” An Nhượng Thần không nói lời nào mà nhào vào lòng Long Đại ôm lấy thắt lưng hắn. Vừa ôm vừa than thở, đúng là nhớ chàng quá.

Long Đại cũng chẳng thể dằn nổi lòng, đưa tay bao quanh nàng ôm lấy, thờ dài nói: “Ta luôn nghĩ, với đức hạnh kia của cha nàng, tình hình kia của nhà nàng, làm sao có thể nuôi dạy được một cô nương không có quy tắc như nàng chứ.”

An Nhượng Thần ngẩng đầu: “Tại sao miêu tả cô nương lại có thể dùng từ không có quy tắc này chứ?”

“Vây nàng nói xem, nàng là một cô nương thế nào?”

“Khiêm tốn là đức tính tốt, em cũng không cần phải nói.” An Nhượng Thần chun mũi, ra vẻ mình đủ giỏi rồi không cần phải nói ra dọa chàng.

Long Đại không nhịn được cười phá lên, nàng đúng là dễ thương, lúc nói chuyện nghiêm túc rất dễ thương, lúc mạnh miệng rất dễ thương, lúc trách mắng cũng rất dễ thương. Hắn thờ dài, không kháng cự nữa mà cúi đầu hôn nàng.

An Nhượng Thần đỏ mặt. Nụ hôn lần trước chẳng qua chỉ là nở nhẹ một phát, nàng còn đang ngủ nên khá mơ hồ. Nhưng lúc này nàng hoàn toàn tỉnh táo. Rõ ràng Long đại tướng quân cũng chẳng phải tay lão luyện gì, nụ hôn của hắn có chút vụng về lại có chút thô bạo, An Nhượng Thần không phân được xấu tốt, chỉ cảm thấy cổ họng ngập tràn vui mừng, tựa như đạp lên mây.

Một lúc lâu sau Long Đại mới ngẩng đầu lên, hơi chau mày, có vẻ không hài lòng: “Đụng vào răng nàng rồi.”

Rồi lại cúi đầu xuống, hôn một lần nữa.

Nên định luyện tập đến lúc không đụng răng mới dừng sao? Lúc này hắn đã dịu dàng đi rất nhiều, đúng là không đụng vào răng nữa. An Nhượng Thần ôm cổ tướng quân mà nghênh đón. Rồi một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lại đụng răng rồi.

Long Đại nhướn mày: “An Nhượng Thần cô nương.”

“Vâng, tướng quân.”

“Nàng cố ý.”

An Nhượng Thần vô tội: “Cố ý gì ạ?”

Cố ý để hắn hôn lại lần nữa. Long Đại khóa hai tay, để nàng ngồi trong vòng tay của nàng, ôm lên cao, lại cắn thân hôn một lần. Chuyện này cũng giống tập võ, luyện tập nhiều thì dĩ nhiên sẽ tốt lên. Lúc này Long Đại khá hài lòng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng sống mắt như thủy của An Nhượng Thần lại càng hài lòng thêm.

“Bây giờ không phải là thời cơ.” Nhân lúc nàng còn đang mơ màng, vội nói rõ chuyện ra.

“Tướng quân có nói dù sao lúc nào cũng không phải là thời cơ.” An Nhượng Thần then thùng nằm trong ngực Long Đại, nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Long Đại ảo não, người trong lòng quá thông minh cũng khiến người ta nhức đầu.

“Đợi ta nhìn rõ rốt cuộc tình hình trước mắt là gì đã rồi hẵng bàn lại.”

“Tướng quân cứ bận của tướng quân đi. Em vẫn chưa muốn thành hôn đâu. Tướng quân cho em một tờ hôn thú, em cầm đi khoe là được. Nếu sau này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tướng quân còn có thể nói chưa chính thức hạ sinh, không thể xem là thành hôn thật được. Tóm lại tiến có thể công lui có thể thủ, thật thuận lợi.”

Long Đại trừng nàng: “Người nào thuận lợi cơ? Nàng thuận lợi dụ bắt mật thám hay mật thám thuận lợi trói nàng? Còn cái gì mà không xem là thật chứ, An Nhượng Thần cô nương, nàng không cần khuê dự nữa sao?”

“Thanh danh của em đã sớm không còn nữa rồi. Quan trọng nhất là, rốt cuộc tờ giấy kia là do ai đưa, ý định thế nào, Tiền Bội lại lấy được tin này từ đâu, nếu lão trực tiếp giao thủ với em thì phía nhị muội sẽ không cần lo lắng sợ hãi nữa.”

Long Đại đặt An Nhượng Thần xuống, sờ đầu nàng nói: “Nàng về trước đi, chuyện này làm thế nào ta cần suy nghĩ thêm.”

“Tướng quân đã suy nghĩ được nửa tháng nhưng vẫn chưa nghĩ xong ư?”

Long Đại chỉ vào đầu nàng: “Lúc này mới gặp nàng, mới biết những chuyện này, sao lại nghĩ nửa tháng chứ?”

“Lần trước lúc tướng quân rời đi trời còn chưa sáng. Lúc đó lên vào phòng em nói từ biệt. Mà lần này tướng quân đi lại không hỏi han gì cả. Em viết thư cho tướng quân, tướng quân cũng không trả lời, chỉ thông qua Chu trưởng sử truyền lời. Lúc này em đến, dù tướng quân không phải người nửa đường ra chặn, nhưng lúc gặp em cũng rất lạnh lùng. Còn cả lời vừa nãy nữa, rõ ràng tướng quân muốn đưa tay ra chạm vào em nhưng lại rút về.”

Lần này An Nhượng Thần tỏ cáo rất trôi chảy, thậm chí còn chẳng dừng lại. Nàng quan sát những chi tiết nhỏ mà không biến sắc, lúc bắt được thì trực tiếp vạch trần, khiến Long Đại nghe mà sững sốt.

“Phải chăng do lần trước tướng quân thân mật với em ngay trước mặt đội vệ binh, sau đó đến nơi thái thú đại nhân lại nhận được tin tức tệ hại ấy, em cảm thấy không chỉ danh sách mật thám bị tiết lộ mà mưu mô của đối phương còn rất nguy hiểm. Tả đại nhân không có ở đây, không ai phối hợp được với em. Thế nên tướng quân mới muốn né tránh em, tránh để em bị mật thám đề mắt đến sao? Mật thám không giết em, tướng quân cũng đã sớm đoán được dụng ý trong đó, nếu em thật sự là ý trung nhân của tướng quân, tâm đầu hợp ý, vậy dĩ nhiên em sẽ gặp nguy hiểm hơn nhiều. Có đúng thế không ạ?”

“An quân sự.” Long Đại nghiêm mặt.

“Vâng, thưa tướng quân.”

“Ta nhớ ta đã từng bảo Tả Cương dạy với nàng, phải che giấu kín kẽ thông minh kia mà.”

“Em giấu rồi mà. Đây là em còn chưa xuất toàn lực đấy.” An Nhượng Thần cũng rất đứng đắn.

Sắc mặt Long Đại sắp không kiềm chế được nữa rồi, được lắm, vị cô nương này, càng ngày càng khó dạy dỗ rồi đúng không? Nói một câu nàng lập tức trả treo một câu, cũng có thể phân bác lại đúng không?

“Tướng quân.” An Nhượng Thần nắm lấy tay Long Đại, giọng đầy thành khẩn: “Mật thám của Đại Tiêu ta bị giết, sứ thần của Nam Tân và Đông Lăng cũng bị giết, có lẽ rất nhanh hai nước này sẽ kết đồng minh cùng nhau xâm chiếm. Thái thú đại nhân đã nói, bây giờ phía quận Mậu cũng đang điều binh canh phòng, làm tốt ứng đối. Còn về phía chúng ta, đã không có manh mối mật thám thì nên kịp thời truy xét, chớ để lỡ cơ hội tốt. Nhị muội em nói đúng, nếu em phải đối phó với Tiền Bội thì phải dấn vào đường cùng mà đối phó, nếu không không chỉ nhị muội em, mà cho dù tứ muội còn sống, cũng khó lòng trốn khỏi ma chướng của lão. Dù mật thám hay Tiền Bội, em đều phải tìm được điểm yếu, không thể bỏ qua.”

“Dĩ nhiên là đạo lý này.” Long Đại nói: “Đội ta nghĩ kỹ chút đã. Còn nữa, nàng đừng có công khai theo dõi Tiền Bội và mật thám, tạm khoan nói đến tứ muội của nàng đã, dù sao chuyện đó vẫn chưa có bóng dáng gì, trong lòng em cũng biết đấy, nhị muội nàng bị người ta nắm trong tay, đối với nàng mà nói thì nàng ta chính là mầm họa, mềm lòng là không thể làm được việc đâu đấy. Hại nàng ta cũng hại chính nàng.”

“Em biết mà.” Nên nàng mới đành nhẫn tâm nói những lời ấy, nàng biết nhất định những lời đó sẽ làm tổn thương nhị muội, nhưng nàng chỉ có thể làm thế, mà những câu kia cũng là nói thật.

“Biết là tốt, còn một cô nương như nàng, không tiện ngủ lại trong doanh trại, nàng về trước đi. Khi nào ta có chủ ý rồi thì sẽ cho nàng chi thị.”

“Vậy không bằng tướng quân viết một bản hôn thú trước đi. Em có đem theo sẵn đây, tướng quân dựa vào đó chép theo là được. Bên trên có bút tích của tướng quân, lúc về em cũng tiện ăn nói với người ta. Đội sau này tướng quân hạ chỉ đến, em cũng không cần phải đi một chuyến để tướng quân chép nữa. Tướng quân thấy sao?”

“Không bằng cái gì chứ, nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tóm lại cứ chờ tin của ta đi, ta cũng phải sắp xếp điều tra đã, không thể nghe nàng nói mà động thủ ngay được.”

“Không cần động thủ mà, với lại cũng không có chỗ để động thủ nữa, em chỉ muốn có một thân phận trước thôi. Chàng lâu quá không về, em tới thăm trước, để lộ tâm chân tình, xác thực tin đồn, rất tự nhiên.”

“An Nhượng Thần cô nương, nàng dè dặt thế ư?”

“Quốc gia hưng vong, làm gì còn để ý dè dặt chứ.”

Long Đại thật sự muốn viết hai chữ to “bái phục” cho nàng. An cô nương nàng được lắm, càng lúc càng lợi hại. Hắn không thể không nghiêm mặt tiếp. Nhưng có điều, nàng nói cũng có đạo lý. Hắn thân là tướng quân, đến biên ải canh phòng, lúc này làm gì có nhi nữ tình trường, thật đúng là cùng một nhịp thở với an nguy quốc gia, liên quan chặt chẽ. Sớm biết như vậy thì hắn đã cẩn thận hơn rồi, nếu hắn có thể kiềm chế tốt, không để lộ tâm ý với nàng thì bây giờ nàng cũng sẽ không đem chuyện này ra để đặt cược.

“Nàng về trước đi.”

An Nhượng Thần cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, hỏi: “Tướng quân, lúc trước tướng quân thổ lộ với em, không phải là dụ em chơi chứ?”

Nhất thời Long Đại trở nên mất hứng. Lúc này đúng là mất hứng thật. Nếu nói “chẳng lẽ là già ư” thì có vẻ không thoải mái, nếu nói “đương nhiên còn thật hơn vàng” thì lại không được tự nhiên. Trong chốc lát rơi vào bế tắc.

“Được rồi được rồi, em biết rồi.” An Nhượng Thần dỗ hắn.

Nhưng tướng quân vẫn sụ mặt như thế.

“VẬY em đi trước đây.” Thức thời là trang tuần kiệt, đương nhiên lúc này An Nhượng Thần sẽ không dài dòng làm người ta ghét nữa. “Tướng quân nghĩ ra đối sách nào thì nói lại với em nhé.” Dứt lời liền lướt đi nhanh, cũng không cần Long Đại tiễn.

Long Đại tròn mắt nhìn theo bóng lưng nàng, đúng là nên đổi tên nàng thành “Nữ Phong” mới phải, muốn tới thì tới muốn đi là đi, lại còn nhanh chóng như thế.

Long Đại nghĩ đến câu hỏi sau cùng của An Nhượng Thần, càng nghĩ mà trong lòng càng khó chịu, hẳn đã lạnh nhạt với nàng rồi, lúc trước hắn nói để nàng quyết định ngày thành hôn, giờ nàng đến muốn giết hôn thú nhưng hắn lại không vui, như thế nàng có nghi ngờ âu cũng là chuyện bình thường. Nhưng hắn cũng muốn hỏi nàng đấy, tâm ý của nàng dành cho hắn là như thế nào, nói không công khai là nàng, giờ muốn đem tình ý giữa hai người ra dự định, chỉ hận không đeo bảng lên thông báo cũng lại là nàng.

Long Đại đi loanh quanh trong trường, qua một lúc lâu mới nhớ ra, cho gọi vệ binh vào hỏi, lúc An quân sự đi có chuẩn bị cho nàng đồ ăn nước sạch không, có kiểm tra vỏ ngựa móng sắt không? Bánh xe có tu sửa không?

Vệ binh rất lúng túng, thấp giọng nói: “Tướng quân, An quân sự kia vẫn chưa đi.”

Long Đại kinh ngạc.

“Nàng nói có lẽ tướng quân còn có chuyện quan trọng muốn cản dận, giờ nàng đang đợi trong xe ngựa.”

Long Đại bước nhanh ra ngoài, đi đến cổng doanh trại, thấy quả nhiên xe ngựa của An Nhượng Thần vẫn còn đó. Xe ngựa mở, An Nhượng Thần đang ngồi ngán người bên trên.

Long Đại cũng ngán người, nhất thời không hiểu rõ tâm tình của bản thân. Nàng không đi!

An Nhượng Thần như phát hiện ra ánh mắt của Long Đại, ngẩng đầu lên, cùng Long Đại bốn mắt nhìn nhau.

Long Đại lại gần, còn chưa mở miệng hỏi nàng vì sao chưa đi thì An Nhượng Thần đã cướp lời trước: “Tướng quân, em luôn vô cùng ngưỡng mộ tướng quân, có trời đất chứng giám. Tướng quân tuân thủ lịch sự, anh tuấn oai phong, lại còn có ơn cứu mạng em, còn dạy em rất nhiều điều nữa. Em không còn là con gái thương nhân không có kiến thức chỉ biết gia đấu, trong tim em có quốc gia, lòng ôm chí lớn.”

Long Đại: “...” An Nhượng Thần cô nương nàng quả nhiên nịnh nọt thêm tự khen vô cùng lưu loát, một chút dè dặt cũng không có.

“Em không quan tâm có chia xa dòng dõi hay không, cũng không để ý đến những lời gièm pha bảo em trèo cao. Nếu tướng quân không chung tình với ta, dù em làm quân sự cho tướng quân cả đời cũng sẽ không oán hận, còn nếu tướng quân thật sự có tình ý với em thì tất nhiên em sẽ toàn tâm hồi báo. Dù tướng quân bảo em ra chiến trường, em tuyệt đối cũng không chút từ chối do dự. Chỉ cần có thể đứng cạnh tướng quân là em vui rồi. Vì tướng quân làm việc, nhỏ như may y phục, lớn như giết địch, em đều sẵn lòng. Đây cũng là tình ý của em với tướng quân.”

Nàng đang chơi chiêu với hắn, Long Đại biết. Nhưng những lời xu nịnh này, có lẽ có thể xem như là lời tỏ tình, bản thân hắn cũng rất hưởng thụ mà nghe, như uống dòng suối nước ngọt, thoải mái sung sướng. Long Đại hắng giọng nói: “An cô nương à, không ngại dòng dõi cao thấp, lời này do ta nói mới thích hợp.”

“Thì em đâu có để tâm chứ.” An Nhượng Thần hùng hồn, “Tướng quân nói đồng ý cưới em, em liền có cảm giác mình có thể làm phu nhân tướng quân.”

Trong lòng Long Đại được một màn sương ấm áp bao phủ. Đúng thế đúng thế, nàng có khả năng An cô nương à, nàng thật lợi hại.

“Tướng quân, đúng là em có tật xấu dễ mềm lòng, nhưng con người em là thế, bất kể thế nào cũng không chịu thua.”

Long Đại cảnh giác.

“Tướng quân, nếu binh tướng trong binh doanh biết chàng có cô nương trong lòng, vậy chàng có thể bị xem là nhiễu loạn quân kỷ, phải bị phạt không?”

Long Đại càng cảnh giác: “Chưa từng có tiền lệ nên không có quy định này.” Cô nương à, gan nàng lại lớn rồi đúng không? Nàng muốn làm gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lân Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

An Nhượng Thần và Long Đại đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Rồi sau đó An Nhượng Thần nở nụ cười lấy lòng với Long Đại, Long Đại nhún cao chân mày. Tiếp theo liền thấy An Nhượng Thần đứng lên. Nàng đi ra

cửa xe, không nói hai lời nhảy chồm vào lòng Long Đại.

Tư thế kia tuyệt đối không thể gọi là thanh nhã được, chẳng những không đẹp mắt mà còn không an toàn nữa. Nếu không ai đỡ nàng thì chắc chắn nàng sẽ ngã xuống đất miệng lúng búng bùn.

Đỡ nàng? Hay để nàng ngã đây?

Long Đại còn chưa nghĩ kịp thì tay đã vươn ra. Hắn bước lên một bước, duỗi tay ra ôm cô vào lòng.

Đứng là vừa bực mình vừa buồn cười.

“An quân sự.” Trong giọng của Long đại tướng quân ngập tràn bất lực.

“Nếu tướng quân thấy làm thế này không thích đáng thì cứ buông tay để em ngã đi.” An Nhượng Thần tự đắc nói, “Cứ nói là không nỡ nhìn em trượt chân ngã nên mới đỡ em, nhưng dù sao thì cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn nên giữ khoảng cách.”

Long Đại thờ dãi, để nàng đứng vững rồi nói: “Vậy thì ta có thể ngã rồi.”

“Được, em tuyệt đối sẽ không kêu đau.” An Nhượng Thần khôn khéo đáp lời. Xong rồi lại còn bổ sung một câu, “Nhưng giờ mà ngã thì muộn quá rồi, hai ta cũng đã nói qua nói lại mấy câu rồi. Đáng lý nên buông tay ra mới phải, như thế sẽ tự nhiên hơn chút. Giờ ôm cũng lâu quá rồi, nhưng chỉ cần tướng quân nhất mực khẳng định, người ngoài cũng chẳng thể nói được gì. Dù sao em không lấy được hôn thú, có người thấy tận mắt em và tướng quân thân mật cũng tốt. Tiến có thể công lui có thể thủ, tướng quân cảm thấy thế nào?”

“Không bằng thế này.” Long Đại nghiêm mặt đặt nàng xuống, “Nàng đi theo ta.”

“Vâng vâng.” An Nhượng Thần đi theo hắn, suy nghĩ chẳng lẽ tướng quân nể mặt nàng, tìm một nơi không người để giáo huấn nàng tiếp sao? Dù sao nàng cũng không dám nhìn biểu cảm của người xung quanh, nàng cũng là cô nương có da mặt dày. Đang nghĩ lung tung thì thấy Long Đại vẫy tay phải còn xoay cổ tay, An Nhượng Thần không biết có chuyện gì, nhìn đắm đắm bàn tay kia nghĩ ngợi, nhưng Long Đại lại đột nhiên xoay người trọn mắt nhìn nàng.

Cái trọn này có nghĩa gì? An Nhượng Thần thấy mình rất vô tội.

Kết quả Long Đại lại nói: “Không hề có chút nhân lực nào, chỉ như vậy mà muốn bức hôn sao?”

“Ồ ồ.” An Nhượng Thần hiểu ra. Vội vàng nhét tay mình vào tay Long Đại. Long Đại nắm lấy, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước. An Nhượng Thần giải thích: “Tướng quân, do em chưa từng bức hôn bao giờ mà.”

“Hừ.” Long Đại đáp nàng bằng âm mũi.

An Nhượng Thần nở nụ cười ngây ngô, cũng đưa một bàn tay khác lên, hai tay cùng nắm lấy tay Long Đại: “Chưa từng bức hôn, thời cơ không đúng, cho giấy hôn thú biểu thị tình ý để em đi làm chính sự là đủ. Chẳng xem, có phải là tiến có thể công lui có thể thủ đúng không nào?”

“Không đúng.” Long Đại hất tay nàng ra, lạnh mặt nói: “Ở nơi này của ta chỉ có thể công không thể lui. Nàng cứ lui thử xem?”

An Nhượng Thần nghiêm túc ngẫm nghĩ.

“Câu cuối quên đi, không cần thử.” Long Đại nhìn vẻ mặt này của nàng mà không chút nào yên tâm, ngộ nhờ cô nương này nghĩ không thoáng mà thử thật thì hắn cũng chẳng biết lấy gì để chinh nàng nữa. Cũng không thể cất chức nàng hay đánh nàng được.

Vào trong trường, Long Đại ngồi xuống, An Nhượng Thần còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Long Đại kéo qua đè trên đùi đánh hai phát vào mông. An Nhượng Thần cả kinh thất sắc, may mà đánh không đau lắm, sau đó Long Đại cũng không làm gì tiếp nữa, An Nhượng Thần vội lồm cồm bò dậy.

Tiếp đến nhanh nhẹn móc hôn thú ra: “Tướng quân, dựa theo cái này chép là được.” Tướng quân đã xả giận rồi, cũng nên bằng lòng nhỉ?

Long Đại tức giận nhận lấy, nhìn rồi nói, “Mài mực.”

An Nhượng Thần khẩn cấp tìm mực, văn phòng tứ bảo lục tung toán loạn, bày đầy bàn cho tướng quân dùng, còn thuận tay rót thêm cốc trà cho tướng quân nữa.

“Lần tới nàng nên giờ mấy trò vật này với ta...” Long Đại trọn mắt.

“Vâng vâng, tướng quân dạy rất phải.” Dạy cái gì cũng không dạy rõ, dù sao tướng quân nói gì cũng đúng hết.

Long Đại cẩn thận lấy hôn thú ra nhìn, đúng là cũng không cần dốc sức nhiều lắm, cũng không phải là tam thư lục lễ chính thức gì, chỉ là sau khi hai nhà hai bên nhìn trúng nhau, bà mai mới đến cửa làm mai viết lại, tỏ vẻ hai bên đều có nguyện vọng, cầm cái này mời người định chủ hôn, định văn thư mua sắm này nọ. Vì không tính là chính thức hạ sính nên đúng là “tiến có thể công lui có thể thủ”.

Long Đại liếc nhìn hôn thú rồi lại nhìn An Nhượng Thần, nói: “Cầm cái này về nhớ lo liệu cho phải, chỉ được phép công không được phép lui, nhớ chưa?”

“Vâng vâng.” An Nhượng Thần thưa dạ.

“Nàng không có người thân gì ở thành Trung Lan cả.”

Coi An gia như chết đi vậy, An Nhượng Thần cười nghe tiếp.

“Nàng tìm thái thú phu nhân lo liệu giúp nàng, dù sao cũng phải có một trường bối ra mặt. Ta sẽ gửi thư nhờ thái thú chuyện này. Cũng sẽ đưa tin cho nhị đệ ta, bảo nhà ta ở phía kinh thành chuẩn bị rõ.”

An Nhượng Thần mím môi, sao đột nhiên lại thành chính thức vậy rồi? Như thế có áp lực lắm.

Long Đại liếc nàng, lặp lại lần nữa: “Chỉ cho phép công không cho phép lui.”

“Vâng vâng.” An Nhượng Thần nghĩ, rốt cuộc là nàng lừa tướng quân hay tướng quân lừa nàng đây?

Long Đại bắt đầu nghiêm túc viết giấy hôn thú, có mấy câu thì chép bản gốc, có mấy lời do chính hắn viết. Thi thoảng còn dừng bút trầm tư, đứng đắn nghiêm minh, sợ viết sai từng câu từng chữ, lúc khế chau mày vô cùng nghiêm túc. An Nhượng Thần nhìn gò má của hắn, sống mũi cao, lông mi dài, tướng quân điển trai thật đấy. Võ tướng trưởng thành như vậy liệu có hợp không? Khó trách tướng quân thường xuyên sầm mặt, nếu không dọa được người khác thì ra trận giết địch sẽ không đủ khí thế đâu.

An Nhượng Thần không khống chế được, nhanh chóng đưa đầu sang mở thật nhanh lên mặt Long Đại. Sau đó lùi về sau tiếp tục nghiêm trang đứng yên.

Long Đại sừng sốt ngẩn người, từ từ quay đầu sang nhìn nàng.

“Tướng quân viết tiếp đi, không chậm trễ.” An Nhượng Thần phát tay.

Không chậm trễ, không chậm trễ ai hả! Long Đại nghiêm mặt: “An quân sự, vừa rồi là có ý gì?”

“Chỉ là muốn nhìn xem nếu tướng quân đột nhiên gặp phải biến cố thì biểu cảm có thay đổi hay không thôi.” An Nhượng Thần còn rất có lý, “Tướng quân đúng là bình tĩnh, không hổ là tướng quân.”

Tướng quân không bình tĩnh chút nào cả. Tướng quân kéo cô nương An Nhượng Thần làm phiền mình qua gặm mấy miếng, sau đó đặt lên đầu gối đánh vào hông hai phát.

An cô nương bị đánh được voi đòi tiên, lôi một tờ giấy khác ra đưa đến: “Tướng quân, có cả cái này nữa, giúp em viết một bản đi. Thân phận em giờ có khác, cần một nhị quân sự giúp xử lý chuyện vật mới đúng.”

Long Đại cầm lấy nhìn rồi dựa theo đó viết, vừa viết vừa nói: “Nàng biết mà, nàng không thể bảo vệ tất cả mọi người được.”

“Em biết. Tướng quân dũng mãnh cơ trí, quyền cao chức trọng, nhưng cũng không thể trăm trận trăm thắng, mọi chuyện đều như ý được. Huống hồ em chỉ là một cô gái yếu ớt. Nhưng tướng quân có từng dạy, không đánh mà hàng là đồ hèn nhát, tuy em chỉ là phận nữ, nhưng em không phải là kẻ hèn nhát. Mọi việc em đều tận lực làm, liệu đến một khắc cuối cùng.”

Long Đại nghe mà xúc động, trong lòng vẫn tiếc người trí dũng song toàn trước mặt này không phải là đấng nam nhi, nếu không sẽ là mưu sĩ tốt tướng hiểu chiến rồi, nhưng lại cảm thấy là nữ tử thì không gì hợp hơn, nếu không chỉ sợ cả đời này hắn sẽ không tìm được nương tử nào vừa ý như thế.

Long Đại viết xong mấy bản An Nhượng Thần muốn. Sau đó bảo nàng lên xe ngựa chờ, hắn có chuyện giao cho Điền Khánh, Lư Chính.

An Nhượng Thần đợi rất lâu thì Điền Khánh, Lư Chính mới quay lại, không ngờ là Long Đại cũng đến.

An Nhượng Thần vội nói: “Tướng quân, giờ em đi thật đây. Sẽ không ở lý nữa đâu.”

Long Đại trừng mắt, nắm lấy tay nàng: “Nàng đã nhớ rõ chuyện ta giao phó chưa?”

“Rồi ạ.” Ngoan ngoãn gật đầu.

“Sau khi về thì dời viện tử, chuyển đến viện tử ở gần chỗ ta, ở đó có vệ binh tuần tra, sẽ an toàn hơn. Điền Khánh, Lư Chính cũng dời đến ngoài viện nàng, có chuyện gì thì cứ gọi. Không thể một mình ra ngoài, có chuyện hãy viết thư cho ta.”

“Vậy chàng có hồi âm không?” An Nhượng Thần cướp lời hỏi.

“Có.” Long Đại bóp tay nàng tỏ vẻ trừng phạt, còn chưa qua cửa mà đã học giọng điệu của oán phụ này từ đâu thế.

An Nhượng Thần nhăn mặt vờ đau, khiến Long Đại lại bóp nàng thêm phát nữa, vì sao trước kia lại không biết nàng hoạt bát như thế chứ, hoạt bát đến độ không nổi để nàng rời xa.

“Nàng còn gì muốn nói với ta không?”

“Ừm.” An Nhực Thần do dự, “Hay để lần sau gặp tướng quân lại nói vậy.”

Long Đại nhướn mày, cố ý đùa hấn phải không? “Nói giờ luôn đi.” Giọng điệu như đại tướng quân đang hạ quân lệnh.

An Nhực Thần nhìn trái nhìn phải, mọi người đã sớm đứng ra xa, rất thức thời không nhìn tướng quân và cô nương tay trong tay. An Nhực Thần nghĩ một lúc, sau đó tiến đến bên tai Long Đại khẽ nói: “Bỗng em nghĩ đến một chuyện, không biết tướng quân có chê không. Nhưng tướng quân nói hôn sự phải lo liệu cho tốt, còn nói chỉ có thể công không thể lui, em nghĩ vẫn nên nói trước với tướng quân.”

“Cái gì?”

“Từ, từ trước đến nay em chưa từng bị người ta đánh vào mông bao giờ. Ý em là, cha đánh em cũng chỉ toàn vùng tay vùng chân, hoặc lấy roi lấy gậy pháp đánh... vào người em, ý em là, trên người em không dễ nhìn lắm.” Những vết sẹo kia chẳng có cách gì mờ đi được. Thời gian qua nàng sống quá đồi tự tại mà quên khuấy mất chuyện này, vừa nay Long Đại đánh nàng, rõ ràng mãnh phu võ tướng có thể một chưởng đập vỡ đá, nhưng nàng lại không hề thấy đau, trái lại còn ngập tràn ngọt ngào thân mật, so với quyền cước gây gộc trước kia, nàng chợt nhớ đến vết sẹo trên người.

Long Đại nhìn nàng dăm dăm, nhìn đến độ mặt đỏ bừng. Long Đại nói: “Ta cũng chưa từng đánh mông cô nương bao giờ cả.”

An Nhực Thần không nhịn được mà nghĩ hấn đang xem thường, trọng điểm là đó sao? Nàng lờ lờ, hấn cũng nên nói mấy lời như thất lễ mới phải.

“Trên người ta cũng chẳng chít đầy sẹo, đợi sau khi thành thân, chúng ta có thể so sánh xem.”

Àm, mặt An Nhực Thần bị thiêu cháy ngay tức khắc. Đỏ mặt như thế cũng đáng yêu quá, Long Đại bật cười.

“Vậy, còn cái kia, em không thích tam thê tứ thiếp. Nếu sau này có chuyện gì, em nói là, nếu tướng quân có ý với cô nương khác thì em sẽ rời đi.”

Long Đại thôi cười, nghiêm túc nói: “Sao lại có suy nghĩ này, sao nàng có thể tùy tiện rời đi được?”

An Nhực Thần há miệng tính phản bác, lại nghe thấy Long Đại nói tiếp: “Nếu nàng không dạy mấy thê thiếp kia phục thù chính ta đến mức người ngã ngựa đổ, nhìn ta mặt mày xám tro hối hận vì chuyện lúc trước, thì sao nàng có thể rời đi?”

An Nhực Thần: “...” Đúng là nàng có thể sẽ làm như thế.

“Ta dẫn binh đánh giặc rất mệt, cũng không muốn về đến nhà còn phải đấu trí đấu dũng với nương tử. Một người là đã đủ hưởng thụ rồi, nàng nói có đúng không?”

An Nhực Thần hé môi cười: “Sau này thế nào khó mà nói được, nhưng hôm nay em đã nói ra rồi, chàng cũng đã đồng ý, thế là đủ.”

“Vậy em còn đắn đo gì không?”

“Không ạ, đợi em nghĩ ra thì sẽ lại nói cho chàng.”

“Được.”

“Vậy em đi nhé.”

“Được.”

“Tướng quân có thể buông tay được rồi.” Luôn miệng nói được mà cứ cầm tay không buông là sao?

Lúc này Long Đại không đáp mà chỉ nhìn nàng. Nhìn rồi lại nhìn, chẳng biết nghĩ đến điều gì mà lại bật cười. Hấn vừa cười, An Nhực Thần lại cảm thấy như có gió ấm phất qua mặt, bốn bề hoa nở. Sau đó hấn buông tay nàng ra, đóng cửa xe ngựa lại hộ nàng.

An Nhực Thần cảm bàn tay kia, dường như bên trên vẫn còn đọng lại nhiệt độ của tướng quân. Lúc này nàng mới phát hiện tim mình đập nhanh vô cùng. Lúc chạy đến doanh trại do dọc đường gấp gấp nên căng thẳng, nay kế hoạch đã được như ý nhưng vẫn thấy căng thẳng hơn.

Chỉ có thể công không thể lui!

Tướng quân đã nói như vậy.

Ta cũng chưa từng đánh mông cô nương bao giờ cả.

Tướng quân đã nói như vậy.

An Nhực Thần đỏ mặt cười ngây ngô. Được ạ, tướng quân. Nàng sẽ dốc hết sức lực, chỉ công không được lui.

An Nhực Thần quay về lầu Từ Vân, không màng mệt mỏi mà giao công hàm Long Đại đã viết trước đó cho Chu trưởng sử, sau đó gọi vệ binh mời Lục đại nương đến. Sau khi Lục đại nương tới, An Nhực Thần đưa lệnh hàm của Long Đại cho bà xem “Nếu đại nương sẵn lòng, ta muốn mời đại nương đến lầu Từ Vân đảm nhiệm chức Nhị quân sự.”

Lục đại nương ngạc nhiên: “Vì sao cô nương lại quyết định thế?”

“Tiền Bù còn ác quỷ hơn cả cha ta. Nếu lão biết ta và đại nương có giao tình, không chừng về sau sẽ làm chuyện gì đó.” An Nhược Thần tỉ mỉ nói lại lời mà Tiền Bù đã đe dọa An Nhược Hi, Lục đại nương vô cùng kinh hãi.

“Đến lầu Từ Vân đi. Trước nay luôn do ta làm liên lụy đại nương, ta cũng nên chịu trách nhiệm. Chuyện bên ngoài nay vẫn còn thỏa đáng, sẽ không chậm trễ.”

An Nhược Thần sắp xếp tốt cho Lục đại nương, sau đó cầm hôn thú chạy thẳng đến phủ thái thú.

Hai hôm sau, thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt đưa An Nhược Thần đến An phủ. An Chi Phủ đã sớm nhận được thiệp, cả nhà cung kính chờ thái thú phu nhân đến thăm.

Nhưng khi thấy An Nhược Thần cũng đến, toàn bộ An gia đều ngẩn ra.

Mông Giai Nguyệt ôn hòa khách khí, đầu tiên là hỏi mấy câu chuyện nhà, sau đó chúc mừng An Chi Phủ và An gia, nói tuy An Nhược Thần đã rời khỏi hộ tịch An gia, nhưng máu mủ vẫn không sửa đổi được, tính thế nào thì nàng vẫn là đại cô nương An gia, nay nàng và Long đại tướng quân tâm đầu ý hợp, Long đại tướng quân tự mình viết hôn thú, lại đưa tin cho thái thú, dặn dò phải chuẩn bị hôn sự, đây là chuyện rất tốt, cũng là đại hỷ sự của An gia.

An Chi Phủ nghe mà không tin nổi vào tai mình, vừa mừng vừa sợ, suýt nữa đã ngất đi. Đại tướng quân hộ quốc Long Đăng, lại muốn trở thành con rể của ông ta sao?

An Chi Phủ nhìn An Nhược Thần, đúng là thủ đoạn cao, sao lại có thủ đoạn thế chứ, hồi trước đã xem thường nó rồi. Tiền Bù thì có là gì, đây chính là Long Đăng đại tướng quân, có mười Tiền Bù cũng không so được.

“Cái này, cái này...” An Chi Phủ xoa tay, không biết phải trả lời thế nào, đang định nói những câu đại loại như đây cũng là nhờ phúc của phu nhân, nhưng chợt nghe Mông Giai Nguyệt nói: “Tuy này cũng xem là chuyện vui của An gia, nhưng dù sao đại cô nương cũng không còn tên trong hộ tịch An gia nữa rồi, chặt chẽ mà nói, nàng cũng không có trường bối làm chủ cho mình.”

An Chi Phủ ngẩn người, ông ta vẫn chưa chết mà, ông ta không phải là phụ thân trưởng bối của nàng thì là gì đây?

Mông Giai Nguyệt lại nói tiếp: “Ta được tướng quân nhờ thay mặt lo liệu chuyện này rồi. Chi e ngày sau khi làm việc, An lão gia làm ồn không rõ quan hệ, nên ta mới tới thông báo một tiếng. Hôn sự của An đại cô nương sẽ do ta làm. Phía An gia đừng nhúng tay vào.”

An Chi Phủ không phục, chuyện tốt đến nhường đó, lại muốn gạt An gia bọn họ sang một bên sao? Họ mới là người thân của An Nhược Thần, ông ta là phụ thân ruột của An Nhược Thần đấy.

An Chi Phủ đang định mở miệng thì An Nhược Thần đã lạnh lùng nói: “Tuy không cần An gia bận tâm hôn sự chur lễ, nhưng bây giờ thân phận của ta đã khác, hy vọng An lão gia nói rõ với trên dưới An gia, sau này làm việc phải theo quy củ, ăn nói hành sự cẩn thận, dẫu sao cũng can hệ đến mặt mũi của Long đại tướng quân. Nếu gây ra họa hay phạm lỗi gì, tướng quân có thể nghiêm trị không tha, sợ là không che chở được cho các người.”

Đàm Thị hít một ngụm khí lạnh, lần này thì rõ rồi. Đây là đến cửa dạy dỗ bọn họ, khiến bọn họ khó coi đây mà.

Nhưng An Nhược Thần lại nói tiếp: “Có điều thái thú phu nhân nói rất đúng, bất kể thế nào, máu mủ vẫn không thay đổi được, ta là con gái An gia, nếu có người ức hiếp đến trên đầu các ngươi, thì đó cũng là đề đầu tướng quân. Nếu gặp khó xử thì cứ nói với ta. Ta không làm chủ được thì vẫn còn tướng quân.”

Ngụm khí lạnh mắc nghẹn nơi ngực Đàm Thị, đây là ý gì? Nguyên rủa bọn họ hay là gì khác nữa? Tiện nhân An Nhược Thần này sẽ giúp An gia, có đánh chết bà ta cũng không tin.

An Nhược Thần nhìn đăm đăm tỷ tỷ, hốc mắt đỏ lên.

“Ta không bảo vệ được muội.” Thậm chí nàng vẫn nhớ như in giọng của đại tỷ khi nói lời này. Nhưng giờ đây, tỷ ấy đến cửa, tuy không nhìn thẳng vào nàng, nhưng đã đi vòng biểu đạt một ý —— tỷ ấy đang tính toán bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Lăn Gặp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

An Nhược Thần lại nói: “Ta và Tiền lão gia từng có hôn ước, tuy sau đó đã giải trừ rồi, nhưng trong lòng Tiền lão gia đã sinh hận, ta biết cả. Chuyện này tướng quân cũng biết, nay ta và tướng quân nghị hôn, ta sẽ đích thân đến chào Tiền lão gia, tránh Tiền lão gia có vọng tưởng hay hiểu lầm gì. Ngoài ra,

tiếng tăm con người Tiền lão gia không tốt lành gì, tướng quân cũng không muốn dính líu gì đến lão, con gái của An gia, nghị hôn với nhà nào cũng được, nhưng Tiền gia thì bỏ đi. Xin An lão gia nhớ rõ chuyện này. Nếu không làm tướng quân phiền lòng thì ta cũng không trần an được.”

An Nhượng Hi cúi đầu, che giấu vẻ mặt vui mừng của mình. Đại tỷ muốn đích thân đi giao thủ với Tiền Bội sao? Không còn đem nàng ra làm lá chắn sai khiến nữa?”

“Ta không bảo vệ được muội.”

An Nhượng Thần chớp mắt, nuốt lại giọt lệ vào lòng. Có lẽ tình cảm giữa tỷ muội các nàng không hề tệ hại như nàng từng tưởng.

An Chi Phủ ghen ghét, nhỏ không ra mà nuốt không vào. Có câu phụ mẫu chi mệnh, mỗi chước chi ngôn, từ cổ chí kim đã trở thành đạo lý. Nay con gái lớn thoát tịch, tự bản thân treo cao tìm mối hôn, lại còn nhờ thái thú phu nhân làm chỗ dựa để lo liệu hôn sự, đá phăng người cha ruột là ông ta đây sang một bên, lại còn dám cảnh cáo ông ta không được kết thân với ai. Mà càng tức hơn chính là, ông ta không thể phản bác được, cũng không dám dị nghị điều gì. Thái thú phu nhân dịu dàng mỉm cười lại còn nói lời khách sáo, chẳng lẽ ông ta có thể trưng bản mặt khó coi ra ư?

Lúc này Đoàn Thị phòng bốn lại mở miệng giảng hòa, nói: “Đại cô nương có phúc này thì tự nhiên cũng là phúc của An gia chúng ta. An gia chúng ta được dính phúc, sau này nhất định sẽ tốt đẹp. Đại cô nương già đi, không cần biết ai chủ hôn ai lo liệu, An gia vẫn luôn là nhà mẹ đẻ, đại cô nương cũng nên thường về thăm, như thế mới không phụ tình ý giữa bọn ta và đại cô nương.”

“Chính là đạo lý này đây.” Tiết Thị phòng ba cười tùm tùm phụ họa, “Trong lòng đại cô nương có An gia, tất cả chúng ta đều nhớ đại cô nương. Nói gì đi chẳng nữa thì cũng là người một nhà, sau này thường xuyên qua lại là được. Có chuyện gì thì cũng có nhà mẹ đẻ hỗ trợ.”

Đàm Thị cau mày liếc xéo Tiết Thị, đúng là đồ ba phải, thấy Đoàn Thị nói dễ nghe là ton hót phụ họa theo, đồ không biết xấu hổ.

An Nhượng Thần và An Nhượng Hi đồng thời nhìn Đoàn Thị. Đoàn Thị trông có vẻ không đến nỗi suy sụp, ăn mặc thò đáng, y phục gọn gàng, trang điểm tinh tế, lấy lại được dáng vẻ của lúc trước. Chỉ là những lời nói khôn khéo đó thường do Đàm Thị nói ra, chứ xuất phát từ Đoàn Thị thì thật đúng là làm người ta kinh ngạc.

An Chi Phủ cũng không có lòng dạ nào mà để ý đến điều ấy, chỉ biết bám chặt lối thoát, túm lấy cái từ “nhà mẹ đẻ” này, tuôn một tràng khách sáo với thái thú phu nhân, tỏ ý nếu cần An gia chuẩn bị gì thì cứ nói thẳng, của hồi môn sẽ luôn sẵn có. Lúc trước khi An Nhượng Thần và Tiền Bội đính hôn, của hồi môn đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.

Đàm Thị âm thầm đưa chân đá An Chi Phủ, An Chi Phủ vội lấy lại tinh thần, chuyển đề tài, lại nói dĩ nhiên những thứ kia không thích hợp, đổi mới hết, thay mới toàn bộ.

“Được.”

An Chi Phủ ngăn ra, còn tưởng thái thú phu nhân và An Nhượng Thần sẽ từ chối, nhất là An Nhượng Thần, nhất định sẽ mượn điều đó mà làm ông ta mất mặt. Không ngờ thái thú phu nhân còn chưa lên tiếng thì An Nhượng Thần đã sáng khoái đồng ý trước.

“Nếu An lão gia đã có lòng, ta từ chối nữa thì không hay cho lắm.” An Nhượng Thần quay qua nói với thái thú phu nhân, “Lát nữa về ta sẽ liệt kê danh sách cho phu nhân, phu nhân nhìn xem có ổn thỏa hay không, nếu không thành vấn đề thì để cho An lão gia chuẩn bị đi. Không nói điều gì khác, lúc mẹ ta còn sống cũng rất quan tâm đến hôn sự của ta, nếu như ta đã già đi, vậy cũng phải để cho mẹ ta biết.”

Đội đã. Lúc này An Chi Phủ mới phát hiện ra mình đã tính sai. Vốn nghĩ dù sao thái thú phu nhân đã nói sẽ do bà ấy chuẩn bị, nếu ông ta chọn của hồi môn thì chính là đã xen vào hôn sự rồi, ngồi vững trên cái ghế cha vợ đại nhân của hộ quốc đại tướng quân. Nhưng chẳng ngờ An Nhượng Thần lại trưng ra dáng vẻ hung hăng muốn làm thịt ông ta như thế.

Liệt kê danh sách? Ý nó muốn gì thì được nấy? Đến lúc đó cứ để thái thú phu nhân lo, ông ta không cho có được không?

Mặt An Chi Phủ tái mét.

An Nhượng Thần vui vẻ mỉm cười cáo từ, Đoàn Thị ân cần đưa tiễn, nói biết bao lời dễ nghe, lại giúp An Chi Phủ chu toàn tình cảnh. Đàm Thị chỉ thiếu mỗi nước phun khí ra từ mũi, An Nhượng Hi cuống cuồng muốn đưa mắt ra hiệu cho đại tỷ, từ trước đến nay tứ di nương toàn có chủ ý xấu, nay cũng phải cẩn thận nhiều vào.

Nhưng An Nhượng Thần không hề nhìn nàng, ánh mắt của An Nhượng Hi không đến được đích. Đàm Thị tròn mắt nhìn An Nhượng Hi, bảo nàng về phòng, cơ hội tiền thái thú phu nhân đã bị Đoàn Thị và Tiết Thị cướp lấy, bà ta tức tối vô cùng, không hề muốn bị gạt ra khỏi chuyện này.

An Nhượng Hi vội cúi đầu, đành lui thủ đi về phòng. Nhưng tâm trạng của nàng khá tốt, tính toán nếu hôn sự của đại tỷ thành thật, Long đại tướng quân kia chính là tỷ phu của nàng, sau này nếu thực sự gặp phải chuyện gì đó, Long đại tướng quân sẽ sẵn sàng ra mặt giúp nàng, cha và Tiền Bội kia sẽ không dám làm xằng nữa. Đại tỷ nói tỷ ấy cũng sẽ đi chào hỏi Tiền Bội, cũng không biết có thể nói gì đây, Tiền Bội sẽ không đến uy hiếp nàng nữa chứ?

Đang mãi mê suy nghĩ, vừa đặt chân vào lại không ngờ phát hiện có một gã nam tử đứng trong phòng. An Nhượng Hi còn chưa kịp hét lên thì đã bị người nọ bịt chặt miệng.

Người kia nói: “Ta là Lur Chính, hộ vệ bên người An quân sự, ta đến để đưa tin cho cô, nếu cô không làm ồn thì ta sẽ thả cô ra.”

An Nhục Hi nhìn hấn ta, đúng là người đã gặp bên cạnh An Nhục Thần, thế là gât đầu.

Lư Chính buông nàng ra, An Nhục Hi vội nói: “Đại tỷ có lời gì muốn nói với ta sao?”

Lư Chính lắc đầu bảo: “Không phải là An quân sự, mà là Long tướng quân.”

An Nhục Hi ngạc nhiên, Long tướng quân ư? Còn chưa kịp bình tĩnh lại thì đột nhiên bị Lư Chính giữ lấy cằm, nhét một viên thuốc vào miệng nàng, lại vỗ cái nữa, An Nhục Hi không kịp phản ứng mà nuốt trôi viên thuốc.

An Nhục Hi tái mặt: “Ngươi cho ta nuốt cái gì đấy?”

“Thuốc độc.” Lư Chính bình tĩnh nói: “Tướng quân có nói, chuyện của cô ngài ấy đã biết, cô muốn gả cho người tốt né tránh phiền phức, ngài ấy sẽ nghĩ cách. Nhưng ngài ấy sợ gả cho mỗi tốt vẫn chưa đủ, nhị cô nương không phân rõ phải trái, bị Tiền Bồi dọa một chút mà đã đứng về phía lão ta. Tướng quân không hy vọng An quân sự bị tỷ muội ruột của mình tính kế, nên mới dùng cách này để khiến nhị cô nương luôn ghi nhớ. Độc này cần giải được mỗi tháng một lần, chỉ cần mỗi tháng uống một lần thì sẽ không ảnh hưởng đáng ngại gì đến thân thể, nhưng nếu để lỡ một tháng, e là không hay cho lắm, về chuyện liên quan đến tính mạng này, nhị cô nương nên nắm rõ trong lòng. Loại độc này cũng chỉ có mình tướng quân là giải được, chỉ cần nhị cô nương yên phận, đợi nguy cơ chiến sự không còn, tướng quân sẽ tự đưa giải được đến.”

An Nhục Hi cứng đờ người, thế là có ý gì? Tiền Bồi dọa nàng, còn Long đại tướng quân lại dứt khoát hạ độc nàng sao?

An Nhục Hi sợ hãi gấp bụng, ôm cổ nôn khan. Nhưng đã nuốt viên thuốc kia xuống rồi, có nôn cũng không ra.

Lư Chính lại nói: “Cô nương đừng để lộ chuyện này, cũng không được làm âm lên, tướng quân và ta sẽ phủ nhận tất cả. Cô nương tìm đại phu bắt mạch cũng không chẩn ra được triệu chứng, người ngoài chỉ nói cô nương bị điên. Một khi chuyện vỡ lở, trái lại ta sẽ không tiện đưa thuốc cho cô nương đâu. Ta nói xong rồi, cô nương bảo trọng. Hoan nghênh cô nương đến lầu Từ Vân làm khách. Cáo từ.”

Đầu óc An Nhục Hi ong ong, chỉ biết là mình đã bị hạ độc, trước khi vào phòng còn vô cùng vui mừng, nhưng sau khi vào phòng lại như rơi xuống địa ngục. Phải uống giải được mỗi tháng ư?! Vậy ngộ nhờ bọn họ để lỡ thì sao, ngộ nhờ bọn họ làm mất giải được thì sao?

An Nhục Hi liều mạng nôn ra nhưng không được, rất muốn chửi Lư Chính, nhưng Lư Chính đã lặng lẽ rời đi rồi. An Nhục Hi ngẩn ngơ hồi lâu, hàng trăm hàng nghìn ý nghĩ xẹt qua đầu, nhưng đến cuối chỉ biết nhào lên giường òa khóc.

Lư Chính không cảm xúc chạy đến công chính An phủ, quay lại đội ngũ mấy người An Nhục Thần đang định rời đi. Điền Khánh thấy hấn thì nhỏ giọng hỏi: “Làm xong chuyện chưa?”

“Đương nhiên. Vì ngươi không muốn làm kẻ ác nên ta mới ra tay.”

Điền Khánh cười khà khà: “Ta không chịu nổi cảnh cô nương nhà người ta khóc suốt mười đầu, làm âm lên cũng đáng sợ lắm.”

Lư Chính lờm hấn, “An cô nương mà có hỏi thì ngươi đi mà giải thích. Dù sao ngươi cũng phải làm gì đó.”

“Có lẽ An cô nương không hỏi đâu.” Điền Khánh nói.

Kết quả An cô nương có hỏi.

Vì An Nhục Hi sau khi khóc xong đã lấy lại bình tĩnh, ngày hôm sau chạy thẳng đến lầu Từ Vân khởi binh hỏi tội.

Lúc An Nhục Hi đến thì An Nhục Thần đang đi nghe ngóng ở am ni cô, khi về đã thấy An Nhục Hi đứng đợi nàng ở cửa phủ.

“Bọn họ nói tỷ không có trong phủ nên không cho ta vào.” Giọng điệu của An Nhục Hi khá cậ mạnh.

Thái độ này làm An Nhục Thần mất hứng, “Muội thấy rồi đó, đúng là ta không có ở trong phủ.” Nàng dẫn An Nhục Hi vào, giao đồ lật vạt trong tay cho a hoàn đến đón, dặn dò chuẩn bị trà, tiếp đãi An Nhục Hi ở thiên đình.

An Nhục Hi đi theo nàng, cúi đầu không lên tiếng, theo sau còn có Lư Chính và Điền Khánh. Trước đó An Nhục Hi mới đối mắt với Lư Chính, thế là vội vã tránh đi. Lư Chính làm như không có chuyện gì, cứ như chưa từng xảy ra việc gì cả.

Đường đến thiên đình không tính là lâu, nhưng An Nhục Hi lại đi rất khó khăn. Lư Chính ở phía sau như gai mọc trên lưng nàng, nàng cắn chặt răng, cảm thấy không thể vạch trần ngay trước mặt An Nhục Thần được. Theo như nàng ta quan sát, hành động này của An Nhục Thần còn đáng ghét hơn Tiền Bồi gấp trăm lần!

An Nhục Thần dẫn An Nhục Hi vào thiên đình, Lư Chính dừng lại ở cách đó không xa, còn Điền Khánh thì rời đi. Ở trong lầu Từ Vân vốn không cần hai người họ đi theo An Nhục Thần, dù sao cũng luôn có vệ binh đi tuần, vẫn đảm bảo được an toàn. Có điều khi An Nhục Thần gặp khách, lại là An Nhục Hi, Lư Chính bèn chủ động ở lại, ngộ nhờ An Nhục Thần truy cứu chuyện đó thì hấn còn phải đáp lời. Điền Khanh mau chóng chạy biến đi, bị Lư Chính liếc xéo mấy lần.

An Nhục Hi cách Lư Chính một bức vách mà vẫn không tự nhiên. Nàng cúi đầu nhìn ngón tay mình, im lặng một lúc lâu, sau đó a hoàn dâng trà lên, An Nhục Thần mới hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?” An Nhục Thần vẫn chưa đến chỗ Tiền Bồi, cũng không tiện kéo thái thú phu nhân đi nhiều nơi thế được.

Không phải chỉ mới một ngày mà lão già ác độc kia lại tìm An Nhượng Hi gây phiền phức đấy chứ?

An Nhượng Hi hít sâu một hơi, nói: “Ta gặp phải chuyện khó xử, muốn thỉnh giáo tỷ tỷ xem làm thế nào.”

An Nhượng Thần cau mày, chẳng lẽ Tiền Bồi ra tay nhanh vậy sao? “Muội nói đi.” Xem ra nàng nên mặt dày kéo thái thú phu nhân đi mới phải.

An Nhượng Hi hất cằm, bị giọng điệu lạnh lùng không liên quan của An Nhượng Thần làm cho phẫn nộ, nàng nói: “Tỷ tỷ khá lắm, trước nay chỉ coi như tỷ trào cao lên chức quân sự, nhưng thì ra mục tiêu của tỷ không phải là quân sự, mà lại là phu nhân tướng quân.”

An Nhượng Thần ngầy ra, cũng hất cằm lên, bất giác học tướng quân nhưn mày. Nhị muội này lại phát bệnh à?

“Thì sao?” An Nhượng Thần lạnh giọng nói, “Ta làm phu nhân tướng quân khiến muội không thoải mái sao? Nếu trước đây thái độ của ta có gì làm muội hiểu sai, cho rằng bất cứ lúc nào cũng có thể đến chỗ ta kêu la chửi chọc, vậy thì xin lỗi. Ta nói rõ với muội lần nữa, có lời thì nói thẳng, nói cho hay vào, đừng có giờ tính khí với ta.”

“Nói thẳng thì nói thẳng.” An Nhượng Hi nhảy lên, “Tỷ giỏi lắm, trước mặt một vè sau lưng một vè, chẳng lẽ có thể mê hoặc tướng quân sao. Tỷ đúng là đồ dối gian xảo trá ác độc, Tiền Bồi mà so với tỷ thì đúng là không bằng.”

An Nhượng Thần hoàn toàn chẳng hiểu nổi An Nhượng Hi đang gây chuyện gì nữa, nàng cau mày tròn mắt nhìn An Nhượng Hi.

“Gã hộ vệ kia của tỷ.” An Nhượng Hi chỉ ra bên ngoài, cách một khung cửa sổ, đang đứng bên ngoài là Lư Chính, “Tỷ dẫn hắn đến nhà, nhân lúc thái thú phu nhân và cha bàn hôn sự đã xong đến phòng ta, ép ta uống thuốc độc, nói độc này cần uống giải được mỗi tháng. Nếu ta làm chút gì bất lợi cho tỷ thì sẽ để độc phát tác hại chết ta.”

An Nhượng Thần kinh ngạc, nhưng nàng nhanh chóng không chế nét mặt, ngồi vững vàng như cũ.

An Nhượng Hi nhìn nàng đau đầu, cười lạnh nói: “Tỷ định nói là tỷ không biết ư? Long tướng quân đúng là có thủ đoạn, gì cũng dám làm vì tỷ. Tiền Bồi chẳng qua chỉ đe dọa uy hiếp ta, còn tướng quân lại dám hại đến tính mạng người ta, đây là việc mà hộ quốc đại tướng quân làm sao? Vô sỉ hết sức!”

An Nhượng Thần không nói câu nào, nàng có biết hay không không quan trọng. Chuyện tướng quân làm vì nàng, nàng không muốn giả vờ vô tội không hay biết gì. Hơn nữa nàng biết đối với An Nhượng Hi mà nói, điều này cũng không quan trọng. Quan trọng chính là, muội ta bị Tiền Bồi uy hiếp, bị tướng quân hạ độc, nàng ta bị bắt nạt hai phía.

An Nhượng Hi tròn mắt nhìn An Nhượng Thần, An Nhượng Thần nhìn thẳng vào nàng không hề né tránh. An Nhượng Hi trừng mắt nhìn, rồi sau đó bật cười: “Tỷ tỷ à, tỷ đúng là thủ đoạn cao. Tỷ nói thật với ta đi, tỷ có tình cảm gì với tướng quân? Tỷ trào lên giường ngài ấy, làm a hoàn thông phòng của ngài ấy, bản lĩnh cảm dỗ của tỷ đúng là quá giỏi, mê hoặc lòng tướng quân, nên ngài ấy mới vì tỷ làm ra những chuyện khác người như vậy ư? Cũng đúng, dù sao tỷ cũng già không được, chỉ ít tướng mạo của tướng quân còn có khí phách, anh tuấn phong độ, tốt hơn Tiền lão gia kia nhè.”

An Nhượng Thần vẫn không nói câu nào, nàng đang bận kiềm nén lửa giận trong lòng.

An Nhượng Thần vẫn không chịu bỏ qua, nàng ta vỗ mạnh lên án ký, lớn tiếng nói với An Nhượng Thần: “Tùy tiện lừa ta nói là giúp ta tìm hôn sự tốt, coi ta là kẻ ngu傻瓜?”

An Nhượng Thần nhìn nàng ta, An Nhượng Hi đã gào thét xong, dưới cái nhìn bức ép của An Nhượng Thần lùi về sau hai bước, ngã ngồi xuống ghế.

An Nhượng Thần lạnh nhạt nói: “Xả giận xong rồi hả? Phô trương xong rồi hả? Giải quyết xong chuyện rồi hả?”

An Nhượng Hi mím chặt môi không nói lời nào.

“Muội nói mình gặp khó xử, nhưng khó xử này ư? Nếu muội muốn nhờ ta thỉnh giáo thì chỉ ít ta có thể dạy muội cách xử lý.” An Nhượng Thần nhìn thẳng vào An Nhượng Hi, giọng đều đều, không giận mà uy: “Thứ nhất, xem xét thời thế, muội phải biết rõ rốt cuộc bây giờ bản thân đang ở trong tình cảnh nào. Tiền Bồi uy hiếp muội, tướng quân uy hiếp muội, muội có từng nghĩ vì sao không? Nếu không phải muội có giá trị lợi dụng thì Tiền Bồi cũng chẳng thèm để ý đến muội đâu. Có thể muội cũng đã nghĩ đến nó, nên chỉ mưu cầu yên ổn nhất thời, có điều nếu không tìm được lối thoát, ấy chính là cả đời bị lão nắm trong tay, đợi lão dùng muội xong, muội không còn gì để lợi dụng, lại còn biết được quá nhiều, liệu lão ta có giết người diệt khẩu không? Tướng quân uy hiếp muội là do đâu? Là vì đề phòng. Nếu muội không giờ trở xấu, không mưu hại ta, vậy chàng sẽ làm gì muội chứ?”

“Thứ hai, nhẫn nhục vác nặng. Muội có thấy trước kia ta dám vỗ bàn với cha không? Ông ta nói gì thì ta đáp nấy. Đối với các phòng trong nhà tránh được thì ta đều tránh cả, không khiêu khích không gây sự, âm thầm đợi thời cơ. Nay muội mới trúng độc, muốn yên ổn sống tiếp thì đừng có liều lĩnh trước mặt ta. Từng câu từng chữ vừa rồi của muội toàn làm nhục khiêu khích ta, chọc giận ta, đối với muội thì có gì hay? Đền độc muội cũng uống rồi, mà chút chuyện nhỏ này lại không thể nhịn được thì sống thế nào? Nếu muội thông minh thì nên khóc lóc với ta, giả bộ oan ức, ôm ta mà nói những ngày qua sống chẳng dễ dàng gì, thật đáng sợ. Ta có thể nói chuyện với tướng quân, nếu ta đồng ý giúp muội chuyện này, có phải đã tháo được tình hình nguy hiểm của muội rồi không? Nhưng muội chỉ biết gào thét với ta, lấy được sung sướng nhất thời, nhưng đã chặt đứt đường lui của mình.”

An Nhượng Hi á khẩu không trả lời được gì, bị giáo huấn không thốt nên lời. Đúng là trước đó khi ở nhà, An Nhượng Thần luôn nguy trang vờ vịt, làm cho người người xem thường tỷ ta, cho rằng tỷ ta chỉ là một chuyện cười, kết quả đến cuối cùng lại liều mình chạy trốn. Hơn nữa, lại còn thành công. Không những vậy, khi quay về đã trở thành phu nhân tướng quân tương lai rồi.

“Đừng phách lối, chừa đường lui cho mình đi. Muội phải biết rốt cuộc mình đang mưu đồ chuyện gì? Trong hậu trạch, thê thiếp đấu đá giờ đủ trò tâm cơ,

chẳng qua cũng chỉ vì tranh nhau sủng ái, mưu cầu địa vị trong nhà để có thể chưởng quản được chỗ tốt. Còn muội, muội muốn điều gì? Nay ta sắp gả cho tướng quân, muội không nịnh nọt, dù gì cũng muội không nịnh bợ, dù gì cũng phải sống chung hòa thuận với ta, thế mới có thể khiến ta ra tay giúp đỡ được, nhưng hết lần này đến lần khác cứ chạy đến phách lối với ta, đầu óc muội bị úng nước sao?”

“Cái đó...” An Nhượng Hi mở miệng định nói, nhưng lại bị An Nhượng Thần ngắt lời.

“Ta và tướng quân rất trong sạch, nhưng miệng muội lại thốt lên những lời dơ bẩn, ăn nói lung tung, đao to búa lớn không chút phép tắc. Nay ta không muốn nói gì với muội nữa. Muội về đi. Đợi muội nghĩ ra, nếu thật sự gặp khó khăn thì đến tìm ta thỉnh giáo, thay cái biểu cảm đó đi rồi hãy đến.”

An Nhượng Thần nói xong toan rời đi, An Nhượng Hi hoảng hốt, vội kéo ống tay áo của tỷ tỷ lại: “Là muội sai rồi, muội nhất thời tức giận và sợ nên mới thế. Vì muội sợ nên không không chế được tính khí. Tỷ tỷ cũng biết mà. Hãy tha cho muội đi.”

An Nhượng Thần quát mắt nhìn nàng: “Ta không biết muội sợ thì sẽ không không chế được tính khí đấy, ta chỉ biết muội không dám đi quát tháo như thế với Tiền Bối, nhưng lại thường hay đến chỗ ta quát.”

An Nhượng Hi ngượng ngùng nói: “Không phải thế, tỷ là tỷ tỷ của muội mà.”

An Nhượng Thần chỉ vào ghế: “Nếu đã là tỷ muội thì muội ngồi xuống đi, mẹ muội quản sổ sách của cha, nói cho ta hay, ông ta có những món bảo bối đồ chơi nào đáng tiền?”

An Nhượng Hi ngần ngừ, đầu óc tự động bắt đầu nghiêm túc nghĩ rốt cuộc cha có những bảo bối gì, đến khi trả lời xong lại thấy không đúng, rõ ràng là nàng ta đến khỏi binh hoi tội, vì sao lại thành mưu mô gia sản của cha với tỷ tỷ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

An Nhượng Hi rời đi. An Nhượng Thần quay về viện tử, còn chưa kịp mở miệng gọi người thì Lư Chính đã rất có mắt xích cô Diên Khánh đến. Diên Khánh lúng ta lúng túng nhắm mắt báo cáo lại với An Nhượng Thần. Lần trước khi An Nhượng Thần đến tổng doanh trại, Long Đại có gọi hấn và Lư Chính qua, dặn bọn họ mua ít thuốc bổ, sau đó dọa An Nhượng Hi. Để nàng ta tưởng mình trúng độc, như thế sẽ không dám có ý xấu gì nữa.

“Viên thuốc kia không phải là thuốc độc, chỉ là thuốc bổ khí huyết mà các cô nương bình thường hay uống thôi. Một tháng một viên, dù không bổ thì cũng không hại đến tính mạng của nàng ta. Tướng quân nói, ép nàng ta uống ngay tại chỗ, nàng ta sẽ không có thuốc để đi kiểm nghiệm, dù tìm đại phu bắt mạch cũng không chẩn ra được. Nàng ta sẽ tự động để ý, mong ngóng giải được mỗi tháng. Nếu nàng ta dám để lộ, tìm người nhờ giúp đỡ thì cũng sẽ không có nhân chứng, cũng không có đại phu nào chứng minh được.”

An Nhượng Thần ngần ngừ rồi thở dài. Quả nhiên tướng quân có mưu kế, hấn vì nàng mà phí hoài tâm tư, còn đeo cả tiếng xấu lòng dạ độc ác nữa.

Diên Khánh thấy An Nhượng Thần than, cứ ngỡ nàng cảm thấy chuyện này không ổn thỏa, vội nói: “Tướng quân không phải cố ý gạt cô nương đâu, ý của tướng quân là, không muốn để cô nương thấy khó xử. Nên mới dặn bọn ta trước khi làm việc chớ nói cho cô nương biết, sau này nếu cô nương biết chuyện, hỏi bọn ta, bọn ta phải thành thật bẩm báo. Cũng không cố ý lừa gạt.”

Không giải thích còn được, giải thích xong rồi lại còn bảo không cố ý lừa gạt người ta là thế nào, nếu không phải vô tình biết thì có phải sẽ không nói ra không?

Diên Khánh lại nói: “Cô nương yên tâm, không phải độc thật đâu. Là ta đích thân đến y quán mua thuốc bổ mà, mua mười viên. Nếu là độc thật thì nhị cô nương đâu có thể vui vẻ thế được, yên tâm đi. Cái này gọi là binh bất yếm trá, đề phòng nàng ta cùng người khác mưu hại cô nương.”

Ngay cả binh bất yếm trá cũng nói ra được, An Nhượng Thần thật sự không biết nói thêm gì nữa. Huống hồ Diên Khánh và Lư Chính tuân lệnh làm việc, nàng cũng không có quyền trách họ được. Còn Long Đại một lòng vì nàng, cũng không phải là hạ độc thật, bàn về thiên vị thì nàng thừa nhận đúng là mình nghiêng về phía Long Đại.

“Không được nhắc chuyện này với ai khác cả.” An Nhượng Thần nói.

“Dĩ nhiên rồi dĩ nhiên rồi.” Diên Khánh thở phào.

“Phía muội muội cứ để ta đối phó, sẽ để nàng ta mỗi tháng uống một viên thuốc bổ. Huynh đưa thuốc cho ta đi.”

Diên Khánh sững sốt, “Ta đưa cho Lư Chính rồi, để ta đi gọi hấn.” Cấp tốc gọi Lư Chính vào, Lư Chính nghe yêu cầu của An Nhượng Thần thì không đồng ý lắm.

“Cô nương định mỗi tháng đích thân đưa giải dược cho nhị cô nương sao? Ta biết ý cô nương là muốn để nhị cô nương yên tâm. Nhưng cô nương đừng

quên, nếu đã đe dọa uy hiếp thì lời này khó nói lắm, tình cảnh cũng khó coi hơn. Cũng do Điền Khánh cảm thấy không xuống tay được, nên mới để ta đi làm.” Nói đến đây, Lư Chính bị Điền Khánh đá nhẹ một cước.

Lư Chính bĩu môi, lườm Điền Khánh rồi nói tiếp: “Cũng vì lẽ đó nên tướng quân mới không cho bọn ta thông báo trước với cô nương. Nếu đưa thuốc cho cô nương, cô nương sẽ nói mình lấy được giải được đưa đến cho nhị cô nương, mỗi tháng sẽ cho nàng ta, như thế nhị cô nương sẽ hỏi nếu đã có thể lấy được mỗi tháng, vì sao không lấy được toàn bộ thuốc giải? Đến lúc đó chỉ sợ cô nương khó ăn nói với nhị cô nương thôi. Cãi nhau ồn ào, không phải là chuyện hay ho đâu. Còn bọn ta là người ngoài, làm chuyện ác bức bách kẻ yếu cũng tự nhiên hơn.” Nói đến đây lại lườm Điền Khánh.

An Nhục Thần biết hẳn nói có lý, không thể phản bác được.

Lư Chính nói: “Cô nương chỉ cần nói với nhị cô nương mỗi tháng uống một viên thì sẽ không gây hại là đủ, đã kích nàng ta một cái, không để nàng ta có tâm tư xấu. Coi như bọn ta không uống công làm kẻ xấu. Mỗi tháng ta sẽ đưa cho nhị cô nương một viên thuốc, nàng ta dám la hét với cô nương chứ không dám làm thế với ta đâu. Ta là quân nhân, cầm đao kiếm trong tay, đương nhiên nàng ta sẽ kiêng dè, không phải rất thích hợp sao?”

An Nhục Thần thờ dài, đúng là đạo lý này. Xem ra sau này gặp lại tướng quân, phải nói với hắn mới được, trái tim nàng không hề mềm như hắn tưởng, có chuyện gì cũng nên bàn bạc trước với nàng, có lý thì nàng ắt sẽ không phản đối. Nhớ đến Long Đại, An Nhục Thần có chút quan tâm, cũng không biết giờ ngoài tiền tuyến thế nào rồi.

Sau khi An Nhục Thần rời đi, đúng là phía Long Đại đã xảy ra chuyện.

Vào một buổi tối, đột nhiên có vệ binh bá lại, nói có người cảm tín phủ của Long Đại đến thăm, đang bị vò chặn lại ở ngoài tiểu trạm. Long Đại nhận lấy tín phủ nhìn, nhất thời trái tim thả lỏng, vội hạ lệnh cho người dẫn người đến.

Long Đại tự mình ra cổng doanh trại đón tiếp, đối phương gồm một toán năm người, đều cười tuấn mã màu đen, đội mũ lá rộng vành màu đen.

Có hai người trong đó thấy Long Đại, nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa im lặng thi lễ với Long Đại, ngẩng đầu lên, không nhìn rõ gương mặt ở dưới mũ. Long Đại chỉ gật đầu với bọn họ mà không nói gì.

Hai người cưỡi ngựa khác cũng đã nhảy xuống, vội đỡ vị gầy gò nhỏ bé đi giữa năm người xuống ngựa. Vị kiadiễn mặc thế nào cũng không giấu đi được bộ râu dài màu trắng của mình, là một lão giả.

“Long tướng quân.” Lão giả xuống ngựa thi lễ với Long Đại, hai người khác đứng sau lưng ông ta cũng thi lễ theo.

“Hai vị này là?” Long Đại ám chỉ hai người xuống ngựa hành lễ kia, hỏi lão giả.

Lão giả đáp: “Chỉ là hộ vệ tùy tùng của lão phu thôi.”

Long Đại bước đến, nhìn hai người nọ, rồi lại sờ ngựa của họ, sau đó nói: “Ta chỉ có thể để cho ba người vào doanh.”

Lão giả có phần do dự, quay đầu sang nhìn hai người kia. Một người vóc dáng cao to trong đó gật đầu, lão giả mới đáp: “Vậy thì để bọn họ đi trước vậy.”

Long Đại liền thét ra lệnh cho vệ binh, đưa hai người này rời đi. Vệ binh nhận lệnh, hai người kia cũng không nói câu gì, chỉ hành lễ với Long Đại rồi lại hành lễ với lão giả, sau đó lên ngựa, theo vệ binh rời đi.

Long Đại đợi họ rời đi, rồi mới đưa tay mời lão giả: “Hoắc thừa tướng, mời ngài theo ta.”

Lão giả thờ phào một hơi, khoát tay nói: “Lão phu đã từ quan nhiều năm, hiện nay chẳng qua chỉ là hầu hoàng thượng giảng thư mà thôi.”

“Hoắc tiên sinh khách khí quá rồi.” Long Đại sửa lại xưng hô, nhưng thái độ vẫn đầy cung kính.

Hoắc Minh Thiện, là trọng thần khai quốc của Nam Tần, cũng là sứ thần đàm phán hòa bình giao hảo giữa Nam Tần và Tiêu quốc, từng sáu lần ra khỏi lãnh thổ Tiêu quốc, coi như là nhân vật quan trọng trong quan hệ kết tình nghĩa giữa hai nước. Tuổi của ông ta bằng tuổi với tổ phụ của Long Đại, cũng có giao tình với tổ phụ lẫn phụ thân Long Đại, Long Đại đã từng gặp mấy lần.

Từ sớm đã nghe nói sau khi tân hoàng của Nam Tần lên ngôi, Hoắc Minh Thiện muốn từ chức thừa tướng, cáo lão về quê. Nhưng uy tín của Hoắc Minh Thiện ở Nam Tần quá mức sâu, tân hoàng Tần Chiêu Đức dùng mọi cách giữ lại, cuối cùng Hoắc Minh Thiện vẫn từ chức thừa tướng, chỉ chỉ điểm cho tân hoàng học tập, làm tiên sinh hầu đọc. Tần Chiêu Đức kể vị đã năm năm, Hoắc Minh Thiện cũng không hề nhúng tay vào chuyện triều chính, không có tin tức gì. Chính Long Đại cũng không nắm rõ hành tung lúc này của Hoắc Minh Thiện.

Sau khi bắt đầu có rối ren với Nam Tần, Long Đại đã lệnh cho Miêu Khang nghĩ cách liên lạc với Hoắc Minh Thiện, hy vọng có thể từ phía Hoắc Minh Thiện thăm dò rốt cuộc Nam Tần có ý gì, tranh thủ hòa bình giải quyết tranh chấp. Trong tình báo cuối cùng mà Miêu Khang đưa về, hẳn đã tìm được Hoắc Minh Thiện, đã truyền tin đến. Nhưng sau đó không nhận thêm được tin tức gì từ Miêu Khang, mà thứ nhận được, lại là đầu lâu của hắn.

Long Đại dẫn Hoắc Minh Thiện vào trong trường, sắp xếp hai tên tùy tùng của ông ta ở chỗ khác.

Trong trường có đặt chậu lửa, rót trà nóng, Long Đại cho mọi người lui ra, tự tay mình rót một cốc cho Hoắc Minh Thiện.

Hoắc Minh Thiện coi mũ rộng vành ra, để lộ gương mặt tằm mịn. Ông ta uống hết cốc trà nóng cho ấm người, rồi lúc này mới thở dài: “Long tướng quân, gặp ngài đúng là không dễ.”

Long Đại lại rót một cốc nữa: “Hoắc tiên sinh đi đường cực khổ rồi. Vì sao Hoắc tiên sinh lại đến đây?”

Hoắc Minh Thiện thở chậm mấy hơi, lúc này mới nói rõ.

Thì ra trước đây khi tân hoàng Nam Tần Tần Chiêu Đức kế vị mất rất nhiều thời gian công sức. Triều đình tranh đấu, suýt nữa hần đã không gánh nổi chức vị thái tử, sau khi tiên hoàng băng hà, tuy Tần Chiêu Đức leo lên ngôi hoàng đế, nhưng trong hạ thần vẫn có rất nhiều người đứng về phía Huy vương. Khi ấy Tần Chiêu Đức chỉ mới gần mười ba, hề có chút sai sót là sẽ khó giữ được quyền vị. Hoắc Minh Thiện nhận tiện từ quan, năm đó tuổi tác cũng đã lớn, vốn cũng nên để hiền thần nghịch thần mong đợi ông ra đi, thế là tương kế tựu kế, diễn một vở kịch, gây ra sóng gió náo loạn, bắt được điểm yếu của nghịch thần, nhưng đáng tiếc không thể rung chuyển được căn cơ của Huy vương - người luôn mơ đến ngôi vị hoàng đế.

Trong năm năm qua, Hoắc Minh Thiện lấy danh nghĩa thị độc mà phụ tá hoàng đế chấp quản triều chính, năm nay hoàng đế đã mười tám, lập hoàng hậu, sinh hoàng tử, cũng cảm thấy quần thần trong triều đã nghe lời, Huy vương cung kính với hần, cho rằng quyền vị đã vững.

Tiên hoàng Nam Tần luôn giao hảo với Tiêu quốc, kinh tế thịnh vượng, dân sinh yên vui. Tần Chiêu Đức thừa kế nghiệp cha, trọng dụng quần thần nào, kết giao với nước bạn nào, đều dựa theo ý chỉ của tiên hoàng mà làm. Nhưng thế lực của Huy vương lại kết giao với Đông Lăng quốc.

Hai năm này, luôn có người ở bên tai Tần Chiêu Đức nói Tiêu quốc kiêu căng quá trớn, e rằng có dã tâm diệt nước láng giềng mở rộng quốc thổ. Lời này nói nhiều, Tần Chiêu Đức cũng sinh tâm tư, bắt đầu chú ý đến nhất cử nhất động của Tiêu quốc, cũng có suy nghĩ mới về hiệp định thương mại giữa hai nước. Sau lại nghe được tin Tiêu quốc phái trọng binh vào biên giới hai nước, nhất thời căng thẳng. Mà lý do trú binh của Tiêu quốc lại là quân đội Nam Tần đã giết biên dân của Tiêu quốc. Nhưng theo thông tin Nam Tần nhận được, lại là thổ phi của Tiêu quốc gây nên.

Long Đại nghe đến đây thì nhủ mảy.

Hoắc Minh Thiện nói tiếp.

Tần Chiêu Đức vô cùng giận dữ vì chuyện này, cảm thấy Tiêu quốc làm thế là để kiếm cơ xuất binh. Đông Lăng quốc cũng có sứ thần đến thăm Nam Tần, tuyên bố bị Tiêu quốc chèn ép, hoàng đế Đông Lăng cũng có phòng bị, hy vọng Nam Tần có thể xây dựng đồng minh với Đông Lăng, nếu bị Tiêu quốc xâm phạm, hai nước cùng liên thủ chống đỡ.

Long Đại nói: “Đúng là hoàng thượng có nghe đồn Đông Lăng và Nam Tần kết minh, cộng thêm biên dân bị Nam Tần đem binh và phi tặc giết hại, nên mới phái ta đến trấn thủ Trung Lan.”

Hoắc Minh Thiện thở dài: “Tướng quân dẫn quân vào thành Trung Lan, đúng y chóc những lời mà các thần tử đã nói trước đó với hoàng thượng. Hoàng thượng cho rằng, Tiêu quốc có ý xâm phạm thật.”

Tức là nói, hai nước cũng đề phòng đối phương, sau đó động tác của hai bên lại khiến song phương đều cảm thấy đối phương có dã tâm thật, không thể không đề phòng.

“Sau đó ta nhận được tin tức ở nơi này của tướng quân từ người truyền tin, trong thư chưa nói rõ tình hình, ta mới đến nơi hẹn, định giáp mặt hỏi rõ, nhưng không thấy người đến. Vốn tưởng là Huy vương dùng thủ đoạn muốn hất nước bản lên ta, nhưng sau đó vẫn không thấy có động tĩnh gì, nhưng lại nghe thấy tin tức, nói là bắt được mật thám của Đại Tiêu, muốn chém đầu thị uy trên sông Tứ Hạ, dạy dỗ Đại Tiêu. Ta mới suy đoán, liệu có phải người truyền tin cho ta là mật thám kia không?”

“Chuyện tiên sinh nhận được thư, có từng để lộ với ai không?” Thân phận của Miêu Khang là bị lộ từ chỗ Hoắc Minh Thiện ư?

“Không hề, chỉ một mình ta biết. Trong thư có nhắc đến hình vẽ trên ngọc bội mà Long lão tướng quân từng tặng ta, ta thấy chắc là người của tướng quân. Lúc ấy thái độ của ta và bên Huy vương không giống nhau, bọn họ vẫn cảm thấy Đại Tiêu xem thường Nam Tần, phải chống lại. Hoàng thượng có hơi bị đánh động, ta khuyên mấy câu, bị Huy vương uyển chuyển si và, để tránh hoàng thượng hành động theo cảm tình, ta mới chuyển đến thư các ở ngoài cung ở mấy ngày. Sau khi ta đọc thư, để không bị Huy vương nắm được thóp, lập tức đốt đi. Không nói cho một ai cả, trước khi biết rõ tình hình, biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì thì mới bàn lại. Nhưng ta đợi ở chỗ hẹn rất lâu mà vẫn không thấy ai đến.” Hoắc Minh Thiện dừng lại rồi nói: “Tướng quân lại sắp đặt mật thám nằm vùng tại kinh thành Nam Tần chúng ta, điều này không vinh dự chút nào.”

“Quý quốc cũng có rất nhiều mật thám ở quận Bình Nam ta, nếu công hàm đàm phán này có thể thuận lợi đến tay hoàng đế quý quốc, tiên sinh không nên không biết mới phải.”

Hoắc Minh Thiện chau mày: “Đúng là ta không biết. Cũng chưa từng nghe hoàng thượng nhắc đến.”

Long Đại lại nói một hồi về vụ án mật thám kia.

Hoắc Minh Thiện khiếp sợ trước cách làm việc của mật thám Nam Tần, rốt cuộc đã tổ chức và sắp đặt mấy năm rồi? Nhưng tranh chấp giữa Đại Tiêu và Nam Tần chỉ mới bắt đầu một hai năm gần đây. Ông ta chậm chậm nói: “Về sau ta mới biết chuyện của mật thám kia, cảm thấy không đúng lắm. Tướng quân biết ta luôn trung thành với Nam Tần, nếu muốn tìm ta, thì chỉ có một chuyện—— vì hòa bình mà đến. Mật thám kia bị giết, cũng không biết việc hần liên lạc với ta lại dẫn đến phiền hà về sau, mà lúc này ta nghe được chuyện ly kỳ hơn, chúng ta cùng sứ đoàn Đông Lăng kết minh đến gặp mặt hoàng đế quý quốc, nhưng thái thú ở quý quốc lại bày mưu tính kế bị ám sát.”

“Thái thú Đại Tiêu ta bày mưu tính kế cũng là bị vu hại.” Long Đại bình tĩnh nói.

“Bọn họ dâng tấu chương lên hoàng thượng, đúng là đã viết như thế. Lại có lý có cứ, còn có cả lời làm chứng của sứ thần Đông Lăng nữa.”

“Đông Lăng phái người đến bái kiến hoàng thượng các ông?”

“Đúng vậy. Bọn họ đã bẩm báo tình hình đoàn sứ thần bị tập kích lúc ấy. Địa điểm do sứ thái thú sắp xếp, hộ vệ do Sứ thái thú lo liệu, đoàn sứ thần Đông Lăng vốn muốn tức tốc vào kinh, nhưng cũng bị Sứ thái thú giữ lại, quả thật phải khiến bọn họ chờ lâu thêm mấy ngày. Mà trong mấy ngày đó, đủ để hần chuẩn bị mưu đồ.”

“Điều này quá hoang đường.”

Hoắc Minh Thiện gật đầu: “Quả thực là không hợp tình hợp lý, hai nước giao chiến, giết sứ thần là có ý gì? Nhưng sự thật lại chính là như thế. Phía Đông Lăng cảm thấy, bọn họ đã trở thành vật hy sinh trong xung đột giữa hai nước chúng ta, Đại Tiêu muốn để Đông Lăng biết, nếu giúp Nam Tàn thì tuyệt đối không phải là điều đúng đắn. Muốn mượn chuyện này để uy hiếp bọn họ, để bọn họ không dám nhúng tay. Hơn nữa nếu không bắt được hung thủ, Đại Tiêu có thể phui sạch sẽ không liên quan gì, thậm chí còn ly gián quan hệ của Nam Tàn và Đông Lăng. Dù sao đại sứ Nam Tàn cũng do Đông Lăng mời, trước đó là bọn họ nói nếu nước ta không thể trực tiếp gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu, như vậy có thể mượn đường từ Đông Lăng. Đúng lúc bọn họ cũng có sứ đoàn phải đến Đại Tiêu. Giờ đây thành ra chuyện này, hữu thừa tướng cùng thuộc hạ quan lại của nước ta đã bỏ mạng, còn phía Đông Lăng chỉ chết mấy kẻ nhỏ nhặt. Đông Lăng lo Đại Tiêu sẽ giá họa cho Đông Lăng, ly gián quan hệ hai nước.”

Long Đại nói: “Ta nghe nói vẫn chưa tra ra hung thủ.”

Hoắc Minh Thiện nói: “Đông Lăng nói bọn họ đã can thiệp chuyện này cùng quý quốc, Sứ thái thú lại không thừa nhận do mình làm, còn muốn phui sạch kéo dài việc này, chỉ nói là đang điều tra, nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả. Ý của Huy vương, Đại Tiêu phách lối như thế, không thể không chiến, nếu không quốc uy không còn, làm sao đặt chân đến khắp thiên hạ được. Đông Lăng cũng muốn Nam Tàn ta nói rõ. Đông Lăng bị Nam Tàn ta làm liên lụy, cuốn vào trong tranh chấp. Ta thuyết phục hoàng thượng rồi, cho ta thời gian vài ngày, trong tay ta có tin vật của Long lão tướng quân, nếu có cơ hội thì có thể sử dụng vật này để gặp Long tướng quân. Ta không lập sứ thần, không bày quan lễ, chỉ âm thầm dẫn theo hai tùy tùng, nói là hồi hương nghỉ ngơi, thật ra là âm thầm đến Đại Tiêu gặp tướng quân, hỏi rõ ý đồ của quý quốc. Hoàng thượng đợi tin của ta rồi mới quyết định tiếp.”

Long Đại gật đầu, quả nhiên không ngoài hần đoán, Hoắc Minh Thiện hy vọng hòa bình.

Hoắc Minh Thiện nói: “Nay ta đã gặp được Long tướng quân, dám hỏi tướng quân, vu oan du phi Nam Tàn ta, giới hạn sát đá nước ta, tăng đồ vật cống hiến, giết sứ thần, có mặt thám ân oán, quý quốc khiêu khích như thế, rốt cuộc là có ý gì? Nếu có ý đánh trận, vậy vì sao tướng quân lại phái người đến tìm ta?”

Long Đại trầm ngâm, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Trên đường tiên sinh đến đây, có phải đã gặp phiền toái gì không?”

“Đúng thế. Có thổ phi cướp bóc giết hại, may được tướng quân phái người cứu giúp. Bọn họ nói vốn định đi tìm ta, không ngờ nửa đường lại gặp được. Sau đó bảo vệ cho ta nhập cảnh, đưa ta đến trước mặt tướng quân. Có điều hần có nhần rằng, không thể để lộ thân phận của hần ở trước mặt mọi người được. Tất cả đều nghe theo tướng quân dẫn dò. Ta dùng tin phui hần đưa cho, đúng là trên đường đi đến đây rất thuận lợi. Vừa nãy tướng quân nói chỉ để ba người vào doanh, ta nghĩ ý của tướng quân là để cho hai người kia rời đi.”

“Đúng là ta còn có chuyện khác cần bọn họ làm.”

Nhân vật trong miệng hai người ấy giờ đang thúc ngựa chiến đi trên đường, một người hỏi nam tử có vóc dáng cao hời: “Tạ đại nhân, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Nam tử bật cười, vỗ lên yên ngựa nói: “Tướng quân học được thủ đoạn truyền tin từ người nào đó, chúng ta đến chỗ tập hợp trước đã, sau đó theo lệnh tướng quân mà hành sự.”

Lúc này Long Đại đang ở trong doanh trướng, nói với Hoắc Minh Thiện: “Tiên sinh vừa liệt kê tội trạng của Đại Tiêu ta, nhưng theo Đại Tiêu ta thấy, lại hoàn toàn trái ngược. Chuyện này liên đới rất rộng, bố trí mất thời gian, chỉ e không đơn giản như thế. Đám thổ phi nửa đường cướp giết tiên sinh, thật sự là thổ phi cướp tiền ư?”

Hoắc Minh Thiện cũng đã sớm nghĩ ngờ chuyện này: “Ít ai biết được nơi ta đi, nếu vì để ngăn ta gặp thượng quân, vậy chỉ e trong triều gặp nguy cơ rồi.”

“Đường như có kẻ hy vọng hai nước chúng ta liều chết đánh trận.”

Hoắc Minh Thiện càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, bèn vội nói: “Vậy thì ta phải tức tốc về thông báo cho hoàng thượng mới được.”

“E rằng tạm thời tiên sinh không thể trở về.”

Hoắc Minh Thiện ngước mắt nhìn Long Đại, trong lòng nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Long Đại nói: “Nếu những kẻ đó đã ngăn cản tiên sinh gặp ta nhưng không thành, đương nhiên sẽ vạch kế hoạch cho bước tiếp theo. Tiên sinh có thể thuận lợi qua lại giữa Đại Tiêu Nam Tàn, nhưng không đem về được bằng chứng thực tế nào, mật thám trong thành Trung Lan cũng không bị bắt, hung thủ giết đoàn sứ thần cũng không có tung tích, tiên sinh mà về chỉ có lời giải thích không thực tế, nếu bên trên có kẻ quạt gió thổi lửa, ngoài biên giới có thêm Đông Lăng đổ dầu vào lửa, chỉ dựa vào lời của một mình tiên sinh, liệu có chắc chắn hoàng thượng của quý quốc sẽ tin không?”

Hoắc Minh Thiện im lặng.

“Hoàng thượng của quý quốc không tin, như thế tiên sinh qua lại với Đại Tiêu, còn nói hộ Đại Tiêu, cộng thêm trước đó ắt hẳn có người đã biết chuyện mật thám Đại Tiêu liên lạc với tiên sinh rồi, nửa đường giết hại tiên sinh thất bại, là ai cứu tiên sinh đây? Là quân sĩ Đại Tiêu ư? Như thế liệu tiên sinh có bị nghi ngờ là tư thông với địch bán nước không? Lúc trước tiên sinh có nói, không phải luôn đề phòng Huy vương tạt nước bẩn đó sao? Nếu cứ như vậy mà về, chỉ sợ không phải là nước bẩn, mà là cả người vui lấp trong vũng bùn.”

Hoắc Minh Thiện nhàu mày.

Long Đại hỏi lại: “Trong chuyện này, rốt cuộc Đông Lăng có thái độ gì? Bọn họ kết đồng minh cùng quý quốc, quan hệ hiệp ước đồng minh sâu thế nào? Nếu hai nước chúng ta giao tiền, Đông Lăng có xuất binh không?”

Hoắc Minh Thiện tư lự.

Long Đại lại bồi thêm một câu: “Nếu xuất binh, liệu giúp bên kia sao?”

Bỗng Hoắc Minh Thiện giật mình.

Long Đại quan sát biểu cảm của Hoắc Minh Thiện, rồi sau đó nói: “Hoắc tiên sinh, hai nước chúng ta đều nắm được thóp của đối phương, ở biên giới đã bày trận với lực lượng quân binh hùng hậu, nhưng luôn giằng co không khai chiến, vào thời điểm này, Đông Lăng lại tốt bụng mời sứ thần của quý quốc mượn đường của Đông Lăng để vào Đại Tiêu, lại còn phái theo hữu thừa tướng..”

Hoắc Minh Thiện xen vào: “Hoàng thượng rất coi trọng chuyện này, phía quận Bình Nam ngăn cản sứ thần vào kinh gặp hoàng đế Đại Tiêu, nhờ cậy Đông Lăng lần này cũng là cơ hội hiếm có, hoàng thượng hy vọng có thể nói rõ chuyện này một lần, lại đề cho thấy thành ý nên mới phái hữu thừa tướng đi theo, tỏ rõ thái độ của Nam Tàn.” Hoắc Minh Thiện thở dài, “Nhắc đến đây, ta cũng đã khuyên hoàng thượng hết nước, người cũng là do ta đề cử.” Nhưng cuối cùng lại chết ở ngay biên giới Đại Tiêu, đúng là nỗi đau buồn không cách nào diễn tả được.

“Lúc trước ở quận Bình Nam, sứ thần của Nam Tàn đệ trình văn thư muốn gặp, người từ chối cũng là ta.” Long Đại thân nhiên thừa nhận, “Từ chối là vì, quý quốc sắp xếp mật thám trà trộn vào thành Trung Lan, dựng tổ chức, có ý đồ bất chính cực kỳ rõ ràng, ta đề sứ thần quay về trao đổi, giao danh sách mật thám ra, bày tỏ thành ý là có thể được lên kinh. Mà cho dù có đi được, ngài nói xem hoàng thượng nước ta làm sao gặp hẳn được? Đến lúc đó hẳn chịu nhục quay về, không phải còn phiền phức hơn sao. Đến lúc đó chẳng lẽ hoàng đế quý quốc sẽ vui mừng hài lòng sao? Không hề, trái lại mâu thuẫn giữa hai nước sẽ sâu hơn.”

Hoắc Minh Thiện nói: “Trên tấu chương chỉ nói Đại Tiêu vu oan cho Nam Tàn ta giết biên dân, mai phục mật thám, lấy lý do đó đề phong tòa biên giới, từ chối chuyện thảo luận tiếp kiến, sứ thần ở quận Bình Nam phải quay về trong nhục nhã, quốc uy không còn oai như trước, quốc dân gặp khó, nhất là những thương hộ chủ mỏ khoáng trước kia hay mua bán qua lại với Đại Tiêu đều tổn thất nghiêm trọng, nhà tan cửa nát, rất nhiều người đã khóc lóc cầu cứu quan phủ. Nếu kéo dài, e là quốc nội cũng sẽ gặp nạn.” Hoắc Minh Thiện nói: “Còn theo như tướng quân nói vụ án liên quan đến việc bắt giữ mật thám trước đó, ta lại chưa từng nghe thấy bao giờ. Nếu hoàng thượng biết được thì sẽ nói cho ta, cùng ta bàn bạc thật giả mới phải.”

“Có lẽ người ấy không biết chuyện, hoặc giả người ấy biết nhưng đã xác nhận là Đại Tiêu ta gán tội, dĩ nhiên không cần bàn bạc.”

Hoắc Minh Thiện ngẩn người im lặng.

Long Đại hỏi: “Hữu thừa tướng là do Hoắc tiên sinh tiến cử, ngay hữu thừa tướng bị giết hại, không biết trong triều quý quốc có động tĩnh gì?”

“Đương nhiên là rất phản nộ, những người lúc trước khuyên thương lượng hòa bình cũng không nói gì nữa.”

“Còn có bao nhiêu người đứng ở phe tiên sinh?”

Hoắc Minh Thiện im lặng một lúc lâu, rồi sau đó nói: “Sau khi ta tự từ quan, không giữ quyền chức, chỉ phụ đạo hoàng thượng đọc sách, chỉ hiển ít quốc sách cho hoàng thượng ở sau màn chứ không được nghị sự, dần dà, tiếng tăm cũng không được như trước. Hơn nữa trước đó vì đề dụ địch nên ta không qua lại nhiều với triều thần... Mấy năm nay hoàng thượng đã ngồi vững giang sơn, cưới hoàng hậu, sinh hoàng tử, quan hệ với Huy vương cũng hòa thuận, đã không còn quá lệ thuộc vào ta như lúc ngài ấy vừa lên ngôi nữa rồi.”

Trong lòng Long Đại tăng thêm mấy phần kính trọng đối với Hoắc Minh Thiện, tình cảnh như thế, biết rõ con đường phía trước nguy hiểm, có lẽ sẽ phải đầy cam bẫy gai góc, nhưng ông vẫn mạo hiểm thỉnh lệnh đến.

“Long tướng quân, ta đã từng này tuổi rồi, nay tình hình trở nên xấu đi, ta phải trở về, báo lại toàn bộ nghi ngờ này lên hoàng thượng, không thể không đề phòng Đông Lăng được. Nếu hai nước chúng ta giao chiến, e rằng Đông Lăng sẽ làm ngư ông đắc lợi. Nhất định trong triều đã có người cầu kết với Đông Lăng, hữu thừa tướng vừa mất, thế lực của Huy vương sẽ lớn hơn. Lúc trước ta hết lòng tiến cử hữu thừa tướng đi sứ, cũng là vì lo sẽ bị Huy vương thao túng như thêm e rằng đến trước mặt quý quốc có ý khiêu khích sinh sự, rước phải họa hoạn, châm ngòi hòa chiến. Có điều không ngờ lại rơi vào cạm bẫy của Đông Lăng. Tướng quân trầm trồ như thế, phải người mấy bận đến tìm, lại trú đóng ở biên giới đã lâu, nghĩ ắt có thể an binh bắt động với đủ trò khiêu khích, phòng thủ đến cuối đề lấy cơ hội hòa bình, ta tin lời của tướng quân. Ta phải quay về, mau chóng quay về.”

“Tiên sinh, các ngài mong muốn nhất trí, mục tiêu giống nhau, thế thì thứ cho ta nói thẳng, trên đường Hoắc tiên sinh trở về, sợ là sẽ gặp mai phục nữa, đường đến kinh đô của quý quốc, người của ta không tiện hộ tống tiếp, nếu không cái danh tiên sinh cầu kết với ngoại địch sẽ trở thành thật. Mà cho dù tiên sinh may mắn an toàn hồi kinh, nhất định trong triều cũng đã có chuẩn bị từ trước, tiên sinh không lấy được bằng chứng, chỉ một câu ta tin Long tướng quân —— không hề có sức thuyết phục chút nào. Mỗi câu mỗi chữ tiên sinh nói, hoàng thượng của quý quốc đều sẽ không nghe. Tự thân tiên sinh còn khó giữ nổi, nói gì đến hành sự?”

“Ta thỉnh lệnh đến đây, chính là đã bỏ qua lo lắng về tính mạng rồi. Dù hoàng thượng tin hay không, những lời này cũng phải có người nói với ngài ấy. Dù rằng bị xử tội tư thông với địch phản quốc, thì ta vẫn phải nói. Hai mươi năm trước, tận mắt ta thấy hai nước giao chiến, sinh linh lầm than, máu của tướng sĩ chảy thành sông, bách tính sống lang thang, lũ lụt khắp chốn, sinh mệnh cứ thế ra đi. Sau bao nhiêu thời gian tâm lực tiêu hao, mới đổi lại được quốc thái dân an bây giờ.”

“Quý báu như thế, nhất định phải quý trọng. Nên tiên sinh càng không thể quay về chịu chết được.”

Hoắc Minh Thiện nhíu mày, hỏi: “Long tướng quân có gì chi giáo?”

“Trong tay tiên sinh có thủ dụ của hoàng đế quý quốc ra lệnh cho ngài chứ?”

“Đương nhiên có. Tuy việc này là bí mật, nhưng nếu gặp phải quan viên hỏi, ta cũng phải cần danh ngôn chính thuận mới được.”

“Như vậy điều cấp bách nhất bây giờ không phải là Hoắc tiên sinh quay về gặp hoàng đế, mà là chính thức đi sứ Đại Tiêu, gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu ta.”

Hoắc Minh Thiện sừng sốt.

Long Đại nói: “Chuyện do hữu thừa tướng của quý quốc làm vẫn chưa xong, nay nên để Hoắc tiên sinh hoàn thiện.”

Nhất thời hai mắt Hoắc Minh Thiện sáng lên, như được khơi thông, “Long tướng quân nói rất phải.”

“Hoắc tiên sinh viết một phong thư, sai người đưa về đô thành giao cho hoàng đế quý quốc, nói rõ bản thân đã đàm phán, đã có được cơ hội yết kiến tại kinh thành. Như vậy thứ nhất, bất kể kẻ đứng đầu vụ án mật thám là ai, bất kể hung thủ tiêu diệt đoàn sứ thần là ai, vẫn còn có thời gian tiếp tục điều tra. Hai mươi năm trước, Hoắc tiên sinh cũng từng gặp vua nghị hòa, dù thân phận danh vọng này đều thuộc về hữu thừa tướng, nhưng ta và thái thú đại nhân sẽ dốc sức bảo vệ, Hoắc tiên sinh có cơ hội nói rõ nguyên do trong chuyện này với hoàng thượng. Phía quý quốc tự nhiên cũng phải chờ tin tức, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Còn Đông Lăng cũng sẽ không bối rối được lỗi gì ở trong chuyện này.”

Hoắc Minh Thiện vỗ tay thờ dài thán: “Nói chí phải.”

Long Đại lại nói: “Ở biên giới Đại Tiêu, ta sẽ phái người bảo vệ ngài, sẽ an toàn hơn là một mình ngài quay về Nam Tần. Một khi diện kiến thành công, ta tin rằng dựa vào tài hùng biện chân thành của tiên sinh, nhất định có thể đánh động hoàng thượng. Đến lúc đó hai nước cùng đàm phán tốt, lấy cơ hội miễn chiến.”

Hoắc Minh Thiện gật đầu, rồi lại nghĩ thêm mà gật đầu, “Đúng thế đúng thế.” Ông ta thì lễ với Long Đại rồi nói: “Long tướng quân cứ tin ta, ta sẽ dùng hết sức để ứng phó, vì quốc dân Nam Tần ta, vì hòa bình hai nước, dù có bỏ mạng cũng sẽ không chối từ.”

Long Đại và Hoắc Minh Thiện cùng bàn bạc rõ thế này thế kia, theo kế hoạch, Hoắc Minh Thiện sẽ tự tay viết thư, giao cho Tạ Húc đi theo ông ta đưa về Nam Tần. Tạ Húc vốn theo hầu tần hoàng Tần Chiêu Đức, sau lại đi theo Hoắc Minh Thiện, được Hoắc Minh Thiện chỉ điểm dạy dỗ, cũng vì Tần Chiêu Đức miệt mài học tập nỗ lực không ít. Thường xuyên đi lại ở bên cạnh Tần Chiêu Đức, là người hần tin tưởng nhất. Thư do hần đem về, không còn ai thích hợp hơn cả.

Long Đại không có dị nghị gì về lần này. Hần sắp xếp vệ binh, phái lạng lẽ đưa Tạ Húc quay về biên giới Nam Tần an toàn. Đợi sau khi xác nhận tất cả đều thuận lợi, Tạ Húc đã bình an nhập cảnh, hần sẽ đích thân quay về thành Trung Lan, bàn bạc chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh với thái thú.

Trong khi Long Đại bận rộn chuyện này ở doanh trại, thái thú Diêu Côn không hề hay biết gì về chuyện sắp sửa xảy ra. Ông ta đang cùng phu nhân Mông Giai Nguyệt xử lý chuyện của An Nhượng Thần. Ngồi trước mặt ông ta là cha con Tiên Bồi, Tiên Thế Tân.

Mở đầu là một hồi khách sáo, giải thích nguyên do, giới thiệu tình hình.

“Vi trước kia đã từng định thân với Tiên lão gia, lúc từ hôn hình như đã kết oán, nên An cô nương nghĩ vẫn nên giải thích rõ với Tiên lão gia chuyện này, mọi người không cần phải có hiểu lầm, sau này gặp nhau cũng hòa hợp.” Lần này Diêu Côn khách khí uyển chuyển giải thích nhưng lại không có bất cứ ai hưởng ứng, chỉ mình Tiên Thế Tân khác khí đáp: “Đã làm phiền đại nhân rồi.”

Tiên Bồi nhìn thẳng chứ không nhìn Diêu Côn, cũng hoàn toàn ngó lơ Mông Giai Nguyệt, lão ta cứ nhìn An Nhượng Thần đắm đắm. Lão biết, tất cả

những thứ này đều là An Nhục Thần giờ trò quý, nếu không Diêu Côn cũng đâu rảnh rỗi xen vào chuyện này.

Không ai lên tiếng, An Nhục Thần bị Tiền Bù nhìn xoáy, nằng cũng không yếu thế nhìn lại lão. Tiền Bù vô cùng hưng phấn, nở nụ cười thô bỉ âm u.

Tiền Thế Tân kiểm chế con bắt mắt với Tiền Bù, chỉ đành thay cha ruột giảng hào, nói: “Thái thú đại nhân cứ yên tâm, chuyện từ hôn trước đây đã làm rất rõ rồi, phép tắc đầy đủ, sẽ không có vấn đề gì cả.” Rồi hắn quay sang An Nhục Thần, lại nói: “An cô nương và Long tướng quân là lưỡng tình tương duyệt, lại sắp kết thân, thật là chuyện đáng mừng, đến lúc đó chúng ta sẽ dâng lễ mừng, tỏ ý chúc mừng.”

An Nhục Thần cười một tiếng với Tiền Thế Tân, nói: “Đa tạ Tiền đại nhân. Tiền đại nhân đã khách khí rồi. Nếu chuyện trước kia không có hiểu lầm thì tốt. Nhưng ta còn có một chuyện muốn hỏi Tiền lão gia.”

Tiền Thế Tân nhìn Tiền Bù, đáp: “Có chuyện gì mời cô nương cứ nói.”

“Trước đó vài ngày nhị muội ta đã hỏi thăm ta tin tức về tứ muội, muội ấy bảo tứ muội còn sống. Ta đã xác nhận nhiều lần, nàng đều bảo là nghe nói tứ muội còn sống, lại còn là tin tức đáng tin. Ta hỏi lại, nhưng muội ấy cứ ấp a ấp úng. Hôm đó ta với thái thú phu nhân quay về An gia một chuyến, toàn bộ An gia đều không biết tin tức tứ muội còn sống, nếu biết thì sẽ không làm như có chuyện gì như thế được. Còn nếu có tin, cũng nhất định sẽ báo lên quan phủ, xin quan phủ tìm người. Ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy người cung cấp tin tức đáng tin này, phải là người quen với nhà ta, ra vào tự do, lại rất quan tâm đến tung tích của tứ muội ta —— hẳn đó là Tiền lão gia.”

Tiền Thế Tân nhìn Tiền Bù cái nữa, thấy lão không định nói chuyện thì mới mở miệng: “Nếu phụ thân ta có tin tức của lệnh muội, nhất định cũng sẽ báo lên quan phủ, sẽ tìm cách để nàng ta được gặp lại người nhà.”

“Lời này ta nào dám tin.” An Nhục Thần nói: “Ta cảm thấy chuyện Tiền lão gia hy vọng tứ muội ta gặp lại người nhà, còn không nhiều bằng tâm tư ngài ấy muốn gặp lại tứ muội.” Rồi nàng chẳng đợi Tiền Thế Tân nói, mà trực tiếp hỏi Tiền Bù: “Ta chỉ muốn hỏi Tiền lão gia một câu, từ đâu mà biết được tứ muội ta còn sống?”

Tiền Bù lắc đầu, mặt ra vẻ vô tội: “Làm sao ta biết được tứ muội của người còn sống?”

“Ý Tiền lão gia là, người nói với nhị muội ta tin này, không phải là Tiền lão gia sao?”

“Đương nhiên rồi. Ta muốn nói thì ắt sẽ nói với cha người, việc gì phải nói với nhị muội của người?”

“Nếu đã thế, vậy ta không khỏi mời thái thú đại nhân cho gọi nhị muội ta đến hỏi, rốt cuộc là tình hình gì. Chuyện này can hệ đến mật thám, nếu nàng không khai thật, xin thái thú đại nhân cứ trị tội.” An Nhục Thần lạnh lùng nói.

Tiền Thế Tân cau mày, quay sang hỏi Tiền Bù: “Phụ thân, có thật là liên quan đến người không?”

Tiền Bù nhìn An Nhục Thần chốc lát rồi trả lời: “Ta nhớ ra rồi, hình như ta từng đùa nhắc đến chuyện này với nhị cô nương. Không ngờ nàng ta lại tưởng thật.”

“Phụ thân!” Tiền Thế Tân kiểm chế phần uất, hận không thể rèn sắt thành thép. Hắn hít vào hai lần, sau quay đầu sang nói với An Nhục Thần và Diêu Côn: “Là cha ta làm việc không ổn thỏa, đã rước phải phiền toái ngờ vực rồi, ta thay ông ấy xin lỗi An cô nương.”

Nhưng An Nhục Thần không chịu bỏ qua, nàng nói: “Trò đùa này không buồn cười chút nào, huống hồ ta đã nói chuyện liên quan đến mật thám không phải là trò đùa. Thái thú đại nhân liệu còn nhớ những lời ta nói khi báo quan trước đây không, tứ muội ta mất tích một cách khó hiểu, có lẽ là do mật thám gây nên, có lẽ chúng muốn dùng tứ muội để uy hiếp ta. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu, lại không hề có tin tức gì của tứ muội, sống không thấy người, chết không thấy xác. Mà ta, một nhân chứng quan trọng, đi lại trong thành Trung Lan này, tra ra được vụ án của đám Lư Tắc, đối với mật thám mà nói, ta là một mối họa, nhưng bọn chúng giết người này đến người khác, lại không hề giết ta. Ta luôn hy vọng đó là vì tứ muội của ta còn sống, chúng đang đợi thời cơ để dùng muội ấy uy hiếp ta. Nay, người truyền tin này đến cho ta lại chính là Tiền lão gia. Ta muốn hỏi một câu, Tiền lão gia, ngài là mật thám sao?”

Tiền Thế Tân biến sắc, nghiêm túc nói: “An cô nương, cô nương lo lắng cho an nguy của muội muội, nhưng cũng không thể ngấm máu phun người.”

“Ta cũng không phải là đại nhân, không thể định tội của Tiền lão gia được, không thể thăm vấn ngài ấy, đây không phải là đang khách khí hỏi sao?”

Tiền Bù cũng không nén được giận, cắn răng nói: “Đúng là nói đùa, ta cũng không có tâm địa gian xảo như An đại cô nương, tính toán thế này thế kia. Ta chỉ thuận miệng nói thôi.”

“Vậy thì, trước mặt thái thú đại nhân và Tiền đại nhân đây, Tiền lão gia có giám xác định là không phải lấy được tin từ phía mật thám, mà chỉ là nói đùa thôi không?” An Nhục Thần truy cùng đuổi tận.

“Đúng là chỉ nói đùa.” Trong mắt Tiền Bù đã kết hàn khí.

An Nhục Thần cũng nhìn thẳng vào mắt hắn, không hề sợ hãi nói: “Vậy ta lại có lời muốn nói. Nếu đã nói đùa, vậy lại cứ nói với nhị muội ta là có dụng ý gì? Tiền lão gia có thân phận gì, há có thể nói đùa với nhị muội ta, mà lại chỉ nói với một mình nhị muội? Nhị muội ta không nói cho nhà biết mà chỉ đến hỏi ta, ta không thể không hoài nghi trong chuyện này có người bày mưu tính kế.”

“Ta làm sao biết được nhị cô nương làm gì.” Mặt Tiền Bù vô cùng vô lại.

“Tóm lại, Tiền lão gia dùng tin giả lừa nhị muội ta, nếu vì vậy mà nhị muội ta gây ra họa, e rằng Tiền lão gia sẽ không thoát khỏi trách nhiệm. Còn nếu nhị muội ta đến thăm dò ta là kẻ do Tiền lão gia sắp đặt, vậy thì dụng ý thật sự của Tiền lão gia càng làm ta sợ hơn.” Có điều lúc nói những lời này, trông An Nhượng Thần không có gì gọi là sợ cả, “Nay ngay trước mặt hai vị đại nhân, lại có thái thú phụ nhân làm chứng, ta muốn nói rõ ràng với Tiền lão gia. Xét thấy Tiền lão gia thích nói đùa không đúng mực như thế, nếu nhị muội ta gây chuyện, ta cảm thấy hai vị đại nhân vẫn nên hỏi Tiền lão gia mới phải.

Còn nữa, đích thân ta gánh nhiệm vụ điều tra mật thám, Tiền lão gia lại đùa giỡn những lời này để mê muội ta, quấy nhiễu vụ án, liệu có tội tội hya không, ta đoán các vị đại nhân cũng không tiện làm. Ta cũng không phải làm khó gì các vị đại nhân, ta sẽ không nói nhiều lời với tướng quân, có điều về sau những chuyện như thế này nên ít xảy ra thì hơn. Còn nữa, Tiền lão gia bảo là nói đùa, nhưng thời gian này ta rất không khéo mà gặp qua nhiều mật thám trình thám, trông bề ngoài đều chỉ là người bình thường, ngay đến đùa giỡn cũng không dám làm bậy, nhưng thực chất lại là mật thám. Tiền lão gia có quan hệ chặt chẽ với Nam Tân, lại là lão sư của thái thú đại nhân, là phụ thân của huyện lệnh đại nhân, với thân phận này, thật đúng là rất dễ được mật thám để mắt đến chiêu mộ.”

Tiền Thế Tân ngắt lời An Nhượng Thần, nói: “Chuyện này không phải chuyện đùa, An cô nương suy đoán quá to gan rồi, cũng xin ăn nói cẩn thận. Bất kể thân phận giờ đây của cô nương là gì, vu cáo lương dân cũng là trọng tội.”

An Nhượng Thần thần nhiên nhìn y, cười bảo: “Tiền đại nhân nói sai rồi, ta từng báo quan ư? Ta chỉ nói ra kinh nghiệm tra án của mình mà thôi. Thân phận của Tiền lão gia đặc biệt, đáng để mọi người quan tâm nhiều. Nếu thật sự có mật thám tìm đến cửa, Tiền lão gia nhất định phải kịp thời báo với các vị đại nhân mới phải.”

Tiền Thế Tân ứ ngẹn không nói được gì. Tiền Bồi không nhịn nổi nữa, sắc mặt tái xanh. An Nhượng Thần nói lời này là muốn chặn con đường sau này của lão. Nếu lão đi nhầm bước xử sự không khéo, An Nhượng Thần sẽ tùy tiện chụp cái mũ nghi ngờ mật thám lên đầu bất cứ lúc nào. Nếu An Nhượng Thần xảy ra chuyện, mọi người sẽ nghĩ đến hắn. Nếu An Nhượng Thần còn sống thật, không cần hắn có hành động gì, mọi người cũng sẽ lại nghĩ đến hắn. Không những nghĩ, mà còn nghĩ ngớ để phòng.

Tiền Bồi gập dờ nhưng lại cười nói tiếp: “Long tướng quân đúng là có phúc, có thể lấy được hiền thê như thế.” Rồi lão quay sang nhìn Điều Côn, mỉm cười: “Cũng rất giống Điều đại nhân lắm. Vào lúc chiến loạn, lại gặp được nửa kia. Trước đây Điều đại nhân là lập công lớn, ta chúc Long tướng quân cũng gặt hái được chiến công, để An cô nương yên ổn làm phu nhân tướng quân.”

Một tràng lời lẽ gai góc nghe chẳng ra sao cả, Mông Giai Nguyệt nghe mà rất khó chịu, sắc mặt Điều Côn lại càng khó coi hơn, ông ta nhìn Mông Giai Nguyệt, thấy bà cau mày thì đưa tay ra cầm lấy tay bà trấn an.

Tiền Bồi nhìn bọn họ nắm tay nhau, cười lạnh hỏi: “Còn gì dạy dỗ nữa không? Nếu hết rồi thì ta đi đây.”

“Phụ thân!” Tiền Thế Tân quát Tiền Bồi vô lễ, nhưng Tiền Bồi không màng để ý, đứng dậy rồi đi. Lúc đi còn quay đầu nhìn An Nhượng Thần: “Rồi sẽ gặp lại thôi, An cô nương.”

Không thi lễ với những người khác, nhưng lại ném lại cho An Nhượng Thần một câu như thế, đúng là quá sức khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gấp, Lỡ Bén Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Tiền Thế Tân vừa quay về huyện Phúc An, càng nghĩ càng cá giận. Muốn tìm Tiền Bồi chất vấn, nhưng hai ngày liền đều bị Tiền Bồi cản ở ngoài cửa. Tiền Thế Tân cũng không dám ép quá mức, hắn biết tính khí của cha ruột mình, nếu người ép đến đường cùng, ông ta sẽ nổi khùng lên đập phá lên cho người nhìn. Thật đúng là khi đã điên lên thì chẳng màng điều chi. Nay thể cục căng thẳng, hắn cũng không muốn có thêm rắc rối.

Tiền Thế Tân dặn người trong phủ Tiền Bồi coi chừng lão, nếu có động tĩnh gì thì mau chóng đến báo. Nếu để mặc lão gia làm chuyện hồ đồ mà các người không báo, thì cứ chờ vào ngục chịu khổ đi.

Tiền Thế Tân về lại phòng ngủ, miên man nghĩ ngợi nên tìm thời cơ tốt để nói chuyện này với Tiền Bồi. Lão phải nhấn nhé ở phủ thái thú, nghĩ chắc bây giờ có nói gì chắc cũng sẽ không nghe lọt. Tiền Thế Tân vừa vào phòng thì phát hiện trong phòng có người ngồi.

Tiền Thế Tân ngẩn ra, khi kịp phản ứng lại thì vội gọi: “Giải tiên sinh.”

Giải tiên sinh dứt khoát hỏi: “Nghe nói người với cha người gặp phải rắc rối? An Nhượng Thần nói các người là mật thám, bảo thái thú đại nhân theo dõi nhất cử nhất động của các người sao?”

Tiền Thế Tân mau chóng nói: “Lời của nàng ta không phải thế. Chẳng qua là mượn cớ để nói chuyện của mình mà thôi, muốn uy hiếp phụ thân ta, để ông ấy đừng tính kế với tỷ muội các nàng nữa. Chuyện này phải trách ta, không thể quản thúc phụ thân tốt. Ông ấy giam phải đình ở An gia, cứ thế ghi thù, luôn nghĩ cách đối phó An Nhượng Thần và tìm tư muội về, báo thù trả nhục. Ta sẽ khuyên giải ông ấy, không để ông ấy có chấp niệm như thế nữa.”

“Ừ.” Giải tiên sinh gật đầu, hỏi lại: “Vậy đã tra ra được tung tích của An Nhượng Phương chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiền Thế Tân suy nghĩ rồi giải thích: “Phụ thân ta cũng không biết chuyện chúng ta đang làm, ông ấy nói An Nhượng Phương còn sống chỉ vì để dụ An Nhượng Thần cắn câu, chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp thôi.” Mấu chốt là, tuy là cha con, nhưng hắn cũng không hề tiết lộ bất cứ tin tức tình báo nào.

Cũng may Giải tiên sinh không để ý, gã chỉ quan tâm một vấn đề khác: “An Nhượng Thần đột nhiên lặn mình biến thành thê tử hứa hôn của Long Đằng trong này có mấy phần thật giả chứ, có lẽ là thuận nước đẩy thuyền, gây ông đập lưng ông. Vẫn nên coi chừng động tĩnh ở chỗ nàng ta. Tội mật thám này, liệu mở miệng nói là có thể dàn xếp sao?? Nàng ta chỉ vô tâm hay đã phát hiện được gì rồi, không nên xem nhẹ.”

Tiền Thế Tân mới vội nói: “Cô nương này hành sự đúng là quá trốn, lúc trước Mẫn công tử cũng biết. Nàng ta đào hôn thì thôi không tính, vậy mà dám vác xác bị thương chạy đến nha môn, ăn nói bậy bạ, kéo người chết chịu thay tội nói dối, còn cô chui vào lầu Tử Văn cho bằng được. Lúc ấy chúng ta còn từng bàn bạc, Long tướng quân nhìn nàng ta với con mắt khác, đặc biệt cần nhắc, cũng không biết có nội tình gì không.”

“Nên nhất định phải cảnh giác, có lẽ con người Long Đằng còn quỷ kế đa đoan hơn chúng ta nghĩ nhiều. Hắn dụng binh như thần, từ khi vào thành Trung Lan đã bắt đầu nghĩ xem nên đối phó với Nam Tân như thế nào, tốn chừng đó thời gian và sức lực để giúp một cô nương bình thường, có lẽ đã sớm có bố trí rồi. Chuyện An Nhượng Phương còn sống này là do An Nhượng Thần tự nói ra, sau đó lặn mình một phát nàng ta liền biến thành phu nhân tướng quân lương lai, thời cơ cũng quá trùng hợp đấy.”

“Ý của tiên sinh là, không nên phí sức tìm kiếm An Nhượng Phương nữa?”

“Có lẽ giờ phút này An Nhượng Thần và Long Đằng đang chờ có người tìm An Nhượng Phương cho, thấy được động tĩnh là sẽ có cơ hội lần ra manh mối, nói không chừng An Nhượng Thần đang đợi người đưa An Nhượng Phương ra để thỏa hiệp với nàng ta đấy. Nàng ta không nên nổi tức giận, người không cảm thấy thế sao?”

“Tiên sinh nói rất phải.” Tiền Thế Tân phụ họa.

“Tạm thời dừng đề ý đến An Nhượng Phương, cũng chớ quan chuyện cha người nữa, lão muốn hoang dâm làm loạn thì cứ để lão phá. Mật thám sẽ không làm ra chuyện khác người như thế đâu, trong đầu Diêu Côn biết rõ. Chuyện này sẽ không bị oan đâu. Chỉ cần trong lòng cha người hiểu rõ, không để dính dáng đến người là đủ rồi. Người cứ ra vẻ khiển trách lão đi, như thế người bên ngoài sẽ đều nghiêng về phía người. Lúc trước lão thế nào thì giờ thế ấy, như thế mới không bị nghi ngờ gì. Nếu không bị An Nhượng Thần khích bác mấy câu, các người đột nhiên an phận thủ thường thay đổi đáng về, thế mới là trong lòng có quỷ đấy.”

Tiền Thế Tân gật đầu: “Được, ta sẽ có chừng mực, cũng sẽ nói với phụ thân.” Rồi hắn dừng lại, hỏi: “Nay Long Đằng và An Nhượng Thần thành ra như thế, chẳng lẽ chúng ta không nên có đề phòng gì khác sao? Không thể làm lớn tìm An Nhượng Phương để lại manh mối, nhưng cũng nên sắp đặt vài thủ đoạn kiềm chế An Nhượng Thần mới phải.”

“Chuyện này ta tự có sắp xếp, người không cần phải để ý. Lúc này có chuyện quan trọng hơn, ta đến chủ yếu cũng vì chuyện này.”

“Mời tiên sinh nói.”

“Tiền thừa tướng Nam Tân là Hoắc Minh Thiện đã đến biên giới Đại Tiêu, ông ta mang theo thủ dụ của hoàng đế Nam Tân, là đến để gặp Long Đằng.”

Tiền Thế Tân nhíu mày.

Giải tiên sinh lại nói: “Không chặn được ông ta ở trong Nam Tân, có một toán hắc y nhân cứu ông ta. Cũng không biết thân phận lai lịch của những kẻ đó. Nhưng bây giờ, Hoắc Minh Thiện đã gặp được Long Đằng, kế hoạch của chúng ta, muốn lên kinh yết kiến thánh thượng.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta biết Hoắc Minh Thiện, rất có danh tiếng ở Nam Tân, cũng có ảnh hưởng với các nước xung quanh. Mười bảy năm trước, cũng là ông ta đến Đại Tiêu ta thương lượng nghị hòa. Trong tay ông ta có thứ gì gây bất lợi cho đại cuộc đây?”

Giải tiên sinh lạnh lùng nói: “Ông ta không cần thứ gì khác, bản thân ông ta đã là bất lợi lớn nhất rồi. Xưa nay Tân Chiêu Đức đều nhất nhất nghe theo ông ta, mấy năm nay Huy vương dùng rất nhiều biện pháp mới có thể kéo đảng phái binh ôn lại, vây cánh vững chắc, kể ngăn chặn của Hoắc Minh Thiện đã bị phá. Tân Chiêu Đức bắt đầu tin cậy Huy vương. Nhưng vào lúc nguy cấp, Hoắc Minh Thiện luôn đến phá rối. Lần này tội của Đại Tiêu chất đống, cộng thêm bằng chứng từ phía Đông Lăng, Long Đằng nhẫn nhịn không động thủ, nhưng nếu Nam Tân xuất binh trước, ắt hẳn Long Đằng cũng sẽ nghênh chiến.”

“Nếu Hoắc Minh Thiện muốn gặp hoàng thượng, có lẽ sẽ có cơ hội nói rõ để xoay chuyển tình thế?”

“Bất luận là thảo luận chuyện gì, ông ta lên kinh đường xá xa xôi, mà chuyện gặp mặt hòa đàm nhất định sẽ tốn thì giờ, trong thời gian đó sẽ có biến cố gì, đều không thể dự đoán trước được. Người chớ quan, trong thành Trung Lan vốn đã bố trí yên ổn, đột nhiên từ đâu xuất hiện một An Nhượng Thần, còn cả nương tử của Lưu Tắc kia gây sự nữa, lại còn cô tiêu diệt nhân mạch của ta. Chúng ta đã mất quá nhiều người đáng tin ở trên phố rồi. Và lại, hành động này của Long Đằng cũng có ý đồ khác, bất luận là Hoắc Minh Thiện lên kinh có gặp được hoàng đế hay không, có nói chuyện gì hay không, thì Hoắc Minh Thiện đã ở trong tay Đại Tiêu, Tân Chiêu Đức ắt hẳn sẽ có kỳ, chiến sự kéo dài, Long Đằng liền được như ý.”

Tiền Thế Tân trầm tư rồi nói: “Làm sao Giải tiên sinh biết được Hoắc Minh Thiện muốn lên kinh, tin tức này có thực không?”

“Hoắc Minh Thiện viết thư cho Tân Chiêu Đức, cho thấy đã gặp mặt nói chuyện với Long Đằng đại tướng quân, chỉ ra rất nhiều điều khả nghi trong xung

đốt giữa hai nước, như có người đang sắp đặt cạm bẫy, ông ta muốn lên kinh gặp hoàng đế Đại Tiều, bày tỏ thành tâm, giải rõ nội tình, hóa giải nguy cơ.” Giải tiên sinh dừng lại, nói: “Ông ta giao thư cho thân tín của mình là Tạ Húc, nhờ hắn ta đưa về cho Tần Chiêu Đức.”

“Tạ Húc này...”

Giải tiên sinh nhíu mày: “Dĩ nhiên bức thư này không đến được tay Tần Chiêu Đức rồi. Lúc Tạ Húc vào Nam Tần liền giao thư ra, chờ chỉ thị. Hắn cũng không thể giao thư này cho Tần Chiêu Đức, cũng không thể quay về mà không báo gì, truyền tin giả lại không thích hợp, dẫu sao ngộ nhờ Hoắc Minh Thiện quay về, chuyện Tạ Húc làm giả sẽ bị vạch trần, như thế thân phận của hắn cũng bị lộ.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Giải tiên sinh nhìn vào mắt Tiền Thế Tân, nói: “Hoắc Minh Thiện phải chết.”

Tiền Thế Tân hỏi: “Cần ta sắp xếp sao?”

“Đúng thế. Cần đại nhân bố trí cao thủ. Chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh, tất Long Đại phải thông qua Diêu Côn, lúc đó mới danh ngôn chính thuận được.”

“Diêu Côn nhất định sẽ tìm mấy người bọn ta bàn bạc.”

Giải tiên sinh gật đầu: “Đúng vậy. Đến lúc đó mời đại nhân tri hoãn thời điểm Hoắc Minh Thiện lên kinh. Trước khi có tấu chương, hoặc đợi sau khi tuần tra sứ đến thì cùng dâng tấu nói chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh, tóm lại, cứ dựa theo phép tắc luật lệ mà làm, kéo dài một hai ngày là được.”

Tiền Thế Tân nói: “Điều này không khó, dù Long Đăng có sốt ruột thì cũng không thể để một lão già chịu khổ suốt đường xá xa xôi được. Nghỉ ngơi một hai ngày, đợi phía thái thú dứt lốt công việc xong xuôi rồi sẽ lên đường.”

“Phải để ông ta ở lại trong phủ thái thú.”

“Hoắc Minh Thiện là thượng khách, thái thú đại nhân tất phải kính trọng, đón vào phủ tiếp đãi âu cũng là chuyện nên làm.” Tiền Thế Tân thấy chuyện này không có gì khó khăn, “Vừa rồi tiên sinh nói gì, tuần tra sứ ư?”

“Đúng. Ta nhận được tin, quận Mậu xảy ra chuyện lớn, triều đình khiếp sợ, án mật thám bên Bình Nam này lại lộn xộn, trong quân có nội gián, triều đình cũng tức giận. Vì bảo vệ an nguy biên giới, tra xét cương vị của các vị quan viên mà Đại Tiều muốn phái tuần tra sứ. Hai ngày nay hắn thái thú sẽ nhận được tin tức, rồi người cũng sẽ mau chóng biết thôi.”

Tiền Thế Tân nhủ mảy, Giải tiên sinh này còn biết động tĩnh của triều đình kinh thành còn nhanh hơn bọn họ.

“Ngoài ra, người hãy tìm hai cao thủ, sắp xếp trà trộn vào đội ngũ nha sai tuần vệ. Đưa tên cho ta là được, ta sẽ bố trí người làm.”

“Là muốn để hai người đó giết Hoắc Minh Thiện?” Đầu óc Tiền Thế Tân xoay chuyển, nếu đã như thế, vậy phải tìm hai kẻ để sau khi hành sự xong có thể cao chạy xa bay xử lý sạch sẽ, cộng thêm không có ai để ý.

“Không. Chẳng qua là lo trước khỏi họa thôi. Nếu đồ tể không hạ thủ với Hoắc Minh Thiện được, hoặc xảy ra điều gì chẳng may, bọn họ sẽ giết chết hai kẻ này.”

Tiền Thế Tân trầm ngâm: “Tiên sinh muốn tìm đồ tể ra tay ư?” mỗi một nhiệm vụ ám sát, đều sẽ xem xét tình hình cụ thể rồi chọn người. Tiền Thế Tân chỉ mới biết “đồ tể” này, hạ thủ độc ác không lưu lại dấu vết, nghe nói người kia cũng lạnh lùng không thích nói chuyện. Trước kia nếu có nhiệm vụ khó giải quyết, Mẫn công tử đều tìm đồ tể làm.

“Ta lần đồ tể làm vài chuyện, để xem rốt cuộc bà ta là như thế nào. Nhiệm vụ cuối cùng của Mẫn công tử là giao cho bà ta làm. Theo như kế hoạch, Lý Minh Vũ hẳn phải chết ở cổng thành Đông, cái chết rất rầm rộ, gây mưa gió cả thành. Nhưng hắn lại chết trên đường về lầu Từ Vân.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta cũng có nghe đồn về vụ án kia, lúc đang chạy thì bị ngã ngựa, té gãy cổ. Không để lại dấu vết khả nghi, quả thật rất sạch sẽ.”

“Hắn chết quá sớm, điểm này không đúng. Kế hoạch của Mẫn công tử là làm ám một trận ở cổng thành Đông, để bách tính khắp thành đều biết rằng thủ hạ của Long Đăng đại tướng quân là tội đồ phản quốc, lại thêm An Nhược Thần cũng bị tình nghi là phản quốc. Đã như thế, miệng nhiều người xói chảy vàng, ngày sau đối phó với Long Đăng cũng sẽ dễ hơn. Nay tuy đã đạt được mục đích, nhưng cách xa hiệu quả mà kế hoạch mang lại, chỉ một khoảng cách này, đã có rất nhiều chuyện không giống nhau. Hơn nữa Mẫn công tử mất tích, ta đã lần theo tất cả những người có liên quan, lại chẳng biết huynh ấy đi đâu, cũng không biết sống chết thế nào.”

“Tiên sinh nghi ngờ đồ tể à?”

“Chưa thể xác định được. Nhưng bà ta được Mẫn công tử giao cho nhiệm vụ cuối cùng, lại còn xảy ra sai lầm nho nhỏ, đây đều là sự thật.”

Trong am Tĩnh Tâm, An Nhược Phương ngồi xõm trên mặt đất, chống cằm nhìn Tịnh Duyên sư thái bố trí cơ quan ở trong tiểu viện của nàng. Nay tiểu trác viện của nàng đã mở ra một cánh cửa ngầm có thể thông đến tiền viện, thì ra bên dưới chỗ ngồi của tượng phật ở tiền viện có ám thất, bên trong có

đồ ăn uống, núp mấy ngày cũng không thành vấn đề. lúc Tịnh Duyên sư thái ra ngoài thì sẽ dễ dàng trốn trong đó. Còn trong phòng ngủ của Tịnh Duyên sư thái cũng có cơ quan, có thể bao vây người lại. Mấy ngày qua An Nhượng Phương cũng được Tịnh Duyên sư thái dạy mấy lần, khi đó nàng mới hiểu rõ mọi nơi ở ẩn đường từ trong ra ngoài. Không ngờ lại cất chứa những bí mật này.

“Sư thái, lần trước người nói với con, phải đi kiểm tra để xem sắp xếp cho con ở đâu mới ổn, vậy là kiểm tra như thế nào ạ?”

“Nhìn xem bọn họ có phản ứng gì khi đối phó với nguy hiểm, cùng với tình huống xung quanh.”

“Vậy có kết quả chưa ạ?”

“Còn phải chờ thêm đã.”

An Nhượng Phương nhướn hàng chân mày nhỏ nhắn, bất an hỏi: “Sư thái, con làm liên lụy đến người à?”

“Không liên quan gì với người cả. Là người nhà người quá mức vô dụng.”

An Nhượng Phương lại nhớ về mẹ, trong lòng rất thấp thòm, “Nếu mà, nơi nào cũng không an toàn, mà chỗ sư thái đây cũng không tiện, vậy để con về nhà đi. Con nhớ mẹ con.”

td dừng việc trên tay, một lát sau mới lại tiếp tục, nói: “Mẹ ruột của người, lúc không có ai khá thân cận với Tiền Bồi. Ta thấy bọn họ cùng gặp mặt ở ngoài An phủ, hình như trong An gia các người không ai biết.”

An Nhượng Phương kinh ngạc há hốc mồm: “Mẫu thân con, mẫu thân con biết Tiền lão gia là kẻ ác.”

“Có thể được hỏi thì không phải là kẻ ác.”

An Nhượng Phương cắn môi, không dám tin: “Mẹ con không kinh doanh, có thể lấy được hỏi gì từ chỗ Tiền lão gia chứ.”

“Tiền bạc, tôn trọng, nịnh nọt... Nàng ta thiếu cái gì thì cảm thấy đó là chỗ tốt. Từ phía xa ta thấy bọn họ cười nói, chứ không biết mẹ ruột người có thể muốn được thứ gì. Nhưng ta có thể đoán được Tiền Bồi. Nếu người còn sống, người nhớ mong người nhất, ngoài mẫu thân ra thì còn có thể là ai vào đây.”

An Nhượng Phương ỉu xiu: “Nên con không thể về nhà được đúng không?”

“Cũng không hẳn thế.” Giọng của Tịnh Duyên sư thái vô cùng lạnh lùng, “Gần đây có chút chuyện phiền phức, chúng ta phải cẩn thận xử trí, thời gian này cứ tạm thế đã, đợi tình thế rõ ràng hơn, ta sẽ giết chết tên Tiền Bồi kia. Như thế tạm thời sẽ không có ai uy hiếp người. Nếu ta vẫn còn sống, sau này người gặp phải chuyện gì cứ nói với ta, ai bắt nạt người, ta liền giết kẻ đó.”

An Nhượng Phương cả kinh không nói nên lời.

Tịnh Duyên sư thái nhìn nàng, lại nói: “Không việc gì phải sợ. Dù sao con người cũng phải chết. Người hại người không chết thì cuối cùng bản thân cũng sẽ chết. Chết không phải là tệ nhất, mà điều tệ nhất chính là phải chịu đựng đau khổ khi còn sống, thà như vậy, vì sao không để những kẻ ác kia chết đi?”

An Nhượng Phương không tiếp lời nói.

Long Đại và Hoắc Minh Thiện đều không biết chuyện Tạ Húc truyền tin không thành, chỉ biết là ba ngày sau, bình tướng thuận lợi hộ tống Tạ Húc đã quay về báo, đã bình an tiễn Tạ Húc đến biên giới Nam Tàn. Tạ Húc đã cải trang xong xuôi, đến thành Đô Nam Tàn.

Cuối cùng Hoắc Minh Thiện cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tuy trên đường đến thành Đô nguy hiểm trùng trùng, nhưng dù sao cũng đã thuận lợi hoàn thành bước đầu tiên.

Long Đại thu xếp để Hoắc Minh Thiện nghỉ ngơi trong doanh trại, tỏ ý bản thân sẽ về thành Trung Lan trước để bàn chi tiết chuyện này với thái thú Diêu Côn, “Tất nhiên phải giống trống kua chiêng dùi lễ dành cho sứ thần để đón tiên sinh vào thành, như thế triều đình quý quốc mới có thể tin chuyện này được. Nếu không chỉ dựa vào thư, e rằng cũng không đủ.”

Hoắc Minh Thiện cảm thấy có lý, vạn sự kính nhờ Long Đại.

Khi Long Đại quay về gặp Diêu Côn, An Nhượng Thần lại bị An Nhượng Hi tìm đến cửa.

An Nhượng Thần cứ tưởng An Nhượng Hi lại đến trách móc chuyện hạ độc, vừa định giải thích trấn an đôi ba câu thì An Nhượng Hi đã kích động siết chặt tay nàng: “Tỷ tỷ, có người đến nhà xin cưới ta!”

Đúng là khiến người ta quá bất ngờ. Hẳn có lẽ không phải là nhà có tiếng xấu, nếu không An Nhượng Hi cũng không thể có phản ứng như thế.

“Là Tiết lão gia ở thành Đông, tỷ tỷ có ấn tượng không?”

An Nhực Thần gật đầu: “Danh tiếng của Tiết lão gia còn tốt hơn cha rất nhiều. Không phải ông ấy với cha luôn không hợp nhau sao, sao lại đến cầu hôn rồi?”

“Là thế này.” Hai mắt An Nhực Hi lấp lánh, tích cực giải thích tình hình: “Năm nay công tử nhà ông ấy mười sáu, chỉ nhỏ hơn ta một tháng, từ nhỏ cơ thể đã không tốt, có cao tăng nói hẳn không sống qua nổi mười năm. Tiết lão gia mới cuống cuồng. Ông ấy cũng giống thái thú đại nhân, không cưới thiếp thất mà chỉ có một vị phu nhân, Tiết công tử là con trai độc nhất, là mối phiền lòng trong tay bọn họ. Nghe nói mạng của con trai độc nhất không còn bao lâu, thế là vội vàng tìm cao tăng phê mệnh, muốn tìm cách phá giải. Cao tăng đã tính rồi, bảo là phải cưới một người có bát tự tương thích để cứu hẳn, như thế mới có cơ hội. Tiết gia đi hỏi khắp nơi, cuối cùng hỏi thăm đến chỗ ta, mà bát tự của ta, vừa vặn thích hợp.”

An Nhực Thần không bình luận, mấy câu như bát tự tương thích đó chỉ là lừa bịp vô căn cứ. Người ta bệnh nặng sức yếu, cha mẹ sốt ruột, đương nhiên mới vãi tứ phương tìm người chữa bệnh, cô muội muội ngốc này của nàng bị chọn trúng, rốt cuộc có gì mà hưng phấn như thế?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Làn Gặp, Lỡ Bên Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.